

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YANAN TANRI

R. F. KUANG

"Fantastik edebiyatın
olağanüstü yeni kalemi."

—PETER V. BRETT

Çeviren: Nevgöl Güven

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

R. F. KUANG

Fantastik edebiyatın yükselen yıldızlarından R. F. Kuang, *Haşhaş Savaşı* kitabıyla çıkış yaptığında sadece 22 yaşındaydı. *Haşhaş Savaşı* Nebula, Dünya Fantazi ve Locus gibi birçok prestijli ödüle aday gösterildi. Serinin ikinci kitabı olan *Ejderha Cumhuriyeti*'yle birlikte *Time*'ın hazırladığı Tüm Zamanların En İyi Fantastik Kitapları listesine alındı. Kuang, 2020 yılında Astounding En İyi Yeni Yazar Ödülü'ne layık görüldü. Üçlemenin son kitabı *Yanan Tanrı* 2020 yılında yayımlandı.

Yale Üniversitesi'nde akademik kariyerini devam ettiren Kuang, aynı zamanda Çince'den İngilizce'ye çeviri yapmaktadır. Yazarın gelecek kitapları arasında 2022 yılında yayımlayacağı *Babel, or The Necessity of Violence: An Arcane History of the Oxford Translators' Revolution* isimli bir fantastik roman ve 2023 yılında yayımlayacağı *Yellowface* isimli tekil bir roman bulunmaktadır.

İthaki Yayınları, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecektir.

Yanan Tanrı

R. F. Kuang

Orijinal Adı: *The Burning God*

İthaki Yayınları – 2217

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayın Sorumlusu: *Emre Aygün*

Yayıma Hazırlayan: *Setenay Karaçay*

Düzeltili: *Gülten Zuhale Beleşoğlu*

Kapak İllüstrasyonu: *Seyithan Murat Dinçer*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*

1. Baskı, Ağustos 2022, İstanbul

Karton Kapak ISBN: 978-625-8327-44-1

Sert Kapak ISBN : 978-625-8327-46-5

Sertifika No: 63989

© R.F. Kuang, 2020

Türkçe Çeviri © Nevgöl Şentürk, 2022

© İthaki, 2022

Bu eserin tüm hakları Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucelli@gmail.com

Sertifika No: 48625

R. F. KUANG

YANAN TANRI

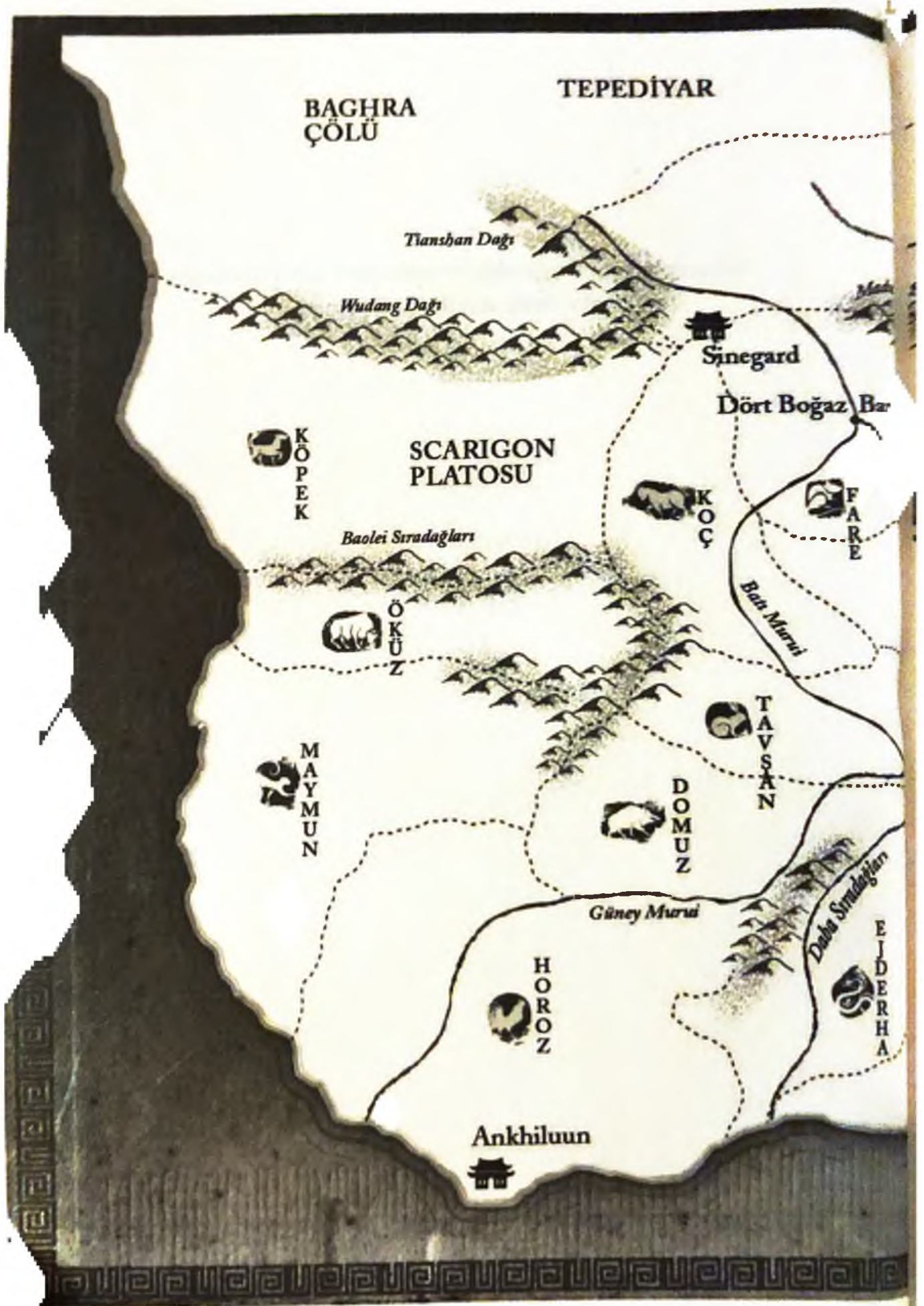

Çeviren: Nevgöl Güven

Sonuna dek yanımda olan ve gözyaşları için kovalarını
hazırlayan sevgili okurlarıma.

tg:kaktusunx

AÇILIŞ

“Bunu yapmamalıyız,” dedi Daji.

Kamp ateşi doğal olmayan bir mor tonundaydı, Daji'nin suçluluğunu hisseder gibi tıslıyor ve kıvılcımlar çıkarıyordu. Uzanan ellere benzeyen alevler, aylar sonra hâlâ Daji'nin midesinin utançla kasılmasına sebep olan yüzlere dönüştü. Daji bakışlarını kaçırdı.

Ama ölümler gözkapaklarına kazınmış gibiydi, ağızları ihanetin şaşkınlığıyla açık kalmıştı. Fısıltıları her gece rüyalarında yankılandığı gibi zihninde yankılanıyordu.

Katil, diyorlardı. Nankör. Fahişe.

Göğsü korkuyla sıkıştı. “Riga, bence—”

“Tereddüt etmek için çok geç, tatlım.” Ateşin ardında Riga her zamanki vahşi ve duygusuz verimliliğiyle çırpınan bir geyiği bağıyordu. Ketreyid okçularının cesetlerinden aldıkları tırtıklı bıçakları ateşin etrafına üçgen şeklinde dizmişti bile. Daji kendi bıçağına dokunmamıştı. Korkuyordu – parıldayan metal nefret dolu ve zehirli gibiydi. “Artık geri dönmemiz mümkün değil, değil mi?”

Geyik serbest kalmaya çalışarak başını geri attı. Riga tek elle boynuzlarını tutup kafasını yere vurdu.

Alevler güçlenip yükseldi. Daji irkildi. “Bu yanlış gibi geliyor.”

Riga güldü. “Ne zaman bu kadar ödlekleştin?”

“Yalnızca endişeliyim. Tseveri dedi ki—”

“Onun ne dediği kimin umurunda?” Riga kırılğan, savunmacıydı. Daji onun da utanç duyduğunu biliyordu. Bir yanının buna hiç başlamamış olmayı dilediğini biliyordu. Ama bunu asla itiraf etmezdi. İtiraf ederse yıkılırdı.

Riga, geyiğin boynunu bir diziyle yere bastırarak ipi ön bacaklarına doladı. Geyik çığlık atmak ister gibi ağzını açtı ama

çıkan tek ses hırıltılı bir nefesti. "Tseveri saçmalıyor. Kehanetmiş – inanma öyle şeylere. Sorqan Sira'nın duymamızı istediği şeyleri söylüyor."

"Bunun bizi öldüreceğini söyledi," dedi Daji.

"Tam öyle demedi."

"Ama ona çıkıyor."

"Ah, Daji." Riga son düğümü zalimce çekerek tamamladı, bir an için eserini inceledi ve gelip kadının yanına oturdu. Daji'nin sırtını okşadı. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Tuzak gibi geliyordu. "Sana bir şey olmasına izin verir miyim hiç?"

Daji düzenli nefes almakta zorlandı.

Dediklerini yap, diye hatırlattı kendine. Ziya ile yaptığı anlaşma buydu. Başını eğ ve emirlerine uy yoksa Riga senden kurtulanın yolunu bulur. Bu ritüel onu memnun etmeliydi. Koruma demekti – Riga kendini öldürmeden onları öldüremez demekti, kendi için de Ziya için de bir koruma.

Ama yine de çok korkuyordu. Ya bu ölümden de kötüyse?

Konuşmayı başardı. "Başka bir yol olmalı—"

"Yok," diye çıkıştı Riga. "Böyle giderse pek dayanamayız. Savaş fazla büyüdü. Düşmanlarımız çok fazla." Bıçağıyla ormanı işaret etti. "Ve Ziya böyle davranmaya devam ederse bir gün bile dayanmaz."

Dayanmaz çünkü onu zorladın, demek istedi Daji. Ama adamın öfkesini kamçılarlamamak için dilini tuttu. Zalimliğini kamçılarlamamak için.

Başka şansın yok. Daji, güvende olmak istiyorsa Riga'nın işine yarar kalması gerektiğini uzun süre önce fark etmişti. Çapalandıklarında, hayatı ona bağlı olduğunda harcanamaz olacaktı.

"Hadi, Ziya." Riga ellerini ağzına koyup seslendi. "Şunu halledelim."

Orman sessizdi.

Riga sesini yükseltti. "Ziya, orada olduğunu biliyorum."

Belki kaçmıştır, diye düşündü Daji. Zeki piç.

Ziya gerçekten kaçmaya çalışsaydı Riga'nın ne yapacağını düşündü. Onu kovalar ve tabii ki yakalardı – Riga hep en güçlüleri ve en hızlıları olmuştu. Cezası korkunç olurdu. Ama Daji Riga'yı birkaç dakika oyalayıp Ziya'ya zaman kazandırabilirdi, kendi hayatı pahasına bile olsa biri kurtulmuş olurdu.

Ama birkaç saniye sonra Ziya sarhoş gibi sendeleyerek ormandan çıktı. Gözlerinde, Daji'nin görmeye alıştığı vahşi bakış vardı. Daji bunun tehlike anlamına geldiğini biliyordu. Eli bıçağına gitti.

Riga ayağa kalkıp bir bakıcının kaplana yaklaşması gibi ellerini öne uzatarak dikkatle ilerledi. "Nasılsın?"

"Nasıl mıyım?" Ziya başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Daji, Riga'nın boğazında atan nabzını gördü.

"Oturur musun?" diye sordu Riga.

Ziya kıkırdayarak başını iki yana salladı.

"Komik değil," diye hırladı Riga. "Gel buraya, Ziya."

"Ziya mı?" Ziya'nın gözleri gökyüzüne doğruldu. "O kim?"

Riga kılıcına uzandı. Daji bıçağını çekti. Ziya'nın da rızasıyla buna hazırlanmışlardı. O kapıyı açmadan önce saldırmaları gerekiyordu.

Ziya kocaman sırttı. "Dalga geçiyorum."

Riga rahatladı. "Siktir git."

Daji tuttuğu nefesini verip çarpan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Ziya ateşin yanına bağdaş kurup oturdu. Gözleri merakla yerdeki geyiğe kayd. "Çok uslu, değil mi?"

Yerden bıçağını alıp geyiğin önünde salladı. Tırtıklı yalımında ateş yansımaları pırıldadı. Geyik tepki vermedi. Zar zor nefes almasa ölmüş sanacaklardı.

"Daji ağzına afyon tıktı," dedi Riga.

"Ah." Ziya ona göz kırptı. "Zeki kız."

Daji ilacın daha önce etki etmiş olmasını diledi. Riga'nın beklemiş olmasını. Ama bu empati gerektirirdi ve Riga'da onun olmadığı kesindi.

"Canlan biraz, Daji." Riga bıçağını ona salladı. "Bunu uzatmayalım."

Daji donakaldı. Bir an kaçmayı düşündü. Dizleri titriyordu.

Hayır. Bundan kaçış yok. Bunu kendi için olmasa da Ziya için yapmalıydı.

Ziya dalga geçmeyi seviyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almıyordu; bir tek o, aklını kaybetme düşüncesini komik bulabilirdi. Ama Daji'nin –ve Riga'nın– korkusu ciddiydi. Ziya aylardır deliligin

sınırındaydı ve ne zaman kendini kaybedeceğini bilmiyorlardı. Onu geri getirebilecek tek şey buydu.

Ama bedeli yüksekti.

“Bıçakları kaldırın,” dedi Riga.

Dediğini yaptılar. Geyik kıpırdamadı, açık gözleri boş bakıyordu.

Riga konuşmaya başladı. Elde etmek için yalan söyledikleri, işkence yaptıkları ve cinayet işledikleri her kelimeyle alevler gece göğüne doğru gittikçe yükseldi. Tseveri bu kelimeleri dile getirdiğinde müzik gibiydi. Riga’nın dilinde ise lanet gibi. Daji gözlerini sıkı sıkı kapatıp zihnindeki çıgılları susturmaya çalıştı.

Riga sustu. Hiçbir şey olmadı.

Orada şaşkınlıkları gittikçe artarak oturdular, ta ki Ziya sessizliği kahkahasıyla bozana dek.

“Senin sorunun ne?” diye sordu Riga.

“Yanlış söyledin,” dedi Ziya.

“O da ne demek?”

“Aksanından dolayı. Kelimeleri öyle mahvedersen olmaz tabii.”

“Sen yap o zaman.” Riga bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Küçükken öğrendiği Mugence bir küfür. *At sevic*i.

“Bilmiyorum ki,” dedi Ziya.

“Biliyorsun.” Riga’nın sesi sertleşti. “Önce sana öğretti.”

Ziya kaskatı kesildi.

Yapma, diye düşündü Daji. *Onu öldürüp kaçalım*.

Ziya mırıldanmaya başladı. Sesi gittikçe bir fısıltıdan bağrışa dönüştü, güçlü ve akıcıydı. Bu sefer kelimeler Tseveri’nin dilindeki benzer geliyordu kulağa. Bu sefer güçlülerdi.

“Şimdi,” diye fısıldadı Riga ve bıçaklarını masum hayvanı katletmek için kaldırdılar.

Bittiğinde buzlu suya düşmüş gibi fiziksel bedenlerine döndüler. Daji nefes nefese ileri atıldı. Ayaklarının altındaki toprak çok somuttu, hava çok tathıydı. Tanıdığı dünya farklılaşmıştı – somut, çok güzel ve çok gizemliydi. Daji içten içe yanıyor, vücudunda dolanan gücün etkisiyle sarsılıyordu.

Hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Artık bir yerine uç ruhu vardı; artık tamamlanmıştı; artık *daha fazlasıydı*.

Ruhlar âleminden henüz tam dönmemişlerdi. Bağları kopmamıştı. Ziya ve Riga'nın ruhlarını okuyordu ve düşünceleri zihninde o kadar baskındı ki kendi düşüncelerinden ayırt etmekte zorlanıyordu.

Ziya'dan çırılçıplak ve soğuk bir korkuyla inanılmaz bir rahatlama hissediyordu. Bunu istememişti. Bunların hiçbirini istememişti. Dönüşebileceği şeyden çok korkuyordu ama aksi hâlde olacaklardan kurtulduğu için de minnet duyuyordu. Bağlarına minnettardı.

Riga'dan içini kıpır kıpır eden bir zevk ve başını döndüren bir hırs hissediyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ziya'dan yayılan paniğe dikkat etmiyordu bile. Aklı daha büyük şeylerdeydi. Onları savaş alanında, uzlaşma masasında, üç tahtta görüyordu.

Riga için bu son engeldi. Artık onlar için hep hayal ettiği geleceğe doğru ilerliyorlardı.

Bunu Daji de istiyordu. Ancak nihayetinde sağ çıkabileceğinden emin değildi.

Yavaşça gözlerini açtı. Ellerini kaplayan kan, ay ışığında siyah görünüyordu. Ateş neredeyse sönmüştü ama dumanı boğucuydu. Daji neredeyse ateşin kalıntılarına düşecekti, neredeyse yüzünü küllere gömüp her şeyin bitmesine izin verecekti.

Güçlü parmaklar omzunu yakalayıp onu geri çekti.

“Dikkat.” Riga sıırttı.

Daji onun neşesini paylaşamıyordu.

Yıllar sonra kendine üçünün en baştaki, her şeyin ters gitmesindeki önceki hâllerinin hatıralarıyla işkence ederken yeni çapalandıkları sırada nasıl hissettiğini hatırlamıyordu. Gücün verdiği heyecanı, tanınmanın korkutucu ama muhteşem hissini hatırlamıyordu. Tek hatırladığı kanını donduran korkuydu – bir gün çaldıkları sırların bedelini kanla ödemenin korkusu.

Ve Tseveri. Ölü kızın o lanet suratı gözünün önünden gitmiyor, Ziya kalbini göğsünden söküp almadan önce son söyledikleri aklından çıkmıyordu.

Al o zaman bir kehanet, demişti.

Biriniz ölecek.

Biriniz hüküm sürecektir.

Biriniz sonsuz uykuya dalacak.

KISIM 1

BÖLÜM 1

Rin'in bileği zonkluyordu.

Pusu öncesindeki sabahlar hep farklıydı, hava bir fırtınanın kalıntıları ile elektrik yüklenmiş gibi çatırdıyor ve hem onun hem de etrafındaki tüm askerlerin çevresinde dolanıyordu. Rin, Cumhuriyet için savaşıırken hiç böyle hissetmemişti. Başlangıçta Yin Vaisra'nın birlikleri çok profesyoneldi – asık suratlı, ciddi ve iş bitirici. Sonlara doğru korku dolulardı. Çaresizlerdi.

Ama Güney Koalisyonu'nun askerleri öfkeliydi ve yalnızca bu, onları haftalar süren zorlu temel eğitimde ayakta tutmuş ve çok yakın zamana dek çoğu kılıç bile tutmamışken becerikli katillere dönüştürmüştü.

Savaşlarının kişisel olmasının yardımı dokunmuştu. Khudla onların şehri değildi ama bu onların vilayeti idi ve Maymun Vilayeti'ndeki herkes Mugen işgalinde aynı şeyleri yaşamıştı. Yer değiştirme, yağma, tecavüz, cinayet, toplu idamlar. Golyn Niis boyutunda binlerce katliam olmuştu ve kimse umursamamıştı çünkü ne Cumhuriyet ne de İmparatorluk güneyi umursuyordu.

Ama güneylilerin bazıları ölülerinin intikamını almak için hayatta kalmıştı ve Rin'in birlikleri bu kadınlarla erkeklerden oluşuyordu.

Dakikalar geçtikçe birlikler, tasmaını çekiştiren av köpekleri gibi kıpırdanmaya başladı. Rin'in bileği ise iletken bir çubuk gibi zonkluyor, her saniye dirseğine doğru bir acı dalgası yayılıyordu.

“Ovalamayı kes,” diye azarladı Kitay. “Tahriş ediyorsun.”

“Acıyor,” dedi Rin.

“Ovalayıp duruyorsun da ondan. Rahat bırakırsan daha çabuk iyileşecek.”

Rin sağ elinin olması gereken yerde kemiği örten çatlak, pürüzlü deriye dokundu. Ovaladıkça yara yaptığı yere tırnaklarını batırmamak için çenesini kasti.

Ankhiluun'da limana yanaştıkları gece elini kesmişlerdi. Denizde geçen iki hafta sonunda eli kangrenli, çürük bir şeye dönüşmüştü. Kara Zambak doktoru yarayı sürekli sterilize etmeye çalışsa da yara o kadar büyüktü ki enfeksiyonun kolunda daha da ilerlememesi mucizeydi. Moag'ın kişisel doktoru Rin'in elini kesmiş, çürümüş eti kesip attıktan sonra kemiğin üstünü derisiyle örtmüştü.

Yara temiz iyileşmişti. Ama Rin afyon ruhu almayı bıraktığında bileğindeki acı dayanılmaz hâle gelmişti. Artık sahip olmadığı parmaklarına saatte birkaç kez hayalet ağrılar giriyordu. Bazen o kadar canı yanıyordu ki acıyı daha büyük bir acıyla bastırmak için elini duvara vuruyor ama artık elinin olmadığını hatırlıyordu. Acı gerçek değildi. Yalnızca zihninde var olan acıyı bastırması da mümkün değildi.

"Kanatacaksın," dedi Kitay.

Rin düşünmeden yine kaşımaya başlamıştı. Parmaklarını bileğine sarıp kaşıntıyı basınçla bastırmak için sıktı. "Beni delirtecek. Yalnızca kaşıntı değil, parmaklarım da. Sanki onları hâlâ hissedebiliyorum ve binlerce iğne batırılırken hiçbir şey yapamıyorum."

"Sanırım anlıyorum," dedi Kitay. "Bazen ben de hissediyorum. Durduk yere gelen sızlamalar. Aslında tuhaf – parmakları olan benim ama acı senden geliyor."

Ameliyattan önce, Rin'in elini kesmelerinin Kitay'inkini de koparmasından korkmuşlardı. Çapanın gücünü bilmiyorlardı. Birinin ölümünün ikisinin de ölmesi anlamına geldiğini biliyorlardı. Birbirlerinin acısını hissediyorlardı ve birinin yaralanmaları öbüründe zar zor görülen açık renkli yara izleri olarak belirliyordu.

Ama Ankhiluun'a demir attıklarında Rin'in enfeksiyonu o kadar ilerlemişti ki ikisi de acıya dayanamıyordu ve Kitay sıkılı dişlerinin arasından Rin'e elini kesmezse kendisinin kemirip koparacağını söylemişti.

Neyse ki Kitay'ın eli kopmadı. Kesimin olduğu yerde bilezik gibi bir yara izi belirdi ama parmakları biraz katılaşmış olsa da hâlâ işe yarıyordu. Bazen Rin mürekkep fırçasını tutmakta zorlandığını görüyordu ve Kitay'ın sabah hazırlanması daha uzun

sürüyordu. Ama en azından hâlâ eli vardı. Rin buna memnun olsa da hafif bir kıskançlık duymadan edemiyordu.

“Görüyor musun?” Rin bileğini ona doğru salladı. “Hayalet bir el?”

“Kanca takmalısın,” dedi Kitay.

“Kanca falan takmayacağım.”

“O zaman bir bıçak. Belki o zaman antrenman yapmaya başlarsın.”

Rin ona ters ters baktı. “Bir ara yaparım.”

“Yapmıyorsun işte,” dedi Kitay. “Böyle gidersen bundan sonraki ilk kılıç tutuşun son olacak.”

“Kılıç tutmam gerekmeyecek—”

“Gerekebileceğini biliyorsun. Düşünsene, Rin, ya—”

“Şimdi değil,” diye çıkıştı Rin. “Şu an bunu konuşmak istemiyorum.”

Kılıçla antrenman yapmaktan nefret ediyordu. Bir zamanlar sağ elinin düşünmeden yaptığı şeylerde sol eliyle zorlanmaktan nefret ediyordu. Bu, kendini aptal ve çaresiz hissetmesine sebep oluyordu ve kendini güçsüz hissetmemeye ikna etmek için çok zaman harcamıştı. Ameliyatından bir hafta sonra, eline ilk kılıç aldığı anda sol eli öyle güçsüzce titremişti ki ânında tiksinererek kılıcı yere fırlatmıştı. Tekrar öyle hissetmeye dayanamazdı.

“Sorunu anlıyorum,” dedi Kitay. “Tedirginsin.”

“Ben tedirgin olmam.”

“Yalan. Ödün kopuyor. Bu yüzden yerinde duramıyorsun. Korkuyorsun.”

Boş yere değil, diye düşündü Rin.

Zonklayan bileği problem değil, bir belirtiydi. Herhangi bir şeyin ters gitmesini bekliyordu. Konumları açığa çıkmış olabilirdi. Mugenliler geldiklerini biliyor olabilirlerdi.

Ya da kaybedebilirlerdi.

Daha önce bu kadar iyi bir savunma ile karşılaşmamıştı. Khudla'daki Mugenliler, Rin'in birliklerinin geldiğini biliyordu; günlerdir tetiktedirlerdi. Çoğu güç böyle bir pusuya düzgün ışık yokken kalkışmayacak olsa da gece saldırılarından da korkmaya başlamışlardı. Kolay bir baskın olmayacaktı.

Ama Rin bugün başarısız olamazdı.

Khudla bir testti. Arlong'dan kaçtıklarından beri Maymun Savaş Lordu'ndan komuta yetkisi istiyordu ancak tekrar tekrar aldığı cevap, deneyimi olmadan koca birlikleri savaşa götüreme-yeceğiydi. En azından bugün ona yetki verilmişti.

Khudla'yı kurtarmak onun, yalnızca onun göreviydi. Şimdiye dek tek kişilik bir birlikti, Güney Koalisyonu'nun uzak menzilli bir füze gibi savaflara attığı ateş topuydu. Şimdi ise yüzlerce askerlik bir tugayın başındaydı.

Bu askerler onun komutasında savaşıyordu. Bu, Rin'in ödünü koparıyordu. Ya onun komutasında ölürlerse?

"Her şeyi planladık. Muhafızlar otuz dakikada bir değişiyor," dedi Kitay. Planın üstünden onlarca kez geçmişlerdi ama Kitay onu rahatlatmak için tekrarlıyordu. "Sesler değişince anlayacak-sın. Güneş batmadan olabildiğince yaklaş ve değişim esnasında saldır. Sinyalleri biliyor musun?"

Rin derin bir nefes aldı. "Evet."

"O zaman telaşlanacak bir şeyin yok."

Keşke söylemesi kadar kolay olsaydı.

Dakikalar geçti. Rin, güneşin bir yaratık tarafından vadiye doğru sürüklenircesine dağların ardında kayboluşunu izledi.

Rin, Speer Adası'nda Anka'yı uyandırıp Üçüncü Haşhaş Savaşı'nı bitirdikten sonra resmî bir Mugen Federasyonu teslimiyeti olmamıştı. İmparator Ryohai ve tüm soyu kül öbeklerinin altında kömürden heykellere dönüşmüştü. Mugen imparatorluk ailesinden barış müzakeresi yapabilecek kimse kalmamıştı.

Yani ateşkes veya barış antlaşması olmamıştı. Mugen generalleri birliklerinin haritasını verip silahlarını Nikara liderlerine teslim etmemişti. Onun yerine adada kalan Federasyon askerleri başıboş tehditlere dönüşmüştü – görevi veya milleti olmayan yetenekli ve düzensiz askerler. Eski Ejderha Savaş Lordu ve yeni seçilmiş Nikara Cumhuriyeti Başkanı Yin Vaisra onları aylar önce halledebilirdi ama uzun vadeli oyununda müttefiklerini güçsüz kılmak ve yıkılan Nikara İmparatorluğu üzerindeki hakimiyetini artırmak için serbestçe gezmelerine izin vermişti. Şimdi ise o bölünmüş müfrezeler birleşmiş, güneye korku salan bağımsız birlikler oluşturmuştu. Nikara ve Mugen hâlâ savaşı-

yor sayılırdı. Yay şekilli adadan destek olmasa da Mugen, güneyi birkaç ayda kolonize etmişti. Rin de asıl savaş kendi memleketindeyken Vaisra'nın isyanına kafayı takmış ve bunun olmasına izin vermişti.

Güneyi bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir daha yapmayacaktı.

“Kazuo gemilerin halâ geldiğini söylüyor,” dedi bir ses Mugence. Tiz ve titrek bir oğlan çocuğu sesiydi.

“Kazuo aptalın teki,” dedi yanındaki.

Rin ve Kitay uzun otların ardında gizlenmişti. Mugen kampına, devriyenin dedikodu yapışını, seslerinin durgun gece havasında yayılışını duyacak kadar yaklaşımlardı. Yine de bir yıldır kullanmadığından Rin'in Mugencesi gerilemişti ve ne dediklerini anlamak için kulaklarını zorlaması gerekti.

“Dilleri böcek vızıltısı gibi,” diye şikâyet etmişti Nezha, Sinegard'da bir sınıfa doluşmuş, hazırlandıkları savaşın farazi olmadığını anlamayan aptal çocuklarken.

Rin, Nezha'nın Mugence derslerinden nefret ettiğini hatırladı. Mugenlilerin hızlı konuşma biçimiyle ne dediklerini anlamıyordu bu yüzden her gün dilleriyle dalga geçiyor, gerçek cümlelere benzeyen anlamsız mırıldanmalarla sınıf arkadaşlarını güldürüyordu.

“Klik klik klik,” demişti ve dişlerinin arasından sesler çıkarıyordu. “Böcekler gibi.”

Cırcırböcekleri gibi, diye düşündü Rin. Kırsalda Mugenlilere öyle demeye başlamışlardı. Rin bunun yeni bir hakaret mi yoksa onun doğumundan da önceki bir zamandan kalmış ve şimdi yeniden dirilmiş bir aşağılama mı olduğunu bilmiyordu. Tarih döngüseldi – artık bunu çok iyi öğrenmişti.

“Kazuo, Kaplan Vilayeti iskelelerine gemilerin yanaştığını söyledi,” dedi Rin'in duyduğu ilk ses. “Gölgelerde demir atmış, bizi birer birer geri—”

İkinci muhafız alayla güldü. “Saçmalık. Öyle olsa bilirdik.”

Kısa bir sessizlik oldu. Otlarda biri kıpırdandı. Rin devriye muhafızlarının yere yattığını fark etti. Belki yıldızları izleyeceklerdi. Bu çok aptalca ve sorumsuz bir hareketti. Ama seslerine bakılırsa çok gençlerdi, asker değil de çocuk gibi. Bunu yapmalarını gerektiğini öğrenmemişler miydi?

"Ay burada farklı görünüyor," dedi ilk muhafız özlemle.

Rin bu cümleyi hatırladı. Sinegard'da öğrenmişti. Eski bir Mugen deyimiydi, uzak bir yıldızda yaşayan bir kadına aşık olan ve kavuşabilmeleri için iki dünya arasında köprü inşa eden bir denizciyle ilgili bir hikâyeden geliyordu.

Ay burada farklı görünüyor. Eve gitmek istiyorum demekti.

Mugenliler daima eve gitmekten bahsediyordu. Ne zaman konuşmalarına kulak kabartsa bunu duyuyordu. Mugen hâlâ varmış, gemiler iskeleye dayansa yay adası hâlâ gidebilecekleri bir yermiş gibi konuşuyorlardı. Bir şekilde alevlerden kurtulmuş ve kıyıda onları bekleyen annelerinden, babalarından ve kardeşlerinden bahsediyorlardı.

"Bu aya alışsan iyi olur," dedi ikinci muhafız.

Konuştukça sesleri daha da genç gibi geliyordu. Rin zihninde suratlarını hayal etti; sesleri uzun ince uzuvları ve ince tüylü üst dudakları akla getiriyordu. Rin'den büyük olamazlardı – ancak yirmi yaşındalardı, belki daha bile genç.

Khurdalain'de, çok uzun zaman önceymiş gibi gelen kuşatmada kendi yaşında bir çocukla dövüştüğünü hatırladı. Ay gibi yüzünü ve yumuşak ellerini hatırladı. Kılıcını karnına sapladığında gözlerinin pörtleyişini hatırladı.

Çok korkmuş olmalıydı. Belki Rin kadar korkmuştu.

Yanında Kitay'ın gerildiğini hissetti.

"Onlar da burada olmak istemiyor," demişti Kitay haftalar önce ona. Mugenli tutsakları sorguya çekiyordu ve onlara Rin'i rahatsız edecek kadar sempati duymuştu. "Yalnızca çocuklar. Çeyreği bizden de küçük, bu savaşı onlar istemedi. Çoğu evlerinden alınıp aileleri hapse düşmesin veya açlıktan ölmesin diye zorlu eğitim kamplarına atılmışlar. Öldürmek istemiyorlar, evlerine dönmek istiyorlar."

Ama artık evleri yoktu. Bu çocukların kaçacak yeri yoktu. Ulaşma ihtimali, iki tarafın yavaşça barışa doğru ilerleme ihtimali vardıysa da Rin o kapıyı uzun zaman önce kapatmıştı.

Daimi dostu olan suçluluk duygusu zihninin gerilerinde esnedi.

Rin onu uzaklaştırdı.

Anılarını gömmekte başarılıydı, akli başında kalmasının tek yolu buydu.

Çocuklar da katil olabilir, diye hatırlattı kendine. Küçük çocuklar canavar olabilirler.

Savaşın hatları fazla bulanıklaşmıştı. Üniforma giymiş her Mugen askeri suça iştirak ediyordu ve Rin'in suçluları masumlardan ayıracak vakti yoktu. Speerli adaleti muhakkaktı. Intikamı nihaiydi. Olabilecekleri düşünerek harcayacak vakti yoktu, ülkesini kurtarması gerekiyordu.

Bileği yine zonklamaya başladı. Yavaşça nefes verdi, gözlerini kapattı ve gerginliğini atmak için zihninde saldırı planlarının üstünden geçti.

Parmaklarını karnındaki yara izlerinde gezdirdi. Altan'ın el izinin tenine işlediği noktada oyalanmalarına izin verdi. Devriye muhafızlarını hayal edip onları zihninde hedeflere dönüştürdü.

Sizden milyonlarcasını öldürdüm, diye düşündü. Bu artık sıradan. Bu hiçbir şey değil.

Güneş artık kızıl bir noktadan ibaretti, dağların üstünde yalnızca tepesi görünüyordu. Devriye muhafızları yerlerinden ayrılmıştı. Çayır şimdilik boştu.

"Vakit geldi," diye mırıldandı Kitay.

Rin ayağa kalktı. Birbirlerine bakıp el ele tutuştular.

"Şafakta," dedi Rin.

"Şafakta," diye onayladı Kitay. Ellerini Rin'in omuzlarına koyup alnını öptü.

Birbirlerinden ayrılırken hep yaptıkları şeydi bu, sesli söylemedikleri her şeyi söyleme biçimleri. *İyi dövüş. Bizi güvende tut. Seni seviyorum.*

Her veda, Rin adımını savaş alanına attığında kendi hayatını da ona emanet eden Kitay için çok daha zor olmalıydı.

Rin bu zayıflığa sahip olmamayı diliyordu. Ruhunun Kitay'ı tehlikeye atan –ve Kitay'ın tehlikeye atabildiği– parçasını koparıp atabilse yapardı.

Ama Kitay'ın hayatının ona bağlı olması, daha iyi dövüşmesini sağlamıştı. Daha dikkatli ve temkinliydi, daha az risk alıyor ve fırsat bulduğunda daha sert vuruyordu. Artık saf öfkeyle dövüşmüyordu. Kitay'ı korumak için dövüşüyordu ve bunun her şeyi değiştirdiğini fark etmişti.

Kitay ona başıyla son bir selam verip geriye çekildi.

"Hep geride mi duruyor?" diye sordu Subay Shen.

Rin, Subay Shen'i seviyordu. Maymun Vilayeti'nden olan ve önceki iki Haşhaş Savaşı'nda savaştan Shen Sainang haşin, verimli ve pragmatik bir kadındı. Vilayet siyasetinden nefret ediyordu, belki de bu yüzden Rin'in ilk komutanlık görevinde ona eşlik etmek için gönüllü olmuştu. Rin buna müteşekkirdi.

Ama Shen fazla gözlemciydi. Hep çok fazla soru soruyordu.

"Kitay dövüşmez," dedi Rin.

"Neden?" diye sordu Shen. "Sinegard'da eğitim almadı mı?"

Çünkü Kitay, Rin'in tanrılara açılan tek kapısıydı. Çünkü zihni Rin ve Anka arasında köprü olabilsin diye Kitay'ın sakin ve güvenli bir yerde olması lazımdı. Çünkü Kitay'ın tehlikede olduğu her an Rin'in ölüm riskini ikiye katlıyordu.

Bu, Rin'in en büyük sırrıydı. Maymun Savaş Lordu, Kitay'ın Rin'in çapası olduğunu öğrenirse onu öldürmenin tek yolunu da öğrenmiş olurdu. Ve Rin ne ona ne de Güney Koalisyonu'na ellerine bu fırsatı verecek kadar güveniyordu.

"Sinegard'da strateji eğitimi aldı," dedi Rin. "Dövüş eğitimi değil."

Shen inanmamış gibiydi. "Kılıç tutuşu öyle demiyor."

"Evet ama zihni kılıcından daha değerli," dedi Rin konuyu kapatmak için. Khudla'yı işaret etti. "Vakit geldi."

Adrenalin o an damarlarına akın etti. Kalp atışları kıyıma geri sayım gibi kulaklarında yankılanmaya başladı. Köyün etrafında Rin'i izleyen sekiz çift göz vardı – konumlandıkları yerden alevleri görmeyi bekleyen sekiz birlik lideri.

Sonunda Rin açıklıkta ilerleyen Mugen askerlerini gördü. İşte – devriye değişimi.

Elini kaldırıp işaret verdi – başının üç metre üstüne yükselip hemen yok olan incecik bir alev.

Açıklıkta bir şeyler hareketlendi. Kuzey ve doğu cephelelerinden askerler hücum etti. Nehir yatağından, hendeklerden ve ormandaki saklanma yerlerinden karınca yuvasından dökülen karıncalar gibi fırladılar. Rin tatminle izledi. Onun birlikleri savunmanınkinden azsa ne olmuştu? Mugenliler nereye bakacağını bile bilmiyordu.

Bir dizi işaret ıslığı duydu, tüm birliklerin başarıyla konum aldığıın işaretiydi. Subay Shen'in birliğı doğudaydı. Subay Lin'inki ise kuzeyde.

Rin güneyden kendi başına ilerledi.

Mugenliler hazır değildi. Çoğu uyuyordu veya uykuya dalmak üzereydi. Çadır ve kışlalarından gözlerini ovuşturup tökezleyerek çıktılar. Rin, gece havasını ısıtan şeyin ne olduğunu gördüklerinde suratlarına yerleşen korku ifadesine neredeyse gülecekti.

Kollarını kaldırdı. Omuzlarından parlayan, üç metrelik kanatlar fırladı.

Kitay bir keresinde onu çok gösterişçi olmakla ve dikkat çekmek için verimlilikten taviz vermekle suçlamıştı.

Ne fark ederdi ki? Herkes ne olduğunu bilirken alçakgönüllü olmanın anlamı yoktu. Ve Rin, ölmeden önce gördükleri son şey olan bu görüntünün zihinlerine kazınmasını istiyordu – bir Speerli ve tanrısı.

Askerler korkak tavuk gibi kaçışmaya başladı. Bir veya ikisi ona doğru kılıç fırlatmayı akıl etti. Hareketleri panik doluydu, kötü nişan aldılar. Rin ellerini öne uzatıp ilerledi ve her şeyi aleve boğdu.

O zaman çığlıklar başladı ve içi coşkuyla doldu.

Rin yakarken hissettiklerinden, alevlerinden ve tanrısından uzun süre nefret etmişti. Artık etmiyordu. Artık bundan hoşlandığını kendine itiraf edebiliyordu. En temel içgüdülerine boyun eğmeyi seviyordu. Bundan zevk alıyordu.

Öfkeye erişmek için çok düşünmesine gerek yoktu. Yalnızca Golyn Niis'teki cesetleri hatırlaması yeterliydi. Araştırma laboratuvarındaki cesetleri. Iskelede yanan Altan'ı, ona yaşattıkları sefil hayatın sefil sonunu.

Nefret komik bir duyguydu. İçini zehir gibi yakıyordu. Vücudundaki her kas kasılıyor, damarları öyle yanıyordu ki Rin ortadan ikiye ayrılacak gibi hissediyordu ama yaptığı her şeyi körükleyen de oydu. Nefret de bir tür alevdi ve en azından içini ısıtıyordu.

Bir zamanlar Rin alevleri kör bir silah gibi kullanıyor, sanki silah olan kendi değil de Rin'miş gibi Anka'nın iradesinin onu yönlendirmesine izin veriyordu. Bir zamanlar yalnızca kutsal

ateşe geçit olmayı biliyordu. Ama öyle kontrolsüz patlamalar yalnızca soykırım yapmak istediğinde işe yarardı. Kurlarına görevleri çok daha fazla kontrol gerektiriyordu.

Alev çağırmanın detaylarını Kıtay'la birlikte haftalarca çalışmıştı. Alevlere kılıç şekli vermeyi öğrenmişti. Kırbaç gibi kullanmayı. Hareket eden, dans eden şeylere dönüştürmeyi öğrenmişti – aslanlar, kaplanlar, ankalar.

Ateşle öldürmenin o kadar çok çeşidini öğrenmişti ki. En çok gözlere saldırmayı seviyordu. Uzuvarı küle çevirmek çok uzun sürüyordu. İnsan vücudu şaşırtıcı derecede uzun bir süre yanabiliyordu ve Rin, mücadelelerinin çabuk bitmesini istiyordu. Aslında tüm surat iyi bir hedefti – saçlar yanmaya devam ediyordu ve ufak kafa yaraları da karşısındakileri başka ufak yaralara göre daha çok etkiliyordu. Ama gözlere hedef alırsa retinalarını yakabilir, gözkapaklarını alevlerle mühürleyebilir veya etrafındaki deriyi yakabilirdi ve hepsi de düşmanını birkaç saniyede kör ederdi.

Sağında bir hareket gördü. Biri ona doğru atılmaya çalışıyordu.

Anka kıkırdadı. *Ne cüret.*

Adam ona ulaşmadan yarım saniye önce Rin avucunu onun suratına doğrultup açtı.

Gözleri birer birer patladı. Koyu kıvamlı sıvı yanaklarından aktı. Çıglık atmak için ağzını açtı ama Rin adamın boğazına alevler doldurdu.

Bu, yalnızca düşmanına insan gözüyle bakarsa iğrençti. Ama karşısında insan görmüyordu çünkü Sinegard ve Altan ona bunu öğretmişti. *Baktığında insan görmemeyi öğren. Karşıdakinin ruhu yok. Beden yalnızca farklı hedefler bütünü ve hepsi çok güzel yanıyor.*

"Mugenlilerin nereden geldiğini biliyor musun?" diye sormuştu Altan bir keresinde. "Hangi ırktan olduklarını biliyor musun?"

Murui Nehri'nde Khurdalain'e doğru ilerliyorlardı. Üçüncü Haşhaş Savaşı yeni başlamıştı. Rin, Sinegard'dan yeni çıkmış ve artık asker olduğu gerçeğini kavramaya çalışan aptal ve naif bir çocuktü. Altan daha yeni komutanı olmuştu ve Rin ağzından çı-

kan her kelimeyi pürdikkat dinliyordu, ona o kadar hayrandı ki cümlelerini zar zor toparlıyordu.

Altan'ın ondan cevap beklediğini fark ettiğinde aklına gelen ilk şeyi söylemişti. "Onlar. Şey. Bizimle akrabalar?"

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Rin ona kitaplardaki cevapları verebilirdi. Kuraklık ve sellerle gelen zorunlu göç. Kızıl İmparator zamanına uzanan klan savaşları. Kimse emin değildi. Birçok teori öğrenmişti ve hepsi olasıydı. Ama Altan'ın onun cevabıyla ilgilenmediğini hissetmişti ve başını sallamıştı.

Doğru tahmin etmişti. Altan hikâye anlatmak istiyordu.

"Uzun zaman önce Kızıl İmparator'un bir evcil hayvanı varmış," demişti Altan. "Kocaman bir yaratık, dağlarda bulduğu zeki bir maymun. Çok çirkin ve vahşiymiş. Bu hikâyeyi biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldamıştı Rin. "Anlat."

"Kızıl İmparator onu sarayında kafeste tutuyormuş," diye devam etmişti Altan. "Bazen misafirlerine göstermek için çıkarırmış. Bir şeyleri öldürüşünü izlemeyi severlermiş. Kafese domuzlar ve horozlar atıp onları parçalamasını izlerlermiş. Çok eğlenmişlerdir herhalde. Bir gün canavar kafesinden kaçıp bir bakanı çıplak elleriyle öldürmüş ve Kızıl İmparator'un kızını kaçırıp dağlara geri dönmüş."

"Kızıl İmparator'un kızı olduğunu bilmiyordum," demişti Rin aptal aptal. Nedense bu, en çok dikkatini çeken detaydı. Tarih yalnızca prensleri hatırlıyordu – Kızıl İmparator'un oğullarını.

"Kimse bilmiyor. İmparator olanlardan sonra onu kayıtlardan sildirmiş olmalı. Kız, canavardan hamile kalmış ama tutsakken fetüsü karnından atmanın yolunu bulamamış, bu yüzden yarı insan çocuklar doğurup onları dağlarda yetiştirmiş. Yıllar sonra Kızıl İmparator generallerini yollayıp onları İmparatorluk'tan kovdurmuş, onlar da yay adasına kaçmışlar."

Rin hikâyenin bu versiyonunu hiç duymamıştı ama mantıklıydı. Nikaralar hep Mugenlileri maymunlarla kıyaslardı. Yarı insan derlerdi; kısa ve küçük – ama Rin sonunda bir Federasyon askeriyle karşılaştığında Nikara köylülerinden farklı olmadıklarını görmüştü.

Altan o an durup onun cevabını beklemişti.

Ama Rin'in tek bir sorusu vardı ve Altan'ın cevabı olmadığını bildiğinden sormak istemiyordu.

Canavarlarsa bizi nasıl öldürdüler?

Kimin insan sayıldığına kim karar veriyordu? Nikara, Speerlilerin da canavar olduğunu düşünüyordu ve onları yüzyıllarca savaşçı köleler olarak kullanmışlardı. Ama hayvanlarsa onlardan aşağıda olmalıydı. Eğer Mugenliler onlardan aşağıdaysa nasıl muzaffer olmuşlardı? O zaman bu dünyada hayatta kalabilmek için canavar olmak mı gerekiyordu?

Belki de kimse gerçekten canavar değildi. Belki de yalnızca bu şekilde cinayet mümkün oluyordu. Birinin insanlığını elinden alıp sonra da onu öldürüyordun. Sinegard'da Strateji Üstadı Irjah onlara savaşta düşmanı obje olarak, bir bütün değil de soyut ve ayrı parçalar olarak görmeyi öğretmişti çünkü o zaman atan bir kalbe bıçak saplamak çok daha kolaydı. Ama birine obje değil de hayvan olarak bakarsan göz kırpmadan canlarına kıymakla kalmaz, belki bundan zevk bile alabilirdin. Karınca yuvalarını tekmelemekten alınan zevk gibi.

"İnsanlara tecavüz eden maymunlar. Yarı insan piçler. Biçimsiz ucubeler. Aptal barbarlar." Altan son kelimeleri alaycı bir zevkle söylemişti, belki de bunlar çok kişinin onu tanımlamak için söylediği sözcükler olduğundandı. "Mugenliler oradan geliyor işte."

Rin kampı birkaç dakika içinde yarıp geçti. Mugenliler neredeyse hiç direnmedi. Sinegard ve Khurdalain'de yüzleştikleri askerler iyi eğitilmiş ve silahlıydı, parıltıyan kılıçları ve istedikleri gibi sivil merkezlerine attıkları kimyasal silahları vardı. Ama şimdi karşısında duranlar savaşmak yerine Rin'i şaşkınlığa düşüren bir kolaylıkla ölüyordu.

Bu o kadar basitti ki Rin yavaşladı. Bu güç farkının tadına varmak istiyordu. Bir zamanlar ben sizin çılgınlık atan kurbanınızdım, merhametiniz için yalvarıyordum. Şimdi siz önümde korkuyla diz çöküyorsunuz.

Yavaşlamamalıydı.

Çünkü yavaşladığında ne kadar hazırlıksız olduklarını gördü. Askere ne kadar benzemediklerini. Ne kadar genç olduklarını.

Önündeki çocuğun elinde bir kılıç vardı ama kullanmıyordu. Dövüşmeye çalışmamıştı bile, kollarını kaldırıp geriye doğru tökezlemiş ve merhamet dilenmişti.

“Lütfen,” deyip duruyordu.

Az önce duydukları devriye muhafızı olabilirdi, aynı titrek ve tiz sesle konuşuyordu. “Lütfen.”

Rin, çocuğun Nikaraca konuştuğunu fark edince durdu.

Bir an için düşündü. *Nikara mıydı? Savaş tutsağı mıydı? Mugen üniforması giymiyordu, masum olabilirdi...*

“Lütfen,” dedi çocuk yine. “Yapma—”

Aksanı kaderini belirledi. Heceleri fazla kısaydı. Nikara değildi, yalnızca onu kandırabileceğini düşünmüş zeki bir Mugen askeri.

“Yan,” dedi Rin.

Çocuk geri düştü. Rin, açılan ağzını, karanıp katılaşıırken çığlık atmak için buruşan suratını gördü ama umursamadı.

Eninde sonunda kalbini öldürmek çok kolaydı. Oğlan çocukları gibi görünmelerinin önemi yoktu. Önceden gördüğü canavarlara benzememelerinin önemi yoktu. Irka bağlı bu savaşta hiçbirinin önemi yoktu. Mugenlilerse cırcırböcekleriydiler ve Rin onları ayağının altında ezdiğinde evrenin umurunda bile olmuyordu.

Bir keresinde Altan ona bir sincabı canlı canlı yakışını izletmişti.

Sincabı basit bir ağ tuzakıyla kahvaltı için yakalamıştı. Ormandan getirdiğinde hayvan hâlâ ellerinde kıvranıyordu. Ama Altan sincabın boynunu kırmak yerine Rin'e bir ders vermeye karar vermişti.

“Ateşin bir insanı nasıl öldürdüğünü biliyor musun?”

Rin başını hayır der gibi sallamıştı. Altan avuçlarını ateşle doldururken büyülenmiş gibi izlemişti.

Altan ateşinin şeklini çok iyi kontrol edebiliyordu. Alevleri çok güzel şekillere döndürebilen bir kuklacıydı; uçan bir kuş, havada süzülen bir ejderha, parmaklarını kapatana dek avucunda yarattığı kafeste kıvranan bir insan.

Rin büyülenmişti, parmaklarının havada dans edişini izliyordu. Altan'ın sorusu onu şaşırtmıştı ve konuştuğunda kelimeleri aptalca ve beceriksizceydi. “Isıyla? Yani, şey...”

Altan'ın dudakları kıvrılmıştı. "Ateş, öldürmek için çok verimsiz bir araç. Ölüm anının aslında oldukça acısız olduğunu biliyor muydun? Ateş kurbanın etrafındaki havayı tüketiyor ve boğularak ölüyorlar."

Rin ona bakakaldı. "Bunu istemiyor musun?"

"Neden isteyeyim ki? Hızlı ölüm istesen kılıç kullanırsın. Ya da ok." Bir alev parçasını parmaklarında dolandırdı. "Karşıdaki-ni dehşete düşürmek istemiyorsan Speerhları savaşa sokmazsın. Yanmalarını istiyoruz, yavaş yavaş."

Ağa dolanmış sincabı alıp parmaklarını karnına doladı. Sincap çığlık atamıyordu ama Rin, seğiren uzuvlarıyla birlikte titreyen nefesini hayal edebildi.

"Derisini izle," demişti Altan.

Kürkü yandığında Rin altındaki pembe derinin kabarıp çatladığını ve karardığını görebildi. "Önce kaynıyor. Sonra dökülme-ye başlıyor. Rengi izle. Siyaha döndüğünde ve siyahlık yayıldığında onları geri getirebilecek bir şey kalmamış demektir."

Altan sincabı ona uzatmıştı. "Aç mısın?"

Sincabın pörtlemiş, donuk ve kararmış gözlerine baktığında Rin'in midesi bulanmıştı. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordu, ölüm döşegindeki hayvanın bacaklarının seğirişi mi yoksa yanık etinin bu kadar güzel kokması mı.

Rin'in güneyde işi bittiğinde askerleri, geriye kalan Mugenlileri Khudla'nın doğu kısmına toplamıştı. Yaklaştığında ona yol açtılar.

"Uzun sürdü," dedi Subay Shen.

"Oyalandım," dedi Rin. "Fazla hoşuma gitti."

"Güney kısmı—"

"Bitti." Rin parmaklarını birbirine sürttü ve yanıp kararmış kan pul pul yere döküldü. "Neden saldırmıyoruz?"

"Tapınağın içinde rehineleri var," dedi Shen.

Bu akıllıcaydı. Rin yapıyı inceledi. Bir süredir gördüğü en güzel köy tapınaklarından biriydi, ahşap değil taştandı. Kolay kolay yanmazdı ve içerideki Mugen birliğinin üst katlardaki pozisyonu avantajlıydı.

"Üstümüze ateş açacaklar," dedi Shen.

Dedigini desteklemek istercesine tepelerinde bir roket ısıklaldı ve bulundukları yerden üç metre ötede bir ağaca çarpıp patladı.

“O zaman baskın yapınız,” dedi Rin.

“Gazları olmasından korkuyoruz.”

“Olsa şimdiye kadar kullanırlardı.”

“Seni bekliyor olabilirler,” diye belirtti Shen.

Mantıklıydı. “O zaman yakınız.”

“Taşı geçemeyiz—”

“Siz taşı geçemezsiniz.” Rin parmaklarını havada oynattı. Avucunda alevli bir ejderha gezindi. Gözlerini kısıp düşünerek tapınağı inceledi. Alanı dahilindeydi, alevlerini elli metre çapında uzatabiliyordu. Yalnızca bir pencereden içeri sızdırması gerekiyordu. Taşı bir kez geçince alevleri yakacak şey bulmakta zorlanmazdı.

“Kaç rehine var?” diye sordu Rin.

“Fark eder mi?” diye sordu Shen.

“Bana fark eder.”

Shen uzunca bir an durup sonra onaylar gibi başını salladı. “Beş ya da altı. Sekizden fazla değildir.”

“Önemli birileri mi?” Kadınlar ve çocukların ölümü çok sorun çıkarmazdı. Yerel liderlerin ölmesi ise başka bir hikâyeydi.

“Anladığımı kadarıyla hayır. Souji’nin adamları kasabanın öbür tarafında ve ailesi de yok.”

Rin son bir kez seçeneklerini gözden geçirdi.

Hâlâ baskın emri verebilirdi ama kayıp verirdi, özellikle de Mugenlilerde gaz varsa. Güney Ordusu kayıp verebilecek hâlde değildi, zaten az askerleri vardı.

Ayrıca bu zaferin boyutu önemliydi. Bu önemli bir testti. Buradan yalnızca zaferle değil, bir de olabildiğince az kayıpla dönerse Maymun Savaş Lordu ona bir ordu verecekti. Bunları düşününce kararı belliydi, birliğinin yalnızca yarısıyla geri dönemezdi.

“Rehinelerden başka kimin haberi var?” diye sordu Shen’e.

“Sadece buradakilerin.”

“Ya köylüler?”

“Bulabildiğimiz herkesi tahliye ettik,” dedi Shen. Bu, *Yaptıklarından kimse bahsetmeyecek*, demekti.

Rin başıyla onayladı. "Adamlarını buradan uzaklaştır. En az yüz adım uzaklaşsınlar. Duman solumalarını istemiyorum."

Shen'in rengi attı. "General—"

Rin sesini yükseltti. "Bu bir rica değil."

Shen başıyla onaylayıp koşmaya başladı. Çayır alanında boşaldı. Rin avluda tek başına durmuş, parmaklarını avucuna bastırmıştı.

Bunu hissedebiliyor musun, Kitay? Ne yapacağını hissedebiliyor musun?

Tereddüte mahal yoktu. Mugenliler sessizliğin sebebini öğrenmeye çıkmadan harekete geçmesi gerekiyordu.

Avuçlarını ileri uzattı. Alevler gürledi. Alevleri tapınak kapılarındaki kilide yöneltti. Metalin büküldüğünü, kırlamaz bir şekil aldığını gördü.

Mugenliler ne olduğunu anlamış olmalıydı çünkü içeride biri çığlık atmaya başladı.

Rin, çığlığın sesini bastırmak için alevlerin gürül gürül yanmasını sağlasa da ses ona ulaştı. Acı dolu, tiz bir cırlamaydı. Belki bir kadının çığlığıydı, belki bir çocuğun. Neredeyse bir bebek gibiydi. Ama bunun bir anlamı yoktu – Rin koca adamların ne kadar tiz çığlıklar atabildiğini biliyordu.

Ateşinin gücünü artırdı, alevlerin kükremesi sesi öyle gürültülüydü ki kendi düşüncelerini duyamıyordu. Ama çığlık yine de alev duvarını aştı.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Anka'nın sıcaklığına sarındığını, öfke dışında hiçbir şeyin önemi olmayan o yere ulaştığını hayal etti. Tiz çığlık boğuklaştı.

Yan, diye düşündü Rin, kapa çeneni ve yan.

BÖLÜM 2

“İyi iş,” dedi Kitay.

Rin kollarını ona dolayıp sıkıca kendine çekti ve uzun süre kollarından ayrılmadı. Artık kısa süreli ayrılıklarına alışması gerekirdi ama onu geride bırakmak her seferinde daha da zorlaşıyordu.

Kendini bunun Kitay’ın onun güç kaynağı olmasından başka sebepleri de olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Ona bir şey olursa sonunun onunla aynı olacağına dair bencil bir endişe taşımadığına.

Hayır, aynı zamanda kendini ona karşı sorumlu hissediyordu. Ya da suçlu. Kitay’ın zihni Rin’le Anka arasında; öfke, nefret ve utanç arasında gerilmiş bir ip gibiydi ve her şeyi hissediyordu. Rin’i delirmekten alıkoyuyordu ve Rin, karşılığında onu deliliğe maruz bırakıyordu. Yapacağı hiçbir şey bu borcu ödeyemezdi.

“Titriyorsun,” dedi Rin.

“İyiyim,” dedi Kitay. “Sorun yok.”

“Yalan söylüyorsun.” Loş ışıkta bile Rin, Kitay’ın bacaklarının titredığını görebiliyordu. İyi değildi, ayakta zor duruyordu. Her mücadele sonrası aynı tartışmayı tekrarlıyorlardı. Rin her döndüğünde Kitay’ın rengi atmış suratını, ona ne yaptığını görüyordu ve bunun Kitay için işkence gibi olduğunu biliyordu. Kitay her seferinde bunu reddediyordu.

Kitay ondan istese Rin ateşini daha az kullanırdı. İstemiyordu.

“Toparlarım,” diye düzeltti Kitay. Rin’in arkasını işaret etti. “Ve dikkat çekiyorsun.”

Rin dönüp bakınca Khudla’dan kurtulanları gördü.

Bu, ne beklemesi gerektiğini bileceği kadar sık yaşıyordu.

Önce ufak gruplar hâlinde tereddütle biraz ilerlediler. Merakla fısıldayıp korkuyla onu gösterdiler. Sonra onların Mugenliler

değil Nikara olduğunu; Milis değil, bambaşka bir şey olduğunu fark edince ve Rin'in askerlerinin onlara zulmedenlerin yerine geçmeye çalışmadığını anlayınca iyice cesaretlendiler.

Speerli mi o? diye sordular. Speerli sen misin?

Bizden biri misin?

Sonra kalabalık artıp bedenler Rin'in etrafında toplandıkça fısıltıların sesi yükseldi. Adını, dinini, tanrısını andılar. Efsanesi çoktan buraya ulaşmıştı bile, etrafında yayıldığını hissediyordu.

Ona dokunmak için uzandılar.

Rin'in göğsü sıkıştı. Nefesi hızlandı, boğazı düğümlendi.

Kitay kolunu ona doluyordu. Ne olduğunu sormasına gerek yoktu, biliyordu.

“Sen—”

“İyiyim,” diye mırıldandı Rin. “Sorun yok.”

Bu eller düşmanın elleri değildi. Tehlikede değildi. Rin bunu biliyordu ama vücudu bilmiyordu. Derin bir nefes alıp kendini toparladı. Oynaması gereken bir rol vardı bir zamanlar olduğu korkak kız veya yorgun asker değil, ihtiyaç duydukları lider olmalıydı.

“Özgürsünüz,” dedi. Sesi yorgunluktan titriyordu. Boğazını temizledi. “Gidin.”

Rin'in kendi dillerini konuştuğunu fark ettiklerinde kalabalık sessizleşti – kuzeyin sert Nikaracası değil de güneyin yumuşak ağzını.

Yine de ona hayranlık dolu bir korkuyla bakıyorlardı. Ama Rin bunun sevgiye dönüşen bir korku olduğunu biliyordu.

Rin sesini yükseltip bu sefer sesi titremeden konuştu. “Gidip ailelerinize kurtarıldığınızı söyleyin. Onlara Mugenlilerin artık size zarar veremeyeceğini söyleyin. Ve sizi özgür bırakanın kim olduğunu sorduklarında Güney Koalisyonu'nun İmparatorluk'u aştığını ve önlerinde Anka'nın olduğunu söyleyin. Onlara yurdu-muzu geri aldığımızı söyleyin.”

Güneş gökte yükselirken Rin, Khudla'yı özgür bırakmaya başladı.

Bunun işin eğlenceli kısmı olması gerekiyordu. Köylülere eski işgalcilerin bir kül yığınınından ibaret olduğunu söylemenin iyi hissettirmesi gerekiyordu.

Ama Rin özgür bırakma kısmından nefret ediyordu. Yarı yok olmuş kasabada hayatta kalanları aramak Federasyon'un zulmünün anımsatıcısıydı. Bu acıyla yüzleşmektense savaş alanında olmayı tercih ederdi. Gelyn Niis'te en kötüsünü görmesinin, bir insan bedenine yapılabilecek en kötü şeylere onlarca kez tanık olmasının önemi yoktu. Hiçbir zaman kolaylaşmıyordu.

Mugenlilerin işgal ettikleri her şehirde aynı üç şeyi yaptığını öğrenmişti. Bu üç yönergeyi her seferinde öyle harfi harfine takip ediyorlardı ki Rin bir topluluğu baskılamak üzerine koca bir inceleme yazabilirdi.

Önce işgale karşı çıkan her Nikara'yı toplayıp onları katliam alanlarına götürüyor, ya vuruyor ya da kafalarını kesiyorlardı. Kafa kesme daha yaygındı, oklar değerliydi ve her zaman sağlam geri alınamıyordu. Bölgedeki tüm erkekleri öldürmüyorlardı, yalnızca onları sorun çıkarmakla tehdit edenleri. İşçiye de ihtiyaçları vardı.

Sonra Mugenliler altyapıyı ya değiştiriyor ya da yok ediyordu. Sağlam yapıları asker kışlasına çevirirken sağlam olmayanları parçalayıp yakacak odun olarak kullanıyorlardı. Odun kalmadığında evleri talan edip kışlalar için mobilyaları, battaniyeleri, değerli eşyaları ve seramikleri alıyorlardı. Köylerin içini boşaltmakta çok başarılılardı. Rin özgür bırakılmış köylüleri domuz ahırlarında, ısınmak için birbirine sokulmuş hâlde buluyordu.

Üçüncü adım ise yerel yönetimle işbirliği yapmaktı. Bölgedeki dili konuşmazken başka ne yapılabilirdi? Bölge siyasetinin inceliklerini anlamazken? Var olan yönetimi yok etmek anlamsızdı – bu kaosa sebep verirdi. Var olan yönetime katılman gerekirdi. Pis işlerini yerli zorbalara yaptırırdın.

Rin, Nikara işbirlikçilerinden nefret ediyordu. Rin'e göre onların suçları Federasyon'unkilerden beterdi. Mugenliler en azından düşman ırkı hedef alıyordu, bu savaş zamanında doğal bir içgüdüydü. Ama işbirlikçiler Mugenlilerin kendi halkını katletmesine, tahrip etmesine ve işgal etmesine yardım ediyordu. Bu anlaşılmazdı. Affedilmezdi.

Rin ve Kitay yakaladıkları işbirlikçilere ne yapacakları konusunda sürekli zıt düşünüyordu. Kitay hoşgörü göstermelerini istiyordu. Çaresizlerdi, diyordu. Kendilerini kurtarmaya çalışıyor-

lardı. Bazı köylüleri kurtarmış olabilirlerdi. *Bazen boyun eğmek seni acıdan kurtarır. Golyn Niis'te boyun eğmek bizi kurtarabilirdi.*

Saçmalık, diyordu Rin. Boyun eğmek korkaklıktı. Savaşmaktansa ölmeyi yeğleyenlere karşı saygısı yoktu. İşbirlikçilerin yanmasını istiyordu.

Ama karar onların elinde değildi. Köylüler işi kendileri hallediyordu. Bazen o hafta içinde bazense hemen ertesi gün işbirlikçileri köyün merkezine toplayıp yaptıklarını itiraf etmeye zorluyor ve derilerini yüzüyor, kamçılıyor veya taşa tutuyorlardı. Rin'in müdahil olmasına gerek kalmıyordu. Güney kendi intikamını alıyordu. Şiddetin getirdiği arınma Khudla'da henüz yaşanmamıştı –halka açık infaz için fazla erkendi ve köylüler fazla aç ve yorgundu– ama Rin yakında çılgınları duyacağını biliyordu.

Bu sırada bulması gereken tutsaklar vardı. Federasyon her zaman tutsak alıyordu – siyasi muhalifler, kontrol edemeyecekleri kadar iradeli ama öldüremeyecekleri kadar işe yarar askerler ya da gelecek saldırganları vazgeçirebileceğini düşündükleri rehinelere. Bazen Rin, yeni ölmüş bedenlerini buluyordu – ya kuşatmadaki Mugen askerleri son bir intikam için öldürüyordu onları ya da Rin'in alevlerinin dumanından boğulmuş oluyorlardı.

Ama genellikle onları bulduğunda hayatta oluyorlardı. Rehinelere kullanmayı planlıyorsan onları öldüremezdin.

Kitay askerleri köyün doğusunda, Mugenlilerin yaşadığı ve yıkımdan kurtulmuş binalarda arama yapmaya götürdü. Hayatta kalanları bulmakta çok iyiydi. Bir zamanlar Golyn Niis'te bir duvarın ardında, Federasyon askerleri Nikara askerlerini saklanma yerlerinden sürükleyip sokaklarca vururken dizlerine sarılıp ağlayarak haftalarca gizlenmişti. Nelere dikkat etmesi gerektiğini biliyordu – olmaması gereken yerlerde muşamba veya eşya yığınları, tozdaki soluk ayak izleri, ürkütücü sessizlikte yankılanan nefesler.

Yalnızca Rin yanmış yıkıntıları arıyordu.

Bu görevden nefret ediyordu: Yanmış tahtaları kenara çekip ardında dökük ve kanayan ama hâlâ nefes alan bedenleri bulmak. Çoğu zaman kurtarılamayacak hâlde oluyorlardı. Bazen de bu yıkımın sebebi kendisi oluyordu. Alevler yanmaya başlayınca söndürmesi zordu.

Yine de denemek zorundaydı.

“Kimse var mı?” diye sesleniyordu tekrar tekrar. “Ses çıkarın. Herhangi bir ses. Dinliyorum.”

Her mahzene, terk edilmiş her bina ve kuyuya gidip tekrar tekrar sesleniyor ve yankılanan sessizliği dinliyordu. Köyün kurtarılmışken hayatta kalanlar seni unuttuğu için bağlanmış bir şekilde yavaşça açlıktan ölmek korkunç bir kader olurdu. Duman dolu tahıl ambarına girerken gözleri sulandı. Bir şey bulacağını düşünmüyordu –iki cesedin üstünden geçmişti bile– ama yine de bir an bekledi. Ne olur ne olmaz diye.

Sabri ödüllendirildi.

“Arkadayım,” dedi bir ses.

Rin avucuna alev çağırdı ve ambarın uzak duvarını aydınlattı. Boş tahıl çuvaları dışında bir şey göremiyordu. Yakınlaştı.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Souji.” Zincirlerin sesini duydu. “Muhtemelen aradığın kişi.”

Rin bunun tuzak olmadığına karar verdi. Bu güneyli aksanını tanıyordu. En iyi Mugen casusları bile bunu taklit edemezdi, hepsi Sinegard ağzıyla konuşmayı öğreniyordu.

Ambarın öbür ucuna ilerledi, durdu ve alevini büyüttü.

Khudla'daki ilk hedefi özgür bırakmaydı. İkinci hedefi ise Yang Souji'yi, yakın zamana dek Maymun Vilayeti'nde Mugenlilere karşı koyan meşhur direniş liderini bulmaktı. Khudla'ya yaklaştıkça onunla ilgili daha çok hikâye ve dedikodu duymaya başlamıştı. Tang Souji'nin bin metre öteyi görebilen gözleri vardı. Hayvanlarla konuşabiliyordu, Mugenlilerin ne zaman geleceğini kuşlar ona söylüyordu. Teni tüm metallere karşı dayanıklıydı – kılıçlar, ok uçları, baltalar ve mızraklar.

Yere zincirlenmiş adam bunların hiçbirisi değildi. Şaşırtıcı derecede genç görünüyordu – Rin'den çok büyük olamazdı. Ne kadar uzun zamandır burada bağlı olduğunu gösteren dağınık bir sakalı vardı ama omuzlarını geri atmış, dimdik oturuyordu ve gözleri alevlerin ışığında parlıyordu.

Rin onu şaşırtıcı derecede yakışıklı buldu.

“Demek Speerli sensin,” dedi adam. “Daha uzun boylu olduğumu sanmıştım.”

“Ben de senin daha yaşı olduğunu,” dedi Rin.

“O zaman ikimiz de hayal kırıklığına uğradık.” Zincirlerini sıkırdattı. “Uzun sürdü. Bütün geceye ihtiyacın var mıydı cidden?”

Rin eğilip kilitleri kurcalamaya başladı. “Teşekkür bile yok mu?”

“Bunu tek elle mi yapacaksın?” diye sordu Souji şüpheyile

Rin iğneyle uğraştı. “Bak, eğer böyle—”

“Bana ver.” Souji iğneyi elinden aldı. “Kilidi görebileceğin bir yerde tut ve bana biraz ışık tut – işte.”

Rin onun kilidi maharetle açışını izlerken kıskanmadan edemedi. Bu kadar basit şeylerin –kilit açmak, giyinmek, matarasını doldurmak– bir anda bu kadar zorlaşması hâlâ canını sıkıyordu.

Elini aptalca olaylar yüzünden kaybetmişti. O zaman anahtarları olsaydı. O lanet *anahtarı* çalabilmiş olsalardı.

Çotuğu kaşındı. Rin kaşımamak için dişlerini sıktı.

Souji kilidi bir dakikadan az sürede açtı. Ellerini sallayıp derin bir nefes verdi ve bileklerini tuttu. Ayak bileklerindeki zincirlere eğildi. “Daha iyi. Biraz daha ışık tutar mısın?”

Rin, Souji’yi yakmamaya dikkat ederek alevleri yaklaştırdı.

Souji’nin sağ elindeki orta parmağın ilk boğumunun olmadığını fark etti. Kaza gibi görünmüyordu – sol elindeki orta parmağın da bir boğumu eksikti.

“Ellerine ne oldu?” diye sordu Rin.

“Annemin ilk iki çocuğu bebekken ölmüş,” diye açıkladı Souji. “Tanrıların onları çok güzel oldukları için aldığını düşünmüş. Bu yüzden ben doğduğumda orta parmaklarımın ilk boğumlarını ısırıp koparmış.” Sol elini ona gösterip oynattı. “Beni daha az çekici yapmak için.”

Rin güldü. “Tanrıların istediği parmak değil.”

“Ne o zaman?”

“Acı,” dedi Rin. “Acı ve akıl sağlığın.”

Souji kilidi açtı, zincirleri atıp ayağa kalktı. “Sen iyi bilirsin.”

Hayatta kalanlar yıkıntılardan kurtarıldıktan sonra Rin’in birlikleri akbabalar gibi savaş alanını yağmaladı.

Güney Koalisyonu’nun yeni askerleri, ilk mücadelelerinin ar-

dından malzeme aramaları gerektiğinde cesetlere dokunmaktan çekinmişti. Batıl inançlılardı, gömülmemiş ölümlerin evlerine dönemeyen ruhlarını kızdırmaktan korkuyorlardı. Şimdi ise hissiz bir aldırmaazlıkla cesetleri yağmalıyor, değerli olan her şeyi alıyorlardı. Silah, deri ve temiz çamaşır –Mugen üniformaları maviydi ama kolayca boyanabilirlerdi– ve en önemlisi de ayakkabı arıyorlardı.

Güney Koalisyonu'nun birlikleri kötü ayakkabılardan çok çekmişti. Sazdan sandaletlerle ve saz bulamazlarsa da pamuktan yapılma ayakkabılarla savaşmışlardı ama savaştan birkaç hafta önce eşleri, anneleri veya kız kardeşlerinin diktiği o pamuk ayakkabılar terlik gibiydi. Çoğu örölmüş sazdan yapılma, yürürken dağılan, çamurda parçalanan ve soğuktan korumayan ayakkabılar giyyordu.

Mugenlilerse Nariin Denizi'ni geçerken deri çizmeler giymişti – güzel, katı, sıcak ve su geçirmez. Rin'in askerleri çizmelerin bağcıklarını çözüp katılaşılan ayaklardan çıkarma ve onları daha sonra numaralarına göre ayrılmak üzere bir el arabasına atmada ustalaşmıştı.

Askerleri araziyi tararken Souji de Rin'i Mugenlilerin merkez olarak kullandığı köy muhtarı ofisine götürdü. Yürürlerken yıkıntılarla ilgili yorumlar yapıyordu, evi dağınık yakalandığı için huzursuz olmuş bir ev sahibi gibiydi.

“Aylar önce bundan çok daha güzel görünüyordu. Khudla güzel bir köy – güzel tarihi yapıları vardı, her şeyi parçalayıp yakıtılar. Ve o barikatları biz yaptık,” dedi binanın etrafındaki kum torbalarını işaret ederek, asık bir suratla. “Onlar gelip çaldılar.”

Basit bir köy savunmasına göre Souji'nin barikatları iyi inşa edilmişti. Souji barikatı Rin'in de yapacağı şekilde tasarlamıştı – yere saplanmış kazıklar kat kat dizilen kum torbaları için destek oluşturyordu. Rin bu yöntemi Sineward'da öğrenmişti, bu savunmanın Milis kurallarına göre inşa edildiğini fark etti.

“O zaman içeri nasıl girdiler?” diye sordu.

Souji, Rin aptalmışçasına ona baktı. “Gazları vardı.”

Demek Subay Shen haklıydı. Rin, sarı gazın hiçbir şeyden haberi olmayan siviller üzerindeki etkisini düşününce içi ürperdi. “Ne kadar?”

“Sadece bir kutu,” dedi Souji. “Herhalde özellikle saklamışlar çünkü ilk geldiklerinde kullanmadılar. Savaşın üçüncü gününe, biz tek bir barikatın ardında toplanana dek kullanmadılar. Sonra kutuyu duvarın üstünden atıverdiler. Ondan sonra çabuk dağıldık.”

Merkeze ulaştılar. Souji kapıyı yokladı. Kapı zorlanmadan açıldı, içeride kilitleyecek kimse kalmamıştı.

Ana konferans masasının üstünde yiyecek kalıntıları vardı. Souji bir buğday ekmeğini alıp ısırды ve geri tükürdü. “İğrenç.”

“Ne yani, fazla mı bayat?”

“Hayır. Fazla tuzlu. İğrenç.” Souji ekmeği masaya geri attı. “Ekmekte tuz olmaz.”

Rin’in ağzı sulandı. “Tuzları mı varmış?”

Rin haftalardır tuz yememişti. İmparatorluk’taki tuzun çoğu Köpek Vilayeti’ndeki havzalardan geliyordu ama o ticaret ağları Vaisra’nın iç savaşı esnasında tamamen yok olmuştu. Maymun Vilayeti’nin doğusunda Rin’in ordusu tatsız pirinç ve haşlanmış sebzelerle karnını doyuruyordu. Ruijin’de mutfakta birkaç kavanoz fermente soya ezmesi olduğuna dair söylentiler vardı ama bu gerçekse de Rin onları görmemiş veya tatmamıştı.

“Bizim tuzumuz vardı,” diye düzeltti Souji. Bir fiçinin içeriğini incelemek için eğildi. “Çoğunu yemişler. Bir avuç kalmış.”

“Halka açık mutfağa götür. Herkesle paylaşacağız.” Rin komutanın masasını inceledi. Masa belgelerle kaplıydı. Rin birlik sayıları, erzak payı kayıtları ve zar zor okuyabildiği yamuk yamuk bir elyazısıyla yazılmış mektuplar buldu. Birkaç kelimeyi çözebiliyordu. *Eş. Ev. İmparator.*

Rin belgeleri topladı. Kitay’la daha sonra inceler, Mugenlilerle ilgili anlamlı bir bilgi var mı bakarlardı. Ama muhtemelen buldukları diğer belgeler gibi bunlar da aylar öncesinden kalmaydı. Ölü Mugen generallerinin hepsi masalarında anakaradan gelme mektuplar tutuyordu, o Mugen harflerini okumak artık var olmadığını bildikleri memleketleriyle olan bağlarını canlı tutabilecekmiş gibi.

“Sunzi mi okuyorlarmış?” Rin ince metni eline aldı – çeviri değil, Nikaraca versiyonuydu. “Ve *Bodhidharma*? Bunları nereden bulmuşlar?”

“Onlar benimdi. Bir zamanlar Sinegard kütüphanesinden çalmıştım.” Souji metni elinden aldı. “Her yere yanımda götürürüm. O piçler bunları anlamaz bile.”

Rin şaşkınlıkla ona baktı. “Sinegard mezunu musun?”

“Mezun değilim. İki sene oradaydım. Sonra kıtlık çıktı ve eve döndüm. Geri döndüğümde Jima beni kabul etmedi ama hâlâ paraya ihtiyacım vardı, ben de Milis'e yazıldım.”

Demek Souji, Keju'yu geçmişti. Bu, geçmişi onunki gibi olan biri için zordu, Rin bunu iyi bilirdi. Souji'ye yeni bir saygıyla bakmaya başladı. “Neden geri almadılar?”

“Bir kez gittiysem yine gidebileceğimi düşündüler. Ailemi hep askeri kariyerimin üstünde tutacağını. Sanırım haklılardı. Mugen işgalini duyar duymaz görevimi bıraktım.”

“Ya şimdi?”

“Tüm ailem ölü.” Sesi duygusuzdu. “Geçen yıl öldüler.”

“Üzgünüm. Federasyon mu öldürdü?”

“Hayır. Sel.” Souji omuz silkti. “Genellikle sellerin gelişini anlamakta iyiyiz ama bu sefer öyle olmadı. Bu sel insan elinden çıkmaydı.”

“İmparatoriçe barajları yıktı,” dedi Rin düşünmeden. Chaghan ve Qara o kadar uzak anılardan ibaretti ki bu yalanı sorunsuzca söyleyebiliyordu. Souji'nin Rin'in eski birliği Cike'in onun ailesini öldüren selden sorumlu olduğunu bilmemesi daha iyiydi.

“Kendi davet ettiği düşmanları durdurmak için barajları yıktı.” Souji'nin sesi sertti. “Biliyorum. Sinegard'da yüzmeyi öğrendim. Onlar bilmiyordu. Eskiden köyümün olduğu yerde hiçbir şey kalmadı.”

Rin suçluluk hissetti. Bu hissi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bu olayın suçluluğunun yükünü omuzlamak zorunda kalmamalıydı. Sel, ikizlerin suçuydu ve Federasyon'un anakarada ilerlemesini engellemek için kullanılmış bir savaş stratejisiydi.

İşe yarayıp yaramadığını veya önemi olup olmadığını kim söyleyebilirdi ki? Olan olmuştu. Rin, işlediğin suçlarla yaşamının yolunun onları zihninin bir köşesine kilitleyip unutmak olduğunu öğrenmişti.

“Onları patlatamaz mısın?” diye sordu Souji aniden.

Rin ona bakakaldı. “Ne?”

“Savaşı bitirdin. Yay şekilli adayı yaktın. Bunu güneyde yapmanı engelleyen ne?”

“İhtiyat,” dedi Rin. “Onları yakarsam herkesi yakarım. O boyutta bir ateş ayırım yapmaz. Kendi toprağımızda soykırım—”

“Devasa bir soykırıma ihtiyacımız yok. Ufak olsa da olur.”

“Ne istediğini bilmiyorsun.” Rin arkasını döndü, Souji ile göz göze gelmek istemiyordu. “Ufak ateşler bile zarar vermemesi gereken insanlara zarar verir.”

Bu sorudan bıkmıştı. Herkes bunu soruyordu – neden parmaklarını şıklatıp Mugen kamplarını adaya yaptığı gibi yakamıyordu? Bir ulusu bir kez yok ettiyse neden tekrar yapmıyordu? Neden bu savaşı saniyeler içinde bitirmiyordu? *Bariz bir şekilde* sıradaki hamle bu değil miydi?

Rin bunu yapabilmeyi dilerdi. Tüm güneyi alevlerle kaplamayı, kimin zarar göreceğini düşünmeden Mugenlileri bir buğday tarlasını ateşe verir gibi yakmayı istediği anlar oluyordu.

Ama bu istek içinde her uyandığında zihnini bulanıklaştıran ve nabız gibi atan o siyah zehirle yüz yüze geliyordu – Su Daji’nin veda hediyesi, Panteon’la bağlantısını kesen Mühür.

Belki de zihninin Mühürlenmiş olması, gücünü kullanabilmek için Kitay’a ihtiyaç duyması iyi bir şeydi. Kitay onu akl başında tutuyordu. Dengeli tutuyordu. Ateşi çağırmasına izin veriyordu ama kontrollü ve hedefli bir şekilde.

Rin, Kitay olmasa neler yapabileceğinden korkuyordu.

“Yerinde olsam,” dedi Souji, “hepsinden kurtulurum. Bir ateşle güneyi temizlerim. İhtiyatı siktir et.”

Rin ona ters bir bakış attı. “O zaman sen de ölürsün.”

“Öleyim,” dedi Souji, ciddi gibiydi.

Güneş batmak bilmiyordu. Rin yirmi dört saat önce ilk kez birliklerini sahaya çıkarmıştı. O öğleden sonra bir köyü kurtarmışlardı. Şimdi bileği acıyor, dizleri titriyor ve başı zonkluyordu.

Tapınaktaki o çılgınlığın anısını zihninden atamıyordu. Susturmanın bir yolunu bulmalıydı.

Çadırına döndüğünde çantasının dibinden bir paket afyon çıkardı ve bir parçasını piposuna bastırdı.

“Zorunda mısın?” diye sordu Kitay. Cevap beklediği bir soru değildi. Bu tartışmayı binlerce kez tekrarlamışlardı ve hiç sonuca varamamışlardı. Kitay yalnızca hoşnutsuzluğunu belirtmek istiyordu. Aynı şeyleri tekrarlıyorlardı.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Rin.

“Uyuman lazım. Kırk sekiz saattir ayaktasın.”

“Bundan sonra uyurum. Bu olmadan rahatlayamıyorum.”

“Çok kötü kokuyor.”

“Git başka yerde uyu öyleyse.”

Kitay sessizce ayağa kalkıp çadırdan çıktı.

Rin onun gidişini izlemedi. Pipoyu ağzına götürüp parmaklarıyla yaktı ve derin bir nefes aldı. Sonra yan yatıp dizlerini göğsüne çekti.

Birkaç saniye içinde Mühür’ü gördü – canlı, nabız gibi atan bir şeydi ve Engerek’in zehrinin kokusu o kadar yoğundu ki Su Daji çadırda yanında duruyor gibiydi. Rin eskiden Mühür’e lanet okurdu, zihninden ayrılmayan zehir bariyerine uyuz olurdu.

Ama artık işine yarıyordu.

Rin parıldayan karakterlere doğru süzüldü. Mühür ona doğru eğildi, açıldı ve onu yuttu. Bir anlık kör edici ve korkutucu karanlığın ardından kendini ne camı ne kapısı olan karanlık bir odada buldu.

Daji’nin zehri arzudan güç alıyordu – uğruna öldüreceği ve ölmek isteyeceği kadar çok özlediği şeyler.

Altan önünde belirdi.

Rin eskiden ondan çok korkardı. Ve ona her bakışında duyduğu korkudan zevk alırdı. Altan hayattayken Rin onun kendisini okşayacağını mı yoksa boğazına yapışacağını mı anlayamazdı. Altan’ı Mühür’de ilk görüşünde Rin’i hiçlikte onu takip etmeye ikna edecekti neredeyse. Ama şimdi Rin onu zihninde kontrol altında tutuyor ve yalnızca kendisi istediğinde onunla konuşuyordu.

Yine de korkusu gitmemişti. Elinde değildi, zaten gitmesini istemiyordu da.

Hâlâ onu korkutabilecek birine ihtiyacı vardı.

“İşte buradasın.” Altan uzanıp yanağını okşadı. “Beni özledin mi?”

“Geri çekil,” dedi Rin. “Otur.”

Altan ellerini kaldırıp komutlarına uydu ve karanlık zeminde bağdaş kurdu. “Nasıl istersen, tatlım.”

Rin karşısına oturdu. “Dün gece onlarca kişi öldürdüm. Muhtemelen bazıları masumdu.”

Altan başını yana eğdi. “Peki bu nasıl hissettirdi?” Sesi tarafsız ve yargısızdı.

Yine de Rin göğsünde tanıdık bir sıkışma hissetti, ciğerleri suçluluk duygusunun gücüyle patlayacak gibiydi. Derin bir nefes verip sakin kalmaya çalıştı. Altan, sakin kaldığı sürece onun kontrolündeydi. “Sen de olsan aynını yapardın.”

“Neden yapardım peki, ufaklık?”

“Çünkü acımasızdın,” dedi Rin. “Strateji senin için rakamlardan ibaretti. Bunu yapmak zorunda olduğunu bilirdin. Birliklerini riske atamazdın. Askerler sivillerden daha değerlidir, basit bir hesap.”

“İşte.” Altan ona küçümseyerek baktı. “Yapman gerekeni yaptın. Bir kahramansın. Memnun musun?”

Rin yalan söylemedi. Neden söylesindi ki? Altan onun sırrı, onun hayal gücüydü, kimse burada ne söylediğini bilemezdi. Kıtay bile.

“Evet.”

“Bana göster,” dedi Altan. Açlığı yüzüne yansıtmıştı. “Her şeyi göster.”

Rin ona gösterdi. Her anı saniyesi saniyesine canlı detaylarla tekrar yaşadı. Ona bükülen bedenleri gösterdi. Yalvaran korku dolu sesleri gösterdi – *Hayır, hayır, lütfen, hayır*. Tapınağın bir alev öbeğine dönüşmesini.

“Güzel,” dedi Altan. “Çok güzel. Daha fazlasını göster.”

Rin küllerin anılarını ortaya çıkardı, kararmış öbeklerde parlayan beyaz kemikleri. Ne kadar denerse denesin kemikleri tamamen yakamıyordu. Bir kısmı daima kalıyordu.

Bir an daha orada kalıp kendine hissetme izni verdi – her şeyi hissetme, suçluluğu, pişmanlığı ve korkuyu. Bunları yalnızca *burada* hissedebiliyordu, duygularının onu engellemediği, yerde sürünüp kollarını ve bacaklarını tırmalama isteği uyandırmadığı bu alanda.

Sonra anıları kendi hâllerine bıraktı. Burada kaldıkları sürece ona zarar veremezlerdi.

Rin sonrasında hep çok temiz hissediyordu. Dünya lekelerle kaplıymış da küle çevirdiği her bir düşmanla biraz daha temizleniyormuş gibi.

Bu onun hem kurtuluşu hem de cezasıydı. Zihninde kendini kamçılıyıp işlediği suçları imgeler anlamlarını yitirene dek zihninde tekrar tekrar oynattığında ölümlere hakkını vermiş oluyordu. Onlara başka hiçbir şey borçlu değildi.

Gözlerini açtı. Altan'ın anısı düşüncelerinde belirecek gibi oldu ama Rin onu bastırdı. Altan yalnızca Rin izin verdiğinde ve onu görmek istediğinde belirebilirdi.

Bir zamanlar Altan'ın anıları onu delirtiyordu. Şimdi ise onun yoldaşlığı, Rin'i aklı başında tutan şeylerden biriydi.

Altan'dan ayrılmayı gittikçe daha kolay buluyordu. Zihnini temiz ve kullanışlı bölmelere ayırmayı öğrenmişti. Düşünceler engellenebilirdi. Anılar bastırılabilirdi. Hayat, zihninin yaptıklarının acısını çeken kısmından ayrılabilirdiğinde daha kolaydı. Ve zihninin acı çeken ve savaşlarda savaşan kısımlarını ayrı tutabilirdiği sürece sorun yoktu.

“Sence katılacaklar mı?” diye sordu Kitay.

“Emin değilim,” dedi Rin. “Her şeye surat asıyorlar. Nankörler.”

Kollarını kavuşturup kendilerine Demir Kurtlar diyen insanların köy merkezinden kurtarılabilecek yıkıntıları taşımasını izlediler.

Demir Kurtlar, Souji'nin birlikleriydi. Khudla'nın işgalinde Rin'in korktuğundan fazlası hayatta kalmıştı – en az beş yüz kişilerdi. Bu rahatlatıcıydı. Güney Ordusu'nun daha çok birliğe ihtiyacı vardı ama Mugen işgalinden kurtardıkları köylerde orduya katacak adam bulmak zordu. Savaşma isteği olan tüm genç erkekler toprağın altındaydı. Şans eseri kurtulanlar da iyi asker olmak için ya fazla genç, ya fazla yaşlı ya da fazla korkaktı.

Ama Souji'nin Demir Kurtları güçlü, sağlıklı ve savaş deneyimi olan adamlardı. Şimdiye dek Maymun Vilayeti sularında kürek çeken koruyucular onlardı. Khudla düştüğünde çoğu or-

mana kaçmıştı. Şimdi öbek öbek geri dönüyorlardı. Mükemmel askerler olurlardı ama asıl sorun Koalisyon'a katılmaya ikna olup olmayacaklarıydı.

Rin emin değildi. Şimdiye dek Demir Kurtlar kurtarıcılarına fazla minnettar görünmüyordu. Hatta kurtarma operasyonunda ortam gerilmişti; Souji'nin adamları bölgelerine karşı aşırı koruyucuydu ve Souji'den gelmeyen hiçbir emre uymak istemiyorlardı. Başkasının gelip kurtarıcı rolünü üstlenmesine uyuz olmuş gibilerdi. Kitay, Demir Kurtlar ve Güney Koalisyonu askerleri arasında çıkan, kaynak paylaşımı ile ilgili üç kavgada ara buluculuk yapmıştı bile.

"Orada ne oluyor?" diye sordu Rin aniden.

Eliyle işaret etti. Souji'nin sanı pazıbentli askerlerinden ikisi arkalarında pirinç çuvalları sürükleyerek kamplarına doğru ilerliyordu.

"Siktir." Kitay bıkkındı. "Yine mi?"

"Hey!" Rin ayağa kalkıp elini ağzına dayadı. "Siz! Durun bakayım."

Askerler Rin'i duymamış gibi yürümeye devam etti. Rin bağırarak onlara koşmaya başlayınca durdular.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Huysuzca birbirlerine baktılar. Uzun olan konuştu. "Souji bunları çadırlara götürmemizi söyledi."

"Ortak mutfak kurduk." Rin işaret etti. "Orada yiyebilirsiniz. Kurtarılan tüm yiyecekler oraya gidiyor. Arama ekiplerinin hepsi—"

Kısa olan lafını kesti. "Biz senden emir almıyoruz."

Rin ona bakakaldı. "Burayı ben kurtardım."

"Çok naziksin, hanımefendi. Ama köyün kontrolü artık bizde."

Rin, tereddüt bile etmeden çuvalları omuzlarına atarak küstahça yürümelerini hayretle izledi.

Size dinlemeyi öğreteceğim. Avucu ısındı. Yumruğunu kaldırıp sırtlarına doğrulttu—

"Yapma." Kitay bileğini yakaladı. "Kavga başlatmanın sırası değil."

"Benden ödleri kopmalı," diye hırladı Rin. "Şu cüretlerine—"

“Aptallıklarına sinirlenme. Bırak gitsinler. Bizim tarafımızda olmalarını istiyorsak etrafta dolanıp taşaklarını yakamazsın.”

“Souji adamlarına ne söylüyor?” diye tısladı Rin. “Komutanın bende olduğunu biliyor!”

“Adamlarına bunu ilettiğini sanmıyorum.”

“O zaman sike sike öğrenecekler.”

“Haklısın ama *askerleri* ikna etmene gerek yok,” dedi Kitay. “Souji’yi ikna etmen gerek. Sorun o.”

“Onu mahzende bırakmalıydım,” diye homurdandı Rin. “Ya da şimdi öldürebiliriz.”

“Çok zor,” dedi Kitay, etkilenmemişti. Rin cinayet işlemeyi o kadar sık öneriyordu ki alışmıştı. “Zamanlama fazla şüpheli. Adamlarını muhakkak kaybederiz. Kaza süsü verebilirsin ama o bile zor olur. Souji kayalıklardan düşecek bir tip değil.”

“O zaman otoritesini yıkmamız lazım,” dedi Rin. “Ayakını kaydıralım.”

Ama nasıl? Rin bir an düşündü. Souji’yi gözden düşürmek zordu, adamları onu çok seviyordu. Rin bu bağları bir gecede koparamazdı.

“Gerek yok,” dedi Kitay. “Yılanı eğitebilecekken kafasını kesme. Onu, bunun daha çıkarlı olduğuna ikna etmen yeterli.”

“Ama nasıl?”

Kitay ona alaycı bir bakış attı. “Bence bunda yeterince iyisin.”

Rin çotuğunu sağlam elinin avucuna sürttü. “O zaman gidip onunla bir muhabbet edeyim, değil mi?”

Kitay iç çekti. “Nazik davran.”

“Bu zevki neye borçluyum?” diye sordu Souji. Kamp ateşinin başına eğilmiş, ortak mutfaktaki arpa lapasından çok daha güzel kokan, dumanı üstünde bir kâse beyaz pirinç yiyordu.

“Kalk ayaga,” dedi Rin. “Yürüyüşe çıkıyoruz.”

“Neden?”

“Baş başa kalmak için.”

Souji gözlerini kıstı. Ne olacağını tahmin ediyor olmalıydı çünkü yakındaki Demir Kurtlara *bizi yalnız bırakın, sorun yok*, diyen, belli belirsiz bir bakış attı.

Adamlar dönüp uzaklaştılar. Souji ayağa kalktı. “Peki, prenses. Yürüyelim bakalım.”

Rin burnunu buruşturdu. "Prenses mi?"

"Sinegard mezunu? Eski Milis özel güçlerinden? Bu benim için kraliyet demek."

Bunu iltifat gibi söylememişti. Rin karşılık vermemeyi seçti; ormanın derinliklerine, kamptakilerin duyamayacağı bir yere gide de dek dilini tuttu. Souji'nin, adamlarının gözündeki değerini düşürmeye gerek yoktu. Bu sayede ondan emir alma konusunda da daha az huysuzlanırdı.

Konuşmaya diplomatik başlamayı denedi. "Eminim bizde, sende olmayan adam ve kaynaklar olduğunu fark etmişsindir."

"Dur." Souji elini kaldırdı. "Ne istediğini biliyorum. Koalis-yona falan katılmıyoruz. Senin savaşın benim derdim değil."

Rin güldü. "Yardımaımıza dün minnettardın."

"Mugenliler benim derdim. Ama bunun Federasyon'la alakası varmış gibi yapma. Güney Koalisyonu, Cumhuriyet'i yemliyor ve buna karışacağımı sanıyorsan aptalsın."

"Yakında seçeneğin olmayacak. Yin Vaisra—"

Souji gözlerini devirdi. "Vaisra'nın umurunda değiliz."

"Olacaksınız," diye ısrar etti Rin. "Vaisra kuzeyi fethedince duracak mı sanıyorsun? Hesperyalılarla tanıştım, niyetlerini biliyorum. Nikan'daki her köye birer kilise dikene dek durmayacaklar—"

Souji serçe parmağının tırnağıyla dişlerini temizledi. "Kilise-ler adam öldürmüyor ya."

"Öldüren rejim ideolojilerini destekliyorlar."

"Hadi ama, bahane bulmaya çalışıyorsun—"

"Öyle mi? Daha önce onlarla yüzleştin herhalde? Hesperya yönetimindeyken bunu dediğine pişman olacaksın. Ben onlarla konuştum. Bize nasıl baktıklarını biliyorum. Bunların hiçbirinin –köylerimiz, halkımız, özgürlüğümüz– onların istediği dünya düzeninde hayatta kalma ihtimali yok."

"Bana hayatta kalmaktan bahsetme," diye çıkıştı Souji. "Sen aylardır Vaisra'nın köpeği gibi gezerken ben halkımızı hayatta tutuyordum. Ne işine yaradı?"

"Aptallık ettim," dedi Rin lafı çevirmeden. "Bunun farkında-yım. Aptaldım ve işaretleri göremedim. Ama artık güneye dön-düm ve bu orduyu kurabiliriz, sen de Demir Kurtlarını getirir-sen—"

Souji kahlkahasıyla lafını kesti. "Olmaz, prenses."

"Anladığını sanmıyorum," dedi Rin. "Bu bir emir. Rica değil."

Souji uzanıp Rin'in burnuna bir fiske attı. "Sen de şunu anlamıyorsun: Biz senin komutanda değiliz ve asla olmayacağız."

Rin cüreti karşısında gözlerini kırpıştırarak bakakaldı.

Böyle olacaktı demek.

"Ah, Souji." Avucuna alev çağırdı. "Bu işin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun."

Souji kılıcına uzanırken Rin ona doğru atıldı. Rin hazırlıktı. Souji kılıcı savururken eğilip sol dizine tekme attı. Souji iki büküm oldu. Rin ona çelme takıp yere devirdi ve göğsüne tırmanıp boğazına yapıştı.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun." Dudakları Souji'nin tenine dokunacak, nefesi suratını yakacak kadar eğildi. "Ben Sinegard sosyetesinden değilim. Koca bir ülkeyi haritadan silen vahşi, çamur tenli, Speerli kaltağım. Ve bazen, fazla sinirlendiğimde *pathyorum*."

Parmaklarından birazcık alev sızmasına izin verdi. Souji'nin gözleri pörtledi. Rin tırnaklarını boğazına daha çok geçirdi.

"Benimle beraber Ruijin'e döneceksin. Demir Kurtlar artık benim komutamda. Onların lideri olmaya devam edeceksin ama hiyerarşinin nasıl olduğunu onlara göstereceksin. Ve başkaldırmaya kalkarsan buna kaldığımız yerden devam ederiz. Anlaşıldı mı?"

Souji'nin boğazı oynadı. Kuvvetsizce Rin'in kolunu yakalamaya çalıştı.

Rin onu daha sıkı tuttu. "Artık benim orospumsun, Souji. Dediklerimi şikâyet etmeden yapacaksın. İstersem çizmelerimdeki çamuru yalayacaksın. Yeterince açık mı?"

Souji delicesine Rin'in bileğine vurarak başıyla onayladı.

Rin hareket etmedi. Souji'nin boynunda yanıklar oluşmaya başladı. "Cevap duymadım."

"Evet," dedi Souji hırıltıyla.

"Evet, ne?" Rin tutuşunu onun konuşmasına izin verecek kadar gevşetti.

"Evet, senin orospunum. İsteddiğini yapacağım. Ne istersen. Lütfen... lütfen—"

Rin onu bırakıp ayağa kalkmasına izin verdi. Adamın boyundan incecik duman şeritleri çıkıyordu. Yakasının altından gözüken birinci derece yanıklar vardı, Rin'in sıkıca parmaklarının şeklinde soluk kırmızı izler.

Çabuk iyileşecekti ama yara izleri asla yok olmayacaktı. Souji izi adamlarından saklamak için yakasını kaldırabilirdi ama kendisi, yansımasına baktıkça her gün görecekti.

“Neden gidip merhem sürmüyorsun?” diye sordu Rin. “Enfekte olmasını istemeyiz.”

Souji ondan uzaklaştı. “Sen delisin.”

“Bu ülke için mücadele eden herkes deli,” dedi Rin. “Ama hiçbirinin teni bizimki kadar kara değil. Elindeki en az kötü seçenek benim.”

Souji uzun süre ona baktı. Rin ifadesini okuyamıyordu, gözleri öfkeyle mi parlıyordu yoksa aşağılanmayla mı bilmiyordu. Bir raunda daha hazırlanıp yumruklarını sıktı ve gerildi.

Souji onu şaşırtarak gülmeye başladı. “Peki, peki. Sen kazandın, seni orospu.”

“Bana orospu deme.”

“Sen kazandın, General.” Alaycı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Seninle döneceğim. Nereye gidiyoruz? Dalian? Heirjiang?”

“Söyledim ya,” dedi Rin. “Ruijin.”

Souji tek kaşını kaldırdı. “Neden Ruijin?”

“Dağların arasında inşa edilmiş. Bizi çoğu şeyden korur. Neden olmasın?”

“Daha güneyde olacağınızı sanmıştım. Amacınız özgür bırakmaysa Horoz Vilayeti'ne yakın falan.”

“Neden bahsediyorsun? İşgal altındaki bölgeler Maymun Vilayeti kıyısında.”

“Hayır değil. Çoğu güneyde, Horoz Vilayeti'nde.”

“Nerede, başkentte mi?” Rin kaşlarını çatı. Bunlar onun aldığı istihbaratla uyuşmuyordu.

“Hayır, daha güneyde,” dedi Souji. “Okyanustan birkaç haftalık yürüyüş mesafesinde. Ufak köyler öbeği, bilmezsin.”

“Tikany,” dedi Rin hemen.

Kimse duymadığı ufak kasaba. Zenginliğin veya özel bir

kültürün olmadığı, yalnızca ikinci savaştan beri afyon bağımlısı ve yumuşak başlı halkı olan çorak, tozlu bir yer. Rin'in bir zamanlar hiç dönmemeyi umduğu yer.

“Evet.” Souji kaşını kaldırdı. “O da köylerden biri. Neden, orayı biliyor musun?”

Souji bundan sonra bir şey daha söyledi ama Rin duymadı.

Tikany. Mugenliler hâlâ Tikany'deydi.

Aptalız biz, diye düşündü. Bunca zamandır yanlış cephede savaşıyorduk.

“Adamlarına hazırlanmalarını söyle,” dedi Rin. “İki güne Ruijin'e doğru yola çıkıyoruz.”

BÖLÜM 3

O akşam Güney Koalisyonu üssüne doğru ilerlemeye başladılar. Ruijin, Maymun Vilayeti'nin ormanlarında; yıllar süren haydutluk, savaş lordu seferleri, kıtlık ve salgınlarla iyice fakirleşmiş ve ilerlemeden yoksun kalmış bir şehirdi. Bir zamanlar Maymun Vilayeti'nin başkentiydi, bambu ormanlarının arasına inşa edilmiş taş tapınaklarıyla ünlü, gösterişli bir şehirdi. Şimdi ise eski ihtişamının yağmurda aşınmış ve yarı yarıya ormana karışmış kalıntılarından ibaretti.

Bu da Ruijin'i saklanmak için harika bir yer yapıyordu. Yüzyıllar boyunca Maymun Vilayeti Halkı sıkıntılı dönemlerde dağlara karışabilmekle övünmüştü. Kaplanlardan korunmak için ya ağaçlara ev yapmış ya da ayaklı evler inşa etmişlerdi. Karanlık ormanda alışkın olmayan gözlerin fark edemeyeceği dolambaçlı patikalar örmüşlerdi. Eski hikâyelerde Maymunlar hep huysuz dağlılar olarak betimlenirdi – dünyaya savaşlar hâkimken ağaçlarda ve mağaralarda saklanan korkaklar. Ama onları hayatta tutan da buydu.

“Nereye gidiyoruz?” diye homurdanıp durdu Souji bir haftalık tırmanışlarında. Yolda tek gördükleri, tepelik ormandaki engebeli patikalardı. “Burada hiçbir şey yok.”

“Sana öyle geliyor.” Rin eğilip bir kavak ağacının dibindeki işaretleri inceledi –hâlâ doğru yolda olduklarına dair bir işaretti bu– ve birliğe onu takip etmelerini işaret etti.

Geçitten geçmek hatırladığından daha kolaydı. Buz katmanı kenarlardan erimeye başlamıştı. İki hafta önce yola çıktığında kar katmanının altında görünmeyen yeşillikler ortaya çıkmıştı. Her şeye rağmen Güney Koalisyonu bahara ulaşmıştı.

Maymun Vilayeti'nde kış soğuk ve kurak geçmişti. Kar değil dolu yağıyordu. Kuru, soğuk hava nefeslerini kesiyordu. Zemin sert ve kırılğan bir hâl almıştı. Hiçbir şey yetişmiyordu. Açlık-

tan ölmenin eşiğinden dönmüşlerdi, on kilometre ötelerindeki Mugen kampını yağmalayıp şaşırtıcı miktardaki yiyecek stoğunu bulmasalar ölebilirlerdi.

Askerler kazançlarını dağıtmamıştı. Rin, saklandıkları yerlerden çıkan, sıska ve bitkin köylüleri; kurtarıcılarının tahıllarını almak için orada olduğunu fark ettiklerinde yüzlerindeki rahatlanan dehşete dönüşünü unutamıyordu.

Bu anıyı zihinden uzaklaştırdı. Bu gerekli bir fedakârlıktı. Tüm ülkenin geleceği Güney Koalisyonu'na bağlıydı. Birkaç canın ne önemi vardı?

“Bu bazı şeyleri netleştiriyor,” diye mırıldandı Souji, otların arasında ilerlerken.

“Neden bahsediyorsun?”

“Kurtarıcı güçsen dağlarda saklanmazsın.”

“Öyle mi?”

“Bölgeyi geri almak istiyorsan kurtardığın köylere yerleşsin. Alanını genişletirsin. Mugenlilerin geri gelmediğinden emin olmak için savunma kurarsın. Ama siz sadece çıkarıcı kurtarıcılarınız. Bir yerleri özgür bırakıyorsunuz ama yalnızca kendi kazancınız için.”

“Seni o mahzenden kurtardığımda şikâyet etmiyordun.”

“Ne dersen, prenses.” Souji'nin sesi yargılayıcı ve alaycı bir tona büründü. “Güneyin kurtuluşu değilsiniz. Savaşın bitmesini beklerken burada saklanıyorsunuz, o kadar.”

Rin'in aklına birçok sert cevap geldi. Dilini tuttu.

Sorun, Souji'nin haklı olmasıydı. Güney Koalisyonu çok pasifti, ülkenin kalanının ihtiyaç duyduğu seferi başlatmakta çok yavaş davranmışlardı ve Rin bundan nefret ediyordu.

Ruijin'deki koalisyon liderlerinin önceliği hâlâ yalnızca hayatta kalmaktı, bu da Vaisra'nın Cumhuriyet'i kuzeyin kontrolü için savaşırken onların dağlara saklanıp oyalandığı anlamına geliyordu. Ama zar zor hayatta kalıyordu. Böyle devam edemezlerdi. Ruijin'in onları güvende tutan özellikleri yavaş yavaş mezarlarına dönüşmesinin de sebebiydi.

Rin'in planı gerçekleşirse Ruijin mezarları olmayacaktı. Ordudaki tüm askerleri güneye göndereceklerdi.

“Yakında değişecek.” Rin elindeki batonu yere saplayıp ondan güç alarak dik yamaçta ilerledi. “Göreceksin.”

“Yolu kaybettin,” diye suçladı Souji onu.

“Kaybetmedim.”

Hem de nasıl kaybetmişti. Yakında olduklarını biliyordu ama buradan nereye gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Üç aydır buradalardı ve düzinelerce sefere çıkmıştı ama Rin hala Ruijin’in girişini bulmakta zorlanıyordu. Havaya bir alev gönderip beklemesi gerekti. Ormandan iki bekçi çıkıp onları, az önce görünmezken şimdi çok bariz olan bir patikaya yönlendirdi. Rin, Souji’nin sırtışını görmezden gelip onları takip etti.

Yarım saat yürüyüşün ardından kamp, bir optik illüzyon gibi ağaçların arasında beliriverdi. Her şey öyle güzel kamufle olmuştu ki Rin bazen göz kırptığı an hepsinin yok olabileceğini düşünüyordu.

Kampı çevreleyen bambu çubukların hemen ardında, yerdeki bir şeyin etrafında toplanmış heyecanlı bir kalabalık vardı.

“Ne oluyor?” diye sordu Rin yakındaki bekçiye.

“Sonunda şu kaplanı öldürdüler,” dedi adam.

“Gerçekten mi?”

“Cesedi bu sabah bulduk. Yüzeceğiz ama kimse kürkü kimin alacağına anlaşıyor.”

Rin’in birliklerinin Khudla’ya doğru yola çıkmasından önce bile kaplan kampa musallat oluyordu. Hırlaması devriyedeki askerlerin korkulu rüyasıydı. Depolarından kuru balıklar yok olup duruyordu. Kaplan bir çocuğu çadırından dışarı sürükleyip hırpalanmış ve yarı yenmiş cesedini derenin kıyısında bırakınca Maymun Savaş Lordu bir av gezisi emretmişti. Ama avcılar bitkin, uzuvları dikenlerden parçalanmış ve eli boş dönmüştü.

“Nasıl becerdiler?” diye sordu Kitay.

“Bir atı zehirledik,” dedi bekçi. “Zaten peptik ülserden ölüyordu, yoksa hayvanı harcamazdık. Cesede afyon ve striknin aşılayıp kaplanın bulacağı bir yere bıraktık. Piçi bu sabah bulduk. Kaskatıydı.”

“Bak,” dedi Rin Kitay’a. “İyi bir plan.”

“Bunu senin planınla alakası yok.”

“Afyon kaplanları öldürür. Hem gerçek anlamda hem de mecazi.”

“Afyon bu ÷lkeye iki savaş kaybettirdi,” dedi Kitay. “Sana salak demek istemiyorum çünkü seni seviyorum ama o plan çok salakça.”

“Ekilebilir arazimiz var! Moag da hepsini alacağını söyledi; birkaç bölgeye ekersek ihtiyacımız olan tüm parayı—”

“Beraberinde de bir ordu dolusu bağımlımız olur. Kendimizi kandırmayalım, Rin. İstedğin bu mu?”

Rin cevap vermek için ağzını açtı ama Kitay’ın arkasındaki bir şey gözüne takıldı.

Uzun boylu bir adam kalabalıktan biraz uzakta duruyor, kollarını kavuşturmuş onu izliyordu. Bekliyordu. Haydut lideri Ma Lien’in sağ kolu olan Du Zhuden’di bu. Rin’in kendisine baktığını fark edince tek kaşını kaldırdı ve Rin de başıyla onaylayarak yanıt verdi. Du Zhuden başıyla ormanı işaret edip arkasını döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

Rin, Kitay’ın koluna dokundu. “Hemen geleceğim.”

Kitay da Zhuden’i görmüştü. İç çekti. “Yine de yapacak mısın?”

“Başka seçenek görmüyorum.”

Kitay bir an sessiz kaldı. “Ben de,” dedi sonunda. “Ama dikkatli ol. Maymun’un adamları izliyor.”

Rin, Zhuden’le her zamanki yerlerinde buluştu – kampın bir kilometre kadar dışındaki yamuk üvez ağacının dibinde, ufak bir derenin onları dinleyenlerin ne konuştuklarını duymasını engelleyecek kadar yüksek sesle çağıldayan kıvrım noktasında.

“Yang Souji’yi buldun mu?” Zhuden konuşurken bakışları etrafı taradı. Maymun Savaş Lordu’nun Ruijin’in her yerinde casusları vardı; Rin birinin peşinden gelmiş olmasına şaşırmasdı.

Rin onayladı. “Biraz zor ikna oldu ama burada.”

“Nasıl biri?”

“Kendini beğenmiş. Sinir bozucu.” Rin, Souji’nin alaycı ve kendini beğenmiş sırıtışını düşünüp yüzünü buruşturdu.

“Yani aynı senin gibi mi?”

“Çok komik,” dedi Rin. “Ama becerikli. Bölgeyi iyi biliyor. Güçlü yerel bağlantıları var – buradaki istihbarat ağına bizden daha hâkim olabilir. Ve beş yüz deneyimli askeri var. Onun için hayatlarını verirler.”

"Aferin," dedi Zhuden. "Şimdi sadece senin için hayatlarını vermelerini sağlamamız lazım."

Rin ona sırtıttı.

Zhuden, Maymun Vilayeti'nden değildi. Sıçan Vilayeti'nden bir savaş yetimiydi ve evsizlik, çaresizlik ve önc geçmek için ne gerekirse yapma isteğinin klasik kombinasyonu sayesinde kendini Ma Lien'in çetesinde bulmuştu. En önemlisi de, güneyli liderlerin aksine, tek amacı hayatta kalmak değildi.

O da Ruijin'de yavaş yavaş öldüklerini düşünüyordu. Daha güneye açılmak istiyordu. Ve Rin gibi, o da bir şeyleri değiştirmeye kararlıydı.

"Ma Lien nasıl?" diye sordu Rin.

"Kötüye gidiyor," dedi Zhuden. "Aslında zaman içinde kendi kendine cavlayabilir ama yine de iyileşmesi riskini göze alamayız. Yakında harekete geçmen gerek." Rin'e içinde sidik renginde, koyu kıvamlı bir sıvı olan bir tüp verdi. "Dikkat et, kırmak istemezsin."

Rin tüpü dikkatle boynundan tutup yavaşça ön cebine attı. "Kendin mi aldın?"

"Evet. Hoşuma gittiği söylenemez."

Rin cebine dokundu. "Teşekkürler."

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu Zhuden.

"Bu akşam," dedi Rin. "Şimdi Gurubai ile görüşmem var. Onu ikna etmeyi son bir kez deneyeceğim."

İkisi de görüşmenin sonuçsuz kalacağını biliyordu. Maymun Savaş Lordu ile haftalardır aynı şeyi tartışıyordu. Rin, Ruijin'den ayrılmak istiyordu. Gurubai dağlarda kalmak istiyordu ve Güney Koalisyonu'nda müttefiki olan diğer liderler de ona katılıyordu. Rin, üçe bir oyla azınlıktaydı.

Rin bu rakamları değiştirmek üzereydi.

Ama henüz değil. Acele edip elini fazla erken açmasına gerek yoktu. Önce Maymun Savaş Lordu'na son bir şans verecek, uyumlu ve işbirlikçi bir şekilde döndüğünü sanmasını sağlayacaktı. Sinegard'daki günlerinden beri içgüdülerini kontrol altına alması gerektiğini öğrenmişti. En iyi planlar gerçekleştirilene dek gizli tutulanlardı. En derin kesen bıçak gizli olandı.

“Hoş geldin,” dedi Maymun Savaş Lordu.

Liu Gurubai Ruijin’in ayakta kalmış eski mimari güzelliklerinden biri olan, duvarları yosun kaplı taş tapınağı merkez edinmişti. Burayı rahatı değil, güvenliği için seçmişti.

İçeride fazla mobilya yoktu. Soğuk, esintili odada duvarın köşesine oyulmuş bir ocak, iki kilim ve merkezde sade bir konsey masası vardı.

Rin ve Kitay, ders için hocasının evine gitmiş iki öğrenci gibi Gurubai’nin karşısına oturdular.

“Sana hediye getirdim,” dedi Rin.

“Ah, gördüm,” dedi Gurubai. “İzini bırakmadan edemedin, değil mi?”

“Komutanın kimde olduğunu bilmeleri gerektiğini düşündüm.”

“Souji biliyordur.” Gurubai kaşını kaldırdı. “Tabii kafasını uçurmayı planlamıyorsan?”

Rin ona hafifçe gülümserken alevli yumruğunu boğazından içeri sokmayı diledi.

Arlong’dan Kara Zambak gemisinde paramparça eliyle kaçtığında Maymun Savaş Lordu’nun şimdiye dek yüzleştiği korkunç adamlardan farklı olacağını düşünmüştü. Verdiği sözleri tutacağını. Ona bir silah değil müttefik muamelesi yapacağını. Onu başa geçireceğini.

Nasıl da yanılmıştı.

Gurubai’yi küçümsemişti. Adam çok zekiydi, Vaisra’nın Arlong’daki katliamından sağ çıkan tek kişi olmasının bir sebebi vardı. Kuvvet politikasını Rin’in hiç anlamayacağı kadar iyi anlıyordu çünkü hayatı boyunca onunla uğraşmıştı. Gurubai neyin insanların desteğini, sevgisini ve güvenini kazandığını biliyordu. Yirmi yılın ardından kararları veren kişi olmaya alışmıştı. Ve güçten vazgeçmiyordu.

“Anlaştık sanıyordum,” dedi Rin usulca. “Khudla deneyi iyi giderse—”

“Ah, iyi gitti. O birlik senin olabilir. Subay Shen ve Lin performansından gayet memnun kaldılar.”

“Tek bir birlik istemiyorum, orduyu istiyorum.”

“Onun altından kalkabilirmişsin gibi davranmayalım.”

“Koca bir kasabayı minimum zayıyla özgür bıraktım—”

“Bir şeyleri yakmaktaki olağanüstü becerin iyi bir komutan olduğun anlamına gelmiyor.” Gurubai her kelimenin son hecesini, aksi hâlde Rin onu anlamazmış gibi uzattı. “Hâlâ iletişim ve lojistiği idare etmeyi öğreniyorsun. Acele etme, ufaklık. Kendine öğrenme fırsatı ver. Burası Sinegard değil, biz hazırlıksız çocukları savaşın göbeğine atmıyoruz. Bu sırada yapabileceğin daha iyi bir şey buluruz.”

Sesindeki aşağılama Rin’in yumruğunu sıkmasına sebep oldu. Gurubai’nin boynundaki damarlara odaklandı. Çok belirginlerdi, kesik atmak çok kolay olurdu.

Keşke. Speerli da olsa Liu Gurubai’ye zarar verirse Ruijin’dan canlı çıkamazdı.

Kitay masanın altından ona hafifçe tekme attı. *Yapma.*

Rin suratını buruşturdu. *Biliyorum.*

Rin dışlanmış bir Speerli, Kitay da Sinegardlı bir elitse Maymun Savaş Lordu güneyin eseriymiş, yıllarca iş yapmaktan genişlemiş omuzları ve orman gibi çizgi çizgi olmuş suratına gömülü parlak, zeki gözleri olan, kabaca yontulmuş bir adam.

Rin, bulduğu ilk fırsatta güneyden kaçmıştı. Maymun Savaş Lordu hayatı boyunca kalıp savaşmıştı. Büyükannesinin kameri yılbaşında sokaklarda pirinç dilenişini izlemişti. Günde bir bakır sikke için kilometrelerce yürüyüp susıgırlarına bakmıştı. İkinci Haşhaş Savaşı’nda Üçlü’nün davası için savaşan perişan bölgesel birliklerle dövüşmüştü. Miras veya safi hırsıyla Savaş Lordu olmamıştı; etrafındaki askerler öldükçe yavaş yavaş yükselmişti. On üç yaşında ayda bir gümüş sikke vaadiyle orduya alınmış ve hayatı boyunca orduda kalmıştı.

Küçük kardeşlerinin ikisi de Federasyon’la savaşırken ölmüştü. Bir zamanlar tüm köye yayılmış bir aile olan kavmi, afyon bağımlılığıyla solup gitmişti. Geçen yüzyılın en kötü zamanlarını atlatmıştı, bu sayede de en iyi becerisi hayatta kalmak olmuştu. Mecburiyetten asker olmuştu, bu da onu meşruluğu sorgulanamaz bir lider yapmıştı.

En önemlisi de oraya aitti. Bu dağlar onun kanında vardı. Bu omuzlarının bitkin duruşu ve gözlerinin sert pırıltısında okunuyordu.

Rin göstermelik bir güç olabilirdi ama Liu Gurubai güneyin kimliğini temsil ediyordu. Ona zarar verirse Maymun Vilayeti Rin'i lime lime ederdi.

O yüzden şimdilik taviz veriyordu.

“Kuzeyde gelişmeler olduğunu duydum.” Sesini nötr kalmaya zorlayarak konuyu değiştirdi. “Bana göstermek istediğin bir şey var mı?”

“Birkaç gelişme.” Gurubai, Rin'in ani boyun eğişine şaşırdıysa da belli etmedi. Masadaki mektupları ona doğru itti. “Arkadaşın cevap yazdı. Bunlar d n geldi.”

Rin ilk sayfayı kapıp satırları açlıkla okudu ve biten sayfayı Kitay'a uzattı. Kuzeyden haberler dalga dalga geliyordu – haftalarca bir şey olmuyor, sonra birden yüklü miktarda bilgi geliyordu. Güney Koalisyonu'nun Cumhuriyet'te bir avuç casusu vardı, çoğu da Moag'ın kızlarıydı; az sayıdaki açık tenli Kara Zambak, aksanlarını gizleyip çayhaneler ve kumarhanelerde çalışmak üzere Arlong'a yollanmıştı.

Venka da kuzeye gitmişti. Açık tenli, güzel yüzü ve kusursuz Sinegard aksanı ile resm  başkentin aristokratları arasında hiç sırtıtmıyordu.  nce Rin, onun tanınmasından korkmuştu –eski finans bakanının kayıp kızıydı, daha bilindik olamazdı– ama Venka'nın raporlarına bakılırsa yalnızca bir peruk ve birkaç kozmetikte tamamen değişmişti.

Kimse yüzüme dikkatli bakmıyor, diye yazmıştı Venka oraya ulaştıktan kısa süre sonra. Gördüm ki Sinegard güzelleri basbayağı birbirine benziyor.

Raporunda şaşırtıcı bir şey yoktu. *Vaisra h la kuzeyde mücadele veriyor. Savaş Lordları ve v risleri birer birer ölüyor. Daha fazla dayanamazlar. Vaisra kuşattıkları şehirleri ölüm bölgelerine çevirdi. Yakında her şey bitecek.*

Bu yeni bir şey değildi, birkaç haftadır bildiklerinin yoğunlaştığını gösteriyordu sadece. Vaisra'nın Hesperyalıları kırsal bölgeleri yelkenli balonlarıyla mahvediyor, arkalarında kraterler ve bombalanmış cehennem tabloları bırakıyorlardı.

“Güneye yönelimle ilgili bir şey var mı?” diye sordu Rin Gurubai'ye.

“Henüz yok. Tüm bildiklerimiz elindekilerden ibaret.”

“O zaman bizi görmezden geliyorlar,” dedi Rin.

“Şansımız yaver gidiyor,” diye düzeltti Kitay. “Her an dönebilir.”

Ejder Savaş Lordu Yin Vaisra'nın şehirleri yıkıp Murui'yi kırmızıya boyamasına sebep olan demokrasisi ortada yoktu. Vaisra'nın hiçbir zaman bunu gerçekleştirme niyeti olmamıştı. Arlong'da İmparatorluk Donanması'nı yendikten sonra Domuz Savaş Lordu ve Horoz Savaş Lordu'nu öldürtmüş ve kendini Nika Cumhuriyeti Başkanı ilan etmişti.

Ama henüz yönetecek bir ülkeleri yoktu. İmparatoriçe'nin eski favori askeri General Jun Loran dahil birçok eski Milis subayı Arlong'daki katliamdan kaçıp kuzeydeki Kaplan Vilayeti'ne sığınmıştı. Şimdi Milis'in kalıntılarının ortak gücü neredeyse Hesperyalılara kafa tutuyordu.

Neredeyse. Ruijin'e ulaşan her bir raporda Cumhuriyet kuzeyde biraz daha ilerlemiş oluyordu. Bu da Rin'in vaktinin kısıtlı olduğu anlamına geliyordu. Güney Koalisyonu birçok başkaldırdan yalnızca biriydi. Şimdilik Vaisra, Jun'un isyanıyla meşguldü ve ülkenin her yanı, savaşın ardından yerel güçlerde oluşan boşlukları fırsat bilip ortaya çıkan haydut çeteleriyle doluydu. Jun'un Vaisra'nın güçlerini yenme şansı yoktu. Vaisra'nın ardında Hesperya yelkenli balonları varken mümkün değildi. Arkebüzlü Hesperya askerleri her gün Jun'un ordularına kurşun yağdırırken.

Rin, Jun'un onlara bu kadar çok zaman kazandırmasından memnundu. Ama eninde sonunda Vaisra dikkatini güneye çevirecekti. Rin hayatta olduğu sürece bunu yapmak zorundaydı. Yüzleşmeleri kaçınılmazdı. Ve Rin, zamanı geldiğinde saldıran taraf olmak istiyordu.

“Bu konudaki hislerimi biliyorsun,” dedi Gurubai'ye.

“Evet, Runin, biliyorum.” Rin'e, bitkin bir ebeveynin yaramaz çocuğuna baktığı gibi bakıyordu. “Ve tekrar söylüyorum—”

“Burada ölüyoruz. Ve şimdi saldırmazsak Nezha saldıracak. Onu şaşırtmamız gerek ve şimdi—”

“İkna etmen gereken tek kişi ben değilim. Güney Koalisyonu'ndakilerin hiçbirisi açılmak istemiyor. Bu dağlar onların evleri. Ve kurtlar geldiğinde evinin içindekileri korumalısın.”

“Yalnızca bazılarınızın evi.”

Gurubai omuz silktili. “İstedigin zaman gidebilirsin.”

Bu kozu oynayabilirdi. Rin'in gidecek yeri olmadığını biliyordu.

Rin'in burun delikleri genişledi. “Bunu en azından tartışmamız gerek, Gurubai—”

“O zaman konseyde tartışınız.” Sesi görüşmelerinin bittiğini belirtiyordu. “İstersen argümanını diğerlerine de yeniden sunabilirsin. Ama doğruyu söylemem gerekirse fazla tekrara bağladı.”

“Biri dinleyene dek aynı şeyi söylemeye devam edeceğim,” diye çıkıştı Rin.

“Nasıl istersen,” dedi Gurubai. “Zorluk çıkarmayı seviyorsun.”

Ayağa kalkarlarken Kitay yine Rin'e masanın altından tekme attı.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Rin. “Biliyorum.”

Kapıdan çıkarken içine bir ağırlık çöktü. Gurubai'nin kabul etmiş olmasını dilerdi. İşbirliği yapmaya çalışıyordu. Tek karşı çıkan olmayı sevmiyordu, koalisyonla birlik olmayı istiyordu. Kabul etmiş olsa her şey çok daha kolay olurdu.

Ama Gurubai kabul etmiyorsa Rin onu zorlamak zorundaydı.

Yemek hızlıydı. Rin ve Kitay kâselerini saniyeler içinde bitirdiler. Aç olduklarından değil – düşünmeden yerlerse yeşilliklerdeki küfü ve pirinçlerindeki kurtçukları görmezden gelmek çok daha kolaydı. Yemek salonunun hâli Ruijin'e her dönüşünde kötüleşiyordu ve aşçılar böcekleri fiçılardan uzak tutmaktan, böcek ölümlerinde ihtiyaçları olan besinler olduğunu savunarak varlıklarını teşvik etmeye dönmüştü. Karınca lapası artık Rin'in düzenli olarak yediğı bir yemektir ama her seferinde ilk lokmayı alırkenki mide bulantısını bastırması gerekiyordu.

Çürümeye başlamayan tek temel gıda şanyu köküydü – her yutkunuşunda tutkal gibi boğazına yapışan bol nişastalı, beyaz bir çeşit tatlı patates. Şanyu yumruları dona çok dayanıklıydı ve dağ yamacında her yerde yetişiyordu. Rin bir ara şanyuyu bayağı seviyordu; doyurucu ve haşlaması kolaydı, tatlılığı taze pişmiş ekmeğı andırıyordu.

Bu aylar önceydi. O zamandan beri çiğ şanyu, kuru şanyu, buharda şanyu ve şanyu ezmesinden öyle bıkmıştı ki kokusu bile midelerini bulandırmaya yetiyordu. Yine de erişimi olan, taze ve besin değeri yüksek tek gıdaydı. Onu da zorla yedi.

Bitirdiğinde haydut başı Ma Lien'i ziyarete gitmek için ayağa kalktı.

Kitay da onu takip edecek oldu ama Rin başını salladı. "Tek başıma yapabilirim. Bunu görmene gerek yok."

Kitay itiraz etmedi. Rin, onunla gelmek istemediğini biliyordu. "Peki. İlaç yanında mı?"

"Ön cebimde."

"Peki, *emin* misin—"

"Lütfen." Rin lafını kesti. "Bu tartışmayı binlerce kez yaptık. Daha iyi bir seçenek düşünebiliyor musun?"

Kitay iç çekti. "Hızlı ol. Oyalanma."

"Neden oyalanayım ki zaten?"

"*Rin.*"

"Peki." Rin, Kitay'ın omzuna vurup ormana doğru ilerledi.

Ma Lien'in karargâhı Ruijin'in kuzey yanındaki bir mağara duvarına oyulmuştu. Rin'in, Ma Lien'in yaşam alanına boğazına en aç üç bıçak dayanmadan bu kadar yaklaşması imkânsız olmalıydı ama son günlerde Ma Lien'in muhafızları sadakatlerini yeniden gözden geçirmişti. Rin'in yaklaştığını gördüklerinde sessizce selam verip geçmesine izin verdiler. Hiçbiri onunla göz göze gelmedi.

Ma Lien'in karısı ve kızı mağara girişinde oturuyordu. Rin'i gördüklerinde ayağa kalktılar, gözleri korku ve çaresizlikle kocaman açılmıştı.

Biliyorlar, diye düşündü Rin. Söylentileri duymuşlardı. Ya da yüksek rütbeli biri —belki de Zhuden— hayatlarını kurtarmak için olacakları onlara söylemişti.

"Burada olmamalısınız," dedi Rin.

Ma Lien'in karısı, mağaraya girerken Rin'in bileğini yakaladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Yapma."

"Mecburum." Rin kadının elinden kurtuldu. "Beni durdurmaya çalışma."

"Canını bağışla, ne dersen yapar, bunu yapmak zorunda—"

“Yapmaz,” dedi Rin. “Ve zorundayım. Umarım vedalaşmışsınızdır.”

Ne olacağını biliyorlardı. Ma Lien'in adamları da biliyordu. Rin, bir şekilde Maymun Savaş Lordu'nun da biliyor olması gerektiğini düşündü. Onaylayabilirdi de. Rin onun yerinde olsa onaylardı. Generallerinden biri kazanamayacağını bildiğin bir savaş başlatmaya çalışıp duruyorsa ne yapardın?

Hasarı olabildiğinde azaltırdın.

Mağara iğrenç kokuyordu, acı bitkisel ilaçlar ve ekşimiş kustumuk kokusunun mide bulandırıcı bir karışımıydı. Ma Lien kanlı ciğer hummasına Rin'in Khudla'ya gitmesinden önce yakalanmıştı. Zamanlama mükemmeldi. Rin, yola çıktığı günün sabahı Zhuden'le bir anlaşma yapmıştı – döndüğünde Ma Lien hâlâ hastaysa ve iyileşme olasılığı düşükse fırsattan istifade edeceklerdi.

Yine de Ma Lien'in bu kadar çabuk dağılmasını beklemiyordu. Adam çarşafların arasında kuruyup buruşmuştu. Küçülmüş, vücut ağırlığının yarısını kaybetmiş gibiydi. Dudakları kuru kanla çevrelenmişti. Her nefesiyle mağarada korkunç bir hırıltı yankılanıyordu.

Ma Lien'in bir ayağı çukurdaydı. Duruma bakılırsa Rin'in yapmak üzere olduğu şeye cinayet bile denemezdi. Yalnızca kaçınılmazı hızlandırıyordu.

“Merhaba, General.” Rin, yatağın kenarına oturdu.

Rin'in sesini duyunca adamın gözleri açıldı.

Hastalığının ses tellerini etkilediğini söylemişlerdi. *Konuşmaya çalışırsa kanıyor*, demişti Zhuden. Ve heyecanlanırsa kendi kanında boğulmaya başlıyor. Rin bunu düşününce biraz heyecanlandı. Ma Lien onunla dalga geçemez, ona lanet okuyamaz ve yardım çağrısında bulunamazdı. Rin onunla istediği kadar alay edebilirdi. Ma Lien'in yatıp onu dinlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Rin işini halledip dönebilirdi. Daha zeki ve pragmatik olan yanı bir an önce gitmesini söylüyordu – bu kadar kalması, Gurubai'nin casuslarının duyabileceği yerde konuşması riskti.

Ama bu anı uzun zamandır bekliyordu. Ma Lien'in, neden ölmesi gerektiğini bilmesini istiyordu. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Bunu hak etmişti.

Rin, Horoz Vilayeti'ne birlik göndermeyi ilk teklif ettiğinde ona nasıl bağırdığını hatırlıyordu. Ona vahşi, duygusal, çamur derili, savaş yanlısı orospu demişti. Gurubai'ye savaş konseyine ufak bir kız soktuğu için fırça atmıştı. Halkının kalanı gibi ölse daha iyi demişti.

Muhtemelen bunları söylediğini hatırlamıyordu. Ma Lien o gürültülü, geveze tiplerdendi. Önüne gelene hakaret ediyordu. Güçlü bedeninin ve adamlarının sadakatinin onu insanların kininden koruyacağını sanıyordu.

"Ben ilk komuta yetkisi istediğimde ne demiştin, hatırlıyor musun?" diye sordu Rin.

Ma Lien'in ağzının kıyısında tükürük köpürçüğü oluştu. Rin yerden kana bulanmış bir bez alıp tükürüğü nazikçe sildi.

"Komuta deneyimi olmayan ve genetik olarak mantık yoksunu aptal bir orospu olduğumu söyledin." Rin kıkırdadı. "Senin kelimelerin. Ne yapacağını bilemediği kadar büyük bir güce sahip olan boş kafalı bir ahmak olduğumu söyledin. Yerimi bilmem gerektiğini söyledin. Speerlilerin karar vermek için değil boyun eğmek için var olduğunu söyledin."

Ma Lien ağzını oynatarak anlaşılmaz bir şey söyledi. Rin, adamın ağzındaki saçları geri çekti. Ma Lien öyle çok terliyordu ki yağa batırılmış gibiydi. Zavallı adam.

"Güneye bir başkasının evcil hayvanı olmaya gelmedim," dedi Rin. "Bunu anlamalıydın."

Rin, bundan önce sadakatini iki kişinin ayaklarına sermişti. İkisi de ona ihanet etmişti. Önce Daji'ye, sonra Vaisra'ya güvenmişti ve ikisi de onu düşünmeden satmışlardı. Artık Rin, kaderini kendi ellerine alacaktı.

Cebine ulaşp tüpü çıkardı.

Ruijin'in çevresindeki ormanlar tombul sarı akreplerle kaynıyordu. Askerler lavanta yakıp tuzaklar kurarak onları kamplardan uzak tutmayı öğrenmişti ama bir akrep yuvasına rastlamadan ormanda üç metre ilerlemek imkânsızdı. Ve tek bir yuva, bir tüp dolusu zehir için yeterliydi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Rin. "Önümde durmamalıydın."

Tüpü Ma Lien'in ağzına doğru eğdi. Ma Lien atınıp zehri tükürmeye çalıştı ama Rin çenesini tutup kapalı kalmaya zorladı

ve zehir boğazından aşağı akana dek burnunu sıkı sıkı tuttu. Bir dakika sonra Ma Lien direnmeyi bıraktı. Rin de adamı bıraktı.

“Hemen ölmeyeceksin,” dedi Rin. “Akrep zehri felç eder. Kaslarını kilitler.”

Ma Lien'in ağzından sızan salya ve zehri bezle sildi. “Bir süre sonra nefes almak biraz daha zorlaşacak. Yardım çağırmaya çalışacaksın ama çenenin kıpırdayamadığını fark edeceksin. Eminim karın seni kontrol etmeye gelecektir ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor. Şu an ne yaptığımı biliyor. Muhtemelen zihninde canlandırıyor. Ama belki de seni son âna dek yanında olacak kadar seviyordur. Ya da seni gerçekten seviyorsa boğazını keser.”

Rin ayağa kalktı. Başına tuhaf bir heyecan üşüştü. Dizleri titredi. Beklenmedik ve tuhaf bir enerjiyle içi içine sıgıyordu.

Bu ilk öldürüşü değildi. Ama ilk bilerek ve planlı cinayeti idi. Bu, çaresizlikten değil; sakince ve kötü niyetle öldürdüğü ilk kişiydi.

Bu his...

İyi hissettiriyordu.

Bunu Altan'a göstermek için pipoya ihtiyacı yoktu; kahkahasını yanındaymışçasına duyabiliyordu. Kendini ulvi hissetti. İstese dağdan dağa zıplayabilirmiş gibi. Ellerinin titremesi durmuyordu. Tüp parmaklarından kayıp yerde parçalandı.

Gümbürdeyen kalbi ve kafasını karıştıran bir zevkle mağaradan çıktı.

“Horoz Vilayeti'ne iki birlik götürmek istiyorum,” dedi Rin. “Souji düz arazide hareket etmek kolay olduğundan orada konuşlandıklarını söylüyor. Yanlış cephede savaşa hazırlanıyoruz. Dağlara çıkmayacaklar çünkü buna ihtiyaçları yok. Daha güneye ilerlemeye devam edecekler.”

Güney Koalisyonu liderleri Maymun Savaş Lordu'nun ofisindeki masanın etrafında oturuyordu. Doğal liderleri olan Gurubai masanın başındaydı. Eski idari memur ve Gurubai'nin eski mütefiki olan Liu Dai sağındaydı. Ma Lien'in yerini alan Zhuden, Liu Dai'nin sağındaydı ama Ma Lien'e saygılarından masada bir boş sandalye bırakmışlardı. Souji sol arka köşede bu gösterinin

ne olduğunu çoktan anlamış gibi kollarını kavuşturmuş, sırtarak oturuyordu.

“Eğer çabuk saldırırsak,” diye devam etti Rin, “yani kendilerini toparlayamadan ana noktaları alırsak tüm bunları tek seferde bitirebiliriz.”

“Daha bu sabah kuzeye yönelip Vaisra’yla yüzleşmek istiyordun,” dedi Gurubai. “Şimdi güneye ilerlemek istiyorsun. İki cep hede savaşıyorsun, Rin. Hangisi?”

“Güneye yalnızca Hesperyalılara karşı savunma oluşturabilmek için ilerlememiz gerek,” dedi Rin. “Güneyi kazanırsak yeni askerlerimiz olur. Yiyecek depolarımız. Nehir yollarına erişimimiz ve Mugenlilere bıraktığımız daha kimbilir neler. Ordularımız binlerce kişi kazanacak ve onlara yetecek kaynaklarımız olacak. Ama önce Mugenlileri halletmezsek dağlarda tutsak kalacağız—”

“Dağlarda güvendesiniz,” diye lafını kesti Liu Dai. “Ruijin’i yüz yıllardır kimse işgal edemedi, arazi çok zorlu—”

“Burada yiyecek yok,” dedi Rin. “Kuyular kuruyor. Bu sonsuza dek süremez.”

“Onu anlıyoruz,” dedi Gurubai. “Ama bu ordudan beklentin çok fazla. Bu çocukların yarısı hayatlarında ilk defa iki ay önce ellerine kılıç aldı. Onlara zaman tanıman gerek.”

“Vaisra onlara zaman tanımayacak,” diye çıkıştı Rin. “Jun’la işi bittiği an bizi gömecek.”

Dikkatlerini çoktan kaybetmişti. Canı sıkılmış ve şüpheli bakışlarından belliydi. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu, şimdiye dek onlarca kez yaptıkları tartışmanın bir tekrarıydı. Sonuca varamıyorlardı – Rin’de ateş vardı ama kalan her şey onlardaydı. Üstelik görüp geçirmiş, savaşlarla yontulmuş adamlardı ve yaptıkları açıklamaların aksine, gücü yarı yaşlarında bir kızla paylaşmaktan hiç hoşnut değillerdi.

Rin bunu biliyordu. Sadece susmayı beceremiyordu.

“Horoz Vilayeti’nin işi bitti,” dedi Gurubai. “Mugenliler orayı karınca sürüsü gibi bastı. Artık stratejimiz hayatta kalmak olmalı. Maymun Vilayeti’ni elimizde tutabiliriz. Dağlarda hayatta kalamazlar. Bunu kestirip atma, Rin.”

Bu sonuca uzun süre önce varmış gibi konuşuyordu. Rin’in içine aniden bir şüphe düştü.

“Biliyordun,” dedi Rin. “Horoz Vilayeti’ni aldıklarını biliyordun.”

Gurubai, Liu Dai ile baktı. “Runin...”

“Başından beri biliyordun.” Sesi tizleşti. Yanakları yanıyordu. Bu sıradan patronluk taslaması değil, bariz aşağılamaydı. *Ne cüret.* “Bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin.”

“Bir şey fark etmezdi—”

“Hepsi biliyor muydu?” Odadakileri gösterdi. Parmaklarından ufak alevler fışkırdı, elinde değildi. Koalisyon üyeleri geri çekildi ama bu Rin’i memnun etmedi. Fazla utanmıştı.

Ona söylemedikleri başka ne vardı?

Gurubai boğazını temizledi. “Dürtülerin göz önünde bulundurulunca akıllıca olmadığını—”

“Siktir git!” diye bağırdı Rin. “Ben bu konseyin üyesiyim, senin adına savaşlar kazanıyorum, bilmeyi *hak ediyorum*—”

“Yine de dikkatsiz ve dürtüsel davranıyorsun, tekrarlayıp durduğun komuta talebinin de gösterdiği üzere—”

“Tam komutayı hak ediyorum! Bana bunu vadettiniz!”

Gurubai iç çekti. “Bunu tekrar tartışmayacağız.”

“Bak.” Rin elini masaya vurdu. “Hiçbirinizin ilk hamleyi yapmaya cesareti yoksa beni yollayın. Bana iki bin asker verin. Khudla’ya götürdüğümün yalnızca iki katı. Bu yeter.”

“İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz.”

“Ama hayatta kalmamızın tek yolu bu—”

“Öyle mi?” diye sordu Gurubai. “Dağlarda cidden hayatta kalamayacağımıza mı inanıyorsun? Yoksa Yin Nezha’nın peşine düşme fırsatı mı istiyorsun?”

Rin ona tokat atabilirdi. Ama bu yemi yutacak kadar salak değildi.

“Yinler bu ülkede özgür yaşamamıza izin vermeyecek,” dedi. Vaisra’nın nasıl işlediğini biliyordu. Kendisine yönelik tehditleri belirliyor –geçmiş, şimdiki ve muhtemel– ve onları sabırla izole edip yakalıyor, yok ediyordu. Eski yanlışları affetmiyordu. Yarım kalmış işleri bitirmeden bırakmıyordu ve bir zamanlar en büyük silahı olan Rin şimdi en büyük yarım kalmış işiydi. “Cumhuriyet, bölgeyi bölmek istemiyor. Bizi haritadan silmek istiyorlar. O yüzden ilk saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kusura bakmayın.”

"Vaisra bizim peşimizden gelmiyor." Maymun Savaş Lordu ayağa kalktı. "Senin peşinden geliyor."

Bunun ima ettiği şey tüm ağırlığıyla havada asılı kaldı.

Kapı açıldı. Odadaki tüm eller kılıçlarına uzandı. Bir emir su-
bayı nefes nefese içeri girdi. "Efendim—"

"Şimdi değil," diye çıkıştı Maymun Savaş Lordu.

"Hayır, efendim..." Emir kulu yutkundu. "Efendim, Ma Lien vefat etti."

Rin usulca nefesini verdi. İşte.

Gurubai bir şey diyemeden emir kuluna baktı.

Diğerlerinden önce Rin konuştu. "Yani bir açıklık oluştu."

Liu Dai şaşkına dönmüştü. "Biraz saygın olsun."

Rin bunu duymazdan geldi. "Bir boşluk var ve bunu doldura-
bilecek en yetkili kişi benim."

"Komuta zincirinde sayılmazsın bile," dedi Gurubai.

Rin gözlerini devirdi. "Komuta zinciri gerçek ordularda ge-
çerlidir, üstünden geçen yelkenli balonlar onları görmesin diye
umarak dağlarda saklanan haydut gruplarında değil."

"O adamlar sana itaat etmez," dedi Gurubai. "Seni tanımıyor-
lar bile—"

İlk kez Zhuden konuştu. "Biz kızıdan yanayız."

Gurubai inanamayarak Zhuden'e baktı, bir şey diyemedi.

Rin alayla sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Kız haklı," dedi Zhuden. "Burada ölüyoruz. Hâlâ savaştacak
hâlimiz varken yola çıkmalıyız. Ve sen bize önderlik etmeyecek-
sen biz de onunla gideriz."

"Tüm orduyu kontrol etmiyorsun," dedi Gurubai. "En fazla
bin beş yüz adamın olur."

"İki bin," dedi Souji.

Rin şaşkınlıkla ona baktı.

Souji omuz silkti. "Demir Kurtlar da güneye gidiyor. Bir süre-
dir bunu için sabırsızlanıyorduk."

"Güney Koalisyonu'nu umursamadığını söylemiştin," dedi Rin.

"İmparatorluk'un kalanını umursamadığımı söyledim," dedi
Souji. "Bu başka. Onlar benim halkım. Gördüğüm kadarıyla da
burada oturup ölmeyi beklemek yerine onların peşine düşecek
kadar taşaklı olan tek kişi sensin."

Rin kahkahalara boğulabilirdi. Çenesini dikleştirip masada etrafına bakındı, herhangi birinin itiraz etme cûreti göstermesini bekledi. Liu Dai yerinde kıpırdandı. Souji ona göz kırptı. İyiden iyiye bozguna uğrayan Gurubai hiçbir şey demedi.

Rin, Gurubai'nin ne yaptığını bildiğinin farkındaydı. Bu sır değildi. Sorsaydı itiraf ederdi. Ama Gurubai bunu kanıtlayamazdı ve kimse de ona inanmak istemezdi. Adamlarının en az üçte biri aleyhine dönmüştü.

Bu yeni haber değildi. Yalnızca uzun zamandır ağızdan ağıza dolaşan fısıltıları meşrulaştırıyordu.

Zhuden ona başını salladı. "Hamle sırası sizde, General Fang."

Rin bu sözcüklerden öyle hoşlandı ki sırtmadan edemedi.

"O zaman anlaştık." Masada etrafına bakındı. "Üçüncü Bölük ve Demir Kurtlarla Horoz Vilayeti'ne gidiyorum. Şafak sökerken yola çıkıyoruz."

BÖLÜM 4

“Kovan’a ulaştığımızda birliklerin dinlenmiş olmasını istiyorum,” dedi Rin. “Hızımızı normalin beşte dördüne indirsek bile on iki günde orada oluruz. Şurada ve şurada bilinen Mugen karakollarından uzak durmak için yol değiştireceğiz. Yolu uzatıyor ama sürpriz unsurunu olabildiğince korumak istiyorum. Hazırlanacak zamanlarını azaltmış olacağım.”

Rin’in konuşması, hissettiğinden daha özgüvenliydi. Sesinin normalden tiz ve cırtlak çıktığını düşünüyordu ama kulaklarında gürleyen nabzından sesini zor duyuyordu zaten. Artık istediğini elde etmişti, heyecanın yerini bitkinlik ve gerginliğin ürkütücü bir kombinasyonu almıştı.

Ruijin’den başlayan seferlerinin ilk gecesi idi. Ormanda kamp kurmak için durmuşlardı. Bir grup asker –Kitay, Zhuden, Souji ve birkaç subay– Rin’in çadırında daire şeklinde oturmuş, Rin önlerindeki haritalara mürekkeple kalın çizgiler çekerken pürdikkat onu izliyordu.

Rin’in eli titreyip duruyor, parşömenin her yerine mürekkep sıçratıyordu. Sol eliyle yazmak çok zordu. Kendini hiç çalışmadığı bir sınava giriyor gibi hissediyordu. Bu anın tadını çıkarıyor olmalıydı ama bir sahtekâr olduğu hissini üstünden atamıyordu.

Sen bir sahtekârsın. Daha önce hiç gerçek bir seferi kendi başına yürütmemişti. Cike’in komutanı olduğu dönemdeki ufak operasyonları da hep felaketle sonuçlanmıştı. Bu boyutta lojistiği nasıl halledeceğini bilmiyordu. En kötüsü de şu anda işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığı bir saldırı stratejisi açıklıyordu.

Altan’ın kahkahası zihninde yankılandı.

Küçük aptal, diyordu. *Sonunda kendine bir ordu buldun ama şimdi de ne yapacağını bilmiyorsun.*

Rin gözlerini kırıp Altan’ın hayaletini kaybolmaya zorladı.

“Her şey plana göre giderse,” diye devam etti, “Leiyang bir sonraki ay doğmadan bizim olacak.”

Leiyang Horoz Vilayeti'nin kuzeyindeki en büyük kasabaydı. Rin oradan hayatı boyunca bir kez geçmişti, neredeyse beş yıl önce Sinegard'da okula başlamak için yaptığı uzun araba yolculuğunda. Düzinelerce daha küçük kasabaya, iki dere ve Kızıl İmparator zamanında döşenmiş olabilecek kadar eski birkaç geniş yolla bağlanan bir ticaret merkeziydi. Kuzey başkentlerine kıyasla hiçliğin ortasına kurulmuş süprüntü, yıkık bir pazardı ama o zaman Rin, bunun gördüğü en işlek pazaryeri olduğunu düşünmüştü.

Kitay, Leiyang civarındaki ağa Kovan ismini vermişti. Mugen birlikleri kuzey Horoz Vilayeti'ndeki tüm kasabaları bir derece kontrol ediyordu ama devriye ve seyahat yollarına bakılırsa merkez nokta Leiyang'dı.

O kasabada önemli bir şey vardı. Kitay bunun muhtemelen ülkelerinin başına gelenden sonra bölgesel yetkisini koruyan yüksek rütbeli bir general olduğunu düşünüyordu. Ya da Rin'in korktuğu gibi, bilmedikleri bir silah deposu vardı. Leiyang'da kutu kutu sarı gaz olabilirdi. Bilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Sorunlarının temeli buydu. Rin'in Leiyang'daki istihbaratı berbattı. Haritalarını Souji'nin çevre araziye tarif ettiği şekilde güncellemişti ama bildiği diğer her şey aylar öncesindendi. Bir grup Demir Kurt, Leiyang'dan sağ çıkanlardandı ama onların da Mugen birliklerine dair raporları çok farklıydı. Bildikleri hiç yardımcı olmuyordu. Kurtulanlar hep kötü bilgi verirdi – ya korkudan tehdidi abartırlardı ya da köylerine zorla yardım götürme umuduyla daha küçük gösterirlerdi.

Rin öncü birlik göndermişti ama onların da aşırı dikkatli olması gerekiyordu. Mugenlileri gelecek pusuya dair şüphelendirecek herhangi bir şey felaket demekti. Bu da ne kadar plan yaparlarsa yapsınlar, Leiyang'daki karşıt gücün ne kadar büyük olduğunu savaşımaya başlamadan hemen öncesine kadar bilemeyecekleri anlamına geliyordu.

“Onları kapıdan dışarı nasıl çekeceksin?” diye sordu Zhuden. “Sivillere çok yakın saldırmak istemiyoruz.”

Orası belli. Rin, Zhuden'in aşağılayıcı mı yoksa sadece dik-

katli mi olmaya çalıştığını anlayamıyordu. Her şeyi otoritesine hakaret olarak görmemek birden çok zorlaşmıştı.

“Yerimizi belli etmeden olabildiğince çok uyarı göndereceğiz. Souji’nin yerel bağlantıları var. Ama beklenmedik gelişmelere uyum sağlamamız gerekecek,” diye ekledi söylediklerinin bir dolu anlamsız laf olduğunun bilincinde olarak.

Daha iyi bir cevabı yoktu. Zhuden’in sorusu, Kitay’la saatlerce kafa yormalarına rağmen hâlâ çözemediği sorunun bir parçasıydı.

Sorun, Leiyang’daki Mugen birliklerinin iyi planlanmış bir pusuyla tek bir yakım alanına yönlendirebilecekleri şekilde bir bölgede toplanmış değil, tüm kasaba ağına yayılmış olmasıydı.

Rin, Mugenlileri açık bir savaş alanına toplamanın yolunu bulmalıydı. Khudla’da sivil zayıatını minimumda tutmak kolay olmuştu, Mugen birliklerinin çoğu köyden ayrı kamplarda yaşıyordu. Ama sorguladığı tüm Demir Kurtlar, Leiyang’daki Mugenlilerin kasabaya tamamen entegre olduğunu belirtmişti. Yağmacı simbiyoza dayanan tuhaf bir işgal sistemi kurmuşlardı. Bu da hedefleri masumlardan ayırt etmeyi çok çok daha zorlaştırıyordu.

“Daha fazla istihbaratımız olmadan o kararları şimdi veremeyiz,” dedi Rin. “Şimdilik önceliğimiz devriyelere görünmeden Leiyang’a olabildiğince yaklaşmak. Tüm şehrin esir alınmasını istemeyiz.” Rin başını kaldırdı. “Anlaşıldı mı?”

Hepsi onayladı.

“Güzel,” dedi Rin. “Zhuden, ilk nöbet için adam ayarla.”

“Emredersiniz, General.” Zhuden ayağa kalktı.

Diğer subaylar da onu takip etti. Ama Souji yerde bağdaş kurmuş oturmaya devam etti, arkaya uzattığı kollarına yaslanmıştı. Ağzının kenarından yargılayıcı, sallanan bir parmak gibi sinir bozucu tek bir tahıl sapı sarkıyordu.

Rin dikkatle ona baktı. “Sorun mu var?”

“Planların hepten yanlış,” dedi Souji.

“Pardon?”

“Pardon, daha önce söylemeliydim. Ama saygınlığını bozmak istemedim.”

Rin homurdandı. “Eğer mızımızlanmak için—”

“Hayır, dinle.” Souji doğruldu, öne eğildi ve haritada Leiyang’ı temsil eden küçük yıldız dokundu. “Öncelikle, ordunu bu arka

yollardan götüremezsin. Sadece ana yollara değil, her patıkaya gözcü dikmişlerdir ve hazır bir savunmadan sağ çıkabilecek kadar askerin olmadığını biliyorsun."

"O arka yollar dışında yol yok," dedi Kitay.

"O zaman yeterince yaratıcı değilsin."

Kitay'ın sinir olduğu belliydi. "İkmal arabalarını ormandan sürükleyemeyiz, hiçbir—"

"Siz ikiniz tavsiye vermeye çalışan kimseyi dinlemez misiniz?" Souji ağzındaki tahıl sapını tükürdü. Sap haritaya düşüp Rin'in özenle çizdiği yolları bozdu. "Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Biz de Sinegard'da eğitim almış ve ne yaptığını bilen stratejistleriz," diye çıkıştı Rin. "Yani 'planların yanlış' dışında söyleyecek bir şeyin yoksa—"

"Maymun Savaş Lordu'nun senin başarısız olmanı istediğini biliyorsun, değil mi?" diye lafını kesti Souji.

"Pardon?"

"Güney Koalisyonu senden hiç hoşlanmıyor. Gurubai, Liu Dai, hiçbiri. Odada olmadığın her seferinde senden bahsediyorlar. Ben oraya daha yeni gitmiştim, beni bile sana karşı çevirmeye uğraştılar. Orası bir oğlanlar kulübü, prenses, ve sen dışlanıyorsun."

Rin sesini özenle duygusuz tuttu. "Benim hakkımda söyledikleri neydi peki?"

"Sinegard'da üç yıl ve Milis'te birkaç ayın sahadaki onlarca yılın yerini tutabileceğini sanan küçük bir aptal olduğun," dedi Souji sakince. "Alevli hoş numaran olmasa yakında tutmaya değmeyeceğin. Ve neyle karşı karşıya olduğunu bilmediğin için muhtemelen Leiyang'da öleceğin ama o zaman en azından bir baş ağrısından kurtulmuş olacakları."

Rin, yanaklarının alevlenmesine engel olamadı. "Yeni bir şey yok yani."

"Bak, Speerli." Souji öne eğildi. "Ben senin tarafındayım. Ama Gurubai bazı şeylerde haklı. Nasıl komuta edeceğini bilmiyor sun ve gerçekten deneyimsizsin, özellikle de bu tip savaşlarda. Ama ben bunları nasıl savaşacağımı biliyorum. Ve adamlarımı da buna sürüklüyorsan beni dinlemek zorundasın."

"Bana emir veremezsin," dedi Rin.

"Bu planları takip ederseniz öleceksiniz."

"Bana bak, got herif—"

"Dur." Kitay elini kaldırdı. "Rin, onu bir dinle."

"Ama o—"

"Bizden uzun süredir burada. Ve bildiği bir şey varsa dinlememiz gerek." Kitay, Souji'ye işaret etti. "Devam et."

"Teşekkürler." Souji ders vermek üzere olan bir hoca gibi boğazını temizledi. "İkiniz de bu işe yanlış bakıyorsunuz. Bu, iki düzgün ordu arasındaki bir savaşmış gibi davranamazsınız – meydan muharebesi falan gibi. Bu aynı şey değil. Bu bir kurtarma operasyonu ve kurtarma, ufak boyutta taktikler ve kandırmacalar demek."

"Onlar Khudla'da çok işine yaradı ya," diye mırıldandı Rin.

"Khudla'da alt edildik," diye itiraf etti Souji. "Dediğim gibi. Savaş alanında kazanamazdık. Yeterli adamımız yoktu ve küçük boyutlu taktikler uygulamalıydık. Benim hatalarımdan ders al-san iyi olur."

"Teklifin ne?" Rin'in sesi yumuşamıştı. Artık dinliyordu.

"Ormandan gidelim," dedi Souji. "Pek kıymetli ikmal arabalarını ben geçiririm. O bölgede bir sürü gizli patika ve onları bulabilecek adamlarım var. Sonra harekete geçmeden önce Leiyang'ın direniş liderleriyle iletişime geç. Şu anda yeteri kadar adamın yok."

"Yok mu?" diye tekrarladı Rin. "Ben tek başıma—"

"Tek başına koca bir taburu yakabilirsin, Speerli, farkındayım. Ama sadece kendi etki alanında işe yararsın ve sivillere fazla yakın olamazsın. Müdahale edecek kişilere ihtiyacın var. Mugenlileri kurtarmaya çalıştıklarından uzak tutacak kişilere. Şu anda onun için yeterli adamın yok ve haritaya her bakışında yüzünü buruşturmanın da bu sebepten olduğunu sanıyorum."

Rin, istemeyerek de olsa Souji'nin olağanüstü zeki olduğunu fark etti.

"Ve buna sihirli bir çözümün mü var?" diye sordu.

"Sihir değil. O köylere gittim. Gizli direniş grupları var. Savaşmaya hevesli, güçlü adamlar. Yalnızca onları harekete geçirecek birine ihtiyaçları var."

“Elleri yabalı bir avuç köylüden bahsediyorsun,” dedi Kitay.

“Gittiğimiz her yerde fazladan yüz kişiden bahsediyorum.”

“Saçmalık,” dedi Rin.

“Bu bölgedenim,” dedi Souji. “Bağlantılarım var. İkinciniz de bana güvenirseniz Leiyang’da kazanmanızı sağlayabilirim. Güvenilebilir misiniz?”

Elini Rin’e uzattı.

Rin ve Kitay şüpheyile bakiştılar.

“Bu bir tuzak değil,” dedi Souji bıkkın bir şekilde. “Hadi ama. Ben de eve dönmek için sizin kadar can atıyorum.”

Rin duraksadı, sonra eline uzandı.

Elleri temas ettiğı an çadır kapısı savrulurak açıldı. İçeri bir gözcü girdi. “Mugen devriyesi,” dedi nefes nefese. “Üç kilometre ötede.”

“Herkes saklansın,” dedi Souji. “İki tarafımız yarım kilometre boyunca orman, adamlara söyleyin toplanıp gitsinler.”

“Hayır... ne?” Rin haritaları toplamaya çalışarak ayağı kalktı. “Burada emirleri ben veriyorum.”

Souji bıkkın bıkkın ona baktı. “O zaman saklanmalarını emret.”

“Siktir et,” dedi Rin. “Savaşacağız.”

Mugenlilerin sadece bir grup devriyesi, onlarınsa ordusu vardı. Bu nasıl tartışma konusu olabiliyordu?

Ama Rin emri veremedi Souji başını çadırdan uzatıp iki parmağını ağzına koydu ve üst üste üç kez o kadar yüksek sesle ısıklık çaldı ki Rin kulaklarına bıçaklar saplanıyor sandı.

Cevap Rin’i şaşkına uğrattı. Demir Kurtlar bir anda kalkıp toplanmaya başladı. İki dakikadan kısa zamanda çadırlarını toplamış, ekipmanlarını paketlemiş ve ormanın içinde yok olmuşlardı. Arkalarında hiçbir iz bırakmamışlardı – ateşler söndürülmüş, çöpler temizlenmişti. Çadır kazıklarının toprakta bıraktığı delikleri bile doldurmuşlardı. Dışarıdan bakan biri burada kamp yapıldığını anlayamazdı.

Rin sinirlense mi etkilense mi bilemedi.

“Yine de savaşacak mısınız?” diye sordu Souji.

“Seni göt herif.”

“Gelsen iyi olur.”

“Lütfen, benim tanrım—”

“Sesini kesmek için gereken de tek bir ok, prenses. Seni koruyacak kimse kalmadı. Ben olsam bizi takip ederdim.”

Rin, yanakları alev alev bir hâlde Zhuden’in adamlarına da kamplarını toplayıp ormana çekilmelerini emretti.

Korumasız tenlerinde binlerce küçük kesik açan dalların arasından koştular, sonra durup ağaçlara tırmandılar. Rin, dalda Souji’nin yanına tünemiş, yaprakların arasından gelen devriyeyi izlerkenki kadar aşağılanmış hissetmemişti hiç.

Souji’nin planı Mugenlilerin gitmesini beklemek miydi? Saldırmayı düşünüyor olamazdı – bu intihar olurdu. Strateji dersinde pusu öncesi kontrol etmeleri gerektiğini öğrendikleri hiçbir şeye bakmamışlardı – sabit topçu istasyonları yoktu, askerler arası net iletişim yöntemleri veya sinyal verecek görüş alanları yoktu. Ormana çekilerek yalnızca adamlarını dağıtmış ve düzenlerini bozmuşlardı ve şimdi de Rin alevlerinin kolayca kontrolden çıkabileceği bir savaş alanında kapana kısılmıştı.

Birkaç dakika sonra Rin, Mugen devriyesinin ana yola ilerlediğini gördü.

“Onları çayırdı alt edebilirdik,” diye tısladı Souji’ye. “Neden—”

Souji eliyle Rin’in ağzını kapattı. “*Bak.*”

Devriye görüş alanlarına girdi. Rin yaklaşık yirmi kişi saydı. Aç köylülerden çaldıkları tahıllarla beslenmiş bakımlı savaş atlarının üstünde ağır ağır ilerleyip terk edilmiş kamp alanını incelediler.

“Hadi,” diye mırıldandı Souji. “İlerleyin.”

Mümkün değil, diye düşündü Rin. Adamları becerikliydi ama o kadar da değil. On dakika, bir kamp alanını hiçbir iz bırakmadan boşaltmak için yeterli değildi.

Tahmin ettiği gibi, Mugenli yüzbaşı bir an sonra bir şey bağırp yeri işaret etti. Rin adamın ne gördüğünü bilmiyordu – ayak izi, kazık deliği, geride kalmış bir kemer– ama önemi yoktu. Basılmışlardı.

“İzle şimdi.” Souji parmaklarını yeniden ağzına götürüp bu sefer iki kez ısıklık çaldı.

Demir Kurtlar açıklığa bir dizi ok yağdırdı.

İyi hedef alıyorlardı. Mugen devriyelerinin yarısı atlarından düştü. Diğer yarısı kaçmaya yeltendi ama bir dizi ok daha havada tıslayıp adamların boğazlarına, şakaklarına, ağızlarına ve gözlerine saplandı. Son üç devriye hızla uzaklaştı ama Rin'den bir kilometre kadar uzaktaki bir grup okçu onları da halletti.

"İşte bu kadar." Souji ağaçtan inip Rin'in inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Fena mıydı sanki?"

"Gereksizdi." Rin, Souji'nin elini itip kendi indi. Sol kolu zorlandı, son birkaç santim kala kendini bıraktı ve neredeyse kışının üstüne düşüyordu. Aceleyle toparlandı. "Yüzleşebilirdik. Saklanmamıza gerek yoktu—"

"Sence kaç kişilerdi?" diye sordu Souji.

"Yirmi. Belki otuz, tam saymadım—"

"Peki, sence kaçını vurduk?"

"Hepsini, ama—"

"Ve biz kaç kayıp verdik?"

"Hiç," diye mırıldandı Rin.

"Peki sence Kovan'daki Mugenliler geldiğimizi biliyor mu?"

"Hayır."

"Hadi," dedi Souji kendini beğenmiş bir şekilde. "Tekrar gereksiz olduğunu söyle."

Rin adamın suratına bir tokat atıp o ifadeyi yüzünden silmek istiyordu. "Saklanmak gereksizdi. Onları doğrudan saldırıp—"

"Savunmalarını güçlendirmek için bir gün daha mı verseydik? Mugen devriyeleri bir mücadele olacağını sezdiği an bir kişi belirleyip onu rapor vermek üzere geri yolluyor."

Rin kaşlarını çatı. "Bunu bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun. Çoğunu oldukları yerde yakabilirdin. Ama bir attan hızlı koşamazsın. Bizde onlarınkinden hızlı koşabilecek at yok. Ufacık bir hata ile sürpriz avantajını kaybedersin."

"Ama bu çok saçma," dedi Rin. "Leiyang'a ulaşana dek saklanamayız."

"Haklısın. Ama en azından sıradaki hedefimize saldırana dek kaç askerimiz olduğunu gizli tutmayı denemeliyiz. Bunun gibi ufak stratejik ayarlamalar çok önemli. Bütünü değil, detayları düşün. Bilgi asimetrisini koruyabileceğin her gün, her saat önemli. İki kayıpla yirmi kayıp arasındaki fark bu."

“Anladım,” dedi Rin usulca.

Haksız olduğunu kabul etmeyecek kadar inatçı değildi. Şimdiye dek stratejiyi bir bütün olarak düşündüğünü fark etmek can sıkıcıydı. Buna alışmıştı – sonunda her şey ateşle yok etmeye bağlanırken detayların önemi yok gibi geliyordu.

Yanakları alev alev hâlde pantolonundaki yaprakları silkeledi ve Souji'nin duymayı beklediğini bildiği kelimeleri mırıldandı. “Sen kazandın, tamam mı? Haklısın.”

Souji kendini beğenmiş şekilde sırttı. “Bunu yıllardır yapıyorum, prenses. Beni dinlesen iyi edersin.”

Devriyeyi gördükleri yerin üç kilometre güneyinde, orman yapraklarının kamp ateşlerinin dumanını göğe yükselmeden dağıtacak kadar yoğun olduğu bir noktada kamp kurdular. Yine de Rin katı kurallar koydu – yedi kişiye en fazla bir ateş yakılabilirdi ve ertesi sabah yola çıkmadan önce tamamen söndürölüp toprak ve yapraklarla gizlenmesi gerekiyordu.

Akşam yemeği basitti, fırınlanmış mısır ekmeği ve sade pirinç lapası. Maymun Savaş Lordu, başarısız olursa onları da aç bırakmasın diye Rin'in Ruijin'den en bayat yiyecek çuvaları dışında bir şey almasına izin vermemişti. Rin üstüne gitmemişti, şansını zorlamak istemiyordu.

Ama Demir Kurtlar şüphe uyandırıcı derecede iyi besleniyordu. Rin malzemeleri nereden bulduklarını bilmiyordu ama kaynayan kazanları çok güzel kokuyordu. Ruijin'den ekstra yiyecek mi çalmışlardı? Souji'den beklenmeyecek şey değildi, bunu yapacak bir piçti.

“Seni bu kadar rahatsız ediyorsa git sor,” dedi Kitay.

“Saçmalama,” diye mırıldandı. “Olayı büyütmeyeceğim—”

Ama Souji iki elinde üst üste dizilmiş bambu buhar sepetleriyle onlara doğru yürüyordu bile. Gözleri ellerindeki yiyeceklerle takıldı. Dudağını büzdü. “Lezzetli görünüyor.”

Rin ekmeğini sıkı sıkı tuttu. “Yetiyor.”

Souji karşısına oturup kâseleri yere koydu. “Doğada yiyecek toplamayı öğrenmediniz mi?”

“Biliyoruz tabii ki ama burada yenecek bir şey yok—”

“Öyle mi?” Souji sepetin kapağını açtı. “Bak. Bambu filizleri.

Yeni avlanmış keklikler. Bunları biraz tuz ve sirkeyle pişirdin mi uç çeşit yemek olur.”

“Ama burada hiçbiri yok,” dedi Kitay.

“Dogru. Yolda topladık. Ruijin’de bambu yetişen bir alan vardı, gormediniz mi? Bir sürü ufak filiz vardı. Yenebilen bir şey gorduğun zaman çantana atarsın. Sefere çıkmanın ilk kuralı, değil mi?”

Keklik eti kokusu Rin’in ağzını sulandırıyordu. Sepetlere hasetle baktı. “Peki kuşları nasıl yakaladınız?”

“Basit. Yem olarak biraz mısır unun olduğu sürece elinde pek bir şey olmadan da tuzak kurabilirsin. Gece birkaç tane kurarsak sabah keklik seslerine uyanırız. Sana öğretebilirim.”

Rin, bambu filizlerinin altına gömülmüş sarı bir şeyi işaret etti. “O ne?”

“Baijao muzı.”

“Güzel mi?”

“Hiç yemedin mi?” Souji ona inanamayarak baktı. “Buralarda her yerde yetişiyor.”

“Zehirli olabileceklerini düşündük,” diye itiraf etti Kitay. “Ruijin’de bazıların midesini fena ağrıttı, biz de o zamandan beri uzak duruyoruz.”

“Ah, hayır, o yalnızca olgunlaşmadıklarında oluyor. Rengin-den anlayamazsan –bak, koyu kahve, görüyor musun?– soyup kokusundan anlayabilirsin. Ekşiye bırak. Adamlarının hiçbiri bunu bilmiyor muydu?”

“Bizim kampta bilen yoktu.”

“İnanılmaz,” dedi Souji. “Böyle şeyler birkaç yüzyılda unutuluyor demek.”

Rin siyah, çıtır, iri fasulyeler gibi görünen bir şeyle dolu kâseyi işaret etti. “O ne?”

“Arı,” dedi Souji, sıradan bir şeymiş gibi. “Kızartınca çok güzel oluyorlar. Sadece iğnelerini çıkardığından emin olman gerek.”

Rin ona dik dik baktı. “Dalga mı geçiyorsun anlayamıyorum.”

“Dalga geçmiyorum.” Arılardan birini alıp Rin’e gösterdi. “Bak, bacakları en güzel kısmı. Tüm yağı emiyorlar.” Birini ağzına atıp yüksek sesle çiğnedi. “Çok güzel. İster misin?”

"Sağ ol," diye mırıldandı Rin.

"Güneylisin. Her şeyi yersin sanıyordum."

"Tikany'de hiç böcek yemezdik."

Souji güldü. "Tikany güneyin en fakir köyü sayılmaz. Kıtık görmemiş olman normal."

Rin bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tikany'de de, Sinegard'daki Akademi'de de aç kaldığı geceler olmuştu ama bu yiyecek yokluğundan değil, ona yemek verilmediğindendi. Üçüncü Haşhaş Savaşı başladıktan sonra, İmparatorluk'un dört yanındaki köylüler çaresizlikten ağaç kabuğu yemeye başladığında bile Rin orduda iki öğün yemek alıyordu.

Tabii ki. İşler kötüye gittiğinde önce askerler besleniyor, kalan herkes ölüme terk ediliyordu. Rin uğruna savaştığı imparatorluğun kaynaklarıyla o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki kendi yemeğini bulması gerekmemiştir.

"Bu bir hakaret değil. Yalnızca dürüst davranıyorum." Souji arı kâsesini Rin'e doğru uzattı. "Denemek ister misin?"

Çok güzel kokuyordu. Rin'in midesi utanç verici derecede yüksek sesle guruldadı.

"Götür." Souji kıkırdadı. "Fazlamız var."

Şafak sökünce yeniden yola çıktılar. Önden giden gözcülerden gelecek sinyalle ormana geri dönmeye hazır bir şekilde yolun kenarından yürüdüler. Önceki güne göre daha hızlı ilerliyorlardı. Rin doğrudan Kovan'a gitmek istemiştir ama Souji onlara haritada zikzak çizdiriyor, onları yerel güçlerin etrafından geçirip son ana kadar merkezden uzak tutan dolambaçlı bir yol izletiyordu.

"O zaman geldiğimizi bilecekler," dedi Rin. "Amacımız sürpriz unsurunu Leiyang'a ulaşana dek korumak değil mi?"

Souji başını salladı. "Hayır, bölgede olduğumuzu en fazla beş güne öğrenirler. Varlığımızı daha fazla gizli tutamayız, bari olabildiğince darbe vuralım."

"O zaman tüm bu önlemlerin ne anlamı var?"

"Düşün, prenses. Geldiğimizi biliyorlar. Tek bildikleri bu. Kaç kişi olduğumuzu bilmiyorlar. On kişilik bir çete olabiliriz. Bir milyonluk bir ordu olabiliriz. Neye karşı hazırlanmaları gerektiğine dair hiçbir fikirleri yok; bilinmeyen tehdit de savunma hazırlıklarını aksatır. Bilinmezliği korumamız gerek."

Rin tabii ki Sinegard'da düşmanın ne düşündüğünü hesaba katarak strateji hazırlamayı öğrenmişti. Ama bunu hep baskın stratejiler olarak düşünmüştü. Bulundukları durumda en iyi seçenekleri neydi? En iyi seçenek için nasıl hazırlanmalıydı? Souji'nin kafaya taktığı şeyler –korku, çekince, endişe, mantıksızlık– hiç düşünmediği detaylardı. Ama şimdi, bu belirsizlik ve dengesiz güç savaşında önemli görünüyorlardı.

Böylece Güney Koalisyonu, Mugen askerleriyle her karşılaştığında ya ağaçlara saklanıp hiçbir şey görmemiş gibi görünüyorsa gitmelerini izledi ya da ilk gün Demir Kurtların kullandığı tuzaga düşürme taktığını kullandı. Ve işgal altındaki tüm ufak köylerde aynı stratejiyi uyguladılar – dikkatlice yemleyip sınırlı güç kullandıkları saldırılar düzenlediler, mücadeleyi gerçek bir savaşa çevirmeden amaçlarına ulaşabilecekleri kadar güç kullandılar.

Sekiz gün ve sayısız karşılaşmada Rin, Souji'nin en sevdiği taktiklerin tamamına şahit olmuştu. Hepsi neredeyse tamamen aldatmaya dayanıyordu ve çok zekicelerdi. Demir Kurtlar ufak Mugenli asker gruplarının yolunu kesmeyi seviyordu ancak aynı noktada iki kez yol kesmiyor ve bunu yalnızca gece yapıyorlardı. Mugenliler daha büyük gruplar hâlinde döndüğünde gerillalar çoktan gitmiş oluyordu. Mugen saldırılarını çekmek için dilenci, çiftçi ve sarhoş köylü taklidi yapıyorlardı. Souji'nin en sevdiği aldatmaca hepsi genç kadınlardan oluşan bir grup Demir Kurt'u köylü kadınların sahip olduğu en parlak ve tahrik edici elbiselerle Mugen kamplarına yollamaktı. Kadınlar istisnasız saldırıya uğruyordu. Ama ateş roketi ve bıçakları olan kızlar Mugenli askerlerin her zamanki avlarından daha fazla zorluk çıkarıyordu.

“Zayıf taklidi yapmak hoşuna gidiyor,” diye gözlemledi Rin. “Hep işe yarıyor mu?”

“Neredeyse her zaman. Mugenliler kolay hedeflere çok düşkün.”

“Hiç fark etmiyorlar mı?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır. Onlar zorbalar. Zayıflık görmek istiyorlar. Bizim basit, korkak hayvanlar olduğumuza o kadar eminler ki durup düşünmüyorlar bile. Bizim karşı koyabileceğimize inanmak istemiyorlar o yüzden inanmıyorlar.”

"Ama karşı kovuyor sayılmayız," dedi Rin. "Onları yalnızca uyuz ediyoruz."

Souji, Rin'in bu çekingen tutumuna çok düşkün olmadığı-
nın farkındaydı – bu yarı savaştan, düşmana doğrudan saldır-
maktansa gölgelerde saklanıp onları tahrik etmekten. Bu Rin'in
öğrendiği tüm strateji prensiplerine aykırıydı. Rin kazanmayı
öğrenmişti ve sürekli kazanmak için olası karşı saldırıları engel-
lemek gerekiyordu. Souji ise zaferle flörtleiyor ama ganimetlere
asla el surmüyordu. Tadını daha sonra çıkarmak üzere kemigini
gomen bir köpek gibi satranç taşlarını ortada bırakıyordu.

Ama Souji hâlâ Rin'in savaşa yanlış yaklaştığı konusunda ısrarcıydı.

"Sıradan bir ordun yok," dedi Souji. "Cumhuriyet'le yaptığın
gibi Leiyang'a dalıp onları darmadağın edemezsin."

"Yapabilirim," dedi Rin.

"Onda dokuz haklısın, prenses. Ama onuncuda bir ok veya
mızrak şakağını buluverir ve şansın tükenir. İşini şansa bırakma.
Temkinli davran."

"Ama sürekli *kaçmaktan* nefret ediyorum—"

"Kaçmıyoruz. Anlamadığın şey bu. Planlarını bozuyoruz.
Karşı taraftaysan planlarının ne kadar çok değiştiğini düşün. Ge-
lişigüzel saldırılara yetişebilmek için sürekli devriye planı de-
ğiştiriyorsun ama ne zaman gerçekleşeceklerini kestiremiyorsun.
Sınırlerin bozulur. Sırada ne olduğunu bilemediğin için dinlene-
mez veya uyuyamazsın."

"Yani planın onları öldürene dek uyuz etmek," dedi Kitay.

"Moral bozukluğu büyük bir silahtır," dedi Souji. "Bunu kü-
çümseme."

"Küçümsemiyorum," dedi Rin. "Ama sürekli geri çekiliyor
gibiyiz."

"Önemli olan *yalnızca* senin geri çekilme imkânının olması.
Onların yok, işgal ettikleri yerleri bırakamayacakları için kapa-
na kısılmış durumdalar. İkinciz de şunu anlamaya çalışın. Her
zamanki savaş stratejileriniz artık işe yaramayacak. Sinegard'da
büyük güçlerle büyük savaşlar yapmayı öğrendiniz. Ama artık
öyle değil. *Yapabileceğiniz* şey izole güçlere tekrar tekrar saldırıp
destek almalarını geciktirmek. Kendi kararlarını verme yetkisi

olan ufak harekât birlikleri göndermeniz gerek. Ve meydan muharebelerinden olabildiğince kaçınmanız lazım.”

“Bütün bunlar saçmalık.” Kitay’ın suratında, zihni yeni konseptleri anlamaya çalışırken oluşan gözleri kocaman açılmış, hafif panik dolu ifade vardı. Rin neredeyse zihnindeki çarkların dönüşünü duyabiliyordu. “Bu, Klasikler’in savaş hakkında öğrettiği her şeye zıt düşünüyor.”

“Pek de değil,” dedi Souji. “Sunzi’nin temel savaş teoremi neydi?”

“Düşmanı savaşmadan alt et,” dedi Kitay düşünmeden. “Ama bu—”

Souji lafını kesti. “Peki bu ne demek?”

“Düşmanından bariz bir şekilde üstün olarak onu saf dışı bırakman gerek demek,” dedi Rin sabırsızca. “Sayı olarak üstün değilsen teknoloji veya pozisyon olarak üstün olman gerek. Düşmana senden zayıf olduğunu hissettir ki savaşmadan teslim olsun. Birliklerini savaşmaktan kurtarır, muharebe alanlarını temiz tutarsın. Tek sorun Mugenlilerin herhangi bir alanda bizden zayıf olmaması. Yani bu işe yaramaz.”

“Ama Sunzi’nin demek istediği bu değil.” Souji, aptal bir öğrencinin doğru cevabı bulmasını bekleyen bir hoca gibi kendini beğenmişti.

Kitay’ın sabrı kalmamıştı. “Ne yani, kalanı görünmez mürekkeple mi yazılmış?”

Souji ellerini kaldırdı. “Bak, ben de Sinegard’a gittim. Zihninizin nasıl çalıştığını biliyorum. Ama sizi sıradan savaşlara hazırladılar ve bu öyle değil.”

“O zaman bunun ne olduğunu açıkla lütfen,” dedi Kitay.

“Üstün bir güce tek seferde odaklanamazsın, o yüzden parça parça yapman gerek. Ufak harekâtlar. Gece hamleleri. Kandırma, şaşırtma gibi şeyler – şimdiye dek yaptıklarımız gibi. İdeal dizilişi böyle odaklamak lazım, ya da Sunzi buna her ne diyorsa.” Souji ellerini kıskaç gibi açıp kapattı. “Yaralı bir sığana saldıran karıncalar gibisiniz. Küçük lokmalar almalısınız. Savaş alanında yüzleşmek yerine onları yormanız lazım.

“Sinegard’ın sorunu size antik bir düşmanla savaşmayı öğretiyor olmaları. Her şeyi Kızıl İmparator’un gözüyle görüyorlar.

Ama bu savaş tarzı artık iře yaramıyor. Ordunuz *varken* bile Mugenlilere karşı iře yaramadı. Ayrıca Sinegard dūřmanın dışarıdan gelen bir işgalci gūç olacağını varsayıyordu." Souji sırttı. "İsyancı yetiştirmiyorlardı."

Başlangıçtaki tereddütlerine rağmen Rin, Souji'nin taktiklerinin işe yaradığını kabul etmek zorundaydı. Ve işe yaramaya *devam* etti. Leiyang'a yaklaşıkça daha çok malzeme ve istihbarat elde ettiler ve Leiyang'daki Mugenlilerin geldiklerinden haberdar olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Souji saldırılarını hayatta kalan Mugenlilerin on veya yirmi kişilik birliklerden fazlasını görme-yeceği şekilde planlıyordu, ordularının boyutu gizli kalmıştı. Rin ateşi çağırđında ise tanık bırakmadığından emin oluyordu.

Ama řansları tūkeniyor olmalıydı. Souji'nin ufak boyutlu taktikleri kūçūk hedeflere karřı iře yarıyordu – Mugen muhafızlarının elli kiřiden fazla olmadıđı kōylerde. Ama Leiyang bōlgedeki en būyūk kasabalardan biriydi. Gelen raporlar Leiyang'da binlerce Mugenli olduđu yönūndeydi.

Binlerce kişilik orduyu kaçınma ve fişeklerle kandıramazlardı. Eninde sonunda dūřmanlarıyla yüzleşip savaşmaları gerekecekti.

BÖLÜM 5

Seferin on ikinci gününde, bitmek bilmez ve tehlikeli orman yollarında dolanıp durduktan sonra kızıl gövdeli sorgumlarla dolu geniş bir alana ulaştılar. Fazla büyümüş yabani otlar ile yol kenarındaki tek tük ve ölmekte olan ağaçların yanında bu özenle ekilmiş alan kırmızı bir uyarı bayrağı gibiydi.

Ordular ancak temelli işgal için yerleştiklerinde tarlalarla ilgilendirildi. Kovan'ın kıyısına ulaşmışlardı.

Rin'in adamları o gece Leiyang'a ilerlemek istedi. İki gündür yavaş yürüyorlardı, orman yolları hızlı ilerlemelerine geçit vermiyordu. Enerjileri birikmişti. Kan istiyorlardı.

Tereddüt eden tek kişi Souji'ydi. "Önce yerel liderlerle görüşmen gerek."

Rin onu eğledi. "Peki. Neredeler?"

"Şey." Souji kulağını kaşdı. "İçeride."

"Delirdin mi?"

"Senin bu kurtarma görevlerinde en çok siviller hasar alıyor," dedi Souji. "Yoksa Khudla'daki zayıtı saymadın mı?"

"Bak, biz Khudla'yı özgür bıraktık—"

"Ve bir tapınak dolusu sivili yakarak öldürdün," dedi Souji. "Bunu bilmiyorum sanma. Onları önden uyarmalıyız."

"Fazla riskli," dedi Kitay. "Kaç işbirlikçileri olduğunu bilmiyoruz. Yanlış kişi seni görürse zaten sivillere saldıracaklar."

"Kimse bizi ele vermeyecek," dedi Souji. "Bu insanları biliyorum. Sadakatleri kan bağından güçlüdür."

Rin ona şüpheyile baktı. "Bunun için ordudaki herkesin hayatını riske atar mısın?"

"Bunun için o kasabadaki herkesin hayatını riske atıyorum," dedi Souji. "Seni buraya kadar getirdim, Speerli. Bana biraz daha güven."

*

Rin böylece kendini Souji ile köylü kıyafetlerine bürünmüş, silahlı veya destek kuvveti olmadan Kovan'ın merkezine doğru yürürken buldu. Souji kuzey devriyesinde bir açık bulmuştu, nöbet değişiminde tarlayı aşip şehre fark edilmeden girmelerini sağlayacak otuz saniye.

Rin, Leiyang'ın içinde gördükleri karşısında şaşkınlığa uğradı.

Daha önce Mugenlilerin işgal ettiği hiçbir kasabada her köşede çürüyen ceset yığınları olmadığını görmemişti. Kasaba sakinlerine zorla boyun eğdirilmediğini.

Ama Leiyang'da Mugenliler işgalci bir devlet kurmaya başlamış gibilerdi ve çok daha korkutucuydu.

Siviller sıska, bezgin ve mazlumdu ama hayattalardı – yalnızca hayatta değil, özgürlerdi de. Hapsedilmemişlerdi veya evlerinde korku içinde saklanmıyorlardı. Siviller –apaçık Nikara sivil-leri– kasabada öyle rahat geziyordu ki Rin, burada Mugenlilerin olduğunu tahmin etmezdi bile. Kasabanın derinliklerine ilerlediklerinde Rin, başlarında tek bir silahlı muhafız olmadan tarlaya doğru yürüyen bir grup adam gördü – silah olarak kullanılabilecek tarım aletleri taşıyan işçiler. Merkeze iyice yaklaştıklarında inanılmaz bir görüntünün etrafında uzayıp giden kuyruklar gördüler – Mugen birliklerinin, ellerinde bakır kâselerle sabırla bekleyen sivillere günlük arpa istihkakını dağıttığı istasyonlar.

Rin soracağı soruyu dile getirmekte zorlandı. “Nasıl...”

“İşbirliği,” dedi Souji. “Çoğumuz böyle idare ediyorduk. Mugenliler başlangıçtaki nüfus azaltma stratejilerinin ancak adadan malzeme gelmeye devam ederse işe yaradığını çabuk keşfetti. Artık ada olmadığına göre yer açmaya da gerek kalmadı. Ayrıca yemekleri ve temizliği yapacak birilerine ihtiyaçları var.”

Yani yurtsuz askerler kurbanlarıyla iğrenç bir simbiyoz kurmuştu. Mugenliler, Nikaralarla şiddetsiz olmasa da düzenli ve sürdürülebilir görünün bir toplum oluşturmuştu.

Rin baktığı her yerde bu birlikte varoluşun izlerini görüyordu. Mugen askerlerinin Nikara stantlarında yemek yediğini gördü. Mugenli devriyelerin bir grup Nikara çiftçisini şehir kapılarından geçirdiğini gördü. Çekilmiş bıçaklar veya bağlı eller yoktu. Rutinleri buymuş gibiydi. Mugenli bir askerın yolda yanından geçen bir Nikara çocuğunun başını okşadığını bile gördü.

Midesi bulandı.

Bu tabloyla ne yapacağını bilmiyordu. Mutlak yıkıma, savaşın net iki tarafı olmasına o kadar alışmıştı ki bu orta yolu nasıl karşılayacağını çözemiyordu. Başlarının üstünde asılı duran kılıçla yaşamak nasıl bir şeydi? Ne yapabileceklerini bile bile her gün o adamların yüzüne bakmak nasıl bir şeydi?

Rin, sokakta ilerlerlerken bakışları endişeyle her yanı izleyerek Souji'yi yakından takip etti. Kimse varlıklarını bildirmemiş, hatta umursamamıştı bile. Arada bir birileri Souji'yi tanır gibi olup merakla gözlerini kısıyordu ama kimse tek kelime etmedi.

Souji kasabanın kıyısına ulaşana dek durmadı. Orada ağaçların arasında gizlenmiş, saz çatılı ufak bir kulübeyi işaret etti. "Leiyang'ın şefi Lien Wen isimli bir adam. Gelini annemle aynı köyden. Bizi bekliyor."

Rin kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Söyledim ya." Souji omuz silkti. "Bu insanları tanıyorum."

Sıska, soluk yüzlü, yaklaşık yedi yaşında bir kız kapının önünde oturmuş, ufak bir taş kâsedeki sorgum tanelerini öğütüyordu. Yaklaştıklarında aceleyle ayağa kalkıp tek kelime etmeden onu kulübenin içine takip etmelerini işaret etti.

Souji Rin'i itti. "Hadi."

Bir kasaba şefine göre Lien Wen'in evi lüks sayılmazdı. Omuz omuza duran on kişi içeriye zar zor sığardı. Ortada kare bir masa ve etrafında üç bacaklı tabureler vardı. Rin en yakındaki tabureye oturdu. Taburenin eşit olmayan, çizilmiş bacakları her hareketinde oynuyordu. Bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı – bu fakirlik tanıdıktı.

"Silahlar oraya. Babamın emri." Kız kösedeki çatlak vazoyu gösterdi.

Rin'in parmakları gömleğinin içinde gizli bıçaklara doğru seiyirdi. "Ama—"

"Tabii ki." Souji, Rin'e ters ters baktı. "Şef Lien nasıl isterse."

Rin istemeye istemeye bıçaklarını vazoya bıraktı.

Kız birkaç saniye için yok oldu, sonra bir tabak buharda pişmiş iri tahıllı ekmek getirip sehpaye bıraktı.

"Akşam yemeği," deyip köşeye çekildi.

Nişastalı tahıl çok güzel kokuyordu. Rin, çok uzun zamandır düzgün bir buharda pişmiş ekmek görmemişti, Ruijin'de mayala-

rı biteli çok uzun zaman olmuştu. Bir ekmeğe uzandı ama Souji eline vurdu.

“Alma,” diye mırıldandı. “Bu, kızın bir haftada yediginden fazla.”

“O zaman neden—”

“Bırak. Dokunmazsan sonraya saklayacaklar ama dokunup bırakırsan giderken yanında götürmen için ısrar edecekler.”

Rin, midesi guruldayarak ellerini kucağına geri koydu.

“Geri geleceğini düşünmemiştin.”

Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam kapıda duruyordu. Rin kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordu – kırışık göz çevreleri ve beyaz bıyıkları onu büyükbabası yaşında yapabiliirdi ama dik ve çenesi yukarıda duruşu daha yıllarca dövüşebilecek bir savaşçı gibiydi.

“Şef Lien.” Souji ayağa kalkıp ellerini birleştirdi ve eğilerek selam verdi. Rin hemen onu taklit etti.

“Oturun,” diye homurdandı Şef Lien. “Bu kulübe bunca kıpırdanmayı kaldıracak kadar büyük değil.”

Rin ve Souji taburelerine döndü. Şef Lien kendininkini itip toprak zeminde bağdaş kurup oturdu. Bu, tabureye tüneyen Rin’e kendini çocuk gibi hissettirdi.

Şef Lien kollarını kavuşturdu. “Kuzeyde sorun çıkaranlar sizsiniz demek.”

“Evet.” Souji sırttı. “Sırada—”

“Kes şunu,” dedi Şef Lien. “Sırada ne olduğu umurumda değil. Ordunuzu alıp gidin ve geri dönmeyin.”

Souji incinmiş gibi gözüükerek durdu. Rin’in de kafası karışmış olmasa bunu komik bulurdu.

“Bizim adamlarımızın yaptığını sanıyorlar,” dedi Şef Lien. “İlk devriyelerin kaybolduğu gün yaşlıları kasaba merkezine sıraladılar ve suçlular suçunu itiraf edene dek onları birer birer vuracaklarını söylediler. Kimse itiraf etmedi, onlar da annemi öldüresiye dövdüler. Bu bir hafta kadar önceydi. Annem hâlâ iyileşmedi. Geceyi çıkarırsa şanslı.”

“Doktorumuz var,” dedi Souji. “Onu getiririz ya da annenizi kampımıza taşırız. Açıklıkta adamlarımız var, bu gece harekete geçebiliriz—”

“Hayır,” dedi Şef Lien sertçe. “Geri dönüp yok olacaksınız. “Bu hikâyenin sonunu biliyoruz ve sonuçlarına katlanamayız. Bizi hayatta tutan şey boyun eğme—”

“Boyun eğme mi?” Souji, Rin’e sessiz olup onun konuşmasına izin vermesini söylemişti ama Rin araya girmeden edemedi. “Kölelik için kullandığın kelime bu mu? Sokaklarda başınız eğik yürümeyi, yanınıza geldiklerinde irkilmeyi ve size iyi davranışlar diye çizmelerini yalamayı seviyor musunuz?”

“Kasabamızın tüm erkekleri hayatta,” dedi Şef Lien.

“Demek ki askeriniz var,” dedi Rin. “Ve savaşıyor olmalısınız.”

Şef Lien onu kırışık ve yorgun gözleriyle inceledi.

Sessizlikte Rin, adamın kollarındaki ince uzun yara izlerini fark etti. Kimisi boynuna uzanıyordu. Bunlar kamçıyla olacak izler değildi, bıçak izleriydi.

Bakışları Rin’e kendini çok küçük hissettirdi.

Sonunda Şef Lien, “Bulabildikleri koyu renkli tüm kızları yaktıklarını biliyor musun?” diye sordu.

Rin irkildi. “Ne?”

Ama açıklama, Şef Lien yüksek sesle dile getirirken yavaşça ve dehşetle zihninde belirdi. “Mugenliler senin hakkında hikâyeler anlatıyor. Yay şekilli adaya ne olduğunu biliyorlar. Koyu tenli, kırmızı gözlü bir kızın yaptığını biliyorlar. Ve yakında olduğunu biliyorlar.”

Tabii ki biliyorlar. Yirmi yıl önce Speerhıları katletmişlerdi, ateşi çağırabilen koyu tenli, kırmızı gözlü ırkın hikâyeleri hâlâ genç nesillerinde dolanıyor olmalıydı. Ve güneydeki fısıltıları duymuş olmalıydı. Nikaraca anlayabilen Mugenliler bir daha eve dönemeyecek olmalarının sebebi olan, insan bedeninde can bulmuş tanrı ile ilgili fısıltılar duymuş olmalıydı. Detayları öğrenmek için işkence ederlerdi. Kimi hedef almaları gerektiğini çabuk öğrenmiş olmalıydı.

Ama Rin’i bulamamışlardı, bu yüzden de ona benzeyen herkesi hedef almışlardı.

Suçluluk duygusu, karnına bıçak gibi saplandı.

Rin aniden çeliğin çeliğe sürtünüşünü duydu. Zıplayıp arkasına döndü. Hâlâ köşede oturan küçük kız silahlarıyla oynamaya başlamıştı.

Şef Lien arkasına baktı. "Ona dokunma."

"Sorun yok," dedi Souji. "Çeligi nasıl tutacağını öğrenmesi gerek. O bıçağı sevdin mi?"

"Evet," dedi kız bıçağın dengesini elinde tartarak.

"Senin olsun. İhtiyacın olacak."

Kız onlara baktı. "Siz asker misiniz?"

"Evet," dedi Souji.

"O zaman neden üniformanız yok?"

"Çünkü paramız yok." Souji dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen bize üniforma dikmek ister misin?"

Kız soruyu duymazdan geldi. "Mugenlilerin üniforması var."

"Evet."

"Onların sizden daha çok mu parası var?"

"Baban ve ben bir şey yapabilirsek öyle olmayacak." Souji, Şef Lien'e döndü. "Lütfen, Şef. Bizi dinle."

Şef Lien başını iki yana salladı. "İntikamlarına maruz kalmak istemiyorum."

"İntikam olmayacak—"

"Bunun garantisini nasıl verebilirsin?"

"Çünkü hakkımda söyledikleri her şey doğru," diye lafını kesti Rin. Kollarında ve omuzlarında yalnızca yüzünü gölgelendirmeye yetecek minik alevler dolanıyordu. Onu tamamen insanlık dışı göstermek için.

Şef Lien'in yüzünden hafif bir şaşkınlık ifadesi geçtiğini gördü. Söylentilere rağmen şimdiye dek Rin'in ne olduğuna inanmadığını biliyordu. Bu anlaşılırdı. Yüz yüze gelene dek tanrılara inanmak, gerçekten inanmak zordu.

Mugenlileri inandırmıştı. Şef Lien'i de inandıracaktı.

"O kızları korktukları için öldürüyorlar," dedi. "Korkmahılar da. Adalarını batırdım. Elli metre çapımdaki her şeyi yok edebilirim. Saldırdığımızda önceki denemeler gibi olmayacak. Kaybetme ihtimalimiz olmayacak, intikam alma şansları olmayacak çünkü ben kaybedemem. Tanrım var. Sadece sivilleri uzaklaştırmamız gerek. Kalanını biz hallederiz."

Şef Lien'in çenesindeki inatçı katılık yumuşamıştı. Rin onu ikna ettiğini biliyordu. Uzun zamandır ilk kez boyun eğme dışında bir şey düşündüğünü gözlerinde görebiliyordu. Özgürlüğün tadının nasıl olacağını düşünüyordu.

“Onları kuzey sınırında pusuya düşürebilirsiniz,” dedi sonunda Şef Lien. “Orada çok sivil yok, olanları da tahliye edebiliriz. Kamışlar sizi gizleyecek kadar yüksek – yalnızca o arazilere beş yüz adam sığdırabilirsiniz. Siz kendinizi gösterene dek orada olduğunuzu bilmezler.”

“Anlaşıldı,” dedi Souji. “Teşekkürler.”

“Konuşlanmak için az süreniz olacak. Tarlalarda saklanan birileri varsa bulmak için birkaç saatte bir köpekli ve sopalı askerler yolluyorlar.”

“Saçta bit aramak,” dedi kız. “Öyle diyorlar.”

“O zaman zeki bitler olmamız gerek,” dedi Souji. Rahatlaması yüzünden okunuyordu. Bu artık bir müzakere değildi, lojistik görüşmesiydi. “Kaç adamları olduğunu biliyor musun?”

“Üç bin kadar,” dedi Şef Lien.

“Çok net bir cevap,” dedi Rin. “Nereden biliyorsun?”

“Tahıllarını bizden alıyorlar. Ne kadar yediklerini biliyoruz.”

“Ve adam sayısını *tahılla* hesaplayabiliyor musunuz?”

“Basit bir çarpma işlemi,” dedi Şef Lien. “Aptal değiliz.”

Rin etkilenererek arkasına yaslandı. “Peki. Üç bin öyleyse.”

“Güçlerimizi ikiye bölüp onları tarlalara çekersek kasabadan iki yüz metre uzaklaştırabiliriz,” dedi Souji. “Bu Rin’in menzili dışında—”

“Hayır,” dedi Şef Lien. “Dört yüz metre.”

“Bu mümkün olmayabilir,” dedi Rin.

“O zaman mümkün kılın,” dedi Şef Lien. “Savaşınızı bu kasabadan uzak tutun.”

“Anlıyorum,” dedi Rin. Sesi sertleşmişti. “Özgürlüğünüzü sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan kazanmak istiyorsunuz.”

Şef Lien ayağa kalktı. Mesaj açıktı, bu görüşme bitmişti. “Kaybederseniz bizi avlayacaklar. Ve neler yapabildiklerini biliyorsunuz.”

“Fark etmez,” dedi Rin. “Kaybetmeyeceğiz.”

Şef Lien hiçbir şey söylemedi. Kulübeden çıkarlarken yargılayıcı bakışları onları takip etti. Köşede kızı mırıldanarak bıçağı bıçağına sürtmeye devam ediyordu.

"İyi gitti," diye mırıldandı Rin.

"Kesinlikle," Souji kocaman sırıtiyordu.

"Neden bu kadar mutlusun? Bunu olması gerekenden on kat zorlaştırdı ve karşılığında bize hiçbir şey vermedi—"

"Bu doğru değil. İzin verdi."

"İzin mi? Kimin izne ihtiyacı var ki—"

"Her zaman izin alman gerek." Souji durdu. Sırıtışı yok oldu. "Savaşı taşıdığın her bir köyde tüm sivillerin hayatını tehlikeye atıyorsun. Onları uyarmak zorundasın."

"Her ordu öyle davranırsa—"

"Dinle. Bu toprak için savaşmıyorsun, insanlar için savaşmıyorsun. Ve onlara güvenmeyi öğrenirsen en büyük silahın olabilirler. Sahadaki gözlerin ve kulakların olurlar. Ordunun doğal eklentileri olurlar. Fakat onları asla ama *asla* istekleri dışında tehlikeye atmamalıydın. Anlıyor musun?"

Rin onaylayana dek Souji ona dik dik baktı.

"Güzel," dedi seri adımlarla kapıya doğru ilerlerken. Rin de fırça yemiş bir çocuk gibi onu takip etti.

Gölgelerde biri onları bekliyordu.

Rin avucuna ateş çağırdı ama Souji dirseğini yakaladı. "Yapma. O dost."

Kapıdaki adam gerçekten de Nikara'ydı. Öyle olmalıydı – yırtık ve soluk kıyafetleri üstünden sarkıyordu. Mugen askerlerinin hiçbiri açlıkla mücadele etmiyordu.

Çok gençti – neredeyse çocuk sayılırdı. Onları gördüğüne çok heyecanlı görünüyordu. Rin'e bakınca gözleri parladı. "Speerli sen misin?"

Çocuk bir yerden tanıdık geliyordu – kalın kaşları, geniş omuzları. Duruşu doğuştan bir lider gibi özgüvenli ve kararlıydı.

"Sen Şef Lien'in oğlusun," dedi Rin. "Değil mi?"

"Yakalandım," dedi çocuk. "Lien Qinen. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Gel buraya, seni serseri." Souji, Qinen'in kolunu tutup kendine çekti ve oğlana sarıldı. "Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Babam hâlâ ormanda saklandığımı sanıyor." Qinen, Rin'e döndü. "Speerli gerçekten sensin, değil mi? Beklediğimden ufaksın."

Rin uyuz oldu. "Öyle mi?"

Qinen elini uzattı. "Hayır, hayır, amacım... şey... vay canına." Gözlerini kırıştırdı. "Pardon. Hakkında o kadar çok şey duydum ki beklediğim – ne bekleyeceğimi bilemiyordum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Rin, kaba davranmaya çalışmadığını fark etti. Çocuk heyecanlıydı. Hadesi yumuşadı. "Evet, Speerli benim. Sen neden burada—"

"Ben sizin müttelikinizim." Qinen uzanıp Rin'in elini sıktı. Avuçları terliydi. Rin'in gökten bir bulut üstünde inişine tanık olmuş gibi ağzı açık ona bakıyordu. Sonra gözlerini kırpıp boğazını temizledi. "Savaşmanıza yardım edeceğiz. Yardıma gelmeye hazır adamlarım var, tek kelimenize bakar—"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Souji. "Babanın ne talep ettiğini biliyorsun."

Qinen'in yüzü buruştu. "Babam ödleğin teki."

"Yalnızca seni hayatta tutmaya çalışıyor," dedi Souji.

"Hayatta tutmaya mı?" diye söylendi Qinen. "Bizi cehennemde yaşamaya mahkûm etti. Boyun eğmek hoşgörü getirir sanıyor ama civar köylerden gelen raporları hiç dinlemiyor. Kadınlara neler yaptıklarını bilmiyor. Ya da umursamıyor." Yumruklarını sıktı. "Buradan otuz kilometre ötede bir köyde kızları yakındaki madende saklamaya çalışmışlar. Mugenliler bunu öğrendiğinde çıkışları mühürleyip boğulsunlar diye üç gün kapalı bırakmış. Sonunda köylülerin cesetleri almasına müsaade ettiklerinde kızların ölüsünü dışarı çıkmaya çalışmaktan parmakları çatlamış ve kanamış hâlde bulmuşlar. Ama babam anlamıyor. Abim öldüğünden beri..." Yutkundu. "Yanlış düşünüyor. Burada güvende değiliz, hiç olmayacağız. Yanınızda savaşalım. Ölürsek de erkek olarak ölürüz."

Bunun izinle ilgisi yok, diye fark etti Rin. Souji yanıliyordu. Qinen izin verseler de vermeseler de savaşacaktı. Bu, tasdikle ilgiliydi. Qinen'in gördüğü her şeyden sonra hayatta kalmanın suçluluğundan arınması gerekiyordu ve bunun tek yolu da hayatını riske atmaktı. Rin bu hissi biliyordu.

"Arkadaşların ve sen asker değilsiniz," dedi Souji sessizce.

"Olabiliriz," dedi Qinen. "Öylece yatıp kurtarılmayı bekleye-

ceğimizi mi sandın? Seni gördüğüme sevindim, kardeşim ama bu savaş siz olmasanız da başlatacaktık. Bize ihtiyacınız olacak. Hazırlıklara başladık, ortamı hazırladık—”

“Ne?” Souji ona dik dik baktı. “Ne yaptınız?”

“Babamın denemeye korktuğu her şeyi.” Qinen çenesini gururla kaldırdı. “Devriye rotalarını dakikası dakikasına kaydettik. Okuyamayacakları kodlarla hepsini not aldık. Köylülere ne zaman kaçacaklarını veya saklanacaklarını bilsinler diye sinyaller yolladık. Her evde silah olduğundan emin olduk. Kazıklardan yapılmış bıçaklar veya kulübelerden birer birer çaldığımız tanımlanmış aletleri. Bu savaşa hazırız.”

“Fark ederlerse sizi öldürürler,” dedi Souji.

“Ondan daha cesuruz,” diye homurdandı Qinen. “Küçük kardeşimi gördünüz mü?”

“Kulübedeki kız mı?” diye sordu Rin.

Qinen başıyla onayladı. “O da bizimle. Mugenliler onu yemek salonunda çalıştırıyor –çocukların hepsini orada çalıştırıyorlar– o da arada bir birkaç kâseye subaldıranı koyuveriyor. Çok bir şey yapmıyor. Kusup ishal olmalarına sebep oluyor ama onları zayıflatıyor ve kimse ondan şüphelenmiyor.”

Qinen’in yüzünü –içten, öfkeli, çaresiz yüzünü– incelerken Rin ona hem hayran olup hem de acımadan edemedi. Cesaretine hayran kaldı. Bu siviller ejderin kovanını dürtüyor, her gün kazanamayacaklarını bildikleri bir isyan için hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Ne başarabileceklerini düşünüyorlardı ki? Çiftçi ve çocuklardı. Bu ufak direnişleri Mugenlileri kızdırabilirdi ama uzaklaştırmazdı.

Belki de bu şartlar altında yaşamının tek yolu böyle –anlamsız da olsa– ufak direnişlerdir, diye düşündü Rin.

“Size yardım edebiliriz,” diye ısrar etti Qinen. “Sadece ne zaman nerede olacağımızı söyleyin.”

Rin’in gaddar yanı evet demek istiyordu. Qinen işlerine yarayabilirdi. Top ateşine tutulmak çok basitti. En deneyimsiz komutan bile düşmana insan üstüne insan savurarak birkaç saniye, hatta belki birkaç dakika kazandırabilirdi.

Ama Şef Lien’in yüzündeki bakışı unutamıyordu.

Savaşı güneye getirmenin ne demek olduğunu şimdi öğrenmişti.

Souji'nin yüzündeki ifadeyi okudu. *Sakin.*

Ve o an yanlış bir şey söylerse hem Şef Lien'in hem de Demir Kurtların desteğini kaybedeceğini anladı.

"Souji haklı." Uzanıp Qinen'in koluna dokundu. "Bu sizin savaşınız değil."

"Bok değil," diye çıkıştı Qinen. "Burası benim evim."

"Biliyorum." Rin, söylediklerinin kulağa samimi gelmesine gayret etti. "Ve şu an yapabileceğin en iyi şey, biz saldırırken hal-kını güvende tutmak."

Qinen hayal kırıklığına uğramıştı. "Ama bunun önemi yok."

"Yanılıyorsun," dedi Souji. "Bu, en önemli şey."

Rin ve Souji kampa geri döndüklerinde gece çökmüştü. Bir sonraki günbatımında saldırmayı planladılar. Hemen o anda, geliş haberleri yayılmadan, gecenin karanlığında saldırmayı düşünmüşlerdi. Ama ertesi güne kadar beklemeye karar verdiler; Şef Lien'in köylülerin tahliyesini planlamak için, Güney Ordusu'nun da bölgeyi inceleyip birliklerin ideal konumlandırmasını planlamak için zamana ihtiyacı vardı. Generaller sonraki birkaç saati haritaların başında, saldırı rotalarını çizerek geçirdiler.

Sonunda dinlenmek için dağıldıklarında gece yarısı geçeli çok olmuştu. Rin çadırına döndüğünde seyahat çantasının üstünde özenle sarılmış bir parşömen buldu.

Uzandı, duraksadı ve elini geri çekti. Bu normal değildi. Kamp-ta kimseye bireysel mesaj gelmiyordu ve Güney Koalisyonu'nun yalnızca bir posta güvercini vardı, o da yalnızca Ankhiluun'a mesaj götürmeye eğitilmişti. Her hücresi bunun tuzak olduğunu haykırıyordu. Parşömenin dışı zehir kaplı olabilirdi – sayısız Nikara generali daha önce bu numarayı denemişti.

Rin, elinde ufak bir alevle parşömene doğru eğilip her yanını aydınlattı. Tehlikeli bir şey göremiyordu, ince iğneler veya parşömenin kıyısında parlayan koyu renk bir bölge yoktu. Yine de parşömeni eline alıp açmadan önce dişleriyle tuniğinin kolunu elinin üstüne çekti. Ve neredeyse parşömeni düşürüyordu.

Mum mühürde Yin Hanesi'nin sembolü vardı.

Yavaş yavaş nefes verip nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Bu bir şaka olmalıydı – biri hiç komik olmayan bir şaka yapıyordu ve Rin cezasını çekmelerini sağlayacaktı.

İçindeki not titrek ve çocuksu bir yazıyla yazılmıştı, harfler o kadar bulanık ve dağınıktı ki okuyabilmek için gözlerini kısması gerekti.

Merhaba, Rin,

Bu mektubu kendi elimle yazmamı söylediler ama sen gittiğinde zar zor yazdığımdan yazımı zaten tanıyamazsın, o yüzden bunun ne önemi olduğunu bilmiyorum.

“Bu komik değil,” diye mırıldandı kendi kendine.

Ama bunun bir şaka olmadığını biliyordu. Kamptaki kimse bunu yapmış olamazdı. Kimse bilmiyordu.

Anlamadıysan, ben Kesegi. Bir süredir Yeni Şehir hapishanelerindeyim ve bu benim suçum, aptallık ettim ve birilerine seni tanıdığım, benim ablam olduğun konusunda övündüm. Söylediklerim muhafızlara ulaştı ve şimdi buradayım.

Sana bunu yaptığım için üzgünüm. Gerçekten.

Arkadaşın bunun zor olması gerekmediğini söylüyor. Sen Yeni Şehir’e kendi başına gelersen beni serbest bırakacakmış ama ordu getirirsen şehir kapılarında kelle mi uçuracaklarmış. Kan dökülmesine gerek olmadığını, yalnızca konuşmak istediğini söylüyor. Savaş istemediğini söylüyor. Müttefiklerinin her birine hoşgörü gösterecekmiş. Yalnızca seni istiyor.

Ama dürüst olmam gerekirse—

Mesajın kalanı kalın çizgilerle karalanmıştı.

Rin parşömeni katlayıp çadırından dışarı koştu.

İlk gördüğü gözcünün yakasına yapıştı. “Bunu kim getirdi?”

Gözcü ona boş boş baktı. “Neyi kim getirdi?”

Rin parşömeni ona doğru salladı. “Bu seyahat çantamdaydı. Bunu biri mi getirdi?”

“Ha-Hayır—”

“Eşyalarımı karıştıran kimse gördün mü?”

“Hayır ama benim nöbetim şimdi başladı. Ginsen’e sormanız gerek, benden önce üç saat buradaydı ve... General, iyi misiniz?”

Rin titremesini durduramıyordu.

Nezha nerede olduğunu biliyordu. Nezha nerede uyuduğunu biliyordu.

"General?" diye sordu gözcü tekrar. "Her şey yolunda mı?"
Rin elindeki parşömeni buruşturdu. "Bana Kitay'ı çağırın."

"Siktir." Kitay mektubu indirdi.

"Biliyorum," dedi Rin.

"Bu gerçek mi?"

"O ne demek?"

"Yani bunun sahte olma ihtimali var mı? Kesegi'den olmama ihtimali?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rin. "Hiçbir fikrim yok."

Rin, bunun gerçekten Kesegi'nin elyazısı olup olmadığını bilmiyordu. Açıkçası, Kesegi'nin okuma yazma bilip bilmediğinden de emin değildi, üvey kardeşi okula çok az gitmişti. Rin, mektubun onun sözcükleriyle yazılıp yazılmadığını da anlayamıyordu. Kelimeleri onun sesiyle hayal edebiliyor, bir masada bilekleri kelepçelenmiş hâlde oturmuş, Nezha ne yazacağını kelime kelime söylerken ince yüzünün titrediğini gözünde canlandırabiliyordu. Ama nasıl emin olabilirdi?

"Ya değilse?" diye sordu Kitay.

"Bence cevap vermemeliyiz," dedi Rin elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla. "Her iki ihtimalde de."

Kitay'ın gelmesini beklediği birkaç dakikada ihtimalleri gözden geçirmişti. Üvey kardeşinin hayatının değerini ölçmüş ve onu kaybedebileceğine karar vermişti.

Kesegi general değildi, asker bile değildi. Nezha ona bilgi için işkence yapamazdı. Kesegi, Güney Koalisyonu veya Rin'le ilgili önemli hiçbir şey bilmiyordu. Rin'le ilgili bildiği her şey yıllar önce Sinegard'da öldürdüğü o küçük kıza, yalnızca bastırılmış anılarda var olan, Tikanyli saf tezgâhtar kıza aitti.

"Rin." Kitay elini Rin'in koluna koydu. "Onun peşinden gitmek istiyor musun?"

Rin, Kitay'ın ona koca gözleri acıma dolu, Rin ağlamak üzereymiş gibi bakmasından nefret ediyordu. Kendini çok kırılğan hissettiriyordu.

Ama Nezha'nın istediği de bu. Bunun onu sarsmasına izin vermeyecekti. Nezha daha önce de duygularıyla oynamıştı. Cike, Rin'in duyguları yüzünden ölmüştü.

"Sorun Kesegi değil," dedi Rin. "Nezha'nın askerleri. Ulaşa-
bildiği yerler – cadıma mektup bıraktı. Kitay. Bunu görmezden
mi geleceğiz?"

"Rin, eğer—"

"Nezha'nın güçlerinin güneyde olup olmadığını tartışmamız
gerek." Konuşmaya devam etmeliydi; konuyu değiştirmelilerdi
yoksa yüreğinin sıkışmasından korkuyordu. "Ki bunun müm-
kun olduğunu düşünmüyorum – Venka birliklerini Kaplan
Vilayeti'ne götürdüğünü söylemişti. Ama eğer güneydeyse o
kadar iyi saklanmışlar ki gözcülerimizin biri bile hiçbir birlik,
yelkenli balon veya malzeme arabası görmedi."

"Güneyde olduğunu sanmıyorum," dedi Kitay. "Bence yalnız-
ca seninle oynuyor. Bilgi topluyor, nasıl tepki vereceğini görmek
istiyor."

"Tepki vermeyeceğim. Oltasına takılmayacağız."

"Bunu tartışabiliriz."

"Bu bir tartışma değil," diye çıkıştı Rin. "Bu mektup sahte. Ve
Nezha'nın istekleri çok saçma."

Parmakları parşömeni sıktı. Mesajın kalanı Nezha'nın düz-
gün, güzel elyazısıyla yazılmıştı.

Selam Rin,

Konuşmamızın zamanı geldi.

*İkimiz de bu savaşın kimseye faydası olmadığını biliyoruz. Ül-
kemiz bölündü. Yurdumuz savaş, doğal afet ve akılsız bir kötülükle
parçalandı. Nikan şimdi en büyük sınavıyla karşı karşıya. Ve Hes-
peryalılar bizi izliyor, güçlü mü duracağız yoksa çıkar sağlayabi-
lecekleri bir başka köle toplumu olabilir miyiz diye gözlemliyorlar.*

*Onlardan neden nefret ettiğini anlıyorum. Niyetleri benim de gö-
zümden kaçmıyor ve Cumhuriyetimizi kendi madenlerine çevirme-
lerine izin vermeyeceğim. Bu toprakların yabancı ellere düşmesine
izin vermeyeceğim. Senin de bunu istemediğini biliyorum.*

Lütfen, Rin. Mantıklı davran. Yanımda olmana ihtiyacım var.

Sıraladığı koşullar basit ve kabul edilemezdi. Ateşkes, tam terhis
ve silahsızlandırma karşılığında Kesegi Rin'e tek parça hâlinde
teslim edilecekti. Güney Koalisyonu ya özgür kalacak ya da is-

terlerse Cumhuriyet Ordusu'na katılabilecekti. Nezha, Rin'e ne olacağını belirtmemiştir. Rin, onun için olan planların saat başı afyon ruhu ve bir ameliyat masası içerdiğinden şüpheleniyordu.

"Delirmedim, değil mi?" diye sordu. "Bu apaçık bir tuzak."

"Emin değilim," dedi Kitay. "Nezha'nın seni canlı isteyebileceğini düşünüyorum. Aptal değil, işine yarayacağını biliyor. Seni ikna etmeye çalışa—"

"Hesperyallılar beni hayatta özgür bırakmaz."

"Nezha'nın dediğine bakılırsa Hesperryallılara karşı çıkmaya çalışıyor gibi."

Rin güldü. "Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Yinler... Yin Hanesi yabancılarla, daha önce Nikara liderleriyle olduğundan daha rahat çalışıyor. Bu yüzden o kadar çok gümüşleri var. Mavi gözlü şeytanlara hizmet etmekten memnun olabilirler. Ama Nezha..."

"Nezha bir şaman."

"Evet."

"Ve Hesperryallıların bildiğini düşünüyorsun."

"Bence Nezha, Hesperryallıların yönettiği bir dünyada var olmayacağını biliyor," dedi Kitay. "Bu, onu bir yaratık olarak gören bir dünya. Hesperryallıların dünya görüşü Nezha'nın da senin de ölümünü zorunlu kılıyor."

Nezha'nın ima etmeye çalıştığı şey bu muydu? Şamanlar konusundaki fikrini değiştirmiş miydi? Ve Rin ona katılırsa babasının kurduğu ittifakı bozacak mıydı?

"Ama bu konuda Nezha ile tartıştım," dedi Rin. "Ve onların haklı olduğunu düşünüyor. Bizim var olmamamız gerektiğini ve ölmemizin daha iyi olduğunu. Sorun şu ki o ölemiyor."

"O zaman başa döndük. Bu mektubun ne anlama geldiğine dair fikrimiz yok. Ve Nezha'ya güvenmek için sebebimiz yok."

Rin iç çekti. "O zaman ne yapacağız?"

"Kardeşinle ilgili ne yapacağımıza karar vermekle başlayabiliriz."

"Üvey kardeşim," diye düzeltti Rin. "Ve hiçbir şey yapmayacağımızı söyledim."

"Neden bu konuda konuşmak bile istemiyorsun?"

"Çünkü o yalnızca benim kardeşim." Rin çaresizce Kitay'a

baktı. "Ve güneyin son  m di benim. Güneyin kaderini tek bir kişi için çöpe atarsam tarih beni nasıl yargılar?"

Kitay ağzını açıp kapattı. Rin, zihninin deli gibi çalıştığını, Kesegi'yi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyordu. Ya Nezha'yı ikna etmenin ya da bir hayatın binlerce hayattan  onemli olabileceğini kanıtlamanın bir yolunu.

Öyle bir yol yoktu. Rin bunu biliyordu. Ama Kitay'ı yine de denedi i için seviyordu.

"Lütfen," dedi Rin. "Lütfen bu konuyu kapat."

Kitay'ın karşı çıkmamasına minnettar oldu.

"O zaman kazanmamız gereken bir savaş var." Kitay parşömeni ona geri verdi. "Ve ikimiz de bunu herhangi birine göstermenin bir işe yaramayaca ı konusunda hemfikiriz."

Rin ne ima ettiğini anladı. Güney Koalisyonu bunu   rene-
mezdi. Souji, Zhuden veya Gurubai kesinlikle bilemezdi. Teklif  ekiciydi – Rin bile çekici bulmuştu, diğer vaatlerin yalan oldu-
 unu bilmeseydi kendini feda edebilirdi bile.

Bu yaylırsa kendi içerindeki tartışmalar tavan yapardı. Maymun Savaş Lordu ona güney politikasıyla ilgili bunu   retmişti. Bu, onun sırrı olarak kalmalıydı.

"Tabii ki," dedi Rin.

Parşömenin altında bir alev yaktı. Bir an için Nezha'nın ke-
limeleri kıpkırmızı parladı. Kenarları kararıp kırışan parşömen ölen bir örümcek gibi buruştu.

Rin sonraki birkaç saati huzursuz bir şekilde uyumaya çalışarak geçirdi. Neden denedi ini bilmiyordu, mücadeleden önce hiç uyuyamazdı. Sonunda pes edip gecenin son saatlerini kampa volta atıp güneşin doğuşunu izleyerek geçirdi. Düşünceleriyle sabit durmaya dayanamıyordu. Olasılıklarla kendine işkence edip duruyordu – Kesegi hayatta mıydı, Nezha doğru mu s yl -
yordu, mektubu görmezden gelmek yerine cevap mı vermeliydi?

Dikkatini da ıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bu savaşa ihtiyacı vardı.

Pozisyonlarından memnundu. Askerleri dört noktalı düzen-
de yerleştirmişlerdi. Rin'in yönettiği birlik saldırıyı başlatacak ve Mugen askerlerini sorgum tarlalarının yakınına çekecekti, bu sı-

rada daha küçük iki birlik de Mugenlilerin iki yanından dolanıp köy ile savaş alanı arasında bariyer oluşturarak Mugenlileri bir üçgenin içine alacaklardı. Dördüncü birlik olan Souji'nin Demir Kurtları arkadan düşman hattında boşluklar yaratacak ve sivil tahliye bölgesine yönelmelerini engelleyecekti.

Gün ilerledikçe hazırlıklar sorunsuz devam etti. Lienler sayesinde, Rin'in savaş alanında alışkın olmadığı kadar çok bilgiyle hareket ediyorlardı. Mugenlilerin tam olarak nerede uyuduğunu biliyordu. Ne zaman yemek yediklerini. Ne zaman ve nerede devriye gezdiklerini. Kitaba harfi harfine uygun bir pusuydu, Sineward'da bir sınavda karşısına çıkabilecek bir soru gibi.

Güneş batmaya başlarken Rin birlik komutanlarını yerlerine göndermeden önce son kez talimatların üstünden geçti. Planları saat gibi işliyordu. Geleceğini bildikleri devriyelerden kaçındılar. Haritaları arazi ile birebir uyuşuyordu. Tüm birlik komutanları sinyalleri ve zaman çizelgesini biliyordu.

Tek sorun üniformalarıydı.

Şef Lien sivillerden kolay ayırt edilebilmeleri için üniforma giymelerini istemişti. Rin üniformaları olmadığını söyleyerek itiraz etmişti.

"Vah vah," demişti Şef Lien. "Bulun, yoksa pusunuz iptal."

Sonunda kafa bantlarında anlaşmışlardı – başlarının etrafına bağladıkları ince kumaş parçaları. Ama harekete geçmeleri gereken zamandan bir saat önce birlik liderleri yeterli kumaşları olmadığını bildirmeye başladı. Askerler zaten yıpranmış üniformalar giyiyordu, kesecek fazlalıkları yoktu. Zhuden, Rin'e pantolonlarının bacaklarından parça kesmeliler mi diye sordu.

"Boşver gitsin," diye homurdandı Rin. "Öylece yollayın."

"Olmaz," dedi Souji. "Söz verdin."

"Saçmalık! Gece gece üniformaları kim umursayacak?"

"Mugenliler umursayabilir," dedi Kitay. "İş güçlerini öldürmek simbiyotik ilişkide işlerine gelmez. Ufak bir önlem ama en azından bunu yapabilirsin. On can ile bin can arasındaki farkı yaratabilir."

Sonunda askerlerin suratına yakındaki bir gölden parlak kırmızı çamur sürdüler. Çamur, giysilerinin dokundukları her yerde kırmızı izler bıraktı ve tenlerinde susuz çıkmayan kuru, pas rengi çizgiler oluşturdu.

"Çok aptal görünüyoruz." Rin askerleri inceledi. "Yemek saatından sonra dışarıda oynayan çocuklar gibiyiz."

"Hayır, kilden bir ordu gibi görünüyoruz." Souji iki parmağını vanagında sürükleyerek kalın, kolayca görülen bir çizgi çizdi. "Kızıl İmparator'un en iyileri, güneyin toprağından taze çıkmış."

Günbatımından otuz dakika önce Rin alçak sorgum saplarının arasında eğilmişti. Havada gazyağı kokusu vardı, arkasındaki iki bin adam onun sinyaliyle yakmaya hazır oldukları meşaleler taşıyordu.

Güney Koalisyonu'nun askerleri Khudla'daki gibi karanlıkta dövüşmek için eğitilmişlerdi. Bu kolay görülmelerini engelliyordu, evet ama asıl psikolojik avantajı çok fazlaydı. Zifiri karanlıkta pusuya düşen askerler panik, kafa karışıklığı ve korkuyla tepki veriyordu.

Ama bu gece Rin savaş alanının aydınlık olmasını istiyordu. Mugenliler karanlığın kaosunda sivillere saldırabilirdi. Rin onları tahıl tarlalarına çekmeliydi, bunun için de düşmanın nerede olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Hazır mısın, minik savaşçı?

Anka zihninin gerisinde hevesle bekliyordu. Rin ocaktaki bir alev gibi tanıdık ve iç ısıtıcı eski öfkenin içine sızmasına, yıkım görüntüleri zihninde oynarken uzuvlarına işlemesine izin verdi.

Ah, bu savaşı nasıl da istiyordu.

Hazırım.

"Rin!"

Hızla arkasına döndü. Souji kırmızı suratıyla sorgumların arasında nefes nefese ilerliyordu.

Rin'in midesine taş oturdu. Souji burada olmamalıydı. Demir Kurtlarıyla doğuda pozisyon almış ve saldırmaya hazır olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Rin.

"Bekle." Souji hırıltıyla nefes alarak eğildi. "Sinyali verme. Bir sorun var."

"Neden bahsediyorsun sen? Hazırız, vakit geldi—"

"Hayır. Bak." Souji ceplerini karıştırıp bir dürbün çıkardı ve Rin'e attı. "Dikkatli bak."

Rin dürbünü gözüne götürüp kasabanın duvarlarını inceledi.

Karanlıkta herhangi bir şey görmekte zorlanıyordu. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Batiya doğru. Tarlaların hemen arkasına."

Rin dürbünü çevirdi. Gördüğü şey çok mantıksızdı.

Mugen askerleri kasaba duvarlarının etrafına toplanmıştı. Her an daha fazlası geliyordu. Pusudan haberleri vardı. Bir şey –veya biri– onları haberdar etmişti.

Ama saldırmıyorlardı. Kılıçları dışarı doğrultulmamıştı. Rin'in saldırı altındaki bir ordudan bekleyeceği savunma pozisyonlarını almıyorlardı.

Hayır – silahları şehir kapılarına doğrultulmuştu. Saldırganların gelmesini engellemiyorlardı, içeridekilerin çıkmasını engelliyorlardı.

O an Rin stratejilerini anladı.

Adil savaşmayacaklardı. Güney Koalisyonu ile yüzleşmeyi planlamıyorlardı.

Tüm Leiyang'ı esir almışlardı, o kadar.

Rin en yakındaki kıta subayının kolunu yakalayıp tısladı. "Kitay'ı bul."

Adam kampa doğru koşmaya başladı.

"Siktir." Rin yumruğunu dizine vurdu. "Siktir... nasıl?"

"Bilmiyorum." İlk kez, Souji'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade yok olmuştu. Dehşete düşmüştü. "Hiçbir fikrim yok, ne yapacağımızı bilmiyorum."

Onları ele veren ne olmuştu? Bu pusuya normalde olduğundan iki kat dikkatli hazırlanmışlardı. Devriyeler onları görmüş olamazdı, devriyelerin zaman çizelgesine göre hareket etmişlerdi. Biri Rin ve Souji'nin kasabadan ayrıldığını mı görmüştü? Bu mümkündü ama Mugenliler pusunun zamanını nasıl bilecekti? Ve kuzeyden geleceğini nereden biliyorlardı?

Nasıl olduğunun önemi yoktu. Ordusunda casuslar varsa bile Rin bunu o anda çözemezdi, daha acil bir sorunu vardı.

Mugenliler, Leiyang'ın sivillerini bıçak zoruyla esir almıştı.

Ufak bir grup Mugen askeri pusü hattına doğru ilerlemeye başladı. Birinin elinde kırmızı bayrak vardı. Müzakere istiyorlardı.

Rin delicesine durumun olası sonuçlarını düşündü ama hem

Güney Ordusu'nun hem de sivillerin güvende olacağı bir çözüm bulamadı. Mugenliler, Rin'in askerlerinin geri dönmeyeceğini garantilemek zorundaydı.

Kan talep edeceklerdi. Muhtemelen hayatta tuttukları her bir sivil için Rin'in askerlerinden birini öldüreceklerdi.

Rin bu bedeli ödeyebileceğinden emin değildi.

"Ne oluyor?"

Sonunda, Kitay. Rin ona doğru koştu, panikle saçmalamaya çalışarak olan biteni açıklamaya başladı ama döndüğü an Souji'nin ifadesinin parmağını kaldırıp köyü işaret ederken korkuya dönüştüğünü gördü.

Bir an sonra havada bir ok ısıklık çaldı.

Bayrak taşıyan Mugenli yere yığıldı.

Rin içgüdüsel olarak kafasını çevirip askerlerin arasında havada bir yay, salınan bir yay kirişi aradı – kim yapmıştı, hangi aptal—

"Tannılarım," diye mırıldandı Souji. Bakışları hâlâ köye kenetlenmişti.

Rin arkasına döndü ve hayal gördüğünü sandı. Kasaba kapılarından çıkan, neredeyse bir ordu boyutundaki bölük başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Dürbününü gözüne kaldırdı.

Qinen. O olmalıydı. Direniş grubunu... hayır görünüşe bakılırsa tüm kasabayı harekete geçirmişti. Bölük yalnızca Lei-yang'daki savaşabilecek erkeklerden oluşmuyordu; kadınlar, yaşlılar, hatta çocuklar vardı. Elllerinde meşaleler, sabanlar, çapalar, mutfak bıçakları ve sandalye bacaklarından yapıldığı belli olan sopalar vardı.

Saldırdılar.

Bu savaşın bedelinin canları olduğunu biliyorlardı. Onlar tutsak olduğu sürece Rin'in saldırısı ilerleyemezdi. Mugenlilerin onu seçmeye zorlayacağını biliyorlardı.

Kararı onun adına vermişlerdi.

Mugenli okçular katliama başlamak için döndü. Komutanları bir komut verdi.

Bölüğün ön tarafındaki siviller yere yığıldı. Ama köylüler ölümlerin üstünden geçip akın eden karıncalar gibi ilerlemeye devam

etti. Bir dizi ok daha. Bir dizi ceset daha. Köylüler ilerlemeye devam etti.

Mugenliler onları geride tutabilecek kadar hızlı ok atamıyordu. Bu, artık çelik ve bedenlerin çarpışmasıydı, komik derecede dengesiz bir meydan kavgası. Federasyon askerleri önlerine çıkan köylüleri katlediyordu. Ellerindeki silahları düşürüyor, boyunlarını ve göğüslerini kolayca deşiyorlardı çünkü kurbanları savuşturmayı hiç öğrenmemişti.

Köylüler ilerlemeye devam etti.

Arazide beden yığınları oluşmaya başladı. Rin, bir bıçağın yaşlı bir kadının omzuna saplanışını izledi. Ama kadın titreyen ellerini kaldırıp saldırganının bileklerini tuttu ve bir ok adamın alnını bulana dek onu sabit tutmayı başardı.

Köylüler ilerlemeye devam etti.

Souji elini Rin'in omzuna koydu. Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Ne bekliyorsun?"

Rin zihninin gerisine, sabırla bekleyen tanrıya Kitay'ın ruhu aracılığıyla ulaştı.

Bunun intikamını al, diye emretti.

Nasıl istersen, dedi Anka.

Ve Rin, dünyayı alevlerle ikiye bölmek üzere sorgum tarlasında ilerledi. Ayrım yapmadan öldürdü. Hepsini küle çevir, sivilleri de düşmanları da. Leiyang'ın sivilleri onun alevlerini gülümseyerek karşıladı.

Bu onların seçimiydi. Onların fedakârlığı.

Rin'in askerleri onunla birlikte ileri atıldı, kılıçları alevli gecede parıldıyordu. Düzenlerini bozmuşlardı ama düzenin artık önemi yoktu, yalnızca bedenleri, kan ve çelik vardı.

Güneyi böyle kazanacağız, diye düşündü etrafındaki her şey bulanık bir ısı dalgasıyla yok olurken. Bu, devam etmesini kolaylaştırdı. Yüzlerini, acılarını göremiyordu. Sadece şekiller görüyordu. Kılıçlarımızla değil, bedenlerimizle.

Güneyi sırf sayılarının fazlalığıyla geri alacaklardı. Mugenliler ve Cumhuriyet güçlüydü ama güney çok kalabalıktı. Ve güneyliler tüm efsanelerin dediği gibi çamurdan yapılmaysa düşmanlarını nefes almayı hayal bile edemeyene dek toprağın gücüyle ezeceklerdi. Onları bedenleriyle gömeceklerdi. Onları kanlarıyla bogacaklardı.

BÖLÜM 6

Sonrası temizlikten ibaretti.

Rin, düzlenip kül olmuş sorgum tarlasında dalgın dalgın yürüdü. Kıyafetlerinden tembel, uyuşuk dumanlar çıkıyordu. Bu sefere çıktığından beri afyona dokunmamıştı. Ama şimdi tanıdık bir coşku ile kafayı bulmuştu, parmak uçlarından başlayıp göğsünden kalbine uzanan, heyecan verici bir his.

Tikany'de yazın daima karınca istilası olurdu. Kuru sıcak, acımasız kırmızı yaratıkları delirtir, önlerine çıkan çocuklara ve hayvanlara saldırmalarına sebep olurdu. Bir ısırk şişliğe sebep olurdu, bir düzinesi ölümcül olabilirdi. Köylüler buna asitle karşılık verirdi, uzun sopalara bağladıkları kavanozlarla karınca yuvalarına dökerlerdi. Rin küçükken elinde boş kavanozla çömelip yok olan medeniyetler güneşin altında köpürüp yanarken onları izlediğini hatırladı.

Hep fazla oyalanırdı. Asidin karınca yuvasının en derin tünellerine inerkenki tıslamasını dinlemeyi severdi. Karıncaların panikle yuvadan kaçıp yuvanın etrafına daire şeklinde döktüğü asit havuzuna dalmasını görmeyi severdi. Köpürüp yok olurlarken küçük bacaklarının kıpırdanmasını izlemesi severdi.

Şimdi de benzer bir zevk duyuyordu, hayatların yok oluşunu izlemenin ve bunu kendisinin yaptığını bilmenin sadist neşesi. Bu güce sahip olduğunu bilmenin.

Benim sorunum ne?

Ma Lien'i zehirlediğinde hissettiği, kafasını karıştıran o tuhaf gururu hissetti. Bu sefer onu uzakta tutmaya çalışmadı. Tadını çıkardı. Gücünün kaynağı öfkeydi ve şimdi hissettiği ise onun arka yüzüydü – intikamın zevki.

Leiyang'ı tamamen kaybetmemişlerdi. Rin'in askerleri yıkıntılarda hayatta kalan sivilleri ararken karşılaştıkları rakamın yüksekliği şaşırtıcıydı. Mugenli saldırganlar dikkatsizdi, planlanmış

bir zalimlikle değil de aceleci bir panikle hareket etmişlerdi. Hayatı organlara saldırmak yerine gördükleri ete kılıç saplamışlardı.

Leiyang kasabası ölmüştü. Şef Lien'in halkı artık burada yaşayamazdı. Çok az kişilerdi, evleri ve eşyaları harap olmuştu. Rin'in ordusu ile yeni evler bulmak için güneye ilerlemeleri, onları alacak köylere yerleşmeleri gerekecekti.

Ama Leiyang'da hayatta kalanlar özgürdü. En azından buna değerdı.

Qinen mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı. Rin, bilincinin yerine geldiğini duyduğu an onu görmeye gitti.

Güney Koalisyonu'nun bir avuç doktoru Leiyang'ın merkezindeki, yanıp kül olmamış nadir binalardan biri olan bir mezbahada geçici revir kurmuştu. Binanın içini ellerinden geldiğince dezenfekte etmişlerdi ama yanmış domuz bağırsağı kokusunu çıkaramamışlardı. Gün sonunda içerideki hava insan ve hayvan kanının sıcak, ekşimsi kokusuyla doluydu.

Rin, Qinen'i dışarıda bir çarşafın üzerinde yatarken buldu, doktorlar ameliyatta olmayan tüm hastaları oraya yolluyordu. Qinen çok kötü hâldeydi. Vücudunun sağ yarısını kaplayan yanıklar derisini öyle buruşturmuştu ki ancak boğuk ve hırıltılı bir fısıltıyla konuşabiliyordu. Gözleri açık ama şişmişti, sağ gözü beyaz bir filmle kaplı gibiydi. Rin yüzünde beliren korkunç, acı dolu gülümsemeyi görene dek onu görüp göremediğinden emin değildi.

“Özür dilerim—” dedi Rin ama Qinen onu şaşırtan bir güçle uzanıp bileğini tuttu.

“Söylemiştim,” dedi Qinen hırıldayarak. “Savaşacağımızı söylemiştim.”

Qinen'in direnişçileri yalnız hareket etmiyordu. Kovan'ın her yanında benzer gruplar vardı. Rin bunu Leiyang'ın etrafındaki köyler şaşırtıcı bir hızla birer birer özgürlüklerini kazanmaya başladığında öğrendi.

Leiyang'daki merkezî yönetim dağılınca kalan Mugen askerleri izole olmuş, iletişimsiz, kaynaksız ve desteksiz kalmıştı. Bıçaklı ve yabalı köylülerin artık kazanma şansı vardı. Horoz Vilayeti'nin her yanından köylülerin başkaldırdığı, silahlandığı

ve köylerini eski yöneticilerinden kurtardığı haberleri gelmeye başladı.

Rin, Zhuden'in birliklerinden askerleri Kovan'ın dört bir yanına süreci hızlandırmaya yollayınca tüm bölgedeki mücadele iki haftadan uzun sürmedi. Bazı Mugen askerleri direndi ama onlar da ateş, sarı gaz, çelik ve kan patlamalarıyla alt edildi. Diğerleri teslim olup af veya hoşgörü dilendi ama köy komiteleri tarafından idam edildi.

Rin Kovan'ı gezerken bölgede yayılan şiddet dalgasına tanık oldu.

Bazı köylerde siviller Mugenli bekçileri çoktan infaz etmiş ve kafalarını kutlama fenerleri gibi kasaba kapılarına tepetaklak asmıştı. Diğerlerine Rin ulaştığında infazlar hâlâ devam ediyordu. Infazlar birkaç güne yayılıp ana eğlencesi şiddet cümbüşü olan bir geçit töreni gibi kutlanıyordu.

Yaratıcılıkları Rin'i şaşkına çevirdi. Özgür kalan güneyliler Mugenlileri zincirleyip çınlıplak hâlde sokaklarda gezdiriyor, izleyenler de uzanıp bıçaklarla onları kesiyordu. Mugenlileri boyunlarına değirmen taşları asılı hâlde saatlerce kırık tuğlaların üstünde diz çökmeye zorluyorlardı. Mugenlileri canlı canlı gömüyor, parçalıyor, vuruyor, boğuyor ve cesetlerini pis, çürüyen yığınlar hâlinde fırlatıp atıyorlardı.

Kurbanlar yalnızca Mugenliler değildi. Muzaffer kurtarıcılarının en acımasız cezaları işbirlikçiler içindi – Federasyon yönetimine boyun eğmiş valiler, tüccarlar ve elçiler. Leiyang'ın beş kilometre güneyinde bir köyde Rin, üç adamın çıplak ve çılgınlıklarını bastırmak için ağızları bağlanmış hâlde direklere bağlandığı halka açık bir törene denk geldi. Köşede iki kadın uzun bıçakları bir fiçidaki ateşte ısıtıyordu. Bıçakları öfke dolu bir turuncuyla parlıyordu.

Rin bunun hadımla sonuçlanacağını tahmin etti.

Souji'ye döndü. "Bu adamların ne yaptığını biliyor musun?"

"Tabii," dedi Souji. "Kız ticareti."

"Ne?"

Souji açıkladı. "Mugenlilerle kadınları sokaktan almasınlar diye anlaşma yapmışlar. Her gün birkaç kadın –genellikle fakirler ve öksüzler, onları koruyacak kimsesi olmayanlar– alıp Mugenli

generallerin ofislerine teslim ediyorlarmış. Gün doğumunda da geri dönüp kızları geri alıyor ve olabildiğince temizleyip evlerine yolluyorlarmış. Bu, küçük kızları ve hamile kadınları güvende tutmuş ama kullandıkları kadınların pek mutlu olduğunu sanmıyorum.” On dört yaşından küçük görünen bir kız sahneye çıkıp adamların kafasından aşağı kaynar yağ dökerken irkilmeden izledi. “Köyün iyiliği için demişler. Görünüşe bakılırsa herkes öyle düşünmemiş.”

Çığlıklar cızırtılara karıştı. Rin’in midesi pişmiş et kokusu aldığını sanarak guruldadı. Rin kollarını göğsüne sarıp kusma isteğini bastırarak bakışlarını çevirdi.

Souji kıkırdadı. “Sorun ne, prenses?”

“Ben...” Rin huzursuzluğunu nasıl dile getireceğini ve bariz ikiye bölünmüşlükten nasıl ayıracağını bilemedi. “Bu biraz abartı değil mi?”

“‘Abartı’ mı?” Güldü. “Cidden mi? Sen mi söylüyorsun bunu?”

“Şey farklı...” Cümlesi yarıda kaldı. Tam olarak ne farklıydı? Yargılamaya ne hakkı vardı? Savaş alanında sürekli kendi sebep olduğu acı bundan binlerce kez kötüyken neden şimdi utanıyor ve tiksiniyordu? “Yapan siviller olduğunda farklı. Bu... bu yanlış hissettiriyor.”

“Sen Speer’da Anka’yı çağırdığında nasıl hissettirdi?”

Rin irkildi. “Ne fark eder?”

“İyi hissettirdi, değil mi?” Dudağı büküldü. “Ah, eminim korkunçtu, zihninde krater boyutunda da bir yara bırakmıştır. Ama aynı zamanda hissettiğin en iyi şey değil miydi? Evreni yerine oturtmuşsun gibi. Teraziyi dengelemişsin gibi. Değil mi?”

Souji sahnedeki adamları işaret etti. Artık çığlık atmıyorlardı. Yalnızca biri hâlâ seğiriyordu. “Bu adamların neler yaptığını bilmiyorsun. Masum Nikaralar gibi görünebilirler ama işgal sırasında burada değildin ve sebep oldukları acıları bilmiyorsun. Güney, iyi bir sebebi olmadan kendi insanını yakmaz. Bu köylülerin iyileşmeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmiyorsun. O yüzden bunu ellerinden alma.”

Souji’nin sesi yükseldi. “Yaraları hiç açılmamış gibi davranarak kapatamazsın. Enfeksiyon kapmışlar gibi davranman gerek.

Kor bir bıçak saplayıp çürümüş eti koparır atarsın ve belki o zaman iyileşme şansın olur.”

Böylece güney kan dökerek kendini bulurken Rin onları durdurmadı. Köylülerin şiddeti gitgide artıp istese de nasıl durduracağını bilemediği bir boyut alırken yalnızca izleyebildi. Kimse bunun ne kadar tatmin edici olduğunu itiraf etmiyordu –köylüler bu ritüel istekleri doğrultusunda değil de zorunluluktan gerçekleştiriliyormuş gibi davranmak zorundaydı– ama Rin, çılgınları dinlerlerken gözlerindeki aç pırıltıyı görüyordu.

Bu bir arınmaydı. Kan dökmeye de nefes almaya olduğu kadar ihtiyaçları vardı. Rin bu dürtüyü tabii ki anlıyordu; geceleri piposuyla baş başa olduğunda o kanlı sahneleri Altan’a tekrar tekrar izletiyordu ki Altan açlıkla bunları sindirirken Rin’in zihnini biraz huzur bulabilsin. Güneyin devam etmek için öç almaya ihtiyacı vardı. Bunu nasıl ellerinden alabilirdi?

Bir tek Kitay ayaklanmalara son vermek için ısrar edip duruyordu. Ölüm cezasına izin verebilirdi ama düzen istiyordu; yalancıkıtan olmayan açık yargılamalar ve idamdan daha ılımlı cezalar istiyordu.

“O insanların bazıları masum,” dedi. “Bazısı yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordu.”

“Saçmalık,” dedi Souji. “Seçimlerini yaptılar.”

“Ellerindeki seçenekleri anlıyor musun?” Kitay avluda üç gündür ayaklarından asılı duran adamın olduğu yeri işaret etti. “O yedi ay boyunca Mugenlilerin çevirmenliğini yaptı. Neden? Çünkü Mugenliler karısı ve kızını yakalayıp onlara hizmet etmezse ailesinin canlı canlı gömülüşünü izleyeceğini söyledi. Dediklerini yapacaklarını kanıtlamak için kızına gözü önünde işkence ettiler. Sence neyi seçmiştir?”

Souji etkilenmemişti. “Onların Nikaraları öldürmesine yardım etti.”

“Herkes onların Nikaraları öldürmesine yardım etti,” diye ısrar etti Kitay. “İdeolojik saflık iyi hoş da bazı insanlar yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordu.”

“Mugenliler kardeşime de seçenek sundu,” dedi Souji. “Ya çifte ajan olup köydekileri ispiyonlayacaktı ya da ona tecavüz edip öldüreceklerdi. Hangisini seçti biliyor musun?”

Kitay'ın yanakları kızardı. "Demek istediğim—"

"Mugenlilerin cinayet kotalarını doldurmak için oyunlar oynadığını biliyor muydun?" diye sordu Souji.

"Biliyorum," dedi Kitay. "Golyn Niis'te—"

"Golyn Niis'te neler yaptıklarını biliyorum." Souji'nin sesi çelik gibiydi. "Burada ne yaptıklarını bilmek ister misin? Köylüler bulabildikleri en yüksek binanın tepesine kovaladılar. Sonra merdivenleri yıkıp alt katları ateşe verdiler ve köylüler çılgık atarken geri çekilip onları izlediler. O işbirlikçilerin yardımcı olduğu şey bu. Bunu affetmemiz gerektiğini söyleme bana."

"Kitay," dedi Rin sessizce. "Lütfen uzatma."

Kitay dinlemedi. "Ama yalnızca Mugenlileri ve işbirlikçileri hedef almıyorlar ki."

"Kitay, lütfen—"

"Minicik bile olsa işbirliği şüphesi olan herkesi hedef alıyorlar," diye tısladı Kitay. "Bu adalet değil, cinayet çılgınlığı. Ve fısıltılarla işaret eden parmaklar hayatlara mal oluyor. Kimin gerçekten suçlu olduğu, kimin komşusuyla anlaşamadığı belli değil. Bu adalet değil, kaos."

"Ne olmuş?" Souji omuz silkti. "Sıçan avlıyorsan birkaç tabak kırarsın. Bu bir devrim. Çay partisi değil."

Leiyang'a dönüş yolunu bitkin bir sessizlikle yürüdüler. Zaferin heyecanı geçeli çok olmuştu. Kurban kim olursa olsun iki hafta boyunca duydukları çılgınlıklar ve şahit oldukları işkenceler hepsini yormuş ve solgunlaştırmıştı.

Kukuletalı bir atlı yolda belirdiğinde Leiyang'a yarım gün uzaklıktalardı. Rin'in subayları mızraklarını kaldırıp ileri atıldı ve atlıya durmasını emretti. Atlı durdu, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı.

"Attan in!" diye ısrar etti Zhuden. "Sen kimsin?"

"Ah, tanrılar aşkına." Venka başlığını indirip atından indi. İllerleyip sinek kovuşturur gibi mızrakları tek eliyle itti. "Ne haltlar dönüyor burada, Rin? Şu ahmakları geri çek."

"Venka!" Rin ileri atılıp Venka'ya sarıldı ama hemen bıraktı; kokusu dayanılamayacak kadar kötüydü. Venka alev almış bir tabakhane gibi kokuyordu. "Ulu Tosbağa aşkına, en son ne zaman yıkandın?"

"Hay sikeyim, bir rahat bırak," dedi Venka. "Canım pahasına kaçıyordum."

"Yüzünü boyayacak zamanın olmuş," diye belirtti Kitay.

"Sinegard'da herkes makyaj yapıyor. Çantamda vardı. Sabundan daha erişilir, tamam mı?"

Rin yalnızca güldü. Ne beklemişlerdi ki? Sring Venka ölümcül bir askere ve sonra da kırılğan bir kurbana dönüşmüş gösterişçi, şımarık bir Sinegardlı prensesti; tabii ki savaş alanına sırf canı istediği için dudakları kırmızı boyalı girecekti.

"Neyse, dönmeniz uzun sürdü," diye şikâyet etti Venka. "Dünden beri bu yolda volta atıyorum. Leiyang'da olduğunu söylediler."

"Öyleydik," dedi Rin. "Öyleyiz. Temizlik yapmaya gittik."

"Ne oldu?" diye sordu Kitay. "Senin Cumhuriyet'te iyi durumda olduğunu sanıyordum."

Venka dramatik bir tavırla iç çekti. "Yakalandım. Aptalca bir şeydi. Bir valinin evindeki görünmez hizmetçi kızdım, sonra evin hanımı kocasını baştan çıkarmaya çalıştığıma ikna olup beni sokağa attı."

"Peki sen—" diye soracak oldu Kitay.

Venka ona ters ters baktı. "Tabii ki hayır. Aptal adamın bakışlarını kıcımdan uzaklaştıramaması benim suçum değil."

Kitay kızardı. "Seni tanıyan oldu mu diye soracaktım."

"Ah. Hayır ama az kalmıştı. Karısı beni kovdurdu, sonra ortalıkta dolanıp diğerlerine beni işe almamalarını söylemeye başladı. O da biraz fazla dikkat çekti. Ben de gece cephaneliği yağmalayıp bir oğlanı bana at vermeye ikna ettim ve güneye doğru yola koyuldum." Bunları öyle rahat anlatıyordu ki Sinegard'daki en yeni moda akımlarından bahsediyor olabilirdi. "Ruijin'de güneye gittiğini söylediler, ben de cesetleri takip ettim. Sizi bulmam zor olmadı."

"Biz, şey, Ruijin'le yollarımızı ayırdık," dedi Rin.

"Fark ettim." Venka bekleyen askerleri işaret etti. "Gurubai'den ordu almayı nasıl başardın?"

"Boşluk yarattım." Rin omzunun üstünden askerlerine baktı. Souji ve diğer subaylar yolun ortasında durmuş, merakla onları izliyordu.

"Bu bizim dostumuz," dedi Rin onlara. "Devam edin."

Birlik Leiyang'a doğru ilerlemeye devam etti. Rin, Venka ile konuşurken sesini alçak tuttu ve Souji'nin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Bak, Nezha kimseyi güneye yolladı mı?"

Venka tek kaşını kaldırdı. "Bildirim kadarıyla hayır. Neden?"

"Emin misin?"

"Hâlâ saraydan çıkmıyormuş. Dedikodular çok iyi olmadığı yönünde, birkaç haftadır görevde değil."

"Ne?" diye sertçe sordu Rin. Kalbi aniden çok hızlı atmaya başlamıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Kitay ona merakla baktı. Rin görmezden geldi. "Yaralanmış mıydı?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi Venka. "Haftalardır sahada değil. Vaisra onu Kaplan Vilayeti'nden geçen ay çağırdı. Hesperyalılarla çok zaman geçirdi, elçileriyle görüşmeler yaptı ve genel söylenti hastata olduğu yönünde. Zayıf görünüyor, gözlerinin altı morarmış, yani öyle diyorlar. Neyin dedikodu neyin gerçek olduğunu anlamak zor çünkü tanıdığım kimse onu yakından görmemiş ama kulağa ciddi geliyor."

Rin içgüdüsel, aptalca bir endişe duydu, bir kaygı kalıntısı. Hemen bastırdı. "Sence ölecek mi?"

"Emin değilim," dedi Venka. "En iyi Hesperya doktorları başında diyorlar ama bunun da faydadan çok zararı dokunabilir. Yakın zamanda birlik komuta edebileceğini sanmıyorum."

Bu, Rin'in güvende olduğu anlamına mı geliyordu? Nezha onunla oynuyor muydu? Hastalığı kampında casusları olmadığı, her gece başını nereye koyduğunu bilmediği anlamına gelmiyordu. Ama Venka haklıysa ve Nezha ile babası hâlâ kuzeyle meşgulse şimdilik bir pusudan korkmalarına gerek olmayabilirdi.

Bu rahatlık uzun sürmeyebilirdi. Ama Rin her ekstra günün değerini bilecekti.

"Sorun ne?" diye sordu Venka. "Bir şey canını mı sıktı?"

Rin, Kitay'la bakiştı. Konuşmadan anlaşmışlardı, Venka'ya mektuptan bahsetmeyeceklerdi. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

"Bir şey yok," dedi Rin. "Sadece... sadece hazırlıksız yakalanmayacağımızdan emin olmaya çalışıyorum."

“İnan bana.” Venka güldü. “Yürüyebileceğini bile sanmıyorum.”

Bir süre sessiz sessiz ilerlediler. Rin ufukta belirmeye başlayan Leiyang’ın silüetini görebiliyordu, buradan sonra yol düzlüktü.

“Altmış dört tanrı adına, burada neler oldu?” diye sordu Venka bir süre sonra. “Gelirken birkaç köyden geçtim. Hepsi delirmiş.”

“Zafer dertleri,” dedi Rin. “Büyüme sancıları.”

“İnsanların canlı canlı derilerini yüzüyorlar,” dedi Venka.

“Çünkü yiyecek almak için küçük kızları pazarlamışlar.”

“Ah. İyi o zaman.” Venka bileğinden görünmez bir toz parçası silkeledi. “Umarım hadım da ediyorlardır.”

O öğleden sonra Rin temel eğitim için açıklığa giderken iki sıska kızı sürükleyen yaşlı bir kadın yolunu kesti.

“Kızları alıyormuşsunuz diye duydum,” dedi kadın. “Bunlar olur mu?”

Rin kadının pişkin saygısızlığı karşısında o kadar şaşırdı ki onu kayıt standına göndermek yerine durup inceledi. Gördüğü şey onu şaşırttı. Kızlar sıska ve cılızdı, on beş yaşından büyük olamazlardı ve görülmekten korkuyor gibi kadının arkasına saklanıyorlardı. Gönüllü olamazlardı – Güney Ordusu’na kaydolan diğer tüm kadınlar gururla ve kendi isteğiyle gelmişti.

“Kızları alıyormuşsunuz,” dedi kadın tekrar.

Rin tereddüt etti. “Evet ama—”

“Kardeşler. İki gümüşe sizin olabilirler.”

Rin göz kırptı. “Efendim?”

“Bir gümüş?” dedi kadın sabırsızca.

“Sana para vermeyeceğim.” Rin kaşlarını çatı. “Bu öyle—”

“İyi kızlar,” dedi kadın. “Çevik. Uysal. İkisi de bakire değil—”

“Bakire mi?” dedi Rin. “Burada ne yaptığınızı sanıyorsun?”

Kadın ona deliymiş gibi baktı. “Kızları aldığınızı söylediler. Ordu için.”

Rin sonunda parçaları birleştirdi. Midesi bulandı. “Fahişe kiralıyoruz burada.”

Kadın umursamadı. “Bir gümüş.”

“Defol,” diye çıkıştı Rin. “Yoksa seni hapse attırırım.”

Kadın, Rin'in ayak ucuna tükürüp kızları çekeleyerek uzaklaştı.

"Dur," dedi Rin. "Kızları bırak."

Kadın durakladı, bir an için itiraz edecek gibi göründü. Rin de parmaklarından ufacık alevler çıkarıp bileklerinde dans ettirdi. "Bu bir rica değil."

Kadın tek kelime etmeden aceleyle uzaklaştı.

Rin kızlara döndü. Bunca zaman kıpırdamamışlardı. İkisi de bakışlarına karşılık vermiyordu. Hareketsiz duruyor, komut bekleyen hizmetçiler gibi kolları iki yanlarında, başları öne eğilmiş bekliyorlardı.

Rin kollarını çimdikleyip kaslarını kontrol etmek, çenelerini kaldırıp ağızlarını açmak ve dişlerini kontrol etmek istedi. *Benim derdim ne?*

Rin diyecek başka bir şey bulamadığından, "Asker olmak ister misiniz?" diye sordu.

Daha büyük olan kız bir an Rin'e bakıp umursamazca omuz silkti. Diğer hiç tepki vermedi, bakışları önündeki boşluğa sabitlenmişti.

Rin başka bir şekilde yaklaşmayı denedi. "İsimleriniz ne?"

"Pipaji," dedi büyük olan.

Küçük kız bakışlarını yere çevirdi.

"Sorunu ne?" diye sordu Rin.

"Konuşmuyor," diye çıkıştı Pipaji. Rin gözlerinde ani bir öfke, sert bir korumacılık gördü ve hayatı boyunca kardeşini başkalarından koruduğunu anladı.

"Anlıyorum," dedi Rin. "Onun adına sen konuşuyorsun. Adı ne?"

Pipaji'nin yüzündeki düşmanlık biraz yumuşadı. "Jiuto."

"Jiuto ve Pipaji," dedi Rin. "Aile isminiz var mı?"

Sessizlik.

"Nerelisiniz?"

Pipaji somurttu. "Buralı değil."

"Anladım. Sizin de evinizi aldılar, ha?"

Pipaji soruyu salakça bulmuş gibi omuz silkti.

"Dinle," dedi Rin. Sabrı tükeniyordu. Askerleriyle arazide olmak istiyordu, suratsız küçük kızların ağzından laf almaya çalış-

mak değil. "Buna vaktim yok. O kadından kurtuldunuz, istediğinizi yapabilirsiniz. İsterseniz bu orduya katılabilirsiniz—"

"Yemek verecek misiniz?" diye lafını böldü Pipaji.

"Evet. Günde iki kez."

Pipaji bir an düşünüp başıyla onayladı. "Tamam."

Sesi daha fazla sorusu olmadığını belli ediyordu. Rin bir an için ikisini de inceledi, sonra omuz silkip işaret etti. "Güzel. Kışla şurada."

BÖLÜM 7

İki hafta sonra Tikany'ye ulaşılar.

Rin, kasabası için savaşmaya hazırды. Ama Tikany'nin kerpiç duvarlarına yaklaştıklarında ortalık sessizdi. Siperler boş, kapılar açıktı ve görünürde hiç gözcü yoktu. Bu pusu öncesinin aldatıcı durgunluğu değil, terk edilmiş bir yerin sessizliğiydi. Tikany'ye korku salan Mugen birlikleri çoktan kaçmıştı. Rin, beş yıl önce terk ettiğinden beri görmediği kasabaya, hiçbir engelle karşılaşmadan kuzey kapılarından girdi.

Etrafı tanıyamadı.

Unuttuğu için değil. İstese de buranın dokusunu zihninden silmesi imkânsızdı – rüzgârlı günlerde sokaklarda uçuşup her şeyi kızıla boyayan kırmızı tozu, her köşe başındaki daha batıl inançlı günlerden kalma terk edilmiş mabet ve tapınakları, topraktan öfkeli ve dayanıklı yaralar gibi dikilen bakımsız ahşap binaları. Tikany sokaklarını avucunun içi gibi biliyordu; ara sokaklarını, gizli tünellerini ve afyon teslim noktalarını; Fang Teyze'nin öfkesi şiddete dönüştüğünde saklanabileceği köşeleri.

Ama Tikany değişmişti. Kasaba bomboştu, içi boşaltılmış gibiydi. Sanki birisi karnını deşip, bağırsaklarını çıkarıp yemiş, geride kırılğan ve travmatize olmuş boş bir kabuk bırakmıştı. Tikany hiç İmparatorluk'un en ihtişamlı şehirlerinden biri olmamıştı ama canlıydı. Güney şehirlerinin çoğu gibi sert toprağa meydan okurcasına işlenmiş ufak, özerk bir mekândı.

Federasyon ise onu ölümler şehrine çevirmişti.

Virane binaların çoğu yok olmuştu, uzun zaman önce yanmış veya yıkılmıştı. Mugenliler kalanları yedek bir askeri kampa dönüştürmüştü. Kütüphane, açık hava operası ve okulun yerinde –Tikany'de Rin'i mutlu eden yegâne mekânlar– bilinçli yıkım belirtileri gösteren iskelet gibi yapılar kalmıştı. Rin, Mugenlilerin duvarları yakacak odun için söktüğünü tahmin etti.

Zevk bölgesinde yalnızca kerhaneler sağlamdı.

"On iki asker al -mümkünse kadın- ve o binaların her birini havatta kalan var mı diye ara," dedi Rin en yakındaki subaya. "Acele et."

Rin muhtemelen ne bulacaklarını biliyordu artık. Aramaya kendi gitmesi gerektiğini biliyordu. Cesareti yoktu.

Yürümeye devam etti. Merkeze, valilik ve devlet seremoni ofisine yaklaştıkça halka açık infaz izleri buldu. Sahnenin zeminini aylar öncesinden kalma izlerle kahverengiye boyanmıştı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce Keju sınav sonucunu okuyup Sinegard'a gideceğini fark ettiği yerde özensizce fırlatılmış kırbaç yığınları vardı.

Ama ceset yoktu. Golyn Niis'te cesetler her köşe başındaydı. Tikany'nin sokakları boştu.

Gerçi bu da mantıklıydı. Amacın işgalse cesetleri temizlerdin. Yoksa kokarlardı.

"Ulu Tosbağa." Souji elleri cebinde yanından geçip festival çarşısını gezinen bir çocuk gibi yıkımı inceledi. "Burayı mahvetmişler."

"Kes sesini," dedi Rin.

"Sorun ne? En sevdiğin çayevini falan mı yıkmışlar?"

"Kes sesini dedim."

Rin onun önünde ağlama düşüncesinden nefret ediyordu ama göğsündeki baskı yüzünden zor nefes alıyordu. Başını dönüyor, şakakları zonkluyordu. Gözyaşlarını bastırmak için tırnaklarını avucuna batırdı.

Bu boyutta yıkımı daha önce bir kez görmüştü ve bu, onu neredeyse mahvetmişti. Bu Golyn Niis'ten beterdi çünkü en azından Golyn Niis'tekilerin çoğu ölüydü. Şimdi gördüğü, ayakta kalan evlerden sürünerek çıkan ve Rin'e uzun süre karanlıkta yaşayan hayvanların şaşkınlığıyla bakan insanlardansa ceset görmeyi yeğlerdi neredeyse.

"Gittiler mi?" diye soruyorlardı. "Özgür müyüz?"

"Özgürsünüz," dedi Rin. "Gittiler. Sonsuza dek."

Bu kelimeleri korku dolu ve şüpheli bakışlarla karşıladılar. Mugenlilerin her an dönüp cesaretlerinden dolayı onları cezalandırmasını bekliyorlardı adeta. Sonra cesurlaştılar. Daha çok

kış kulubelerden, gecekondu-lardan, saklandıkları yerden çıktı, Rin'in umduğundan bile daha fazlası sağ kalmıştı. Hayalet kasa-bada fısıltılar yayıldı ve hayatta kalanlar yavaş yavaş meydana doluşmaya, askerlerin ve Rin'in etrafına toplanmaya başladı.

"Sen...?" diye sordular.

"Evet," dedi. Gerçek olduğuna inanmaları için ona dokun-malarına izin verdi. Dile getiremediği kelimeleri yansıtan, zarif sarmallarla yükselen alevlerini görmelerine izin verdi.

Ben geldim. Geri döndüm. Özür dilerim.

"Yıkanmaları gerek," dedi Kitay. "Neredeyse hepsi bitli, as-kerlerimize yayılmadan durdurmamız lazım. Ve iyi bir yemeğe ihtiyaçları var, yiyecekleri bölüştürüp—"

"Sen halledebilir misin?" diye sordu Rin. Konuştuğunda sesi kalın, ahşap bir kapının ardından geliyormuş gibi tuhaf çıkmıştı.

"Ben... benim biraz yürümem gerek."

Kitay koluna dokundu. "Rin—"

"İyiyim," dedi Rin.

"Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım. Anlamıyorsun." Kitay'dan uzaklaştı. Kitay ru-hunun her parçasını biliyordu ama bunu Rin'le paylaşamazdı. Bu kökeni, toprağı ile ilgiliydi. Kitay buralı değildi, nasıl hissettiğini bilemezdi. "Sen... sen hayatta kalanlarla ilgilen. Bırak gideyim. Lütfen."

Kitay elini sıkıp başıyla onayladı. "Dikkatli ol."

Rin kalabalıktan ayrılıp kimse onu izlemezken bir ara sokağa girdi ve kasabanın öbür ucundaki eski mahallesine doğru yürü-dü.

Fang hanesine gitmekle uğraşmadı. Orada onu bekleyen bir şey yoktu. Fang Amca'nın öldüğünü biliyordu. Fang Teyze ve Kesegi'nin muhtemelen Arlong'da öldüğünü biliyordu. Ve Kese-gi dışında, o evdeki anıları sefaletten ibaretti.

Doğrudan Eğitimci Feyrik'in evine gitti.

Ev boştu. Odaların hiçbirinde ona dair bir iz bulamadı, sanki hiç burada yaşamamıştı. Kitapları gitmişti, bir tanesi bile yoktu. Kitaplıkları bile yoktu. Kalan tek şey bir tabureydi, Rin Mugen-lilerin bunu tahta değil taştan yapılma olduğu için bıraktığından şüphelendi.

O tabureyi hatırlıyordu. Çocukken birçok gece onun üstüne tünemiş Eğitimci Feyrik'in hiç görmeyeceğini düşündüğü yerlerden bahsedişini dinlemişti. Sınavdan önceki gece o taburede oturmuş ve Eğitimci Feyrik omzunu okşayıp ona her şeyin iyi olacağını söylerken başını ellerine gömüp hıçkırarak hıçkırarak ağlamıştı. *Senin gibi bir kız? Sen hep iyi olacaksın.*

Hâlâ hayatta olabilirdi. Tehlike uyarıları gelir gelmez, erkenden kaçmış olabilirdi; kuzeydeki mülteci kamplarından birinde olabilirdi. Yeterince uğraşırsa Feyrik'in bir yerlerde güvende ve mutlu, yalnızca onun erişemeyeceği yerde olduğu sanısını devam ettirebilirdi. Bu düşünceyle kendini rahatlatmaya çalıştı ama bilmemenin ve belki hiç bilemeyecek olmanın belirsizliği daha çok canını yaktı.

Dudaklarında tuz tadı aldı ve yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti.

Aniden hiddetle gözyaşlarını sildi.

Onu bulmaya neden ihtiyacın var? Soruyu Altan'ın sesinden duydu. Siktiğimin adamının ne önemi var?

Yıllardır Eğitimci Feyrik'i düşünmemişti. Kendini Tikany'deki on altı yılından uzaklaştırdığı gibi onunla da bağlarını koparmıştı, kendini savaş yetiminden öğrenci ve askere çevirmek için değiştirdiği bir yılan derisi gibi. Şimdi bu anıya acınası, korkakça bir nostalji hissiyle tutunuyordu. Eğitimci Feyrik yalnızca bir anıydı – her şeyin daha kolay olduğu, Rin'in Klasikler'i ezberlemeye çalışan küçük bir kız, Feyrik'in ise ona çıkış yolunu gösteren bir hoca olduğu günlerden bir hatıra.

Rin, bir daha asla sahip olamayacağı bir hayatı arıyordu. Ve artık bu nostaljinin onu öldürebileceğini çok iyi biliyordu.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Kitay geri döndüğünde.

"Hayır," dedi Rin. "Burada hiçbir şey yok."

Rin, karargâhı Mugen generalinin ofisine kurdu çünkü hem kurtarıcı olarak buna hakkı olduğunu düşündü hem de burası bölgedeki en güvenli yerdi. Yerleşmeden önce Souji ve Rin her odayı taramış, saklanan suikastçi var mı diye kontrol etmişti.

Dağınık ve kirli bulaşıklar, üniformalar, yedek silahlarla dolu odalar dışında bir şey bulamadılar. Mugenliler her şeylerini geri-

de bırakıp yok oluvermiş gibiydi. Ana ofis hile general sadece çay içmek için yan odaya geçmiş gibi gözüküyordu.

Rin generalin masasını kurcaladı; notlar, haritalar ve mektuplar çıkardı. Bir çekmecede bir deste kâğıt buldu, hepsi aynı kadının karakalem çizimleriydi. Belli ki general resim yeteneği olduğunu düşünüyordu. Resimler fena değildi – general sevdiğinin gözlerinin güzelliğini kâğıda yansıtmaya çalışmış, bu sırada da anatomik gerçekleri göz ardı etmişti. Her resmin yanında aynı Mugence kelime vardı – *hudie*, Nikaraca “kelebek” demekti, Mugen telaffuzunu unutmıştu. Muhtemelen bir özel isim değil, hitaptı.

Yalnızmış, diye düşündü Rin. Adanın kaderini öğrendiğinde nasıl hissetmişti acaba? Bir daha hiçbir geminin Nariin Denizi'nden geri yelken açmayacağını öğrendiğinde?

Son iki resmin arasında, katlanmış bir parça kâğıda yazılmış bir not buldu. Mugen alfabesi Nikaraca'dan çok farklı değildi – birçok Nikaraca harfin aynısı olsa da telaffuzları tamamen farklıydı– ama dağınık, karalanmış mürekkebin ne dediğini anlamak için birkaç dakika incelemesi gerekti.

Bu, yüreğimi hain kılıyorsa evet, keşke İmparator seni göreve çağırmasaydı diyorum çünkü seni kollarımdan söküp aldı.

Doğu kıtasının bütünü –hayır, evrendeki tüm hazineler– yokluğunda bana anlamsız geliyor.

Denizlere her gün seni geri getirmeleri için dua ediyorum.

Kelebeğin.

Daha uzun bir mektuptan yırtılmış bir parçaydı. Rin kalanını bulamadı.

Generalin eşyalarını karıştırırken kendini tuhaf bir şekilde suçlu hissetti, davetsiz bir misafir gibi. Mugenlileri nasıl öldüreceğini düşünerek o kadar çok zaman geçirmişti ki onların da özel hayatları, aşkları, umutları ve hayalleriyle insanlar olabileceği fikri bile midelerini bulandırıyordu.

“Şu duvarlara bak,” dedi Souji.

Rin adamın bakışlarını takip etti. General çok detaylı bir takvim tutmuştu; her yeri özenli, minicik yazılarla doluydu. Mektuptan daha okunaklıydı. Rin ilk sayfayı açtı. “Buraya yalnızca üç ay önce gelmişler.”

"Takvimi tutmaya o zaman başlamışlar," dedi Souji. "Inan bana, ondan çok daha uzun zamandır güneydeler."

Souji'nin dile getirmediği suçlama havada asılı kaldı. Rin üç ay önce güneye gelebilirdi. Tüm bunları durdurabilirdi.

Rin bu suçu üstleneli çok olmuştu. Kendi hatası olduğunu biliyordu. O gün Lusan'da İmparatoriçe'nin elini tutabilirdi, Vaisra'nın isyanını daha beşikteyken öldürüp birlikleriyle güneye ilerleyebilirdi. Ama onun yerine devrimcilik oynamıştı ve tek kazandığı, sırtında uzanan kocaman bir yara ve elinin olması gereken yerdeki sızıydı.

Vaisra'nın stratejisinin baştan beri bu kadar ortada olmasından nefret ediyordu ve bunu görmediği için kendinden nefret ediyordu. Şimdi dönüp bakınca güneyin neden yanması gerektiği apaçıktı, güneyli savaş lordları ona yalvarırken bile Vaisra'nın neden yardım etmediği.

Vaisra bu katliamları kolayca durdurabilirdi. Hesperya donanmasının yardımına geldiğini biliyordu, ordusunun yarısını ölüm döşegindeki ulusunun yakarışlarına cevap vermek için yollayabilirdi. Onun yerine güneyi özellikle sakat bırakmıştı. Mugenlilerin pis işini yapmasına izin verirse güneyli savaş lordlarıyla siyasi otorite mücadelesine girmesine gerek kalmazdı. Sonra ortalık sakinleştiğinde, İmparatorluk paramparça hâldeyken Cumhuriyet Ordusu'yla gelip Mugenlileri yelkenli balonlar ve arkebüzlerle yok edecekti. O zaman güney özerkliği komik gelecekti – hayatta kalan kim varsa diz çöküp ona kurtarıcıları olduğu için tapacaktı.

Ya sana söyleseydi? diye sormuştu bir defasında Altan – Rin'in halüsinasyonlarındaki Altan. *Ya seni de suç ortağı yapsaydı? O zaman taraf değiştirir miydin?*

Rin bunun cevabını bilmiyordu. O zamanlar güneylilerden nefret ediyordu. Kendi halkından nefret ediyordu, onları kamp-larda gördüğü an onlardan nefret etmişti. Koyu tenlerinden, yavan kırsal aksanlarından ve korku dolu boş bakışlarından nefret ediyordu. Korkuyu aptallıkla karıştırmak çok kolaydı ve Rin çaresizce onların aptal olduğunu düşünüyordu çünkü kendisinin aptal olmadığını biliyordu ve kendini onlardan ayıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

O zamanlar kendinden öyle nefret ediyordu ki Vaisra ona planının her detayını anlatsa bile kötü niyetliliğini zekâ sanıp gulebilirdi. Vaisra onu satmış olmasa Rin yanından hiç ayrılmayabilirdi.

İçinde öfke kabardı. Takvimi duvardan söküp buruşturdu.

“Vaisra'ya aptal gibi inandım,” dedi Rin. “Onun erdemine güvenmemeliydim. Ama hayatta kalacağımı hesaplamadı.”

Generalin ofisinin güvenli bir merkez olacağı kararına vardktan sonra Rin kasabanın öbür ucundaki kerhanelere doğru yürüdü. İstemiyordu; aç ve bitkindi, bastırıldığı gözyaşlarından gözleri ve boğazı acıyordu ve tek yapmak istediği bir köşede piposuyla kıvrılıp yatmaktı.

Ama o Speerli General Fang'di ve hayatta kalanlara bunu borçluydu.

Venka çoktan oradaydı. Kadınları kerhanelerden çıkarmak gibi çetin bir işe başlamıştı bile. Kadınların yıkandığı yerde, yeni kel kalmış kafalardan kazınmış koyu renkli, kalın, bit dolu saç öbeklerinin yanında su birikintileri ve ters dönmüş kovalar vardı.

Venka kare şeklindeki avlunun merkezinde durmuş, talim çavuşu gibi kollarını arkasında birleştirmişti. Kadınlar asık suratlarla, sıska omuzlarına sarılı battaniyeler ve boş, odaksız bakışlarıyla etrafında çember oluşturmuştu.

“Yemen lazım,” dedi Venka. “Yuttuğunu görene dek seni yalnız bırakamam.”

“Yapamam.” Venka'nın önündeki kız on üç yaşında da olabiliirdi, otuz da – teni kırılğan, kuş gibi kemiklerinin üstüne öyle gerilmişti ki Rin anlayamadı.

Venka kızın omzunu tek elle yakaladı, diğeriyle buharda pişmiş bir ekmeği kızın suratına o kadar yakın tuttu ki Rin dudaklarına zorla bastıracağını sandı. “Ye.”

Kız ağzını sıkı sıkı kapatıp inleyerek Venka'nın tutuşundan kaçtı.

“Derdin ne senin?” diye bağırdı Venka. “Ye! Kendine bak!”

Kız kıvrılarak kurtulup geri çekildi; gözleri dolmuş, dayak yemeyi bekler gibi duruşu kamburlaşmıştı.

"Venka!" Rin ileri atılıp Venka'nın bileğini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Sence ne sikim yapıyorum?" Venka'nın yanakları öfkeden bembeyaz olmuştu. "Kalan herkes yedi ama bu küçük orospu bu yiyecekler için fazla iyi olduğunu düşünüyor."

Diğer kadınlardan biri kolunu kızın omzuna doladı. "Hala şokta. Rahat bırak onu."

"Kapa çeneni." Venka kıza sert sert baktı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Uzun bir duraksamanın ardından kız ürkekçe başını iki yana salladı.

"O zaman ye." Venka ekmeği ona fırlattı. Ekmek kızın göğsüne çarpıp yere düştü. "Şu an dünyadaki en şanslı kızsın. Hayatıtasın. Yiyeceğin var. Açlıktan kurtarıldın. Tek yapman gereken lanet olası ekmeği ağzına koymak."

Kız ağlamaya başladı.

"Kes şunu," diye emretti Venka. "Acınası davranma."

"Anlamıyorsun," dedi kız boğulurcasına. "Yapamam... sen—"

"Anlıyorum," dedi Venka duygusuzca. "Aynı şey Golyn Niis'te benim de başıma geldi."

Kız gözlerini kaldırdı. "O zaman sen de fahişesin. İkimiz de olmeliyiz."

Venka kolunu geri çekip kızın suratına sert bir tokat attı.

"Venka, dur." Rin, Venka'nın kolunu yakalayıp onu avludan dışarı sürükledi. Venka direnmedi, dalgın dalgın peşinden gitti.

Öfkeli değil, diye fark etti Rin. Hatta Venka yere yığılmak üzere gibiydi.

Bunun yemekle alakası yoktu.

Rin içten içe Venka'nın davalarına inandığı için kendi vilayetine sırtını dönüp Güney Koalisyonu'na –kendininkinden çok daha koyu tenli insanların başlattığı direnişe– katılmadığını biliyordu. Golyn Niis'te olanlar yüzünden katılmıştı. Çünkü Ejder Savaş Lordu Yin Vaisra bilerek Golyn Niis'teki zulme izin vermiş, aynı şeylerin tüm güneyde tekrarlanmasına izin vermiş ve onları durdurmak için parmağını bile oynatmamıştı.

Venka bu savaşlarda mücadele vermeyi kendine görev edinmişti. Ama Rin'le beraber savaşların kolay olduğunu fark etmişlerdi. Yok etmek kolaydı. Asıl zor olan sonrasıydı.

“İyi misin?” diye sordu Rin usulca.

Venka’nın sesi titredi. “İşleri kolaylaştırmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Rin. “Ama herkes senin kadar güçlü değil.”

“Olmayı öğrenseler iyi olur, yoksa birkaç hafta içinde ölecekler.”

“Hayatta kalırlar. Mugenliler gitti.”

“Ah, öylece bittiğini mi sanıyorsun?” Venka kırılgan bir kahkaha attı. “Onlar gidince bitiyor mu sanıyorsun?”

“Öyle demek—”

“Onlar asla gitmiyor. Anlıyor musun? Uykunda peşinden geliyorlar. Ama bu sefer gerçek değil, kâbuslar ve onlardan kaçış yok çünkü zihninde yaşıyorlar.”

“Venka, özür dilerim, öyle—”

Venka onu duymamış gibi devam etti. “Golyn Niis’te o zevk evinden kurtulan diğer iki kişinin kül suyu içtiğini biliyor muydun? Bu kızlarının kaçının kendini asacağını tahmin etmek ister misin? Zayıf olma lüksleri yok, Rin. Şokta olmaya vakitleri yok. Bu bir seçenek değil. Öyle ölüyorlar.”

“Anlıyorum,” dedi Rin. “Ama kendi sorunlarını onlara yansıtamazsın. Onları korumak için buradasın. Sen bir askersin. Asker gibi davran.”

Venka’nın gözleri kocaman oldu. Bir an için Rin, Venka’nın onu da tokatlayacağını sandı. Ama o an geçti ve tüm direnme gücü bir anda tükenmiş gibi Venka’nın omuzları çöktü.

“Peki. O zaman onların başına başkasını ver. Benim burada işim bitti.” Kerhaneyi işaret etti. “Ve orayı yak.”

“Yakamayız,” dedi Rin. “Ayakta kalan çok az yapı var. Yeni sığınak inşa edene dek—”

“Yak,” diye hırladı Venka. “Yoksa gazyağı bulur kendim yaparım. Kundakçılıkta pek iyi değilim. Ya sen kontrollü bir ateş yakarsın ya da cehennem ateşiyle boğuşursun. Senin seçimin.”

Bir gözcü yanlarına gelerek Rin’i cevap vermekten kurtardı.

“Bulduk,” dedi gözcü. “Yalnızca bir tane varmış.”

Rin’in midesi kasıldı. Bu olamaz. Şimdi değil. Hazır değildi; kerhanelerden sonra bir köşeye büzülüp saklanmak istiyordu.

“Neredeymiş?”

“Şehir sınırının bir kilometre kadar güneyinde. Ortalık ça-

murlu, daha kalın çizmeler giymek isteyebilirsiniz. Tegmen Chen size yolda olduğunu söylememi istedi. Sizi götürüyüm mi?"

Rin tereddüt etti. "Venka..."

"Ben yokum. Görmek istemiyorum." Venka arkasını dönüp uzaklaşırken omzunun üzerinden konuşmaya devam etti. "Kerhanenin şafak sökene dek küle dönmüş olmasını istiyorum, yoksa kendi görevim olduğunu düşüneceğim."

Rin onun peşinden gitmek istedi. Venka'yı bileğinden tutup ikisi de ağlamaya başlayana dek, hıçkırıkları sakinleşene dek sarılmak istiyordu. Ama Venka bunu acıma olarak algıladı ve en çok kendine acınmasından nefret ediyordu. Acımaya hakaret gözüyle bakıyordu – bunca zaman sonra herkesin onun kırılgan ve hasarlı olduğunu, yıkılmak üzere olduğunu düşündüğünün kanıtı olarak görüyordu. Rin ona bunu yapamazdı.

Kerhaneleri yakmaya karar verdi. Kurtarılanlar birkaç gece açık havada kalabilirdi. Onları ısıtacak kadar ateşi vardı.

"General?" diye sordu gözcü sessizce.

Rin gözlerini kırptırdı. Venka'nın uzaklaşan silüetini izliyordu. "Bana bir dakika ver. Doğu kapısında buluşalım."

Rin çizmelerini değiştirmek için generalin ofisine uğradı ve etrafa soruşturup fazladan bir kürek buldu. Sonra da gözcüyü katliam alanına doğru takip etti.

Yürüyüşleri beklediğinden kısıydı.

Alanı yarım kilometreden tanıdı. İnce bir toz katmanı altındaki çürümenin iğrenç kokusundan, toprak altına kaçan tumbul böceklerden ve yerden çıkan beyaz kemik parçalarına tünemiş leşçil kuşlardan tanıdı. Rengi değişmiş ve yeni kazılmış topraktan, Mugenlilerin cesetleri gömmeye lütfettiği yerdeki saç ve kıyafet parçalarından tanıdı.

Mezarlara üç metre kala durdu. Daha fazla ilerlemeden nefes alması gerekiyordu.

"Bırak başkası yapsın." Kitay elini Rin'in omzuna koydu. "Geri dönme iznin var."

"Bırakmam," dedi Rin. "Bırakmam. Benim yapmam gerek."

Onun yapması gerekiyordu çünkü bu onun suçuydu. Bakmak zorundaydı. Ölülere en azından saygı borcu vardı.

Hepsini gömmek, bu sığ mezarın üstüne toprak yığıp küreğiyle bastırmak ve bölgeyi düzlemek için üstünde arabalar gezdirmek istiyordu ki araziye karışsın ve bir gün burası hiç var olmamış gibi davranabilsinler.

Ama cesetleri teşhis etmeleri gerekiyordu. Birçok güneyli sevdiklerinin hayatta olup olmadığının belirsizliğinde kapana kısılmıştı ve bu belirsizlik matemden daha çok acı verebiliyordu. Cesetleri bulduklarında en azından yas tutabilirlerdi.

Ve güneyde cenaze ritüelleri çok önemli olduğundan cesetlerin temizlenmesi gerekiyordu. Barış döneminde Tikany'de cenazeler tüm gün sürerdi. Yas tutanlar –ölenin ailesinin durumu varsa bazen daha kalabalık görünsün diye profesyonel yas tutucu tutarlardı– kasabanın dışındaki atalardan kalma mezarlıklara götürülen tabutu takip ederken inleyip ağlardı. Ölülerin ruhu mezarlarına gitmeye ikna edilmeliydi ki hayatta kalanlara musallat olmak yerine dinlensinler – bu da kâğıttan yapılma eşyalar ve tütsüler yakarak ruhu öbür dünyaya uğurlamak demekti.

Rin öbür dünyanın neye benzediğini artık biliyordu. Yakılan kâğıtların gerçek hazinelere dönüştüğü paralel bir hayalet kent olmadığını biliyordu. Ama yine de sevdiklerinin bedenini çürümeye terk etmek utanç vericiydi.

Rin, Horoz mirasının çoğundan vazgeçmişti. Aksanını ve güneyli tavırlarını kaybetmişti, okuldaki ilk yılından beri bir Sinegard soylusu gibi giyiniyor ve konuşuyordu. Güneyli batıl inançlarına inanmıyordu ve şimdi de numara yapacak değildi.

Ama ölüm kutsaldı. Ölüm saygı gerektirirdi.

Kitay, kusmak üzere olan birinin gri yeşil rengine bürünmüştü.

Rin, Kitay'ın küreğine uzandı. "Dayanamıyorsan kalmak zorunda değilsin. Bunlar senin halkın değil."

"Biz bağlıyız." Kitay küreğini geri alıp Rin'e solgun ve bitkin bir şekilde gülümsedi. "Senin acın benim acımdır."

Beraber kazmaya başladılar.

Zor değildi. Mugenliler eserlerini ince bir toprak katmanıyla kapatmıştı, altındaki uzuv yığını gizlemeye yetecek kadar. Rin bir cesedin üst kısmını açığa çıkardığında durup başka bir yeri kazmaya devam ediyordu, yumuşak, çürümekte olan bedenlere zarar vermek istemiyordu.

"Kuzeyde ölülerimizi yakıyoruz," dedi Kitay bir saatin sonunda. Alnındaki teri silerken çamur izi bıraktı. "Daha temiz."

"Yani bız kabayız," dedi Rin. "Ne olmuş?"

Yaptıklarını savunacak enerjisi yoktu. Toprağa gömme en eski güney rituellerinden biriydi. Horozlar toprak insanıydı, bedenleri ve ruhları toprağa aitti – vilayetin tarihi kadar eski, nesillerdir işaretlenmiş, sahip olunmuş ve yaşanmış, atalarından kalma toprağa. Ne olmuş bu onları İmparatorluk'un çamur tenli süprüntüleri yapıyorsa? Toprak kalıcıydı, affetmezdi. Toprak yükselip işgalcileri bir lokmada yutardı.

"Bu bedenlerin yarısını tanıyamazlar," dedi Kitay. "Fazla çürümüşler, bak—"

"Hâlâ kıyafetleri var. Takıları. Saçları. Dişleri. Kim olduğunu bulurlar."

Kazmaya devam ettiler. Ne kadar yüz bulurlarsa bulsunlar sığ mezarlar bitmek bilmiyor gibiydi.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu Kitay bir süre sonra.

"Hayır," dedi Rin.

Doğru söylüyordu. Bir ara Eğitimci Feyrik'i aramayı düşünmüştü. Onu tanımasını sağlayacak ayırt edici özelliklerini hatırlamaya çalışmıştı. Boyu ve yapısı ortalamaydı. Belki sakalını arayabilirdi – ama Tikany'de onun gibi sakallı yüzlerce adam vardı. Kıyafetleri ayırt edici değildi; belki uğurlu kumar zarları ön cebinde olabilirdi ama Rin birinin öldüğünü teyit etmek için dolaşp sakallı her cesedin cebine elini sokma düşüncesine dayanamıyordu.

Eğitimci Feyrik'i bir daha görmeyecekti. Bunu biliyordu.

Saatler sonra Rin nihayet durmalarını söyledi. Üç saattir kazıyorlardı. Güneş gökte alçalıyordu, yakında küreklerinin toprağa mı ete mi saplandığını göremeyecekleri kadar karanlık olacaktı.

"Köye dönelim," diye hırıldadı Rin. Çok susamıştı. "Yarın güneş doğunca döneriz—"

"Bekleyin," dedi ilerideki bir asker. "Burada bir şey hareket ediyor."

Önce Rin ufak hareketin gömülü metaldeki ışık yansıması olduğunu sandı, ya da leş didikleyen bir akbaba. Yaklaşınca bunun ceset yığınınındaki bir boşluktan uzanmış ve hafifçe sallanan sıska bir el olduğunu gördü.

Askerler aceleyle cesetleri yoldan çekti. Altı bedeninin altında elin sahibini buldular, tüm bedeni kurumuş kanla kaplı, sıska, öksüren bir oğlan çocuğu.

Onu mezardan çıkardıklarında bilinci hâlâ yerindeydi. Şaşkın şaşkın onlara baktı. Sonra gözleri kapanıp başı yana düştü.

Rin koşuculardan birini doktor çağırması için gönderdi. Bu sırada çocuğu çimenlere yatırıp tenine yapışmış kan ve toprağı mataralarındaki suyla temizlemeye çalıştılar. Rin tüm bu süre boyunca çocuğun göğsünü izledi – kanlı ve rengi değişmişti, kuru kan ve morluklarla kaplıydı ama hâlâ düzenli ve kararlı bir ritimle inip kalkıyordu.

Doktor gelip çocuğun göğsünü alkolle temizlediğinde kanın kaynağının derin olmadığını gördüler – sol omzunda beş santim derinliğinde bir kesikti. Canını yakmaya yeterdi ama ölümcül değildi. Toprak yara lapası görevi görmüş, onu öldürebilecek kan kaybını yavaşlatmıştı.

“Onu sıkı tutun,” dedi doktor. Bir şişe pirinç şarabı açıp yaraaya döktü.

Çocuk irkilerek uyandı ve acıyla tısladı. Gözleri açılıp Rin’e dikildi.

“İyisin,” dedi Rin çocuğu yerde tutarken. “Hayattasın. Cesur ol.”

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. Ellerinin altında kıvranırken kenetlenmiş çenesinde bir damar seğirdi ama bir kez olsun bağırmadı.

Burada birkaç günden fazla hayatta kalmış olamazdı. Enfeksiyon ve susuzluk onu öldürürdü. Bu da katliamın taze olduğu anlamına geliyordu. Mugenliler onları Güney Ordusu gelmeden birkaç gün önce öldürmüştü.

Rin bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Bir başka ordu gelmeden hemen önce neden toplu katliam yapmış olabilirlerdi?

Rin’in zaferini köreltmek için mi? Yenemeyeceklerini bildikleri orduya zehir tükürmek için mi? Son bir zalim mesaj bırakmak için mi?

Hayır. Tanrılar, hayır, lütfen, bu gerçek olmasın.

Ama başka sebep düşünemiyordu. Çocuğun gözlerinin ba-

şının arkasına dönüşünü izlerken kan şakaklarına hücum etti. Ayaga kalkmaya korkuyordu, o da bayılacaktı.

Bunu siz yaptınız, diyordu mezar alanı. Onları siz öldürtünüz. Siz gelmeseniz bu kasabaya dokunmazdık ama geldiniz ve bu sizin suçunuz.

Rin askerleri önden kasabaya yolladı. Kendisi geride kalıp güneşin batmasını bekledi. Birkaç dakikalık sessizlik istiyordu. Mezarlarla baş başa kalmak istiyordu.

"Burada canlı hiçbir şey kalmadı," dedi Kitay. "Hadi gidelim."

"Sen git," dedi Rin. "Ben arkadan geleceğim."

Kitay durdu. "Bu sana daha iyi hissettirecek mi?"

Başka bir şey demedi ama Rin ne demek istediğini biliyordu. "Öyle deme."

"Ama haklıyım," diye üsteledi Kitay. "Kolaylaştırıyor."

Rin buna itiraz edemezdi. Kitay, onun itiraf edemediği şeyleri biliyordu, zihnini açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Lütfen," dedi Rin. "Lütfen buna izin ver. Lütfen git."

Kitay itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. Başıyla onaylayıp Rin'in elini şöyle bir sıktı ve diğerleriyle gitti.

Kitay haklıydı. Rin'in katliam alanında nasıl bir bağışlama aradığını biliyordu. Mugenlilerin yaptıklarını zihnine kazırsa, yarı çürümüş cesetlerin kokusunu içine çekerse neden onlardan nefret ettiğini ve nefret etmeye devam edeceğini kendine hatırlatırsa yay şeklindeki adaya yaptığını kabullenmek kolaylaştığı için geride kalmalıydı.

Rüyalarında ölen Mugenli çocukların çığlıklarının ne kadar tiz olduğunun önemi yoktu. Yine de onlara yaptığı ve yapacağı her şeyi hak eden kalpsiz canavarlardı.

Gerçeği bu olmalıydı yoksa Rin yıkılacaktı.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Ama sonunda kampa dönmek için hareket ettiğinde güneş tamamen yok olmuştu ve üstü açık mezarlar zihnine öylesine işlemişti ki her detayı sonsuza dek aklında olacaktı. Kemiklerin dizilişi. Birbirlerine dolanışları. Batan güneşin ışığında parlayışları.

Asla unutmayacaksın, dedi Altan. İzin vermeyeceğim.

Rin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve köye doğru yöneldi.

İki adım atıp donakaldı. Bir şey onu duraklattı. Gözlerini kısıp ağaçlara baktı. Evet, gözüne ilk çarpan o hareket. Biri ormana koşuyordu.

Rin topuklarını toprağa geçirip onu kovalamaya başladı.

“Dur!”

Kollarında alevler yakıp etrafındaki karanlığa sıcak ışık yayarak ağaçların arasına daldı.

Sonra tökezleyerek bir anda durdu. Hedefi durmuştu – bir asker veya casus değildi, sığ bir hendeğe çömelip kollarını kendine dolamış ve içinden sayı sayıyormuş gibi dudaklarını oynatan küçük bir kız.

Biri ona bunu öğretmişti. Zihnine işlemişti. Rin’e de küçükken aynı şey öğretilmişti – biri seni kovalıyorsa ve kaçamayacaksan saklanacak bir yer bul ve onlar uzaklaşana dek say.

“Hey.” Tehditkar görünmemeyi umarak, kollarını ve sol elinin parmaklarını açarak yavaşça kıza yaklaştı. “Sorun yok.”

Kız başını iki yana sallayıp saymaya devam etti, gözleri sanki onu göremezse Rin yok olacaktı gibi sıkı sıkı kapalıydı.

“Mugenli değilim.” Rin uzun zaman önce kaybettiği aksanı taklit etmeye çalışarak sesli harfleri uzattı. “Horoz’um. Sizden biri.”

Kızın gözleri açıldı. Yavaşça başını kaldırdı.

Rin yaklaştı. “Yalnız mısın?”

Kız başını iki yana salladı.

“Kaç kişisiniz?”

“Üç,” diye fısıldadı kız.

Rin karanlıkta kocaman ve korku dolu bir çift göz daha gördü. Ona baktığını gördükleri an bir ağacın arkasına saklandılar.

Rin etrafına halka şeklinde alev çağırdı, açıklığı aydınlatacak kadar. Ona hayranlıkla bakan çok zayıf iki kız gördü. Gözleri sıksa suratlarında kocamandı.

“Ne yapıyorsunuz?” Ormanda ayak sesleri yankılandı. Rin arkasına döndü. Üçüncü bir silüet – kızların annesi veya ablası, emin değildi– açıklığa koşup kızların bileklerini yakaladı ve Rin’den uzağa sürükledi.

“Delirdin mi?” Kadın daha uzun olan kızın omuzlarını tutup sarstı. “Ne düşünüyordun?”

"Ateşten elbise giyyordu," dedi kız.

"Ne?"

Kız, Rin'e bakmayı bırakmamıştı. "Bakmak istedim."

"Tehlikede değilsiniz," dedi Rin hemen. "Nikara'yım, Tikany'denim. Horoz'um. Sizi korumak için buradayım."

Ama açıklamasına gerek olmadığını biliyordu. Kadının gözleri kocaman oldu ve açıklıktaki alevlerin bir meşaleden değil de Rin'den geldiğini ilk kez fark etmiş gibiydi.

Kadın fısıldadı. "Sen Speerlisin."

"Evet."

Kadının ağzı hareket etse de bir süre hiçbir kelime çıkmadı. "O zaman sen... onlar—"

"Evet," dedi Rin. "Gittiler."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hepsi öldü. Güvendesiniz."

Kadının yüzünde neşe değil, yalnızca apaçık şaşkın bir inanmazlık gördü. Daha yakından baktığında Rin, kadının zannettiği kadar büyük olmadığını fark etti. Zayıf ve pisti ama pisliğin altında kendinden çok da büyük olmayan birinin suratı vardı.

"Ormanda ne yapıyorsunuz?" diye sordu Rin.

"Kaçtık," dedi kadın. "Mugenlilerin geldiğini duyar duymaz. Nikara kadınlarına ne yaptıklarını duydum. İzin veremezdim — yani onlar—"

"Kardeşlerin mi?"

"Hayır," dedi kadın. "Aynı sokakta yaşıyorduk. Daha fazlasını benimle gelmeye ikna etmeye çalıştım. Gelmediler."

"Kaçmakla akıllılık etmişsin," dedi Rin. "Bunca zaman nasıl hayatta kaldınız?"

Kadın tereddüt etti. Rin, kurmakta olduğu yalanı gözlerinde görebiliyordu. Kadının cevabı vardı, sadece söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi.

Küçük kız konuştu. "Kulübedeki kadın."

Kadının yüzü gerildi, demek ki kız doğruyu söylemişti.

"Hangi kadın?" diye sordu Rin.

"Bizi koruyor," dedi kız. "Bir şeyleri biliyor. Bize ne zaman saklanmamız gerektiğini, hangi kökleri yiyeceğimizi ve nereye kuş tuzakları kurabileceğimizi söylüyor. Onun dediklerini yaptığımız sürece güvende olacaktık."

“O zaman sizi buradan uzaklaştırmalıymış,” dedi Rin.

“Yapamaz. Buradan ayrılmıyor.”

Rin aniden bu kadının kim olduğunu bildiğinden şüphelendi.

“Peki neden ayrılamıyor?” diye sordu.

“Şşş,” dedi kadın ama kız konuşmaya devam etti.

“Çünkü kızını Ejder Kral’ın sarayında kaybetmiş ve onun dönmesini bekliyormuş.”

Rin’in ağzına kan tadı geldi. Dizlerinin bağı çözüldü.

Burada ne yapıyor?

Kadın tereddüt ederek elini Rin’in dirseğine koydu. “Sen... sen iyi misin?”

“Burada,” diye mırıldandı Rin. Kelimeler dilinde ağır ve bakır gibiydi. “Beni ona götürün.”

Gitmesi gerekiyordu. Başka şansı yoktu. Ağa takılmış bir sinekti, engereğin ağzına tırmanan, hipnotize olmuş bir fareydi. Şimdi dönüp gidemezdi, Su Daji’nin ne istediğini bilmeden olmazdı.

BÖLÜM 8

Rin kızları dolambaçlı bir patikadan ormanın derinliklerine dek takip etti. Ay ışığı ağaçları aşamıyordu. Ağaçlar tıslayan, vızıldayan ve gölgelerde saklanan tehditlerle dolu gibiydi. Rin fener olarak elinde ufak bir ateş yakmıştı ama ağaçlar o kadar sıkı ki ormanı ateşe vermemek için alevini büyötmekten korkuyordu.

Gümbür gümbür atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Korkak, küçük bir kız değildi. Karanlıktan korkmuyordu.

Ama karanlıkta saklananlara karşı olan korkusunu dindiremedi.

“Buradan,” dedi kadın.

Rin bir öbek yaprağın altından eğilerek geçti ve dikenler dizlerini keserken yüzünü buruşturarak çalıları itti.

Ne yapıyorum?

Kitay burada olsa ona aptal derdi. Bütün ormanı ateşe verip kurtulmasını, Üçlü’yü boşvermesini söylerdi. Onun yerine Rin büyülenmiş bir av gibi Daji’nin yuvasına gidiyordu. Geçen yıl boyunca onu yakalayıp, işkence edip, manipüle etmeyi deneyip durmuş kadının yanına gidiyordu.

Ama Daji onu öldürmek istemiyordu. Daha önce de istemişti şimdi de istemiyordu. Rin bundan emindi. Daji, Rin’i öldürmek istese onu Kızıl Kayalıklar’ın dibinde öldürürdü. Rin’in atardamarına sivri bir şarapnel batırıp Rin ayakucunda, kumların üstünde kanayarak ölürken gülümserdi.

Rin, Kızıl Kayalıklar’dan Daji istediği için kurtulmuştu. Engerek’in ondan istediği bir şey vardı ve Rin en azından bunun ne olduğunu öğrenmeliydi.

“Geldik,” dedi kadın.

Rin, etrafı aydınlatmak için dikkatlice alevini büyüttü. Ağaç dalları, sarmaşıklar ve geyik derisinden yapılma minicik bir kulübenin önünde durmuşlardı. İçeriye ancak iki kişi sığabilirdi.

Kadın kulübeye seslendi. "Leydim, biz döndük."

"Dört ayak sesi duyuyorum." İçeriden zayıf, titrek bir ses geldi. "Bana ne getirdiniz?"

"Bir ziyaretçi," dedi Rin.

Kısa bir duraksama. "Yalnız gel."

Rin diz üstüne çöküp kulübenin içine emekledi.

Eski Nikan İmparatoriçesi karanlıkta oturuyordu. Cüppeleri ve mücevherleri yoktu. Pisti, kokuyordu, sarındığı yırtık pırtık kıyafetler öylesine toprak kaplıydı ki Rin asıl renklerini anlayamadı. Saçı parlaklığını yitirmişti, gözlerinin kışkırtıcı parıltısı yok olmuştu. Aylar içinde yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Bu yalnızca savaşın eseri değildi, ülkesi parçalanırken hayatta kalma çabasının stresindendi. Doğaüstü bir şey Daji'nin yüzünü kemirmiş, güzelliğini zaman ve güçlüklerin yapamayacağı şekilde bozmuştu.

Rin bir an için şaşkınlıkla onu inceledi; yanılıp yanılmadığını, belki de karşısındakinin Engerek değil de ormanda yaşayan yaşlı bir kadın olduğunu düşündü.

Ama sonra Daji sağlam gözünü Rin'e dikti ve çatlak dudakları tanıdık şekilde gülümsedi. "Uzun sürdü."

Kan, Rin'in başına hücum etti, nabızı kulaklarında attı. Kulübenin çıkışına, kızların durduğu yere baktı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Kızlar kıpırdamadı. Daji'ye bakıp komutunu beklediler.

"Gidin," dedi Daji. "Köye dönün. Koşun."

Hemen dağıldılar.

Gittikleri an Rin kemerinden bir bıçak çıkarıp ucunu Daji'nin çenesinin altındaki yumuşak ete dayadı. "Mühür'ü kır."

Daji yalnızca güldü, boğazı bıçağın ucunda oynadı. "Beni öldürmeyeceksin."

"Tanrılara yemin ederim—"

"Çoktan öldürürdün." Daji bıçağı sinek savuşturur gibi itti. "Numara yapmayı bırak. Bana canlı ihtiyacın var."

Rin bıçağı sıkı sıkı tuttu. "Mühür'ü kır."

Görüşü kırmızıya büründü. Elinin kaymasını, istemeden tenini kesmesini engellemek için odaklanması gerekti. Daji'yi yakalarsa ne yapacağını hayal ederek saatler geçirmişti. Daji'yi zih-

nindeki engeli kaldırmaya zorlarsa Kitay'a bel bağlaması gerek-
meyecekti. Bir daha asla gecenin köründe ağzı kupkuru bir hâlde
onun ölümünü gördüğü kâbuslardan uyanması gerekmeyecekti.
Bir daha asla her ateş çağırışında Kitay'ın canını ne kadar yak-
tığını –bembeyaz yüzünü ve avucundaki tırnak izlerini– görmesi
gerekmeyecekti.

“Seni öldürüyor, değil mi?” Daji başını geri atıp onu tembel,
keyifli bir gülümsemeyle izledi. “Oğlan acı çekiyor mu?”

“Mühür'ü kır. Tekrar etmeyeceğim.”

“Ne, Sorqan Sira yapamadı mı?”

“Yapamadığını biliyorsun,” diye hırladı Rin. “Onu koyan sen-
sin, *senin* izin ve kaldırabilecek tek kişi de sensin.”

Daji omuz silkti. “Yazık.”

Rin bıçağının Daji'nin tenine daha sıkı bastırdı. Kan akıtması
için ne kadar bastırması gerekiyordu? Belki de boynunu hedef
almamalıydı. Bir atardamarı kesebilirdi ve Daji işine yarayama-
dan ölür giderdi. Keskin, parlayan bıçak ucunu Daji'nin köprü-
cük kemiğine indirdi. “Belki de süslemeler seni ikna eder. Hangi
tarafa istersin?”

Daji yalancıktan esnedi. “İşkence işine yaramaz.”

“Yapmayacağımı sanma.”

“Yapmayacağını biliyorum. Sen Altan değilsin.”

“Beni sınamaya kalkma.” Rin bıçağın ucuna tenini hafifçe
yakmaya yetecek kadar küçük bir alev gönderdi. “Hayatım bo-
yunca tasma takılmış bir yaratık gibi yaşamayacağım.”

Daji onu uzun uzun inceledi. Parlayan metal köprücük ke-
miğinde cızırdıyor, teninde koyu renkli yanıklar oluşturuyordu
ama Daji kıpırdamadı bile. Sonunda teslimiyetle ellerini kaldırdı.
“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Çocuğum, yemin ederim bilmiyorum.”

“Ama sen—” Rin sesinin yükselmesini engelleyemedi. “Ne-
den?”

“Ah, Runin.” Daji ona acıyarak baktı. “Denemedim mi sanı-
yorsun? Sen doğduğundan beri denemediğimi mi sanıyorsun?”

Rin'le alay etmiyordu. Sesinde aşağılama yoktu. Bu dürüst bir
itiraftı – sesindeki hüznün samimi bir kırılganlık taşıyordu.

Rin, Daji'nin onunla alay ediyor olmasını diledi.

"Mühür'ü kırmak için ne gerekirse yaparım," diye fısıldadı Daji. "Onlarca yıldır kırmaya çalışıyorum."

Rin'e koyduğu Mühür'den bahsetmiyordu. Kendi Mühür'ünden bahsediyordu.

Rin bıçağını indirdi. Alevleri söndü. "O zaman neden yaptın?"

"Beni öldürmeye çalışıyordun, canım."

"Bana değil. Onlara."

"İstemiyordum. Ama birbirlerini öldüreceklerini düşündüm. Ve ölmek istemiyordum." Daji onunla göz göze geldi. "Anlıyorsundur."

Rin anlıyordu.

Hikâyenin tamamını bilmiyordu –Jiang'la Daji dışında bilen yoktu ve onlar da Rin'in belki de hiç bilemeyeceği sebeplerden ötürü ondan saklıyordu– ama yeteri kadarını biliyordu. Bir zamanlar Daji, Üçlü'nün diğer iki üyesini –Ejder İmparator ve Bekçi– güçlerini engelleyen bir Mühür'le lanetlemişti. Ve kaldırmayı başaramamıştı. Bir kavgayla, yirmi yıl önce yaşanan ve sebebini İmparatorluk'taki kimsenin bilmediği gizemli bir kavgayla, Üçlü hiç olmuştu çünkü Daji Mühür'ü kaldıramıyordu.

Biriniz ölecek, demişti Ketreyid kızı Tseveri, Üçlü kalbini sökmeden hemen önce. Biriniz hüküm sürecektir ve biriniz sonsuz uykuya dalecektir.

Sonunda Tseveri intikamını almıştı.

Rin topuklarının üstüne çöktü. Tüm gücü aniden tükenmişti. Öfkeli olmalıydı. Öfkeli olmak istiyordu, düşünmeden Daji'nin kellesini uçurmak istiyordu. Ama bu yaşlı ve çaresiz yaratığa bakarken tek hissedebildiği dargın ve bitkin bir merhametti.

"Seni öldürmeliyim." Bıçak elinden düştü. "Neden seni öldüremiyorum?"

"Çünkü bana hâlâ ihtiyacın var," dedi Daji usulca.

"Neden buraya geldin?"

"Seni beklemek için. Tabii ki." Daji uzanıp iki parmağıyla Rin'in yanağına dokundu. Rin irkilmedi. Dokunuşu zalimce veya aşağılayıcı değildi. Tuhaf bir şekilde onu rahatlatma çabası gibiydi. "Lusan'da söylediklerimde ciddiydim. Keşke sana yardım etmeme izin verseydin. Çok az kişi kaldık."

“Ama nasıl—”

“Tıkany'ye geleceğini mi nasıl biliyordum?” Daji iç çekip kırdadı. “Çünkü siz Speerlilar aynısınız. Köklerinize bağlısınız, sizi tanımlayan şey bu. Sinegard'da kendini değiştirip eskiden olduğun kızı öldürebileceğini sandın. Ama geldiğin yere dönmeden edemiyorsun. Speerlilar öyledir. Kabilene aitsin.”

“Kabilem öldü,” dedi Rin. “Bu benim kabilem değil.”

“Ah, bunun doğru olmadığını biliyorsun.” Daji'nin dudakları acıma dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Artık güney sensin. Horoz Vilayeti varoluş hikâyesinin bir parçası. Öyle olmasına ihtiyacın var. Başka hiçbir şeyin yok.”

“Bu delilik,” dedi Kitay.

“Eh, onu başka yere koyamayız,” dedi Rin.

“Yani onu burada mı tutacaksın?” Kitay ellerini kaldırıp delicesine generalin ofisini gösterdi. “Burada uyuyoruz.”

“Başka odada uyur—”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Souji'ye söyleyecek misin? Zhuden'e?”

“Tabii ki hayır, sen de söylememelisin—”

“Çapa bu mu?” diye sordu Daji kapıdan. Gözleri Kitay'a kaydı, lezzetli bir avmış gibi onu inceledi. “Onunla yatıyor musun?”

Kitay irkildi. Rin bir an şaşkınlıktan cevap veremeyerek Daji'ye bakakaldı. “Ben... ne?”

“Bir ara denemelisin. Bağ bunu çok özel kılıyor.” Daji ileri bir adım atıp dudağını kıvrarak Kitay'ı incelemeye devam etti. “Ah, seni hatırlıyorum. Akademi'den Irjah'nın öğrencisi. Akıllı çocuksun.”

Kitay'ın elleri belindeki kemere gitti. “Bir adım daha atarsan seni öldürürüm.”

“O düşmanımız değil,” dedi Rin aceleyle. “Bize yardım etmek istiyor—”

Kitay kahkaha attı. “Delirdin mi?”

“Bize zarar vermeyecek. Bana zarar vermek istese Kızıl Kayalıklar'da yapardı. Şimdi güç dengesi değişti, bir sebebi—”

“O kaltak,” dedi Kitay yavaşça, “babamın ölümüne sebep oldu.”

Rin ne diyeceğini bilemedi.

“Çok özür dilerim,” dedi Daji. Tuhaf ama içten görünüyordu – bakışları ciddiydi, dudaklarının alaycı kıvrımı yok olmuştu. “Bakan Chen sadık bir hizmetkârdı. Keşke savaş onu almasaydı.”

Kitay, Daji’nin ona hitap etmeye cüret etmesine şaşırmişti. “Sen bir canavarsın.”

“Ketreyidlerle üç yıl yaşadım ve Panteon’la ilgili ikinizden de çok şey biliyorum,” dedi Daji. “Hesperyahlara ya da Yin Vaisra’ya karşı savaşmış tek kişi benim. Olacaklardan sağ çıkmak istiyor-sanız bana ihtiyacınız var; yani tehditler savurmayı kessen iyi olur, ufaklık. En iyi istihbaratınız bu mu?”

Daji aniden Kitay’ın masasına dönüp özenle işaretlenmiş haritalarını karıştırmaya başladı. Kitay onu durduracak oldu ama Rin yolunu kesti.

“Söyleyeceklerini bir kez dinle,” diye mırıldandı.

“Dinle mi? Kellesini uçurmamız lazım!”

“Sadece dinle,” diye ısrar etti Rin. “Dedikleri işe yaramazsa köylülere kim olduğunu söyleyip adaleti onların eline bırakırız. İlk darbeyi sen vurabilirsin.”

“Şimdi vurmayı tercih ederim.”

Daji başını kaldırdı. “Kaybedeceksiniz.”

“Sana soran oldu mu?” diye çıkıştı Kitay.

Daji tırnaklarını haritaya dokundurdu. “Nasıl ilerleyeceği belli. Mugenlileri yenebilirsiniz. Seferiniz henüz bitmedi – tekrar toplanmalarını engellemek için onları güneye kovalamalısınız. Ama şimdi ivmeniz yüksek. O köylü ordusunu iyi eğiterseniz kazanırsınız. Ama Cumhuriyet güneye döndüğü an Vaisra sizi toza çevirecek.”

Daji’nin ses tonu konuşurken bariz bir şekilde değişti. Zayıf, büyükannemsi titremesi kayboldu ve tonu derinleşti. Kelimeleri daha net, keskin ve kendinden emindi. Eskiden olduğu gibiydi. Bir hükümdar gibi.

“Kendi başımıza iyi gidiyoruz,” dedi Kitay.

Daji güldü. “Tek cephe zor hayatta kaldınız. Tikany’yi kurtarmadınız, bir mezarlığı işgal ettiniz. Ve Cumhuriyet’e karşı hiçbir savunmanız yok. Sizi unuttuklarını mı sanıyorsunuz? Onlar adına Federasyon’u temizlediğiniz an saldıracaklar ve neye uğradığınızı şaşıracaksınız.”

“Ordumuz binlerce kişilik ve gittikçe büyüyor,” dedi Kitay.

“Aranızda zeki olan sen değil miydin? Yelkenli balon ve arkebüzlere karşı şimdiki rakamlarınızın beş katı gerek.” Daji tek kaşını kaldırdı. “Ya da şamanlara ihtiyacınız var.”

Kitay gözlerini devirdi. “Bir şamanımız var.”

“Minik Runin sınırlı menzili ve bariz bir zayıflığı olan tek bir asker.” Daji eliyle Kitay’ı gösterdi. “Ve her mücadelede saklanamazsın, hayatım. Rin Federasyon’a yaptığı boyutta bir felaket yaratamazsa Yin Vaisra ve ordusuna karşı şansınız yok.”

“Bir tanrıyı gömdüm,” dedi Rin. “Yelkenli balonların çaresine bakabilirim.”

Daji güldü. “Bakamazsın. Tüm bir yelkenli balon filosunu iş başındayken hiç görmedin. Ben gördüm. Savaş araçları kuşlar gibi hafif ve çevik. Tanrıları çağırıyorlar gibi. Sen ateşi çağırabilirsin ama seni füzelere boğacaklar.” Avucunu haritaya vurdu. “Sayınız ve gücünüz onlarınkinden çok az ve *hemen* bunu düzeltecek adımlar atmanız lazım.”

Rin, Kitay’ın ifadesinin öfkeden meraka dönüştüğünü gördü. Daji’nin mantığını anlıyordu – sinirli de olsa gerçeği gördüğünde kabul edecek kadar zekiydi. Ve Rin gibi o da maalesef Daji’nin haklı olduğunu fark etti.

Asıl soru bu konuda ne yapacaklarıydı.

Rin cevabı biliyordu. Daji’nin hevesle kararını dillendirmesini beklediğini gördü.

“Daha çok şamana ihtiyacımız var,” dedi Rin.

“Haklısın, canım. Bir şaman ordusuna ihtiyacınız var.”

Bu ifade o kadar tuhaftı ki bir an için Rin ve Kitay bakakaldılar. Ama Kitay itirazlarını hazırlarken –ifadesine bakılırsa sadece itirazları vardı– Rin bunun başarılı olabileceği bir dünyayı hayal etmeye çalışıyordu.

“Altan’ın istediği buydu,” diye mırıldandı Rin. “Altan hep Chuluu Korikh’tekileri salmak istiyordu, delilerden oluşan bir ordu—”

“Altan aptalın tekiydi,” diye geçiştirdi Daji. “Taştan dağa gitmiş birini geri getiremezsin. Zihinleri parçalanmış oluyor.”

“O zaman nasıl—”

“Hadi ama, Runin. Bu basit. Yenilerini eğiteceksin.”

“Ama vaktimiz yok,” dedi Rin aptalca çünkü olası itirazlarının içinde açıklaması en kolay olan buydu.

Daji omuz silkti. “Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“Bu konuşma gerçekleşiyor olamaz,” dedi Kitay çaresizce duvara hitap ederek.

“Panteonun varlığını kabullenmem yıllar aldı,” dedi Rin. “Ve sadece birkaç haftamız var, yapamayız—”

“Jiang, Anka’yı zihninden uzaklaştırmaya o kadar kararlı olmasa birkaç hafta sürerdi,” dedi Daji. “Ve sorununun yarısı, var olan dünya görüşünden uzaklaşmaktı. Zihnin Şamanizm’in var olabileceğini kabul etmiyordu. O inançların artık bozuldu. Nikaralar bu dünyada tanrıların da aralarında yürüdüğünü fark etti. Senin yanışını gördüler. Zaten inançlılar.” Daji ince, soluk parmağını uzatıp Rin’in alnına dokundu. “Tek yapman gereken onlara erişim sağlamak.”

“Benim gibilerden bir ordu yaratmamızı istiyorsun.” Rin kulağa aptalca geldiğini, tekrar tekrar konuştukları bir şeyi tekrarladığını biliyordu ama gerçekliğini algılaması için yüksek sesle söylemesi gerekiyordu.

Kitay’ın inanamamasını anlıyordu. Bu çözüm korkunçtu. O kadar insanlık dışı, o kadar gaddar ve sorumsuzcaydı ki Hesperyalılardan kaçtığı onca ay boyunca bir kez bile gerçekten düşünmemişti. Aklından geçmişti tabii ama saniyeler içinde boşvermişti çünkü...

Çünkü ne?

Çünkü tehlikeli miydi? Tüm seçenekleri tehlikeliydi. Baraj kapıları artık açılmıştı, ülkede üç grup birbiriyle savaşıyordu; biri gökleri kontrol ediyordu ve bir bölgeyi saniyeler içinde küle çevirme gücüne sahipti. Rin bu güç dengesizliğini bir şekilde, yakın zamanda, çözemezse kendini bir tabutta Nezha’ya teslim etse yeriye.

Çünkü bu canavarca mıydı? Ama savaşta her seçeneğin canavarca olduğu bir an gelirdi ve artık tek soru, hangi seçeneğin onları hayatta tutacağıydı.

“Çok basit, çocuklar,” dedi Daji. “Bu ülkeye dini geri getirin. Hesperyalılara tanrılarla ilgili gerçeği gösterin.”

Daji artık Kitay’la konuşmuyordu. Kitay odada olmasa da

olurdu, ikisi de onun tek bir itirazını dikkate almıyordu. Daji doğrudan Rin'le konuşuyordu, şaman şamana.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Daji. "Tüm bu savaşı savunmada geçiriyorsun. Hâlâ bir kaçak gibi düşünüyorsun. Ama artık bir hükümdar gibi davranmaya başlamanın vakti geldi."

"Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın," dedi Kitay.

Daji gitmişti, bir grup muhafızla binanın bir odasına yollanmıştı. Bu önlem bir bloften ibaretti –Rin, Daji'nin istese bir taburu kendi başına alt edebileceğini biliyordu– ama muhafızlarda uyarı boynuzları vardı. Bir şey olursa en azından haber verebilirlerdi.

Rin ofiste Kitay'la kaldı. Hiç değerlendirmedeği olasılıklarla başı dönüyordu. Birkaç dakika sessizlik oldu. Kitay öfkeli ve sessizdi, Rin patlayacağından korkarak onu izledi.

"Sen hiç düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Dalga geçiyorsun," dedi Kitay.

"Daji haklı olabilir. İşleri dengeler—"

"Benimle alay mı ediyorsun? Cidden mi, Rin? Seni manipüle ediyor, hep yaptığı şey bu; sen de avucundan bok yiyorsun."

Rin bunun mümkün olabileceğini düşündü. Daji onu mahvetmeye çalışıyor olabilirdi, bu da hedefine ulaşmanın en sadistik yolu olurdu. Ama Hesperyalılardan bahsederken Daji'nin yüzündeki ifadeyi görmüştü. Kendinden yaşça çok da büyük olmayan, ne yapacağını bilemediği bir güce sahip, daha yeni kurtardığı ülkesi tekrar elinden koparılıp alınacak diye korkan bir kız görür gibi olmuştu.

"İşler değişti," dedi Rin. "Daji artık imparatoriçe değil. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var."

Kitay kollarını göğsünde kavuşturdu. "Büyülenmişsin."

"O da ne demek?"

"Engerek'in senin üstünde tuhaf bir etkisi var – hayır Rin, itiraz etme, doğru olduğunu biliyorsun. Onun yanındayken mantıklı davranmıyorsun, hiçbir zaman. Hep aşırı tepki veriyorsun, mantıklı olanın tersini yapıyorsun—"

"Ne? Hayır öyle yapmıyorum—"

“Ya Lusan? Kızıl Kayalıklar? İki kez onu öldürme şansın vardı ve öldürmedin. Neden, Rin?”

“Öldürecektim! Ama benden güçlüydü—”

“Öyle miydi? Yoksa öyle olmasına izin mi verdin?” Kitay’ın sesi öfkeden tehlikeli bir derecede kısıktı. Rin bundan nefret ediyordu, bağırmasını tercih ederdi. “Engerek sana çok *anlamsız* şeyler yaptırıyor ve bunun seni hâlâ hipnotize ettiğinden mi yoksa başka bir sebepten mi olduğunu bilmiyorum ama kendine gelmek gerek. Daji’nin düşünmeni istediği şeyi düşünüyorsun. Seni baştan çıkardı ve bunu fark etmeyecek kadar aptal olmadığını *biliyorum*.”

Rin gözlerini kırptırdı. Haklı mıydı? Daji zihninde bir zehir mi bırakmıştı? Rin’i Mühür ile hipnotize mi ediyordu?

Bir an sessiz kaldı, bunu sakince düşünmeye çalıştı. Objektif olarak. Evet – kendine karşı dürüst olursa Daji’nin *gerçekten* üzerinde tuhaf bir etkisi vardı. Engerek’in yakınındayken nefes almakta zorlanıyordu. Eli kolu titriyor, alevleri coşuyor, onu boğma isteği, *öldürme* isteğiyle...

Ya da o olma isteğiyle titriyordu.

İşte bu. Rin, Daji’nin sahip olduklarını istiyordu. Onun kendine güvenini, sakın otoritesini istiyordu. Onun gücünü istiyordu.

“Daji’nin bir konuda haklı olduğunu reddedemezsin,” dedi Rin. “Güney cephesinin tek amacı dikkat dağıtmak. Şu an en büyük sorunumuz Nezha ile nasıl başa çıkacağımız.”

Kitay iç çekti. “Senin gibi insanlardan oluşan bir ordu yaratarak mı?”

“Çok mu yanlış?” İyi bir itiraz bulmakta gittikçe zorlanıyordu. Daji ona cevher gibi parıldayan bir fikir sunmuştu ve Rin onu zihninde döndürüp olasılıkları düşünmeden edemiyordu.

Şamanlardan oluşan bir ordu hayal et, diye fısıldadı zihninde kısık bir ses. Altan’ın sesi. Ateşin katıksız gücünü düşün. Cike’i geri aldığını düşün. İkinci bir şansın olduğunu düşün.

“Bunu hiç olmazsa enine boyuna konuşmamız gerek,” dedi Rin.

“Hayır,” dedi Kitay sertçe. “Göz ardı ediyoruz, hem şimdi hem de sonrası için.”

"Ama neden—"

"Çünkü bunu insanlara yapamazsın," diye çıktı Kitay. "Gayet olası küresel felaket ihtimalini bir an için boşver – ki bunu düşünmemiş olmaya da şaşırdım. İnsanın zihnine ne yaptığını sen biliyorsun. Bu, bir başkasına yapmak isteyeceğin bir şey değil."

"Ben iyiyim işte."

"İyi kimsenin seni tanımlamak için kullanacağı bir kelime değil."

"İşe yararım," dedi Rin. "İhtiyacımız olan da bu."

"Zar zor işe yarıyorsun," dedi Kitay becerebildiği en zalim ses tonuyla. "Ve sen eğitim aldın. Ama Jiang artık yok, Sorqan Sira da öldü. Bunu başkasına yaparsan onları ölüm cezasına çarptırmış olursun."

"Cike bunu yaşadı," diye belirtti Rin.

"Ve Cike'in kaderini başkasına yaşatmak mı istiyorsun?"

Rin yüzünü buruşturdu. Cike'in ilk andan beri iki muhtemel kaderi olmuştu – ölüm veya Chuluu Korikh. Rin, Tuhaf Çocuklara katıldığı andan itibaren bu uyarıyı tekrar tekrar duymuştu ve zaman içinde tekrar tekrar, kaçınılmaz bir şekilde ve vahşice gerçekleşmesini izlemişti. Altan'ın alevlerle kaplanmasını izlemişti. Baji'nin kurşunlara boğulmasını izlemişti. Suni ve Feylen'in kendi zihinlerinde, kurtulamadıkları şeytanlar tarafından hapsolunmuşu izlemişti. Kendisi de neredeyse bu kadere yenik düşmüştü.

Başkasını bunu yaşamaya zorlayabilir miydi?

Evet. Bu, yelkenli balon filosuna karşı tek şanslarıysa kesinlikle evet. Güney Nikara'nın geleceği için, hayatta kalabilmeleri için – evet.

"Daha önce yapıldı," dedi Rin.

"Ama biz yapmadık. Hiç biz yapmadık. Bunu başkalarına yapamayız." Kitay'ın sesi titredi. "Buna ortak olmayacağım."

Rin güldü. "Aşmayacağın sınır bu mu? Hadi ama, Kitay."

"Bunun nasıl hissettirdiğini anlamıyor musun? Nezha'ya olana bak. Onu tanrısını çağırmaya zorladın ve—"

"Ben onu hiçbir şey yapmaya zorlamadım," diye çıktı Rin.

"Kendine yalan söyleme. Onun için işkence olduğunu bile bile sınırlarını aşmaya zorladın ve eline ne geçtiğine bak, sırtındaki Tianshan Dağı boyundaki yara."

Rin geri çekildi. "Siktir git."

Bu alçakça bir darbeydi. Kitay bunu biliyordu; en çok neyin canını yakacağını biliyordu ve yine de bıçağı saplayıp çevirmişti.

Özür dilemedi. Aksine sesini yükseltti. "Delice fetih hayallerini bir kenara bırakırsan, Engerek'in varlığıyla kafayı bulmaya son verirken bunun birine yapabileceğin en kötü şeylerden biri olduğunu fark edersin."

"Ah, sen çok bilirsin ya."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri inanamayarak kocaman açıldı. "Rin, ben *Golyn Niis*'teydim ve Anka'nın zihnimi yırtıp geçişi yaşadığım en zalimce işkence."

Bu, Rin'in çenesini kapattı.

Ateşi çağırabilmesinin tek sebebinin Kitay'ın buna izin vermesi, her gün zihnini tırmalayan zalim tanrının somut dünyaya geçişine izin vermesi olduğunu unuttuğu için kendine kızdı. Kitay sesini bile çıkarmadan başa çıkmıştı çünkü Rin'in endişelenmesini istemiyordu. Öyle iyi başa çıkmıştı ki Rin bunu düşünmeyi bırakmıştı bile.

"Üzgünüm," dedi Rin. Omzuna uzandı. "Özür dilerim, düşünemedim—"

"Hayır, Rin." Kitay elini itti. Yatıştırılmak istemiyordu, söylecekleri bitmemişti. Konu henüz kapanmamıştı. "Hiç düşünmüyorsun."

Rin yalnız başına Tikany'de gezindi. Kitay generalin binasında bir yerlere gitmişti, Rin de onu aramaya uğraşmamıştı.

Daha önce de böyle kavga etmişlerdi. Kızıl Kayalıklar'daki savaştan beri pek sık değildi ama birkaç haftada bir aynı tartışma gün yüzüne çıkıyordu, aşamadıkları bir ayrılıktı. Yüzlerce farklı şekilde ortaya çıksa da aynı temel anlaşmazlığa dayanıyordu. Kitay, Rin'i duygusuz buluyordu. Bir seferinde dediği gibi, insan hayatına karşı akıl almaz derecede umursamazdı. Rin de onun zayıf ve eyleme geçemeyecek kadar tereddütlü olduğunu düşünüyordu. Rin, Kitay'ın durumu tam anlamadığına, hâlâ tuhaf ve pasifist bir diplomasi umuduna tutunduğuna inanıyordu. Yine de kavgalarından sonra Rin hep kendini sınıfta yaramazlık yapmış bir çocuk gibi utanmış ve suçlu hissediyordu.

Siktir et, diye düşündü. Kitay'ı unut gitsin. Ahlak değerlerini boşver gitsin. Kendine işin ucunda ne olduğunu hatırlatmalıydı.

Birlikleri kent meydanında herkese açık bir mutfak inşa etmişti. Askerler, uzun kuyruklarda bekleyen sivillere kâseler dolusu pirinç lapası ve buharda pişmiş şanyu dağıtıyordu. Kamp yardımcıları kuyruklarda geziniyor ve sivillere fazla hızlı yemeklerini ve mideleri ağrırsa hemen durmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Uzun süreli açlık sonrası fazla yemekten delinen mideler ölümcül olabilirdi.

Rin sıranın önüne geçip birini sağ dirseğinin kıvrımında dengeleyerek tepeleme şanyu kökü dolu iki kâse aldı.

Tikany'nin kuzey yanındaki çadır kompleksine tam olarak revir denemezdi. Daha çok, eskiden belediye binasının olduğu yerdeki yıkıntıdan inşa edilmiş bir triyaj merkeziydi. Ameliyathanenin dışında üstü kumaş kaplı bambu matlar düzgün sıralar hâlinde dizilmişti. İçeride işi başından aşkın asistanlar yaralan aylardır iltihaplı olan köylülere antiseptik ve ağrı kesici taşıyordu.

Rin en yakındaki doktora gidip katliam alanındaki çocuğu sordu.

“Şurada, köşede,” dedi doktor. “Bir şey yedirebilecek misin bak bakalım. Hiçbir şeye dokunmadı.”

Çocuğun göğsü bandajlara sarılıydı ve onu mezarlarda buldukları günkü kadar bitkin ve soluk tenliydi. Ama doğrulup oturmuştu, bilinci yerinde ve uyanıktı.

Rin onun yanına yere oturdu. “Merhaba.”

Çocuk ona şaşkın şaşkın baktı.

“Ben Runin,” diye devam etti. “Rin. Seni mezardan çıkardım.”

Çocuğun sesi hırıltılıydı. “Kim olduğunu biliyorum.”

“Peki senin adın ne?” diye sordu Rin usulca.

“Zhen,” dedi çocuk ve öksürdü. Elini göğsüne bastırıp yüzünü buruşturdu. “Zhen Dulin.”

“Şanslıymışsın, Dulin.”

Çocuk homurdanarak güldü.

Rin bir kâseyi yere koyup diğerini ona uzattı. “Aç mısın?”

Dulin başını iki yana salladı.

“Kendini aç bırakırsan onların kazanmasına izin vermiş olursun.”

Dulin omuz silktili.

Rin başka bir şey denedi. "İçinde tuz var."

"Hadi oradan," dedi Dulin.

Rin sırtımadan edemedi. Maymun Vilayeti'nin güneyindeki kimse aylardır tuz tatmamıştı. Barış zamanında bu kadar yaygın bir baharatın değerini bilmemek kolaydı ama aylarca yavan sebze yedikten sonra tuz altın kadar değerli oluyordu.

"Yalan söylemiyorum." K seyi Dulin'in burnunun dibine uzattı. "Dene."

Dulin önce tereddüt ettiyse de sonra başını salladı. Rin k seyi Dulin'in titreyen parmaklarına dikkatle bıraktı.

Dulin bir kaşık buharda pişmiş şanyuyu ağzına götürüp kenarını kemirdi. Gözleri kocaman oldu ve kaşığı bırakıp kalanını Rin k seyi her an elinden alabilirmiş gibi aceleyle yemeye başladı.

"Yavaş ol," diye uyardı Rin. "Daha çok var. Miden kasılırsa bırak."

Dulin k sesini neredeyse bitirene dek tekrar konuşmadı. Durup derin bir nefes alıp gözlerini kırptırdı. "Tuzun tadını unutmuştum."

"Ben de."

"Ne kadar çaresiz kaldığımızı biliyor musun?" Dulin k seyi indirdi. "Mezar taşlarının üstündeki beyaz birikintileri kazıyıp kaynattık çünkü tadı tuza benziyordu. Mezar taşları." Elleri titredi. "Babamın *mezar taşı*."

"Onu düşünme," dedi Rin sessizce. "Bunun tadını çıkar."

Rin bir süre sessizce yemesine izin verdi. Sonunda Dulin boş k sesini yere bıraktı ve iki eliyle midesini tutarak i  çekti. Sonra Rin'e döndü. "Neden buradasın?"

"Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum," dedi Rin.

Dulin olduğu yerde ufaldı. "şeyde mi—"

"Evet. Lütfen. Hatırlıyorsan. Hatırlayabildiğin kadarını."

"Neden?"

"  nk  öğrenmem gerek."

Dulin uzun bir süre sessiz kaldı, baķıřları çok uzaktaki bir şeye dalmıştı.

" ld ğ m  sandım," dedi sonunda. "Bana saldırdıklarında o

kadar canım yandı ki her şey karardı ve bunun ölüm olduğunu sandım. Sonunda bittiği için rahatladığımı hatırlıyorum. Artık korkmam gerekmiyordu. Sonra ben—”

Devam edemedi. Tüm vücudu sarsılıyordu.

“Durabilirsin,” dedi Rin aniden utanarak. “Özür dilerim, zorlamamam gerekirdi.”

Ama Dulin başını sallayıp devam etti. “Ama sonra o alanda uyandım, tepemde parlayan güneşi gördüm ve hayatta kaldığımı fark ettim. Ama üstüme cesetler yığıyorlardı ve hayatta olduğumu fark etmelerini istemedim. O yüzden hareketsiz kaldım. Zar zor nefes alabilene dek üstüme cesetleri yığmaya devam ettiler. Sonra toprak örttüler.”

Rin’in avucu aniden acıdı ve tırnaklarını etine sapladığını fark etti. Rin kanatmadan elini gevşetti.

“Seni görmediler mi?” diye sordu.

“Bakmıyorlardı. Dikkatli davranmıyorlardı. Umurlarında değildi. Bir an önce bitmesini istiyorlardı.”

Tabii ki dile getirilmeyen ima, Dulin’in tek hayatta kalan olmayabileceğiydi. Hatta yaralanmış ama ölmemiş, mezara erken girmiş ve cesetlerin ağırlığı ve toprakla boğulmuş başka kurbanlar da olması daha olasıydı.

Rin derin bir nefes verdi.

Zihninin gerilerinde bir yerde Altan memnun olmuştu. Bu onun cevabıydı. Yaptığı her şeyi haklı çıkarıyordu. Düşmanının asıl yüzü buydu.

Kitay etikten bahsedip durabilirdi. Rin’in umurunda değildi. Intikam alması lazımdı. Ordusunu istiyordu.

Dulin’in omuzları sarsılmaya başladı. Hıçkırarak ağlıyordu.

Rin uzanıp omzunu beceriksizce okşadı. “Hey. Sorun yok – iyisin.”

“Sorun var. Hayatta kalan tek kişi ben olmamalıyım, ölmeliydim—”

“Öyle deme.”

Yüzü buruştu. “Ama hayatta kalan ben olmamalıydım.”

“Ben de hayatta kaldığım için kendimden nefret ediyordum,” dedi Rin. “Hayatta kalmamın adil olmadığını düşünüyordum. Benim yerime başkalarının öldüğünü.”

"Adil degil," diye fısıldadı Dulin. "Ben de onlarla gömülü olmalıyım."

"Ve gerçekten onlarla gömülmüş olmayı dileyeceğin günler olacak." Rin neden bu çocuğu, bu yabancıyı rahatlatma ihtiyacı duyduğunu anlamıyordu ama aylar önce birinin ona bunu söylemiş olmasını dilerdi. "O his hiç yok olmayacak. Asla. Ama canın yandığında ona odaklan. Hayatta kalmak çok daha zor. Bu hayatta kalmayı hak etmediğin anlamına gelmiyor. Cesur olduğun anlamına geliyor."

O gece Tikany yeniden canlandı.

Rin erkenden generalin ofisine çekildi, yüzü yatağa dokunduğu an uykuya dalmayı planlıyordu. Ama sonra kapısı çalındı ve Rin açtığında beklediği gibi gözcü veya ulak değil; gözleri yerde, önce konuşsun diye birbirini dürten bir grup kadınla karşılaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Rin temkinli bir tavırla.

"Bizimle gel," dedi öndeki kadın.

Rin şaşkınlıkla onlara baktı. "Nereye?"

Kadın gülümsedi. "Dans etmeye."

Sonra Rin her şeye rağmen bugünün kurtuluş günü olduğunu ve kurtuluşların kutlanmayı hak ettiğini hatırladı.

Onları karanlık gecede bambu meşaleler ve uçan fenerler taşıyan yüzlerce kişilik bir kalabalığın toplandığı kasaba merkezine doğru takip etti. Birkaç saniyede bir, âdeta müzikal bir ritimle fişekler patlıyor, durmadan çalan davullar her yerden gelen hareketli flüt müziğine eşlik ediyordu.

Meydanın göbeğinde dansçılar fır dönüyordu. Düzinelerce kişilerdi, çoğu genç kızlardı, koreografi veya düzen yoktu. Bu planlanmış değildi. Olamazdı. Tüm dansçılar ezbere dans ediyor, eski performanslarından akıllarında kalanları bir araya getiriyor, hayatta ve özgür olmanın neşesiyle hareket ediyordu.

Tam bir kargaşa olmalıydı. Rin'in gördüğü en güzel şeydi.

Kadınlar Rin'e onlara katılmasını işaret etti. Rin reddedip ters çevrilmiş bir varile oturup izlemeyi tercih etti. Burada yaşarken de danslara katılmazdı. O danslar zengin, neşeli, evlilikleri korkulacak değil de kutlanacak bir şey olan kızlar içindi. Savaş yetimleri için değil. Rin yalnızca izliyordu. Şimdi onlara katılmayı

çok istiyordu ama nasıl hareket edeceğini bilememekten korkuyordu.

Davul sesleri hızlandı. Dansçılar hipnotize ediciydi, kolları ve ayak bilekleri alev ışığında, Rin'in nabzıyla birlikte atan ritimle neredeyse bulanıklaşana dek gittikçe daha hızlı hareket etmeye başladı. Göz kırptı ve bir an başka bir şarkı duyup başka bir dansı izledi. Kamp ateşinin başında dans eden kahve tenli bedenler, uzun zaman önce duyduğu ve konuşamasa da neredeyse hatırladığı dilde söylenen şarkılar.

Bu görüyü Anka'yla ilk tanıştığından beri görüyordu. Bu görünün ölümle sonuçlandığını biliyordu.

Ama bu kez dans eden bedenler iskeletlere dönmek yerine inadına canlı kaldı. *Buradayız, dediler. Serpilişimizi izleyin. Geçmişten kaçtık ve gelecek bize ait.*

"Hey."

Rin gözlerini kırptı ve görü kaybıldı. Souji elinde iki maşrapa darı şarabıyla önünde dikiliyordu. Birini Rin'e uzattı. "Yanına oturabilir miyim?"

Rin ona yer açmak için kaydı. Bardak tokuşturup içtiler. Rin darı şarabını ağzında gezdirdi, sarhoş edici ekşi lezzetinin tadını çıkardı.

"Onlardan biriyle bir sokak arasına çekilmemene şaşırdım." Rin dansçıları gösterdi. Kadınlar ışığa uçan güveler gibi Souji'ye çekiliyordu, Rin onun Ruijin'den ayrıldıklarından beri en az sekiz farklı kişiyle çadırına girdiğini görmüştü.

"Hâlâ seçmeye çalışıyorum," dedi Souji. "Diğer yarın nerede?"

"Emin değilim." Geldiğinden beri kalabalıkta Kitay'ı arıyordu ama hâlâ bulamamıştı. "Uyuyor olabilir."

Souji'ye tartıştıklarını söylememişti. Rin ve Kitay dünyaya karşı birlikti, başka kimse ayrılıklarını bilmemeliydi.

"Onun kaybı." Souji arkasına yaslandı, eğlenmiş bir ifadeyle ve yarı kısılmış gözleriyle dansçıları izledi. Rin çoktan çakırkefil olduğunu anlayabiliyordu; hareketleri yavaş ve umursamazdı, her konuştuğunda Rin'e doğru ekşi bir koku yayılıyordu. "İşte bu, prenses. Olabilecek en iyi hâli bu. Tadını çıkar."

Rin şölen ateşine bakıp Souji'nin tavsiyesini dinlemeyi, ken-

dini müzikte, kahkaha ve davullarda kaybetmeyi denedi. Ama midesinde korku dolu, huzursuz bir his vardı, ne kadar gülümserse gülümseyin geçmek bilmiyordu.

Bundan zevk alamıyordu.

Özgürleşmek böyle mi hissettiriyordu? Olmamalıydı. Özgürlük kendini güvende hissettirmeliydi. Bir daha kimse ona zarar veremezmiş gibi hissetmeliydi.

Hayır, bu kadar da değil.

Geri dönmek istiyordu. Geçen iki yılda gözlerini kapatıp kendini güvende hissettiği bir an hatırlayamıyordu. En son ne zaman güvende hissettiğini düşündü; Akademi'de olmalıydı, dünya kitaplarla sınavlardan ibaretken ve savaş hiç olmayabilecek bir şeyi yansıtan bir oyunken.

Ve bu hissi asla geri alamayacağını biliyordu.

Ama benzeri bir şeyi elde edebilirdi. Güvenlik. Emniyet. Ve bunun için zafer gerekliydi.

Savaş isteyip istemediğinin önemi yoktu. Cumhuriyet savaşı ona getirecekti ve ya Rin ya Cumhuriyet ölene dek peşini bırakmayacaktı. Ve güvende olmanın tek yolu ilk saldırmaktı.

Hayatın sana ait değil, demişti bir kez Vaisra ona ve sonraki haftalarda defalarca açıklamıştı. Elinde bu kadar güç varken mutlu olma hakkın yok.

Çılgılık duyduğunda ona doğru koş. Onun kelimeleri. Vaisra yalnızca onu manipüle etmeye çalışıyordu, Rin artık bunu biliyordu. Yine de söylediklerinde doğruluk payı vardı.

Ama çılgılıklar şimdi neredeydi?

"Sorun ne?" diye sordu Souji.

Rin gözlerini kırıp doğruldu. "Hımmm?"

"Biri atalarının mezarına sığınmış gibi görünüyorsun."

"Bilmiyorum, sadece..." Rin hissettiği rahatsızlığı açıklamakta zorlandı. "Bu doğru değil."

Souji güldü. "Ne, dans mı, yoksa müzik mi? Bu kadar seçici olduğumu bilmiyordum."

"Mutlular. Herkes fazla mutlu." Ağzından dökülen kelimeler darı şarabının da etkisiyle gittikçe hızlandı. "Dans ediyorlar çünkü neyin yaklaştığını bilmiyorlar, tüm dünyanın yok olmak üzere olduğunu göremiyorlar çünkü bu savaşın sonu değil, başlangıcı—"

Souji'nin eli onunkinin üstüne kapandı. Rin irkilip aşağı baktı. Souji'nin eli sert ve nasırlı ama ılıktı, şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. Rin geri çekilmedi.

"Rahatlamayı öğren, prenses." Başparmağı Rin'in elinin üstünü okşadı. "Seçtiğin hayat bu, bunun gibi çok an yaşamayacaksın. Ama seni hayatta tutan bunun gibi geceler. Tek düşündüğün kiminle savaşaacağını. Ama bu?" Bardağını dansçılara doğru salladı. "Bunun için savaşıyorsun."

Birkaç saat sonra Souji o kadar sarhoştı ki Rin onun generalin ofisini kendi başına bulabileceğine güvenmedi. Karanlık, taşlık yolda birlikte yürüdüler, Souji'nin kolu Rin'in omuzlarına dolanmıştı. Yokuşun yarısında ayağı bir taşa takılınca Souji dengesini bulmak için kolunu Rin'in beline doladı.

Numarası çok barizdi. Rin gözlerini devirip kendini onun tutuşundan kurtardı. Souji, Rin'in göğüslerine ulaşmaya çalıştı. Rin eline vurup uzaklaştırdı. "O saçmalığı bende deneme. Taşaklarını yakarım, yapmadığım şey değil."

"Hadi ama, prenses," dedi Souji. Kolunu yeniden Rin'in omuzlarına dolayıp onu kendine çekti. Teni çok sıcaktı.

Rin istemeden kendini o sıcaklığa yaklaşıırken buldu.

"Kimse yok." Souji'nin dudakları Rin'in kulağına dokundu. "Neden biraz eğlenmiyoruz?"

Utandırıcı şey ise Rin'in az da olsa istiyor olmasıydı, midesinde yabancı bir his vardı. Rin bunu bastırdı. *Aptallık etme.*

Souji onu istemiyordu. Souji dünya üzerinde onu güzel bulacak son adamdı. Kampta istediğini seçebilirdi, hepsi muhtemelen Rin'den güzel ve sabah ilgilenmesi çok daha kolay olurdu.

Bunun şehvetle alakası yoktu. Bu, güçle ilgiliydi. Bu sahiplikle ilgiliydi. Daha sonra övünebilmek için ona hâkim olmak istiyordu.

Ve Rin de bunu baştan çıkarıcı bulduğunu itiraf etmeliydi. Souji'nin yakışıklı olduğu su götürmezdi, kesinlikle deneyimliydi de. Rin'in hiçbir fikri olmasa da bedenleriyle ne yapmaları gerektiğini Souji bilirdi. Rin'e yalnızca duyduğu, hayallerini kurduğu şeyleri nasıl yapacağını gösterebilirdi.

Ama onunla yatağa gitmesi aptallık olurdu. Haberi yayılırsa

kimse ona aynı şekilde bakmazdı. Askerlerle bunun nasıl işle-
diğini bilecek kadar çok zaman geçirmişti. Adam övünürdü.
Kadinsa –büyük ihtimalle bölüğündeki tek kadın asker– kamp
fahişesi olurdu.

“Seni yatağına götürelim,” dedi Rin.

“Sana iyi gelir.” Souji elini Rin’in omzundan çekmedi. “Çok
gerginsin. İçine attığın onca öfke. Arada bir rahatlamak sana iyi
gelir, prenses. Biraz eğlenmek.”

Souji köprücük kemiğini okşadı. Rin titredi. “Souji, dur.”

“Sorun ne? Bakire misin?”

Bunu öyle ani sormuştu ki Rin bir an sadece bakakaldı.

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır. Cidden mi, prenses?”

Rin kolunu itti. “Seni ilgilendirmez.”

Ama Rin’in zayıf noktasını bulmuştu. Bunu biliyordu – sırtıttı,
dişleri ay ışığında parlıyordu. “Rahmin olmadığı doğru mu?”

“Ne?”

“Kampta dedikodusunu duydum. Sinegard’da rahmini yaktı-
ğını söylediler. Beni şaşırtmaz. Aslında akıllıca. Ama Speerlılara
yazık. Sen sonuncusun ya. Pişman oluyor musun?”

Rin dişlerinin arasından tısladı. “Hiç pişman olmadım.”

“Yazık.” Souji elini Rin’in karnına koydu. “Birlikte güzel kah-
ve tenli bebekler yapabilirdik. Benim beynim, senin yetenekle-
rin. Güneyin kralları.”

Bu yetmişti. Rin yumruklarını sıkıp dizlerini bükerek ondan
uzaklaştı. “Bana tekrar dokunursan seni öldürürüm.”

Souji sadece güldü. Gözlerini, onu yere yatırmak için ne ka-
dar güç gerektiğini değerlendirir gibi Rin’in vücudunda gezdirdi.

Rin’in nefesi kesildi.

Derdi neydi? Savaşlar başlatıp bitirmişti. Bir tanrıyı gömmüş-
tü. Koca bir ülkeyi yakmıştı. Bu gezegende adil bir dövüşte ye-
nemeyeceği kimse yoktu. Kendi gücünden emindi, bir daha asla
güçsüz hissetmemek için her şeyi feda etmişti.

Neden bu kadar korkuyordu?

Sonunda Souji ellerini teslimiyetle kaldırdı. “Sadece teklif
ediyorum. Öyle davranmana gerek yok.”

“Benden uzak dur.” Sesi karanlıkta yankılandı, istediğinden
yüksek sesle konuşmuştu. Biri duyabilirdi. Belki de bunu isteme-
liydi – birinin, herhangi birinin yardıma gelmesi. “Hemen, Souji.”

“Hep mi böylesin? Ulu Tosbağa, hâlâ bakire olmana—”

Rin lafını kesti. “Şunu duyuyor musun?”

Rin bir vızıltı duyduğunu sandı – sesi gittikçe artan, uzaklarda bir an sürüsü.

Souji sessizleşti, kaşlarını çattı. “Neyi—”

“Kes sesini,” diye tısladı Rin. “Dinle.”

Evet – vızıltı şimdi çok belirgindi. Ses yalnızca zihninde değildi. Durduk yere panikle miyordu. Bu gerçektir.

Souji’nin gözleri büyüdü. O da duymuştu.

Soluk soluğa, “Eğil,” dedi ve ilk bombalar patlarken Rin’in üzerine atladı.

BÖLÜM 9

Beraber yere indiler, Souji'nin dirseği Rin'in kaburgalarına batıyordu. Bir an sessizlik oldu, sonra Rin'in kulakları uğursuz bir sesle çınlamaya başladı. Souji'nin bedeninin altından inleyerek yukarı bakarken Tikany turuncu bir ışıkla aydınlandı.

Bombalar bitmek bilmeyen bir gök gürültüsü gibi düşmeye devam etti.

Souji yuvarlanarak Rin'in üstünden indi. Rin dengesizce ayağa kalktı.

Kitay. Görüşü de dengesiyle beraber yarı gitmişti, generalin ofisine ilerlerken sarhoş gibi sendeleyip duruyordu. *Kitay*'ı bulmam gerek.

Arkasında tiz, acı dolu bir inleme yükseldi. Rin arkasını döndü. Alev ışığında genç bir subayın yüzünü gördü, Zhuden'in adamlarından adını öğrenmediği biri. Birkaç metre ötede yerde yatıyordu. Rin bir an şaşkınlıkla adama baktı. Souji ve Rin şimdiye dek sokakta yalnızdı, tüm diğer subaylar şenlik ateşindeydi, o da buradan en beş dakika yürüme mesafesindeydi.

Patlamadan mıydı? Patlama onu buraya fırlatmış olabilir miydi?

Ama subay iyi görünüyordu – kafası, omuzları, göğsü sağlamdı, ortada kan yoktu. Yanmamıştı bile. Neden...

Rin'in görüşü yavaşça açıldı; duman ve karanlığın başta sakladığı şeyi gördü. Subayın bacakları uyluklarının üstünden kopmuştu.

Rin'e bakıyordu. Tanrılar adına, adamın bilinci hâlâ açıktı. Titreyen elini Rin'e doğru kaldırdı. Ağzı hareket etti. Rin'in duyabildiği bir ses çıkmadı ama Rin anladı.

Lütfen.

Rin belindeki bıçağa uzandı ama parmakları kının üzerinde beceriksizce dolandı.

“Ben yaparım.” Souji’nin sesi kulaklarında çan gibi gürledi. Tamamen ayılmış gibiydi, alkolün miskinliği Rin gibi onun da damarlarında dolaşan adrenalinele yok olmuştu. Rin’in hissettiğinden daha kontrollü görünüyordu. Hızla Rin’in elindeki bıçağı alıp subayın boğazını kesmeye eğildi.

Rin durduğu yerde salınarak boş boş baktı.

Hazır değildik.

Daha fazla zamanı olduğunu düşünmüştü. Kesegi’nin mesajını yok ettiğinde Nezha’nın hedefi olduğunun farkındaydı ama Cumhuriyet kuzeydeki seferini bitirene kadar yeni elde ettiği Güney Ordusu’nu eğitime şansı olacağını düşünmüştü. Kovan düştükten sonra nefes alabileceklerini düşünmüştü.

Nezha’nın lanet olası kapı eşiğinde beklediğini bilmiyordu.

Yelkenli balon motorlarının vızıltısına hava toplarının sürekli patlamaları eşlik ediyordu. *Göksel bir orkestra*, diye düşündü Rin dalgın dalgın. Tanrılar onlar için ağıt yakıyordu.

Kasaba meydanından çığlıklar duydu. Sabit bir zemin savunmaları olmadığını, yelkenli balonları savuşturma yollarının olmadığını biliyordu. Askerleri zaferin coşkunu ve başarılarının sarhoşluğunu yaşıyordu. Kasabada çok az muhafız vardı çünkü bu sefer güvende olduklarını sanmışlardı.

Ve şenlik ateşleri – tanrılar, şenlik ateşleri yerlerini ele veren sinyaller gibiydi.

Bağrışlar daha da yükseldi. Panikle dağılan kalabalık sokaklara, şenlik ateşlerinde uzağa doluşuyordu. Küçük bir kız bağırarak Rin’e doğru koştu ve Rin’in, *Hayır, dur, yere yat*, diyecek fırsatı olmadan bir patlama havayı sarsınca minik bedeni alevler sardı.

Aynı patlama Rin’i yere yığdı. Rin sırtüstü dönüp inledi, sağlam elini sol kulağına bastırdı. Patlamalar o kadar sıkı ki artık bombalar arasında duraksama yoktu, yalnızca bitmek bilmeyen sarsıntı ve baktığı her yerde parlak turuncu alevler vardı.

Rin yerden güç alarak kendini ayağa kalkmaya zorladı.

“Buradan gitmemiz gerek.” Souji bileğini tutup onu ormana doğru sürükledi. Patlamalar o kadar yakınlarındaydı ki sıcaklığı yüzünü yakıyordu ama yelkenli balonlar ormana ateş açmıyordu.

Kamp ateşlerini, açıktaki savunmasız sivilleri hedef alıyorlardı.

“Dur,” dedi Rin. “Kitay—”

Souji kolunu bırakmadı. “Ormanın daha derinine gitmemiz lazım. Ormanda görüşleri iyi değil. Dağ yolundan gider, buradan olabildiğince uzaklaşırız—”

Rin, Souji'nin tutuşundan kurtulmaya çalıştı. “Kitay'ı bulmamız gerek.”

“Kendi yolunu bulur,” dedi Souji. “Sen ise ölebilirsin—”

“Başımın çaresine bakarım.” Yelkenli balonları nasıl saf dışı edeceğini bilmiyordu –kolayca yakabileceği bir zayıf noktaları yok gibiydi– ama kumanda mekanizmalarını, cephane sepetlerini, *herhangi bir şeyi* hedefleyebilirdi. Ama Kitay olmadan gidemezdi.

Hâlâ generalin ofisinde miydi, yoksa meydana gitmiş miydi? Tepedeki ofiste hasar yoktu, karanlıkta gizlenmişti ama meydan cehennem gibiydi. Ciddi yara almış olamazdı; alsaydı Rin hissedirdi ve şu an hiçbir şey hissetmiyordu, bu da—

“Bekle.” Souji'nin parmakları bileğini tuttu. “Durdu.”

Gökyüzü sessizleşmişti. Vızıltı durmuştu.

İniyorlar, diye fark etti Rin. Bu bir kara saldırısıymış. Yelkenli balonlar Tikany'yi havadan yok etmek istemiyordu. Tutsak almak istiyorlardı.

Ama kara saldırısının tehlikelerini anlamıyorlar mıydı? Onların arkebüzleri olabilirdi ama Rin'in *tanrısı* vardı ve yaklaştıkları an onları küle çevirirdi. Ancak menzili dışında süzülürlerken ona karşı şansları vardı. Birliklerini karaya indirmenin intihar olduğunu anlıyor olmalıydı.

Ama...

Ama.

Aniden kanı dondu.

Şimdi anlıyordu. Hesperyalılar onu bombalamak istemiyordu. Rin en sevdikleri denekleriydi, onu paramparça etmek istemiyorlardı. Onun canlı ele geçirilmesini ve Gri Bölük'ün laboratuvarına hasarsız ve kıvranarak teslim edilmesini istiyorlardı; bu yüzden Rin ile yüzleşip kazanabilecek tek kişiyi yollamışlardı.

Yaraları açıldığı gibi kapanan Nezha.

Güçlerini denizden alan Nezha.

“Kaç,” dedi Souji'ye, bir dizi füze daha onları ayırırken.

Bir an için dünya sessizdi.

Her şey karanlıktı, derken renkler dönmeye başladı – önce sadece kırmızı, baktığı her yer kırmızıydı, sonra kırmızı ve yeşil karışımı. Rin ayakta kalmayı nasıl başardığını bilmiyordu, sadece bir an yerde yatarken bir an sonra kendini ormanda sendelerken buldu, ağaçtan ağaca ilerliyordu çünkü dengesi bozulmuştu ve ayakta zor duruyordu. Dudagında kan tadı aldı ama neresinin yaralandığını anlayamadı; acı bir katman gibiydi, attığı her adımda tüm vücuduna dalga dalga yayılıyordu.

“Souji?”

Cevap yoktu. Ses çıkarabildiğinden emin değildi – kafatasında yankılanan tuhaf bir mırıltı dışında kendi sesini duyamıyordu.

“Souji?”

Yine cevap yok.

Rin dünyayı daha iyi algılayıp canının yandığı dışında bir şey hissedebilmek için gözlerini ovalayarak öne doğru tökezledi, *canı çok yanıyordu...*

Havaya tanıdık bir koku yayıldı. Mide bulandırıcı derecede tatlı, midesini altüst edip damarlarını özlemle sızlatan bir koku.

Cumhuriyet afyon bombaları atmıştı.

Zayıflığını biliyorlardı. Onu etkisiz hâle getirmeye çalışıyorlardı.

Rin derin bir nefes alıp avucunda bir alev topu oluşturdu. Çoğu kişiden yüksek bir afyon toleransı vardı; aylarca süren afyon bağımlılığı ve başarısız rehabilitasyon denemesinin hediyesi. Altan'ın halüsinasyonu ile konuşarak kafası güzel geçirdiği onca gece, ona Anka ile bağı kesilmeden önce birkaç dakika kazandırabilirdi.

Bu da Nezha'yı şimdi bulması gerekiyor demektir.

“Hadi,” diye mırıldandı. Alevi havaya ve etrafına yolladı. Nezha parıltıya dayanamazdı, bir sinyal görevi görürdü. Nezha da onu arıyordu. Gelecekti.

“Neredesin?” diye bağırdı Rin.

Cevap olarak şimşek çaktı. Aniden öyle şiddetli bir yağmur başladı ki Rin neredeyse düşecekti.

Bu doğal yağmur değildi. Bir an önce gökyüzü berraktı, tek bir bulut hile yoktu ve doğal bir fırtına bu kadar çabuk ve bu kadar tesadüfi başlayamazdı...

Ama Nezha ne zamandır yağmur çağırabiliyordu?

Korkunç bir biçimde mantıklıydı. Ejderler yağmuru kontrol eder, derdi efsaneler. Dinin uzun zaman önce çocuk masallarına dönüştüğü Tikany'de bile yargıçlar kurak senelerde yoğun yağmurlar yağması için nehrin ejder lordlarına tutsüler yakardı.

Ama bu Nezha'nın gücünün yalnızca nehri değil, etrafındaki tüm suyu kapsadığı anlamına geliyordu. Ve yağmur çağırabiliyorsa, kontrol edebiliyorsa...

Bu yağmur Nezha'nın eseriye Rin'in korktuğundan çok daha fazla güçlenmişti.

"General?"

Rin arkasını döndü. Arkasında bir grup asker toplanmıştı. Yeni katılanlardandı, Rin onları tanımıyordu – hayatta kalmışlardı ve arkadaşlarının parçalandığını görmüş olmalarına rağmen Rin'e doğru geliyorlardı.

Sadakatleri Rin'i etkiledi. Ama ölümleri bir işe yaramazdı.

"Uzaklaşın," diye emretti Rin.

Hareket etmediler. Öndeki konuştu. "Sizinle birlikte savaşıcağız, General."

"Denemeyin sakın," dedi Rin. "Hepinizi öldürür."

Daha önce Nezha'nın en becerikli hâlini görmüştü. Donanmasını korumak için koca bir gölü havaya kaldırmıştı. O zamandan beri yeteneklerini geliştirdiyse hiçbiri birkaç saniyeden fazla hayatta kalamazdı.

Bu artık insanların savaşı değildi. Tanrıların savaşıydı. Bu Rin ve Nezha ile bitmeliydi, şaman şamana.

Rin'in ondan önce yapabileceği tek şey hasarı azaltmaktı.

"Gidip köylülere yardım edin," dedi Rin askerlere. "Olabilirdiğinize çok kişiyi buradan uzaklaştırın. Karanlıkta saklanın ve yağmurun menzilinden çıkana dek koşmayı bırakmayın. Acele edin."

Dediğini yapıp Rin'i fırtınada yalnız bıraktılar. Yağmur sağır ediciydi. Rin, Nikara veya Hesperyalı hiçbir Cumhuriyet askeri göremiyordu. Demek ki Nezha da destek kuvvetlerini göndermişti.

Bunu asaletinden yapmış olmalıydı. Her zamanki gibi. Hep erdemli bir yönetici olmuştu, soylu bir aristokrat. Nezha'nın

kendini beğenmiş ve kendinden emin ses tonuyla emir verişini gözünde canlandırabiliyordu. *Onu bana bırakın.*

Vücudunda dolanan alevler yağmur tabakaları vurdukça sönüp tekrar yandı. Su gökten o kadar hızlı iniyordu ki bir kılıcın düz tarafıyla sürekli darbe yemek gibiydi. Rin ayakta durmakta zorlandı. Parmakları kılıcının kabzasında titredi.

Derken nihayet Nezha'yı gördü, her hareketinde ona yol açmak için ayrılan yağmurun içinde ilerliyordu.

Rin'in belindeki yara izi sızladı. Anılar zihnine saplanan hançerler gibiydi. Bir dokunuş, bir fısıltı, bir öpücük. Titrememek için çenesini kастı.

Nezha son görüşmelerinin üstünden yalnızca birkaç ay geçmesine rağmen daha yaşlı görünüyordu. Daha uzundu. Daha farklı hareket ediyordu; yürüyüşü daha otoriterdi, yeni bir yetkinlik kazanmış gibiydi. Jinzha ölünce Nezha Arlong'un veliaht prensi, babasının ordusunun Genç Mareşali ve Nikara Cumhuriyeti'nin meşru vârisi olmuştu. Nezha tüm ülkeye sahip olmak üzereydi ve yolunda duran tek şey Rin'di.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca sessizce birbirlerini incelediler, ortak geçmişlerinin yükünü hissediyorlardı. Rin aniden özlem ve pişmanlığın karmaşık birleşimiyle nostaljiye kapıldı ve bu hissi üstünden atamadı. O kadar uzun süre Nezha'nın yanında savaşmıştı ki ondan nasıl nefret edeceğini kendine hatırlatması gerekti.

Rin'e o kadar yakın duruyordu ki Rin tuhaf gülümsemesini, yüzünün sol tarafındaki yara izlerini çekiştiren acı dolu dalgalanmayı görebiliyordu. Bir zamanlar mükemmel hatları olan yanakları ve çenesi şimdi parçalanmış porselen gibiydi. Kırılmış fayanslar gibi. Parçalanan bir ülke gibi.

Venka, Nezha'nın hasta olduğunu söylemişti. Nezha kesinlikle hasta değildi – Rin, duruşunda bir gıdım zayıflık görmedi. Savaşa hazır ve ölümcüldü.

“Merhaba, Rin,” diye seslendi. Sesi daha derin, daha zalimdi. Kulağa neredeyse babası gibi geliyordu. “Eline ne oldu?”

Rin avucunu açtı. Alevler Nezha'nın yüzünü yaladı. Nezha elini salladı ve bir yağmur dalgası alevleri ona ulaşmadan söndürdü.

Siktir. Rin parmaklarının uyuşmaya başladığını hissetti. Vakti azalıyordu.

“Bunun zor olması gerekmiyor,” dedi Nezha. “Sessizce gelersen kimsenin ölmesi gerekmiyor.”

Rin ayaklarını sıkı sıkı yere bastı. “Eve tabutta döneceksin.”

Nezha omuz silkti. Yağmur daha da şiddetlendi, damlalar öyle sert iniyordu ki Rin’in dizlerinin bağı çözüldü.

Rin dişlerini sıkı, ayakta kalmak için direndi.

Onun önünde diz çökmeyecekti.

Yağmurdan kurtulması gerekiyordu, fazla iyi bir kalkandı. Ama çözüm basitti. Uzun süre önce Sinegard’da öğrenmişti. Yıllar geçmesine rağmen dövüşlerinin temel örüntüsü aynıydı. Nezha, Rin’den daha güçlüydü. Uzuvarı daha uzundu. O zaman da şimdi de tek şansı ona yaklaşmak, Nezha’nın menziline önemi olmadığı pozisyonda durmaktır.

Rin ileri atıldı. Nezha eğilip kılıcını çekti. Ama Rin, Nezha’nın beklediğinden daha aşağıyı hedef almıştı. Kafasına değil ağırlık merkezine atıldı. Nezha, Rin’in beklediğinden kolay yıkıldı. Rin düşerlerken kontrolü elinde tutmak için çabaladı. Nezha’dan çok daha hafifti, onu ancak doğru açıda yakalarsa yerde tutabilirdi ama Nezha kılıcını yukarı savurdu ve Rin eğilirken dengesini kaybetti.

Nezha, Rin’in üstüne düştü. Rin atıldı. Nezha kılıcını sapladı ama iki kez yüzünü ıskaladı.

Rin ağzını açıp ateş tükürdü.

Alevler muhteşem bir an boyunca Nezha’nın yüzünü kapladı. Rin, Nezha’nın çatırdayıp soyuluşunu izledi. Altındaki kemiği gördü. Sonra ikisinin de tepesine bir su öbeği indi, Rin’in alevlerini söndürüp ikisini de nefes nefese bıraktı.

Önce Rin toparlandı. Dizini Nezha’nın karın boşluğuna geçirdi. Nezha geri sendeledi. Rin kıvranarak altından kurtulup yere çömeldi.

Yağmur durdu, diye fark etti Rin. Baskı gitmişti, orman sessizdi.

O sırada uzuvlarındaki uyuşukluğu, şakaklarındaki sersemlemeyi hissetti.

Demek bu kadardı. Afyon kanına fazla işlemişti. Artık ateşi

yoktu, tek avantajı Nezha'nın da suyu kaybetmiş olmasıydı. İş artık kılıçlarına, yumruklarına ve dişlerine kalmıştı.

Rin bıçağını çekti. Yalnızca bir an dövüştüler. Çekişme yoktu. Nezha kolayca Rin'in bıçağını düşürüp ormanın karanlığa uçmasına sebep oldu.

Fark etmezdi. Rin bıçakla ona yetişemeyeceğini biliyordu. Kabza elinden uçtuğu an Nezha'nın bileğine tekme attı.

İşç yaradı. Nezha kılıcını düşürdü. Artık bir tek yumrukla- rı vardı. Rin rahatladı. Bu çok daha kolay, çok daha direkt, çok daha vahşiydi. Nezha'nın gözlerini tırmaladı. Nezha ellerine vur- du. Rin Nezha'nın dirseğini ısır- dı. Nezha dirseğini Rin'in ağzına geçirdi. Rin'in başı geri uçtu.

Kan gözlerini yakıp görüşünü bulandırdı. Bakmadan yumruk attı. Nezha da aynını yapıyordu. Nezha'nın darbeleri Rin'in ka- çamayacağı veya engelleyemeyeceği kadar hızlıydı ama Rin de elinden geleni yapıp yumruk atabileceği sağ eli olmadığını hatırlayana kadar Nezha kadar çok darbe indirdi. Çotuğuyla saldırdı. Nezha onu dirseğiyle engelledi. Rin'in göğsünün sağ yarısına göz karartıcı bir acı yayıldı. Bir an için nasıl nefes alacağını unuttu.

Nezha onun tutuşundan kurtulup ayağa fırladı ve Rin'in ka- burgalarını tekmeledi. Rin yerde top gibi kıvrıldı, nefesi kesildi- ğinden çığlık atamadı. Nezha çotuğuna tekme attı. Rin'in gö- rüşünde ışık çaktı.

Rin sırtüstü yatıp sudan çıkmış balık gibi nefes almaya çaba- lamak dışında bir şey yapamayacak kadar afallayana dek Nezha karnına tekme atmaya devam etti. Göğsü şiddetle inip kalkarak Nezha da geri tökezledi. Sonra o da dizlerinin üstüne çöktü, Rin'in göğsüne oturup kollarını yere bastırdı.

"Sana," dedi nefes nefese, "sessizce gelmeni söylemiştim."

Rin, Nezha'nın yüzüne kan tükürdü.

Nezha yumruğunu Rin'in sağ gözüne indirdi. Rin'in kafası ıslak toprağa çarptı. Nezha elinin tersini gömleğine sildi sonra sol gözüne bir yumruk daha indirmek için elini kaldırdı. Rin dar- beleri bir oyuncak bebek gibi karşıladı; ses çıkarmadı, karşılık vermedi. Nezha beş, altı, yedi yumruk attı. Rin saymayı bıraktı. Acı ve afyonla zihni bulanıklaşmıştı, darbeler yağmur damlaları gibiydi.

Ama Nezha'nın onu dövmesinin bir anlamı vardı – Rin'in hâlâ hayatta oluşunun bir anlamı vardı. Şimdiye ölmüş olmalıydı. Nezha kılıcını kalbine veya boğazına saplamış olmalıydı, daha kolay olurdu. Ve Nezha sadist değildi, onun için işkence verimlilikten öncelikli değildi.

Öldürmeye çalışmıyor, diye fark etti Rin. Nezha onu canlı istiyordu. Onu etkisiz hâle getirmek istiyordu. Şu anda ise yalnızca canını yakmak istiyordu.

Aralarındaki fark buydu. *Kendi kaybı*.

“Beni Arlong'da öldürmeliydin,” diye tısladı Rin.

Yumruklar durdu.

Nezha boğazına uzanıp sıkmaya başladı.

Rin delicesine Nezha'nın ellerini tırmaladı. Altan ona boğazlanmaktan kurtulmayı öğretmişti – eller güçlüydü, parmaklar ise o kadar güçlü değildi, o yüzden yapması gereken onları ayırmaktı. *Birer birer*. Tırnaklarını Nezha'nın orta parmağının altına sokup onu diğerlerinden ayırdı ve sertçe geri çekti—

Nezha bırakmıyordu.

O zaman başka şey deneyecekti. Başparmağını Nezha'nın gözlerine batırmaya çalıştı. Nezha başını kaçırınca tırnakları Nezha'nın yanağına saplandı ve Rin de kanatacak kadar sert tırmaladı. Çenesinin sağ yanında muntazam üç kırmızı çizgi belirdi.

Nezha'nın tutuşu bir an için çok az gevşedi. Rin'in tek ihtiyacı olan buydu.

Nezha'nın arkasına uzanıp kılıcını bulmaya çalıştı. Düşürdüğünü görmüştü, yetişebileceği bir yerde olmalıydı... Ama parmaklarının ilk kavradığı şey kabza değil avuç büyüklüğünde ağır ve keskin bir taşı.

O da olurdu.

Rin taşı Nezha'nın şakağına savurdu. Taş, tatmin edici bir çattırıyla kemikle buluştu. Nezha'nın tutuşu gevşedi. Rin var olan tüm gücünü sol koluna toplayıp bir kez daha vurdu. Nezha'nın sağ gözünün yanında oluşan bir kesikte kan önce tereddüt eder gibi toplandı, sonra şakır şakır akmaya başladı.

Nezha yana devrildi.

Rin kıvranarak Nezha'nın altından çıktı. Nezha yere yığıldı.

Bu kadar mıydı? Rin onu bayıltmış mıydı? Bu kadar kolay olabilir miydi? Dikkatlice Nezha'nın üstüne eğilip taşı üçüncü ve son bir darbe için elinde tarttı.

Sonra şaşırıp duraksadı.

Kan akışı durmuştu. Nezha'nın teni kendini iyileştiriyor, açık renkli ten kırmızı dokunun üstüne zaman geri sarılır gibi kapanıyordu.

Rin inanamayarak izledi. Nezha'nın darbe izlerinin ürkütücü bir hızla iyileştiğini biliyordu ama bu süreç daha önce saatler almıştı. Şimdi ise bedeni yaraları birkaç saniyede yok ediyordu.

Az önce onu yakmıştı da. Hem de kötü biçimde. Ondan da eser yoktu.

Kalbini göğsünden sökse ne olurdu? Yenisi mi çıkacaktı? Rin kılıcını kaburgalarının arasına saplarsa kalbi onun etrafında mı büyürdü?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Rin kılıcı yerden alıp Nezha'nın üstüne eğildi, dizleriyle göğsünü sardı.

Nezha hafifçe inledi. Göz kapakları titreşti.

Rin kılıcı aşağı yöneltip sol elini kaldırdı. Kolu titriyordu, parmakları kabzada beceriksizce hareket ediyordu. Ama bu açıdan ıskalaması imkânsızdı. Kurbanı hareketsizdi, açık ve net bir hedef, bunu mahvetmesi imkânsızdı.

Göğsüne sert bir darbe. Tek gereken buydu. Bir kılıç darbesi, belki emin olmak için kılıcı çevirirdi ve her şey biterdi.

Ama kolunu indiremedi. Bir şey elini durdurdu. Kolu kendi iradesi olan yabancı bir nesne gibiydi. Rin dişlerini sıkıp yeniden denedi. Kılıç havada asılı kaldı.

Rin öfkeyle çılgık atıp Nezha'nın hareketsiz silüetine atıldı ama yine de kılıcı tenine yaklaştıramadı.

Üstlerinde bir vızıltı duyulmaya başlarken Nezha'nın gözleri açıldı.

Rin başını kaldırdı. Bir yelkenli balon yaklaşıyor, korkutucu bir hızla açıklığa doğru alçalıyordu. Rin kılıcı bırakıp Nezha'nın göğsünden kalktı.

Balon on metre ötesine indi. Sepet yere henüz dokunmuştu ki içinden askerler fırlayıp Rin'in anlamadığı bir şeyler bağırdı.

Rin ormana daldı. Bir süre gözlerini çizip tenini kesen diken

ve dalları umursamayarak çalıların arasında emekledi. *Dirsek, diz, dirsek, diz.* Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Olabildiğince abuk oradan uzaklaşması gerekiyordu. Onu şimdi yakalarlarsa bir hiti; kılıcı, ateşı, ordusu yoktu. Onu şimdi yakalarlarsa öldü. Acı durması için Çıglık atarken korku da ilerlemesi için teşvik ediyordu.

Rin bağışların ona yetişmesini bekledi. Ensesinde soğuk çeliği hissetmeyi.

Beklediği an gelmedi.

Sonunda ciğerleri cayıır cayıır yanıp kalbi göğüs kafesinden fırlamak üzereymiş gibi hissettiğinde durup arkasına baktı.

Yelkenli balon yavaşça yükseliyordu. Rin kalbi deli gibi atarken balonun ağıaların üstüne yükselişini izledi. Balon bir an nereye gideceğini bilemez gibi oyalandı, sonra aniden sola dönüp uzaklaştı.

Onu bulmamışlardı. Denememişlerdi bile.

Rin ayakta durmaya çalışıp başarısız oldu. Kasları ona itaat etmiyordu. Doğrulup oturamıyordu bile. Aldığı darbelerin hepsi bir anda kendini hissettirmeye başlamış, milyonlarca acı ve morluk, üstüne bastıran bir el gibi onu yere yapıştırmıştı.

Çaresiz ve hareket edemez hâlde öfkeyle Çıglık atıp kıvrılıp yan yattı. Şansını kaybetmişti. Bir daha bu fırsat eline geçmeyecekti. Nezha gitmişti ve Rin amur, karanlık ve dumanın içinde yalnız başınaydı.

BÖLÜM 10

Rin çamurda boğularak uyandı. Bilinçsizken çamurun içine yuvarlanmıştı ve çamur yüzünün alt yarısını kaplamıştı. Nefes alamıyor ve göremiyordu; bir roketin onları parçalamış olmasından korkarak gözlerini, burnunu ve ağzını tırmaladı. Yüzünden keskin ve yapışkan çamur öbekleri döküldü ve teni sızlamaya başladı, paniği hafifledi.

Bir an orada hareketsiz yatıp derin derin nefes aldı, sonra ayağa kalktı.

Salınmadan ayakta durabiliyordu. Afyonun etkisi geçiyordu. Bu aşamaya alışkındı – dilinin kuruluşuna ve şakaklarındaki hafif, dengesini bozan vızıltıya alışkındı. Zihninin tamamen açılmasına birkaç saat vardı ama en azından yürüyebiliyordu.

Her yeri acıyordu. Durup yaralarını incelemek istemedi. Sorunlarının ne olduğunu bilmek istemiyordu, en azından şu an. Kolları ve bacakları hareket ediyordu. Görebiliyor, nefes alabiliyor, duyabiliyor ve yürüyordu. Bu yeterliydi. Kalanının beklemesi lazımdı.

Tökezleyerek köye doğru ilerledi, her adımda yüzünü buruşturuyordu.

Güneş doğmaya başlamıştı. Saldırı gece yarısından hemen sonra gerçekleşmişti. Bu da en azından beş saattir orada yatıyor demektir. Bu iyiye işaret değildi –ordusu iyi durumda olsa ilk işleri onu aramak olurdu– generallerini, Speerlilerini.

Ama kimse gelmemişti.

Kaybettiklerini biliyordu. Sonuç önceden belliydi, kara tabanlı bir hava savunmaları yoktu. Ama hasar ne kadar kötüydü?

Köy meydanı sessizdi. Her köşe başında bombaların açtığı kraterlerde hâlâ çıtırdayan ateşler vardı. Bir avuç asker sokaklarda dolanıyor, etrafı tarayıp yıkıntılardan bedenler çıkarıyordu. O bedenlerin çok azı hareket ediyordu. Rin nereye gitse parçalan-

miş uzuvlar görüyordu: şurada bir kol, burada kafasız bir göğüs, önündeki toprak yolda bir çift küçük ayak.

Kusacak gücü bile toplayamadı. Hâlâ sersemdi, yalnızca nefes almaya, sakın kalmaya ve şimdi ne yapacağını düşünmeye odaklandı.

Saklanmalılar mıydı? Hayatta kalanları toplayıp en yakındaki mağaralara mı kaçmalıydı? Yoksa yelkenli balonlar gittiğine göre geçici olarak güvende miydiler? Kitay ne yapılacağını bilirdi—

Kitay.

Kitay neredeydi?

Anka'ya uzandığında duvar gibi bir sessizlikle karşılaştı. İçindeki panik dalgasını bastırmaya çalıştı. Eğer arka kapı çalışmıyorsa Kitay ya uyuyor ya da bilinçsiz demektir. Gitmiş olduğu anlamına gelmiyordu. Gitmiş *olamazdı*.

“Kitay nerede?”

Gördüğü herkese sordu. Bitkin askerleri ve yarı bilinçli kişileri sarsıp suratlarına aynı soruyu bağırdı. Ama kimsenin cevabı yoktu; yakarışlarına ıstırap dolu ve boş bakışlı sessizlikle karşılık verdiler.

Saatlerce Tikany'de ölümlerin arasında tökezleyerek, fazla uzamış kıvrıkcık dağınık saçlarını ve çilli uzuvlarını arayarak Kitay'ın adını bağırdı. Venka'yı mucizevi bir şekilde yara almamış hâlde bulduğunda beraber aradılar; her sokağı, ara sokağı ve çıkma-zı kontrol ettiler, bombalamanın merkezinden uzak bölgelerde bile. İki kere kontrol ettiler. Üç kere.

Burada olmalıydı. İyi olmalıydı. Rin onu bir kez daha bu şekilde aramıştı, Golyn Niis'te, ve o zaman hayatta kalma ihtimali çok daha düşüktü. Yine de o zaman cevap vermişti ve Rin bu sefer de cevap vereceğini, durgun havada tiz sesinin yankılanışını duyacağını umuyordu.

Kitay'ın hayatta olduğunu biliyordu. Çok kötü yaralanmadığını biliyordu, en azından ondan kötü durumda değildi yoksa Rin hissedirdi. *Burada olmalı*. Rin alternatifleri düşünmek bile istemedi çünkü alternatifler çok kötüydü çünkü Kitay olmadan Rin sadece—

O sadece—

Tüm vücudu titredi.

Ah, tanrılar.

“Gitmiş.” Venka sonunda ikisinin de bildiği şeyi yüksek sesle söyledi ve Rin hareket ederse kendine zarar verebilirmiş gibi onu sıkıca kollarına aldı. “Onu almışlar. Kayıp değil. Gitmiş.”

Rin başını salladı. “Aramaya devam etmemiz—”

“Bir buçuk kilometre çapındaki her yeri iki kez dolaştık,” dedi Venka. “Burada değil. Endişelenmemiz gereken başka şeyler var, Rin.”

“Ama Kitay... biz—”

“Hâlâ iyi olabilir.” Venka’nın sesi alışılmadık şekilde yumuşaktı, Rin’i rahatlatmaya çabalıyordu. “Ceset yok.”

Tabii ki ceset yoktu. Kitay ölseydi Rin burada dikiliyor olmazdı – bundan da tek bir sonuç çıkıyordu.

Nezha onu tutsak almıştı.

Ve Kitay çok değerli bir tutsaktı, ağırlığınca altın değerinde bir tutsak. Çok zekiydi, fazla zekiydi ve bu onu, kim olduğunu ve zihninin neler yapabildiğini bilen herkese karşı çok savunmasız yapıyordu. Korsan Kraliçe Moag onu bir keresinde bir eve kapatıp Ankhiluun’un muhasebe hesaplarını yaptırmıştı. Yin Vaisra onu kıdemli stratejist yapmıştı.

Nezha onu ne için kullanacaktı? Ne kadar zalim olabilirdi?

Bu Rin’in hatasıydı. Nezha’yı öldürmeliydi, onu öldürememişti ve şimdi Kitay, Nezha’nın elindeydi.

“Sakin ol.” Venka omuzlarını tuttu. “Sakin olman lazım, titriyorsun. Sana bir doktor bulalım...”

Rin istediğinden daha şiddetli bir şekilde Venka’nın tutuşundan kaçtı. “Bana dokunma.”

Venka irkilip geri çekildi. Rin tökezleyerek uzaklaştı. Aslında koşardı ama sol bileği her hareketinde bağırarak itiraz ediyordu. Rin nefes almaya ve ağlamamaya çalışarak ileri topalladı. Nereye gittiğinin önemi yoktu, yalnızca bu bedenlerden uzaklaşmalıydı – dumandan, küllerden, ölenlerden ve ölülerden.

Venka peşinden gelmedi.

Rin katliam alanının yolunu yarılamıştı, tozlu ovada yalnızdı. Görünürde hiçbir asker, casus veya tanık yoktu.

Rin başını göğe çevirip gözlerini kapattı ve ateşe uzandı.

Hadi. Hadi...

Tabii ki ateş gelmedi. Gelmeyeceğini biliyordu, yalnızca teyit etmesi gerektiği için deniyordu, dişi çekildikten sonra acıyan boşluğu kaybı değerlendirmek için kurcalar gibi. Boşluğa uzandı, daha önce defalarca kolayca yaptığı gibi Panteon'a geri dönmeye çalıştı ama başaramadı.

Mühür dışında bir şey yoktu – daima zihninin gerisinde, onunla alay eden, çaresizliği karşısında kahkahaları gittikçe güçlenen Altan.

Kitay? Rin ona düşünceleriyle ulaşmaya çalıştı. Çapa bağı böyle işlemiyordu, telepatik olarak iletişim kuramıyorlardı, yalnızca birbirlerinin acısını hissedebiliyorlardı. Ama aralarındaki mesafe ne olursa olsun ruhları bağlıydı – bunun bir önemi yok muydu?

Lütfen. Düşüncelerini zihnindeki bariyere yolladı, bir şekilde ona ulaşmaları için dua etti. *Lütfen, sana ihtiyacım var. Neredesin?*

Delirtici bir sessizlikle karşılaştı.

Rin sarsılıp kısa nefesler alarak başını tuttu. Sonra da dehşetle bunun ne demek olduğunu fark etti.

Ateşi yoktu.

Ateşi yoktu.

Kitay gitmişti, gerçekten gitmişti ve o olmadan Rin savunmasızdı. Gücsüz. Dövüş kolu ve kılıç tutamamasını telafi edecek şamanik güçleri olmayan bir kız. Speerli değil, asker değil, tancı değil.

Hangi ordu onu takip ederdi ki artık?

Rin çaresizce bıçağını alıp uyluğunun üst tarafına, Kitay'ın tenninde ince beyaz çizgiler olarak belirecek derinlikte iz bırakacak titrek bir soru işareti çizdi. Daha önce böyle iletişim kurmuşlardı, yine işe yaraması lazımdı. Bir işaret daha çizdi. Bir tane daha. Bacağını kanlar içinde bıraktı. Ama Kitay cevap vermedi.

Rin döndüğünde Tikany'ye korku dolu bir sessizlik hâkimdi. Kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Rin sağda solda gelişigüzel kurtarma ve yeniden yapılandırma çabaları gördü. Şenlik ateşlerinin yerine, yani bombaların en çok hasar verdiği yere, revir çadırları kurulmuştu ama Rin yalnızca iki doktor ve bir asistan gördü, meydanın her yerine uzanan yaralılarla ilgilenmek için bu

yeterli değildi. Sağda solda ortalığı toparlayan veya bir zamanlar bina olan şeylerin kalıntılarından geçici sığınaklar inşa etmeye çalışan askerler gördü. Ama hayatta kalanların çoğu, siviller de askerler de, ne olduğuna inanamaz gibi sersem sersem etrafa bakıyordu.

Kimse emir vermiyordu. Rin, kendisinin emir veriyor olması gerektiğini düşündü.

Ama o da ortalıkta çaresizce geziniyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Her emir, yapabileceği her hamle anlamsız geliyordu. Bunun geri dönüşü nasıl olabilirdi?

Zamanı geri alamazdı. Ölenleri geri getiremezdi.

Acınası olma, derdi Altan. Sesini sanki yanı başındaymış gibi net ve yüksek duyuyordu. Mız mızlanmayı kes. Kaybettinse ne olmuş. Hayattasın. Toparlan ve nasıl yeniden başlayacağını planla.

Rin derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve en azından ne yaptığını biliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Başa dönmüştü. Önce hâlâ nelere sahip olduğu ve neleri kaybettiğini bilmeliydi. Savaş kapasitesini belirlemeliydi. Subaylarını toplamalıydı.

İlk gördüğü Demir Kurt'un kolunu yakaladı. "Souji nerede?"

Adam bilmeseydi Rin şaşmazdı. Demir Kurtların çoğu da diğerleri gibi şaşkın ve dengesiz bir hâlde ortalıkta dolanıyordu. Ama Rin yüzünü kaplayan korkuyu beklemiyordu.

Rin onu öldürmekle tehdit etmiş gibi duruyordu.

Adam cevap vermeden önce durakladı. "Ah, burada değil, efendim—"

"Onu görüyorum," diye çıkıştı Rin. "Bul onu. Görüşmek istediğimi söyle. Hemen."

Demir Kurt bir şeye karar vermeye çalışıyor gibiydi. Rin'in ne olduğunu anlayamadığı tuhaf bir bakışı vardı. Başkaldırı? Sersemlik? Tekrar sormak için ağzını açtı ama adam başıyla sertçe selam verip yıkıntıya döndü.

Rin, sağlam temeli sayesinde ayakta kalan nadir binalardan biri olan general ofisine döndü. Masanın başına geçti, bir çekmeden planları çıkarıp masaya yaydı. Sonra düşünmeye başladı.

Afyonun etkisi neredeyse geçmişti. Zihni berraklaşmıştı. Akli, stratejinin savaş dışında var olan sakin ve mantıklı alanına

ulaştı. Tanıdık ve sakinleştiriciydi. Bunu yapabiliirdi. Bunun için eğitilmişti.

Bir an için gördüklerinin travmasını, vücudundaki acıyan yaraları unutup kendini bir sonraki adımıyla meşgul etti. Souji'ye ihtiyacı olmayan görevlerle başlayacaktı. Önce bir grup güvenilir koşucu toplayıp hızlı bir değerlendirme yapmalarını emredecekti. Revir raporları ve ceset sayılarıyla kaç adamı kaldığını hesapladı. Ordunun yirmi dört saat içinde bulması, geri alması veya inşa etmesi gereken temel şeylerin listesini yaptı – ulaşım yolları, yiyecek stokları ve sığınak. Cumhuriyet birliklerinin bilinen son konumu ile ilgili casus raporlarını tekrar okudu. Bu bilgiler eskiydi ama bilgi eksikliklerinin nerede olduğunu görmek faydalıydı.

Sonra o lanet olası yelkenli balonları yok etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Arkebüzleri halledebilirdi – daha hızlı ve daha ölümcül arbaletler gibiydi. Ama lanet *hava gemileri* savaşın resmini değiştiriyor, Rin'in yarışamayacağı ekstra bir boyut ekliyordu. Onları indirmenin bir yolunu bulması lazımdı.

Yapılarını hatırlayabildiğince çizerek başladı. Yelkenli balonların birini incelemek için indirebilmiş olmalarını dilerdi ama şimdilik hatırladıkları yeterli olmak zorundaydı. Zihnindeki görüntüler bulanıktı, topların nasıl konumlandırıldığını ve yolcu sepetlerinin balonlara nasıl bağlı olduğunu hatırlayabilmek için duman ve gök gürültüsünü bir kenara itip odaklanması gerekti.

Bir şeyi biliyordu – hava gemileri sinir bozcu derecede iyi tasarlanmıştı. Alt tarafları iyi zırhlandırılmıştı, hedef alacak görülebilir açıkları yoktu ve topların ya da okların erişemeyeceği kadar yüksekte süzülüyorlardı. Yelkenli balonu havada tutan balon kısmı daha ulaşılabilir bir hedefti. Birini delmeyi başarsa gemiyi yere indirebilirdi. Ama onlar da okları engellemeye yetecek dayanıklılıkta bir metalle kaplanmıştı ve bir topu o yüksekliğe hiç ulaştıramamıştı, o yüzden çarpıştıklarında ne olacağını bilmiyordu.

Peki ya füzeler? Yörüngesini ayarlayabilirler miydi? Füzelerin ne kadar patlama gücüne ihtiyacı vardı? Ve onları yerde nasıl konumlandırırdı?

Şemasını öfkeyle buruşturdu. Bu sorunlar Kitay'ın uzmanlık alanıydı. Rin'in mühendisi, sorun çözücüsü Kitay'dı. Rin büyük planları yapar, Kitay ise detayları ayarlardı. Bunu şimdiye dek çözmüş, bir şekilde işe yarayan aptalca bir icat yapmış olurdu.

Yaralarıyla alakası olmayan bir acı yüreğini dağlayan hançerler gibi göğsüne yayıldı, kalbini oyan bir kanca gibiydi. Rin nefes alamadı ve eliyle ağzını kapattı.

Parmaklarından gözyaşları döküldü. Bunu yalnız başına yapamazdı. Tanrılar aşkına, Kitay'ı çok özliyordu.

Kes şunu, diye azarladı Altan. *Bebek gibi davranmayı bırak.*

Kitay gitmişti. Mızımızlanıp ağlamak bunu değiştirmeyecekti. Şimdi tek yapabileceği onu geri getirmeye odaklanmaktı.

Çizimlerini kenara bıraktı. Bunu şimdi çözemezdi. Şimdi hayatta kalmaya, ordusunun kalanına geceyi sağ salım geçirtmeye odaklanması gerekiyordu. Bunun için Souji'ye ihtiyacı vardı ama Souji hâlâ ortalıkta yoktu.

Rin kaşlarını çattı. *Neden hâlâ ortalıkta yoktu?* Bir saat olmuştu. Onu saldırıdan beri görmemişti ama ölmüş veya yakalanmış olamazdı – olsa şimdiye dek haberi olurdu. Rin ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Sabah gördüğü Demir Kurt'u kapının öbür tarafında, kapıyı çalmak üzere elini kaldırmış bulunca irkilerek sıçradı. Souji görünürde yoktu.

“Nerede?” diye sordu Rin.

Demir Kurt boğazını temizledi. “Souji onunla çadırında buluşmanızı istiyor.”

Rin bunu şüpheli buldu. Souji de ordu liderlerinin kalanı gibi generalin ofisine yerleşmişti. Çadırında ne işi vardı? “Dalga mı geçiyor? Bir saattir onu bekliyorum, beni öylece çağırabileceğini mi sanıyor?”

Demir Kurt'un ifadesi hiçbir şey ele vermedi. “Sadece bunu söyledi. İsterseniz sizi götürebilirim.”

Rin bir an için gitmemeyi düşündü. Souji kim olduğunu sanıyordu? Rin'in rütbesi ondan yüksekti. Souji onun otoritesine bağlıydı. Ne cüretle Rin'i bekletir, ne cüretle...

Ters bir şey söylememek için dilini ısırıldı.

Aptallık etme. Şimdi güç gösterisi yapmanın sırası değildi. Ki-

tay da yoktu ateşi de. Kozu yoktu. Blöf yapma zamanı değildi. Bu seferlik diplomatik davranmalıydı.

“Peki,” dedi zorla ve Demir Kurt’u takip etti.

Souji çadırında değildi.

Rin kapıda durdu. “Sen.”

Maymun Savaş Lordu yerinden kalktı. “Merhaba, Runin.”

“Sen burada—” Rin derin bir nefes alıp kendini toparladı. “Çık dışarı.”

“Neden oturmuyorsun?” Gurubai masayı gösterdi. “Tartışacak çok şeyimiz var.”

“Çık dışarı,” dedi Rin tekrar. Öfkesi şaşkınlığına baskın çıktı. Gurubai’nin neden burada olduğunu bilmiyordu ama umurunda değildi – gitmesini istiyordu. Burada olmayı hak etmiyordu. Bu onun zaferi değildi. Leiyang’da kan döken onun askerleri değildi. Ve şimdi Horoz Vilayeti’nde, Gurubai Ruijin’de saklanırken Rin’in halkının öldüğü yerde olmasına dayanamıyordu. Hâlâ ateşi olsa onu durduğu yerde küle çevirirdi.

“Vaktinde geldiğimize sevinmelisin,” dedi Gurubai. “Askerlerim kurtarma operasyonlarını yönetiyor, fark etmedin mi? Biz olmasak sizden yüzlercesi daha ölürdü.”

Rin kahkaha attı. “Planın bu muydu yani? Ben savaşlarını kazanana dek dağlarda saklan, bizi takip et ve zaferimizi üstlen?”

Gurubai iç çekti. “Buna zafer bile denemez.”

Rin yanıt veremeden çadır kapısı açıldı. Souji peşinde üç Demir Kurt ve Zhuden’in birkaç subayıyla içeri girdi.

Rin şaşkınlıkla onlara baktı. Bu subayları da Souji’yi beklediği gibi bekliyordu. Bu yüzden mi kimse gelmemişti? Bunca zamandır birlikte miydi? Ne yapıyorlardı?

“Ah, güzel,” dedi Souji. “Hepimiz buradayız.”

“Neredeydin sen?” diye sordu Rin. “Öğlenden beri seni arıyorum.”

Souji iç çekip başını salladı. “Ah, Rin.”

“Ne?” diye sordu Rin. “Ne oluyor?”

Zhuden’in subayları Rin’le göz göze gelmiyordu.

Souji ona bakıp özür diler gibi gülümsedi. Parmakları kılıcının kabzasındaydı. “Hâlâ anlamadın mı?”

Rin, yalnız olduğunu çok geç fark etti.

Yalnızdı ve ateşi yoktu.

Eli bıçağına gitti. Souji ona doğru atıldı. Rin bıçağını çıkarıp beceriksizce savuşturdu ve üç saniye bile dayanamadı. Souji acemilerin kullandığı bir hamleyle Rin'in bıçağını elinden attı ve ulaşamayacağı yere tekmeledi.

"Ateşin nerede?" diye alay etti.

Rin, Souji'nin beline saldırdı. Souji yine kolaylıkla onu altı etti. Rin, eğitiminin doruk noktasındayken iyi direnebilirdi, gözlerini tırmalayabilir veya kasığını sertçe kavrayabilirdi. Ama Souji daha iri ve ağırdı, üstelik iki eli vardı. İki hamlede Rin'i yere mıhlamıştı.

"Demek doğru," diye gözlemledi Souji. "Ateşi kaybettin."

Rin cırlayarak tepindi.

"Şşş." Souji ellerini Rin'in boğazına koyup sıktı. "Sessiz ol. Kulağımı patlattın."

"Ne yapıyorsun?" dedi Rin nefes nefese. "Ne halt ettiğini—"

Gurubai sesini yükseltti. "Sen Yeni Şehir'e kendi başına gelersen beni serbest bırakacakmış."

Bir parşömenden okuyordu. Rin ona şaşkın şaşkın baktı. Zihnini panikle o kadar bulanmıştı ki o kelimeleri tanıması zaman aldı. Bunları nerede okumuştı—

Ah.

Ah, hayır.

"Kan dökülmesine gerek olmadığını," diye devam etti Gurubai, "yalnızca konuşmak istediğini söylüyor. Savaş istemediğini söylüyor. Müttefiklerinin her birine hoşgörü gösterecekmiş. Yalnızca seni istiyor." Gurubai parşömeni bıraktı. "Ailenden hayatta kalan tek kişiyi feda etmek epey zalim bir hareket."

"Seni yılan," diye tısladı Rin.

Bunu casuslarından öğrenmiş olmalıydı – her yerde, Ruijin'den bu kadar uzaktayken bile gittiği her yerde onu dinleyen lanet olası casusları. Kimdi? Gözcüler mi? Çadırının önündeki muhafız mı? Parşömeni Rin görmeden Gurubai açıp kopyalamış mıydı?

Onu atlattığını, sonunda ondan üstün olduğunu sanmıştı. Ama Gurubai bunca zamandır uzun bir oyun oynuyordu.

"Bize barış teklifinden ne zaman bahsedecektin?" diye sordu

Gurubai. "Bizi gereksiz bir savaşta feda etmeden önce mi sonra mı?"

"Nezha yalancı piçin teki," dedi Rin boğulurcasına. "Uzlaşmak istemiyor—"

"Aksine," dedi Gurubai. "teklifimize çok hevesli yaklaştı. Gördüğün üzere biz ölmek istemiyoruz. Ve seni feda etme konusunda pek tereddütümüz de yok, hele ki senin bize aynını yapmaya bu kadar hazır olduğunu gördükten sonra."

"Delirdiniz mi? Bana ihtiyacınız var—"

"Sana güneyde ihtiyacımız vardı," dedi Gurubai. "Güneyi aldık. Artık sen bir zaafsın ve Cumhuriyet'le yapacağımız ateşkesin önündeki tek engelsin."

"Mütareke olacağını sanıyorsanız ölmeyi hak edecek kadar aptalsınız," diye tükürdü Rin. "Yinler sözlerini tutmaz. Tanrılara yemin ederim, beni onlara teslim ederseniz ölünüz."

"Etmezsek de ölüyüz," dedi Gurubai. "Şansımızı deneyeceğiz. Souji?"

Souji'nin boynundaki tutuşu sıkılaştı. "Kusura bakma, prenses."

Rin, Souji'nin onu yere bastırmak için öne eğilip ağırlığını kullanması gerekecek kadar kıvrandı. Bu, bileğini Rin'in ağzına yeterince yaklaştırdı. Rin ağzını açıp ısırıldı. Tenini deldi, ağzına bakır ve tuz tadı geldi. Souji cıyakladı. Rin'in boynundaki baskı azaldı. Kafasının yanına bir şey indi.

Rin şakakları zonklayıp çenesine kan damlayarak geri devrildi.

Tepesinde iki Souji gördü, ikisi de o kadar öfkeliydi ki Rin gülmeden edemedi.

"Tadın güzelmiş," dedi Rin.

Souji suratına bir tokat atarak cevap verdi. Sonra bir tane daha. Darbeler şimşek çakması gibiydi; başı dönüyor, kulakları çınıyor ve orada ceset gibi tepkisiz yatmak dışında bir şey yapamıyordu.

"Şimdi çok geveze degilsin, ha?"

Rin anlaşılmasa da bir şey geveledi. Souji yumruğunu kaldırdı ve Rin'in gördüğü son şey bu oldu.

Uyandığında aynı yerde yatıyordu. Her yeri acıyordu. Hareket ettiğinde sırtında oluşan morlukları hissetti, hatırlamadığı darbelerin morlukları. Souji o bayıldıktan sonra onu dövmeye devam etmişti.

Nefes almak işkenceydi. Rin'in, ciğerleri muhtemelen kırık kaburgalarını çatlatmayacak kadar az genişlesin diye küçük, boğucu ve yetersiz nefesler almayı öğrenmesi gerekti.

Birkaç saniye sonra korkusu kafa karışıklığına dönüştü.

Ölmesi gerekiyordu.

Neden hâlâ ölmemiştii?

"Al." Souji'nin sesi. Rin, Souji'nin çizmelerinin birkaç metre ötesinde durduğunu gördü. "Kimliğini doğrulamana gerek yoktur diye düşünüyorum."

Kiminle konuşuyordu? Rin görmek için boynunu çevirmeye çalıştı ama şişmiş gözleri görüşünü kısıtlıyordu ve başını otuz dereceden fazla kaldıramıyordu. Kıvrılıp yan yatmıştı, görüşü toprak zemin ve çadırın duvarı ile kısıtlıydı.

Kafasına yakın ayak sesleri duydu. Biri çizmesinin topuğunu Rin'in boynuna koydu.

"Genç Mareşal onu canlı istiyor," dedi yabancı bir ses.

Rin kasıldı. *Genç Mareşal*. Bu adam Nezha'nın elçisiydi.

"Emirleri mümkünse canlı, direnirse ölü getirmemiz yönünde," dedi elçi. "Direnişini engelleyelim derim. Uyanırken ne yapabildiğini gördüm."

"Uyutabiliriz," dedi odanın öbür ucundaki bir başka ses. "Yolculuğa yetecek kadar afyon getirdik. Onu zararsız kılıyor."

"Canımızı tehlikeye atmaya değer mi?" diye sordu Souji. "Hadi, biraz daha bastır. Hiçbirimiz ispiyonlamayız."

Rin yüzünü buruşturup kendini hazırladı. Ama hiçbir şey olmadı – aniden çizme boynundan kalktı ve ayak sesleri kafasından uzaklaştı. Çadır kapısının hisırtısını duydu.

"Onu öldüremezsiniz."

Gözleri kocaman açıldı. *Daji*?

"Bu kocakarı kim?" diye sordu Souji. "Biri şunu dışarı atsın."

Bir kargaşa oldu, demirler çarpıştı ve silahlar yere düşerken bir gürültü duyuldu.

“Bana dokunmayın,” dedi Daji çok yavaş ve sakince. “Şimdi, geri adım atın.”

Çadır sessizleşti.

“Tanrıların seçilmiş bir yansıması o.” Daji’nin sesi çadırda Rin’e yaklaştıkça yükseldi. “Bedeni bu dünya ile Panteon arasında bir köprü. Ona zarar verirsiniz tanrısı tüm gücüyle bizim dünyamıza gelecek. Hiç Anka’yla karşılaştınız mı? Göz açıp kapayınca kadar kül olursunuz.”

Bu doğru değil, diye düşündü Rin şaşkın şaşkın. *İşler öyle yürümüyor.* Ona şimdi zarar verirlerse, Kitay da yokken, Anka ona yardım edemezdi.

Ama onlar bunu bilmiyordu. Kimse itiraz etmedi. Adamlar Daji’nin her kelimesini sessizce dinliyordu.

Rin olanları tahmin edebiliyordu. Daha önce Engerek’in hipnozuna maruz kalmıştı. Daji’nin gözleri insanı felç ediyordu – o ayartıcı ve çekici, parlak sarı yılan gözleri; genişleyerek karanlığa, güzel kelebek kanatları görülerine ve sefil nostaljiye açılan kapılara dönüşen o göz bebekleri. Engerek avını arzuyla doluruyordu. Hasret çektiriyor, canını acıtıyordu.

Souji sonunda konuştuğunda sesi farklıydı – dalgın ve tereddütlü. “O zaman ne yapalım?”

“Yılan Vilayeti’nde bir dağ var,” dedi Daji. “Buradan çok uzak değil. Uzun bir yürüyüş olur ama—”

“Yelkenli balonumuz var,” dedi Nezha’nın elçilerinden biri. Daji’yi etkilemeye çalışır gibi hevesliydi. Rin bu kadar korkmuş olmasa gülerdi. “Yakıtımız var. Oraya yarım günden kısa sürede gidebiliriz.”

“Aferin, asker,” dedi Daji.

Kimse itiraz etmedi. Adamlar tamamen Daji’nin tuzağına düşmüştü. *Güzel,* dedi Rin. *Şimdi onları parçala.*

Ama Daji hareket etmedi.

“O dağı duydum,” dedi Souji bir süre duraksadıktan sonra. “Bulması imkânsız.”

“Nereye gittiğini bilmeyenler için,” dedi Daji. “Ama ben daha önce çok kez gittim.”

“Peki sen kimsin?” diye sordu Souji. Soru bir meydan okuma gibi değildi. Daha çok derim bir uykudan uyanıp da kendini

yabancı bir ormanda bulmuş gibi şaşkındı. Souji sisten çıkmaya, çaresizce zihnini berraklaştırmaya çalışıyordu.

Daji kıkırdadı. "Dünyayı gezmiş yaşlı bir kadın."

"Ama sen..." Souji devam etmedi. Sorusu hiçliğe karıştı. Rin onun yüzünü görebilmeyi diledi.

"Genç Mareşal onu görmek ister," dedi Nezha'nın elçilerinden ilki, çizmesini Rin'in boğazına dayayan. "Onun—"

"Genç Mareşal'iniz sizin raporunuzla yetinecek," dedi Daji hemen. "Siz onun sadık teğmenlerisiniz. Lafınıza güvenir. Biraz daha beklerseniz kız uyanacak."

"Ama bize verilen görev—"

"Yin Nezha zayıf ve iyileşmeye çalışıyor," dedi Daji. "Şu anda Speerli ile yüzleşemez. Saldırırsa ne yapar sizce? Speerli onu yatağında yakar ve siz de bu canavarı onun sığınağına götüren adamlar olarak bilirsiniz. Kendi generalinizi öldürmek ister misiniz?"

"Ama o, ateşini kaybettiğini söyledi," dedi asker.

"Siz de bu adama inanıyor musunuz?" diye üsteledi Daji. "Genç Mareşal'in hayatını gerilla komutanının lafıyla mı tehlikeye atacaksınız?"

"Hayır," diye mırıldandı asker. "Ama biz—"

"Düşünmeyin," diye fısıldadı Daji. Sesi tiril tiril ipek gibiydi. "Neden düşünüyorsunuz ki? Kendinizi böyle düşüncelerle yormayın. İtaat etmek çok daha kolay, hatırladınız mı? Tek yapmanız gereken dediklerimi yapmak, o zaman huzur bulacaksınız."

Odaya yine sessizlik çöktü.

"Güzel," diye mırıldandı Daji. "Aferin size."

Rin bu açıdan Daji'nin gözlerini göremiyordu ama o bile Daji'nin sesinin yumuşak, rahatlatıcı tınısına çekiliyordu, sersemlemişti.

Daji eğilip Rin'in saçını yüzünden çekti. "Şimdi, yolculuk için onu uyutun."

Yolculuk.

Demek ki bu bir numara değildi. Onu gerçekten Chuluu Korikh'e götürüyorlardı. Taş hapisane, dağdaki cehennem, deliren şamanların hapsedildiği, tanrılarını çağıramadığı ve ölemeyeceği yer.

Tanrılar aşkına, hayır. Orası olmazdı.

Rin Chuluu Korikh'e bir kez gitmişti. Oraya dönmenin düşüncesi bile boğuluyor gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Başını çevirmeye çalıştı. Bir şey demeye, herhangi bir şey yapmaya çalıştı. Ama Daji'nin fısıltıları düşüncelerini serin, temizleyici bir akıntı gibi alıp götürdü.

"Düşünme." Rin artık kelimeleri duymuyordu bile, yalnızca kulağa ninni gibi gelen ve zihnini yatıştıran notaları duyuyordu.

"Bırak gitsin, tatlım. Güven bana, bu daha kolay. Bu çok daha kolay."

KISIM II

BÖLÜM 11

“İnsanlar bu dünyada yaşamaya başlamadan önce su tanrısı ve ateş tanrısı savaşıp göğü ikiye bölmüş,” dedi Riga. “O parlak mavi seramik kırılıp Dünya’ya düşmüş ve yemyeşil dünya, kırılan bir yumurtanın sarısı gibi karanlığa maruz kalmış. Güzel bir tablo, değil mi?”

Daji temkinle ona yaklaştı, yabani bir hayvana yaklaşır gibi parmaklarını ileri uzatmıştı. Ondan ne bekleyeceğini bilemiyordu. Artık Riga’nın yaptığı hiçbir şey tahmin edilebilir değildi; bugünlerde bir andan ötekine onu öpmek üzere mi yoksa ona vurmak üzere mi olduğunu anlayamıyordu.

Bağırıyor, bir şeyleri ve birilerini duvarlara çarpıyor olsa Daji daha az şaşırırdı çünkü bir şeyler ters gitmişti, bir şeyler haftalardır ters gidiyordu.

Ama Riga kitap okuyordu. Yıllardır inşa ettikleri her şey, kalelerinin her bir taşı yıkılıyordu ve Riga, pencerenin başında elinde bir çocuk masalları kitabıyla durmuş, sayfaları yavaş yavaş çeviriyor ve Daji’nin lanet olası bir masal dinlemeye ihtiyacı olduğunu düşünür gibi sesli okuyordu.

Daji onu ürkütmemek için sesini kısık tuttu. “Riga, ne oluyor?”

Riga sorusunu duymazdan geldi. “Biliyor musun, bu kendini beğenmişliğini nereden aldığını anladım sanırım.” Kitabı ona çevirip resimlerini gösterdi. “Nüwa gökyüzünü tamir eder. Bu hikâyeyi duymuşsundur. Erkekler dünyayı yıkar ve kadın onu toparlamak zorundadır. Tanrıça Nüwa gökyüzünde açtıkları yarığı parça parça tamir etmiş ve dünya eski hâline dönmüş.”

Daji diyecek bir şey bulmaya çalışarak ona baktı.

Artık Riga’nın neden bahsettiğini hiç anlayamıyordu. Değişikliklerin ne zaman başladığını bilmiyordu – belki Lusan’dan sonra ya da belki Tepediyar’dan beri. O kadar yavaş olmuştu ki sonunda barajı patlatan ufak su sızıntıları gibiydi ve şimdi Riga

tamamen başka birine dönmüştü, etrafındakilere çıkışıp canlarını yakan ve Daji'ye cevabını bilmediği bilmecelerle işkence eden biri.

Eskiden gücünü yalnızca başkalarında kullanırdı. Şimdi ise en çok Daji'nin korkusundan keyif alıyor gibiydi.

Bana geri dön, diye ağlamak istiyordu her konuştuklarında. Aralarında bir şey bozulmuştu, görünmez bir yara vardı. Tseveri'nin ölümüyle başlamış ve kangren gibi büyümüştü, şimdi ise her kelimelerinde, verdikleri her emirde hissediliyordu.

Biriniz ölecek, biriniz hüküm sürecektir ve biriniz sonsuz uykuya dalacak.

"Boş konuşuyorsun," dedi Daji.

Riga sadece güldü. "Bariz değil mi?" Pencereyi işaret etti. "Hikâyelerimiz döngüsel. Klasikler bunun nasıl sonlanacağını öngörüyor. Ziya ve ben dünyayı yıkacağız. Sen ise düzelteceksin."

Daji durduğu yerden yanan kıyıyı görebiliyordu. Boğazın karşısında olanları görmek için General Tsolin'in astrolojik teleskoplarına ihtiyacı yoktu. Basit bir dürbün yeterliydi.

Turuncu benekler geceyi aydınlatıyordu. Ne olduklarını bil-mese bunları fişek sanırdı.

Daji istemeden en azından Shiro'nun almadığı çocukların adadan kurtulup kurtulamadığını merak etti, ailelerinin onları kayıklarına bindirip arkalarına bakmadan kürek çekmelerini söyleyip söylemediğini. Ama umutlanmaması gerektiğini biliyordu. Mugenliler fazla detaycıydı.

Sabah olduğunda o adada canlı kimsenin kalmayacağını biliyordu.

Riga bizi lanetledi.

Bu son değildi. Daji bunu temel bir gerçek gibi biliyordu, Dünya'nın Güneş çevresinde dönüşü gibi kesindi. Speerli kurbanlarının bedelini ödeyeceklerdi. Böyle bir kötülük cezasız kalmazdı – tanrılar buna izin vermezdi.

Uğruna savaştıkları her şey, inşa ettikleri her şey – hepsi yok olmuştu. Aptalca bir bahis uğruna.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Riga arkasından yaklaşıp elini Daji'nin kalçalarına koydu.

Bunu erotik mi buluyordu? *Bulurdu.*

Daji dürbününü indirip kalbinin delicesini atışını yavaşlatmaya çalıştı. Arkasına dönüp gülümsemeyi denedi. Gülümsediğinde Riga onu daha çok seviyordu.

“Ziya biliyor mu?” diye sordu Daji.

“Yakında gelir,” dedi Riga. “Bunu kaçırmak istemeyeceğini düşünüyorum.”

“Bu zalimce.”

Riga omuz silkti. “Ona iyi gelir. Fazla yumuşuyor, ucunu bilememiz lazım.”

“O uç sana döndüğünde ne olacak peki?”

“Dönmez.” Riga kıkırdarak Daji’nin belini sıktı. “Bizi seviyor.”

Kapı ardına dek açıldı. Ziya tam zamanında içeri daldı.

“Ne oluyor?” diye sordu. “Speer’da saldırı olduğunu söylediler.”

“Ah, Speer’da saldırı oldu.” Riga pencereye döndü. “Bu da sonrası.”

“İmkânsız.” Ziya dürbünü Daji’nin elinden kaptı. Sahile odaklamaya çalıştı ama ellerinin titremesinden dürbünü sabit tutamıyordu. “Vaisra’nın gemileri neredeydi?”

Riga kendini beğenmiş görünüyordu, cevap vermedi.

Daji elini Ziya’nın koluna koydu. “Sen—”

“Vaisra’nın gemileri neredeydi?” diye bağırdı Ziya. Titriyordu, kendini zor kontrol ediyordu. Daji teninin altında dolanan, içinden dökülmeye çalışan gölgeleri gördü.

“Hadi ama, Ziya.” Riga iç çekti. “Ne yapmamız gerekiyordu, biliyorsun.”

Ziya’nın ağzı oynadı ama ses çıkmadı. Daji gözlerinin Riga ile pencere arasında gidip gelişini izledi.

Zavallı Ziya. Hanelai’a hep çok düşkündü. Daji’nin, Ziya’nın o ateşli Speerlı generalle evlenmeye çalışacağından korktuğu zamanlar olmuştu. Riga izin vermezdi tabii ki –Nikara saflığı konusunda çok katıydı ve Hanelai’dan nefret ediyordu– ama Ziya yine de zorlayabilirdi.

Yolunu kaybetmiş aşk. Kıskanç arkadaşlar. Daji en büyük problemlerinin bunlar olduğu zamanları özledi.

"Speer'a gitmem gerek," dedi Ziya. "Onu... onu bulmam gerek."

"Ah, hadi ama. Ne bulacağını biliyorsun." Riga yanan kıyığı işaret etti. "Adayı buradan yeterince net görebiliyorsun. Hepsi öldü, her biri. Çekirgeler dikkatlidir. Oldu bitti. Şu anki mücadele temizlikten ibaret. Hanelai öldü, Ziya. Sana onu bırakmanın aptallık olduğunu söylemiştim."

Ziya, Riga kalbine bir hançer saplamış gibi gözüküyordu.

Riga sırtına vurdu. "En iyisi bu."

"Hakkın yoktu," diye fısıldadı Ziya.

Riga derin, zalim bir kahkaha attı. "Şimdi mi omurgan oldu?"

"Kanları senin elinde. Onları sen öldürdün."

"Onları sen öldürdün," diye taklit etti Riga. "Bana masumları öldürmekten bahsetme. Scarigon Platosu'nu dümdüz eden kimdi? Tseveri'nin kalbini göğsünden söken kimdi?"

"Tseveri benim suçum değildi—"

"Ah, hiçbir şey senin suçun değil zaten," diye alay etti Riga. "Sen sadece kontrolü kaybediyorsun ve insanlar *kazara* ölüyorlar, sen de uyanıp bilinci yerindeyken gerekeni yapanlara mız-mızlanıyorsun. Kendine gel, kardeşim. Tseveri'yi sen öldürdün. Hanelai'in ölümüne gitmesine sen izin verdin. Neden? Çünkü neyin gerekli olduğunu, neyin tehlikede olduğunu ve büyük resme baktığında o iki orospunun bahsetmeye değmez engeller olduğunu biliyorsun. Olanları merhamet say. Muhtemelen öyle olduğunu biliyorsun. Speerlıların özerkliği ellerine geçtiği an mahvedeceklerini, idareyi bıraktığımızda birbirlerini öldüreceklerini biliyorsun. Hanelai gibilerinin özgür kalmaktan anlamadığını biliyorsun."

"Senden nefret ediyorum," dedi Ziya. "Keşke hepimiz ölseydik."

Riga elini kaldırıp Ziya'ya elinin tersiyle tokat attı. Tokadın sesi odada yankılandı.

"Seni zincirlerinden kurtardım." Riga kılıcını yavaşça çekti ve sinen Ziya'ya yaklaştı. "İkinizi de işgal bölgesinden kurtardım. Tepediyar'ı buldum, bizi Tianshan Dağı'na götürdüm ve sizi Panteon'a çıkardım. Ve sen bana karşı mı çıkıyorsun?"

Hava güçlü, boğucu ve korkunç bir şeyle vızıldıyordu.

Boyun eğ, diye bağırarak istedi Daji, Ziya'ya. *Boyun eğ ve bitsin.* Ama Daji korkudan yerine mihlanmıştı, sesi çıkmıyordu.

Ziya da kıpırdamamıştı. Koca bir adamın çocuk gibi korkudan sinmesi tuhaf bir görüntüydü ama Daji ona bunu yaptıranın ne olduğunu biliyordu.

Korku, onda da olduğu gibi, Ziya'nın kemiklerine işlemişti. Darbe darbe, kesik kesik – son on yıl boyunca, çocukluklarından beri Riga bunu onlara işlemişti.

Daji ikisinin de ona baktığını fark etti. Bir cevap bekliyorlardı. Ama soru neydi? Bunu düzeltecek ne yapabilirdi ki?

“Hiç mi?” diye sordu Ziya.

“Hiçbir şey söylemeyecek,” diye söylendi Riga. “Minik Daji bizim için en iyisinin ne olduğunu biliyor.”

“Korkağın tekisin,” diye hırladı Ziya ona. “Hep öyleydin.”

“Ah, ona zorbalık etme—”

“Siktir git.” Ziya asasını yere vurdu. Ses Daji'yi yerinde sıçrattı.

Riga güldü. “Bunu şimdi yapmak mı istiyorsun?”

“Yapmayın,” diye mırıldandı Daji ama sesi korku dolu bir cırlama gibiydi. İkisi de onu duymadı.

Ziya, Riga'ya doğru atıldı. Riga avucunu açtı ve Ziya bir anda acıyla inleyerek yere kapaklandı.

Riga abartılı bir şekilde iç çekti. “Bana el mi kaldırıyorsun, kardeşim?”

“Sen benim kardeşim değilsin,” dedi Ziya nefes nefese.

Arkalarındaki boşlukta bir yarık açıldı. Gölge gibi yaratıklar bir bir yarıktan dışarı döküldü. Ziya işaret etti. Yaratıklar atıldı ama Riga geldikleri gibi onları kâğıttan yapılma hayvanlarmışçasına biçti.

“Lütfen,” dedi Riga. Gülümsemesi hiç kaybolmamıştı. “Daha iyisini yapabilirsin.”

Ziya asasını, Riga kılıcını kaldırdı.

Bir şekilde Daji hareket edecek gücü buldu. İkisi birbirlerine taş zemini çatlatacak, dünyayı bir yumurta kabuğu gibi parçalayacak güçle birbirine atılmadan hemen önce aralarına girdi. Yıllar sonra, o an ellerini göğüslerine koyup o kelimeleri mırıldanırken ne yaptığını bilip bilmediğini sorgulayacaktı. Sonuçları biliyordu

ve kabul mü etmişti? Yoksa bunu yanlışlıkla mı yapmıştı? Ondan sonra olan her şey şansın zalimliği miydi?

O an tek bildiği şey, tüm ses ve hareketlerin durduğuydu. Zaman donup kaldı. Tuhaf bir zehir, daha önce hiç çağırmadığı bir şey havada süzülüp üçünün de zihinlerine yerleşti ve üçünün de daha önce görmediği, deneyimlemediği bir şekle büründü. Sonra Riga yere yığıldı ve Ziya geriye doğru sendeledi, ikisi de bağırış olabilirdi ama Daji'nin kulaklarında atan nabzından duyabildiği tek şey Tseveri'nin soğuk, neşesiz kahkahasıydı.

BÖLÜM 12

Hesperya Cumhuriyeti Dışışleri Makamına, Önceden Nikara İmparatorluğu veya Nikan İmparatorluğu olarak bilinen Nikara Cumhuriyeti ile ilgili özel bildiri.

Nikara bölgesinde açık ticaret, Birlik'in yatırımını değer kılan varlıklar sunmaya devam ediyor ve bu varlıkları elde etme çabaları beklendiği gibi sorunsuz ilerliyor. Birlik birkaç kritik maden yatağını şaşırtıcı derecede az dirençle ele geçirdi (aslını söylemek gerekirse bence Nikaralar ayaklarının altındaki zenginliğin bilincinde değiller.) Çay ve mineral dışında, temsilcilerimiz yurttan talep görecekt bazı yerel malzemeler keşfetti. Nikara porseleni bizim en iyi yerli porselenlerimizden daha parlak ve saydam. Nikara yapımı yeşim heykelcikler, farklı iç dekorasyon ürünleri arayan müşterilerin ilgisini çekecektir (bkz. Ekteki 3. Kutu). Yerli tekstil üretimi otomatik dokuma tezgâhları olmadığı göz önünde bulundurulduğunda etkileyici – ustaları suyun gücüyle bir dokumacının yapabileceğinden çok daha hızlı şekilde kumaş dokuyabilecek mekanizmalar geliştirmiş. (Çok geçmeden hanımlarımızın sokaklarda ipek elbise ve şemsiyelerle dolacağını bekliyorum!)

Kutsal Yaratan Tarikatı'nın temsilcisi Gri Bölük daha büyük zorluklarla karşılaştı. Din değiştirmeye karşı olan yerli muhalefet zorlu çıktı (bkz. ekteki İkinci Helis'ten Rahibe Petra Ignatius'un mektubu). Bu var olan dinin dönüşüme karşı çıkmasından değil –hatta çoğu yerli din sorusuna karşı kayıtsız kaldı– dinin getirdiği sosyal disiplinden dolayı. Düzenli haftalık tapınmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyor ve şapele götürülmekten nefret ediyorlar. Sefil ve batıl inançlı yöntemlerine alışmışlar; Yaratan'ın büyüklüğünün kör edici kanıtı önlerine kendi dillerinde yavaşça sunulduğunda bile kabul etmiyorlar. Ama çabalarımız yavaş da olsa emin bir şekilde devam edecek; dünyanın her köşesine düzen getirmek Mimar'a karşı görevimizdir.

Nikara yerlilerinin toplu ve silahlı bir başkaldırı yapma riskini çok düşük buluyoruz. İmparatorluk'la ilgili araştırmalarımız, stratejik kültürlerinin toprak genişletme eğilimi olmayan bir İmparatorluk tarafından pasifist ve durgun bir hâle getirilmiş olduğunu gösteriyor. Cumhuriyet başka bir ulusu fethetmek üzere hiç deniz seferi düzenlemedi. Speer Adası fetihleri hariç, Cumhuriyet yalnızca dış güçlere karşı savunmadaydı. Yin Vaisra, Su Daji'nin rejiminin kuzeydeki kalıntılarıyla mücadeleyi bitirdiğine göre beş yılda iç savaş korkularımızın dineceğini öngörüyoruz.

Şu andaki en büyük tehditler, merkezleri Horoz ve Maymun Vilayetleri'nde olan, güneydeki gerilla hareketleri. Kozları, piroteknik gösterileri ile halkı Kutsal Yaratan tarikatına rakip bir pagan şamanik inanca iten Speerli Fang Runin. (Gri Bölük'teki bağlantılarımız bu şamanik güçlerin Kaos'un şimdiye dek görülmemiş yansımaları olduğunu düşünüyor –bkz. Ek 1: Nikara Şamanizmi). Bu tehdit Birlik'i tedirgin etmesin. Şaman sayısı az-Gri Bölük Speerli ve Yin Vaisra'nın vârisi dışında şaman tespit etmedi. Güneyli isyancılar her yönden Mugen Federasyonu'ndan bile yüzyıllarca gerideler ve yelkenli balonlara karşı sopa ve taşlarla savaşılmaya çalışıyorlar.

Sözde tanrıları onları kurtaramayacak. Rahibe Petra geliştirilmiş afyon füzelerinden başka, ki bunların şamanik becerileri engellediğini teyit ettik, karşı tedbir geliştirme çabalarının sorunsuz ilerlediğini ve birkaç hafta içinde Speerlilerin bile alt edemeyeceği silahlarımız olacağını temin ediyor. (Bkz. Ek 2: Yin Nezha ile ilgili Araştırma Notları.) Speerli düştüğünde güney de düşecek. İlahi bir müdahale olmazsa bu barbar ülkede istediğimiz etkileri bir an önce göreceğiz.

Ulu Mimar Adına,
Tümgeneral Josephus Belial Tarcquet

BÖLÜM 13

Rin uyandığında zihni bulanıktı, ağzı ipekböceği kozalarıyla doldurulmuş gibi kuruydu ve sırtındaki yaralardan yılan gibi uzanan bir acı vücudunun alt yarısındaki tüm kaslarında nabız gibi atıyordu. Onu saran, düşüncelerini boğan ve kemiklerini titreten bir kükreme duydu.

Midesi bulandı, zemin hareket eder gibi oldu. Bir *yelkenli balonda* mıydı?

Serin ve ıslak bir şey alnına süründü. Rin zonklayan gözlerini zorla açtı. Daji'nin yüzü önünde yavaş yavaş netleşti. Bir bezle Rin'in yüzünü siliyordu.

"Sonunda," dedi Daji. "Endişelenmeye başlamıştım."

Rin doğrulup etrafına bakındı. Balon vagonu yakından, hayal ettiğinden daha büyüktü. Gemi kamarası büyüklüğünde bir odada yalnızlardı, Cumhuriyet askerleri ortalıkta olmadığına göre birden fazla oda olmalıydı. "Benden uzak dur."

"Ah, şşş." Daji, Rin'in yanaklarındaki kiri silmeye devam ederken gözlerini devirdi. Bez kurumuş kandan pas rengine dönmüştü. "Hayatını kurtardım."

"Ben şeye..." Rin düşüncelerini toparlamakta, neden korktuğunu hatırlamakta zorlandı. "Dağ. Dağ. Dağa gitmeyece—"

"Ye." Daji eline sert, bayat bir somun ekmek tutuşturdu. "Gücüne ihtiyacın olacak. Yoksa diri diri gömülmeyi kaldıramazsın."

Rin çaresizce ona baktı. Ekmeği kaldırmadı, parmaklarının ekmeği tutacak gücü anca vardı. "Neden bunu yapıyorsun?"

"İkimizi de kurtarıyorum," dedi Daji. "İsteriyi bırakıp *dinlersen* belki senin şu taze güney imparatorluğunu da."

"Ordum—"

"Ordun seni terk etti. Sadık subayların yardım edecek hâlde değil. Güney Koalisyonu seni yerinden etti ve ateşi çağırıyor-sun." Daji, Rin'in saçlarını kulağının arkasına attı. "Bize Chuluu Korikh'e güvenli geçiş sağlıyorum."

“Ama neden—”

“Çünkü benim gücüm artık yeterli değil. Müttefike ihtiyacımız var. Bildiğim kadarıyla şu anda sonsuz zamanını bir dağda geçiren ortak bir dostumuza.”

Rin şaşkın şaşkın baktı. Daji'nin kelimelerini anlıyordu ama ne *anlama* geldiklerini idrak edemiyordu; parçaların yerine oturması için ağır ağır düşünmesi gerekti.

Sonra ağzı açık bakakaldı.

Jiang'ı neredeyse bir senedir düşünmemişti. Kendine izin vermemişti, anılar canını yakıyordu. Jiang onun yalnızca hocası değil, üstadıydı. Rin ona güveniyordu, Jiang onu güvende tutma sözü vermişti. Sonra dünyanın savaşa yenik düştüğü vakit Rin'i terk edip gitmişti. Onu terk edip kendini lanet olası bir taşa mühürlemişti.

“Gelmez,” dedi Rin boğuk bir sesle. “Çok korkuyor.”

Daji'nin dudağı büküldü. “Öyle mi sanıyorsun?”

“Saklanmak istiyor. Dışarı çıkmıyor. O... bir şey ters—”

“Mühür'ü yok oluyor,” dedi Daji. Sağlam gözü parılıyordu. “Biliyorum. Ben de hissettim. Güçleniyor – kendine geliyor. Üçümüzü Mühürlediğimde ne yaptığımı bilmiyordum ama hep doğru yapmadığımdan şüpheleniyor, umuyordum. Ve yapmamışım. Mühür bozuk ve kusurluydu, şimdi ise soluyor. Şimdi benim –bizim– bir şansımız daha var.”

“Önemi yok.” Rin hâlsizce başını salladı. “Çıkmıyor.”

“Ah, zorunda kalacak.” Daji, Rin'in şakaklarını silmeye devam etti. “Ona ihtiyacım var.”

“Ama benim de ona ihtiyacım vardı,” dedi Rin. Göğsüne bir acı saplandı, şimdiye dek başarıyla bastırdığı öfke ve çaresizlik karışımı. Bir şeyi tekmelemek istiyordu, ağlamak istiyordu. Bunca zaman sonra bile eski yaraları nasıl bu kadar çok acıyordu?

“Belki de.” Daji, Rin'e acıyarak baktı. “Ama Ziya senin çapan değil. Benim çapam.”

Yolculuğun kalanı birkaç dakika da sürmüş olabilirdi, saatler de. Rin bilmiyordu, yol acı dolu bir sersemlikle geçmişti. Vücudu çeşitli yaralardan ağırırken bilinci bir kapanıp bir açılmıştı. Daji dinleyenler olabilir diye sessizdi. Sonunda motorun gürlemesi

hafifledi ve durdu. Vagon açılı bir şekilde yere çarpıp durmadan önce birkaç metre sürüklenirken Rin uyandı. Sonra Cumhuriyet askerleri odasına gelip onu ahşap bir sedyeye yatırdılar ve buz gibi dağ havasında dışarı taşıdılar.

Rin direnmedi. Daji onun çaresiz davranmasını istemişti.

Yılan Vilayeti'ne vardıklarını biliyordu. Rin dağların şeklini hatırlıyordu, daha önce buraya gelmişti. Ama zihninin bir parçası gerçekten Kukhonin Dağları'nda olduklarını kabul edemiyordu.

Souji Tikany'de ona ihanet edeli bir gün bile olmamıştı. O zamandan beri ülkenin yarısını geçmişlerdi. Ama bu doğru olamazdı – bu yol haftalar sürmeliydi. Rin yelkenli balonların uçuşunu görmüştü, ne kadar hızlı olduklarını biliyordu ama bu saçmaydı. Bu; tüm zaman, mekân ve mesafe algılarını paramparça ediyordu.

Hesperyalılar hep böyle mi seyahat ediyordu? Rin mekânsallığı onlar açısından hayal etmeye çalıştı. Bir kıtayı sadece günler içinde aşabilseler toplum nasıl olurdu? Bir gün Sinegard'da uyanıp aynı akşam Arlong'da uyuyabilse?

Dünyanın hâkimi gibi davranmalarına şaşmamalıydı. Dünya onlara çok küçük geliyor olmalıydı.

“Hangi yöne?” diye sordu bir asker.

“Yukarı,” dedi Daji. “Giriş tepeye yakın. Orada aracı indirecek yer yok. Tırmanmamız gerek.”

Rin sedyeye o kadar sıkı bağlanmıştı ki başını zor kaldırıyor-
du. Daha ne kadar yürümeleri gerektiğini bilmiyordu ama saatler süreceğini düşündü. Chuluu Korikh'in girişine giden tek patika yukarı çıktıkça daralıyordu. Yolun üçte birinden sonra yelkenli balon gibi bir şeyi indirmek mümkün değildi.

En azından tırmanması gerekmiyordu. Askerler onu dağdan yukarı çıkarırken sallanan sedye onu yarı yarıya uyuttu. Baş hafif ve sersem. Onu uyuşturuyorlar mıydı, yoksa vücudu aldığı yaralardan dolayı çöküyor muydu bilmiyordu. Yolu yarı bilinçli bir hâlde geçirdi, Souji'nin çizmesinin bıraktığı morluklar donuk, neredeyse hoş bir ağrıdan ibaret kalacak kadar sersemlemişti.

Taş kapının kayarak açıldığını duyana dek Chuluu Korikh'e vardıklarını fark etmedi.

“Işık lazım,” dedi Daji.

Rin birinin bir meşale yakıtığını duyduğu çıtırtıdan anladı.

Şimdi, diye düşündü. Daji şimdi askerlere saldırmalıydı. İstedğini elde etmişti, Chuluu Korikh'e güvenle ulaşmıştı ve şimdi onları hipnotize edip uçuruma yaklaştırması ve itmesi gerekiyordu.

"Hadi," dedi Daji. "Korkacak bir şey yok. Yalnızca heykeller."

Askerler Rin'i karanlığa soktu. İnanılmaz bir basınç, ağzını ve burnunu kapatan bir el gibi üstüne çöktü.

Rin sırtını sedyede gererek nefes almaya çalıştı. Koca koca nefesler alıyordu ama hava az ve yetersizdi, görüşünün kenarlarındaki kara noktaları geçirmiyordu. Ciğerlerini patlatacak kadar derin nefesler bile alsa yetmezdi. Chuluu Korikh'in içi öyle topraklanmış, öyle maddesel ve öyle katı bir yerdi ki ruhlar dünyasıyla bağlantılı olması imkânsızdı.

Boğulmaktan beterdi.

Rin buraya Altan'la ilk gelişinde basınca zor dayanmıştı. Yıllardır bir düşünce uzağındaki tanrıyla yaşayıp nefes aldığından şimdi çok daha kötüydü. Anka onun bir parçası olmuştu, zihninde sürekli ve rahatlatıcı bir varlıktı. Kitay'ın yokluğunda bile tanrısıyla temel bir bağ hissediyordu ama şimdi o bile yoktu. Şimdi dağın ağırlığı onu parçalayabilirmiş gibiydi.

Öndeki asker Rin'in alnını tıklattı. "Ah, kapa çeneni."

Rin çılgılık attığını fark etmemişti bile.

Biri ağzına bir bez tıktı. Bu nefes alışını iyice zorlaştırdı. Mantıklı düşünceleri yok oldu. Bunun bir numara olduğunu, Daji'nin planının parçası olduğunu unuttu. Daji –Rin'in hayatta olduğundan uzun süredir tanrısının sesiyle yaşayan Su Dajibuna nasıl dayanıyordu? Rin ölümden önceki boğulma anına hapsolmuş şekilde kıvrılırken nasıl çılgılık atmadan sakince önden yürüyordu?

"Hepsi şaman mıydı?" Rin'in ayaklarını tutan asker ısıklık çaldı, ısılığı tüm dağda yankılandı. "Ulu Tosbağa. Ne zamandır buradalar?"

"İmparatorluk var olduğundan beri," dedi Daji. "Ve biz öldükten çok sonra da burada olacaklar."

"Ölemiyorlar mı?"

"Hayır. Bedenleri artık ölümlü değil. Tanrıların açık kanalla-

rı haline geldiler, o yüzden dünyayı yok etmesinler diye burada hapisler.”

“Hasiktir.” Asker dilini şaklattı. “Fena.”

Askerler durup Rin’in sedyesini yere indirdiler. Başını taşıyan üstüne eğildi, dişleri meşale ışığında sarı sarı parlıyordu. “Burası son durak, Speerli.”

Rin adamın arkasındaki dizi dizi kaideleri inceledi, gözünün alabildiğince uzanıyorlardı. Korkudan yarı yarıya aklını kaçırmıştı. Askerler onu çözüp en yakındaki kaideye götürürken çaresizce atındı.

Bakışları Daji’ye kaydı, sessizce yalvardı. *Neden hiçbir şey yapmıyor?* Oyun yeterince sürmemiş miydi? Daji’nin Rin’i hapsedmesine gerek yoktu. Yalnızca Chuluu Korikh’e güven içinde ulaşmaları gerekiyordu. Cumhuriyet askerleri artık işe yaramazdı, onlardan çoktan kurtulmuş olmalıydı.

Ama Daji öylece *duruyordu*; gözleri kısık, yüzü sakindi ve askerlerin Rin’i kaidenin merkezine yerleştirmesini izledi.

Rin’in aklından korkunç bir düşünce geçti.

Daji blöf yapmıyordu.

Daji’nin Chuluu Korikh’e güvende ulaşması lazımdı. Üstat Jiang’a ihtiyacı vardı. Ama planının hiçbir kısmında Rin’e ihtiyaç duymuyordu.

Ah, tanrılar.

Buradan çıkması gerekiyordu. Bundan kaçamazdı – bu hâldeyken, bacakları böyle sıkı bağlıyken kapıya ulaşip onlardan önce dağdan inmesine imkân yoktu. Ama koridorun sonuna ulaşabilirdi. Atlayabilirdi.

Her şey sonsuza dek taş hapsolmaktan iyiydi.

Direnmeyi bırakıp bayılmış taklidi yaparak kendini askerlerin kollarına bıraktı. İşe yaradı. Tutuşları Rin’in göğsünü kurtarmasına yetecek kadar gevşedi. Rin eğilip kollarının altından geçti ve uçuşuma doğru atıldı. Bacakları öyle sıkı bağlıydı ki sendeleyip kıpırdanmıştı ama yakındı – sadece otuz santim uzaktaydı, iki adımda onlardan kaçabilirdi...

Ama sonra kıyıya ulaşip sonsuz uçurumu gördü ve uzuvları taş kesti.

Zıpla.

Zıplayamadı.

Chuluu Korikh'te tutsak olmanın ölümden beter olduğunu bilmesinin önemi yoktu. Yapamadı. Ölmek istemiyordu.

"Hadı ama." Güçlü kollar karnına sarılıp onu geri sürükledi. "O kadar kolay kurtulamazsın."

Askerler bacaklarını da kaldırdı ve onu bir çuval pirinç gibi taşıdılar. Birlikte onu doğrultup kaideye yerleştirdiler.

"Durun," diye zırladı Rin ama ağzındaki kumaştan dolayı kelimeleri boğuk ve anlamsızdı. "Durun, lütfen yapmayın – Daji! Daji! Söyle onlara!"

Daji onunla göz göze gelmedi.

"Ayaklarının merkezde olduğundan emin olun," dedi sakince, hizmetçilere masayı nereye taşıyacaklarını söyler gibi. "Dimdik yerleştirin. Geri kalanını taş halledecek."

Rin kaçmak için her şeyi denedi – tekmeledi, atındı, kıvrandı ve hareketsiz kaldı. Onu bırakmadılar. Askerler fazla güçlüydü ve Rin fazla zayıftı – fazla aç, yaralı ve susuzdu.

Kaçışı yoktu. Hapsolmuştu ve ölemezdi bile.

"Şimdi?" diye sordu biri.

"Şimdi dağ işini yapacak." Daji, Ketreyidce bir şeyler söyledi ve taşlar canlandı.

Rin korkuyla kaidenin temelini izledi. Önce hareketi meşale ışığının oyunu gibiydi ama sonra kaide yükselip onu yutarken, tenini kaplayan katı bir katmana dönüşürken taşın buz gibi dokunuşunu hissetti. Çırpınacak zamanı olmadı, saniyeler içinde taş dizlerine ulaşmıştı. Onu dik tutan asker taş beline ulaştığında kollarını bırakıp uzaklaştı. Artık üst bedeni serbestti ama fark etmiyordu, ne kadar çırpınırsa çırpınsın bacaklarını tutan taş kıramazdı. Taş bir an sonra göğsüne ulaştı, dirseklerini oldukları pozisyonda kilitledi ve boynuna uzandı. Rin çaresizce burnunu taştan uzaklaştırmaya çalışarak başını yukarı kaldırdı. Önemi yoktu. Taş yüzüne tırmandı. Gözlerini kapattı.

Sonra hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey duymadı. Tenine dokunan taş hissetmiyordu; taş onun bir parçası, onu sabit tutan bir dış katman olmuştu.

Hareket edemiyordu.

Hareket edemiyordu.

Taşa karşı direndi ama en ufak bir parçası bile oynamadı, tek yaptığı şey kendini germek oldu, zorlandıkça içindeki panik dalgası gitgide yükseldi ve rahatlaması imkânsızlaştı.

Nefes alamıyordu. Önce buna memnun oldu, hava olmadan eninde sonunda bilincini yitirirdi ve bu işkence sona ererdi. Ciğerlerinin patladığını, yandığını hissediyordu. Yakında kendinden geçerdi. Yakında her şey bitecekti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Boğuluyordu, sürekli boğuluyordu ama ölemiyordu.

Çığlık atmak istiyor ama atamıyordu. Kıvranıp çırpınmayı o kadar çok istiyordu ki kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı ve bu bile daha iyi olurdu çünkü en azından ölürdü ama onun yerine sonsuzluğa uzanan, bitmek bilmeyen bir anda donup kalmıştı.

Bunun günlerce, mevsimlerce, yıllarca devam edebileceği ve edeceğini bilmek akıl almaz bir işkenceydi.

Atlamalıydım, diye düşündü. Keşke ölmüş olsaydım.

Bu düşünce zihninde tekrarlanıp durdu, yeni ve dehşet dolu gerçekliğinin tek tesellisiydi.

Keşke ölmüş olsaydım.

Keşke ölmüş olsaydım.

Keşke—

Kendini kaybetme düşüncesi bir fantazi hâlini aldı. Gerçekten atladığını, kısa süreli zevk dolu düşüşü ve kemiklerinin zemindeki tatmin edici çatırtısının ardından gelen huzurlu hiçliği düşündü. Bunu zihninde o kadar çok kez tekrarlardı ki bir an için gerçekten yaptığına inandı.

Bu paniği sonsuzadek süremezdi. Eninde sonunda yitip gidecek, yerini boş ve soğuk bir çaresizliğe bırakacaktı. Bedeni sonunda kaçamayacağı gerçeğini kabullendi. Ölmeyecekti. Sonsuzadek burada yarı ölü yarı canlı kalacak, bilinçli ve düşünüyor olacaktı.

Artık kendi zihni dışında bir şeyi yoktu.

Bir zamanlar Jiang ona meditasyon yapmayı, bedeni boş bir araç olmanın huzurlu sersemliğine kapılırken zihnini saatlerce boş tutmayı öğretmişti. Şüphesiz Jiang'ın bunca zamandır burada hayatta kalmasının ve buraya kendi isteğiyle girmesinin sebebi buydu. Rin onu başarabilmeyi diledi. Ama o iç huzura asla

ulaşamamıştı. Zihni sıkıntıya karşı ayaklanıyordu. Düşüncelerinin dolanması gerekiyordu.

Kendini eğlendirmek için anılarından başka bir şeyi yoktu. Hepsini birer birer düşünüp inceledi, her bir detayın tadını çıkardı. Tikany'yi hatırladı. Öğitmen Feyrik'in odasında ona verdiği son kitabın detaylarını tartışarak geçirdiği o tatlı, sıcak öğleden sonralarını ve yeni kitaplar kucaklamak için uzattığı kollarını hatırladı. Bahçede bebek Kesegi'yle oyunlar oynadığını, sırf onu güldürmek için kükreyip tıslayarak Tanrıların Hayvanat Bahçesi'ndeki her yaratığın taklidini yaptığını hatırladı. Karanlıkta yalnızken kendine ayırdığı, dükkândan ve Fang Teyze'den uzakta, korkusuzca nefes alabildiği dakikaları hatırladı.

Tikany onu tatmin etmeyince zihni Sinegard'a döndü – çelişkili bir biçimde şimdi en mutlu anılarını saklayan o sert, korkutucu yere. Kitay'la Akademi kütüphanesinin soğuk bodrumunda çalışmalarını, Kitay'ın parşömenleri incelerken parmaklarını endişeyle saçından geçirişini hatırladı. Sabahın erken saatlerinde Sezi bahçesinde Jiang'la dövüşlerini, gözleri bağlı hâlde onun darbelerini savuşturmasını hatırladı.

Zihninin kıvrımlarını keşfetmekte, hâlâ hatırladığını bilmediği anıları bulmakta ustalaştı. Şimdiye dek onu yıkmalarından korktuğu için varlıklarını kabul etmediği anıları bulmakta.

Nezha'yı ilk görüşünü ve sonraki tüm zamanları hatırladı.

Onu görmek canını yakıyordu. Canını çok yakıyordu.

Bir zamanlar çok masumlardı. Sadece bir yıl önceki yüzünü hatırlamak işkenceydi: aynı anda güzel, kendini beğenmiş ve çekilmez, zevkle sınıtışı veya huzursuz bir köpek yavrusunun komik ifadesini takınışı. Ama sonsuza dek burada hapisti. Artık tek sahip olduğu o anılardı ve tekrar bir şey hissetmesinin tek yolu acıydı.

Onunla Sinegard'da ilk tanışmalarından belindeki kaslara saplanan bıçağını hissettiği âna kadarki tüm geçmişlerini inceledi. Eskiden ne kadar çocuksu bir yakışıklılığı olduğunu, o ki-birli ve mükemmel surata nasıl hem çekilip hem de ondan nefret ettiğini hatırladı. Sinegard'ın onu nasıl şımarık, önemsiz, küçük bir prensten eğitilmiş bir askere dönüştürdüğünü hatırladı. İlk kez karşılıklı dövüştüklerini ve ilk kez omuz omuza savaştıkları-

rını hatırladı – düşmanlıklarının da dostluklarının da nasıl doğal hissettirdiğini, eski bir eldivenini giymek gibi tanıdık geldiği ve diğer yarısını bulmak gibi olduğunu hatırladı.

Nezha'nın ne kadar uzadığını, sarıldıklarında başının onun çenesinin altına nasıl sığıdığını hatırladı. O gece iskelede, ay ışığında gözlerinin ne kadar koyu renkli görüldüğünü hatırladı. Tam onu öpeceğini sandığı anda. Sırtına bıçak saplamasından hemen önce.

O anıları düşünmek çok canını yakıyordu. Yalanlarına nasıl kolayca inandığını hatırlamak aşağılayıcıydı. Ona güvendiği, onu sevdiği, Vaisra'nın ordusundayken Nezha aslında onu babası gibi manipüle ederken paylaştıkları o küçük anların onu gerçekten önemseddiği anlamına geldiğini sandığı için kendini aptal gibi hissetti.

O anları o kadar çok tekrar yaşadı ki hepsi anlamını kaybetmeye başladı. Canının yanması uzak bir sızıya dönüştü ve sonunda yok oldu. Kendini onların önemine karşı köreltti. Kendi acısından sıkıldı.

Sonunda canını yakabilecek son şeye döndü. Zihninde Mühür'ü aradı ve hâlâ orada olduğunu, zihninin gerisinde hazır bekleyip ona meydan okuduğunu gördü.

Rin bir an için Mühür'ün neden yok olmadığını merak etti. Tanrıça Nūwa'nın büyüsünün eseriye ve Chuluu Korikh'te tanrılarla bağlantı kurmak imkânsızdı. Ama belki Daji dünyaya büyüyü getirdiğinde bağlantı kopuyordu, yılan öldükten sonra bile zehrinin kalması gibi.

Rin, Mühür'e müteşekkirdi. En azından onu kendi zihninden uzaklaştıracak bir şeyi vardı. Oynayabileceği, flört edebileceği bir şey. Hücre hapsindeki tutsaklar için bir bıçak, hiçbir şey olmamasından daha iyi bir eğlenceydi.

Şimdi dokunsa ne olurdu? Bir daha geri dönmeyebilirdi. Burada, gerçeklikten dikkatini dağıtacak bir şey yokken zehirli bir yalanın içinde sonsuza dek hapsolabilirdi.

Ama başka hiçbir şeyi yoktu. Bayat anıları dışında dönecek bir gerçekliği yoktu.

Eğilip kapıdan geçti.

“Selam,” dedi Altan. “Buraya nasıl geldik?”

Fazla yakın duruyordu. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı.

"Geride dur," dedi Rin. "Dokunma bana."

"Ben de beni görmek istediğini sanmıştım." Rin'in komutunu duymazdan gelip uzandı ve çenesine dokunup başını kaldırdı. "Sana ne oldu, tatlım?"

"İhanete uğradım."

"İhanete uğradım," diye taklit etti Altan. "O saçmalığı siktir et. Her şeyi fırlatıp attın. Ordun vardı. Leiyang'ı almıştın. Güney avucunun içindeydi ve sen sıçıp batırdın, seni iğrenç, çamur tenli, bok çuvalı—"

Rin neden bu kadar korkuyordu? Kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. Altan onun hayalindeydi, Altan ölmüştü. "Geri çekil."

Altan daha da yaklaştı.

Rin panikledi. Zincirleri neredeydi? Dediklerini niye yapmıyordu?

Altan ona alaycı alaycı gülümsedi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Sen gerçek değilsin. Yalnızca benim zihnimde varsın—"

"Hayatım, ben senin zihninin zaten. Ben senim. Sahip olduğun son şeyim. Artık sadece ikimiz kaldık ve hiçbir yere gitmiyorum. Sen huzur istemiyorsun. Mesuliyet istiyorsun. Tam olarak ne yaptığını bilmek ve unutmamak istiyorsun. Hadi başlayalım." Parmakları Rin'in çenesinde sıkılaştı. "Yaptıklarını itiraf et."

"Güneyi kaybettim."

Altan avucunu Rin'in şakağına indirdi. Rin darbenin gerçek olmadığını, hissettiği her şeyin halüsinasyon olduğunu biliyordu ama yine de canı yandı. Canının yanmasına izin verdi. Bu onun hayal gücüydü ve bu cezayı hak ettiğine inanıyordu.

"Güneyi öylece kaybetmedin. Kendi elinle verdin. Nezha elinin altındaydı. Kılıcın tenine dayanmıştı. Tek yapman gereken kolunu indirmektir ve kazanacaktın. Onu öldürebilirdin. Neden öldürmedin?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Bu sefer sol şakağına kulak çınlatıcı bir darbe daha. Rin'in başı yana döndü. Altan boğazını tutup tırnakları-

ni nefes borusunun etrafındaki deriye geçirdi. Acı dayanılmazdı. "Çünkü zavallısın. Birinin kopeği olmaya ihtiyacın var. Birinin ciğerlerini yalamaya ihtiyacın var."

Rin'in kanı dondu – kendi sebep olduğu sefaletle değil, gerçek ve kontrol edilemez korkuyla. Bunun nereye gittiğini bilmiyordu. Zihninin şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Durmak istiyordu. Muhur'e dokunmamalıydı.

"Zavılsın," diye tükürdü Altan. "Okul aykından vazgeçemediği için etrafındaki herkese ihanet eden aptal, duygusal, mizmis bir orospusun. Seni sevdiğini mi sanıyorsun? Seni hiç sevdiğini mi sanıyorsun?"

Altan yumruğunu kaldırdı. Muhur titredi. Altan, gole atılan taşla dalgalanan yansımalar gibi titredi. Sonra Rin bunun halüsinasyon olmadığını anladı – bir şey suratından birkaç santim mede taşla vuruyordu.

Üçüncü seferinde burnunda başlayıp tüm vücuduna yayılan titremeyi hissetti. Dişleri takındadı.

Dişleri takındadı.

Hareket. Bu da demekti ki—

Dondunmuş titreme. Taş parçalandı. Rin kaskiden döşeyip taş zemine yuvarlandığında Dişlerine acı yayıldı, muhteyem bu histi. Ağzındaki kumaya tükürdü. Dağın içineki buva durgun ve nemli misa da lezizdi. Daha önce hissettiği boğulma hissi yok denebilir, acı havanın tadı hafif nemli buvayla soğuklukta kalınak serinlikte fark gıdıydı. Uzun süre boyunca diz çökmiş ve başı eğik şekilde durup sadece nefes aldı ve ciğerlerine dolan havanın tadını çıkarırdı.

Parmaklarını esnetti. Yüzüne dokundu, parmaklarını yanaklarında hissetti. Bu hislerin verdiği zevk, hareket edebilmenin özgürlüğü, içinde ağlama isteği uyandırıldı.

"Ulu İshaga," dedi uzun zamandır duyamadığı bir ses. "Belli ki bu müddet boyunca yaşamaya öğretilmişiz."

Rin'in gözlemlerini mercek ışığına alması için bir an geçmesi gerekirdi. Bu silüet tepesinde dikkiliyordu. Solumda Dağı vardı. Nergilde ise hepken apagi gırlı tozlu baplı, birbirlerini daha düm gömmüşler gibi birbirlerini sırttan Jiang vardı.

"Şu anda toz var." Rin'in bu zihnini çözmek için eğildi. "Tan-

rıların, her yerinde toz var. Seni bir dereye sokmamız gerekecek.”

Rin dokunuşundan kaçındı. “Benden uzak dur.”

“İyi misin, ufaklık?” Ses tonu çok yumuşaktı. Çok lakayt.

Rin inanamayarak ona baktı. Jiang bir yıldır yoktu. Onlarca yıl geçmiş gibiydi. Nasıl her şey normalmiş gibi davranabiliyordu?

“Merhaba?” Jiang elini Rin’in yüzünün önünde salladı. “Orada öylece oturacak mısın?”

Rin sonunda konuşabildi. “Beni terk ettin.”

Jiang’ın gülümsemesi yok oldu. “Ah, çocuğum.”

“Beni terk ettin.” Jiang’ın kırgın ifadesi Rin’i yalnızca daha çok sinirlendirdi. Alay eder gibiydi. Jiang her şeyi geçiştirdiği gibi bu konuyu da geçiştiremezdi, herkesin inanacağı kadar iyi deli taklidi yaparak kurtulamazdı. Hiçbir zaman herkesin zannettiği kadar deli olmamıştı. Rin buna şimdi inanacak değildi. “Sana ihtiyacım vardı –Altan’ın sana ihtiyacı vardı– ve senin tek yaptığın—”

Jiang o kadar sessiz konuştu ki Rin onu neredeyse duyamayacaktı. “Altan’ı kurtaramazdım.”

Rin’in sesi çatladı. “Ama beni kurtarabilirdin.”

Jiang tokat yemiş gibiydi. Bir kez olsun hazır bir cevabı, bahanesi veya konuyu saptırması yoktu.

Rin, onun özür dileyceğini düşündü.

Sonra Jiang başını yana eğip tekrar kocaman sırttı. “Neden eğleneni mahvedeyim ki?”

Bir zamanlar Jiang’ın mizahı en fazla sinir bozucu oluyordu, aksi takdirde korkunç bir ortamda hoş karşılanan bir avuntuydu. Bir zamanlar onu düzenli olarak güldürebilen tek kişi Jiang’dı.

Şimdi ise kudurdu.

Düşünmedi. Ona atıldı, parmakları suratına giden yolun yarısında yumruğa dönüştü. Jiang’ın kolu uzandı. Rin’in bileğini yakalayıp beklediğinden güçlü bir şekilde kolunu uzaklaştırdı.

Rin, Jiang’ın ne kadar güçlü olduğunu hep unutuyordu. Onca güç o sıska ve tuhaf bedende gizliydi.

Jiang yumruğunu aralarında tuttu. “Bana vurmak sana iyi hissettirecek mi?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

Rin bir an için derin nefesler alarak ona baktı. Sonra elini serbest bıraktı.

“Kaçtın,” dedi Rin. Bu adil bir suçlama değildi. Bunu biliyordu. Ama içinde, onun öğrencisi olmayı hiç bırakmak istemeyen bir şey vardı. Hâlâ korkan ve onun korumasına ihtiyacı olan bir şey.

“Gittin.” Sesinin çatlamasına engel olamadı. “Beni yalnız bıraktın.”

“Ah, Rin.” Jiang’ın sesi yumuşadı. “Sence burası bir sığınak mı?”

Rin affetmek istemiyordu. Öfkeli kalmak istiyordu. Bu öfkeyi çok uzun zamandır besliyordu. Öylece vazgeçemezdi, hak ettiği bir şey elinden alınmış gibi hissediyordu.

Ama taş a hapsolmanın dehşeti çok tazeydi. Taş hapsinden yeni kurtulmuştu. Ve hiçbir şey, hiçbir şey onu geri sokamazdı. Uçuruma atlardı daha iyi.

“O zaman neden yaptın?” diye sordu Rin.

“Seni korumak için,” dedi Jiang. “Etrafımdaki herkesi korumak için. Daha iyi bir yol bulamadığım için özür dilerim.”

Rin buna ne diyeceğini bilemedi. Cevabı onu dehşete düşürmüştü. Jiang bu cehennemi en iyi seçenek olarak gördüyse korktuğu neydi?

“Özür dilerim, çocuğum.” Jiang gönül alıcı bir hareketle elini uzattı. “Çok özür dilerim.”

Rin arkasını dönüp başını salladı ve kollarını göğsüne do-ladı. Onu bu kadar kolay affedemezdi. Öfkesinin fitilinin sö-nmesini beklemesi gerekiyordu. Jiang’la göz göze gelemiyordu, alevlerin ışığının gözyaşlarının görülmeyeceği kadar loş olma-sına mutluydu.

“Ne değişti?” diye sordu Rin yanaklarını silerek. “Mühür’ün aşındı. Karşına çıkacaklardan korkmuyor musun?”

“Ah, çok korkuyorum,” dedi Jiang. “Özgürlüğümün neye se-bep olacağını bilmiyorum. Ama kendimi dondurmak da çözüm değil. Bu hikâye öyle ya da böyle sona ermeli.”

“Bu hikâye bitecek.” Daji konuşmalarını sessizce izliyordu,

ifadesi anlaşılmazdı. Şimdi donuk sesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Olması gereken hep buydu."

Jiang elini Rin'in omzuna koydu. "Hadi, çocuğum. Dünyanın ben yokken ne hâle geldiğine bakalım."

Jiang tekrar elini uzattı. Bu sefer Rin elini tuttu. Birlikte açık kapiya, kör edici ışığa doğru ilerlediler.

Kar üstündeki güneşin katıksız beyazlığı işkenceydi. Ama Rin, gözlerini yakan ışığı da suratındaki soğuk rüzgâr ve ayağının altındaki taş ile yarı erimiş kar kadar memnuniyetle karşıladı. Ağzını açıp buz gibi dağ havasında derin bir nefes aldı. O anda, hayatında tattığı en nefis şeydi.

"Yürümeye hazır olun," dedi Daji. "Ben o hava gemisini uçuramam. At bulabilene dek yaya ilerlememiz gerekecek."

Rin ona şaşkın şaşkın baktı.

Tikany'deki yaşlı kadın yok olmuştu. Daji'nin yüzünden onlarca yıl silinmişti. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar yok olmuştu, oyulmuş gözünün etrafındaki ten düz ve yarasızdı, gözü de mucizevi bir şekilde iyileşmişti.

Jiang da onu daha önce gördüğünden çok daha canlıydı. Yalnızca daha genç görünmekle kalmıyordu. Bu şaşırtıcı değildi – Jiang hiçbir zaman yaşını belli etmemişti, sanki zamanın dışında gibiydi. Ama şimdi somut görünüyordu. Güçlü. Bakışları farklıydı – daha az tuhaf, daha az neşeli ve daha önce görmediği kadar dikkatliydi.

Bu adam Haşhaş Savaşları'nda savaşmıştı. Bu adam neredeyse imparatorluğu yönetmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Rin başını sallayıp gözlerini kırptı. "Hiç. Ben... şey, Nezha'nın askerleri nerede?"

Daji omuz silkti. "Seni dağa soktukları anda hallettim."

Rin içerlemişti. "Beni biraz daha erken salamaz mıydın?"

Daji ona buz gibi gülümsedi. "Nasıl hissettirdiğini görmeni istedim."

O gece dağın eteğine yakın, ufak bir mağaraya sığındılar. Jiang mırıldanarak ateş yakmaya başladı. Daji ormanda yok olup yirmi dakika sonra bir dizi ölü sıçanla geri döndü ve onları hançeriyle yüzmeye koyuldu.

Rin bir ağaç gövdesine yaslanıp gözlerini açık tutmaya çalıştı. Enerjisi olsa bu sahnenin saçmalığı onu büyülerdi. Bir kamp ateşinin başında Nikara tarihinin en güçlü figürlerinden ikisiyle, çoğu kişi için yalnızca gölge oyunlarında var olan figürlerle oturmuş onların yemek hazırlayışını izliyordu. Başka herhangi biri bunu görse ağzı açık kalırdı.

Ama Rin düşünemeyecek kadar yorgundu. Dağdan inişleri çok zor değildi ama Chuluu Korikh onu tüketmişti, bir şeleleden yuvarlanıp hayatta kalmış gibi hissediyordu. Jiang bir çubukla karnını dürttüğünde neredeyse uyumak üzereydi.

Rin sıçradı. “Ne?”

Jiang tekrar dürttü. “Çok sessizsin.”

Rin karnını ovaladı. “Bir saniye olsun oturmak istiyorum. Huzurla. Yapabilir miyim?”

“Şimdi de kaba davranıyorsun.”

Rin bir elini zorla kaldırıp Jiang'ın bacağına vurdu.

Jiang bunu umursamayıp yanına oturdu. “Sıradaki hamlemizi konuşmamız gerek.”

Rin iç çekti. “Konuş o zaman.”

“Şimdi, Daji olanları biraz anlattı.” Ellerini ovuşturup ateşe uzattı. “Benim için zor bir gün oldu.”

“Benim için de,” diye mırıldandı Rin.

“Ama anladığım kadarıyla ülkeyi ikiye bölmüşsün.”

“O benim suçum değildi.”

“Ah, biliyorum. Yin Vaisra hep kana susamış küçük bir ifritti.” Jiang ona göz kırptı. “Peki şimdi ne yapalım? Arlong’u yerle bir edelim mi?”

Rin bir an ona bakıp kıkırdamasını bekledi, sonra ciddi olduğunu fark etti. Bakışları içtendi. Rin, bu yeni Jiang'ın neler yapabileceğini bilmiyordu ama söylediklerini ciddiye alması gerekiyordu.

“Yapamayız,” dedi Rin. “Önce içeri sızmamız gerek. Biri... biri ellerinde.”

“Kim?”

Daji ateşin öbür ucundan araya girdi. “Çapası.”

“Çapası mı var?” Jiang bir kaşını kaldırdı. “Ne zamandan beri? Bana söyleyebilirdin.”

“Seni taştan daha bu öğleden sonra çıkardım,” dedi Daji.

“Ama bu konuyla ilgili bir şey gibi gözüküyor—”

“Kitay,” diye çıkıştı Rin. “Chen Kitay. Sinegard’da benim sınıfımdaydı. Nezha onu Tikany’den aldı ve onu geri almamız gerek.”

“Onu hatırlıyorum.” Jiang çenesini ovuşturdu. “Sıska çocuk? Koca kulaklar, orman gibi karmakarışık saçlar? Başını belaya sokacak kadar zeki?”

“İşte o.”

“Cumhuriyet senin çapan olduğunu biliyor mu?” diye sordu Daji.

“Hayır.” Chaghan dışında, Rin’in bir çapası olduğunu bilen herkes Boyang Gölü’nde ölmüştü. “Kimse biliyor olamaz.”

“Ve ona zarar vermek için bir sebepleri yok mu?” diye üstelendi Daji.

“Nezha ona zarar vermez,” dedi Rin. “Arkadaşlar.”

“Arkadaşlar, arkadaşlarının peşinden yelkenli balon bombacıları yollamaz.”

“Önemli olan Kitay’ın hayatta olması,” dedi Rin bıkkın bıkkın. “Ve ilk yapmamız gereken şey onu geri almak.”

Jiang ve Daji uzun uzun, düşünceli düşünceli bakiştılar.

“Lütfen,” dedi Rin. “İstedığınız plana uyarım ama Kitay’a ihtiyacım var. Aksi takdirde işe yaramazım.”

“Onu geri alacağız,” diye temin etti onu Jiang. “Sana ordu bulma ihtimalimiz var mı?”

Daji burnundan solur gibi güldü.

Rin yine iç çekti. “Birliklerim bana Cumhuriyet için ihanet etti ve liderleri muhtemelen ölmemi istiyor.”

“Bu pek iyi değil,” dedi Jiang.

“Değil,” diye katıldı Rin.

“O zaman direniş ordusu kime ait?”

“Güney Koalisyonu.”

“O zaman onlarla uğraşırız. Bana politikalarını anlat.”

Uyumama izin vermeyecekse onu eğleyeyim bari, diye düşündü Rin. “Maymun Savaş Lordu Liu Gurubai ordunun çekirdeğini kontrol ediyor. Yang Souji, Demir Kurtları komuta ediyor. Ma Lien ölmeden önce ikinci en büyük birliği yönetiyordu, haydut

birliğini. Zhuden onun sağ koluydu. Bir süre bana sadıklardı, ta ki... şey. Beni dokunulmazlık karşılığında Nezha'ya teslim etmeye karar verdiler.”

“Şimdi liderleri kim?”

“Kesinlikle Gurubai. Ve Souji.”

“Anladım.” Jiang bir an düşünüp sonra neşeli bir şekilde, “Hepsini öldürmen gerek tabii,” dedi.

“Pardon, ne?”

Jiang ağacın gövdesine yaslanıp bacaklarını uzattı ve bir ayak bileğini diğerinin üstüne koydu. “Koalisyonla buluştuktan sonra mümkün olduğunca çabuk saldır. Uykularında hallet. Bazen dövüşmek daha kolaydır ama halkta kötü bir izlenim bırakır. Çok hoş karşılanmaz.”

Rin inanamayarak ona baktı. Onu neyin daha çok şaşırttığını bilmiyordu – önerisinin mi yoksa söyleyiş şeklinin rahatlığının mı. Onun bildiği Jiang eğlenmek için bir kamışla derede baloncuklar çıkarırdı. Bu Jiang ise pirinç lapası tarifi verir gibi cinayetten bahsediyordu.

“Dönünce ne olacağını sandın?” diye sordu Daji.

“Bilmem, belki... belki bana ihtiyaçları olduğunu fark ederler sandım.” Rin o kadar ileriye düşünmemişti. Bir şekilde onlarla konuşup Cumhuriyet konusunda haklı olduğunu fark ettiklerinde yeniden gözlerine gireceğini düşünmüştü.

Ama şimdi düşününce, onu görür görmez vurma ihtimalleri de epey yüksekti.

“Bu işte çok kötüsün,” dedi Jiang. “Çok sevimli.”

“Birden fazla cephede savaşamazsın.” Daji yüzülmüş sıçanları ince, yontulmuş bir dala geçirip onları çatırdayan ateşe uzattı. “Ordunda muhalefet fısıltıları duyduğun an yok edersin. Gerek-tirdiği tüm güçle.”

“Sizin yaptığınız bu muydu?” diye sordu Rin.

“Ah, evet,” dedi Jiang neşeyle. “Sürekli. Göz önündeki cinayetlerle ben ilgileniyordum tabii. Riga bir isim verdiği an canavarlarımla onu lime lime ediyordum. Asıl amaç bunu göz önünde yapıp, başkalarını ihanetten vazgeçirmektir.” Daji’yi gösteri. “O da sessizce halletmek istediklerimizle ilgilenirdi. Güzel günlerdi.”

“Ama sizden nefret ediyorlardı,” dedi Rin.

Üçlü'nün hükümüne dair Vaisra'nın anlattıkları dışında pek bir şey bilmiyordu ama neredeyse herkesin onlardan nefret ettiğini biliyordu. Üçlü politik desteği şiddetle elde ediyordu. Kimse onları sevmiyordu ama herkes onlardan korkuyordu. Riga yok olduktan sonra On İki Savaş Lordu'nun Daji'yi tahttan indirmesinin tek sebebi birbirlerinden daha çok nefret etmeleriydi.

“Kendi çıkarlarını gözleyen soylular senden hep nefret edecek,” dedi Daji. “Bu kaçınılmaz. Ama soyluların önemi yok, çoğunluk önemli. Yapman gereken şey kendini hikâyelerle sarmalamak. Düşmanlarının ölümü efsanenin parçası hâline geliyor. Sonunda gerçeklikten o kadar uzaklaşıyorsun ki doğru ve yanlış sana işlemiyor. Kimliğin bir rol ve ulusun bir parçası hâline geliyor. Ne yaparsan yap seni seviyorlar.”

“Bence halkı biraz küçümsüyorsun,” diye sordu Rin.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim – kimse bir gecede efsane olmuyor. İnsanlar kör değil. Ben öyle bir ikona tapmazdım.”

“Sen Altan'a tapmıyor muydun?” diye sordu Daji.

Jiang dışlerinin arasından ısıklık çaldı. “Belden aşağı vurdun.”

“Siktir git,” dedi Rin.

Daji yalnızca gülümsedi. “İnsanlar güce çekilir, tatlım. Ellerinde değil. Güç baştan çıkarır. Güç gösterisi yaparsan seni takip ederler.”

“İnsanlara istediğimi yapmaları için zorbalık edemem,” dedi Rin.

“Öyle mi?” Daji başını yana eğdi. “O zaman Ma Lien'in askerlerinin komutasını nasıl aldın?”

“Ölmesine izin verdim,” dedi Rin.

“Yeniden dene,” dedi Daji.

“Peki. Onu öldürdüm.” Bunu yüksek sesle söylemek şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi. Rin tekrarladı. “Onu öldürdüm. Ve kötü hissetmiyorum. Boktan bir liderdi, askerlerini boşa harcıyordu, beni aşağılamıştı ve yolumdan çekilmesi lazımdı—”

“Diğerleri hakkında hissettiklerin de bunlar değil mi?” diye üsteledi Daji.

Rin duraksadı. Tüm güney liderlerini öldürmek ne kadar zor olurdu – Souji, Gurubai ve Liu Dai? Detayları düşündü. Peki ya

muhafızları? Birbirlerini uyarırlarsa diye hepsine birden mi saldırması lazımdı?

Artık yapıp yapmamayı değil, nasıl yapacağını sorguluyor oluşu Rin'i korkuttu.

"Komiteyle yönetemezsin," dedi Daji. "Bu ülkenin kanlı geçmişi bunun kanıtı. Savaş Lordu konseylerini gördün. Kendi başlarına hiçbir şey yapamadıklarını biliyorsun. Halefiyet savaşlarının nasıl çıktığını biliyor musun? Kızıl İmparator'un favori generallerinden biri, rakibinden sınır baskınında yakaladıkları Tepediyarlı müzisyenlerden bir grup istedi. Rakibi müzisyenleri yolladı ama enstrümanlarını parçaladı. İlk general yanıt olarak müzisyenleri öldürdü ve bu da neredeyse yüz yıl süren bir savaş başlattı. Çok kollu devletler böyle işliyor. Boşuna başını ağrıtmama, çocuğum. Rakiplerini görür görmez öldür."

"Ama bu..." Rin itirazının sebebini açıklığa kavuşturmaya çalışarak durdu. Neden bunu savunmak bu kadar zordu? "Bunu hak etmiyorlar. Cumhuriyet subayları olsalar iş başka olurdu ama güney için savaşıyorlar. Öylece—"

"Güzelim." Daji derin derin iç çekti. "Etiği umursuyormuş gibi davranmayı bırak, bu utanç verici. Bir noktada kendini yanlış ve doğrudan üstün olduğuna inandırmak zorundasın. Ahlak sana işlemiyor."

Daji çubuktaki sıçanları ateşte döndürdü, pişmemiş karınlarını alevlere çevirdi. "Bunu aklına sok. Eğer hükümdar olacaksan daha kararlı davranman gerek. Artık küçük bir kız değilsin, yalnızca bir asker de değilsin. Taht için savaşıyorsun ve bir tanrın var. O ordunun komutasını mı istiyorsun? Bu ülkenin? O zaman alacaksın."

"Peki," dedi Rin bitkince, "bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

Daji ve Jiang bakıştılar.

Rin bakışlarının anlamını okuyamadı ve bundan hoşlanmadı. Rin'in anlayamayacağı, yılların ortak geçmişi, sırları ve göndermeleriyle dolu bir bakıştı. Birden kendini aralarında oturan ufak bir çocuk gibi hissetti – efsaneler arasında bir köylü, tanrılar arasında bir ölümlü, çok deneyimsiz ve yersiz.

"Basit," dedi Daji sonunda. "Çapanı geri alacağız. Sonra da gidip bizimkini uyandıracacağız."

BÖLÜM 14

Ertesi sabah düşman bölgesinin kalbine doğru yola çıktılar. Kitay'ın muhtemelen Cumhuriyet'in savaş başkentinde olduğuna kanaat getirmişlerdi. Nezha ve Vaisra ön saflarda olmalıydı ve onların yerindeki herhangi birinin yapacağı gibi Kitay'ı kullanıyorlarsa o da yanlarında olmalıydı.

Savaş cephesi çok kısa zamanda uzak batıya kadar ilerlemişti. Yılan Vilayeti'ni ve Ejderha Vilayeti'nin kuzey ucunu geçip Tavşan Vilayeti'nde Batı ve Güney Murui'nin birleşimini buldular; orada bir sal çalıp hızla Domuz Vilayeti'ne ilerlediler. Güney Koalisyonu'nun direnişinin hiçbir izini görmedikleri her kilometrede Rin karnına yumruk yer gibiydi.

Bu, Nezha'nın onları çoktan ülkenin diğer ucuna ittiğini gösteriyordu. Çoktan yok oldukları anlamına gelebilirdi.

Yolculuklarında sivillerden kaçınmaya çabaladılar. Bu zor değildi. Merkezî Nikan'ın bu kısmı savaş mağduru bir lağım çukuru gibiydi; çoğu kısmı, yıkılan Dört Boğaz Barajı'na çıkıyordu. Mülteciler azdı ve gördükleri birkaç kişi de kendi işine bakıyordu.

Domuz Vilayeti'nden geçerken Rin nehir yataklarını inceledi, bu bölgenin bir yıl önce nasıl görünüyordu olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Burada bir zamanlar koca köyler, kasabalar ve şehirler vardı. Sonra baraj hiç uyarısız yıkılmıştı ve yüzlerce, binlerce köylü ya boğulmuş ya da güneye, Arlong'a doğru kaçmıştı. Hayatta kalanlar döndüğünde köylerinin hâlâ sular altında olduğunu, nesillerdir yaşadıkları atalarından kalma arazileri nehirde kaybettiklerini görmüşlerdi.

Bölge hâlâ toparlanamamıştı. Bir zamanlar sorgum ve arpa yetişen tarlaların üstü şimdi çürüyen cesetler yüzünden iğrenç kokan on santim suyla kaplıydı. Rin nadiren kıyıda yaşam belirtileri görüyordu – küçük çadır kampları ve en fazla beş altı saz

çatılı kulübeden oluşan ufak köyler. Daha büyük yerleşim yoktu. Bunlar kalıcı yerleşkeler değil, geçici gizlenme yerleriydi.

Bu bölgede yeniden şehirler belirmesi uzun zaman alacaktı. Barajın yıkılması tek tahribat değildi. Murui zaten sıkıntılı bir nehirdi, beklenmedik yağmurlu yıllarda taşmaya meyilliydi ve bu sel, bitkileri yok ederek bölgenin doğal savunmasını mahvetmişti. Ondan önce de Mugenliler ülkenin iç kısmına ilerlerken o kadar çok tarlayı yakıp yıkmıştı ki köylülerin yıllarca aç kalmasını garantilemişlerdi. Ruijin'de Rin, tarlalarda oynayan çocukların yıllar önce gömülmüş patlayıcıları bulup meraktan gaz kutularını açarak köylerinin yarısını yok ettiğine dair hikâyeler duymuştu.

Bu kutulardan daha kaç tanesi tarlalarda gizleniyordu? Kim bulmak için gönüllü olacaktı?

Üçüncü Haşhaş Savaşı'nın bitiminden beri, her geçen gün Speer'daki zaferinin o kadar önemli olmadığını öğreniyordu. Savaş, İmparator Ryohai adada yok olduğunda bitmemişti. Savaş, Vaisra'nın ordusu Kızıl Kayalıklar'da İmparatorluk Donanması'nı yendiğinde bitmemişti.

Bir zamanlar Federasyon'u yok ettiğinde tüm acılara son vereceğini düşünecek kadar aptaldı. Savaş bitmemişti, böyle temiz bitmiyordu – küçük acılar üst üste biniyor ve sonunda patlayıp yeni yaralar açıyordu.

Ancak Domuz Vilayeti'nin merkezine ulaştığında yeni gerçekleşmiş mücadelelerin kalıntısına rastladılar.

Hayır – mücadele değil. Yıkım daha iyi bir kelimeydi. Rin, eski yıkıntılar gibi dağınık değil, hâlâ temeline yakın duran, çökmüş saz çatılı evler gördü. Henüz rüzgâr ve yağmurun silmediği yanık izleri gördü. Orada burada, hendeklerde ve ağaçlığın kıyısında tamamen çözünmemiş bedenler gördü – çürüyen et henüz kemirilmemiş kemiklerin üstünü kaplıyordu.

Bu, iç savaşın bitmediğinin kanıtıydı. Rin haklıydı – Vaisra güneyi Rin'e ihanet ettikleri için ödüllendirmemişti. Rin ve Daji Chuluu Korikh'e doğru yola çıktığı anda yelkenli balonlarını Güney Koalisyonu'na çevirmiş olmalıydı. Onları Domuz Vilayeti'ne kovalamıştı ve Domuz Vilayeti de direnmiş olmalıydı.

Cumhuriyet'e güvenmek için sebepleri yoktu, Domuz Savaş Lordu Arlong'da Daji'nin yenilmesinin hemen ardından infaz edilmişti. Güney Koalisyonu'nun tarafını tutmuş olmalıydılar.

Görünüşe bakılırsa Vaisra onları buna cüret ettikleri için cezalandırmıştı.

Rin ıslık çaldı. "Burada ne olmuş?"

Nehirde bir köşeyi dönüp tuhaf bir kıyı şeridine ulaşılar, ağaçlar olması gereken alan, alevli bir dev ortalıkta koşturmuş gibi yanmış ve düzlenmişti.

"Geçen sefer de olan şey," dedi Daji. "Bombacılarını getiriyorlar ve düşmanlarını hemen bulamazlarsa ayırım yapmadan saldırıyorlar. İsyanlıların saklanmasını zorlaştırmak için araziye düzlüyorlar."

"Ama bunlar bomba izleri değil," dedi Rin, hâlâ kafası karıştı. "Hepsi krater gibi değil."

"Hayır, o jöle," dedi Jiang.

"Jöle mi?"

"Geçen sefer de onu kullanmışlardı. Gri Bölük'ün kulelerinde icat ettiği bir şey. Canlı bir şeye çarptığında alev alıyor – bitkiler, hayvanlar, insanlar. Nasıl söndüreceğimizi bulamadık – su veya boğma işe yaramıyor. Yanıp bitmesini beklemen gerekiyor. O da çok uzun sürüyor."

Bunun ima ettiği şey Rin'i dehşete düşürdü. Bu, Hesperyalılar gökyüzünü kontrol etmekle kalmıyor, Rin'inkilerle yarışır alevleri de var demekti.

Buradaki yıkım Tikany'dekinden çok daha kötüydü. Domuz Vilayeti çok direnmiş olmalıydı, bu boyutta bir yanık gerektiren ancak o olabilirdi. Ama kazanamayacaklarını biliyor olmalıydı. Sönmeyen bir ateşin üstüne yağan yağmur nasıl hissettirmişti? Gökyüzünün kendisi ile savaşmak nasıl bir şeydi? Ormanın yeşil, siyah, yeşil, siyah bir satranç tahtasına döndüğü ve ormanda kaçan sivillerin dumanı tüten ve seğiren kömürlere dönüştüğü anı hayal etmeye çalıştı.

"Hava seferleri çok zekice aslında." Daji parmaklarını dalgın dalgın suya daldırdı. "Kara savunması olmayan yoğun nüfuslu alanlara bombalar atarsın ki tamamen çaresiz olduklarını sansınlar. Sonra yelkenli balonlarını bulabildiğin en geniş alana uç-

rursun ki nerede saklanırlarsa saklansınlar kimsenin güvende olmadığını hissettirirsin.”

Rin onun varsayımsal konuşmadığını fark etti. Kendi deneyimlerinden konuşuyordu. Daji aynı savaşı on yıllar önce yaşamıştı.

“Hava gemilerini rasgele zamanlarda uçurursun,” diye devam etti Daji. “Bazen gündüz bazen gece, ta ki yerliler evlerinden çıkmaya bile korkana dek, halbuki evlerinin başlarına çökmeyeceği yerde daha güvendedirler. O zaman her şeyi ellerinden almış olursun. Uyku, yiyecek, huzur, güvenlik. Kimse açıkta hareket etmeye cesaret edemez, böylece iletişim ve sanayiye de kesmiş olursun.”

“Yeter.” Rin daha fazlasını duymak istemiyordu. “Anladım.”

Daji onu duymazdan geldi. “Onları tamamen çökertirsin. Korku çaresizliğe, çaresizlik paniğe, panik de boğun eğmeye dönüşür. Psikolojik savaşın gücü inanılmaz. Tek gereken de birkaç bomba.”

“O zaman siz ne yaptınız?” diye sordu Rin.

Daji cevap barizmiş gibi yavaşça göz kırptı. “Panteon’a gittik, tatlım.”

“Ondan sonra işler kolaylaştı,” dedi Jiang. “Onları gökten sinek yakalar gibi indiriyordum. Riga ile oyuna çevirmiştik. Rekorumuz beş saniyede dört gemiydi.”

Bunu o kadar normalmiş gibi söylemiştik ki Rin ona şaşkınlıkla bakmadan edemedi. Jiang hemen kulağında bir sinek vızıldıyormuş gibi başını sallayıp bakışlarını kaçırdı.

Chuluu Korikh’ten çıkan her kimse Sinegard’da tanıdığı adam değildi. Sinegard’daki Üstat Jiang, İkinci Haşhaş Savaşı’nın hatırlamıyordu. Ama bu Jiang sürekli savaşla ilgili yorumlar yapıp, hoşuna gidecek mi diye denemek için anı okyanusuna ayaklarını sokup su fazla soğuk olduğu için vazgeçen biri gibi geri adım atıyordu.

Rin’i Jiang’la ilgili rahatsız eden tek şey gelip giden anıları değildi. Chuluu Korikh’ten çıktıklarından beri onu izliyor, hareketlerindeki ve ses tonundaki farklılıkları gözlemliyordu. Çoğu zaman aynı cümlede hem rahatlatıcı derecede tanıdık hem de ürkütücü biçimde yabancıydı. Rin, ses tonundaki değişiklikleri

veya bakışlarının keskinliğini tahmin edemiyordu. Bazen cana yakın ve tuhafı. Bazense duruşu savaşlarda mücadele edip kazanmış bir adam gibiydi.

Rin, Mühür'ün aşındığını biliyordu. Ama bu ne anlama geliyordu? Kaybettiği her şey geri gelene dek anıları yavaş yavaş, birer birer mi geri dönecekti? Yoksa Jiang'ın her şeye yaklaşımı gibi değişken ve tahmin edilemez mi olacaktı?

Onu daha çok şaşırtansa Jiang'ın neredeyse tamamen eski haline döndüğü, bir zamanlar her gün gördüğü hocasına o kadar benzer davrandığı anlar olmasıydı. O zaman Rin, bir an için bir şeylerin aynı olmadığını unutuyordu.

Rin'in şakakları hizasında darmadağınık şekilde kesilmiş saçıyla dalga geçiyor, vahşi doğada büyümüş gibi gözüküğünü söylüyordu. Çotuğuyla ("Kitay haklı, ona bıçak takmalısın"), Güney Koalisyonu'yla ("Bir kemer kaybetmek bir şey, koca bir orduyu kaybetmek bambaşka bir şey"), Altan'la ("Yanakların kırmazmadan ondan bahsedemiyordun bile, seni umutsuz çocuk"), Nezha'yla ("Eh, renkler ve zevkler tartışılmaz") dalga geçiyordu. Bu şakalar başkasından gelse tokatla yanıt bulurdu ama Jiang'ın duyumsuz, ruhsuz sunumu bir şekilde Rin'i güldürmeyi başarıyordu.

Nehir kıyısının bomboş olduğu uzun, sıkıcı öğleden sonralarında Jiang başını berrak gökyüzüne doğrultuyor, açık saçık ve küfürlü sözleri Daji'yi güldürüp Rin'i utandıran şarkılar söylüyordu. Bazen Rin'le dövüş antrenmanı yapıyor, sarsılan salda ileri geri sallanıp Rin'e dengesini sağlaması için zihinsel teknikler öğretiyor ve duruşunu düzeltene dek onu asasıyla dürtüyordu.

O zaman Rin yeniden kendini öğrenci gibi hissediyor, hayran olduğu üstadından hevesli ve mutlu bir şekilde öğrenmeye devam ediyordu. Ama eninde sonunda bir zamanlar olduğu kişinin hayaleti aniden onu terk etmiş gibi Jiang'ın yüzündeki gülümseme yok oluyor, omuzları kasılıyor ve gözlerinin parlansı sönüyordu.

Neredeyse üç hafta süren yolculuklarında Rin yalnızca bir kere, Jiang nöbet tutarken Daji uyuyakaldığında ona bunu sorma cesareti buldu.

"Çıkar baklayı," dedi Jiang, Rin ağzını açar açmaz.

“İl... şey, ne?”

“Dağdan çıktığımızdan beri bana sevdalı bir köylü kızı gibi bakıyorsun,” dedi Jiang. “Hadi. Sor.”

Rin hem gülmek hem de ona vurmak istedi. Nostalji karnına yediği bir tekme gibiydi ve dilinin ucundaki sorular yok oluverdi. Ona ne sormak istediğini unuttu. Nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

Jiang'ın ifadesi yumuşadı. “Seni hatırlayıp hatırlamadığımı mı anlamaya çalışıyorsun? Çünkü hatırlıyorum. Seni unutmak kolay değil.”

“Hatırladığını biliyorum ama...” Jiang'ın çırağı olduğu dönemde, ne aradığını bilmeden tanrılarla ilgili gerçeğe ulaşmaya çalıştığı zaman hissettiği gibi dili tutulmuş ve şaşkındı. Bilgi yoksunluğunu içinde bir boşluk gibi hissediyordu. Ama sorularını nasıl soracağını bilemiyor, neyin eksik olduğunu kestiremiyor. “Sanırım bilmek istediğim... şey, Mühür, Daji dedi ki—”

“Mühür'ün bana ne yaptığını bilmek istiyorsun.” Jiang'ın sesi sertleşti. “Seni eğiten kişi olup olmadığımı merak ediyorsun. Değilim.”

Rin, zihnine doluşan anılarla titredi: Sorqan Sira'nın ona gösterdikleri, mahvolmuş cesetler ve taşkın bir kahkaha barındıran bir kâbus. “O zaman sen...”

“Bekçi mi?” Jiang başını yana eğdi. “Riga'nın sağ kolu? Mugenlileri alt eden adam. Hayır. O olduğumu da sanmıyorum.”

“Anlamadım.”

“Nasıl anlatabilirim?” Jiang duraksayıp çenesine dokundu. “Aynada bozuk bir yansıma görmek gibi. Bazen aynıyız bazen değil; bazen benimle hareket ediyor bazense kendi istediğini yapıyor. Bazen onun geçmişini görüyorum ama çaresiz bir gözlemci gibi uzaktan izliyorum ve...”

Yüzünü buruşturup parmaklarını şakaklarına bastırarak durdu. Rin, baş ağrısının geçmesini izledi, bu kasılmaları daha önce de görmüştü. Birkaç saniyeden fazla sürmüyorlardı.

“Peki ya kalan zamanda?” diye sordu Rin, adamın gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar gevşediğinde.

“Kalan zamanda anılar benim gözümde ama onları ilk defa yaşıyor gibiyim. Onun için ise hatıra. O ne olduğunu biliyor.

Ama benim için sonunu bilmediğim bir hikâyenin gidişatını izlemek gibi. Kesin olarak bildiğim tek şey bunları benim yaptığım. Cesetleri görüyorum, sorumlunun ben olduğunu biliyorum.”

Rin bunu algılamaya çalıştı ama başaramadı. Bir kişinin nasıl iki ayrı kişiliğe ait farklı anılarla yaşayıp aklı başında kalabileceğini anlayamadı.

“Canını yakıyor mu?” diye sordu Rin.

“Ne yaptığımı bilmek mi? Evet, yakıyor. Tahmin edemeyeceğin kadar çok.”

Rin’in tahmin etmesine gerek yoktu. Kendi yaptıklarını biliyordu ve bunu kabullenmişti. Jiang suçları ile ilgili ne hissediyordu? Kendini onları işleyen kişi olarak tanımlamıyorsa nasıl sorumluluğunu alabiliyordu? Ve kendi geçmişiyle yüzleşemiyor, *kendinin* olduğunu kabul edemiyorsa ömür boyu kendi zihninin tutsağı olarak bölük bir hayat mı yaşayacaktı?

Rin sıradaki sorusunu sorarken çok dikkatliydi. Onu fazla zorladığını görebiliyordu – Jiang soluk ve ürkekti, Rin yanlış bir şey söylerse kaçmaya hazırdı. Rin Akademi’deki zamanını hatırladı; Jiang alay etmesin, kaçmasın veya Rin konuşmamış gibi yapmasın diye kelimelerini cımbızla seçiyordu.

Şimdi Jiang’ın o zaman neden korktuğunu anlıyordu.

“Sence...” Rin yutkunup başını salladı ve yeniden başladı. “Sence önceden olduğun kişiye dönüşecek misin? Mühür’den önceki hâline?”

“O kişi olmamı mı istiyorsun?” diye sordu Jiang.

“Sanırım ihtiyacımız olan adam o,” dedi Rin. Cesareti kırılmadan, sonraki kelimeleri söyleyiverdi. “Ama Sorqan Sira o adamın bir canavar olduğunu söylemişti.”

Jiang bir süre cevap vermedi. Arkasına yaslanıp kıyayı izledi, parmaklarını bulanık suda gezdirdi. Rin o açık renkli gözlerin ardında neler döndüğünü bilmiyordu.

“Sorqan Sira haklıydı,” dedi Jiang sonunda.

Rin, sonunda Kitay’a yeterince yaklaştığında varlığını, yaklaştıkça güçlenecek o tanıdık duyguyu hissedeceğini düşünmüştü – aslında ummuştü. Bu kadar ani olacağını düşünmemişti. Bir sabah sinir uçları alev almış gibi sarsılarak ve nefes nefese uyandı.

“Sorun ne?” diye sordu Daji sertçe.

“Hiçbir şey, ben...” Rin birkaç derin nefes alıp neyin değiştiğini anlamaya çalıştı. Fark etmeden yavaş yavaş boğuluyormuş da aniden yüzeye çıkmış gibiydi. “Sanırım yaklaştık.”

“Çapan.” Bu bir soru değildi, Jiang emin gibiydi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki... yeniden bütünmüşüm gibi.” Hissettiğini açıklamakta zorlandı. Kitay’ın düşüncelerini okuyabiliyor veya duygularını hissedebiliyor değildi. Hâlâ ondan hiçbir mesaj almamış, teninde yara izleri bile belirmemişti. Ama Rin, günün batacağından emin olduğu gibi Kitay’ın yakında olduğundan emindi. “Sanki... uzun süre hastalıklarla cebelleşirsin de sağlıklı olmanın neye benzediğini unutursun ya? Başının zonklamasına, kulaklarının veya burnunun tıkalı olmasına alışırın – ve artık onları fark etmezsin bile. Ta ki eski hâline dönene kadar.”

Rin bunun bir anlamı olduğundan emin değildi, ağzından dökülen kelimeler kulağa aptalca geliyordu. Ama Jiang ve Daji sadece başlarını sallayıp onayladılar.

Tabii ki anlıyorlardı. Anlayabilecek yegâne insanlar onlardı.

“Yakında acısını da hissetmeye başlarsın,” dedi Daji. “Yara alıyorsa. Bu bize ona nasıl davrandıklarına dair ipucu verir. Ve o his yaklaştıkça artacak. Kullanışlı, değil mi? Kendi posta güvercini-miz gibi.”

Şüpheleri doğru çıktı – Kitay cephede tutuluyordu. Ertesi sabah, haftalarca süren ve bitmek bilmez bomba kraterleri ve hayalet kasabalardan ibaret olan yolculuğun ardından Yeni Şehir ufukta, kavruk arka planın önündeki cıfcaflı bir renk öbeği gibi belirdi.

Cumhuriyet’in merkezini buraya, Nikara tarihindeki en kanlı şehirlerden birine kurması mantıklıydı. Bir zamanlar Arabak olarak bilinen Yeni Şehir, Kızıl İmparator’un seferlerinden beri askeri üs olarak kullanılıyordu. Başlangıçta bir dizi savunma kalesinden ibaretken savaş lordları bu kaleler için o kadar çok savaşmıştı ki Domuz ve Tavşan Vilayeti’nin sınırı kanla çizilmişti. Savaşta yetenek ve işçilik elzemdi, bu yüzden yıllar içinde siviller –doktorlar, çiftçiler, zanaatkarlar ve esnaflar– aileleriyle bu kalelere yerleşmişti ve kaleler, tek işi savaşmak olan insanları barındırmak için genişledikçe genişlemişti..

Şimdi ise Yeni Şehir Cumhuriyet Ordusu'nun sınır merkezi ve Hesperya yelkenli balon filosunun hava üssüydü. Cumhuriyet'in kıdemli askeri yöneticileri ve Kitay da oradaydı.

Rin, Jiang ve Daji şehre yaklaştıkça yaratıcı davranmak zorunda kaldılar. Yalnızca geceleri, o zaman da ufak aralıklarla ve dikkatli bir şekilde, şehirde düzenli devriye gezip yere parlak ışıklar yansıtan yelkenli balonlardan gizlenmek için ağaçların altına sığınarak ilerlediler. Görünüşlerini değiştirdiler – Daji saçlarını kulaklarının hemen üstünden kesti. Rin gözlerini dağınık saçlarının ardında gizlemeye başladı ve Jiang da beyaz saçlarını ceviz kabuğu ve toprak karışımıyla parlak kahverengiye boyadı. Malzemeleri o kadar kolay bulmuştu ki Rin onun bunu daha önce de yaptığını düşündü. Gözcüler onları durdurursa diye ortak bir hikâye belirlediler – mülteci bir ailelerdi, Daji'nin Ejderha Vilayeti'nde düşük kıdemli bir bürokrat olan kardeşiyle buluşmak için Yılan Vilayeti'nden geliyorlardı.

Rin bunu çok saçma buldu.

“Kimse senin kızın olduğuma inanmaz,” dedi.

“Neden?” diye sordu Jiang.

“Benzemiyoruz ki! Öncelikle tenin benimkinden çok daha solgun—”

“Ah, tatlım.” Jiang, Rin'in başını okşadı. “Bu senin suçun. Sana güneşte kalma dememiş miydim?”

Kapılara bir kilometre kala kalabalığa rastladılar. Görünüşe bakılırsa gerçek mülteciler öbek öbek Yeni Şehir'e akın etmişti. Civarda bombalara karşı korunma sağlayan tek yer bu kalelerdi.

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye sordu Rin.

“Diğer tüm şehirlere girdiğimiz gibi,” dedi Daji, çok barizmiş gibi. “Kapıdan.”

Rin, kapılarda başlayıp kale duvarı boyunca uzanan sıraya şüpheyle baktı. “Kimseyi almıyorlar.”

“Çok ikna ediciyimdir,” dedi Daji.

“Seni tanımarından korkmuyor musun?”

Daji ona tuhaf bir bakış attı. “Unutmalarını emredersem tanımazlar.”

Bu kadar kolay olamazdı. Rin, Daji onları sıradakilerin bağışlarını aldırmayarak kapılara götürürken hayretle onu takip etti.

Daji içeri alınmayı kendinden o kadar emin bir şekilde talep etti ki Rin vurulacaklarından emindi.

Ama askerler yalnızca gözlerini kırptırdı, onayladı ve yolu açtı.

"Bu hiç olmadı," dedi Daji geçerken. Askerler boş bakışlarla onayladı. "Beni hiç görmediniz ve neye benzediğimi bilmiyorsunuz."

Jiang ve Rin'e onu takip etmelerini işaret etti. Rin şaşkın şaşkın dediğini yaptı.

"Rahatsız mı oldun?" diye sordu Jiang.

"Onlara ne yapacaklarını söyledi," diye mırıldandı Rin. "Öylece söyledi, şey yapmadan – yani, denemedi bile."

"Ah, evet." Jiang sevgiyle Daji'ye baktı. "Sana ikna edici olduğunu söylemiştik."

Ikna edici yeterli bir ifade değildi. Rin, Daji'nin hipnozunu biliyordu. Çok kez kendisi de maruz kalmıştı. Ama geçmişte Daji'nin illüzyonları uzun ikna anları gerektiriyordu. Rin onun itaat bekleyerek böyle basitçe, umursamadan komut verdiğini hiç görmemişti.

Artık Jiang Chuluu Korikh'ten çıktığı için miydi? Daji'nin güçleri, çapaları güçlendikçe artıyor muydu? Öyleyse Riga'ya uyandırdıklarında ne olacaktı?

Duvarların ardında, Yeni Şehir surata yenen bir yumruk gibiydi.

Rin, Tikany'den ilk ayrıldığında, Sinegard yolculuğunun ikinci gününde uyanıp karavanının ona tamamen yabancı gelen bir bölgeye ulaştığını gördüğünde paniklemişti. Değişen manzaralara, uzakta kalan dağlara, o vagondaki sıkış tepiş döşeginde uyuyakaldığında Tikany'nin kerpiç duvarlarının onu korumuyor oluşuna alışması birkaç gün sürmüştü.

O zamandan beri Nikara İmparatorluğu'nu gezmişti. Sinegard'ın kargaşasına karışmış, Yüzen Şehir Ankhiluun'un bordalarında yürümüş, şaşaalı ve görkemli Lusan'da Güz Sarayı'na girmişti. İmparatorluktaki şehirlerin Tikany'nin fakirliğinden Khurdalain'in deniz kıyısı barakalarının düzensizliğine ve Arlong'un safir mavisi kanallarına uzanan farklarını anladığını sanıyordu.

Ama Yeni Şehir başka bir boyutta yabancıydı. Hesperyalılar yalnızca birkaç aydır buradaydı, yüzyıllardır burada olan taş hisarları yıkıp yeniden inşa etmiş olamazlardı. Yine de kalenin mimarı iskeleti değiştirilmiş görünüyordu – eski kalelere kaba görünümlü yeni eklentiler yapılmış, şehrin görüntüsünü Rin'in alışkın olduğu kıvrımlı sokaklar yerine düz çizgilerden oluşan bir yere çevirmişti.

Nikara tarzı dekorasyonlar da gitmişti. Kullanışlılık odaklı bu askeri şehirde bile bulunacak fenerler, bayraklar, eğimli pagoda çatıları veya kafesli pencereler yoktu. Onun yerine baktığı her yerde cam görüyordu – çoğu pencerede saydam camlar, daha büyük yapılarda tanımadığı sahneleri betimleyen renkli vitraylar.

Değişimlerin etkisi ürkütücüydü. Arabak, binlerce yıllık tarihi olan şehir, yok olmuş gibiydi.

Rin Hesperya mimarisini ilk kez görmüyordu. Khurdalain ve Sinegard da işgalden sonra yeniden inşa edilmişti. Ama o şehirler Nikara kökleri üzerine inşa edilmiş ve sonra yeniden Nikara kontrolüne geçmişti. Orada batı mimarisi geçmişin merak uyandırıcı kalıntılarından ibaretti. Ama Yeni Şehir, Hesperya'nın bir parçası oyulup Nikan'ın ortasına bırakılmış gibiydi.

Rin kendini varlığını hayal bile edemeyeceği şeylere bakarken buldu. Her köşe başında enerji kaynağı ateş değil göremediği başka bir şey olan, yanıp sönen, akla gelebilecek her renkten ışıklar gördü. Demir hatlarına oturtulmuş devasa siyah bir araba gibi görünen, tepesinden incecik bir tutam buhar çıkarken iyi döşenmiş yollarda ağır ağır ilerleyen bir şey gördü. Kimse itmiyor veya çekmiyordu – hizmetçiler veya atlar yoktu. Şehirde vızırdayan minik yelkenli balonlar gördü, o kadar küçüklerdi ki Rin onları önce gürültülü kuşlar sandı. Ama sesleri ayırt ediciydi: Artık ölümle bağdaştırdığı hava gemisi motorunun daha tiz ve ince versiyonu.

Onları kimse kontrol etmiyordu. Kimse iplerini tutmuyor, hatta bağırarak komut bile vermiyordu. Mini hava gemilerinin kendi zekâsı var gibiydi, bağımsız şekilde binaların arasında dolanıyor, mektup ve paketleri teslim etmek için ustaca pencerelere dalıyorlardı.

Rin böyle ağzı açık bakmaya devam edemeyeceğini biliyor-

du. Burada dikilip etrafındaki milyonlarca yeni şeye ve şaşırtıcı görüntüye baktıkça daha çok dikkat çekiyordu. Ama hareket edemiyordu. Başı dönüyordu, dengesi şaşmıştı, sanki dünyadan alınıp başka gezegene atılmış gibiydi. Hayatının çoğunu ait olmadığını hissederek geçirmişti ama bu, gerçekten yabancı hissettiği ilk seferdi.

Altı ay. Altı ayda Hesperyalılar bir nehir kıyısı kasabasını böyle bir şeye çevirmişti.

Tüm ulusu yeniden düzenlemeleri ne kadar sürecek?

Yolun karşısındaki, görünüşe bakılırsa kendi kendini süren, vızıldayarak ilerleyen pirinç vagon dikkatini çekti, o kadar şaşırmıştı ki iki ince demir çubuğun üstünde dikildiğini fark etmedi. Siyah, sessizce ilerleyen, atsız arabanın ona doğru geldiğini aralarında otuz santim kalana dek fark etmedi.

“Çekil!”

Jiang üstüne atlayıp onu yere devirdi. Araç belirlenmiş rotasında kayıtsızca ilerleyerek yanlarından geçti.

Rin kalbi deli gibi atarak ayağa kalktı.

“Derdin ne senin?” Daji bileğinden tutup Rin'i kaldırdı ve ana yoldan uzağa sürükledi. Etraftakilerin dikkatini çekiyorlardı; Rin Hesperyalı bir gözcünün arkebüzüne sarılmış dikkatle onları izlediğini gördü. “Yakalanmak mı istiyorsun?”

“Özür dilerim.” Rin onu sivillerin arasından dar bir ara sokağa takip etti. Hâlâ başı dönüyordu. Soğuk, koyu renkli duvara yaslanıp derin bir nefes aldı. “Sadece... burası, ben...”

Daji'nin anlayış dolu bakışı Rin'i şaşırttı. “Biliyorum. Ben de hissediyorum.”

“Anlamıyorum.” Rin rahatsızlığını kelimelere dökemiyordu. Zar zor nefes alıyordu. “Neden böyle olduğunu—”

“Ben anlıyorum,” dedi Daji. “Geleceğin seni dahil etmediğini fark ediyorsun.”

“Oyalanmayalım.” Jiang'ın sesi sert, neredeyse soğuktu. Rin bu tonu tanıyamadı. “Vakit kaybediyoruz. Kitay nerede?”

Rin ona şaşkın şaşkın baktı. “Nereden bileyim?”

Jiang sabırsızdı. “Mesaj göndermişsindir.”

“Ama hiç...” Rin cümlesini yarıda kesti. “Ah. Tamam.”

Ara sokakta etrafına bakındı. Dar ve inceydi, geçitten çok iki

kare binanın arasındaki daracık bir şerit gibiydi. "Önümü kapatabilir misiniz?"

Daji onayladı. "Çabuk ol."

Sokağın iki yanına dikildiler. Rin duvara yaslanıp oturdu ve kemerindeki bıçağı çıkardı. Zihninin gerisine dikkatli ve umut dolu bir soru yolladı. *Orada mısın?*

Avucunda beliren ufak alev onu şaşırttı. Rahatlamayla neredeyse çığlık atacaktı. Parmaklarıyla bıçağın etrafını sardı ve ucu turuncu turuncu parlayana dek bekledi. Yalnızca yara yapması gerekiyordu, parçalaması değil. Hızlı bir yanık, kan akıtmaktan iyiydi.

Ama Daji başını salladı. "Derine batırman lazım. Kanaması gerek. Yoksa hissetmez bile."

"Peki." Rin bıçağın ucunu sol alt bacağının etli kısmına yaklaştırdı ama parmaklarının titremesine engel olamadığını fark etti.

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu Daji.

"Hayır... hayır, ben yaparım." Rin dilini ısırmayacağından emin olmak için dişlerini sıktı. Derin bir nefes aldı. Sonra bıçağın ucunu tenine bastırdı.

Bacağı acıyla bağırdı. Tüm içgüdülerini ona elini geri çekmesini söylese de Rin metali etinin içinde tuttu.

Parmaklarının titremesini durduramıyordu. Bıçak yere düştü.

Rin utanarak bıçağı geri aldı, Daji ile göz göze gelmedi.

Acı şimdi neden bu kadar kötüydü? Kendine daha kötü yaralar açmıştı. Bir zamanlar uyanık kalmak için mum damlattığı kollarında hâlâ beyaz yanık izleri duruyordu. Bacaklarındaki ırıklı, büzüşmüş izler de bir zamanlar halüsinasyonlarından kaçmak için kendini kestiği yerlerdi.

Ama o yaralar ateşli, çaresiz anlarda açılmıştı. Şimdi ayık, zihni temiz ve sakindi, zihninin tam varlığı kendine bilerek acı vermeyi çok zor kılıyordu.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Kendine gel, dedi Altan.

Rin, Kızıl Kayalıklar'da bir ciridin onu gökten indirişini hatırladı. Daji'nin onu gemi direğinin altına sıkıştırtışını. Kitay'ın elini parçalayıp sakat kemiklerini demir kelepçelerden geçirişini. Be-

deni temiz bir bıçağın açtığı sığ kesiklerden çok daha kötülerine maruz kalmıştı. Bu ufak bir acıydı. Bu hiçbir şey değildi.

Rin metali tenine bastırdı. Bu sefer tek bir kelimeyi okunaklı, düzgün çizgilerle yazarken eli titremiyordu.

Nerede?

Dakikalar geçti. Kitay cevap vermedi.

Rin birkaç saniyede bir koluna bakıp belirmeyen solgun yara izlerini bekledi.

Paniklememeye çalıştı. Henüz cevap vermemesinin binlerce sebebi olabilirdi. Uyuyor olabilirdi. Uyutuluyor olabilirdi. Mesajı görmüş ama cevap verecek hâlde olmayabilir veya izlendiği için cevap verememiş olabilirdi. Zamana ihtiyacı vardı.

O arada beklemekten başka yapacak hiçbir şeyleri yoktu.

Daji ara sokakta kalmak istedi ama Jiang Yeni Şehir boyunca yürümeyi teklif etti. Bu, güya istihbarat toplamak içindi. Şehrin çıkışlarını belirleyip muhafızların nöbet noktalarını işaretlemek istiyordu ki Kitay cevap verirse onu hemen şehirden çıkarabil-
sinler.

Ama Rin, Jiang'ın da kendisi gibi Yeni Şehir'i sırf hastalıklı bir meraktan keşfetmek istediğinden şüpheleniyordu. Ne kadar değiştiğini, Hesperyalıların neler yapabildiğini anlamak için.

“On yıllar geçti,” dedi Jiang, Daji itiraz ettiğinde. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz.”

Böylece atkılarıyla burunlarını kapatıp yeniden caddeye çıktılar.

Rin'in ilk fark ettiği şey Yeni Şehir'in *temiz* olduğuydu.

Nedenini çabucak öğrendi. Tüm duvarlara kocaman kâğıtlara hem Hesperyaca hem Nikaraca yazılmış talimatlar asılmıştı. Sokakta işlemek yasak. Pencerelerden çöp atmak yasak. İzinsiz alkol satışı yasak. Sokakta tasmasız hayvan yasak. Havai fişek, kumar, tartışmak, kavga etmek veya bağırarak yasak.

Rin daha önce de böyle talimatlar görmüştü – Nikara yargıçları da başa çıkamadıkları şehirleri düzenleme çabasıyla böyle notlar asıyordu. Ama bu talimatlara uyuluyordu. Yeni Şehir tertemiz değildi, her büyük şehirde görülen kargaşa burada da vardı. Ama bu, nüfus fazlalığındandı, şehir sakinlerinin alışkanlıkların-

dan değil. Şehirler tozluysa ama çöp dolu değildi. Hava pislik, dışkı veya çürüyen çöp değil, çok fazla yorgun insanın bir araya toplanması gibi kokuyordu.

“Şuna bakın.” Jiang bir sokak lambasına asılmış, hem Nikaraca hem Hesperiyaca oyulmuş metal bir plakayı gösterdi.

Düzenin Dört Temel Prensibi

Edep

Dürüstlük

Tutumluluk

Alçakgönüllülük

Bunun altında da “Toplum Düzenini Koruma” kuralları vardı. *Tükürmeyin. Kibarca sıraya girip bekleyin. Hijyen kurallarına uyun.* Bu son kuralın altına açıklama eklenmişti:

Hijyen kurallarına uymayan örnekler:

Yemek pişirmeden ya da yemeden önce el yıkamamak.

Çiğ etleri ve sebzeleri aynı bıçakla hazırlamak.

Pişirme yağını tekrar kullanmak.

Sekiz satır daha sürüyordu.

“Bu çok saçma.” Rin plakayı çıkarıp atmak istedi ama plaka o kadar büyük ve resmî duruyordu ki mini balonlardan birinin ona saldırmamasından korktu.

“Ellerini yıkamanın nesi kötü?” diye sordu Jiang. “Bence mantıklı.”

“Kötü değil, sadece...” Rin rahatsızlığını nasıl dile getireceğini bilemeyerek sustu. Pirincini bitirmesi için azarlanan bir çocuk gibi hissediyordu. Hijyen fikrinden nefret etmiyordu ama Nikaraların, Hesperyalıların onlara hayvan gibi davranmamalarını anımsatmak için kocaman, net yazılar asmaları gerekecek kadar geri kafalı ve medeniyetsiz olduğu düşüncesinden hoşlanmamıştı. “Yani, bunları zaten biliyoruz.”

“Biliyor muyuz?” Jiang kıkırdadı. “Sineward’a gittin mi hiç?”

“Sineward’ın hiçbir sorunu yok.” Rin neden eski Nikara başkentini savunduğunu bilmiyordu. Sineward’ın iğrenç olduğunu biliyordu. Kuzeye ilk gidişinde ucuz sokak satıcılarından bir şey

yememesi konusunda uyarılmıştı, soya soslarını insan saçı ve lağım suyuyla yapıyorlardı. Ama yine de kendini korumacı hissetti. Sinegard başkentti; Sinegard parıl parıldı ve onun karmaşasını bu tuhaf şehre tercih ederdi. “Yürümeye devam edelim.”

Rahatsızlığı Yeni Şehir’in içine ilerledikçe azalmadı. Aksine daha da arttı. Döndüğü her köşede buranın ne kadar *tuhaf* olduğunu tekrar hatırlatan yeni bir şey –yeni dekorasyonlar, yeni teknolojiler, yeni kıyafetler– görüyordu.

Arka plandaki sesler bile kafasını karıştırıyordu. Ülkesinin seslerine alışmıştı, tek bildiği buydu. Sokaktaki bağrıışları, gıcırdayan tekerlekleri, pazarlıkçıların konuşmaları ve kalabalık ayak sesleri tanıdıktı. Dilini biliyordu, belli sesli sessiz kombinasyonlarını ve tonlamaları duymaya alışmıştı. Ama Yeni Şehir’in sesleri tamamen bambaşkaydı. Çayevlerinden ve sokak müzisyenlerinden korkunç ve ahenksiz yeni müzikler duyuyordu. Hesperyaca konuşan veya aksanlı bir şekilde Hesperyaca konuşmayı deneyen çok fazla ses vardı.

Nikara şehirleri gürültülüydü ama onların gürültüsü farklıydı – yerel, belirli ve düzensizdi. Yeni Şehir hiç durmayan mekanik bir kalp atışıyla işliyor gibiydi, binlerce makine sürekli vızırdıyor, mırıldanıyor ve inliyordu. Rin bunu fark ettikten sonra aklından atamadı. Bu sesle yaşamayı hayal edemiyordu, delirirdi. Bu şehirde insanlar nasıl *uyuyordu*?

“İyi misin?” diye sordu Jiang.

“Ne? Tabii ki—”

“Terliyorsun.”

Rin üstüne baktı, tuniğinin önünün sırlıklam olduğunu fark etti.

Derdi neydi? Daha önce hiç böyle bir panik hissetmemişti – bu yavaş yavaş boğulmanın giderek artan huzursuzluğu gibi. Gözleri bağlanıp periler diyarına bırakılmış gibiydi. Burada olmak istemiyordu. Kaçmak, şehir kapılarından dönüp ormana dalmak; bu çaresiz, kafa karıştıran yabancılıktan uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

“Geçen sefer de böyle hissettik.” Daji’nin sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. “Gelip şehirlerimizi yeniden inşa ettiler ve kendi düzen ilkelerine göre değiştirdiler. Neredeyse dayanamı-

yorduk.”

“Ama kendi şehirleri var,” dedi Rin. “Burada ne arıyorlar?”

“Bizi silmek istiyorlar. Bu onların kutsal görevi. Bizi kendilerinin bir yansıması hâline getirerek iyileştirmek, *geliştirmek* istiyorlar. Hesperyalılar kültürü düz bir çizgi olarak görüyor.” Daji parmağını havada sürükledi. “Bir başlangıcı ve bir varış noktası var. Onlar bitiş noktasındalar. Mugenlileri seviyorlardı çünkü onlar da o noktaya yakındı. Ama onlardan uzaklaşan kültür ve devletler onlardan geride sayılıyor. Biz onlar gibi konuşup, giyinip, davranıp ibadet edene kadar biz de gerideyiz.”

Bu Rin’i dehşete düşürdü.

Şimdiye dek Hesperya tehdidini somut güç bazında değerlendiriyordu – hava gemisi filoları, dumanı tüten arkebüzler ve patlayan füzeler. Onları savaş alanında bir düşman olarak görüyordu.

Bu kültürel silinişin daha kötü olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Ama ya Nikara bu geleceği istiyorsa? Yeni Şehir Nikara sakinleriyle doluydu –Hesperyalılar nüfusun beşte biri kadardı– ve bu yeni düzenden memnun görünüyorlardı. Hatta mutlu.

Bir şeyler nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Bir zamanlar kıtadaki tüm Nikaralar mavi gözlü şeytanları görür görmez kaçardı. Yüzyıllarca dedikodular ve stereotiplerle, Rin’in de Hesperyalılarla tanışana dek neredeyse inandığı hikâyelerle yabancı düşmanlıkları beslenmişti. *Yemeklerini çiğ yiyorlar. Öksüz bebekleri çalıp onlardan güveç yapıyorlar. Penisleri normalin üç katı ve kadınların açıklıkları da ona uygun büyüklükte.*

Ama Yeni Şehir’deki Nikaralar yeni komşularına bayılıyor gibiydi. Yanlarından geçerken Hesperyalı askerlere selam veriyor ve gülümsüyorlardı. Hesperyalılara köşe başlarında park etmiş arabalardan yemek satıyorlardı – taş gibi kahverengi hamur işleri, yoğun kokulu sarı halkalar ve Rin’in bozulmuş olmalarına şaşırmayacağı iğrenç kokan balıklar. Nikaralar –en azından üst sınıf olanlar– Hesperyalılar gibi giyinmeye başlamıştı. Tüccarlar, bürokratlar ve memurlar sokaklarda dar pantolonlar, dizlerine kadar çekilmiş kalın çoraplar ve ördek kuyruğu gibi bel hizasında düğmelenip kalçalarının altına dek sarkan tuhaf ceketlerle

geziniyordu.

Hesperyaca öğrenmeye bile başlamışlardı. Kötü bir Hesperyaca'ydı – iki dilin birleşiminden oluşan kesik kesik, uydurma bir dildi ve tuhaf bir şekilde iki taraf da bunu anlayabiliyordu. Tüccarlar ve müşteriler, askerler ve siviller arasında yabancı ifadeler dönüyordu – *İyi günler. Ne kadar? Hangileri? Teşekkürler.*

Ama tüm bu taklit ve çabalara rağmen Hesperyalılarla aynı seviyede değillerdi. Irklarından dolayı aynı seviyede olamazlardı. Rin çok geçmeden bunu Nikaraların Hesperyalılar onlara emirler verirken eğilerek selamlayıp yaltakça baş sallamalarından anlamıştı. Bu şaşırtıcı değildi. Bu, Hesperyalıların doğal toplum düzeni anlayıştıydı.

Rahibe Petra'nın dedikleri aklına geldi. *Nikara sürü gibi bir ulus. Dinlemekte iyisiniz ama bağımsız düşünce sizin için zor. Mantık kapasitesinin göstergesi olduğunu bildiğimiz beyinleriniz doğal olarak daha küçük.*

“Bakın,” diye mırıldandı Jiang. “Kadınları getirmeye başlamışlar.”

Rin onun bakışlarını takip edince atsız arabadan çıkan uzun boylu, buğday saçlı, beli kat kat fırfırlı kumaşlarla sarılı bir kadın gördü. Kadın eldivenli elini uzattı. Nikaralı bir hizmetçi ona yardım etmeye koştı ve çantalarını aldı.

Rin kadının belinden ters dönmüş fincan gibi tuhaf şekilde genişleyen eteğine bakakalmıştı. “Onlar—”

“Ahşap çerçeve,” dedi Jiang şaşkınlığını fark edip. “Merak etme, altında yine bacak var. Bunun şık olduğunu düşünüyorlar.”

“Neden?”

Jiang omuz silkti. “Beni aşar.”

Rin daha önce hiç sivil Hesperyalı görmemişti – asker veya Gri Bölük olmayan Hesperyalı. Nikan'da kocalarına eşlik etmek dışında işleri olmayan Hesperyalılar. Şimdi Yeni Şehir'in sokaklarında buraya aitmiş gibi dolanıyorlardı.

Rin bunun ne anlama geldiğini düşününce titredi. Hesperyalılar karılarını getiriyorsa niyetleri kalmaktı.

Birden sol bacağı iğne batmış gibi acımaya başladı. Rin diz-

nin üstüne çöküp pantolon paçasını kaldırdı ve acının devam etmesini umdu.

Birkaç saniye hiçbir şey hissetmedi. Sonra bacağına bir iğne saplanıp öbür taraftan çıkmış gibi ani bir acı daha. Rin rahatlayarak inledi.

“Sorun ne?” diye sordu Daji sertçe.

“Kitay,” diye fısıldadı Rin. “Cevap yazıyor, bak—”

“Burada değil,” diye tısladı Daji. Rin’i kolundan tutup kaldırdı ve sokakta sürükledi. Rin’in sol bacağı acımaya devam etti, her geçen saniye acı daha da artıyordu.

Muhtemelen Kitay’ın temiz, keskin bir bıçağa erişimi yoktu. Tenini bir çiviyle, bir tahta parçasıyla veya kırılmış bir vazonun keskin kenarıyla kesiyordu. Hatta belki de Rin’in bacağı boyunca uzanan, izlerini görmeyi sabırsızlıkla beklediği tırtıklı kesikleri kendi tırnağıyla açıyordu.

Ne kadar acıttığının önemi yoktu. İyi hissettiriyordu. Her kesik Kitay’ın orada olduğunun, Rin’i duyduğunun ve cevap yazdığının kanıtıydı.

Sonunda boş bir köşeye ulaştılar. Daji, Rin’in kolunu bıraktı. “Ne diyor?”

Rin pantolonunun bacağına dizine kadar sıvadı. Kitay bacağının iç kısmında açık renkli çizgiler olarak görünen üç karakter yazmıştı.

“Üç, altı,” dedi Rin. “Kuzeydoğu.”

“Koordinatlar,” diye tahmin etti Jiang. “Öyle olmalı. Üçüncü ve altıncı caddelerin kesişimi. Mantıklı, bu şehir şeritlere bölünmüş durumda.”

“Peki, hangisi dikey koordinat?” diye sordu Daji.

Rin bir an düşündü. “Wikki konumları nasıl okunuyor?”

“Kutu oyunu olan mı?” Jiang bir an düşündü. “Önce dikey, sonra yatay, başlangıç noktası güneybatı. Kitay oyunu—”

“Evet,” dedi Rin. “Çok seviyor.” Kitay o strateji oyununa bayılıyordu. Sineward’dayken sürekli diğer öğrencileri onunla oynamaya ikna etmeye çalışıyordu ama kimse oynamıyordu. Kitay’a kaybetmek çok sinir bozucuydu; her seferinde haritadan taşlarını toplarken yaptığı strateji hataları ile ilgili öğütler veriyordu. “Kuzeyden üçüncü sokak. Doğudan altıncı sokak.”

Hiçbiri şehrin neresinde olduklarını kestiremedi, bu yüzden güneybatı köşesini bulup kuzeydoğuya ilerlerken saymaları gerekti. Bir saat kadar sürdü. Tüm bu süre boyunca Jiang, “Aptal yön tarifi, ah şu çocuk; bir kesişimin dört köşesi vardır. Herhangi birinde olabilir, bir *betimleyici* vermeliydi,” diye söylenip durdu.

Ama ihtiyaçları yoktu. Rin altıncı sokağın köşesini döner dönmez Kitay’ın konumu belli oldu.

Önlerindeki sokakta devasa bir bina vardı. Nikara temellerinin üstüne dikilmiş Hesperya iskeleleri olduğu belli olan diğer binalara kıyasla, bu belli ki sıfırdan inşa edilmişti. Kırmızı tuğlalar parıldıyordu. Her duvarda vitray camlar farklı nişanlar sergiliyordu – parşömenler, tartılar, merdivenler.

Merkezde Rin’in fazla iyi bildiği bir sembol vardı: Saat desenleriyle bezenmiş, simetrik ve karmaşık, iç içe geçen çarklarla doldurulmuş bir daire. Gri Bölük’ün sembolü. Mimar’ın mükemmel tasarımı.

Jiang ıslık çaldı. “Bu bir hapisane değil.”

“Daha beteri,” dedi Rin. “Bu bir kilise.”

BÖLÜM 15

“Yeterince basit,” dedi Jiang. Yolun karşısındaki çayevinin duvarına yaslanmış, kilisenin kalın kapılarını inceliyorlardı. “Şu misyonerlerden birini öldürüp yerine geçeriz. Onları köşeye çekip cüppelerini çıkarır—”

“Yapamazsın,” dedi Rin. “Sen Nikara’sın. Gri Bölük’ün hepsi Hesperyalı.”

“Hımm.” Jiang çenesini ovaladı. “Maalesef iyi bir argüman.”

“Hizmetçi girişi?” diye önerdi Daji. “Yerleri silmek için hep Nikara bulunduruyorlar, siz Kitay’ı bulana dek ben onları lafa tutarım.”

“Fazla riskli,” dedi Jiang. “Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ve arama için beş dakikadan fazlasına ihtiyacımız var.”

“O zaman onlara ihtiyacım olanı sorup iğnelerimi saplarım.”

Jiang uzanıp Daji’nin saçını kulağının arkasına attı. “Hayatım, arkanda ceset bırakmazsan daha az dikkat çekersin.”

Daji gözlerini devirdi.

Rin yine kiliseye baktı. Sonra çözümü buldu – o kadar barizdi ki neredeyse gülecekti.

“Hiçbirine gerek yok.” Binanın önündeki sivil Nikaralardan oluşan sırayı gösterdi. O sırada ağır kapılar açıldı ve Gri Bölük rahiplerinden biri kollarını açıp topluluğu karşılamaya çıktı. “Doğrudan içeri girebiliriz.”

Başlarını eğip kalabalığın kalanını tek sıra hâlinde takip ederek kiliseye girdiler. Kapıdaki gri cüppeli rahibi geçerken Rin gerildi ama adam sadece ondan önce herkese yaptığı gibi elini Rin’in omzuna koyup selamlama sözcükleri mırıldandı. Rin’in yüzüne bakmadı bile.

Kilisenin içi yüksek kirişli, iki sıra hâlinde dizilmiş alçak banklarla dolu tek bir odaydı. En önde yükseltilmiş bir sahne vardı ve Nikaralar yerlerine geçerken yarım düzine gri cüppeli Hesperyalı orada dikilip izledi.

Rin etrafına bakınıp gizli odalara veya koridorlara açılacak kapılar aradı.

“Şurada.” Jiang başıyla salonun öbür ucunu işaret etti, Rin bir perdenin ardına gizlenmiş kapıyı gördü. Önünde tek bir rahip vardı, kemerinde anahtarlar asılıydı.

“Burada bekleyin.” Daji sıradan çıkıp kendinden emin bir şekilde odayı geçti. Daji yaklaşırken rahibin gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu ama Daji konuşmaya başlayınca odağı kayboldu. Birkaç saniye sonra rahip anahtarları Daji’ye verdi, kapıyı açtı ve ters yöne ilerledi.

Daji omzunun üstünden sabırsızca Rin’e el salladı.

“Git.” Anahtarları Rin’in avucuna koydu. “Bunlar hücre kapılarını açıyor. Bir buçuk saat kadar vaktin var, sonra da ayrılan kalabalığa karışırsın.”

“Ama siz—”

“Biz çıkışları buradan kollayacağız.” Daji, Rin’i kapıya doğru itti. “Çabuk ol.”

Nikaralar yerlerine neredeyse yerleşmişti, yalnızca bir avuç kişi ayaktaydı. Daji aceleyle Jiang’ın yanına gitti ve birlikte arka tarafa oturdular.

Rin durumun saçmalığına gülecekti neredeyse. Yeni Şehir’e Nikara tarihinin en güçlü şamanlarından ikisiyle, hikâyelere ve efsanelere konu olan kişilerle gelmişti ve burada oturmuş, yalancı bir tanrıya hürmet ediyorlardı.

Kapılar kapanıp onları içeri hapsederken salonda bir gıcırıtı yankılandı. Rin, kalbi gümbür gümbür atarak kapıdan geçip merdivenlerden aşağı indi.

Kapının ardında karanlık bir koridora döne döne inen merdivenler vardı. Rin avucuna ufak bir ateş çağırıp fener gibi önünde tuttu. Haklılardı – tüm bodrum katı hapis haneye dönüştürülmüştü, koridorun iki yanında hücreler vardı. Rin yürürken yüzünü gizleyerek iki tarafı da Kitay orada mı diye kontrol etti. Gizlenmeye uğraşmasına gerek yoktu. Tutsaklar pek kendilerinde değildi. Çoğu hücresinin köşesine çökmüş ya uyuyor ya da boş boş bakıyordu. Birkaçı usul usul inliyordu ama hiçbiri onu fark etmemiş gibiydi.

Ne tuhaf, diye düşündü Rin. Hesperyalıların günahkarları ve inançlıları aynı çatı altında tutması tahmin edilirdi. Gri Bölük

simetriyi seviyordu. Ulu Mimar, Kaos'a karşıydı. Karanlığa karşı ışık. Tapınanlar yukarıda, günahkârlar aşağıda, medeniyetsizlikten düzenli bir medeniyete giden acımasız ve amansız yolun görünmeyen yüzü.

Kitay'ın hücresi bir sonraki koridorun sonundaydı. Rin, köşeyi döner dönmez hissetti. Soluk aleviyle tek gördüğü, parmaklıklara sırtını dönmüş Kitay'ın omuzlarının kıvrımı ve kafasının siluetiydi. Ama Rin biliyordu. Tüm bedeni heyecanla uğulduyor, zıt kutba çekilen bir magnet gibi hissediyordu. *Biliyordu.*

Koşmaya başladı.

Rin hücrelerine ulaştığında Kitay karyolada dizlerini göğsüne çekmiş uyuyordu. Çok ufak görünüyordu. Pantolonunun sol bacağı kanla sırlıklam olmuştu.

Rin beceriksizce anahtarları kurcaladı, doğru anahtarı bulması için birkaç tane denemesi gerekti. Kapıya abandı. Kapı, kordorda yankılanan metalik bir çığlıkla açıldı.

Kitay irkilip doğruldu, dövüşmeye hazır şekilde yumruklarını kaldırdı.

“Benim,” diye fısıldadı Rin.

Kitay rüya görüp görmediğinden emin olamıyor gibi gözlerini kırıştırdı. “Ah, selam.”

Rin hemen yanına gitti.

Döşeginin üstüne devrildiler. Kitay onu karşılamak için ayağa kalkıyordu ama Rin kollarını sıksa vücuduna sıkı sıkı sararak onu geri devirdi. Ona sarılması, ağırlığını hissetmesi, gerçek, somut ve orada olduğundan emin olması gerekiyordu. Tikany'den beri hissettiği acı verici eksiklik, göğsündeki boşluk sonunda yok olmuştu.

Yeniden kendi gibi hissediyordu. Yeniden bütündü.

“Gelmen uzun sürdü,” diye mırıldandı Kitay omzuna.

“Geldiğimi hissettin mi?”

“Dün seni hissettim.” Kitay sırtarak geri çekildi. “Uyandım ve soğuk suyla yıkanmış gibiydim. Hiç daha mutlu olmamıştım.”

Kitay, Rin'in korktuğundan iyi durumdaydı. Tabii ki zayıftı ama zaten Ruijin'den beri çok zayıftı ve elmacık kemikleri öncekinden daha belirgin değildi. Sol ayak bileğindeki, hücrede rahat gezmesine olanak verecek kadar uzun demir zincir dışında

kolları ve bacakları serbestti. İşkence görmüş gibi değildi. Yakın zamanda aldığı tek yaralar, bacağına kendi açtıklarıydı.

Kitay'ın işaret parmağı kurumuş kanla kaplıydı. Kesikleri tırnağıyla açmıştı.

Rin onun bacağına uzandı. "Sen—"

"İyiyim. Kanaması durdu, sonra temizlerim." Kitay ayağa kalktı. "Buraya kimle geldin?"

"Üçlü'nün ikisiyle."

Rin şaşırmadı. "Hangi iki?"

"Engerek ve Bekçi."

"Tabii ki. Peki, Ejderha İmparator ile ne zaman tanışıyoruz?"

"Onu sonra konuşuruz." Rin anahtarları salladı. "Önce seni buradan çıkaralım. Asma kilit?"

Kitay etkilenmiş görünerek ayağını salladı. "Sen nasıl—"

"Daji epey ikna edici." Rin kilidi alevle aydınlatıp ona uya-
cakmış gibi görüneni bulmak için anahtarları kurcaladı. "Artık kemik parçalamak yok."

Kitay güldü. "Tanrılara şükür."

Rin, kapının tanıdık gıcırıtısını ve ardından koridorda yankı-
lanan ayak seslerini duyduğunda tam uygun boyutta görünen
gümüş bir anahtar bulmuştu. Donup kaldı. Daji ona bir saatten
fazla zamanı olduğunu söylemişti, yukarıdaki ritüel her neyse o
bitene kadar burada saklanmayı planlamıştı. Yukarıda bir şeyler
ters mi gitmişti?

"Saklan," diye tısladı Kitay.

"Nereye?"

Kitay yatağı gösterdi. Rin bunun nasıl işe yarayacağını anla-
madı – dar, dayanıksız, en fazla altmış santim genişliğinde ve bir
tavşanı saklamayacak çapraz bacakları olan bir yapıydı.

"Bunun altına gir." Kitay battaniyesini çekti. Pamuk battani-
ye ince ama tamamen opaktı; yatağın kenarından sarkıyor, yere
anca erişiyordu.

Rin yatağın altına girip büzüldü, nefesini duyulamaz hâle
getirmeye çalıştı. Kitay hücre kapısını kapatırken kilidin yerine
oturuşunu duydu.

Rin kafası karışık bir şekilde battaniyenin altından başını
uzattı. "Dur, neden biz—"

“Şşş,” diye fısıldadı Kitay. “Saklan dedim.”

Ayak sesleri koridorda giderek yaklaşıp hücrenin hemen önünde durdu.

“Merhaba, Kitay.”

Rin sessiz kalmak için tırnaklarını avucuna geçirip dişlerini sıkı. Kendini beğenmişlik, aşağılama ve yalancı dostluğun bu kombinasyonuyla konuşabilecek yalnızca bir kişi tanıyordu.

“İyi akşamlar.” Kitay’ın sesi umursamaz ve neşeliydi. “İyi zamanlama. Ben de yeni uyandım.”

Kapı gıcırdayarak açıldı. Rin nefes almaya cesaret edemiyordu.

Nezha yatağa doğru hamle yaparsa Rin onu öldürürdü. İki avantajı vardı – gafil avlama ve ateş. Bu sefer tereddüt etmezdi. Önce onu şaşırtıp kör etmek için gözüne alev fırlatır, sonra alev alev dört parmağını boğazına sarardı. Nezha ne olduğunu anlamadan Rin atardamarını parçalardı.

“Nasılsın?” Nezha tam tepesinde dikiliyordu. “Konaklaman hâlâ yeterli mi?”

“Yeni kitaplar istiyorum,” dedi Kitay. “Ve okuma lambam bitmek üzere.”

“Hallederim.”

“Teşekkürler,” dedi Kitay donuk donuk. “Laboratuvar faresi hayatı nasıl?”

“Uyuzluk etme, Kitay.”

“Pardon,” Kitay geri adım attı. “Rin’i aynı kadere gönderirken tereddüt etmemiştin, durumun ironisine hayranım.”

“Beni dinle, göt herif—”

“Neden izin verdin?” diye sordu Kitay. “Merak ediyorum. Canını yakmalarından zevk alıyor değildir.”

“Canımı yakmıyorlar,” dedi Nezha usulca. “Hatta canımın yanmadığı tek zaman.”

Bir duraksama oldu, o da daha uzun, tuhaf bir sessizliğe dönüştü.

“Konsey hâlâ sana zorluk çıkarıyor mu?” diye sordu Kitay sonunda.

Rin bir kıpırtı duydu. Nezha oturuyordu. “Deliler. Hepsi.”

Kitay kıkırdadı. “En azından o konuda hemfikiriz.”

Rin arkadaş canlısı sohbete ne kadar çabuk döndüklerine şaşırdı. Hayır – *arkadaş canlısı* yanlış kelimeydi, kulağa dostça gelmiyordu. Ama bir tutsak ve sorgulayıcısı gibi de değillerdi. Jima'nın cümle şemalama ödevinden şikâyet eden ikinci sınıf Sinegard öğrencileri gibilerdi. Wikki tahtasında yerlerini alan, yanında bıraktıkları oyuna devam eden iki eski tanıdıklardı.

Bu gerçekten şaşırtıcı mıydı? Nezha'nın sesini duyunca bile nostalji Rin'in göğsünü tırmalıyordu. O da bu yakınlığı geri istiyordu. Otuz saniye önce onu öldürmeye hazır olmasının önemi yoktu. Sesi, *varlığı* kalbini ağrıtıyordu – çaresizce bir an için etraflarındaki savaşın durmasını, anlık bir ateşkesle yeniden arkadaş gibi konuşabilmelerini diledi. Bir kerecik.

“Kuzeyli müttefiklerimiz maddi destek almadan Arabak’a başka asker yollamıyor,” dedi Nezha. “Gümüş içinde yüzdüğümü, onlardan sakladığımı sanıyorlar – ama lanet olsun, Kitay, anlamıyorlar. Hazineleer boşaldı.”

“Peki, para nereye gitti?” diye sordu Kitay.

Bunu ilgisizce sormuştu ama belli ki damarına basmaya çalışıyordu. Nezha'nın sesi katılaştı. “Sakın suçu—”

“Hesperyahlılardan ordunun böyle kötü durumda olamayacağı kadar çok yardım alıyorsun. Belli ki biri parayı tüketiyor. Hadi ama, Nezha, bunu çoktan konuştuk. Haneni düzene sok.”

“Temelsiz suçlamalar—”

“Sana önünde olanı söylüyorum,” dedi Kitay. “Haklı olduğumu biliyorsun. İşe yarayacağımı düşünmesen buraya gelip durmazsın.”

“O zaman işe yarar bir şey söyle.” Nezha o an öyle kendini beğenmişti ki Sinegard'ın ilk yılındaki gibiydi, Rin neredeyse gülecekti.

“Sana bir çocuğun bile anlayacağı bariz şeyleri söylüyorum,” dedi Kitay. “Generallerin, yardım için ayrılan parayı cebe indiriyor – muhtemelen yaz saraylarına kaçırıyordırlar, önce oraya bak. Tüm o Hesparya gümüşünün derdi o. Tüm üssün yozlaşmış. Rüşvetleri keserek başlayabilirsin.”

“Ama onları kendi yanında tutmak için rüşvet vermen gerek,” dedi Nezha öfkeyle. “Yoksa birleşik bir cephe sunmazlar ve birleşik cephemiz olmazsa Hesperylılar hükümetimiz yokmuş gibi bizi ezip geçer.”

“Zavallı Nezha,” dedi Kitay. “Elini kolunu bağlamışlar.”

“Sıkışığının aptallıkları. Birleşik ordu komutası lazım bana. Güney cephesine öncelik verme özgürlüğüm olmalı ve kuzeydeki güçleri, bu tavizleri vermeden Rin’le uğraşmaya yöneltmem gerek. Neden böyle—”

“Nedenini biliyorsun. Mareşal değil, Genç Mareşal’sin. Lakabın bu, değil mi? Generaller de Hesperyalılar da ne yaptığını bilmeyen aptal, şımarık bir prens olduğunu düşünüyor. Tıpkı Jinzha gibi olduğunu düşünüyorlar. Ve diz çöküp yalvarsan bile yelkenli balonların komutasını sana vermezler.”

Rin onu neyin en çok şaşırttığını bilmiyordu – Kitay’ın dürüstlüğü mü, Nezha’nın onu hâlâ cezalandırmamış olması mı yoksa Kitay’ın söylediklerinin *doğru* olma ihtimali mi.

Bu çok anlamsızdı. Rin, Nezha’nın güç içinde yüzdüğünü sanıyordu. Koca bir balon ordusu vardı. Tikany’ye indiğinde o kadar dominant görünüyordu ki Rin tüm Cumhuriyet’in onun arkasında olduğunu sanmıştı.

Ama bu, Nezha’nın zannettiği kadar iyi durumda olmadığını ilk göstergesiydi. Burada, belki de dürüst davranabildiği tek kişi olan eski sınıf arkadaşı ve tutsağıyla, bodrum katında yalnızken Nezha’nın sesi korku doluydu.

“İşler Tarcquet ile de iyiye gitmedi sanırım,” dedi Kitay.

“Kibirli göt,” diye hırladı Nezha. “Son seferin suçunu neye attı biliyor musun? Savaşma isteğimiz olmamasına. Nikaraların *savaşma isteği yok* dedi.”

“Tarihimize bakılırsa iddialı bir ifade.”

Nezha gülmedi. “Askerlerimizin bir sorunu yok. Çok iyi eğitilmişler, sahada muhteşemler ama sorun bu birleşik güçleri yeniden yapılandırmada—”

“Neyi?”

“Tarcquet’nin bir diğer fikri.” Nezha ismi zehirmiş gibi tükürüyordu. “Koordine hava ve kara saldırı ekipleri istiyorlar.”

“İlginç,” dedi Kitay. “Bunun için burunları fazla havada sanırdım.”

“Gerçek bir birleşme değil. Gitmek istedikleri yere kömür vagonlarını götürmemizi istiyorlar. Biz yalnızca onların katırlarıyız—”

“Savaş cephesinde oynanacak daha kötü roller var.”

“Saygılarını kazanmak istiyorsak değil.”

“Hesperyalıların saygısını kazanma şansının uzun süre önce kaçtığını ikimiz de biliyoruz bence,” dedi Kitay sakince. “Sırada kimin üstüne bomba atmak var? Domuz Vilayeti teslim oldu mu?”

Nezha'nın sesine bıkkınlığı yansıdı. “Planlamaya yardım etmeyi kabul etseydin sana söyleyebilirdim.”

Kitay iç çekti. “Bu hücreden ayrılmaya o kadar can atmıyorum.”

“Hayır, tutsaklıktan hoşlanıyor gibisin.”

“Ağzımdan çıkan kelimelerin sevdiğim insanların ölümüne sebep olmayacağını bilmekten hoşlanıyorum. Adına etik deniyor. Bir ara sen de dene.”

“Kimsenin ölmesine gerek yok,” dedi Nezha. “Hiç kimsenin ölmesine gerek yoktu. Ama Rin o aptalları, her şeylerini bu işin sonucuna bağlamaya ikna etti.”

“Bunun arkasında Rin yok,” dedi Kitay ihtiyatla. “Rin öldü.”

“Saçmalık. Ölse tüm ülke bundan bahsediyor olurdu.”

“Ah, sence tatlı hava gemilerin onu ıskaladı mı?”

“Ölmüş olamaz,” diye ısrar etti Nezha. “Saklanıyordur, öyle olmalı. Cesedini bulamadılar; hem ölseydi güney bu kadar hevesli savaşmazdı. Güvendikleri tek şey o. O olmadan umutları yok. Teslim olurlardı.”

Rin kıyafet hışırtısı duydu. Kitay omuz silkmiş olabilirdi.

“Sen benden iyi biliyorsundur.”

Hücre yeniden sessiz kaldı. Rin kıpırdamadan durdu, kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki keşfedilmemiş olmasına şaşırıyordu.

“Bu savaş ben istemedim,” dedi Nezha sonunda. Sesi tuhaf bir biçimde kırılğan – hatta savunmacıydı. Rin ne düşüneceğini bilemedi. “Hiç istemedim. Bunu neden anlamadı?”

“Eh, sırtına bıçak sapladın.”

“İşlerin böyle olmasını istemedim.”

“Ah, tanrılarım. Yine başlamayalım.”

“Masaya otursa güneyi ona verirdik. Tanrılar biliyor ya, Mugenlilerden bizim adımıza kurtulduğu için müteşekkirimiz. Ve iyi

bir asker. En iyilerinden. Onu zevkle yanımıza alır, düşünmeden general yapardık—”

“Beni aptal sanıyorsun herhalde,” dedi Kitay.

“Farklı cephelerde olmamız çok yazık, Kitay. Bunu biliyorsun. Uçümüz birlikte çok iyi olurduk.”

“Uçümüz birlikteydik zaten. Ama babanın başka planları vardı.”

“Halâ geri dönüşümüz var,” diye ısrar etti Nezha. “Evet hata yaptık –ben hata yaptım, onu kabul ediyorum– ama Cumhuriyet, onun için savaşırsak neler başarabilir düşünsene. Potansiyelini küçümsemeyecek kadar zekisin—”

“Sen hâlâ orada mısın? Bana patronluk taslama, Nezha.”

“Bana yardım et,” diye yalvardı Nezha. “Rin hayatta da olsa ölmüş de olsa birlikte bunu haftalar içinde bitirebiliriz. Sen tanıdığım en zeki kişisin. Bizim kaynaklarımıza erişimin olsa—”

“Masum çocukların kafasına bombalar atmak gibi şeyler yaparken seni ciddiye almam zor.”

“O puslu bir hataydı—”

“Uyuyakalıp yoklamayı kaçırmak hatadır,” diye çıkıştı Kitay. “Yemeklerimi zamanında teslim etmeyi göz ardı etmek *hatadır*. Senin yaptığın soğukkanlı cinayetti. Rin de ben de sana katılırsak bunun tekrarlanacağını biliyoruz çünkü güney de biz de senin gözünde harcanabilir şeyleriz. Baban da sen de canınız istediğinde fırlatıp atabileceğiniz veya takas edebileceğiniz araçlar olduğumuzu düşünüyorsunuz, sen de tam olarak bunu yaptın.”

“Seçeneğim yoktu—”

“Binlerce seçeneğin vardı. Arlong’da çizgileri sen çektin. Bu savaşı sen başlattın ve bitirecek taşağın yoksa bu benim derdim değil. O yüzden söyle Vaisra’ya kellemi uçursun, en azından o zaman kafamı dekorasyon olarak kullanabilir.”

Nezha hiçbir şey demedi. Rin o ayağa kalkarken kumaş hışırtısı duydu. Gidiyordu, taştaki ayak sesleri sert ve sinirli gibiydi. Rin onun yüzünü görebilmeyi diledi. Karşılık vermesini, herhangi bir tepki vermesini umdu ki Kitay’ın onu sarsıp sarsamadığını anlasın. Ama yalnızca Nezha kapıyı arkasından kapatırken çıkan gıcırtyı ve kilidin tıkırtısını duydu.

*

“Seni uyaracak fırsatım olmadı, kusura bakma.” Kitay yatağın üstündeki battaniyeyi çekip Rin’i ayağa kaldırdı. “Duyman gerektiğini düşündüm.”

Rin anahtarları ona uzattı. “Ne kadardır böyle?”

“Geldiğimden beri her gün. Bugün bayağı iyi huyluydu aslında, en kötü hâlini görmedin. İnadımı kırmak için milyonlarca yol denedi.” Kitay zincirini çözmek için eğildi. “Ama nasıl yapacağını bulamadığını hatırlamalıydı. Sinegard’da yapamadı, şimdi de yapamayacak.”

Rin aniden onunla gurur duydu. Bazen Kitay’ın ne kadar dayanıklı olduğunu unutuyordu. Kimse ona baktığında tahmin etmezdi –klasik sıska ve tedirgin bilgin tipindeydi– ama Kitay zorlukları dimdik atlatıyordu. Sinegard onu yoramamıştı. Golyn Niis bile onu mahvedememişti. Nezha onu kırmayı başaramazdı.

Hayır, dedi zihninde Altan’inkine bir ses. Onu kırabilecek tek kişi sensin.

“Arkanda,” dedi Kitay aniden.

Rin bir asker görmeyi bekleyerek arkasına döndü. Ama sadece Gri Bölük’ten biriydi – elinde yemek tepsisi olan, cüppeli, genç bir adam.

Rin’i görünce ağzı açık kaldı. Gözleri şaşkın şaşkın Kitay’la Rin arasında gidip geldi, bir hücrede kaç kişi olması gerektiğini hatırlamaya çalışır gibiydi. “Sen—”

Kitay anahtarı çevirip kilidi açtı.

Misyoner koşmaya çok geç başladı. Rin peşine takıldı. Bacakları Rin’inkilerden çok daha uzundu, kaçabilirdi ama köşeye ulaştığı an cüppesine takıldı. Bir an için tökezledi, Rin’in tüm ihtiyacı olan da buydu. Adamın kolunu yakalayıp dengesini iyice bozdu ve dizlerinin arkasını tekmeledi. Misyoner yere düştü. Rin avucuna alev çağırırdı. Alevler beklenti dolu parmaklara geçirilen eski bir eldiven gibi kolay ve çabuk geldi.

Rin sağlam elini pençe gibi yapıp boğazına geçirdi. Yumuşak et yanan tırnaklarının altında çeliğe karşı tofu gibiydi. Basit. Birkaç saniyede bitti. Misyoner bir inilti bile çıkaramadan öldü. Rin onun çılgılık atmasını istemediği için boğazını seçmişti.

Rin doğrulup derin bir nefes verdi ve elini duvara sildi. Yaptığının boyutunu henüz algılamamıştı, o kadar hızlı olmuştu ki

gerçek değil gibiydi. Misyoneri öldürmeye karar vermemişti, bunu düşünmemişti bile. Sadece Kitay'ı koruması gerekiyordu. Kalanı içgüdüsel oldu.

Aniden gülesi geldi.

Başını eğip mermerdeki ıslar ve parlak kırmızı çizgileri inceledi. Nedense Ma Lien'i zehirlediğinde hissettiği kafa karıştırıcı, baş döndürücü o zevki hissetti.

Şiddetle alakası yoktu.

Güçle alakalıydı.

Nezha'yı öldürmek kadar iyi değildi ama yakındı. Vahşi, kopuk bir an için Rin parmaklarını duvarda gezdirip ona bir çiçek resmi bırakmayı düşündü.

Hayır. Fazla kendini beğenmiş olurdu. Vakti yoktu. Başının dönmesi geçmişti. Kendine geldi, kontrol ondaydı.

Odaklan.

"Gel," diye seslendi koridora. "Adamı hücrene sürüklememe yardım et. Yatağa yatırıp üstünü örteriz – bize biraz zaman kazandırır."

Kitay hücrelerinden dışarı iki adım attı, eğildi ve kustu.

Kiliseden kaçışları şaşırtıcı derecede kolaydı. Rin ve Kitay zindan kapısında bekleyip ahşabın ardından Hesperya'ya vaazı dinlediler. Sonunda Nikara sivillerinin banklarından kalkınca kapıyı aralayıp sıkış tepiş bedenlerin arasına karıştılar ve kalabalıkta görünmez oldular. Jiang ve Daji kapıdan çıkarlarken onlara katıldı ama birkaç dakika yürüyüp sokağın öbür ucuna varana kadar kimse konuşmadı.

Jiang, köşeyi döndüklerinde, "Uzamışsın," dedi Kitay'a. "Seni yeniden görmek güzel."

Kitay bir an ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı. "Demek Bekçi senmişsin."

"Buyurun benim."

"Ve bunca zamandır Singegard'da saklanıyormuşsun."

"Bir süre aklımı yitirdim," dedi Jiang. "Yeni yeni geri gelmeye başladı."

"Mantıklı," dedi Kitay zayıfça.

Rin, her şeye rağmen onun durumu iyi karşıladığını düşündü.

“Sorular sonra.” Daji, Kitay’a Tikany’dan beri giydiği yırtık pırtık kıyafetlerden daha az dikkat çekecek kahverengi bir tunik fırlattı. “Şunu giy de gidelim.”

Yeni Şehir’den atların çektiği bir çamaşır arabasıyla çıktılar. Orijinal sürücüsünün revir çarşaflarını yıkamak üzere nehre götürme izni vardı, Daji onu büyüleyip arabayı da izin kartını da almıştı. Daji arabayı özgüvenli bir şekilde şehir sokaklarında sürerken Rin, Kitay ve Jiang zar zor nefes alabilecekleri kadar yüksek dizilmiş çarşafların arasında saklandı. Rin sıcaqlamıştı ve kaşınıyordu, çevresindeki kahverengi lekeleri düşünmemeye çalışarak kıpırdandı. Arabanın yalnızca bir kez durduğunu hissetti. Rin, Daji’nin bir muhafızın sorularını gayet inandırıcı bir Hesperyaça karışımıyla cevapladığını duydu ve kapılardan çıktılar.

Daji arabayı sürmeye devam etti. Çarşafların arasından çıkmalarına ancak bir saat sonra, Yeni Şehir arkalarında bir silüetten ibaretken, yelkenli balon sesleri duyulmayacak kadar uzakta kaldığında izin verdi. Çıktıklarında etraflarında duyulan tek şey cırcırböceklerinin kesintisiz uğultusuydu.

Rin, Yeni Şehir görüş alanından çıktığı için rahatlamıştı. Elinde olsa oraya bir daha adım bile atmazdı.

O gece kuru şanyu kökü ve çalıntı, sert Hesperya ekmeği yerlerken Daji ve Jiang, Kitay’ı Cumhuriyet hakkında öğrendiği her şeyle ilgili sorguladılar. Asker yerleşimleri veya sefer planlarıyla ilgili detay bilmiyordu –Nezha ona risk oluşturmadan tavsiye alabileceği kadarını söylemişti– ama bildiği az şey bile çok faydalı oldu.

“Oyunun sonuna geldiler ama gerektiğinden uzun sürüyor,” dedi Kitay. “Vaisra, tahmin edeceğin üzere, senin cesedini teslim etmedikleri an Güney Koalisyonu’na karşı döndü. Ama Maymun Savaş Lordu –aslında muhtemelen Souji’nin işidir– şaşırtıcı derecede güçlü bir savunma topladı. Düzgün bomba sığınakları üretmeyi çabuk öğrendiler. Vaisra hava gemilerinin istediği sonucu alamadığını görünce kara kuvvetleri yolladı. Güney şimdilik Ayı Vilayeti’nin ucuna çekilmemeyi başardı. Dağların eteklerine sığınıp haftalarca direndiler, bu yüzden herkes hâlâ Arabak’ta.”

“Yeni Şehir,” diye düzeltti Rin.

Kitay başını salladı. “Hâlâ Arabak. Burada Hesperyalılar veya

onların yanında bulunan Nikaralar dışında Yeni Şehir diyen yok.”

“Yani gecikme arazinin sonucu mu?” diye sordu Daji. “Peki ya Genç Mareşal? Söylentiler iyi olmadığı yönünde.”

Rin ona şaşkın şaşkın baktı. “Onu nereden duydun?”

“Kilisede arkamızdaki sırada iki yaşlı kadın dedikodusunu yapıyordu,” dedi Daji. “Yin Jinzha başta olsa güneyli isyancıların aylar önce yok edilmiş olacağını söylediler.”

“Jinzha mı?” Jiang serçe parmağını kulağına sokarak kaşlarını çattı. “Büyük Yin veledi mi?”

“Evet,” dedi Daji.

“Sanırım Sinegard’da ona ders verdim. Tam bir piçti. Ona ne oldu?”

“Fazla cesurlaştı,” dedi Daji. “Onu kıymaya çevirip Vaisra’ya bir mantı tepsisiyle yolladım.”

Jiang tek kaşını kaldırdı. “Tatlım, ne yaptın?”

“Nezha bitkin.” Kitay hemen konuya döndü. “Tamamen onun suçu değil. Hesperyalı danışmanlar gerçekleştiremeyeceği taleplerde bulunup duruyor ve Cumhuriyet kabinesi onu yirmi ayrı tarafa çekiştiriyor, o da ne tarafta parçalanacağını bile bilemiyor.”

“Anlamıyorum,” dedi Rin. “Bunca avantajla daha iyi durumda olacağını sanırsın.”

“O kadar basit değil. Bu hâlâ çok cepheli bir savaş. Cumhuriyet kuzeyi neredeyse tamamen fethetti –bu arada Jun öldü, birkaç hafta önce onu sahnede canlı canlı yüzdüler– ama hâlâ dayanan birkaç vilayet var.

“Gerçekten mi?” Rin canlandı. Uzun zamandır duyduğu ilk iyi haberdi. “Silahlı olan var mı?”

“Öküz Vilayeti şimdilik en iyi direnen ama birkaç haftaya hepsi ölür,” dedi Kitay. “Organize değil. Birbiriyle iletişim kurmayan üç gruba bölünmüş durumdalar – bu da bir süre avantajdı çünkü Nezha ne zaman hangisinin ne yapacağını bilemiyordu. Ama bu sürdürülebilir bir savunma stratejisi değil. Nezha’nın onları birer birer halletmesi yeterli.”

“Sonra bir de çok kıyıda köşede olduklarından şimdiye dek kimsenin pek umursamadığı Köpek Vilayeti var. Ama bu da onların özerkliklerini önemsemesine sebep oldu. Ve şimdi Hes-

perialılar tüm bölgeyi kömür madenine çevirmek istediğinden Vaisra'ya boyun eğme ihtimalleri çok daha düşük."

"Kaç adamları var?" diye sordu Daji.

"Henüz adama ihtiyaçları olmadı. Cumhuriyet uzlaşma için elçi bile yollamadı. Şimdilik Nezha'nın haritasında değiller." Kitay iç çekti. "Ama oldukları an bittiler demektir. Nüfusları çok seyrek, ilk saldırı dalgasından kurtulacak kadar askerleri bile yok."

"O zaman onlara katılalım!" dedi Rin. "Bu harika – askerlerimizi kuşatmadan geçirir, önden bir gözcü yollarız ve Köpek Savaş Lorduyla bir buluşma ayarlarız—"

"Ancak kötü misafir habersiz çıkagelir," dedi Daji.

"Üçüncü bir misafir ev sahibinin boğazına bıçak tutuyorsa öyle değil," dedi Rin.

"Bu benzetme beni aşar," dedi Jiang.

"Kötü fikir değil," dedi Kitay. "Nezha, Souji ve Gurubai'nin Köpek Vilayeti'nden yardım isteyeceğine emindi. Yani bu tahmin edilebilir seçenek ama aynı zamanda tek seçeneğimiz. Bulabildiğimiz tüm müttefiklere ihtiyacımız var. Bölünürsek hepimiz ölürüz."

Rin ona kaşlarını çattı. Ne olduğunu anlayamasa da Kitay'ın ses tonu bir tuhaftı. Normalde strateji konseylerinde olduğu gibi hevesli ve katılımcı değildi. Aksine, kelimeleri ezberlediği bir sınav sorusunu okur gibi tekdüze idi.

Ona Arabak'ta ne olmuştu? Fiziksel olarak işkence görmemişti ama haftalarca Nezha ile yalnız kalmıştı. Nezha onu Rin'e karşı mı döndürmüştü? Yalnızca onların müttefiki numarası mı yapıyordu? Bu ihtimal Rin'in içini titretti.

Ama Kitay öyle bir yalanı saklayamazdı. Ruhları bağlıydı. Rin hissederci. En azından hissedeceğini *umuyordu*.

O zaman neden Kitay çoktan kaybetmiş bir adam gibi konuşuyordu?

"Köpek Vilayeti demek. İlginç." Jiang, Daji'ye döndü. "Ne dersin? Başkentlerine giden yol bizi Tianshan Dağları yakınından geçiriyor ve son kısım için adamımız olsa iyi olur."

"Peki." Daji omuz silkti. "Ama bunun için neden Güney Koalisyonu'na ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum."

“Binlerce sıcak beden.”

“Dağlardan geçirmemiz gereken binlerce beden. Ve onu satılar.” Daji çenesiyle Rin’i gösterdi. “Geride bırakılmayı hak ediyorlar.”

“Bu liderlerinin hatası. Kitleler kontrol edilebilir, bunu biliyorsun.”

“Pis iş olacak.”

“Taş dağdan yeni çıktım. Azıcık esneyeyim, tatlım. Egzersiz yapayım. Zihne iyi gelir.”

“Peki.” Daji iç çekti. “O zaman Köpek Vilayeti’ne gidiyoruz.”

“Pardon.” Kitay onlara baktı. “Bir şey mi kaçırdım?”

Rin’in de kafası karışmıştı. Jiang ve Daji arasındaki konuşma o kadar hızlı geçmişti ki Rin neler olduğunu takip edememişti. İkisi sık sık ortak geçmişlerine göndermeler yapıyor, kısaltmalarla konuşuyordu, bu yüzden Arabak’a olan yolculukları boyunca Rin kendini yabancı gibi hissetmişti. Ne kadar güçlü olursa olsun Üçlü’nün onun yalnızca hikâyeler olarak bildiği onlarca yıllık geçmişleri olduğunun anımsatıcısıydı. Onlar çok daha fazlasını görmüşlerdi. Çok daha fazlasını yapmışlardı.

“Karar verildi,” dedi Daji. “Ordunu alıp kuzeye götüreceğiz. Anlaştık mı?”

Kitay şaşkına dönmüştü. “Ama... kuşatma ne olacak?”

Jiang esneyerek kollarını kafasının üstüne uzattı. “Ah, onu halledeceğiz.”

Kitay ona boş boş baktı. “Ama onu nasıl yapacaksın?”

Daji kıkırdadı. Jiang da bunu sorduğuna şaşırılmış gibi tuhaf bir bakış attı.

“Ben Bekçi’yim,” dedi sadece, bu yeterli bir cevapmış gibi.

Gece ılıktı, bu sayede yemek yedikten sonra ateşlerini söndürüp vardiyalar hâlinde arabada uyuyabildiler. Kitay ilk nöbeti almaya gönüllü oldu. Rin gün doğumundan beri dinlenmemiştir –Yeni Şehir’in duyusal şokundan hâlâ şakakları zonkluyordu ve çok yorgundu– ama Kitay’la oturabilmek için uykuyu biraz erteledi. Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu.

“Burada olduğuna memnunum,” dedi Rin. Hissettiklerini betimlemeye yaklaşamayan sığ kelimeler ve sığ bir duygu.

Ama Kitay yalnızca başıyla onayladı. Anlıyordu.

Rin dokundukları her noktada sıcaklık hissediyordu – Kitay'ın elindeki eli, Kitay'ın belini saran kolu, Kitay'ın başı ile boynu arasına sokulmuş kafası. Teninde onun tenini hissetmek istiyordu. Her dokunuş onun gerçek olduğunun, canlı ve *burada* olduğunun kanıtıydı.

Rin kıpırdandı. "Aklında ne var?"

"Hiçbir şey." Hala o duygusuz, düz tonda konuşuyordu. "Sadece yorgunum."

"Bana yalan söyleme." Her şeyin açığa dökülmesini istiyordu. Kitay'ın bu pes etmişliğine bir an daha dayanamayacaktı, onun anlamadığı bir kısmı olması düşüncesine katlanamıyordu. "Seni rahatsız eden ne?"

Kitay konuşmaya başlamadan önce uzun süre sessiz kaldı. "Sadece... Bilmiyorum, Rin. Arabak—"

"Çok korkunçtu."

"Korkunç değil, tuhaf. Ve o kadar uzun zamandır oradaydım ki artık çıkmış olmama rağmen Hesperyalıları düşünmeden edemiyorum."

"Ne olmuş onlara?"

"Bilmiyorum, sadece..." Parmakları kucagında oynadı, belli ki ona söyleme isteğiyle boğuşuyordu. Hiçbir şey Rin'i Kitay'ın ağzından dökülen kelimelere hazırlayamazdı. "Sence bizden daha iyi olabilirler mi?"

"Kitay." Rin dönüp ona baktı. "O ne demek?"

"Nezha beni Arabak'a getirdiğinde ilk iki günü bana şehri gezdirerek geçirdi," dedi. "Birkaç hafta içinde inşa ettikleri her şeyi gösterdi. Arlong'a ilk gittiğimizde ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlıyor musun? Donanma gelişmelerinden falan böbürlenmeden edemiyordu. Ama bu sefer gördüğüm her şey gerçekten inanılmazdı. Baktığım her yerde varlığını hayal bile edemeyeceğim şeyler vardı."

Rin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani?"

"Yani onları nasıl inşa ettiler? Dünyanın doğal kanunlarına karşı çıkan nesneleri nasıl yarattılar? Birçok alanda –matematik, fizik, mekanik, mühendislik– bildikleri bizimkileri gölgede bırakıyor. Yuelu Dağı'nda keşfettiğimiz her şeyi yüzyıllardır biliyor

olmalılar.” Parmaklarını kucagında kavuşturdu. “Neden? Onlar da olup da bizde olmayan ne var?”

“Bilmiyorum,” dedi Rin. “Ama bu doğal olarak daha iyi oldukları anlamına gelmiyor, o da ne haltsa—”

“Ama olabilir mi? Tanıştığım tüm Gri Bölük üyeleri biyolojik olarak bizden üstün olduklarına inanıyor. Bunu bir gerçek olarak görüyorlar. Okyanusun tuzlu olduğu ve güneşin her gün doğduğu gibi bilimsel bir gerçek.” Parmakları durmak bilmiyordu. Rin uzanıp onlara vurmak istedi. “İnsan evrimini bir merdiven gibi görüyorlar ve onlar tepede, ya da şu an ulaşılabilir en yüksek noktada. Biz Nikaralar da daha aşağıdaki basamaklara tutunuyoruz. İnsanlardansa hayvanlara daha yakın.”

“Saçmalık.”

“Öyle mi? Yelkenli balon inşa ettiler. Yalnızca uçabiliyor değil, onlarca yıldır uçuyorlar ve biz de burada temel denizcilik bilgilerimizle oturuyoruz çünkü saçma iç savaşlarda kendi donanmamızı paramparça ettik. Neden?”

Rin’in midesi kasıldı. Bu kelimeleri Kitay’ın ağzından duymak istemiyordu. Bu ihanetten beterdi. Bu en yakın arkadaşının bir yabancı olduğunu keşfetmek gibiydi.

Rin bu soruları kendisinin de hiç sormadığını söylese yalan olurdu. Tabii ki sormuştu. Rahibe Petra’nın kamerasında, çıplak ve çaresiz bedenini Hesperyalılara sunarken, Rahibe Petra’nın vücut ölçülerini not alırken soğuk bir şekilde Rin’in beyninin daha küçük olduğu, boyunun daha kısa olduğu ve ırkından dolayı gözlerinin daha az gördüğünü açıkladığı haftalarda sormuştu.

Tabii ki sık sık haklı olup olmadıklarını merak etmişti. Ama Kitay’ın çoktan karara varmış gibi konuşmasından nefret ediyordu.

“Bizim hakkımızda çok yanılıyor olabilirler,” dedi Kitay. “Ama kalan her şeyde haklılar, olmasalar bunca şey inşa edemezlerdi. Birkaç haftada diktikleri şehre bak. İmparatorluk’un en iyi şehirleriyle kıyasla. Neden bahsettiğimi biraz olsun anlayabiliyor musun?”

Rin Yeni Şehir’in tertemiz sokaklarını, ızgara gibi düzenli sokak planlarını, verimli ulaşım yollarını düşündü. Nikara hiç böyle bir şey inşa etmemişti. Kızıl İmparator’un başkenti ve

İmparatorluk'un incisi Sinegard'da bile lağım suları yağmur suyu gibi sokaklarda başıboş akıyordu.

"Belki de Yaratan'larıdır." Rin sesini hafif tutmaya çalıştı. Kitay yorgundu, kendisi de yorgundu; belki sabah uyuyup uyanıklarında bu konuşma şaka gibi gelecekti. "Belki de duaları işe yarıyordur."

Kitay gülümsemedi. "Dinlerinden değil. Belki etkisi vardır – Ulu Mimar bilime bizim tanrılarımızdan çok daha ılımlı yaklaşıyor. Ama tanrılara ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum. Makineleri var ve bu çağırabilecekleri her şeyden daha güçlü. Dünyanın temelini baştan yazıyorlar, aynı senin gibi. Ve bunun için akıl sağlıklarını feda etmelerine gerek yok."

Rin'in buna itirazı yoktu.

Jiang olsa bir cevabı olurdu. Panteon'un evrenin merkezi olduğuna inanan Jiang bir keresinde onu dünyaya mekanik, yönetilecek ve askerileştirilecek bir şey muamelesi yapmaması konusunda uyarmıştı. Hesperya ve Mugenlilerin evrenle birlik olmanın ne demek olduğunu unuttuğuna ve ruhsal olarak kaybolduğuna inanıyordu.

Ama Rin hiç kozmoloji veya teoloji ile ilgilenmemişti. O tanrılara yalnızca ona verebilecekleri güçlerden dolayı ilgi gösteriyordu ve Jiang'ın söylenmelerinden hatırladığı kadarıyla da geçerli bir itiraz oluşturmamıştı.

"Yani?" diye sordu sonunda. "Bu bizim için ne demek oluyor?"

Kitay'ın vardığı sonucu çoktan biliyordu. Yalnızca buna cesaret edip edemeyeceğini görmek için sesli söylemesini istiyordu. Çünkü mantıksal sonuç çok korkutucuydu. Irkları birbirinden bu kadar ayırırsa, Hesperyalılar onlardan daha zeki, daha becerikli ve daha güçlüyse direnmenin ne anlamı vardı? Dünya neden onların olmasındı?

Kitay tereddüt etti. "Rin, bence—"

"Teslim olmamız gerektiğini düşünüyorsun," diye suçladı onu Rin. "Onların yönetiminde yaşamamızın daha iyi olduğunu."

"Öyle düşünmüyorum," dedi Kitay. "Ama bu kaçınılmaz olabilir."

"Kaçınılmaz değil. Hiçbir şey değildir." Rin, Daji ve Jiang'ın uyuduğu arabayı işaret etti. "İşgal altındaki kuzeyde çocuklar

vardı. Arkebüzleri ve balonları yoktu ama Hesperyalıları kovup İmparatorluk'u birleştirdiler—”

“Ve yirmi yıl sonra yeniden kaybettiler. Bu sefer de şansımız daha yüksek görünmüyor.”

“Bu sefer daha güçlüyüz.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Rin. Ülke olarak, halk olarak şimdiye dek olmadığımız kadar zayıfız. Onları yenersek şans eseri olacak ve insan hayatı bazında çok ciddi bedeli olacak. Yani, direnmeye değer mi diye düşündüğüm için beni suçlama.”

“Sinegard benim için nasıldı, biliyor musun?” diye sordu Rin aniden.

Kitay kaşlarını çattı. “Onun ne önemi—”

“Hayır, dinle. Dilim kaba, tenim koyu ve her ders sonunda üstada eğilerek selam vermem gerektiğini bilmiyorum diye herkesin okuma yazmayı zor bildiğini düşündüğü köylü aptal olmak nasıl bir şeydi biliyor musun?”

“Öyle demek—”

“Bende bir şeylerin yanlış olduğunu düşündüm,” dedi Rin. “Etrafımdaki herkesten daha çirkin, zayıf ve aptal doğduğumu. Herkes bana bunu söylediği için öyle düşünüyordum. Ve sen de onlara karşı çıkmaya hakkım yoktu diyorsun.”

“Onu demek istemedim.”

“Ama aynı şey. Hesperyalılar o kadar iyiye merdivende onlardan sonra senin gibi soluk tenli kuzeyliler var demek, Speerlilar ise en dipte.” Rin, oturdukları yerde çime el izini yakıyordu, etrafları duman kaplandı. “Ve senin mantığına göre İmparatorluk'un bizi köleleştirmesi normal. Bizi haritadan silmeleri, resmî tarihlerde bir dipnottan ibaret olmamız. Doğal bir şey.”

“Onu asla söylemeyeceğimi biliyorsun,” dedi Kitay.

“Mantığının iması bu,” dedi Rin. “Ve bunu kabul etmeyeceğim. Edemem.”

“Ama önemi yok ki.” Kitay dizlerini göğsüne çekti. O an çok küçük göründü, tanıdığı Kitay'ın ufaltılmış bir versiyonu gibi. “Anlamıyor musun? Görünürde bizim zaferimize giden bir yol yok. Köpek Vilayeti'ne ulaştıktan sonra ne olacak sanıyorsun? Hava gemilerinden bir süre saklanabilirsin ama siktiğimin taşıtlarını nasıl yeneceksin?”

“Basit,” dedi Rin. “Bir planımız var.”

Kitay titrek, çaresiz bir kahkaha attı. “Duyalım bakalım.”

“Şu anda bir güç dengesizliği var,” dedi Rin. “Bu da bu savaşı ancak üç adımda gerçekleşirse kazanabiliriz demek. İlki stratejik geri çekilme. Bu, bilerek veya bilmeyerek şu an olan şey. İkincisi uzun süren beraberlik. Üçüncüsü ile saldırı.”

Kitay iç çekti. “Peki, saldırıya nasıl geçeceksin? Onların menzillerinin belki onda birine sahipsin.”

“Olsun. Tanrılarımız var.”

“Bu savaşı yalnızca bir avuç şamanla kazanamazsın.”

“Federasyon’u kendi başıma yendim, değil mi?”

“Eh, soykırım bir yana—”

“Şamanizm’i savaş alanındakilere kısıtlayarak kazanabiliriz,” diye ısrar etti Rin. “Şu anda Mugenlileri avladığımız gibi.”

“Belki. Ama yalnızca sen, Jiang ve Daji var, bu—”

“Yetmez mi?” Rin çenesini dikleştirdi. “Ya daha fazlası olsaydı?”

“Chuluu Korikh’i açayım deme,” dedi Kitay.

“Hayır.” Rin orayı düşününce titredi. “O dağa geri dönme-yeceğiz. Ama Jiang ve Daji kuzeye ilerlemek istiyor. Tianshan Dağı’na.”

“Duydum.” Kitay ona şüpheyle baktı. “Tianshan Dağı’nda ne var?”

“Hadi ama Kitay. Bunu çözebilirsin.”

Kitay’ın bakışları Üçlü’ye kaydı. Rin zihninde parçalar yerine otururken gözlerinin kocaman olduğunu gördü.

“Delirmişsiniz,” dedi Kitay.

“Muhtemelen.”

Kitay’ın ağzı birkaç saniye boyunca hiçbir ses çıkmadan oynadı. “Ama... hikâyeler... yani, Ejderha İmparator öldü.”

“Ejderha İmparator uyuyor,” dedi Rin. “Ve uzun zamandır uykuda. Ama Mühür yok oluyor. Jiang kim olduğunu ve bir zamanlar neler yapabildiğini hatırlıyor, bu da Riga’nın uyanmak üzere olduğu anlamına geliyor. Uyandığında ve Üçlü yeniden birleştiğinde Hesperyalılara gerçek tanrısallık nasıl bir şeymiş göstereceğiz.”

BÖLÜM 16

Baolei Dağları'nın eteklerindeki cephe bir muammaydı.

Vadi sessizdi. Yelkenli balonlar vızırdamıyor, kılıçlar çarpışmıyordu ve havada yanık barutun keskin kokusu yoktu. Rin aktif muharebe izleri görmedi veya duymadı, en azından ön cepheye ulaşana kadarki yedi günde.

Ancak yaklaştıklarında nedenini anladı. Güney Koalisyonu kapana kısılmıştı. Cumhuriyet onları dağın yamacında aceleyle yapılmış, her biri diğerinden sekiz yüz metre kadar uzakta duran bir dizi kalenin ardına hapsetmişti, çıkmaya çalışanları lime lime etmek için toplar ve arkebüzlerle bekliyordu. Kaleler geçici yapıları ama taş gibi sağlam görünüyorlardı, kum torbaları ile desteklenmişti ve taş duvarları arkebüzün ucunun sığacağı büyüklükte delikler dışında aşılmazdı. Okçular bu kaleler karşısında etkisizdi ve Rin, Güney Koalisyonu'nun kullandığı basit topların da zarar verebileceğinden şüpheliydi.

Ama Cumhuriyet dağ yamacını da aşamıyordu. Güney Baolei Dağları'ndaki geçitler ve mağaralar doğal bomba sığınağı görevi görüyordu, bu da yelkenli balon saldırılarının ancak cephane ziyanı olacağı anlamına geliyordu. Yer altı sahası havadan görüntülenemiyordu, bu da güneylilere ciddi bir savunma avantajı sağlıyordu. Rin, Cumhuriyet'in hâlâ kara saldırısı başlatmama sebebinin bu olduğunu varsaydı.

Güney Koalisyonu'nun kurtulacak gücü yoktu. Cumhuriyet içeri girmek için gerekli kanı akıtmak istemiyordu. Şimdilik iki taraf da kendi konumlarını koruyordu. Ama tüm kuşatmalar gibi bu da güneylilerin yiyecek ve suyu kalmadığında bitecekti.

"Eski sınıf arkadaşınız abluka konusunda iyi," dedi Daji. Tüm sabahı çamaşır arabasıyla kuşatmanın etrafında gezip Cumhuriyet'e görünmeden geçmenin yolunu arayarak geçirmişlerdi. "Tüm kritik bağlantıları kapatmış. Olay çıkarmadan o namluları aşmamızın yolu yok."

“Olay çıkarmak istemiyor muyuz zaten?” dedi Rin.

“Hayır, çıkarken olay çıkarmak istiyoruz,” diye belirtti Kitay. “Ama önce içeri girip içeridekileri toplamamız lazım. Ne durumda olduklarını bilmiyoruz. Olay çıkarmak güneylilerin harekete geçme zamanıyla kısıtlanmamıza neden olur.”

Sorun çözülmemiştir. Tüm kıtada görülmüş en büyük askeri güce yakalanmadan nasıl geçeceklerdi?

“Yüzerek girebiliriz,” dedi Kitay bir süre sonra. “Bir buçuk kilometre geride bir akarsu vardı.”

“Bizi suda vururlar,” dedi Rin.

“Nehrin dışarı akan kısmını gözlüyorlar,” dedi Kitay. “İçeri girmeye çalışanları umursamıyorlar. Bambu kamışlar bulur, suyun çamurlu olduğu alt kısımlarda yüzeriz – yağmurluyken geçmek daha da iyi olur, korumamızı artırır.”

Kitay etrafına bakındı. Daji sessizce omuz silkti.

“Peki, yüzeceğiz,” dedi Rin kimsenin daha iyi bir planı olmadığını görünce. “Sonra?”

“Eski maden tünellerinden geçmeniz gerek.” Jiang konuşunca Rin irkildi. Adam bütün sabah sessizdi, cepheyi bir botanik bahçesini gezer gibi dolanmıştı. Şimdi ise bakışları odaklı, sesi sert ve kendinden emindi. “Uzun süre yeraltında kalmayacaksınız. Sadece ormanın öbür tarafına geçene kadar. İdeal çıkış yolu değil – tünellerin aydınlatması iyi değil ve birkaç kişi muhtemelen çukurlara düşüp boynunu kırar. Ama yelkenli balonlardan güvende olacağınız başka yol yok.”

Bir kez daha tavrındaki değişim o kadar aniydi ki Rin baka-kaldı. Jiang deneyimli bir general gibi davranıyor, bunun gibi pusuları yüzlerce kez planlamış biri gibi stratejinin parçalarını birleştiriyordu. Bu Jiang değildi. Bu bir yabancıydı.

“Asıl sorun güneylilerin sizi takip etmesini sağlamak,” diye devam etti. “İhtiyatlı davranmalısınız. Souji seni daha önce Vaisra’ya satmayı denediyse yine deneyebilir. Koalisyonda hâlâ güvendiğin kimse var mı?”

“Venka,” dedi Rin hemen. “Muhtemelen Qinen de, tabii hâlâ hayattaysa. Zhuden’in subaylarını deneyebiliriz ama ikna etmek gerekir.”

“Venka ordunun en azından yarısını ikna edebilir mi?” diye sordu Daji.

Rin bir an bunu düşündü. Venka'nın ne kadar söz sahibi olduğunu bilmiyordu. Güneyliler onu pek sevmiyordu; doğası gereği sert ve rahatsız ediciydi, ağır Sinegard aksanıyla oraya ait olmadığı bariz olan soluk tenli bir kuzeyliydi. Ama istediğinde etkileyici olabiliyordu. Herkesi Rin'le bağı olmadığına ikna etmiş olabilirdi. Ya da Souji onu uzun süre önce öldürmüş olabilirdi.

Rin iyimser davranmaya karar verdi. "Muhtemelen. Bir grup toplayabilir, savaş başlayınca kalanı da takip eder."

"Ondan iyisini bulamayız herhalde." Jiang, Rin ve Kitay'a döndü. "İkiniz önden gidip adamlarınızı bulun. Yirmi dört saatte olabildiğince çok kişi toplayıp biz cephe hattını aştığımızda güneye bakan madenlere ilerlemelerini söyleyin. Öncesinde açığa çıkmanız gerekirse fişek yollayın, biz de hattı erken yararız."

"Cephede en az iki bin Cumhuriyet askeri var," dedi Kitay.

Jiang bir an kaleleri inceledi, sonra başını salladı. "Ah, hayır. En az iki katı."

Kitay kaşlarını çattı. "O zaman nasıl...?"

"Cepheyi yararız dedim," dedi Jiang sakince.

Kitay ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı.

"Ona güven," diye mırıldandı Rin.

Hiçlikten var olan karanlık şekilleri ve uluyan çığlıkları hatırladı. Tseveri'nin Jiang'ın parmakları göğüs kafesine saplanırkenki yüzünü düşündü.

Bu yeni, kendine güvenen, yetenekli Jiang'a güvenmiyordu. Kim olduğu veya neler yapabileceği konusunda fikri yoktu. Ama ondan korkuyordu, Cumhuriyet de korkmalıydı.

"Peki." Kitay hâlâ şaşkındı ama üstelemedi. "O zaman sinyaliniz ne olacak?"

Jiang sadece kıkırdadı. "Ah, eminim görünce anlarsın."

"Dalga geçiyorsunuz," dedi Venka.

Berbat görünüyordu. Aşırı zayıflamıştı. İncecik, sırık gibiydi ve keskin elmacık kemikleri çökük, siyah halkalı gözlerinin altında çıkıntı yapıyordu.

Onu bulmak kolay olmamıştı. Rin ve Kitay nehirden terk edilmiş görünen bir askeri kampa çıkmıştı. En yakındaki gözcü kulelerinde asker yoktu, görünürdeki birkaç kum torbası yere

serilmişti. Rin Güney Koalisyonu'nun çoktan kaçtığını zannedebiliirdi ama dağın yamacındaki yanık odunlar yeni söndürülmüş kamp ateşlerinin habercisiydi ve hela çukurları taze bok kokuyordu.

Görünüşe göre tüm ordu yer altına inmişti.

Rin ve Kitay tünellere dalıp ilk gördükleri askerin üzerine çullanmış ve onları Venka'ya götürmesini talep etmişlerdi. Asker şimdi loş odanın köşesinde ağzı bağlı, uslu uslu oturuyor; gözlerinde korku ve şaşkınlıkla bir sağa bir sola bakıyordu.

“Sana da merhaba.” Kitay yerdeki haritalara uzanıp incelemeğe başladı. “Bunlar güncel mi? Bakabilir miyim?”

“Ne istersen yap,” dedi Venka hafifçe. Ona bakmıyordu bile. İnanmaz bakışları hâlâ Rin'in üzerindeydi. “Seni o dağa götürdüklerini sanıyordum. Souji böbürlenip durdu, taşta hapsoldüğünü söyledi.”

“Eski arkadaşlarım beni çıkardı,” dedi Rin. “Sen daha kötü hâldeymişsin gibi görünüyor.”

“Tanrılarım, Rin, kâbus gibiydi.” Venka avuçlarını şakaklarına bastırdı. “Artık Souji'nin planı ne bilmiyorum bile. Buraya gömüldüğümüze inanmaya başlamıştım.”

“Souji mi başta?” diye sordu Rin.

“O ve Gurubai.” Venka utanmıştı. “Ah, benim dediğim bir şeyler kulağına gelebilir. Şey, Tikany'den sonra benim de peşime düştüler ve—”

“Onlardan kurtulmak için ne gerekiyorsa onu söylemişsin-dir,” dedi Rin. “Umurumda değil. Neler oldu, onu anlat.”

Venka başıyla onayladı. “Cumhuriyet ilkinden birkaç gün sonra bir saldırı daha düzenledi. Souji bizi kuzeye yönlendirdi—amacı Ruijin'e dönmekti— ama Cumhuriyet bizi doğuya sürdü ve bu dağda kısılp kaldık. Buraya Örs diyoruz çünkü bize saldırıp duruyorlar ve kaçacak yerimiz yok. Bugünlerde son hamleyi yapmak üzeredirler, kaynaklarımızın tükenmek üzere olduğunu biliyorlar.”

“Dağlara ulaşabilmenize bile şaşırdım.” Kitay başını haritalardan kaldırdı. “Onları bunca zaman nasıl oyaladınız?”

“Topçularının suçu,” dedi Venka. “Kendi ayaklarına sıkıp duruyorlar. Cidden. Nezha ordusunu yeni Hesperya teknolojileri-

le bezemiş ama nasıl kullanılacağını bilmiyorlar ve sanırım tam eğitim almadan yola çıkmışlar; o yüzden bizi vurmaya çalışırken kendilerini patlatıp duruyorlar.”

Güç birleşiminden bahsederken Nezha'nın sesinin o kadar sıkkin çıkmasına şaşmamalı. Rin sırtmadan edemedi.

“Komik bir şey mi var?” diye sordu Venka.

“Yok,” dedi Rin. “Sadece... o gece kulede Nezha'nın Hesperya teknolojisiyle İmparatorluk'u kazanacağımızla ilgili övünüp duruşunu hatırlıyor musun?”

“Evet, büyüme ağırları oldu,” dedi Venka kuru kuru. “Maa- lesef yanlış nişan alınmış toplar da aynı derecede can yakıyor.”

Kitay bir haritayı kaldırıp güneye giden bir oku işaret etti. “Onları böyle mi çıkaracaktınız? Güney sınırından baskı yaparak mı?”

“Souji'nin planı o,” dedi Venka. “En iyi seçeneğimiz gibi görünüyor. O sınırda Nezha'nın kendi adamları yok, yeni Öküz Savaş Lordu'nun alanı. Bai Lin. Maymun Vilayeti sınırında devasa tungsten madenleri var ve bize kaçış yolu açarsa Gurubai onları kazıp çıkarma sözü verdi.”

“İşe yaramaz,” dedi Kitay.

Venka ona bıkkın bıkkın baktı. “Haftalardır bunu planlıyoruz.”

“Tabii ama Bai Lin'i tanıyorum. Anne babamla wikki oynamaya Sinegard'daki evimize gelirdi. Omurgasız herifin teki – babam ona İmparatorluk'un en büyük yalakası derdi. Vaisra'yı kızdırmayı hayatta göze almaz. Nezha'nın sizi yok etmesine izin verip tungsten madenine kendi işçilerini yollar.”

“Peki.” Venka çenesini dikleştirdi. “O zaman sen daha iyi bir şey bul.”

Kitay kuşatmanın kuzey noktasını işaret etti. “Eski maden tünellerinden gideceğiz. Bizi Baolei Dağları'nın öteki tarafına çıkaracak.”

“O tünelleri denedik,” dedi Venka. “Kapalıdır.”

“O zaman girişini patlatırız,” dedi Kitay.

Venka şüpheliydi. “Çok ateş gücü gerekir.”

“Ah, tanrılarım,” diye alay etti Rin. “Onu nereden bulacağız acaba?”

Venka alaycı alaycı güldü. “Mağara tünellerinin hiçbirisi madenlere çıkmıyor. Yine de ölü bölgeden geçmemiz gerekir, o da en az bir buçuk kilometre. Nezha'nın piyadelerinin yarısı oranın çıkışında. Bizim de Tikany'dekininki üçte ikisi kadar askerimiz var ve hava savunmamız yok. İşe yaramaz.”

“Yarayacak,” dedi Kitay. “Müttefiklerimiz var.”

“Kim?” Venka canlandı. “Kaç kişi?”

“İki,” dedi Rin.

“Sizi orospu—”

“Rin Üçlü'yü getirdi,” diye açıkladı Kitay.

Venka gözlerini kısıp baktı. “Ne yani, kuklalarını falan mı?”

“Asıl Üçlü,” dedi Rin. “Yani ikisi. İmparatoriçe. Üstat Jiang. Engerek ve Bekçi.”

“Yani sen,” dedi Venka yavaş yavaş, “Sezi Üstadı Jiang, Sinegard'da uyuşturucu bahçesi olan adam, tek başına bizi bu kuşatmadan çıkaracak mı diyorsun?”

Kitay çenesini kaşıdı. “Evet, öyle bir şey.”

“Adam yalnızca Nikan'daki en güçlü şaman,” dedi Rin. “Yani, öyle olduğunu düşünüyoruz. Henüz Ejderha İmparator'la tanışmadık.”

Venka gülse mi ağlasa mı bilemiyor gibi görünüyordu. Sol gözünün altında bir damar seğirdi. “Jiang'ı son gördüğümde bahçe makasıyla saçımı kesmeye çalışıyordu.”

“Şimdi de aynı sayılır,” dedi Rin. “Ama tarihe bakılırsa koca birlikleri saniyeler içinde yok edebilecek yaratıklar çağırabiliyor, yani biraz daha iyi durumdayız.”

“Anlamadığım... sadece... biliyor musun? Tamam. Peki. Bunlar gerçek.” Venka avuçlarıyla yüzünü kapatıp inledi. “Lanet olsun, Rin. Keşke birkaç gün önce gelseydin. Çok kötü bir zaman seçtin.”

“Neden?” diye sordu Rin.

“Vaisra'nın birlik kontrol turu yarın.”

“Tur mu?” diye tekrarladı Kitay. “Vaisra komutada değil mi?”

“Hayır, Nezha komutada. Vaisra, Arlong'da yeni krallığını yönetip Hesperyalılarla komşuculuk oynuyor.”

Tabii ki, diye düşündü Rin. Başka ne beklemişti ki? Vaisra iç savaşı Arlong'daki tahtında savaşmış, itaatkâr bir av köpeği gibi Rin'i işlerine koşturup sonuçlarının keyfini çıkarmıştı. Vaisra

kendi ellerini asla kirletmezdi. Sadece insanları silahlara çevirip sonra da onlardan kurtuluyordu.

“Uç haftada bir Arabak’a geliyor,” dedi Venka. “Sonra gitmeden önce buraya uçup asker değerlendirmesi yapıyor. Moral töreni gibi – çekilmez bir şey. Zamanlamasını öğrendik çünkü o geldiğinde havaya ateş açıyorlar.”

“Bu neden sorun?” diye sordu Kitay. “Bizim için iyi bir şey.”

Venka yüzünü buruşturdu. “Nasıl? Tüm cephenin silahlı ve dikkatli olacağı anlamına geliyor, onun üstüne bir de Vaisra’nın kendi muhafızları olacak.”

“Onları savunmacı hâle getiriyor,” dedi Kitay. “Çünkü koruyacak bir hedefleri oluyor.”

“Ama sen...” Venka onlara baktı. “Ah. Ah, siktirin, ciddi olmazsınız. Planınız bu mu?”

Rin, Kitay bunu söyleyene dek Vaisra’yı hedef almayı düşünmemişti. Ama çok mantıklıydı. Cumhuriyet’in en önemli figürü cepheye gelecekse Rin tabii ki onu hedef almalıydı. En azından Cumhuriyet Ordusu’nun dikkatini dağıtırdı – Vaisra’nın etrafına toplanırlarsa Güney Koalisyonu’nun kaçış yolundaki asker sayısı azalırdı.

“Hak etti,” dedi Rin. “Neden şimdi olmasın?”

“Ben... tabii.” Venka inanmama noktasını geçmiş, artık tamamen teslim olmuştu. “Ve Üstat Jiang’ın ölü bölgeyi temizleyebileceğinden emin misiniz?”

“Cepheyi yarmayı biz halledeceğiz,” dedi Rin. “Sen tahliyeyi hallet. Burada kaç kişi seni dinler?”

“Döndüğünü söylersem muhtemelen çok kişi,” dedi Venka. “Souji ve Gurubai şu sıralar askerler arasında pek popüler değil.”

“Güzel,” dedi Rin. “Bulabildiğin tüm subaylara patlamalar başlayınca kama düzeninde kuzeye ilerlemelerini söyle. Vaisra ne zaman geliyor?”

“Genellikle sabah. Geçen iki gelişinde geçit töreni o zaman oldu.”

“Şafak sökerken mi?” diye sordu Kitay.

“Biraz daha geç. Yirmi dakika kadar?”

“O zaman şafaktan yirmi dakika sonra madenlere dalacağız.” Rin köşedeki ağzı bağlı askere döndü. “Bize yardım edecek misin?”

Adam çılgınca başını sallayıp onayladı. Rin uzun adımlarla ona doğru yürüdü, ağzındaki ipi çekip aldı. Asker öksürüp boğazını temizledi.

“Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok,” dedi asker gözleri dolaarak. “Ve hepimizin ölmek üzere olduğundan eminim.”

“Olsun,” dedi Rin. “Dediğimi yaptığın sürece sorun yok.”

Gecenin kalanında Rin, Venka'nın peşinde mağara ve tünelleri dolaşıp dinleyen herkese aynı mesajı fısıldadı. *Speerli geri döndü. Müttefikler getirdi. Eşyalarınızı toplayıp silahlarınızı hazırlayın. Herkese söyleyin. Şafakta gidiyoruz.*

Ama vakit geldiğinde tüneller bomboştu. Rin bunu bekliyordu. Güney Koalisyonu az yiyeceklerle idare etmeye çalışan perişan bir orduydü. Herkes bitkindi, Rin'e tamamen inananların bile saldırıyı yönetecek gücü yoktu. Harekete geçmede sorun yaşıyorlardı – herkes ilk hamleyi başkasının yapacağını umuyordu.

Rin de bunu memnuniyetle yapardı.

“Harekete geçmezlerse canlarına oku,” demişti Jiang. “Cehennem kapılarına getir.”

Böylece güneş doğduktan yirmi dakika sonra, durgun sabah havasında Cumhuriyet cephesinde tören müziği başladığında Rin mağara ağızlarının önüne yürüyüp ellerini göğe uzattı ve parlak turuncu bir ateş sütunu çağırdı.

Alevler göklere uzanan kalın bir kolon oluşturdu. Bir işaret, bir davet. Gözleri kapalı, kolları göğe uzanmış hâlde durup tenindeki sıcak havanın, sağır edici kükremenin tadını çıkardı. Bir an sonra ısının titrekliğinde siyah noktalar gördü – onunla buluşmaya gelen balonlar.

Sonra güneyliler, topraktan fırlayan karıncalar gibi mağara ve tünellerden dışarı döküldü. Yarı toplanmış çantaları omuzlarında, çıplak ayakları toprağa çarparak yanından koşup geçtiler.

Rin, paniğin ortasında sabit durdu.

Zaman bir an için yavaşladı. Kaçan topluluğa katılması gerektiğini biliyordu. Onları toparlayıp alevleriyle şaşkın paniklerini hedefli bir saldırıya çevirmesi gerektiğini biliyordu. Yapacaktı da.

Ama o an yalnızca bunun tadını çıkarmak istedi.

Savaş nihayet onun kontrolündeydi. Bu muharebeyi kendi

seçmişti. Zamanı ve mekânı o belirlemişti. Emir vermişti ve dünya harekete geçmişti.

Bu kaostu ama Rin kaostan güç alıyordu. Barış, beraberlik, ateşkes onun işine yaramıyordu. Artık güce tutunmak için ne yapması gerektiğini biliyordu: Dünyayı kaosla sarmala ve otoriteni kırıklardan inşa et.

Cumhuriyet ordusu kuzey cephesinde onları bekliyordu.

Piyadeler birkaç sıra top, sabit arkebüz ve okçuların arkasında duruyordu – eti uzaktan yarmak için tasarlanmış, Nikara ve Hesperya teknolojilerinin karışımı üç silah. Üstlerinde koruyucu tanrılar gibi altı balon dikiliyordu.

Ufku incelerken Rin'in midesi kasıldı. Jiang ortada yoktu. Onları güvenle geçirme sözü vermişti. Bu bir ölüm tuzagıydı.

Nerede?

Ağzına kül tadı geldi. Bu onun suçuydu. Jiang'ın zihinsel istikrarsızlığına rağmen ona güvenmişti. Hayatını ve güneyin kaderini Sineward öğrencisi saflığıyla ona emanet etmişti. Ve Jiang bir kez daha onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Demek bu bir intihar görevi.” Hakkını vermek gerek, Venka'nın sesinde bir parça bile korku yoktu. Hava saldırısına karşı bir şey yapabilirmiş gibi kılıcına uzandı. “Bir ara bitmesi gerekiyordu zaten. Eğlenceli bir yolculuktu, çocuklar.”

“Dur.” Jiang birdenbire iki ordunun ortasında belirirken Kitay cepheyi işaret etti.

Jiang'ın silahı veya kalkanı yoktu. Öğleden sonra yürüyüşüne çıkmış gibi elleri ceplerinde, omuzları kambur bir şekilde ilerledi. Yelkenli balonların ortasına ulaşana dek durmadı. Sonra onlara dönüp şaşkın bir çocuk gibi başını yana eğdi.

Rin tırnaklarını avucuna sapladı.

Nefes alamıyordu.

Bu kadardı. Güney Koalisyonu'nundaki herkesin hayatını şimdi olacaklara bağlamıştı. Güneyin kaderi tek bir adamın, dengesizliği bariz bir adamın ellerindeydi ve Rin, Jiang'a inanıp inanmadığından emin değildi.

Balonlar onu görünce avını takip eden avcılar gibi hafif alçaldı. Mucizevi bir şekilde henüz ateş açmamışlardı.

Merhametli mi davranacaklardı? Onları canlı ele geçirip, daha sonra işkence edip sorgulamak için hayatta kalmalarını mı istiyorlardı? Ya da yalnız, intihar eğilimli bu aptal adam kafalarını karıştırmıştı da ona daha yakından mı bakmak istiyorlardı?

Kim olduğunu biliyorlar mıydı?

Cumhuriyet cephesinden biri bir emir vermiş olmalıydı çünkü hepsi Jiang'ı hedef aldı.

Havada görünmez bir şey hareket etti.

Jiang kıpırdamamıştı ama dünyada bir şeyler değişmiş, dünyanın ses ve renk ayarıyla oynanmıştı. Rin'in kolundaki tüyler diken diken oldu. Yoğun ve leziz bir şekilde başı dönüyordu. Cildinin hemen altında tuhaf, heyecan verici bir enerji, inanılmaz bir *potansiyel* hissi dolandı. Gazyağına batırılmış, alev almak için en ufak kıvılcımı bekleyen bir pamuk parçası gibi hissetti.

Jiang bir elini kaldırdı. Parmaklarını açtı. Etrafındaki hava pırıldayıp büküldü. Sonra parşömenin üzerinde patlayan bir mürrekkep hokkası gibi gökyüzü bir gölgeyle yırtıldı.

Rin, sebepten önce sonuçları gördü. Bedenler yere devrildi. Koca okçular öbeği yere yığıldı. Jiang'a en yakın balon yan yatıp yanındakine çarptı ve ikisi de alev alev yere çakıldı.

Rin, ancak duman dağıldığında yıkımın kaynağını gördü – siyah, sis gibi yaratıklar havada kıvranıyor, bedenlerin, silahların ve kalkanların içinden zorlanmadan geçiyordu. Bazen bir an için sabit duruyorlardı ve Rin şekillerini görebiliyordu –bir aslan, bir ejderha, bir kirin– sonra yine şekilsiz gölgelere dönüşüyorlardı. Maddesel dünyanın bilinen hiçbir kanununa uymuyorlardı. Metal somut değıllermiş gibi içlerinden geçiyordu ama dişleri en keskin kılıçlar gibi kolayca ete saplanıyordu.

Jiang, İmparator'un Hayvanat Bahçesi'ndeki her yaratığı çağırılmıştı ve maddesel dünyayı çeliğin kâğıdı kesişi gibi parçalayıp geçiyorlardı.

Diğer dört balon ateş bile açamadı. Siyah kuş gibi gölgeler onları havada tutan balonları parçaladı, ortalarını delip düz bir hat boyunca uçarak öbür taraftan çıktılar. Balonlar patlayıp yok oldu. Yelkenli balonlar ürkütücü bir hızla yere çakıldı, Jiang'ın yaratıkları kara güçlerini talan etmeye devam ediyordu. Cumhuriyet askerleri gölgelerle savaştı, cesurca kılıçlarını katliama doğru savurdu ama rüzgârla savaşır gibiydiler.

“Hasiktir.” Venka ağzı açık izliyor, kolları iki yanında sarkıyordu. Madenlere gidenleri yönlendirmesi gerekiyordu ama o da Güney Koalisyonu üyeleri de kıpırdamadı. Hepsi yalnızca izleyebiliyordu.

“Demıştim,” diye mırıldandı Rin. “O bir şaman.”

“Şamanların o kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim.”

Rin ona içerleyerek baktı. “Ateş çağırdığımı gördün!”

Venka, Jiang’ı işaret etti. Hâlâ ölü bölgede tek başınaydı. Çok açıkta ve savunmasızdı. Ama kurşunların hiçbirisi tenini delemiyor, ona yöneltilen oklar hedefine ulaşmadan yere düşüyordu. Parmağını uzattığı her yerde patlamalar oluyordu.

“Sen,” dedi Venka hürmetle, “bunu yapamıyorsun.”

Haklıydı. Rin, Jiang’ın gölgelerini bir müzisyen gibi yönetişini, kolunun her hareketinin yeni bir saldırı dalgası başlatmasını hasetle izledi.

Şamanik yıkımın sınırlarını anladığını sanıyordu. Daha önce koca bir birliği yerle bir etmişti. Koca bir ülkeyi yerle bir etmişti.

Ama yay şekilli adada yaptığı tek seferlik ulvi bir müdahaleydi. Bir daha asla tekrar edilemezdi – *edilmemeliydi*. Geleneksel mücadelede, bir savaş alanında, dostla düşmanı ayırmanın önemli olduğu yerde Jiang’la yarışamazdı. Bir avuç askeri tek seferde yakabilirdi, görüşü açıksa düzinelercesini, bir araya toplanmış hedefleri. Ama Jiang koca birlikleri elinin tek bir hamlesiyle yok ediyordu.

O kadar ukala davranmasına şaşmamalıydı. Bu onun için bir savaş değil, çocuk oynacağıydı.

Rin de böyle bir güç istiyordu.

Üçlü’nün nasıl efsane olduğunu şimdi anlıyordu. Ketreyidleri böyle katletmişlerdi. Bir ülkeyi böyle birleştirip kendilerini yönetici ilan etmiş ve ülkelerini Hesperya ve Federasyon’dan böyle geri almışlardı.

Peki, nasıl kaybetmişlerdi?

Sonunda Güney Koalisyonu kendine geldi. Venka ve Kitay’ın önderliğinde, dağılmış kuşatmaya doğru atıldılar. Jiang’ın gölge yaratıkları onlar yara almadan geçsin diye yol açtı. Kontrolü hayranlık uyandırıcıydı – savaş alanında yüzden fazla yaratık olma-

hydı, her biri bağımsızca bedenler arasında geziniyor, Cumhuriyet yandaşları ve güneylileri kusursuzca ayırt ediyorlardı.

Cephede yalnızca Rin ve Jiang kalmıştı.

Bu iş bitmemişti. Doğudan ikinci bir yelkenli balon filosu yaklaşıyordu. Sağır edici patlamalar gökyüzünü yarıyordu. Hava aniden füzelerle doldu. Rin üstünde patlamalar kükrerken irkilerek kendini yere attı.

Cumhuriyet askerleri tek işe yarar stratejiyi keşfetmişlerdi. Jiang'ın sınırlarını fark etmişlerdi – canavarları havadan balon indirebiliyor olabilirdi ama ufak bir alana kısıtlıydı. Hem karadaki askerleri parçalayıp hem de havadaki balonlardan korunamıyordu. Bitmek bilmez bir sürü çağırıyordu.

Rin, üç hava gemisi filodan ayrılıp madenlere yönelirken başını kaldırdı. Planlarını ânında anladı – Jiang'ı indiremiyorlardı, o yüzden tüm Güney Koalisyonu'nu indireceklerdi.

Kitay'a ateş açacaklardı.

Ah, sikerler.

Sıra sende, dedi Rin, Anka'ya. Onlara varını yoğunu göster.

Tanrı neşeyle cevap verdi.

Dünya turuncuya boğuldu. Rin hiçbir mücadelede bu kadar büyük alevler çağırmamıştı. Alevlerini hep yirmi metre çapında tutuyordu, daha fazla büyütürse müttefiklerine ve sivillere zarar verme riski artıyordu. Ama şimdi boş bir alanda net hedefleri vardı. Şimdi gökyüzüne kükreleyen elli metrelik sütunlar gönderebilir, balonları patlayana dek yakabilirdi.

Balonlar bir bir patladı.

Bu, inanılmaz iyi hissettirdi. Yalnızca menzilin verdiği özgürlük değil, kısıtlama olmadan yok etme izni de. Her şey çok kolay geliyordu. Ateşi çağırmıyordu, ateş kendisiydi; o devasa sütunlar vücudunun uzantısıydı ve onları yönlendirmek parmaklarını oynatmak kadar kolaydı. Anka'nın varlığını o kadar yakında hissediyordu ki ruhlar dünyasında olabilirdi. Speer'da olabilirdi.

Bu Jiang'ın eseri idi. Canavarları getirmek için boşluğa açılan kapıyı aralamıştı ve şimdi dünyalar arasındaki bariyer biraz daha incelmışti. Onları sonsuz ihtimallerin çalkantılı kaosundan ufak gerçeklik kırıntıları ayırıyordu ve bu, maddesel dünyayı çok bükülebilir kılıyordu. Rin'e kendini kutsal hissettiriyordu.

Rin filonun aksi yönde uçan bir yelkenli balon daha fark etti. Silahları ateş etmiyordu. Uçuş düzeni kaotikti – balonun zarar mı gördüğünü yoksa mürettebatın bir sorunu mu olduğunu anlayamıyordu. Taşıt filonun birkaç metre üstüne çıktı, bir an duraksadı, sonra Yeni Şehir'e doğru döndü.

Rin o an o balonda kim olduğunu anladı. Korunmaya ihtiyacı olan biri. Arbededen ânında kurtarılması gereken biri.

“Üstat!” diye bağırdı yelkenli balonu göstererek. Rin'in alevleri o kadar yükseğe ulaşamıyordu ama belki Jiang'ın canavarları ulaşabilirdi. “O gemiyi indir!”

Jiang cevap vermedi. Rin onu duyduğundan bile emin değildi. Jiang'ın solgun renkli gözleri bembeyaz kesilmişti; kendi yok oluş senfonisinin sancılarına tutsak olmuş gibiydi.

Ama sonra ufak bir grup gölge kalanından ayrılıp havada yukarı süzüldü ve aç bir kurt sürüsü gibi balona üşüştü. Bir an sonra balonun sepeti yere yuvarlanmaya başladı.

Çarpışma yeri sarstı. Rin anına yıkıntıya doğru koşmaya başladı.

Mürettebatın çoğu çarpışmada ölmüştü. Geri kalanlarını da Rin hemen öldürdü. İki Hesperya askeri onun yaklaştığını görünce tökezleyerek ileri atıldı. Birinin arkebüzü vardı, o yüzden Rin önce onu halletti, askerin tetiği çekme fırsatı olmadan başını ve omuzlarını bir alev topuna gömdü. Diğer asker ise bıçaklıydı. Ama kazada yaralanmıştı ve hareketleri gülünç derecede yavaştı. Rin onun yaklaşmasına izin verdi, kabzayı elinden alıp bıçağı adamın boynuna öyle sert sapladı ki bıçağın ucu gözünden çıktı.

Sonra Rin enkazı kurcalamaya başladı.

Yin Vaisra hâlâ hayattaydı. Rin onu sepetin gövdesinin altında, iki muhafızının cesetleri arasında hapsolmuş buldu, kendini kurtarmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Rin'i görünce gözleri büyüdü. Yüzündeki korku ifadesi ânında klasik sakinlik maskesinin ardına gizlendi ama Rin gördü. Zalim bir neşe duydu.

Vaisra belindeki bıçağa uzandı. Rin ayağını bıçağın kabzasının altına soktu ve bıçağı Vaisra'nın ulaşamayacağı bir yere itti. Oturup adamın başka silah çıkarmasını bekledi ama başka silahı yoktu. Tek yapabildiği kıvranmaktı.

Basit. Bu çok basitti. Onu yattığı yerde öldürebilir, bir kasabın

domuzu kesmesi gibi törensiz bir biçimde kendi bıçağıyla bağırsaklarını deşebilirdi. Ama bu hiç tatmin edici olmazdı. Rin bu anın tadını çıkarmak istiyordu.

Rin sepetin altına girip ayaklarıyla yerden güç aldı. Sepet göründüğünden ağırdı. O şeyler havada çok zarif ve hafif görünüyordu ama şimdi Vaisra'nın bacaklarından kaldırmak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Sonunda Vaisra cesetlerin altından çıkabildi. Rin sepeti bıraktı.

"Kalk ayağa," diye emretti Rin.

Vaisra onu şaşırtarak dediğini yaptı.

Vaisra yavaşça ayağa kalktı. Ayakta durmak canını yakıyordu – Rin bunu omuzlarının kamburluğundan ve sol bacağı titrerken yüzünü buruşturmasından anladı. Ama Vaisra sesini çıkarmadı.

Hayır, Nikara Cumhuriyeti'nin ilk başkanı bunun için fazla gururluydu.

Bir an yüz yüze sessizce durdular. Rin onu baştan aşağı inceledi, her bir detayı zihnine kazıdı. Bu âna dair her şeyi hatırlamak istiyordu.

Gerçekten Nezha'ya çok benziyordu – daha yaşlı ve zalim versiyonu, Nezha'nın olması gereken her şeyin huzursuz edici bir yansıması. Rin'in ona sadakatini adamasına şaşmamalıydı. Onu çekici bulmuştu; artık önemi olmadığından bunu kendine itiraf edebilirdi. Bu artık onu küçük düşüremezdi. Çok kısa zaman önce Nezha'ya benzeyen birine ait olup ondan emir almak istediğini kabul edebilirdi.

Tanrılarım, ne aptaldı.

Arlong'dan kaçtığından beri her gün Vaisra'yı tekrar görürse ona ne diyeceğini düşünüyordu. Rin'in insafına kalırsa ne yapacağını düşünüyordu. Bu ânı defalarca hayal etmişti ama Vaisra zayıf ve savunmasız hâlde önünde dikilirken söyleyecek bir şey bulamadı.

Söylenecek bir şey kalmamıştı. Ondandır istediği bir cevap veya açıklama yoktu. Rin'e niye ihanet ettiğini biliyordu. Onu insandan çok hayvan olarak gördüğünü biliyordu. Onun onayına veya saygısına ihtiyacı yoktu. Ondandır gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Sadece ölmesini istiyordu. Denklemden, satranç tahtasından çıkmasını.

"Seni yok edeceklerinin farkındasın," dedi Vaisra.

Rin çenesini kaldırdı. "Son sözlerin bunlar mı?"

"Yaptığın her şey onları var olmaman gerektiğine inandırıyor." Dudaklarından kan sızdı. Ölü bir adam olduğunu biliyordu, artık tek yapabileceği Rin'i huzursuz etmeye çalışmaktı. "Ateşi her çağırdığında Gri Tarikat'a neden özgür kalamayacağını hatırlatıyorsun. Şimdi burada duruyor olmanın tek nedeni, güneyde işe yarar olman. Ama yakında senin de peşine düşecekler, tatlım. Bunlar son günlerin. Tadını çıkar."

Rin kılını kıpırdatmadı.

Onu sözcükleriyle huzursuz edebileceğini sanıyorsa yanıltıyordu. Belki bir zamanlar onu bir kil topuymuş gibi tatlı dille, övgülerle ve hakaretlerle şekillendirebiliyordu. Bir zamanlar Rin onun söylediği her şeyi pürdikkat dinliyordu çünkü zayıftı ve delicesine tutunacak somut bir şeyler arıyordu. Ama Vaisra'nın şimdi söyleyeceği hiçbir şey onu sarsamazdı.

Rin, onu gördüğünde hissetmeyi beklediği mide bulantısını hissetmedi. Çok uzun zamandır Vaisra'ya canavar gözüyle bakıyordu. Bu adam güç için her şeyini vermişti – güneyli müttefiklerini, oğullarının üçünü ve Rin'i. Ama Rin bunun için onu suçlayamazdı. Vaisra da kendisi gibi, Üçlü gibi Nikan görüşünü acımasız ve körlemesine bir azimle kovalıyordu. Aralarındaki tek fark, Vaisra'nın kaybetmiş olmasıydı.

"En büyük hatan neydi, biliyor musun?" diye sordu Rin usulca. "Bahsini benden yana oynamalıydın."

Vaisra cevap veremedi Rin onun çenesini tutup ağzını kendininkine yaklaştırdı. Vaisra uzaklaşmaya çalıştı. Rin onun başının arkasını tutup yüzüne yapıştırdı. Vaisra direndi ama çok zayıftı. Çaresizce Rin'in dudaklarını ısırды. Rin, ağzında kan tadı aldı ama dudaklarını onunkilere daha sıkı bastırdı.

Sonra ağzına alev üfledi.

Onu öldürmek yeterli değildi. Küçük düşürüp mahvetmeliydi. Boğazından aşağı cehennemi üfleyip içini yakmalı, parmaklarının altında eriyen tenini hissetmeliydi. Abartmak istiyordu. Onu tamir edilemez ve tanınmaz bir şeye döndürmek.

Bu yaptığı geçmişî silemezdi. Suni, Baji veya Ramsa'yı geri getiremez, Rin'in onun komutları yüzünden çektiği işkenceleri

geri alamazdı. Sırtındaki yarayı iyileştiremez veya kesik elini geri getiremezdi. Ama iyi hissettirdi. Intikamın amacı iyileşmek değildi. Geçici de olsa zevk almak ve acıyı bastırmaktı.

Vaisra ona doğru yığıldı. Rin bedeninin düşmesine izin verdi; Vaisra ona selam verir gibi göğsü dizlerine kapanarak öne devrildi.

Rin derin bir nefes alıp Vaisra'nın yanan organlarının dumanını içine çekti. Bu zevkin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Birkaç dakika içinde yok olacak, sonra Rin daha fazlasını isteyecekti. Neredeyse Vaisra'nın yeniden canlanmasını istiyordu ki onu tekrar tekrar öldürebilsin ve Rin'in alevleri ışıklarını söndürmeden önce gözlerinde gördüğü korkuya tanık olmanın heyecanını tekrar tekrar yaşasın.

Rin, yok ettiği her Mugen birliğinde de bu hissi yaşıyordu. Intikamın bir uyuşturucu gibi olduğunu biliyordu. Onu sonsuza dek idare edemeyeceğini biliyordu. Ama şu anda zirvedeyken, adrenalinin çekilişiyle yaptığının ağırlığı ve korkunçluğu zihninin köşelerine doluşmamışken, sevdiği neredeyse her şeyi yok eden adamın kararmış küllerinin tepesinde nefes nefese dururken bu, dünyadaki her şeyden iyi hissettiriyordu.

Rin son yelkenli balonun dumanların içinden Jiang'a doğru alçaldığını çok geç gördü.

"*Dikkat et!*" diye bağırdı ama topların gürültüsü sesini bastırdı.

Jiang ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Canavarları yok oldu. Balon ikinci atışını yapmadan önce verdiği hasarı tartar gibi yavaşça geri çekildi. Rin başını geriye atıp alevli çılgınlık attı. Bir alev, hava gemisinin balonunu parçaladı. Balonun sepeti döne döne yere çakılıp patladı.

Rin üstüne yağan enkaz parçalarının içinden koşarak Jiang'ın yanına gitti.

Jiang düştüğü yerde hareketsiz yatıyordu. Rin parmaklarını onun boynuna bastırdı. Güçlü ve inatçı bir nabız hissetti. Güzel. Jiang'ın tüm vücudunu elleyip yaralarını kontrol etti. Ama kan yoktu – kıyafetleri kuruydu.

Henüz güvende değillerdi. Etraflarında arkebüzler ateş açtı, Jiang Cumhuriyet topçularının tamamını yok etmemişti.

“Onu kaldır.” Daji birden yokluktan var olmuş gibi yanlarında belirdi. Bakışları vahşi ve endişeliydi, saçlarıyla kıyafetleri tütsülenip kararmıştı. Ellerini Jiang’ın kollarının altına sokup onu oturttu. “Acele et.”

“Sorun ne?” diye sordu Rin. “Yaralı bile—”

Etraflarında arkebüz patlamaları duyulurken Daji başını iki yana salladı. İkisi de eğildiler.

“Hemen!” diye tısladı Daji.

Rin, Jiang’ın kollarından birini omzuna doladı. Daji de öbür kolunu aldı. Birlikte ayağa kalkıp korunaklı bir yere koştular, Jiang aralarında bir sarhoş gibi salınıyordu.

Her nasılsa yara almadan Güney Koalisyonu’nun arkadaki muhafızlarına ulaştılar. Venka ile bir grup asker dağın eteğinde durmuş, siviller kapalı tünellerin etrafına toplanırken Cumhuriyet’e ateş açıyorlardı.

“Ah, şükürler olsun, buradasınız.” Venka, Jiang’ı bir arabaya koymalarına yardım etmek için arbaletini bıraktı. “Yaralı mı?”

“Anlayamıyorum.” Rin, Jiang’ın bacaklarını arabaya kaldıran Daji’ye yardım etti. Jiang yaralı görünmüyordu. Hatta bilinci hâlâ yerindeydi. Dizlerini göğsüne çekmiş ileri geri sallanıyor, sessiz ve tedirgin biçimde kıkırdıyordu.

Rin ona bakamıyordu. Bu yanılttı, çok yanılttı. Midesi korku ve utançla kasıldı, kusmak istedi.

“Riga,” diye fısıldadı Jiang aniden. Kıkırdamayı bırakmıştı. Kıkırdamadan oturuyordu, gözleri Rin’in göremediği bir şeye sabitlenmişti.

Daji tokat yemiş gibi geri çekildi.

“Riga mı?” diye tekrar etti Rin. “Ne—”

“Burada,” dedi Jiang. Omuzları titremeye başladı.

“Burada değil.” Daji’nin yüzünden kan çekilmişti. Dehşete düşmüştü. “Ziya, beni dinle—”

“Beni öldürecek,” diye fısıldadı Jiang.

Gözleri başının gerisine döndü. O kadar şiddetli titredi ki dişleri takırdadı. Sonra yana devrilip hareketsiz kaldı.

BÖLÜM 17

Maden tünelleri kaçıştan çok mezar gibiydi. Rin girişleri alev ve birkaç varil iyi konumlanmış barutla patlattıktan sonra Güney Koalisyonu yan yana üç kişinin geçebileceği geçide doluşmuştu. Geçit kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Her yanları soğuk taş, durgun hava ve daha derine ilerledikçe mengene gibi sıkıştıran bir karanlıktı.

Tünel duvarlarına tutunup adım atmadan önce yerde boşluk var mı diye ayaklarıyla kontrol ederek karanlıkta tökezlediler. Rin bundan nefret ediyordu –vücudunun her yerini aleve verip meşaleye dönüşmek istiyordu– ama bu kadar sıkışık bir alanda ateşin herkesi boğacağını biliyordu. Altan bir keresinde bir vazoya güvercin koyarak alevlerin solunabilir havayı ne kadar çabuk tüketebileceğini göstermişti. Altan'ın kuşun minik boynunun delicesine seğirip sonra hareketsiz kalışını izlerken arzuyla büyülenmiş gibi gözüktüğünü hâlâ hatırlıyordu.

Rin en önde yürüyor, avucundaki minicik bir alevle yolu aydınlatıyordu; en arkadakiler ise tamamen karanlıkta ilerliyordu.

Bir saat sonra askerler durmak için yalvarmaya başladı. Herkes dinlenmek istiyordu. Çok bitkinlerdi; birçoğu kanları toprağa damlayan açık yaralarla yürüyordu. Yelkenli balonların onlara yer altında ulaşamayacağını söylediler. Yirmi dakikalığına güvende olacaklarını.

Rin reddetti. Jiang Cumhuriyet cephesindekileri paramparça etmiş olabilirdi ama Nezha hâlâ hayattaydı ve Rin onun pes etmeyeceğinden emindi. Uzun zaman önce destek çağırması olmalıydı. Onlar ilerlerken Nezha'nın askerleri tünele girmeye hazırlanıyor olabilirdi. Onları şimdi sıçanlar gibi öldürmek için patlayıcı veya gaz kullanabilirlerdi ve Güney Koalisyonu toprağın altında bastırılmış çığlıklarla yok olurdu, varlıklarının tek kanıtı olan kemikleri yıllar sonra dağlar aşındığında bulunurdu.

Rin öbür tarafta çıkana dek yürümelerini emretti. Askerler onu şaşırtarak sorgusuz sualsiz itaat ettiler. En azından biraz direnmelerini bekliyordu – Rin aralarına yeni dönmüştü, hiçbir açıklama ve özür olmadan, ve onları tanrılarla dolu bir savaşa sürüklemişti.

Ama onları Örs'ten kurtarmıştı. Güney Koalisyonu'nun aylardır yapamadığı şeyi yapmıştı. Şu an Rin'in ağzından çıkanlar kutsal emirlerdi.

Nihayet, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından muhteşem bir doğa harikasına rastladılar – tavanı karanlıktaki bir çatlak gibi göğe açılan, tepedeki yıldızları gösteren bir mağara. Koca bir günü yer altında gümür gümür atan kalbini canlı canlı gömülmediğine inandırmaya çalışarak geçirdikten sonra Rin boğulmaktan kurtarılmış gibi hissediyordu.

Gece göğü hep böyle parlak mıydı?

“Burada dinlenelim.” Kitay karşı duvardaki bir çıkıntıyı gösterdi. Rin gözlerini kısıncı taşa oyulmuş merdiveni gördü – dar ve dik basamaklardı, muhtemelen yıllar içinde buraya geri dönen madenciler inşa etmişti. “Tünellerden bir şey gelecek olursa kaçış yolumuz var.”

“Peki.” Rin'in üstüne şimdiye dek adrenalin ve korkudan hissetmediği bir bitkinlik çöktü. Hâlâ korkuyordu. Ama kendini de orduyu da daha fazla zorlayamazdı yoksa çökeceklerdi. “Şafağa kadar. Güneş doğunca harekete geçiyoruz.”

Emri verdiğinde tünellerde toplu bir rahatlama iniltisi yankılandı. Güneyliler çantalarını bırakıp mağara ve bitişiğindeki tünellere yayıldılar ve döşeklerini yere serdiler. Rin'in de bir köşeye kıvrılıp gözlerini kapatmaktan çok istediği bir şey yoktu.

Ama artık bu ordudan o sorumluydu ve yapması gerekenler vardı.

Askerlerin ve sivillerin arasında dolanıp kaç kişi kaldıklarını kontrol etti. Meşalelerini yakıp onları aleviyle ısıttı. Nerede olduğuna dair tüm sorularına dürüstçe yanıt verdi – Chuluu Korikh'i, Üçlü'nün dönüşünü ve Arabak'a nasıl sızdığını anlattı.

Yalnızca Maymun ve Horoz Vilayetleri'nden değil, kuzeyden de yeni yüzler bulunca şaşırdı – çoğu genç veya orta yaşlı, güçlü işçi bedenine sahip erkeklerdi.

“Anlamıyorum,” dedi Venka'ya. “Nereden geldiler?”

“Madenciler,” dedi Venka. “Hesperyalıları Arlong'u aldıktan sonra Daba Dağları'nda tungsten madenleri kurdu. Dağın yamacını delip geçen inanılmaz aletleri var. Ama yine de tehlikeli işleri yapacak bedenlere ihtiyaçları vardı – emekleyerek tünellere girmek, arabaları yüklemek ve kayanın sağlamlığını kontrol etmek için. Kuzeyliler çalışmaya geldi.”

“Pek hoşlarına gitmemiş sanırım,” dedi Rin.

“Sence? Kimse isyancı haydutlara katılmak için iyi bir işi bırakmaz. Duyduğum kadarıyla madenler cehennem gibiymiş. Aletler ölüm tuzaklarıymış. Bu adamların bazılarının günlerce gün ışığı görme izni yokmuş. Bizi gördükleri an aramıza katıldılar.”

Rin'in tünelleri gezmesi neredeyse iki saat sürdü. Herkes onunla konuşmak, sesini duymak ve ona dokunmak istiyordu. Geri döndüğüne veya hayatta olduğuna inanmıyorlardı. Ateşini kendi gözleriyle görmeleri gerekiyordu.

“Gerçeğim,” dedi Rin tekrar tekrar. “Geri döndüm. Ve bir planım var.”

Şüphe ve kafa karışıklıkları çabucak merak ve minnettarlığa, sonra da net ve kati sadakate dönüştü. Rin birliklerle konuştuğu önceki günün zihinlerinde nasıl geliştiğini daha iyi anlıyordu. Yok edilmek üzereydiler, haftalardır yeterli su ve yiyecek olmadan tünellerde kapalı kalmışlardı, kurşun, yanma veya açlıkla gelecek ölümlerini bekliyorlardı. Sonra Rin belirivermiş, taş dağdan ardında Üçlü'nün ikisiyle dönmüş ve kaderlerini tek bir katotik sabahta tersine döndürmüştü.

Onlara göre bu, ilahi müdahaleydi.

Daha önce Rin'den şüphe duymuş olabilirlerdi. Şimdi şüphe duymaları imkânsızdı. Souji'nin hatalı olduğunu, Cumhuriyet'in asla onlara merhamet göstermeyeceğini ve güneyin kurtuluş için tek ümidinin Rin olduğunu kanıtlamıştı. Ve Rin, hayranlık ve minnet dolu yüzlerin arasında gezinirken bu ordunun sonunda kendisinin olduğunu fark etti.

Jiang iyiye gitmiyordu.

Mağaraya ulaşmalarından hemen önce bilincini kısa bir süre

için geri kazanmıştı ama o zamandan beri anlaşılabilir tek bir kelime söylememişti. Küçük bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekmiş döşeginde otururken Rin'in yaklaştığını gördüğüne dair bir tepki vermemişti. Kendi zihninde, sorunlu ve korkunç bir yerde kaybolmuş gibiydi ve Rin dudaklarının seğirmesi ve gözlerinin sağa sola gidip durmasından geri dönmeye çalıştığının farkındaydı ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

“Merhaba, Üstat,” dedi.

Jiang onu duymamış gibi davrandı. Parmakları tuniğinin yakasıyla oynuyordu. Rengi tamamen atmıştı, teninin altındaki mavi damarlar kaligrafi gibi görünüyordu.

Rin onun yanında diz çöktü. “Sana bir teşekkür borçluyuz.”

Rin fiziksel temasın onu sakinleştireceğini umarak elini elinin üstüne koydu. Jiang ancak o zaman ona baktı. Rin gözlerindeki korkuyu gördü – anlık bir irkilme değil, kurtulamadığı, derin, kemiklerini parçalayan bir dehşetti.

“Saatlerdir öyle,” dedi Daji. Birkaç metre ötede duvarın dibine kıvrılmış, bir parça kuru domuz eti çiğniyordu. “Başka cevap alamazsın. Yalnız bırak, iyi olacak.”

Rin onun umursamazlığına inanamadı. “İyi görünmüyor.”

“Aşacak. Daha önce de böyle oldu.”

“Sen iyi bilirsin. Bunu ona sen yaptın.”

Rin zalim davrandığını biliyordu. Ama canını acıtmak istiyordu. Sözcüklerinin hançerler gibi saplanmasını istiyordu çünkü Daji'nin yüzüne yansıyan acı, Jiang'a baktığında hissettiği şaşkınlık dolu korkuyla başa çıkmanın tek yoluydu.

“Hayatta olmasının tek sebebi benim,” dedi Daji sert bir sesle. “Huzur bulabilmesi için ne gerekiyorsa onu yaptım.”

Rin kamburlaşmış, kendi parmaklarına bir şeyler fısıldayan Jiang'a baktı. “Bu huzur mu?”

“O zamanlar zihni onu öldürüyordu,” dedi Daji. “Ben de zihnini susturdum.”

“Bir sorunumuz var,” dedi Kitay, mağara duvarının ardından belirerek. “Souji ve Gurubai ile ilgili bir şey yapman lazım.”

Rin inledi. “Siktir.”

Souji ve Gurubai'yi kaçışlarının başından beri görmemişti. Aklına bile gelmemişlerdi. Kaçışın heyecanına ve güneyi kurtar-

ma amacına kendini o kadar kaptırmıştı ki herkesin onun geri dönmesini istemeyebileceğini unutmuştu.

“Sorun çıkarıyorlar,” diye devam etti Kitay. “Askerlere çıkışı bulunca bizden ayrılmaları gerektiğini söylüyorlar. Bunu ya bu gece hallederiz ya da sabah terk edilme veya darbeye yüz yüze kalırız.”

“Oğlan haklı,” dedi Daji. “Şimdi halletmen gerek.”

“Ama hiçbir... ah.” Rin’in yorgun zihni Daji’nin ne demek istediğini sonunda anladı. “Anladım.”

Ayağa kalktı.

“Ne?” Kitay’ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. “Ne demek... yani, sen hayatlarını kurtardın—”

“O ikisi Rin’i hiç düşünmeden Cumhuriyet’e sattı,” dedi Daji ağır ağır. “Size yine ihanet etmeyeceklerini düşünüyorsan hayatta kalamayacak kadar aptalsın.”

Kitay dik dik Rin’e baktı. “Bu onun fikri miydi?”

“Tek seçeneğiniz bu,” dedi Daji.

“Siz böyle mi yönettiniz?” diye sordu Kitay. “Size karşı çıkan herkesi öldürerek?”

“Tabii ki,” dedi Daji hiç istifini bozmadan. “Bu kadar nüfuzlu muhalifler varken etkili bir şekilde yönetemezsin. Riga’nın birçok düşmanı vardı. Onun adına Ziya ve ben onları hallettik. Nika cephесinin birliğini böyle sağladık.”

“Pek uzun dayanmamış.”

“Onlar pek uzun dayanmadı. Ben yirmi yıl dayandım.” Daji tek kaşını kaldırdı. “Ama hoşgörölü davranarak değil.”

“Bunu daha önce de yaptık,” dedi Rin, Kitay’a. “Ma Lien—”

“Ma Lien ölüm döşegindeydi,” diye çıkıştı Kitay. “Ve o farklıydı. O zaman zayıf taraftık ve başka şansımız yoktu—”

“Şimdi de başka şansımız yok,” dedi Rin. “Askerler bana şimdilik itaat ediyor ama sadakatleri sürdürülebilir değil. En azından gittiğimiz yerde değil. Gurubai ve Souji fazla akıllı. Benim asla olamayacağım kadar karizmatikler ve yeri ve zamanı geldiğinde benim ayağımı kaydırmanın yolunu bulacaklar.”

“Bu kesin değil,” dedi Kitay. “Hatalar bir yana, iyi liderler. Onlarla çalışabilirsin.”

Bu zayıf bir argümandı ve Rin, Kitay’ın da bunu bildiğinin far-

kındaydı. Hepsi bu gecenin kan dökerek sonlanması gerektiğini biliyordu. Rin, ona başkaldıran, yolunu kesen ve her fırsatta ona ihanet eden bir koalisyonla gücü paylaşmaya devam edemezdi. Eğer güneyi yönetecekse bunu kendi vizyonu ile yapmalıydı. Yalnız ve muhalefetsiz.

Kitay tartışmaya çalışmayı bıraktı. İkisi de söylenecek bir şey olmadığını biliyordu. Tek bir seçenekleri vardı ve Kitay bunu göz ardı edemeyecek kadar zeki idi. Bunun için Rin'den nefret edebilirdi ama her zaman olduğu gibi onu affederdi. Mecbur kaldığı şeyler için onu hep affetmişti.

Daji bıçağını kınından çıkarıp kabzasını Rin'e uzattı.

"Ona ihtiyacım yok," dedi Rin.

"Bıçaklar daha sessizdir," dedi Daji. "Ateş acı çektirir. Ve çığlıklarının uyuyanları rahatsız etmesini istemezsin."

Rin önce Maymun Savaş Lordu'yla ilgilendi.

Gurubai onun geleceğini biliyordu. Tünellerde subaylarıyla dikiliyordu, tek uyumayanlar onlar gibiydi. Sessizce bir şey tartışıyorlardı. Rin'in yaklaştığını görünce sustular ama silahlarına uzanmadılar.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Gurubai.

Subayları tek kelime etmeden uzaklaştı. Rin'in yanından geçerken başlarını kaldırmadılar, hiçbiri ona bakmadı bile.

"İyi askerler," dedi Gurubai, Rin'e. "Onlara zarar vermek için bir sebebin yok."

"Biliyorum," dedi Rin. "Vermeyeceğim."

Ciddiydi. Başlarında Gurubai olmadıkça hiçbirinin ona ihanet etmek için bir sebebi yoktu. O adamları tanıyordu. Hırslı, güç peşinde adamlar değil; becerikli, mantıklı askerlerdi. Güneyi umursuyorlardı ve şimdi hayatta kalmak için en iyi şanslarının Rin olduğunu biliyorlardı.

Gurubai bir an ona baktı. "Beni yakacak mısın?"

"Hayır." Daji'nin ona verdiği bıçağı çekti. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Gurubai kollarını havaya kaldırdı. Silahına uzanmadı. Rin, kaderine teslim olduğunu fark etti. Karşı koyacak gücü yoktu.

Her şeyi kaybetmişti. Gençecik bir general tarafından dağlara

hapsedilip aç bırakılmıştı ve düşmanına sattığı Speerli tarafından kurtarılmıştı. Bahsi tutsa, Vaisra ve Rin sözlerini tutmuş olsa Gurubai kahraman olacaktı. Güneyin kurtarıcısı.

Ama öyle olmamıştı, o yüzden gözden düşmüş bir hain olarak ölecekti. Tarih böyle acımasızdı işte.

“Bu ülkenin başına gelen en kötü şeysin,” dedi Gurubai. Sesinde öfke veya hakaret yoktu, yalnızca pes etmişlik vardı. Rin’e zarar vermeye çalışmıyordu. Son beyanını yapıyordu. “Bu halk senden iyisini hak ediyor.”

“Hak ettikleri benim,” dedi Rin. “Barış değil, intikam istiyorlar. Ben intikamım.”

“İntikam istikrarlı bir ulus yaratmaz.”

“Korkaklık da,” dedi Rin. “Senin hatan oydu. Yalnızca hayatta kalmak için savaştın, Gurubai. Ben ise kazanmak için savaşıyordum. Ve tarih istikrardan değil, girişkenlikten yanadır.”

Bıçağını Gurubai’nin kalbine uzatıp elini hızla ileri itti. Gurubai’nin gözleri yerinden fırladı. Gurubai göğsünü tutarak yere yığılmadan hemen önce Rin bıçağı çekip geri adım attı.

Kötü nişan almıştı. Bıçak adamın tenine dokunur dokunmaz bunu fark etmişti. Sol eli beceriksiz ve zayıftı. Kalbini değil, iki santim altını delmişti. Gurubai dayanılmaz bir acı içindeydi ama yeterince kan kaybedene kadar kalbi durmayacaktı.

Gurubai, Rin’in ayağının dibinde kıvrandı ama ses çıkarmadı. Çığlık atmadı, inlemedi. Rin buna saygı duydu.

“Barış zamanında harika bir lider olurdun,” dedi Rin. Gurubai ona karşı dürüst davranmıştı, o da karşılığını veriyordu. “Ama şu an ihtiyacımız olan barış değil. Kan akıtmak.”

Arkasında ayak sesleri duyuldu. Rin arkasını döndü, sonra rahatladı – yalnızca Kitay’dı. Kitay yaklaşıp Gurubai’nin sessiz, seğiren bedeninin başında dikildi ve dudaklarını büzdü.

“Bensiz başlamışsın,” dedi Kitay.

“Gelmek isteyeceğini düşünmedim.” Rin’in sesi vücudundan ayrı gibiydi. Gurubai’nin kanının taş zemine dökülüşünü izlerken elleri titriyordu. Tüm bedeni titriyordu, dişlerinin takırtısını duyabiliyordu. Bu reaksiyonu şaşkın bir merakla uzaktan inceledi.

Sorunu neydi?

Ma Lien'i öldürdüğünde de bu tedirgin zevki hissetmişti. Arabak'taki rahibi öldürdüğünde bile. Üç seferde de ateşle değil kendi eliyle öldürmüştü. Anka'nın gücü olmadan da böyle zalimlikler yapabiliyordu ve bu hem ona zevk veriyor hem de onu korkutuyordu.

Gurubai boğularak Kitay'ın ayak bileğini yakaladı. Ağzından kanlar aktı.

"Zalimlik etme, Rin." Kitay bıçağı elinden alıp Gurubai'nin yanına eğildi ve keskin ucunu adamın boynundaki atardamarda gezdirdi. Mağara duvarına kan sıçradı. Gurubai son bir kez şiddetle atındı ve sonra hareket etmeyi kesti.

Rin, Souji'yi kaçırmaya çalışırken yakaladı.

Gurubai'nin grubundan birileri onu kaçması için uyarmıştı. Fazla geç kalmışlardı. Souji ve Demir Kurtları mağaranın batı çıkışına ulaştığında Rin çoktan onları bekliyordu.

El salladı. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Souji aniden durdu. Her zamanki kendini beğenmiş sırtışı yok olmuş, yerini köşeye sıkışmış bir kurdun çaresiz ve tehlikeli bakışları almıştı.

"Yolumdan çekil," diye hırladı Souji.

Rin işaret parmağını havada gezdirdi. Ucundan alevler çıkıp tünel duvarlarında dans etti.

"Gördüğün üzere," dedi Rin. "Ateşim geri geldi."

Souji kılıcını çekti. Rin, Demir Kurtların da aynısını yapmamasına şaşırdı. Souji'nin sadık takipçilerinin yapacağı gibi hemen arkasında değillerdi. Hayır, sadık olsalar ona katılmış olurlardı.

Onun yerine geride beklediler.

Rin gözlerindeki bakışı okudu –hepsinin yüzünde tedbirli bir belirsizlik vardı– ve bir risk aldı.

"Silahını alın," diye emretti.

Demir Kurtlar dediğini yaptı.

Souji, Rin'e doğru atıldı. Demir Kurtlar onu geri çekti. İki tanesi onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. Biri elinden bıçağı alıp tünelin öbür ucuna attı. Üçüncüsü onu Rin'e bakmaya zorlamak için başını geri yatırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Souji. "Bırakın beni!"

Demir Kurtların hiçbirini konuşmadı.

"Ah, Souji." Rin ona doğru yürüyüp saçlarını karıştırmak için eğildi. Souji köpek gibi atılıp ısırmaya çalıştı ama Rin'in parmaklarına ulaşamadı. "Ne olacağını sanıyordun?"

Rin'in kalbi inanmazlıkla pıtır pıtır atıyordu. Bu harikaydı, komik derecede sorunsuzdu ve daha iyisini hayal bile edemezdi.

Souji'nin başını okşadı. "İstersen şimdi af dilenebilirsin."

Souji, Rin'in üstüne tükürdü. Rin çizmesinin burnunu onun karnına geçirdi. Souji yana salındı.

"Bırakın," diye emretti Rin.

Demir Kurtlar, Souji'nin yere yığılmasına izin verdi. Rin onu tekmelemeye devam etti.

Rin, onun kendisine yaptığını yapmadı. Tekmelerini yalnızca karnı, bacakları ve kasıklarına indirdi. Kaburgalarını veya diz kapaklarını kırmaya çalışmadı – hayır, topluluğun önünde ayakta durabilmesi lazımdı.

Ama boğazından çıkan küçük bir kız çocuğu gibi inlemeleri duymak hoşuna gitmişti. Damarlarındaki o gergin coşkuyu canlı tutuyordu.

Rin bir ara, kısacık bir an için bile olsa onunla yatmayı düşündüğüne inanamıyordu. Belindeki kolunun ağırlığını, kulağındaki nefesinin sıcaklığını düşündü. Daha sert tekmeledi.

"Seni orospu," dedi Souji nefes nefese.

"Benimle böyle konuşmana bayılıyorum," diye cıvıldadı Rin.

Souji bir hakaret daha etmeye çalıştı ama Rin ayağıyla adamın ağzına vurdu. Ayak parmaklarının dudaklarını yarıp dişlerine dokunuşunu hissetti. Daha önce hiçbir düşmanına böyle saf güçle saldırmamıştı. Ateşle çok kez yapmıştı tabii. Ama bu bambaşka bir zevkti, kumaşın yırtılma sesinin verdiği haz gibi.

İnsan bedeni çok kırılgan, diye düşündü. Çok yumuşak. Sadece kemik üstünde etten ibaret.

Rin, Souji'nin kafasını tekmelememek için kendini zor tuttu. Yüzünün sağlam olması lazımdı. Belki kırılmış ama tanınabilir hâlde.

Kitay'la birlikte onu o an öldürmemeye karar vermişlerdi. Ölümü halka açık bir gösteri olmalı, Rin'in otoritesini meşrulaştırıp kontrolü devralmasını bir sırdan herkesin bildiği bir gerçeğe çevirmeliydi.

Bunu çok kez yapmış olan Daji törensel bir infazın ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştı.

Korkmakla kalmasınlar, demişti Daji. Bilsinler.

"Onu bağlayın," dedi Rin, Demir Kurtlara. Onlara güvenebileceğinden emindi. Kimse yanmak istemiyordu. "Gece boyu başında nöbet tutun. Bu işi sabah bitireceğiz."

Şafakta Rin mağaranın merkezinde, çatlak tavandan sızan tek ışık hüzmесinin hemen altında durmuştu. Bunun ne kadar sembolik görüldüğünün farkındaydı – teninin cilalanmış bronz gibi parlamışının, karanlıktaki tek aydınlık figür oluşunun. İzleyenlerin bunun planlanmış olduğunu bilmesinin önemi yoktu. Bu imge sonsuza dek zihinlerine işlenecekti.

Souji yanında, elleri bağlı şekilde dizlerinin üstündeydi. Teninin görünen her yeri kurumuş kanla kaplıydı.

"Son aylarda nerede olduğumu merak etmiş olabilirsiniz. Tikany'deki saldırıdan sonra neden yok olduğumu." Souji'nin eğik başını işaret etti. Souji hareket etmedi, yarı bilinçliydi. "Bu adam bana pusu kurup beni çürümeye Chuluu Korikh'e yolladı. Beni Genç Mareşal'e teslim etti. Ve hepinize ihanet etti."

Mağara o kadar sessizdi ki Rin'in duyduğu tek cevap kendi kelimelerinin yankısıydı.

Herkes onun yanındaydı. Bunu yüzlerindeki sert ifadeden ve gözlerinin öfke dolu parıltısından anlayabiliyordu. Bu mağaradaki herkes Souji'nin ölümünü izlemek istiyordu.

"Bu adam sizi Örs'e hapsedti. Sizi kurtarabilecek tek kişiyi öldürmeye çalıştı. Neden?" Rin, Souji'nin sırtına tekme attı. Souji öne doğru yalpalayıp sessizce inledi. Kendini savunamıyordu, ağzı bağlıydı. "Çünkü kısıkanıyordu. Yang Souji, bir Speerlinin kendi adamlarını yönetmesine katlanamadı. Kontrolü kendi eline almalıydı. Güney Koalisyonu'nun sahibi olmak istedi."

Kelimelerinin nereden geldiğini bilmiyordu ama ağzından kolaylıkla dökülüyorlardı. Klasik bir oyundan repliklerini okuyan bir tiyatro oyuncusu gibi hissetti, her bir dramatik cümleyi kulağına yabancı gelen, derin, güçlü bir sesle okuyordu.

Böyle davranmayı nereden öğrenmişti? Derinlerde bir yerde bu maskesi her an düşecek, sesi titreyecek ve herkes onun as-

ında korkak küçük bir kız olduğunu görecekti diye korkan bir parçası vardı.

Rolünü yap, diye düşündü. Bu da Daji'nin tavsiyesiydi. Bu taklidi sadece senin bir parçan haline gelene dek yapman gerekiyor.

“Güney Koalisyonu bitti,” diye ilan etti.

Kelimeleri sessizlikle karşılandı. Kimse tepki vermedi. Bekliyorlardı.

Rin sesini yükseltti. “Yang Souji ve Maymun Savaş Lordu koalisyon politikasının başarısızlığının kanıtı. İç savaşlarıyla sizi neredeyse yok ettiler. Stratejileri yoktu. Bana ihanet edip sizi yoldan çıkardılar. Ama ben döndüm. Kurtuluşunuz benim. Ve artık yalnızca ben bu ordu adına karar vereceğim. İtirazı olan var mı?”

Tabii ki kimse itiraz etmedi. Avucundalardı. Rin, onların Sperlisi, kurtarıcısı, onları ölümden tekrar tekrar kurtaran tek kişiydi.

“Güzel.” Souji’yi gösterdi. Kimsenin onu korumaya çalışmayacağını biliyordu. Hiç kimse onu savunmadı. Rin’in onu öldürüp öldürmeyeceğini görmek için buradalardı. Nasıl öldüreceğini görmek için izliyorlardı.

“Bana karşı çıkanlara olan bu.” Demir Kurtlardan birine baktı. “Ağzındaki bağı çıkar.”

Demir Kurt ilerleyip Souji’nin ağzına tepilmiş kumaşı çıkardı. Souji nefes nefese öne eğildi.

Rin, bıçağının ucunu Souji’nin çenesinin altına koyup onu kalabalığa bakmaya zorladı. “Günahlarını itiraf et.”

Souji hırlayıp anlaşılmasın bir şeyler mırıldandı.

Rin bıçağı Souji’nin tenine biraz daha bastırdı. Boğazı çeliğe karşı gergin gergin seğirirken zevkle izledi.

“Tek yapman gereken itiraf etmek,” dedi Rin usulca. “Ve her şey bitecek.”

Kitay onu itiraf etmeye zorlamak istememişti. Kitay, Souji’nin isyan edip saldıracağını, son kelimelerinin Rin’e zarar verebileceğini düşünüyordu. Ama Rin, Souji’nin itibarıyla ölmesine izin veremezdi çünkü o zaman Rin’i küçük görenlerin onun anısıyla teselli bulabilirdi.

Onu yok etmeliydi. Rin, ihanetinin yalnızca onun işi olmadığını, bu mağaradaki herkesin bir noktada parmağı olduğunu

biliyordu. Ama hepsini infaz edemezdi. Souji günah keçisi olma-
lıydı. Bedeni herkesin suçunu  stlenmeliydi. Bu lider değişimi
toplu bir arınma gerektiriyordu ve Souji de bunun kurbanıydı.

Bıçakla çenesini bir kez daha dürttü. Bı a ın ucunda bir kan
damlası belirdi. "Itiraf et."

"Hiçbir şey yapmadım," dedi Souji bo uk bir sesler.

"Beni Nezha'ya sattın," dedi Rin. "Ve onları bu da da ölmeye
mahk m ettin."

Bu doğru sayılmazdı. Souji yalnızca güneyi korumak istemi -
ti. Bildi i kadıyla Souji Cumhuriyet'in bariz  st nl   karşı-
sında elinden gelen en iyi stratejik kararları vermişti. Souji ke-
sinlikle Güney Koalisyonu'nun bu kadar uzun süre dayanması-
nın sebebinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Belki haklıydı da.

Ama bu ritüelde mantığın önemi yoktu. Öfke ve nefret önem-
liydi.

"Söyle," diye talep etti. "Beni sattın. Onlara ihanet ettin."

Souji, Rin'e döndü. "O da da olmayı hak ediyorsun, orospu."

Rin yalnızca güldü. Ne kadar cezbedici olsa da ateşiyle sal-
dırmayacaktı. Aralarındaki farkı göstermek için umursamaz bir
sakinlik maskesi takınmalıydı – o öfkeli,  ıkı an, köşeye sıkı mı 
kurt; Rin ise sarsılmaz otoritenin buz gibi sesi.

"Beni sattın," diye tekrarladı Rin. "Onlara ihanet ettin."

"Sen onları  l me s r kleyecektin," dedi Souji. "Onları sen-
den kurtarmak için ne gerekiyorsa yaptım."

"O zaman bırakalım onlar karar versin." Rin topluluğa d n-
d . "Bu adamın sizi kurtardı ına inanan var mı?"

Yine kimse konu madı.

"Nezha bana yalnızca Speerliyi istediğini söyledi." Souji kala-
balı a hitap etmek için sesini yükseltti. Sesi korkuyla  atlıyordu.
"Tek istediğinin bu olduğunu söyledi, dedi ki—"

Rin lafını kesti. "Bu adamın bu kadar basit bir hata yapacak
kadar salak olduğuna inanan var mı?"

İma ettiği şey açıktı. Souji'yi işbirliği yapmakla su lamı tı. Bu
tabii ki yalandı ama kanıt göstermesine gerek yoktu. Düzgün bir
argümana bile ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken ima etmektir.
Bu insanlar ne derse inanacaktı çünkü öfkelerini beslemek isti-
yorlardı. Dava ba lamadan karar alınmıştı.

“Gösterin ona.” Rin, köpeklerine hedefi gösteren bir avcı gibi Souji’yi gösterdi. “Güneyin hainlere ne yaptığını gösterin.”

Rin geri çekildi. Beklenti dolu kısa bir sessizlik oldu. Sonra kalabalık ileri atıldı ve Souji aralarında kayboldu.

Onu yalnızca dövmekle kalmadılar. Etini parçaladılar. Souji bağırması olmalıydı ama Rin duymadı. Onu göremiyordu da, yalnızca kalabalığın arasında parıldayan kan izleri zaman zaman gözüne çarpıyordu. Zayıflamış, yarı aç kadın ve adamların hep beraber bir uzvu gövdeden ne kadar kolay koparabildiğini görmek inanılmazdı. Rin, Souji’nin üniformasının parçalarının havada uçuştüğünü gördü. Kalabalığın ayakları altında göze benzeyen bir şey yuvarlandı.

Rin onlara katılmadı. Gerek yoktu.

“Bu kaos.” Kitay’ın beti benzi atmıştı. “Bu tehlikeli.”

“Bizim için değil,” dedi Rin.

Bu şiddetti ama kaos değildi. Bu öfke yalnızca onun kontrol edebileceği kontrollü, detaylı, hedefli bir güç dalgasıydı.

Ve Souji’ye nefretten güç almıyordu. Aslında bu katliamın Souji ile alakası yoktu. Bu sadakatlerinin değiştiğini göstermenin ve Rin’e karşı konuşanların özür dilemesinin bir yoluydu. Bu, yeni otorite figürü için kan adağıydı.

Ve hâlâ Rin’in liderliğinden şüphe duyan varsa da bağrıışlar en azından içlerine korku düşürürdü. Sınırdaki herkes artık karşı çıkmanın bedelini biliyordu. Rin onları sevgi veya nefretle, hayranlık veya korkuyla bir şekilde kazanacaktı.

Kalabalığın öbür ucunda duran Daji, Rin’le göz göze gelip gülümsedi.

Rin’in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Daji’nin ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Basit bir güç gösterisiyle çok şey başarabilirdi. Tek yapması gereken güç ve özgürlüğün sembolü hâline gelmekti ve böylece bir adamı sadece göstererek öldürebilirdi. Bu insanlara istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Yanında bir tanrı var. Bu ülkeyi mi istiyorsun? Al o zaman.

Çılgınlık yavaş yavaş son buldu. Kalabalık, et bitip kemikler tertemiz olduğunda geri çekilen kurtlar gibi mağaranın merkezinden dağıldı.

Souji ölmüştü. Sadece ölmemişti – parçalanmıştı, vücudu öyle lime lime edilmişti ki kalan hiçbir parçası insana benzemiyordu. Kalabalık bedenini parçalamış, bu sırada da onun savunduğu her şeyi reddettiklerini göstermişti – farklı koşullarda başarılı olabilecek gerilla direnişi ve zekice politikalar karışımı. Başka koşullar altında Yang Souji güneyi özgür bırakabilirdi.

Ama kader böyle bir şeydi. Souji ölüydü, subayları taraf değiştirmişti ve devralma başarıyla tamamlanmıştı.

BÖLÜM 18

Mağaranın içindeki toprak mezar kazmak için fazla sertti, o yüzden Rin ve Kitay, Gurubai'nin cesediyle Souji'nin kalıntılarını mağaraların merkezinde bir yığın hâline getirip gazyağıyla kapladılar ve geri çekilip yanmalarını izlediler.

Cesetlerin yanıp tükenmesi neredeyse yarım saat sürdü. Rin, süreci kendi alevleriyle hızlandırmak istese de Kitay ona izin vermedi, güneyliler ilerlerken ikisinin yanan cesetlerin başında nöbet tutmasını talep etti. Rin bunun devasa bir zaman kaybı olduğunu düşünüyordu ama Kitay'ı vazgeçiremedi. Kitay bunu kurbanlarına borçlu olduklarını, aksi hâlde Rin'in düzgün bir lider yerine kalpsiz bir katil gibi görüneceğini düşünüyordu.

Yirmi dakika sonra belli ki pişman olmaya başlamıştı. Yanaklarının rengi atmıştı, kusmak üzere gibiydi.

"Üstesinden gelemediğim ne, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu Rin.

"Kokusu domuz etine çok benziyor. Beni acıktırıyor. Yani... şimdi denesem de yiyemem ama ağzımı sulandırıyor. Bu iğrenç mi?"

"İğrenç değil," dedi Rin, içten içe rahatlamıştı. "Sadece bana öyle geliyor sanıyordum."

Ama Rin şimdi cesetlerin başında otururken yiyebilirdi. Önceki akşamüzerinden beri hiçbir şey yememişti ve çok açtı. Cebinde bir paket kuru şanyu kökü vardı ama şimdi hava çıtırdayan et kokusuyla doluyken onu çiğnemek yanlış geliyordu. Ancak cesetler kuruyup kapkara öbeklere dönüştüğünde ve hava et kokusu yerine kömür kokusuyla dolduğunda paketi cebinden çıkarabildi. Souji ve Gurubai'den kalanlar kemik ve küle dönerken, yuvarlak kök parçalarını çiğneyip yutacak kadar yumuşayana dek dilini nişastalı parçaların etrafında gezdirdi.

Sonra ayağa kalkıp ordusuna katıldı.

Maden tünellerinden  kt kl rında dağı arkalarına alıp ormanda yürümeye devam ettiler. Rin, güneylilere İmparatorluk'un Cumhuriyet'e karşı son örgütlü direnişi için Köpek Savaş Lordu ve isyancılarıyla bulu maya gittiklerini söyledi. Birlikte şansları daha yüksek olurdu. Yalan söylemiyordu. Köpek Savaş Lordu'ndan yardım istemeyi planlıyordu. Söylentiler doğruysa hem kılıçları hem de adamları vardı ve Rin'in bunu görmezden gelmesi salaklık olurdu.

Ama Kitay dışında kimseye Tianshan Dağı'na tırmanma planlarından bahsetmemi ti. Artık sürekli ordusundaki birilerinin Cumhuriyet casusu olduğunu varsayması gerektiğini öğrenmişti. Maymun Savaş Lordu'nun darbesi bunu kanıtlamı tı. İstedici son şey, o ula amadan önce Hesperyalıların Tianshan Dağı'nı yağmalamasıydı.

Ayrıca gerçeği saklamasının daha önemli bir nedeni daha vardı. Askerlerinin önemli olduklarına inanmaları gerekiyordu. Tarihin çarklarını döndürebilecek tek şeyin onların kan ve teri olduğuna inanmaları. Evet, Rin bu savaşı  amanlarla kazanmayı planlıyordu ama insanların kalbini kazanmadan ülkeyi elinde tutamazdı. Bunun için de evrenin yazısını kendilerinin yazdığına inanmaları gerekiyordu. Tanrıların değil.

Gökyüzü açık ve sessizdi. Nezha ve hava gemileri şimdilik, belki kalıcı olarak, uzakta duruyordu. Rin bu ho g r n n ne kadar süreceğini bilmiyordu ama oturup geçmesini bekleyecek değildi.

Dağın eteğinde yürürlerken çok tedirgindi. Askerleri çok açıkta ve savunmasızdı, üstelik sinir bozucu derecede yavaş ilerliyorlardı. Disiplinsizlikten değildi. Zaten aylarca kuşatma altında kalmaktan zayıflamış olan askerleri cephane, tıbbi ekipman ve azalan yiyecek stokuyla dolu arabaları çekiyordu. Ve o öğleden sonra  iseleyerek ba layıp sağanağa dönen durmak bilmez yağmur, yolları kilometrelerce süren çamura  evirmi ti.

   Bu hızla bugün on be  kilometre ilerleyemeyiz,  dedi Kitay.    Y k bırakmamız gerek. 

Rin, bırakabilecekleri kadar malzemeyi bırakma emri verdi. Yiyecek ve ilaç paha bi ilmezdi ama geri kalan neredeyse her şeyin gitmesi gerekiyordu. Herkes iki çift kıyafet seçip çoğu dağ-

lardaki kara karşı hiçbir koruma sağlamayan ince, yazlık tuniklerden oluşan diğer giysilerini geride bıraktı. Çok fazla silah ve cephane de bırakmaları gerekti – sabit arbaletleri, sandıklarca barutu ve Ruijin'den buralara getirdikleri yedek zırhları sürükleyip durabilecek adamları yoktu.

Rin bundan nefret ediyordu. Hepsi nefret ediyorlardı. Bu kadar çok ziyanı görmek çekilmezdi; Cumhuriyet onları bulup kullanamamış diye üst üste yığıp yaktıkları silahları görmek canlarını acıtıyordu.

“Son muharebeler başladığında iş kılıçlara ve baltalı kargılara kalmayacak,” dedi Daji, Rin’e. “Bu ülkenin kaderi Tianshan Dağı’na ne kadar hızlı ulaşabildiğimize bağlı. Kalanının önemi yok.”

Malzemeleri bıraktıktan sonra yürüyüşleri gözle görülür biçimde hızlandı. Ama hemen sonrasında iyice şiddetlenen yağmur hiçbir durma belirtisi göstermiyordu. Çamur kâbusa döndü. Yolun bazı yerlerinde bileklerine kadar siyah çamura batıyorlardı. Dandik pamuk ve hasır ayakkabıları yağmuru engelleyemiyordu, hiçbiri böyle nemli bir iklime uygun giyinmemişti.

Rin sonuçları değerlendirirken zihni paniğe boğuldu. Böylesi çamur yalnızca can sıkıcı değildi, ordusunun sağlığına karşı ciddi bir tehlike oluşturunuyordu. Çok azının çizmesi vardı, muhtemelen hepsi enfeksiyon kapacaktı. Sonra ayak parmakları çürüyüp dökülecekti ve yürümeye devam edemeyeceklerdi, yürümeye devam edemedikleri için de yol kenarında oturup ölmeyi bekleyeceklerdi. Ayak enfeksiyonundan kaçınabilseler de yeterince tıbbi malzemeleri olmadığından kuşatmayı kırarken edindikleri yaralardan kangren olabilirlerdi. Ya da açlıktan öleceklerdi çünkü Rin bu rakımda nasıl yiyecek bulacağını bilmiyordu veya...

Nefesi hızlandı. Gözleri karardı. O kadar başı dönüyordu ki bir an yürümeyi bırakıp soluklanması gerekti, sağlam eli inip kalkan göğsündeydi.

Bu yolculuğun boyutunu yeni yeni algılıyordu. Sabahın adrenalini geçmiş, delicesine kendine güven ve heyecan sarhoşluğu karışımı etkisini yitirmişti ve güneylileri soktuğu yolun risklerini şimdi anlamaya başlıyordu.

Muhtemelen hepsi öleceklerdi.

Devasa kayıplar kaçınılmazdı. Kurtulup kurtulamayacakları muallaktaydı. Eğer devam ederlerse, kendi kendilerini hiç var olmamış gibi tarihten silebilirlerdi.

Ama oldukları yerde kalırlarsa öleceklerdi. Teslim olurlarsa öleceklerdi. Şimdi Nezha'yla yüzleşmeye çalışıp üç şaman ve zayıflamış bir orduyla Cumhuriyet ve batının birleşik askeri gücüne karşı dururlarsa öleceklerdi. Ama Tianshan Dağı'na ulaşırsa Ejderha İmparator'u uyandırabilirlerse güç dengeleri çok, çok farklı olacaktı.

Bu ya hikâyelerinin sonu ya da görkemli bölümlerinin başlangıcıydı. Ve Rin'in canını dişine takarak herkesi sıradağların ardına sürüklemek dışında bir seçeneği yoktu.

En büyük engellerinin balonlar değil iklim olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştı. Baolei Dağları'ndan yaz sonu buz çözülmesi esnasında inmişlerdi ve bu da coşkun nehir akıntıları, çamurla kayganlaşmış yollar ve günlerce süren yağmurlar demekti. Birkaç geçitte çamur bellerine kadar geliyordu ve ancak bambu çubuklar kesip kendilerine en azından malzeme arabaları batmasın diye geçici köprüler inşa ettikten sonra ilerleyebilmişlerdi.

Geceleri mağara bulabilirlerse oralarda konaklıyorlardı çünkü mağaralar onları yağmurdan ve sürekli var olan hava saldırısı tehdidinden koruyordu. Rin kısa sürede mağaraların haşerata karşı koruma sağlamadığını keşfetti – şişkin örümcek yuvaları, kıvranan dehşet verici yumaklar gibi bir araya toplanmış küçük yılanlar ve evcil kedi boyunda keskin dişli sıçanlar vardı. Seçtikleri yoldan o kadar az insan geçiyordu ki bunu telafi etmek için haşerelerin sayısı ikiye katlanmış gibiydi. Bir akşam tam da Rin yatağını yere sermişken eli boyunda bir akrep kuyruğunu kaldırıp ileri geri oynatarak yanına gelmişti.

Rin çılgılık atamayacak kadar korktuğundan donakaldı.

Akrepten birkaç santim uzakta yere bir ok saplandı. Akrep geri geri kaçıp mağara duvarındaki bir çatlakta yok oldu.

Venka yayını indirdi. "İyi misin?"

"Evet." Rin derin bir nefes verdi. Başı dönüyordu. "Ulu Tosbağa aşkına."

"Biraz lavanta ve tung yağı yak." Venka cebinden bir kese

çıkartıp Rin'e uzattı. "Sonra kalıntısını tenine sür. Kokusundan nefret ediyorlar."

Rin karışımı elinde yakıp boynuna sürdü. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Örs'teki tüneller bunlarla doluydu," dedi Venka. "Birkaç asker şişip nefes alamadan uyanana dek bilmiyorduk, sonra her gece duvarları tütsüyle temizleyip nöbetleşe uyumaya başladık. Pardon. Biri seni uyarmalıydı."

"Yine de teşekkürler." Rin elini Venka'ya uzattı. Venka kalan yağı Rin'in teninden alıp köprücük kemiklerine sürdü. Sonra döşegini Rin'in kininin yanına koyup oturdu ve avuçlarını şakaklarına bastırdı.

"Ne sikik bir haftaydı," diye inledi.

Rin de döşegine oturdu. "Evet."

Bir an için sessizce yan yana oturup ağır ağır nefes alarak akrep dönmesin diye duvardaki çatlakları izlediler. Mağara sıkış tepişti ve kemiklerini ağrıtabilecek kadar soğuktu, o yüzden birbirlerine yaslandılar, buharı tüten nefesleri buz gibi havada birbirine karıştı.

Venka'nın yeniden yanında olması güzeldi. *İnsanlar ne kadar değişiyor,* diye düşündü Rin. Hiç Venka'nın varlığının –güzel, şımarık Sinegardlı'dan; sıırım gibi, acımasız bir savaşçıya dönüşen Sring Venka– onun için bu kadar rahatlatıcı olacağını hayal etmezdi.

Ancak okul kızlarının hissedebildiği o yoğunlukla birbirlerinden nefret etmeleri çok da uzun zaman önce değildi. Rin, Venka'nın tiz, hırçın sesini her duyduğunda dişlerini sıkıp Venka'nın gözlerini tırmalama hayalleri kurardı. Kovulmaktan bu kadar korkmasalar okul avlusunda vahşi kediler gibi kavga ederlerdi.

Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Artık aptal küçük kızlar değillerdi. Artık öğrenci değillerdi. Savaş ikisini de tahmin edilemez yaratıklara dönüştürmüştü ve ilişkileri de onlarla birlikte dönüşmüştü. Bunun nasıl olduğuna dair hiç yorum yapmamışlardı. Gerek yoktu. Onları mecburiyetten, acıdan ve ortak ve özel bir cehennem anlayışından gelen bir bağdı.

"Bana doğruyu söyle," dedi Venka. "Nereye gidiyoruz?"

“Köpek Vilayeti,” diye esnedi Rin. Yarı uyur hâldeydi, bütün gün tırmandıktan sonra uzuvları kurşundan ağır gibiydi. “Onu söyledim sanıyordum.”

“Ama bu bir hikâye, değil mi?” diye üsteledi Venka. “Köpek Savaş Lordu’nun ordusu yok, değil mi?”

Rin durup düşündü.

Venka’ya gerçeği söylemek riskliydi, evet. Şu anda bilmesi gerekmeyen herhangi biriyle sır paylaşmak riskliydi. Ama şaşırtıcı bir şekilde Venka tanıdığı en sadık kişilerden biriydi. Venka kendi vilayetine karşı ayaklanmak için ailesine sırtını dönmüş ve bir grup güneylinin peşine takılmıştı. Hiç arkasına bakmamıştı. Venka kaba ve kırılgan olabilirdi ama kesinlikle dönecek değildi. Dobra ve dürüsttü, hatta bazen zalim denecek derecede, ve karşılığında dürüstlük bekliyordu.

“Ben lanet bir casus değilim,” dedi Venka, Rin uzun süre sessiz kalınca.

“Biliyorum,” dedi Rin hemen. “Sadece... haklısın.” Gözleri mağarada gezindi, kimsenin dinlemediğinden emin oldu. “Köpek Vilayeti’nde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Venka kaşlarını kaldırdı. “Pardon?”

“Gerçek bu. Orduları olup olmadığını bilmiyorum. Bir alay olabilirler. Cumhuriyet’e direnmeye yetecek kadar. Ya da hepsi orduyu terk etmiş veya ölmüş olabilir. İstihbaratım Kitay’dan, onunki de Nezha’nın haftalar önce yaptığı yorumlardan.”

“O zaman kuzeyde ne var?” diye sordu Venka. “Nereye gidiyorsun? Diğerlerine ne dediğin umurumda değil, Rin ama bana söylemelisin.” Bir an Rin’in yüzünü inceledi. “Üçüncüyü uyarıracaksın, değil mi?”

Rin şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Nasıl tahmin ettin?”

“Bariz değil mi?” diye sordu Venka. “Üstat Jiang ve İmparatoriçe’yi getirdin. Bekçi ve Engerek. Yalnızca biri eksik ve onun da ölümü hiç teyit edilmedi. O zaman nerede? Baolei Dağları’nda diye tahmin ediyorum?”

“Wudang Dağları,” dedi Rin düşünmeden, Venka’nın duygusuz ses tonu canını sıkmıştı. “Önce Köpek Vilayeti’ni aşmamız gerek. Ama nasıl – yani sence bu münasip mi? Delice olduğunu düşünmüyor musun?”

“Geçen hafta daha tuhaf şeyler gördüm,” dedi Venka. “Sen ateşi kılıç gibi kullanıyorsun. Jiang – yani sıkık Üstat Jiang, Sinegard’ın soytarısı, gökten koca bir alay çekip çıkardı. Artık neyin delice olduğunu bilmiyorum. Yalnızca ne yaptığını bildiğini umuyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Rin. “Hiçbir fikrim yok.”

Dürüsttü. Ejderha İmparator’un ne yapabildiğine dair bir fikri yoktu. Daji de Jiang da bu konuda delirtircesine ihtiyatlıydı. Ne zaman sorsa Daji üstü kapalı betimlemeler yapıyordu – *çok güçlü, efsanevi, gördüğün hiçbir şeye benzemiyor*. Bu sırada Jiang, zamanın yarısında Riga ismini duymamış gibi davranıyordu. Rin’in bildiği tek şey ikisinin de, uyandırıldığında Ejderha İmparator’un Cumhuriyet’i yerle bir edebileceğinden emin olduğuydu.

“Tek bildiğim Jiang’ı korkuttuğu,” dedi Rin. “Ve onu korkutan şey dünyayı dehşete düşürmeli.”

Sonraki günlerde sefaletleri arttı çünkü sonunda her şeyin buz kaplı olduğu irtifaya ulaşmışlardı.

Başta Rin korkusuzdu. Yolculuklarını ateşle kolaylaştırabileceğini düşünüyordu. İlk zamanlarda işe yaradı. Rin bir meşaleye dönüştü. Donuk yolları yürünebilir çamura çevirene dek eritti, içmek için su kaydattı, parmağını uzatıp kamp ateşleri yaktı ve aralarında yürüyerek askerleri ısıttı.

Ama iki gün durmadan yandıktan sonra bitkin düştü ve onu tüketip Kitay’a işkence eden güce ulaşmak gittikçe zorlaştı.

“Özür dilerim,” diyordu her seferinde Kitay’ı bir arabanın üstünde, rengi atmış, parmaklarını şakaklarına iz bırakacak kadar sert bastırmış hâlde titrerken bulduğunda.

“İyiyim,” diyordu Kitay her seferinde.

Ama Rin, onun yalan söylediğini biliyordu. Onu böyle zorlamaya devam edemezdi, ikisini de mahvedecekti. Ateşi günde birkaç saat çağırmaya başladı, o da yalnızca yolları temizlemek için. Askerler artık ısınmak için giderek azalan meşalelere muhtaçtı. Soğuk yanıkları ve hipotermi başladı. Askerler uyanmama-ya başladı.

Bu sırada Jiang ise hızla kötüleşiyordu.

Bu sefer onu öldürüyordu. Bunu açıklamanın başka yolu yoktu. Zayıflamış ve rengi atmıştı, yemek yemiyordu. Artık kendi

başına yürüyemiyordu, onu bir arabayla sürüklemeleri gerekiyordu. Bilinci de geri gelmemiştir. Bazen uysal, cana yakın ve çocuk gibi kontrol etmesi kolay oluyordu. Çoğu zamansa başkalarının göremediği korkunç görüleri pençesinde kendi içine dönüyor ve yardım etmeye çalışan herkese saldırıyordu. O zaman tehlikeli hâle geliyordu. O zaman gölgeler belirmeye başlıyordu.

Daji'nin tavsiyesiyle onu genellikle uyutuyor, uyuşuk uyuşuk arabasının köşesine çekilene dek afyon ruhu çayı veriyorlardı. Boş ve anlamaz bakışlarını, ağzının kenarından sızan salıyı görmek Rin'i hasta ediyordu ama daha iyi bir çözüm bulamıyordu. Tianshan Dağı'na gidene dek onu sakın tutmalılardı.

Rin, Jiang'ın ipini koparırsa neler yapabileceğini bilmiyordu.

Ama zihnine kalıcı hasar vermeden de onu sürekli uyutamazlardı. Hâlâ arada ayık olması gerekiyordu ve bu zamanlar o kadar acı verici, aşağılayıcıydı ki Rin izlemeye dayanamıyordu.

Bir gece Jiang kampı öyle acı dolu çılgınlarla uyandırdı ki Rin uyuduğu çadırdan ânında fırlayıp onun yanına gitti.

“Üstat?” Elini tuttu. “Sorun ne?”

Jiang'ın gözleri bir anda açıldı. Rin'e kocaman, soluk renkli gözleriyle baktı ve bir an için sakın göründü.

“Hanelai?”

Rin geri çekildi.

Bu ismi daha önce duymuştu. Yalnızca bir kez ama asla unutamazdı. Buz gibi orman zemininde bileği zonklayarak diz çökmüşken Chaghan'ın teyzesi Sorqan Sira'nın yüzünü tutup etrafındaki Ketreyidleri titreten bir isim söylediğini hatırladı. *Hanelai'a benziyor.*

“Üstat...” Rin yutkundu. “Kim—”

“Nereye gittiğimizi biliyorum.” Jiang'ın kolları şiddetle sarsılıyordu. Rin tutuşunu sıkılaştırdı ama bu onu daha çok kışkırtmış gibiydi. “Ve ben... biz... bana onu uyandırtmayın.”

“Riga'yı mı?” diye sordu Rin temkinle. Adını duyunca Jiang'ın öyle irkilmesini beklemiyordu.

Jiang ona saf, perişan bir korkuyla baktı. “O, kötülüğün beden bulmuş hâli.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Rin. “O senin çapan, neden—”

"Beni dinle." Jiang diğer eliyle uzanıp Rin'i dirseğinin üstünden tuttu. "Daji'nin ne yapmak istediğini biliyorum. Sana yalan söylüyor. Gidemezsin."

Tırnakları Rin'in etine batıyordu. Rin kıvrandı ama Jiang'ın tutuşu demir gibiydi.

"Canımı yakıyorsun," dedi Rin.

Jiang onu bırakmadı. Yalnızca ona baktı, bakışları Rin'in daha önce hiç görmediği kadar vahşi ve yoğun. Arkalarında bir şeyler kaybolmuştu. Bir şeyler parçalanmış, bastırılmıştı ve çıkmaya çabalıyordu.

"Ne yapmak üzere olduğunu anlamıyorsun," dedi Jiang aceleyle. "O dağa tırmanma. Önce beni öldür. Onu öldür."

Tutuşu sertleşti. Rin'in acıdan gözleri doldu ama kolunu çekmedi, onu ürkütmekten korkuyordu. "Üstat, lütfen..."

"Bunu başlamadan bitir," diye tısladı.

Rin ne diyeceğini veya yapacağını bilemiyordu. Daji neredeydi? Bir tek o Jiang'ı nasıl sakinleştireceğini biliyordu, bir tek o saçmalamasını durduran doğru sözleri fısıldayabiliyordu.

"Tianshan Dağı'nda ne var?" diye sordu Rin. "Neden Riga'dan korkuyorsun? Hanelai kim?"

Jiang parmaklarını gevşetti. Gözleri biraz büyüdü ve Rin, yüzünde bir parçacık mantık ve tanıma gördüğünü sandı. Jiang ağzını açtı. Ama Rin tam cevap verecek sanırken Jiang başını geriye atıp güldü.

Gitmem lazım, diye düşündü Rin, aniden korkmaya başlamıştı. Ona hiç yaklaşmamalıydı. Onu kendi hâline bırakıp çılgınlıklarının kendi kendine dinmesini beklemeliydi. Şimdi gitmeli, uzaklaşmalıydı, sabah olduğunda Jiang sakinleşmiş olurdu, her şey normale dönerdi ve bir daha bundan bahsetmelerine gerek kalmazdı.

Rin, Jiang'ın ona bir şey söylemeye çalıştığını biliyordu. Burada gizli bir gerçek vardı, çok korkunç ve kötü bir şey ama Rin bilmek istemiyordu. Sadece kaçıp ağlamak istiyordu.

"Altan," dedi Jiang aniden.

Rin, oturmakla kalkmak arasında donakaldı.

"Özür dilerim." Jiang gözlerinin içine baktı, Rin'le konuşuyordu. "Çok özür dilerim. Seni koruyabilirdim ama onlar—"

“Dur.” Rin başını iki yana salladı. “Lütfen, Üstat, dur—”

“Anlamıyorsun.” Jiang bileğine uzandı. “Bana zarar verdiler, sana daha fena zarar vereceklerini söylediler, o yüzden seni bırakmam gerekti, anlamıyor musun—”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Rin.

Jiang tokat yemiş gibi geri çekildi. Tüm bedeni öyle bir sarsılmaya başladı ki Rin onun porselen bir vazo gibi parçalanmasından korktu ama Jiang aniden hareketsizleşti. Nefes almıyordu; göğsü inip kalkmıyordu. Uzun bir süre başı eğik, gözleri kapalı durdu. Nihayet tekrar açtığında gözleri parlak ve iğrenç bir beyazdı.

“Burada olmamalısın.”

Rin, ağzıyla kimin konuştuğunu bilmiyordu ama bu Jiang değildi.

Sonra gülümsedi ve bu, Rin'in gördüğü en korkunç şeydi.

“Bilmiyor musun?” diye sordu. “Hepinizin ölmesini istiyor.”

Jiang kalkıp ona yaklaştı. Rin ayağa kalktı ve geri titrek bir adım attı. *Kaç*, diye fısıldadı zihninde ufacık bir ses. *Kaç, seni aptal*. Ama Rin hareket edemiyor, gözlerini Jiang'ın yüzünden alamıyordu. Olduğu yerde çakılıp kalmıştı, hem korkuyordu hem de büyülenmişti.

“Riga seni bulunca öldürecek.” Jiang yeniden tiz, huzursuz edici bir kahkaha attı. “Hanelai yüzünden. Hanelai'in yaptığı yüzünden. Hepinizi öldürecek.”

Rin'in omuzlarını tutup sarstı. Rin, buz gibi bir hisle ilk defa burada güvende olmadığını, *fiziksel olarak* güvende olmadığını çünkü Jiang'ın ona ne yapabileceğini veya yapacağını bilmediğini fark etti.

Jiang yaklaştı. Silahı yoktu. Ama Rin, silaha ihtiyacı olmadığını biliyordu.

“Hepiniz pisliksiniz,” diye hırladı. “Ve canım ne istiyorsa yapmalıydım.”

Rin aleve uzandı.

“Ziya, *dur!*”

Daji çadıra daldı. Rin, kalbi rahatlamayla çarparak geri çekildi. Jiang, Daji'ye döndü, suratına o korkunç sırıtış yayıldı. Bir an için Rin, Jiang'ın Daji'ye vuracağını düşündü ama o hareket ede-

meden Daji konulu yakalayıp damarına bir iğne sapladı. Jiang donakaldı, olduğu yerde sallanıyordu. İfadesizleşti ve dizlerinin üstüne çöktü.

“Sen,” diye ağzında yuvarladı Jiang. “Seni orospu. Hepsi senin suçun.”

“Uyu,” dedi Daji. “Yalnızca uyu.”

Jiang başka bir şey daha dedi ama geveliyordu. Bir kolu yere uzandı –Rin onun iğneye uzandığını sanıp dövüşe hazırlandı– ama Jiang öne eğilip yere yığıldı.

“Buradan uzak dur.” Daji, Rin’i aceleyle çadırdan soğuk gece havasına çıkardı. Rin de itiraz edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde onu takip etti. Buzlu bir yoldan yürüyüp ana kamptan duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında Daji dönüp Rin’i laf dinlemez bir çocukmuş gibi sarstı. “Ne düşünüyordun? Delirdin mi?”

“O da neydi?” diye cırladı Rin. Delicesine yanaklarını sildi. Suratından sıcak gözyaşları dökülüp duruyordu ama Rin onları durduramıyordu. “O adam ne?”

Daji başını sallayıp elini göğsüne koydu. Rin’in onun poz vermediğini anlaması bir an sürdü. Bir sorun vardı.

“Alev,” diye fısıldadı Daji aceleyle. Dudakları mosmor olmuştu. “Lütfen.”

Rin avucunda bir alev yakıp aralarına uzattı. “Al.”

Daji sıcaklığın üstüne kapandı. Bir süre öyle gözleri kapalı, parmakları alevin üstünde seğirerek durdu. Yavaş yavaş yüzünün rengi normale döndü.

“Onun ne olduğunu biliyorsun,” dedi sonunda. “Zihni geri geliyor.”

“Ama...” Rin yutkundu, zihnindeki soruları toparlamaya, mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyordu. “Ama o Jiang değil. O öyle değil, eminim hiç öyle değildi—”

“Sen gerçek Jiang’ı tanıyorsun. Sen onun bir gölgesini tanıdın. Sahtesini, taklidini. O Jiang değildi, hiç olmadı.”

“Ve bu o mu?” diye cırladı Rin. “Beni öldürecek!”

“Alışmaya çalışıyor.” Daji sorusuna cevap vermedi. “O sadece... kafası karışık.”

“Kafası mı karışık? Onu duydun mu? Korkuyor. Başına gelen-

den çok korkuyor ve o kişi olmak istemiyor çünkü bir şey biliyor – senin bana söylemediğin bir şey. Ona bunu yapamayız.” Rin’in sesi titriyordu. “Geri dönmemiz lazım.”

“Hayır.” Daji başını şiddetle salladı. Gözleri ay ışığında parladı; dağınık saçı ve aç, çaresiz ifadesiyle en az Jiang kadar deli görünüyordu. “Geri dönüş yok. Bunun için çok bekledim.”

“Ne istediğin sikimde değil.”

“Anlamıyorsun. Bunca yıl onu titrek bir aptala çevirdiğimi bilerek onu izlemek, Sinegard’da tutmak zorunda kaldım.” Daji’nin sesi titredi. “Zihnini ondan aldım. Şimdi ise geri alma şansı var. Ve bunu elinden alamam. Bu hâliyle daha mutlu olsa bile.”

“Ama yapamazsın,” dedi Rin. “Çok korkuyor.”

“Jiang’ın ne düşündüğü önemli değil. Bu Jiang gerçek değil. Gerçek Jiang geri dönmeli.” Daji ağlamak üzere gibiydi. “Ona ihtiyacım var.”

Rin, Daji’nin yanaklarında parıldayan yaşları o an gördü. Daji, Engerek, Nikan’ın eski imparatoriçesi ağlıyordu. Engerek ağlıyordu.

Rin ona sempati duyamayacak kadar sinirliydi. Hayır. Hayır, Daji bunu yapamazdı, Jiang’ın bu hâlde olmasının sebebi kendisiyken burada durup izledikleri bu korkunç zihinsel çöküşte payı yokmuş gibi zırlayamazdı.

“O zaman onu Mühürlememeliydin,” dedi Rin.

“Ne yaptığımı hissedemediğimi mi sanıyorsun?” Daji’nin gözleri kızarmıştı. “Biz bağlıyız. Nasıl olduğunu biliyorsun. Kafa karışıklığını hissettim. Ne kadar kayıp olduğunu hissettim, kaybettiğini bilmediği şeyi bulmak için zihnini kurcalayışını hissettim, çok yoğun bir şekilde çünkü neye erişimi olmadığını ben biliyordum.”

“O zaman neden yaptın?” diye sordu Rin sefil bir hâlde.

Daji’nin durdurmak için kendi hayatını riske atıp Jiang’ın ruhunu parçalayacağı kadar korkunç, dünya sarsıcı derecede kötü ne olabilirdi?

Kavga ediyorlardı, demişti Daji bir keresinde.

Ne konuda? Daji başını salladı, soluk tenli boynu oynadı.

“Bana bunu asla sorma.”

“Bilmek hakkım.”

“Hiçbir şey hakkın değil,” dedi Daji soğuk soğuk. “Kavga ettiler. Ben onları durdurdum. Bu kadar—”

“Saçmalık.” Rin’in sesi yükselirken alevi büyüdü, tehlikeli bir şekilde uzandı, Daji’nin tenine çok yakındı. “Fazlası var, bana söylemediğin bir şey var ve *bilmeyi hak ediyorum*—”

“Runin.”

Daji’nin gözleri yılan gibi sapsarı parladı. Rin’in uzuvları aniden kilitlendi. Gözlerini Daji’nin bakışlarından ayıramıyordu. Bunun bir meydan okuma olduğunu ânında anladı – ulu iradelerin mücadelesi.

Cüret mi ediyorsun?

Rin bir zamanlar savaşılabildi. Daji’yi boyun eğmeye zorlayabilirdi, daha önce yapmıştı. Ama çok yorgundu, günlerdir Anka’yı Kitay’ın ağrıyan zihninden çekmekten bitkin düşmüştü. Gördüklerinin üstüne öfkesine tutunamıyordu. Parçalanmak üzere olan bir buz parçası gibi hissediyordu.

Rin alevini avucuna geri çekti.

Daji’nin gözbebekleri normal, siyah rengine döndü. Etkisinden kurtulan Rin rahatladı.

“Yerinde olsam endişelenmeyi bırakırım.” Daji ağlamayı kesmişti, gözlerinin kızarıklığı geçmişti. Sesindeki kırılgan ton da gitmiş, yerini soğuk ve duygusuz bir özgüvene bırakmıştı. “Jiang’ın krizleri gittikçe kötüleşecek. Ama ölmeyecek. Ölemez – o konuda bana güven. Ama sen zihnini kurcalamaya çalıştıkça, kaybettiğini zannettiğin şeyi getirmeye çalıştıkça kendine işkence edersin. Hatırladığın adamı unut. O asla geri dönmeyecek.”

Birlikte Jiang’ın çadırına döndüler. Rin, Jiang’ın yattığı yerin yanına oturdu ve kalbi merhametle kırılırken onu izledi. Bu rüyasız, morfinin sebep olduğu uykusunda bile çok sefil görünüyordu. Kaşlarını endişeyle çatmış, parmakları bir uçurumun kenarından sarkıyormuş gibi battaniyelerine sıkı sıkı tutunmuştu.

Rin, bunun onu böyle acı içinde son kez görüşü olmadığını fark etti. Dağa yaklaştıkça kötüleşecekti. Sonunda patlayana dek kötüye gitmeye devam edecek ve zihninde savaşan kişiliklerin biri galip çıkacaktı.

Bunu ona yapabilir miydi?

Mühürlü Jiang sadece bir türev olsa; öbür, gerçek kişiliğinin

daha zayıf bir gölgesi olsa daha kolay olurdu. Ama Sinegard'da tanıdığı Jiang kendi başına ayrı bir kişilikti; istekleri, anıları ve arzuları olan bir bireydi.

O Jiang eskiden olduğu kişiden çok korkuyordu – dönüşmek üzere olduğu kişiden. Bölünmüş zihninde sığınak buluyordu. Rin bunu elinden nasıl alabilirdi?

Jiang'ın mührünün Sinegard'da yaşadığı onca yıl nasıl hissettirdiğini düşündü. Ya Rin sadece Panteon'dan değil, kendi anılarından da dışlansaydı? Ya kendi zihninde bir duvarın ardında tutsak oluşaydı, mırıldanıp duran bir aptal uzuvlarının ve dilinin kontrolünü alırken ıstıraplı çığlıklar atıyor olsaydı?

Onun yerinde olsa tabii ki özgür olmak isterdi.

Ama ya biri tüm yaptıklarının anılarını silebilseydi?

Suçluluk yok. Kâbuslar yok. Anılarında açık yaralar gibi dokundukça acıyan bölgeler olmazdı. Uyumaya çalışırken çığlıklar duymazdı. Gözlerini her kapattığında yanan bedenler görmezdi.

Belki de bu bir korkağın sığınağıydı. Ama Rin de bunu isterdi.

Ertesi sabah Jiang biraz kendine gelmişti. Zorla uyutulmuş olsa da uyku iyi gelmişti – gözlerinin altındaki gölgeler yok olmuş, yüzündeki dehşet ifadesi yerini uysal bir sakinliğe bırakmıştı.

“Merhaba, Üstat,” dedi Rin, Jiang uyandığında. “Nasıl hissediyorsun?”

Jiang esnedi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Rin şansını zorlamayı denedi. “Kötü bir gece geçirdin.”

“Öyle mi?”

Keyifli umursamazlığı Rin'i sinir etti. “Bana Altan dedin.”

“Ah, gerçekten mi?” Jiang başının arkasını kaşıdı. “Özür dilerim, çok ayıp olmuş. Eskiden o ıslıl ıslıl yavru köpek bakışlarıyla onun peşinde dolanırdın.”

Rin bu yorumu geçiştirdi. Sus, dedi zihninde ufak bir ses. *Konuşmayı bırak, uzaklaş.* Ama Rin'e yetmemişti. Onu zorlamak, ne kadar hatırladığını görmek istiyordu. “Ve benden seni öldürmemi istedin.”

Rin, Jiang'ın gülüşünün tedirgin mi yoksa her zamanki gibi mi olduğunu anlayamadı. Kahkahası tiz, huzursuz edici ve sersemceydi.

“Tanrım, Runin.” Jiang uzanıp Rin’in omzunu sıvazladı. “Sana böyle ufak şeylere takılmamayı öğretemedim mi?”

Jiang’ın tavsiyesi uçarıydı. Ama irtifaları artarken ve hava incelirken, Rin’in seferlerinin günlük gereksinimleri dışında bir şeyi düşünecek zihinsel enerjisi kalmamıştı. Alevleri dağ yollarını ancak katlanılabilir kılıyordu, buz neredeyse eridiği hızla geri donuyordu. Geceleri sıcaklık tehlikeli derecede düşünce askerler onları çağıran hissiz karanlığa yenik düşmemek için birer saatlik nöbetlerle uyumaya başladı.

Sonunda sorunlarının çoğuna Cumhuriyet değil çevresel faktörler sebep oldu. Seferin ilk birkaç gününde Rin gözlerini açık gri göğe dikmiş, koyu renkli şekillerin her an bulutların arasında belirmesini beklemişti. Ama filo gelmedi. Kitay niye takip edilmediklerine dair bir sürü teori öne sürdü – Hesperyalıların yakıtı azalmıştı, dağın sisi körlemesine uçmayı tehlikeli kılıyordu veya filo Örs’te o kadar zarar almıştı ki Hesperyalılar hiçlikten gölgeler çağırabilen bir düşmanın peşinden daha fazla gemi gönderilmesine izin vermemişti.

“Ne yapabileceğimizi gördüler,” dedi subaylara, sesi yapmacık bir özgüvenle doluydu. “Peşimizden gelmenin intihar olduğunu biliyorlar. Nerede olduğumuzu takip ediyor olabilirler. Ama saldırma riskini göze alamazlar.”

Rin onun haklı olması için dua ediyordu.

Bir hafta daha geçti ve gökyüzü hâlâ boştu ama bu, Rin’in içini rahatlatmıyordu. Nezha bir gün daha yaşamalarına izin vermişse ne olmuştu? Yarın fikrini değiştirebilirdi. Hızlı zafer basısına yenik düşebilirdi. Onları bulmak zor olamazdı – Nezha onları dağda takip etmeye değmeyeceğine, bulma ihtimali olan Şamanizm yuvasını aramak için harcayacağı yakıt ve kaynakların fazla bir bedel olduğuna karar verebilirdi.

Rin, attıkları her adımda anlık yok oluş tehdidiyle hareket ettiklerinin farkındaydı. Cumhuriyet saniyeler içinde toplu katliam yapabilecek güce sahipti. Bunu her an bitirebilirlerdi. Ama Rin’in tek yapabileceği ilerlemeye devam etmek ve Nezha onu uzun zaman önce öldürmesi gerektiğini fark ettiğinde çok geç olacağını ummaktı.

BÖLÜM 19

Rin'in hava gemisiyle Chuluu Korikh'e gidiş dünya çok küçük-müş gibi hissettirmişti. Ama Baolei Dağları boyunca yürüyüşleri sonsuz gibiydi ve şimdiye dek yalnızca haritadaki noktalar olarak bildiği dağlar, âdeta İmparatorluk'un tamamından bile büyük bir alan kaplıyordu. Yorucu haftalar işkence gibi, monoton aylara dönüşmüş ve nasıl olduysa yürüyüş o kadar uzamıştı ve tırmanmadıkları an yokmuş gibi gelmeye başlamıştı ki her gün yüzleştikleri dehşetler rutin hâline gelmişti.

Zorlu, dar geçitleri buz kıracakları yerine ipler ve bıçaklarla geçmeyi öğrendiler. İşemeleri gerektiğinde kasıklarına ılık su dökmeyi öğrendiler çünkü aksi hâlde dondurucu soğuk yüzünden soğuk yanıkları oluyordu. Sürekli acı biberli sıcak su içmeyi öğrendiler çünkü onları sıcak tutan tek şey buydu, bu da gecenin yarısını ishal olarak iki büküm geçiriyorlar demekti.

Gözleri kızarıp kaşınmaya başladığında ve görme duyuları saatlerce gittiğinde kar körlüğünün ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrendiler. Etraflarındaki kar yerine ayaklarının altındaki patikaların donuk grisine odaklanmayı öğrendiler. Öğle saatlerinde, güneş beyaz tepelerde başlarını ağrıtabilecek kadar parıldadığında durup parlaklık azalana dek gölgeli çadırlarında oturuyorlardı.

Bu ve diğer birçok şekilde ortama adapte oldular. En iyi Hesperya teknolojisi bile onları öldüremediyse bu dağların da öldüremeyeceğine karar verdiler ve onları gömmeye kararlı olan arazide hayatta kalmanın onlarca yolunu buldular.

Jiang iyileşmedi ama durumu kötüleşiyor gibi de görünmüyordu. Çoğu zaman arabada uslu uslu oturuyor, eski, kör bir bıçakla yarı donmuş ağaç kabuklarından yamuk yumuk hayvan heykelcikleri oyuyordu çünkü Rin ve Daji ona keskin nesneler verecek kadar güvenemiyordu.

Anlamsız söylenmeleri devam etti. Klasik saçma mırıldanma-

larını da geçmişti. Rin onu ne zaman ziyaret etse adını hiç duymadığı kişiler ve olaylarla ilgili hakaretler yağdırmaya başlıyordu. Ona sürekli Altan veya Hanelai diyordu. Kendi adıyla seslendiği çok nadirdi. Daha nadir olansa Rin'e bakmasıydı; sanki Rin aklından kayıp giden anıları kayda geçirmek için orada olan bir tarihçiymiş gibi genellikle yerdeki kara hitap ediyor, kısık sesli bir ivedilikle mırıldanıyordu.

Rin, Jiang'ın Mühür'üne sebep olan anılarla ilgili bir şeyler sorduğunda Daji ağzını açmıyordu. Ama karşılık olarak Jiang'ın diğer mırıldanmaları ile ilgili sorulara cevap veriyor gibiydi. Her gece kamp kurduklarında Rin ve Kitay'la oturup Rin'in Sinegard kütüphanelerinde asla bulamayacağı hikâyeler anlatıyordu. Bu tartışmalar sorgulamaya dönüşüyordu. Rin, Daji'ye ardı ardına sorular soruyor ve Daji de bunlara olabildiğince detaylı cevaplar veriyordu, sanki ufak anıları anlatıp durursa Rin'i önemli sorulardan uzak tutabilirmiş gibi.

Rin, Daji'nin ne yaptığının farkındaydı. Bir şey hakkında yanıltıcı davrandığını biliyordu. Ama ulaşabildiğini aldı. Daji'ye erişim, Nikara tarihinin tüm sırlarını barındıran bir parşömeni açmak gibiydi. Uyum sağlamaması aptallık olurdu.

"Neden Riga, Yin Hanesi'ne bu kadar benziyor?" diye sordu Rin.

"Çünkü onlardan biri," dedi Daji. "Bu bariz olmalı. Babası Yin Zexu'ydı, Ejderha Savaş Lordu'nun küçük kardeşi."

"Vaisra'nın kardeşi mi?"

"Hayır, Vaisra'nın amcası. O zaman Ejderha Savaş Lordu Yin Vara'ydı."

Demek Nezha, Riga'nın yeğeniydi. Rin, Anka'nın Speerluları seçmesi gibi güçlerinin nesilden nesile geçip geçmediğini merak etti. Ama Yinlerin Ejderha ile ilişkisi bambaşkaydı. Riga, Panteon'a gitmiş ve özgürce verilip özgürce kabul edilen bir güç edinmiş gerçek bir şamandı. Nezha ise somut dünyada hiç var olmaması gereken bir yaratığın, sapkın ve kötü bir şeyin kölesiydi.

"Aslında Zexu Savaş Lordu olmalıydı," dedi Daji. "Doğuştan lider karakterliydi. Kararlı, acımasız ve yetenekliydi. Vara daha büyüktü ama bir çocuktuk. Zayıftı, yüzleşmeden korkardı. Korktuğu adamlara daima boyun eğer, kırılmaktan korktuğu için

eğilip bükülürdü. İşgalin başlamasından birkaç yıl sonra Hespervahılar Mugen alyonunu Kızıl Kayalıklar'daki boğaza taşımak istediklerine karar verdiler. Vara kabul etti ve küçük kardeşini Hesperva yük gemilerine kanalda rehberlik etmeye yolladı. Zexu ise kanalı patlayıcılarla doldurup Mugen donanmasını batırdı."

"Zexu'yu sevdim," dedi Rin.

"Adını ilk duyduğumda çoktan ölmüştü," dedi Daji. "Ama Riga bana onunla ilgili çok şey anlattı. Babasına hayrandı. Çok fevri ve atılgandı. Hakarete tahammülü yoktu. Çok iyi anlaşırdınız, tabii önce birbirinizi öldürmezseniz."

"Herhalde Hespervahılar onu öldürttü," dedi Rin.

"Çok isterlerdi," dedi Daji. "Ama henüz açık savaş çıkmamıştı ve soylu bir ailenin üyesini öldürerek bunu tetiklemek istemiyorlardı. Onun yerine Vara, Zexu'yu kuzey At Vilayeti'ne sürdü. Tüm ailesini yollayıp onları nesil kayıtlarından sildirdi. Bu yüzden Arlong'daki sarayda resmi yok. Tanıştığımızda Riga öksüzdü. Mugenliler babasını bir işçi kampında öldürene dek çalıştırmıştı ve zavallı annesine ne olduğunu tanrılar bilir. Onu ilk gördüğümde Riga acınası hâldeydi, bir deri bir kemikti, çöplerden yiyecek çalarak ertesi günü çıkarıyordu."

"Demek çocukken tanıştınız," dedi Kitay.

"Hepimiz işgal altındaki kuzeyde büyüdük. Jiang ve ben yerli olabiliriz. Ya da mültecilerin çocukları." Daji omuz silkti. "Artık hatırlamak imkânsız. Hepimiz ailelerimizi küçük yaşta kaybettik, bize hangi vilayetten olduğumuzu söyleyemedik. Belki de bu yüzden birleşme yanlısıydık. Hiçbir yerden geliyorduk, bu yüzden her yeri yönetmek istedik."

Üçlü'yü küçük çocuklar olarak hayal etmek tuhaftı. Rin'in zihninde dünyaya bu hâlde, güçlü ve tanrısal gelmişlerdi. Tıpkı kendisinin de eskiden olduğu gibi, geçmişte Üçlü'nün sıradan birer ölümlünün yaşamını sürdüklerini hiç düşünmemişti. Genç. Korkmuş. Zayıf.

Nikara tarihinin en kasvetli zamanında büyümüşlerdi. Rin, üçüncü savaştan önce nispeten barış dolu bir ülke görmüştü ama Üçlü sefalete doğmuştu. Baskı, aşağılama ve acıdan başka bir şey görmemişlerdi.

Yaptıkları zulümlere şaşmamalıydı. Bunları haklı bulmalarına şaşmamalıydı.

“Nasıl kurtuldunuz?” diye sordu Rin.

“Mugenliler asker yetiştirmekle ilgileniyordu, çocuk değil. Kimse bizi fark etmedi. Aslında işin en zor kısmı, beni kerhane-nin mamalarından kaçırmaktı.” Daji'nin yüzüne anlaşılmaz bir duygu yansıyıp ânında yok oldu, dudağı büküldü ve kaşı seğirdi. “Nereye gideceğimizi bilmiyorduk, sadece kaçmak istediğimizi biliyorduk. Sınırı geçtikten sonra bozkırda günlerce dolandık ve Ketreyidler bizi bulduğunda açlıktan ölmek üzereydik. Bizi aralarına aldılar. Eğittiler.”

“Sonra onları öldürdünüz,” dedi Rin.

“Evet.” Daji iç çekti. “O bahtsız oldu.”

“Bunun için hâlâ sizden nefret ediyorlar,” dedi Rin, sırf Daji'nin tepkisini görmek için. “Ölmenizi istiyorlar. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece nasıl yapacaklarını planlıyorlar.”

“Bırak nefret etsinler.” Daji omuz silkti. “O zamanlar tüm stratejimiz muhalefeti yok etmek üstüne kuruluydu. Nerede bulabilirsek. Öyle zamanlarda olası tehditleri hayatta bırakamazsın. Tseveri öldüğü için üzgünüm. Jiang'ın onu sevdiğini biliyorum. Ama hiç pişman değilim.”

Belli ki Daji pişman olunacak çok şey yapmıştı. Rin hepsinin detaylarını kurcaladı. Söylediği yalanları anlattırdı. Öldürdüğü rakipleri. Strateji hesabında kurban ettiği masumları. Önce günlerce, sonra haftalarca süren konuşmalarında Daji, Rin'in tahmin edebileceğinden çok daha zalim ve becerikli bir Üçlü resmi çizdi.

Ama yetmezdi. Daji hep eğlenceli hikâyeleri, önemsiz detayları anlatıyordu. Asla çapalarını Mühürlediği günden bahsetmiyordu. Ve sorulmadığı sürece Riga'nın adını anmıyordu. Rin, Riga'nın geçmişiyle ilgili soru sorarsa yanıtlıyordu ama karakteri veya becerileriyle ilgili olabildiğince az ve belirsiz detaylar veriyordu.

“Nasıl biriydi?” diye sordu Rin.

“Görkemli. Çok güzel.”

Rin bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. “Bir resimden bahsediyorsun, adamdan değil.”

“Onu tarif etmenin başka yolu yok. İhtişamlıydı. Bir liderden isteyebileceğin her şey ve daha fazlasıydı.”

Rin bunu hiç tatmin edici bulmadı ama bu soruların hep aynı cevaba varacağını biliyordu. “O zaman onu neden uyuttun?”

"Nedenini biliyorsun."

Rin onu hazırlıksız yakalamaya çalıştı. "O zaman ondan neden korkuyorsun?"

Daji'nin sesi dikkatli, buz gibi sakinliğini korudu. "Ondan korkmuyorum."

"Yalan. İkinci de korkuyorsunuz."

"Ben korkmuyorum—"

"En azından Jiang korkuyor. Uykusunda Riga'nın ismini bağırıyor. Ne zaman ondan bahsetsem irkiliyor. Ve onu dağda ölüme sürüklediğimizden emin gibi. Neden?"

"Riga'yı çok seviyorduk," dedi Daji, etkilenmemiştir. "Ve ondan korktuysak da muhteşem olduğu içindi, büyük liderler zayıfların yüreğinde korku uyandırır."

Rin sinir olarak bir kez daha yöntem değiştirdi. "Hanelai kim?"

Daji bu sefer şaşırmış gibiydi. "O ismi nereden duydun?"

"Soruya cevap ver."

Daji hiçbir şey belli etmeden tek kaşını kaldırdı. "Önce sen."

"Sorqan Sira bir keresinde Hanelai'a benzediğimi söylemişti. Onu tanıyor muydun?"

Daji'nin ifadesinde bir şey değişti. Rin ne olduğunu anlayamadı. Eğlenme? Rahatlama? Bir an önce olduğundan biraz daha rahat görünüyordu ama Rin, neyin değiştiğini bilmiyordu. "Hanelai'ın önemi yok. Hanelai öldü."

"Kimdi?" diye üsteledi Rin. "Bir Speerli mi? Onu tanıyor muydun?"

"Evet," dedi Daji. "Onu tanıyordum. Ve evet, Speerliydi. Hatta bir generaldi. İkinci Haşhaş Savaşı'nda yanımızda savaştı. Hayran olunacak bir kadındı. Çok cesur ve çok aptaldı."

"Aptal mı? Neden—"

"Çünkü Riga'ya karşı çıktı." Daji ayağa kalktı. Belli ki söyleyecekleri bitmişti. "Kafası çalışan kimse Riga'ya karşı çıkmazdı."

Konuşma orada bitmişti. Rin konuyu tekrar açmayı çok kez denedi ama Daji başka bir şey söylemeyi reddetti. Riga'nın tam olarak ne yapabildiğiyle ilgili tek kelime etmedi. Riga'nın Jiang'a ne yaptığından, Jiang'ın nasıl aklını yitirdiğinden veya bu kadar muhteşem ve güçlü birinin Speer saldırısını nasıl kaçırdığından

asla bahsetmedi. Bu boşluklar, Rin'in içlerini belirsiz teorilerle doldurmasına yetecek boyuttaydı ama hikâyenin gittiği yerden hiç hoşlanmıyordu.

Bunun doğru olmasını istemiyordu. İma edilen şey çok can yakıcıydı.

Daji'nin ona bir konuda yalan söylediğini biliyordu ama bir parçası gerçeği öğrenmek istemiyordu. İnanmazlıkla yürümeye devam etmek ve bu savaşın Ejderha İmparator'u uyandırdıklarında biteceğine inanmak istiyordu. Ama geçmiş, zihnini açık bir yarada dolanan dil gibi dürtüp duruyor ve bilmemenin, karanlıkta tutulmanın ıstırapı gittikçe katlanılmaz hâle geliyordu.

Sonunda Rin, cevapları Jiang'dan almaya karar verdi.

Bu zor olacaktı. Onu yalnız başına yakalamalıydı. Daji gece gündüz sürekli Jiang'ın yanı başındaydı. Beraber uyuyor, yürüyor ve yiyorlardı. Kampta genellikle kafa kafaya verip Rin'in ancak tahmin edebileceği bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Rin Jiang'la konuşmaya her çalıştığında Daji orada, duyabileceği bir yerde dikiliyordu.

Birkaç saatliğine de olsa Daji'yi etkisiz hâle getirmeliydi.

"Bana güçlü bir doz afyon ruhu getirebilir misin?" diye sordu Kitay'a. "Gizlice?"

Kitay ona endişeli endişeli baktı. "Neden?"

"Benim için değil," dedi Rin aceleyle. "Engerek için."

Kitay'ın anladığı yüzünden okunuyordu. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Umurumda değil," dedi Rin. "Öğrenmem gerek."

Daji'yi uyuşturmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Bir şahin gibi tetikte olabilirdi ama yürüyüşün zorlukları herkes gibi onu da tüketiyordu. Onun bile uyuması gerekiyordu. Rin'in yalnızca Daji'nin çadırına sızıp afyon ruhuna batırılmış bir havluyu yüzü rahatlayana dek yarım dakika kadar ağzının üstünde tutması gerekti. Hala bilinçli olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarını birkaç kez Daji'nin kulağının yanında şıklattı. Daji kıpırdamadı.

Sonra Rin, Jiang'ı sarsarak uyandırdı.

Jiang kâbuslarının birine hapsolmuştu. Uykusunda irkildikçe

şakaklarında boncuk boncuk ter birikmişti, kulağa Mugence ve Ketreyid kanşımı gibi gelen anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu.

Rin, Jiang'ın kolunu çimdikleyip eliyle ağzını kapattı. Jiang'ın gözleri anında açıldı.

"Çıglık atma," dedi Rin. "Yalnızca konuşmak istiyorum. Anhyorsan kafa sallama."

Mucizevi bir şekilde Jiang'ın yüzündeki korku yok oldu. Başını sallayınca Rin rahatladı.

Jiang doğrulup oturdu. Soluk gözleri çadırdaki dolanıp Daji'nin hareketsiz bedeninde durdu. Rin'in ne yaptığını tahmin etmiş gibi dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Ölü değil, değil mi?"

"Sadece uyuyor." Rin ayağa kalkıp kapıyı gösterdi. "Hadi. Dışarı çıkalım."

Jiang itaatkârca onu takip etti. Dağın kıyısına, uluyan rüzgârın söylediklerini başkalarının duymasını engelleyeceği bir yere ulaştıklarında Rin, Jiang'a döndü ve sordu, "Hanelai kim?"

Jiang'ın yüzü asıldı.

"Hanelai kim?" diye tekrarladı Rin sert sert.

Deneyimlerinden Jiang'ın yalnızca bir veya iki dakika akli başında kalabileceğini biliyordu, o kısa zamanı etkili kullanmalıydı. Kitay'la bütün günü önce ne soracağını tartışarak geçirmişti. Yeni bir araziye zifiri karanlıkta keşfetmeye çalışmak gibiydi, bilmedikleri çok şey vardı.

Sonunda Hanelai'da karar kılmışlardı. Altan dışında, Hanelai, Rin'in kim olduğunu unuttuğunda Jiang'ın en sık kullandığı isimdi. O ismi sürekli ya uykusunda ya da huzursuz halüsinasyonlarında tekrarlıyordu. Belli ki Hanelai, Jiang'ın acı, korku ve dehşetle ilişkilendirdiği isimdi. Hanelai, Üçlü'yü Speerlilere bağlayan kişiydi. Jiang onlardan ne saklıyorsa kilit nokta Hanelai'di.

Şüpheleri haklı çıktı. Jiang ismi duyunca ürperdi.

"Bunu yapma," dedi.

"Neyi?"

"Lütfen beni hatırlamaya zorlama." Gözleri bir çocuğunki gibi korkuyla kocaman olmuştu.

Masum değil, diye hatırlattı Rin kendine. O da kendisi ve Daji gibi bir canavardı. Hatırlamıyor numarası yapsa da Sorqan Sira'nın kızını ve Ketreyid klanının yarısını gülümseyerek katletmişti.

“Unutma lüksün yok,” dedi Rin. “Ne yaptıysan unutmayı hak etmiyorsun. Bana Hanelai’dan bahset.”

“Anlamıyorsun.” Jiang başını delicesine salladı. “Sen üsteledikçe, o daha da yaklaşıyor, diğeri—”

“Sen istesen de istemesen de geri dönecek,” diye çıkıştı Rin. “Sen yalnızca bir paravansın. Yaptıklarınla yüzleşmekten ödün koptuğu için yarattığın bir illüzyonsun. Ama sonsuza dek saklanamazsın, Üstat. İçinde gıdım cesaret kaldıysa bana anlatırsın. Bunu bana borçlusun. Bunu ona borçlusun.”

Son kelimeleri o kadar hiddetle söylemişti ki Jiang irkildi.

Rin boşlukta aranıyor, hangisi tutacak diye ortaya cümleler atıp duruyordu. Hanelai’ın Jiang için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ama şaşırtıcı şekilde bu işe yaramış gibiydi. Jiang kaçmadı. Daha önce yaptığı gibi kendi içine kapanıp zihni geri çekilirken gözleri donuklaşmadı. Uzun uzun Rin’e baktı, korkmuş veya şaşkın değil, *düşünceli* görünüyordu.

Uzun zamandır ilk kez, Rin’in Sinegard’da tanıdığı adam gibiydi.

“Hanelai.” İsmi uzun uzun söyledi, her hece bir iç çekiş gibiydi. “Benim hatamdı.”

“Ne oldu?” diye sordu Rin. “Onu öldürdün mü?”

“Ben...” Jiang yutkundu. Sonraki kelimeler ağzından hızla ve sessizce döküldü, uzun zamandır dilinin altında tuttuğu bir zehir gibi. “Benim istediğim – onu ben seçmedim. Riga bensiz karar verdi ve Daji çok geç olana dek bana söylemedi ama onu uyarmaya çalıştım—”

“Dur,” dedi Rin şaşkın şaşkın. “Onu ne hakkında uyarmaya çalıştın?”

“Hanelai’ı durdurmalıydım.” Rin’i duymamış gibi konuşmaya devam etti. Bu artık bir diyalog değildi; Jiang Rin’le konuşmuyordu, kendi kendine konuşuyordu, şimdi konuşmazsa bir daha şansı olmayacağından korkarcasına kelimeler ağzından bir fırtına gibi dökülüyordu. “Hanelai ona söylememeliydi. Yardım istiyordu ama asla alamayacaktı, bunu biliyordum. Çocuklar olmasa vazgeçerdi—”

“Çocuklar mı?” diye tekrarladı Rin. *Hangi çocuklar?* Jiang ne-

den bahsediyordu? Bu hikâye çok daha karmaşık ve ürkütücü bir hal almıştı. Rin'in zihni delicesine dönüyor, mantıklı bir hikâye oluşturmaya çalışıyordu ama bunun ima ettiği her şey onu dehşete düşürüyordu. "Altan gibi çocuklar mı? Benim gibi mi?"

"Altan mı?" Jiang gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hayır – zavallı çocuk, hiç kurtulamadı—"

"Nereden kurtulamadı?" Rin, Jiang'ın yakasını tutup kaçmadan önce gerçeği yakalamaya çalıştı. "Jiang, kimim ben?"

Ama o an geçmişti. Jiang boş gözlerle ona baktı. Cevapları bilen adam gitmişti.

"Siktir!" diye bağırdı Rin. Yumruğundan kıvılcımlar fırlayıp Jiang'ın tuniğinin önünü tutsüledi.

Jiang geri çekildi. "Özür dilerim," dedi usulca. "Ben... lütfen bana zarar verme."

"Ah, tanrılar aşkına." Rin koca bir adamın böyle çocuk gibi sinmesine katlanamıyordu. Utançtan kusmak istiyordu.

Rin, Jiang'ın kolunu yakalayıp onu çadırına geri sürükledi. Jiang tek kelime etmeden komutlarına uydu, Daji'ye tek bir bakış bile atmadan battaniyesine tırmandı.

Rin çıkmadan önce Jiang'a bir yudum afyon ruhu çayı içirdi. Uykusu huzurlu, rüyasız olacaktı. Ve ertesi gün olanları birine anlatacak olursa da Rin her zamanki gibi saçmaladığını söyleyebilirdi.

"Tüm söylediği bu mu?" diye sordu Kitay yüzüncü kez. "Çocuklar olmasa?"

"Ağzından alabildiğim bu." Rin yokuş yukarı ilerlerken bir ağır ayağını diğerinin önüne koydu. Güneş doğduğundan beri sadece bir saattir ilerliyorlardı ama Rin o kadar yorgundu ki günü nasıl atlatacağını bilmiyordu. Jiang'ın kelimeleri zihninde yankılanırken uyuyamamıştı. Şimdi de ilk söylediği ankinden anlamlı değillerdi; binlerce cevapsız sorusundan binlercesi daha doğmuştu. "Kimin çocuğu olduğunu, nerede olduğunu—"

"Speerli çocukları olmalı herhalde," dedi Kitay. "Değil mi? Işın içinde Hanelai varsa başka seçenek yok."

Bunu zaten söylemişti. Tüm sabah aynı şeyi tartışıp durmuşlardı ama nispeten emin oldukları tek sonuç buydu. Jiang,

Hancelai'a ve Speerli çocuklarına bir şey yapmıştı ve hâlâ bunun suçluluğuyla kendini paralıyordu.

Ama ne?

"Bu çok anlamsız," dedi Kitay bir sessizlikten sonra. "Çok fazla bilinmeyen var. Varsayımlarla hikâye oluşturamayız. Yirmi yıl önce ne olduğuna dair fikrimiz yok."

"Bunu tekrarlamazsak," dedi Rin.

Kitay ona yan yan baktı. "Bunu tekrar yapacak mısınız?"

"Rin." Rin cevap veremedi Venka kıpkırmızı bir suratla yanlarına geldi. Genellikle Venka arkadan yürüyor, geride kalanları ve ayrılanları gözlüyordu. "Bir sorun var."

Rin birliklere durmalarını işaret etti. "Ne oldu?"

"İki kız." Venka'nın suratında tuhaf bir ifade vardı. "Askerler... şey, yani, onlar—"

"Onlara dokundular mı?" diye sordu Rin sertçe. Cinsel saldırı politikasını açık açık belirtmişti. İlk kez iki asker gecenin bir yarısında genç bir kadını köşeye sıkıştırdığında Rin ve Venka onları hadım edip penislerini ağızlarına teperek onları kan kaybından ölmeye terk etmişlerdi. Bir daha böyle bir olay tekrarlanmamıştı.

"O değil," dedi Venka hemen. "Ama üstlerine çullanıyorlar. Ceza talep ediyorlar."

Rin kaşlarını çattı. "Ne için?"

Venka çok rahatsız olmuş gibiydi. "Bedenlere zarar vermekten."

Rin aceleyle Venka'yı birliğin arkasına kadar takip etti.

Kalabalığı aştıklarında ilk gördüğü bir cesetti. Maymun Savaş Lordu'nun eski subaylarından biri olduğunu fark etti. Kolları ve bacakları kesime hazırlanmış gibi iki yana açılmıştı. Gövdesi bir ayı gelip iki ısıruk almış gibiydi – biri göğsünde, biri midesine yakın.

Rin kızları gördüğünde ikisi de elleri arkalarına bağlanmış şekilde diz çökmüştü. Elleri kanlıydı. Ağızları ve çeneleri de.

Rin ne olduğunu anlarken midesi bulandı.

"Yanmalılar," diye hırladı bir asker – Gurubai'nin adamlarından bir diğeri. Uzun boylu kızın başında dikilmiş, kellesini uçurmaya hazır gibi eli kılıcında bekliyordu.

"Onu öldürdüler mi?" diye sordu Rin hemen.

“Ölüydü.” Uzun boylu kız başını kaldırdı, bakışları meydan okuyucuydu. “Zaten ölüydü, hastaydı, biz öldürme—”

“Kapa çeneni, orospu.” Asker, çizmesini kızın beline indirdi. Kızın ağzı kapanıp gözleri acıyla kocaman olsa da inlemedi.

“Çözün onları,” dedi Rin.

Askerler hareket etmedi.

“Bu ne, mahkeme mi?” Rin sesini yükseltip mağarada çok kolay gelen o tınıyla doldurmaya çalıştı. “Adaleti sağlamak benim işim, sizin değil. Çözün ve rahat bırakın.”

Asık suratlarla dediğini yapıp yürümeye devam ettiler. Rin kızların karşısında diz çöktü. Onları önce tanımamıştı ama Kovan’da orduya kattığı kızlardı – soluk tenli, güzel, kimsesiz kız ve utangaç, çilli kardeşi. Suratları sıska ve küçülmüştü ama Rin, gözlerindeki sert, zalim bakışları tanıdı.

“Pipaji?” Sonunda isimleri aklına geldi. “Jiuto?”

Duyduklarını belli etmediler. Pipaji, Jiuto’nun kollarını ovuyor, kardeşinin inlemelerini sessiz fısıltılarla avutuyordu.

“Onu yediniz,” dedi Rin çünkü başka ne diyeceğini bilemedi. Bu çok tuhaf, çok beklenmedikti. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Ölüydü dedim ya.” Pipaji korkuyorsa da saklamakta çok iyiydi. “Onu bulduğumuzda nefes almıyordu.”

Yanında Jiuto parmak uçlarını emiyordu.

Rin şaşkın şaşkın onlara baktı. “Bunu yapamazsınız. Bu... yani, bu saygısızlık. Bu iğrenç.”

“Bu yiyecek.” Pipaji ona sıkılmış gibi baktı – ancak açlığın sebep olabildiği boş, kayıtsız bakış. *Hadi*, diyordu gözleri. *Öldür beni. Hissetmem bile.*

Rin, cesedin ilk görüldüğü kadar zarar görmüş olmadığını fark etti. Kardaki kan izleri böyle görünmesine sebep oluyordu. Kızlar yalnızca iki düzgün kesik atmıştı. Biri kalbin, biri karaciğerin hizasındaydı. Doğrudan en çok besin sağlayacak organlara yönelmişlerdi, bu da daha önce cesetlerden yiyecek et çıkardıkları anlamına geliyordu. Artık iyice ustalaşmışlardı – yalnızca ilk kez yakalanmışlardı.

Ama Rin ne yapabilirdi ki? Onları açlıktan ölmeye mi zorlayacaktı? Yiyecek paylarıyla yetinmelerini söyleyemezdi. Herkese

yetecek kadar yoktu. Rin'in yeteri kadar yiyeceği vardı tabii ki; o generaldi, Speerliydi, bu birlikte aç kalmasına izin verilmeyecek tek kişiydi. Pipaji ile Jiuto ise önemli değildi, eğitilmiş askerler bile değillerdi. Harcanabilirlerdi.

Onları hayatta kalmak istedikleri için cezalandırabilir miydi?

"İstediginiz her şeyi alıp bir çantaya koyun," dedi sonunda. Ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu ama o an söylenebilecek en uygun şey gibi gelmişti. "Yapraklara sarın ki kan sızmasın. Kimse bakmazken yiyin. Sizi yine yakalarlarsa parçalarlar ve ben de yardım edemem. Anlıyor musunuz?"

Pipaji'nin dili alt dudağının kenarındaki kanı yaladı.

"Anlıyor musunuz?" diye tekrarladı Rin.

"Nasıl dersen," diye mırıldandı Pipaji. Jiuto'ya işaret etti. Tek kelime etmeden cesedin üstüne eğilip organları ustalıkla çıkarmaya devam ettiler.

İnsan eti yemeye başlayanlar sadece Pipaji ve Jiuto değildi. Onlar yalnızca ilkti. Sefer uzadıkça yemek tedariklerinin yetmeyeceği bariz olmuştu. Ordu günde bir pay kuru, tuzlanmış mayau* ve bir bardak pirinç lapasıyla yetiniyordu. Ellerinden geldiğince doğadan yiyecek topladılar –askerlerin bazıları açlıklarını bastırmak için ağaç kabuğu yutmaya bile başlamıştı– ama bu rakımda bitki örtüsü azdı ve görünürde yaban hayatı yoktu.

Bu yüzden Rin cesetlerin –genellikle soğuk yanığı veya açlıktan ölenlerin– parçalanıp çiğ veya pişmiş yendiği ve yolluk olarak alındığı söylentileri dolaşmaya başladığında şaşırmadı.

"Hiçbir şey söyleme," diye tavsiye etmişti Kitay. "İzin verirsen onları dehşete düşürürsün. Yasaklarsan senden nefret ederler. Ama sesini çıkarmazsan bildiğini inkâr edebilirsin."

Rin de başka seçenek göremiyordu. Bu yürüyüşün zor olacağını biliyordu ama umutları her geçen gün daha da azalıyordu. Yolculuğun başında çok iyi olan moraller iyice düşmeye başlamıştı. Rin'le ilgili şikâyetler ve görüş ayrılıklarının fısıltıları yayılmaya başlamıştı. *Nereye gittiğini bilmiyor. Sinegard'da okumuş ama lanet olası dağda yolunu bulamıyor. Bizi buraya ölmeye getirdi. Birlikte düzen kalmamıştı. Askerler düzenli olarak emirlerini*

* Mayau (馬友), tuzda kurutulmuş bir tür balık. –yhn

umursamıyor veya duymuyordu. Sabahları kampı toplayıp yürüyüşe başlamak neredeyse bir saat sürüyordu. Terk edip gidenler önce birkaç kişiydi, sonra düzinelerceye dönüştü.

Venka peşlerinden arama grupları göndermeyi teklif etti ama Rin buna gerek görmedi. Ne işe yarayacaktı ki? Terk edenler kendilerini ölüme mahkûm etmişti – yalnız başlarına günler içinde donar veya açlıktan ölürlerdiler. Sayılarının nihai zafer veya yenilgide önemi yoktu.

Tek önemli olan Tianshan Dağı'ydı. Gelecekleri siyah beyazdı – ya Riga'yı uyandıracak ya da öleceklerdi.

Günler birbirine karışmaya başladı. Bir anki tekdüze ıstırapla bir sonraki arasında bir fark yoktu. Akıl almaz derecede yorgun olan Rin, bedeninden uzaklaşmaya başlamıştı. Kendini bir katılımcı değil de çok güzel ve intihara meyilli bir mücadeleyle, çok önceden gerçekleşip efsanelere geçmiş bir olayla ilgili bir gölge oyunu izleyen bir seyirci gibi hissediyordu.

Artık hiçbiri insan değildi de hikâyelerdi; duvarlardaki parşömenleri süsleyen resimlerdi. Arazi onlar yürüdükçe etraflarında beliriyor, yolculuklarının efsanevi durumuna uymak için parlıyor, netleşiyor, güzelleşiyordu. Kar daha saf bir beyazdı. Sis yoğunlaşıyor, çevrelediği dağlar daha soyut, daha bulanık görünüyordu. Gökyüzünün rengi daha açık bir maviydi, sıcak bir yaz günü göğü değil de tuvale tavşan kılı fırçayla çizilmiş bir sulu-boya tonu gibi.

Kuyrukları bedenlerinin üç katı uzunluğunda kızıl kuşlar gördüler. Ağaç kabuklarına işlenmiş, oyulmuş değil kendiliğinden oluşmuş, insan yüzleri gördüler – onların geçişini telaşsızca ve gücenmeksizin izleyen sakin, mutlu ifadeler. Yaklaştıklarında Rin'in yumuşak kulaklarını okşayabileceği kadar sabit duran beyaz geyikler gördüler. Onları avlamaya çalışıp başaramadılar, geyikler çeliği görür görmez kaçıyordu. Rin buna içten içe memnun oldu çünkü o kadar güzel bir şeyi yemek doğru gelmiyordu.

Rin bunların yorgunluğun sebep olduğu halüsinasyonlar olup olmadığını bilmiyordu. Öyleyse de toplu halüsinasyonlardı – doğmakta olan ulusun hoş, efsanesi ortak görüleri.

Bu arazinin hâlâ nefes kesici güzellikte olduğunu, On İki Vilayet'in kalbinde kan, çelik ve topraktan fazlası olduğunu ha-

tırlamak harikaydı. Yüzyıllarca süren savaşların ardından bu ülke hâlâ tanrıların tuvaliydi, onların ilahi özleri dünyalar arası çatlaklardan sızıyordu.

Belki de bu yüzden Hesperyalılar Nikan'ı kendilerinin yapmak istiyordu. Rin onların ülkelerini ancak terk ettikleri sömürgelerden çıkarımlar yaparak hayal edebiliyordu ama sıkıcı bir yer hayal etti, giydikleri cüppeler kadar gri ve iç karartıcıydı; belki de bu yüzden cafcacı şehirlerini parlayan ışıklar ve gürültülerle doldurmak zorunda kalıyorlardı: Dünyalarının özünde ilahiyattan yoksun olduğu gerçeğine karşı çıkmak için.

Belki Federasyon'un amacı da buydu. Tanrılarla konuşmak istemeseler neden çocukları öldürüp koca bir ülkeyi rehin alsınlar ki? Modernleşen dünyanın büyük imparatorlukları, unuttukları şeyler karşısında deliye dönmüş, bu yüzden hâlâ hayal kurabilenleri katletmeye karar vermişti.

Ayakları soğuktan hissizleşmiş ve onları karda sürüklerken zar zor hisseder hâle gelmişken, parlak beyazlık yüzünden şakakları zonklayıp görüşünde kızıl ışıklar çakarken Rin'i devam etmeye ikna eden buydu – evrenin gerçeği onlardan yana olduğu için hayatta kalacakları ve galip çıkacakları vaadi. Çünkü bu arazinin tuhaf güzelliğini ancak kaotik ve anlaşılmaz Panteon açıklayabilirdi ve Hesperyalılar çaresiz düzen takıntılarıyla bunu anlayamazdı.

Bu yüzden Rin yürümeye devam etti çünkü yolculuğun sonunda ilahi kurtuluşlarının beklediğini biliyordu. Yürümeye devam etti çünkü her adım onu tanrılara yaklaşıtıyordu.

Bir sabah birkaç adım önündeki Kitay aniden durana dek yürümeye devam etti. Kalbi korkuyla çarparak gerildi ama Kitay arkasına döndüğünde gülümsüyordu.

Kitay bir yeri işaret etti ve Rin onun bakışlarını takip edince kardan usulca başını uzatan tek bir mavi orkide gördü.

Derin bir nefes verip ağlama isteğini bastırdı.

Orkideler şimdiye dek yürüdükleri rakımlarda yetişmezdi. Ancak daha alçakta, vadilerde ve dağ eteklerinde yetişirlerdi.

Köpek Vilayeti'ne ulaşmışlardı. İnşe geçmişlerdi. Bundan sonra yokuş aşağı yürüyeceklerdi.

BÖLÜM 20

On iki vilayet arasında Köpek Vilayeti, Imparatorluk'un en çorak yeri idi.

Sıçan Vilayeti çok fakirdi; Maymun Vilayeti verimsiz, geri kalmış bir bölgeydi ve Domuz Vilayeti de haydut kaynayan kanunsuz bir düzlüktü. Ama Köpek Vilayeti uzakta, dağlık ve o kadar az nüfusluydu ki sığırların sayısı insanlardan fazlaydı – belki de bu yüzden Cumhuriyet hâlâ burayı işgal etmemişti.

Rin ve askerleri dağlardan Scarigon Platosuna indiklerinde medeniyete dair hiçbir iz göremediler.

Rin, Köpek Savaş Lordu ve ordusunun onları Baolei Dağları'nın eteğinde bekleyeceği umudunun aptalca olduğunu farkındaydı. O buluşma hep boş bir rüyaydı, yürüyüşe başladıklarından beri devam etmeleri için güneylilere söylediği bir yalandı. Örs'ten kaçalı o kadar uzun zaman olmuştu ki yalanına kendi de inanmaya başlamıştı.

Hâlâ müttefik bulabilirlerdi. Köpek Vilayeti büyük, açık bir araziydi ve sınırının ancak güneydoğusuna ulaşmışlardı. Belki de Köpek Vilayeti'nin meşhur göçebe koyun ve sığırlarını bulabilirlerdi. Ama Rin, gözlerini uzak diyarlara dikip ufukta siluetlerin belirmesini beklemenin onu delirteceğini biliyordu.

Yardım geleceğini varsayamazlardı. Tek seçenekleri Tianshan Dağı'na yalnız ilerlemektir.

Platodaki yürüyüşleri dağlardaki yolculuklarından çok daha hızlı ilerledi. Hâlâ çok yorgunlardı, sayıları hâlâ açlık ve hastalık yüzünden azalıyordu. Ama artık zemin ayaklarının altından kaymadığından ve hava öldürecek kadar soğuk olmadığından, her gün Baolei Dağları'nda ilerleyebildiklerinden üç kat daha fazla yol alıyorlardı. Moralleri düzelmişti. Görüş ayrılığı fısıltıları azalmıştı. Ve Tianshan dağ sırası gittikçe yaklaşıyordu, artık ufukta bulanık bir çizgi değil, kuzey göğüne karşı net, çıkıntılı bir silu-

etti. Rin gerçekten ulaşabileceklerini ummaya başladı. Şimdiye dek fantazi gibi görünen tüm planları, Üçlü ile ilgili konuşmaları hakikaten gerçekleşebilirdi.

Rin sadece gerçekleşirse ne yapacağına hâlâ karar vermemişti.

“Rin.” Kitay omzunu dürttü. “Bak.”

Rin dalgın dalgın, yarı uyur geziyordu. “Ne?”

Kitay kafasını yerden kaldırması için Rin’in çenesini tuttu. İşaret etti. “Şurada.”

Rin gördüğüne inanamadı ama birliğin tezahüratı herkesin aynı şeyi gördüğünü doğruladı – bir kasabanın bozkırda gayet net görünen silueti. Yuvarlak kulübelerin çatılarından çıkan yoğun dumanlar sığınak, sıcaklık ve pişmiş yemek vadeliyordu.

Birlik adımlarını hızlandırdı.

“Bekleyin,” dedi Rin. “Dost olup olmadıklarını bilmiyoruz.”

Kitay ona alaycı bir bakış attı. Etraflarında güneyliler elleri silahlarında yürüyordu. “Davet edilip edilmediğimizin önemi olduğunu sanmıyorum.”

“Zannettiğimden ufakmışsın,” dedi Köpek Savaş Lordu Quan Cholang.

Rin omuz silkti. “Bunu bana söyleyen son kişiyi parçalattım.”

Detay vermedi. Önündekileri çiğnemekle meşguldü – sert, kuru koyun eti, buharda pişmiş pütürlü ekmekler, et suyu lapası ve hepsinin üstüne bir bardak soğuk, ekşi sığır sütü. Aslında çok kötüydü – Köpek Vilayeti’nin sert ve tatsız yemekleriyle hep dalga geçilirdi. Ama aylarca dağlarda kaldıktan sonra dili, acı biberli suyun yakışı dışındaki her türlü tada açtı.

Kaba davrandığını biliyordu. Ama biri onu aktif olarak öldürmeye çalışmadığı sürece yemek yemeye devam edecekti.

Sulu kuzu iliğinin son lokmasını da kemikten emdi, derin, tatmin dolu bir nefes aldı ve ellerini pantolonuna sildi.

“Seni hiç tanımıyorum,” dedi doğrudan. “Lider değişikliği mi oldu?”

Önceki Köpek Savaş Lordu’nu bir kez, çok kısa bir süre için, İmparatoriçe’nin Lusan’daki savaş sonrası zirvesinde görmüştü. Rin’de pek bir izlenim bırakmamıştı, hatlarını ancak şimdi birlikte yemek yediği adamın daha zayıf, daha uzun boylu ve çok

daha genç olduğunu bilecek kadar hatırlıyordu. Ama yüzündeki benzerlikleri de fark edebiliyordu – Cholang'ın, Rin'in babası olduğunu düşündüğü adamlarla aynı uzun, kısık gözleri ve geniş bir alnı vardı.

Cholang iç çekti. "Babama Vaisra'nın davetine yanıt vermemesini söyledim. Ejderha Savaş Lordu'nun yalnızca konuşmak istemeyeceğini bilmeliydi."

"Aptallık etmiş," diye onayladı Kitay. "Vaisra kafasını geri yolladı mı?"

"Vaisra asla o kadar merhametli davranmaz." Cholang'ın sesi katılaştı. "Köpek Vilayeti teslim olmazsa babamı canlı canlı yüzüp tabaklanmış derisini bana yollamakla tehdit eden bir dizi parşömen yolladı."

Kitay'ın sesi yargısız, tamamen duygusuzdu. "Sen de babanı ölüme terk ettin."

"Babamın nasıl bir adam olduğunu biliyorum," dedi Cholang. "Boyun eğmektense kendi bıçağının üstüne düşmeyi yeğler. Vaisra bir paket yolladı. Açmadım, gömdüm."

Konuşmayı bitirirken sesi hafifçe titredi. *Çok genç*, diye fark etti Rin. Cholang bir general gibi duruyor, adamları da ona general muamelesi yapıyordu ama sesi, güneşten yıpranmış teninin ve dağınık sakalının saklayamadığı bir kırılğanlığı ele veriyordu.

Cholang da tıpkı onlar gibiydi. Genç, korkmuş ve ne yaptığına dair hiçbir fikri olmasa da öyleymiş gibi davranmak için elinden geleni yapan biri.

Kitay kampı işaret etti. "Bu kalıcı başkent değil sanırım?"

Cholang başını salladı. "Gorulan çok güzel bir yer. Dağ yamacına oyulmuş tapınaklar, baktığın her yerde koca binalar kadar büyük, görkemli heykeller. Sepette babamın kafası olduğuna inandığım bir şey gönderdikleri an orayı terk ettik. Kendi yatağında bıçaklanmaya pek hevesli değildim."

"Şimdilik rahat bırakılmış gibisiniz," dedi Rin.

Cholang ona buruk bir bakış attı. "Sadece daha önce Nikara satranç tahtasında önemli bir yerimiz olmadığı için. Kimse bizimle ne yapacağını bilmiyor."

Bu doğrudu. Köpek Vilayeti hep İmparatorluk siyasetinin dışında kalmıştı. Güç merkezlerinden, herhangi bir rejimin bo-

yundurugunu hissetmeyecek kadar uzaktaydılar ama imparatorların hiçbirisi onları daha çok kontrol etmeye çalışmamıştı çünkü az nüfuslu, kurak platoda kontrol etmeye degecek pek bir şey yoktu. Köpekler geçinmek için hayvan güdüyordu ve ticaret yapmıyorlardı. Toprakları bir şey yetiştirmeye elverişli değildi, ince, taşlık toprakta ot dışında bir şey büyümüyordu.

“Ama Cumhuriyet’in sizi sonsuza dek görmezden gelmeyeceğini biliyor olmalısın,” dedi Rin.

“Farkındayız.” Cholang iç çekti. “Muhtemelen prensip meselesi. Rejim değişiklikleri mutlak kontrol gerektirir. Aksi hâlde, daha yönetmeye başlamadan temelinde çatlaklar varsa kötü örnek olur.”

“Sadece o değil,” dedi Kitay. “Minerallerinizden. Nezha bana Hesperyalıların bunu tartıştığını söyledi. Bu platonun altında kömür, tungsten ve gümüş olduğunu düşünüyorlar. Çok heyecanlılar, burayı ele geçirmenin güvenli olduğuna karar verdikleri anda toprağı delmek için çeşit çeşit makineler hazırlamışlar.”

Cholang şaşırmamıştı. “Güvenli tanımları da bizim tamamen yok edilmemizi kapsıyordur.”

“Sayılır,” dedi Kitay.

“O zaman hemfikiriz,” dedi Rin hevesle. Belki biraz fazla hevesle –kendi sesindeki çıplak açlığı duyabiliyordu– ama Güney Ordusu o kadar uzun zamandır yürüyordu ki bu ittifakı somutlaştırmak için en ufak umut kırıntılarına tutunuyordu. “Sizin bize ihtiyacınız var. Bizim size ihtiyacımız var. Bize sunabileceğiniz misafirperverliği kabul edip –askerlerim aç ama disiplinlidir– sonra gücümüzü belirleyebiliriz—”

Cholang bir elini kaldırarak lafını kesti. “Burada müttefik bulamazsın, Speerli.”

Rin bocaladı. “Ama Cumhuriyet sizin düşmanınız.”

“Cumhuriyet bu platodaki yaptırımlarına sizin seferinizle beraber başladı.” Cholang’ın sesinde düşmanlık yoktu, yalnızca tedbirli bir pes ediş vardı. “Kendimizi zor idare ediyoruz. Ve sabit savunmalarımız yok. Nüfusumuz hep diğer vilayetlerden çok azdı, üstelik yay ve tarım aletleri dışında silahımız yok. Barutumuz hiç yok. Size güzel bir yemek ve bir gece konaklama sunabilirim. Ama bir ordu arıyorsanız burada bulamazsınız.”

Rin bunu biliyordu. Cholang'ın kampındaki bariz fakirliği fark etmişti. Köpek Vilayeti'nin boyutunu, Cholang'ın kişisel muhafızlarının sayısından tahmin edebiliyordu. Buranın yerleşik direniş kurabileceği bir yer olmadığını biliyordu – fazla çıplak, fazla açıkta ve hava saldırılarına karşı fazla savunmasızdı. Burada ordu olmadığını biliyordu, yelkenli balonları alt edebilecek bir ordu hiç yoktu.

Ama buraya ordu için gelmemiştir.

“Bunun asker sayısı ile alakası yok,” dedi Rin. “Yalnızca bize dağlarda rehberlik edebilecek birine ihtiyacımız var.

Cholang'ın gözleri kısıldı. “Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?”

Rin uzaktaki dağ sırasını işaret etti.

Cholang'ın gözleri kocaman oldu. “Tianshan Dağı?”

“Orada kazanmamıza yardımcı olacak bir şey var,” dedi Rin. “Ama bizi oraya götürmeniz gerek.”

Cholang şüpheli görünüyordu. “Ne olduğunu söyleyecek misin?”

Rin Kitay'la baktı, Kitay başını iki yana salladı.

“Bilmemen daha iyi,” dedi dürüstçe. “Kendi subaylarım bile bilmiyor.”

Cholang sessizdi, Rin'i inceliyordu.

Rin onun tereddütünü anlıyordu. Yeni savaş lordu olmuştu, babasının cinayetinin yükü omuzlarındaydı ve çok az seçeneği olsa da halkını hayatta tutmaya çalışıyordu. Cumhuriyet'in en çok aranan figürü olan Rin ise karşısına dikilmiş, tedbiri bırakıp bilemeyeceği bir sebep için uzaktaki bir dağa tırmanmasına yardım etmesini istiyordu.

Bu teklif çok saçmaydı. Ama Cholang babasının ölümünün ardından bunun tek seçeneği olduğunu biliyor olmalıydı. İsyan çok saçmaydı. Umut çok saçmaydı. Cholang'ın sessizliği uzayıp kışları çatıldıkça Rin, onun da bunun farkında olduğundan daha çok emin oluyordu.

“O dağla ilgili hikâyeler anlatıyorlar,” dedi sonunda.

“Ne hikâyesi?” diye sordu Rin.

“Orada duvar kadar yoğun sis var,” dedi Cholang. “Yollar, yol gibi davranmıyor, seni dolandırıp duruyorlar, kendi etrafında dönüyorsun. Yolunu kaybedersen bir daha asla bulamıyorsun. Ve zirveye ulaşan kimse canlı dönmedi.”

“Üç kişi döndü,” dedi Rin. “Ve dört olmak üzere.”

Cholang o akşam onları yerleşkelerinde ağırladı. “Pek sığınak sağlamıyor,” diye özür diledi. “Burası geçici bir karakol, çok rahat olmayacak. Ve herkese yetecek yerimiz yok. Ama sizi besleyebilir, battaniye verebiliriz ve doktorlarımız yaralılarınızla ilgilenir. İsterseniz odam sizindir.”

Önce Rin nezaketen reddetti, çadırının yeterli olduğunu söyledi. Ama Cholang, Kitay’la ona daire şeklindeki kulübesini gösterince Rin kabul etti. Kulübe, uluyan gece rüzgârlarına karşı Rin’in ince, parçalanmış çadırından çok daha iyi koruma sağlayacak sağlam bir yapıydı.

“Alın,” dedi Cholang. “Ben bu gece yıldızların altında uyuyacağım.”

O kadar uzun zamandır kimse ona karşılığında bir şey beklemeden bu kadar nazik bir teklif yapmamıştı ki Rin bir an nasıl cevap vereceğini bilemedi. “Teşekkürler. Gerçekten.”

“İyi dinlen, Speerli.” Arkasını döndü. “Şafak sökerken Tianshan’a doğru yola çıkacağız.”

Kulübenin göbeğinde üstünde en az beş santimlik bir minder olan bir yatak vardı. Rin’in sırtı ve omuzları sadece yatağa bakınca bile ağrıyordu. Haftalarca soğuk, sert toprakta yattıktan sonra bu hayal bile edemeyeceği bir lükstü.

“Güzel yatak,” diye Rin’in düşüncelerini dile getirdi Kitay. “İlk nöbeti almamı ister misin?”

“Hayır, sen uyu,” dedi Rin. “Düşünmek istiyorum.”

Kitay’ın çok yorgun olduğunu biliyordu; Cholang’la görüşmeleri esnasından birçok kez gözlerinin kapandığını görmüştü. Yatağın yanına bağdaş kurup Kitay’ın yatağa girmesini bekledi ve elini tuttu.

Kitay’ın parmakları onunkileri sardı. “Rin.”

“Efendim?”

Sesi karanlıkta çok zayıf geliyordu. “Umarım ne yaptığımızı biliyoruzdur.”

Rin derin bir nefes aldı, nefesini yavaş yavaş verdi ve Kitay’ın parmaklarını sıktı. “Ben de.”

Anlamsız, yetersiz bir konuşmaydı ve ikisinin de zihnini meşgul eden endişeleri veya yaklaşımakta olan şeyin boyutunu ifade

etmeye yaklaşmıyordu bile. Ama Rin onun ne demek istediğini anlamıştı. Kafasının karışık olduğunu; korktuğunu; seçeneklerinin hiçbirinin iyi olmadığına, güneyin kaderini sırtlarına almış, yılanlarla dolu bir ormanda yürüdüklerine ve tek bir yanlış adımın her şeyi yok edeceğine dair kanını donduran, derin bir korku duyduğunu biliyordu.

Riga'yı uyandıracaklardı.

Fısıldayarak yaptıkları tartışmalar sonucunda buna karar vermişlerdi. Hesap değişmemişti.

Aptal değillerdi. Risklerin farkındalardı, Jiang'ın gizemli uyarılarını anlamışlardı. Üçlü'nün Daji'nin iddia ettiği kadar iyi niyetli olmadığını ve Riga her neyse sonunda uyandığında Nezh'dan veya Cumhuriyet'ten daha tehlikeli olabileceğini biliyorlardı.

Ama Üçlü Nikara'ydı. Yin Riga, yeğeninin aksine, Hesperyalılara hayatta boyun eğmezdi. Korkunç şeyler yapmış olabilirlerdi ve yine yapabilirlerdi ama rejimleri en azından Hesperya'nın varlığını lanetleyecekti.

Onlar olmadan silahlı savunma kurmak intihardı, Cumhuriyet'e teslim olmak ölümden beterdı. Üçlü canavardı –ve Rin yine öyle olacaklarını biliyordu– ama yanında canavarlara ihtiyacı vardı. Başka ne şansları vardı ki?

Zorunluluk bunu daha kolay kılmıyordu. Rin yine de Tianshan Dağı'na doğru attıkları her adımda bir tuzığa doğru ilerleyen ufak bir hayvan gibi hissediyordu. Ama seçimlerini yapmışlardı ve artık sonuna kadar gidip hayatta çıkmayı ummaktan başka seçenekleri yoktu.

Karanlıkta oturup nefesi sonunda yavaş, düzenli bir ritme girene kadar Kitay'ın elini tuttu.

“Telaşlanma.”

Rin ayağa zıpladı. Vücudunu ateş kapladı. Saldırmaya hazırlanarak eğildi. Alevlerle savaşması gerekecekti – kılıcı yatağın öbür ucunda, ulaşamayacağı yerdeydi.

Bilmeliydim. Düşünceleri hızla zihninde dolanıyordu. Cholang'a o kadar kolay güvenmemeliydim, bizi satacağını—

“Telaşlanma,” dedi davetsiz misafir tekrar ellerini ileri uzatarak.

Bu sefer ses Rin'i durdurdu. Bu sesi tanıyordu. Ve davetsiz misafirin suratını da tanıyordu, ilerlediğinde yüz hatları loş alev ışığında belirginleşti.

"Siktir." Rin dayanamayıp güldü. "Sensin."

"Selam," dedi Chaghan. "Azıcık sohbet edebilir miyiz?"

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye sordu Rin.

Cholang'ın kampında rahat rahat yürüdüler. Gözcüler, yaklaştıklarında başlarıyla selam verip hiçbir şey sormadan geçmelerine izin verdi.

Demek Cholang, Chaghan'ın burada olduğunu biliyordu. Dahası, Rin'i uyarmadan onun kulübesine girmesine izin vermiş olmalıydı.

Göt herif, diye düşündü Rin.

"Arabak'tan beri sizi izliyorum," dedi Chaghan. "Şaşırttığım için özür dilerim. Varlığımı duyurmak istemedim."

"Cholang'ı kampında gizli gizli dolanmaya nasıl ikna ettin?"

"Yüz Klan'ın sınır vilayetleriyle ilişkileri iyi," dedi Chaghan. "Kızıl İmparator zamanında Sinegard en kötü mezunlarını buraya bizi öldürmeye gönderirdi."

"İşler öyle yürümedi sanırım."

"Sınırdaki yalnızken en son istediğin şey, sebepsiz yere savaş çıkarmaktır," dedi Chaghan. "Uzun zaman önce güçlü ticari ilişkiler geliştirdik. Köpek Vilayeti askerlerini sevdik. Kumda resmî olmayan sınırlar çekip onlar bizim bölgemize gelmediği sürece biz de sınırı geçmemeye söz verdik. Şimdiye dek işe yaradı."

Rin yürürlerken göz ucuyla ona bakıp duruyordu, ne kadar farklı görüldüğüne şaşırmıştı. Çok daha somuttu. Önceden bir hayalet gibiydi, dünyadaki yolculuğu ışığın havada ilerleyişi gibi, var olan ama ait olmayan bir ruh gibiydi. Ama şimdi yürürken gerçekten ayak izleri bırakıyordu sanki.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Chaghan.

"Merak ediyorum," dedi Rin. "Farklı görünüyorsun."

"Farklı hissediyorum," dedi Chaghan. "Artık somut dünyadan ayrıldığımda öbür tarafta beni geri çeken biri yok. Kendi çapam olmayı öğrenmek zorunda kaldım. Bu..."

Rin, Qara'yı her günün her saatinde özlemenin nasıl bir şey

olduğunu sormadı. İçindeki acıyı, o kaybın içinde bıraktığı boşluğu tahmin etmesine gerek yoktu. Biliyordu.

Aklına bir şey geldi. "O zaman sen—"

"Hayır. Ölüyorum," dedi Chaghan doğrudan. Bundan rahatsız olmuş gibi değildi, haftaya pazara gideceğini söyler gibi söylemişti. "Her seferinde daha da zorlaşıyor – yani tanrılara ulaşmak. Bir daha asla eskiden gittiğim kadar uzağa gidip eskiden olduğu kadar çok kalamayacağım. Tekrar uyanmak istiyorsam yapamam. Ama tüm zamanımı da bu dünyada, bu korkunç... somut yerde geçiremem." Tiksintiyle bozkırı işaret etti. "O yüzden duramam. Ve bir gün fazla uzağa gideceğim. Ve geri dönmeyeceğim."

"Chaghan." Rin durdu. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben..."

"Çok da endişeli değilim," bunu içten söylemişti. "Ve başka bir konudan bahsedersek çok memnun olurum."

Rin konuyu değiştirdi. "Eve nasıl döndün?" Chaghan'ı son gördüğünde kuzeni Bekter'in kanlı darbesinin ardından bir savaş atıyla kuzeye ilerliyordu. O zamanlar Rin, arkadaşının ölümüne ilerlediğinden korkmuştu. Ama görünüşe bakılırsa o güç mücadelesinden yara almadan, sorumluluk üstlenerek ve yeterli birlik ve kaynakla çıkmıştı.

"İyiydi," dedi Chaghan. "Bekter'in artık sorun olmadığı bariz."

Rin çok şaşırmasa da etkilenmişti. "Onu nasıl başardın?"

"Cinayet ve komplo. Her zamanki gibi."

"Tabii ki. Artık Ketreyidleri sen mi yönetiyorsun o zaman?"

"Lütfen, Rin." Ona ince dudaklarıyla gülümsedi. "Yüz Klan'ı ben yönetiyorum. Yüz yıldır ilk kez birleştik ve onlar adına buradayım."

Önlerindeki bir şeye doğru işaret etti. Rin başını kaldırdı. Yalnızca Cholang'ın kampındakilerin duyamayacağı bir yere yürüdüklerini sanıyordu ama Chaghan'ın bakışlarını takip edince ay ışığında kamp ateşleri ve ince silüetler gördü. Yaklaştıklarında onlarca kumaş çadırı, dinlenen atları ve yayları hazır gözcüleri fark etti. Bir ordu kampı.

"Koca bir birlikle gelmişsin," dedi Rin.

"Tabii ki," dedi Chaghan. "Daha azıyla Üçlü'nün karşısına çıkmam."

Rin durdu. Dostluk havası bir anda yok oldu. Rin elini yumruk yapıp dövüşmeye hazırlandı. "Chaghan—"

"Dostun olarak buradayım." Elinde silah olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı, gerçi Rin, Chaghan söz konusu olduğunda bunun öneminin olmadığını biliyordu. "Ama ne yapmak istediğini biliyorum ve konuşmamız gerek. Oturur musun?"

"Tüm okçularının yay ve sadaklarını yanıma yığmalarını istiyorum," dedi. "Ve şafak sökmeden tek parça hâlinde güneylilerin yanına döneceğime dair annenin mezarı üstüne yemin etmeni istiyorum."

"Rin, hadi ama. Benim."

Rin vazgeçmedi. "Dalga geçmiyorum."

Chaghan'la en son dostça ayrılmışlardı. Çıkarlarının, en azından Cumhuriyet konusunda, bir olduğunu biliyordu. Ama yine de tehdit olduğunu düşünürlerse Chaghan veya Ketreyidlerden herhangi birinin alnına bir ok saplamayacağına güvenemezdi. Daha önce Ketreyid adaletiyle yüzleşmişti, yalnızca Sorqan Sira onu işe yarar bulduğu için kurtulduğunu biliyordu.

"Nasıl istersen." Chaghan adamlarına işaret etti, istemeyerek uydular. "Sana zarar vermeyeceğimize Naimadlardan Kalagan'ın mezarı üstüne yemin ederim. Oldu mu?"

"Evet." Rin oturup bağdaş kurdu. "Anlat."

"Teşekkürler." Chaghan karşısına çömeldi. Çantasından bir şişe çivit mavisli toz çıkardı ve kapağını açıp Rin'e uzattı. "Parmaklarının ucunu yalayıp diline dokundur. Bir kere yeterli olmalı. Ve rahat bir yere geç. Hızlı etki ediyor, hatırlıyorsundur—"

"Bekle." Rin şişeye dokunmadı. "Ruhumu seninle boşluğa yollamadan önce ne olduğunu söyle. Hangi tanrıyı ziyarete gidiyoruz?"

"Tanrılara değil," dedi Chaghan. "Ölümlere gidiyoruz."

Rin'in kalbi tekledi. "Altan? Onu buldun mu?"

"Hayır." Chaghan'ın yüzü gölgelendi. "O... ben hiç... hayır. Ama bir Speerliya gidiyoruz. Çoğu ruh öldüğünde hiçliğe döner. Bu yüzden ölümlerle konuşmak zordur, bilinçli varlıkların diyarından ayrılmışlardır. Ama senin gibiler kalıyor. Nefrete ve bundan beslenen bir tanrıya bağlılar, bu yüzden genellikle gidemiyorlar. Onlar aç ruhlar."

Rin işaret parmağının ucunu yalayıp şişeye batırdı ve yumuşacık toz parmağının ilk boğumunu kaplayana kadar parmağını çevirdi. "Tearza ile mi konuşacağız?"

"Hayır." Chaghan şişeyi geri alıp aynı hareketi tekrarladı. "Daha yakın zamanda yaşamış biri. Tanıştığınızı sanmıyorum."

Rin başını kaldırdı. "Kim?"

"Hanelai," dedi Chaghan açık açık.

Rin tereddüt etmeden toz kaplı parmağını ağzına sokup emdi.

Ketreyid kampı ânında bulanıklaşıp suya damlatılan boya gibi çözüldü. Rin gözlerini kapattı. Ruhunun uçtuğunu, ağır vücudundan ayrıldığını, o kemik, organ ve et yığını geride bırakarak kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi göğe süzüldüğünü hissetti.

"Burada bekleyeceğiz," dedi Chaghan. Birlikte karanlık bir boşlukta uçtular – zifiri karanlık değil de alacakaranlık gibiydi. "Tianshan'a yürüdüğünü öğrendiğimde arayışa çıktım. Riskleri anlamam gerekiyordu. Seni yolundan vazgeçirebilecek canlı kimse olmadığını biliyordum." Boşluktaki kırmızı bir ışık topunu gösterdi, yaklaştıkça büyüyen bir yıldız. "Ama o vazgeçirebilir."

Yıldız bir alev sütununa dönüştü, sonra da önlerinde içten içe yanıyormuş gibi görünen, alev alev bir kadına.

Rin dili tutulmuş hâlde bakakaldı.

Bu yüzü biliyordu. O sivri çeneyi, düz çene çizgisini ve o katı, huysuz gözleri biliyordu. Bu yüzü aynalarda çok kez görmüştü.

"Merhaba, Hanelai," dedi Chaghan. "Sana bahsettiğin arkadaşım bu."

Hanelai döndü ve tebaasını inceleyen bir kraliçe gibi Rin'i süzdü. Rin'in kalbini tuhaf bir duygu ele geçirdi; tuhaf, anlaşıl-maz bir özlem. Bunu yalnızca bir kez daha, iki yıl önce parmak-larını Altan'ınkilere uzatıp ten renklerinin uyumunu gördüğün-de hissetmişti. Bir daha asla hissetmeyeceğini sanmıştı.

Hanelai'la olan bağlantısının ne olduğundan şüpheleniyordu. Uzun zamandır tahmin ediyordu. Ama şimdi o yüze baktığında inkâr edilemez olduğunun farkına vardı. Bağlantıyı tanımlayan kelimeyi biliyordu, daha önce kimseye karşı kullanmamıştı. Sesli söylemeye cesaret edemiyordu.

Ama Hanelai onu tanımış gibi görünmüyordu.

“Jiang Ziya ile seyahat eden sen misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Rin. “Ve sen de—”

Hanelai hırladı. Gözleri kıpkırmızı parladı. Alevleri sıçrayıp donakalmış bir patlama, Rin'e doğru uzanan ölümcül, turuncu çiçek yaprakları gibi yayıldı.

“Korkma,” dedi Chaghan hemen. “Ölümler sana zarar veremez. O alevler gerçek değil, yalnızca yansımalar.”

Haklıydı. Hanelai köpürüp hırladı, her yanından alevler fışkırırken anlamsız bir şeyler bağırdı. Ama asla Rin'e yaklaşmadı. Alevlerinin sıcaklığı yoktu, kıvrılıp sıçrasalar da alacakaranlık diyarı ısınmadı.

Yine de korkutucuydu. Rin geri çekilmemek için tüm iradesini kullanıyordu. “Derdi ne?”

“Ölü,” dedi Chaghan. “Uzun süredir ölü. Ve ruhlar boşluğa dönmediğinde bağlanacak bir şeye ihtiyaçları olur, nefretleri öbür dünyaya geçişlerini engeller. O artık bir birey değil. Öfke.”

“Ama Tearza'yı gördüm. Tearza—”

“Tearza kontrollüydü,” dedi Chaghan. “Öfkesi uysaldı çünkü ölümünün koşullarını kendi seçmişti. Hanelai seçmedi.”

Rin, Hanelai'a baktı. Artık nabız gibi atan alevleri ve çatık kaşları o kadar korkutucu görünmüyordu. Acınası görünüyordu.

Hanelai ne kadar zamandır kendi öfkesinde boğuluyordu?

“Korkacak bir şeyin yok,” dedi Chaghan. “Seninle konuşmak istiyor, yalnızca nasıl konuşacağını bilmiyor. Onunla konuşursan cevap verir. Hadi dene.”

Rin ne sorması gerektiğini biliyordu.

Sonunda gerçeği öğrenme fırsatıydı bu, uzun zamandır o, Jiang ve Daji'nin arasında duran sırrı. Bilmek istemiyordu, öğrenmekten korkuyordu. Zehirli bir yaraya zehri akıtmak için bıçak saplamak gibiydi, acısı göz korkutucuydu. Ama bu sır onu mahvetse bile duyması gerekiyordu. O dağa bunu bilerek tırmanması gerekiyordu.

Hanelai'ın öfkeden kudurmuş, acı dolu yüzüne baktı.

“Sana ne yaptı?” diye sordu.

Hanelai uludu.

Sesler Rin'e oklar gibi saldırdı – hepsi Hanelai'ın sesi değil-

di, hepsi yetişkin değildi. Yüzlerce yakınma, bir acı mozaigi ona saldırdı, şimdiye dek yalnızca uzaktan baktığı bir resmin detaylarını birleştirdi.

—Riga—

—çocuklarımızı aldıklarında—

—başka seçenek yoktu—

—seçer miydin?—

—önemi yoktu, hiçbirinin önemi yoktu—

—tanrıları istediler, tek istedikleri tanrılardı ve onlara acıdık çünkü hayal edemiyorduk—

—çocuklarımız için—

—Riga—

—bizi rahat bırakırdı—

—bizi rahat bırak, hiç istemedik—

—sonra Riga—

—Riga—

—Riga!—

“Anlıyorum,” dedi Rin. Anlamıyordu, en azından tam olarak ama bir taslak oluşturacak kadar şey duymuştu ve bu yeterliydi, daha fazlasını duymaya dayanamıyordu, Jiang’ı öyle düşünemiyordu. “Anlıyorum, yeter—”

Ama sesler durmadı, gittikçe arttı, dayanılmaz yüksekliğe ulaşan çığlıklar üst üste birikti.

—ve Jiang yapmadı—

—Jiang asla—

—Riga yaptığında—

—Ziya—

—bizi sevdiğini söyledi—

Beni sevdiğini söyledi.

“Kes şunu,” dedi Rin. “Dayanamıyorum—”

“Dayanamıyor musun?” Chaghan’ın sesi zihnini bir buz parçası gibi kesti. “Yoksa bilmek istemiyor musun?”

Sesler birleşip tek bir ses döndü.

“Hain,” diye cırladı Hanelai, Rin’e doğru uçarak. “Aptal, emperyalist, acınası hain—”

Sesi derin bir ikili tınıya dönüştü, ardından bir koroya bölündü. Hanelai konuştuğunda ağzı yalnızca kendisi için değil, ölü

bir grup adına hareket ediyordu. Rin onları neredeyse görebiliyordu, Hanelai'ın arkasındaki bir grup Speerli, hepsinin yüzü öfke dolu.

“Dediklerimizi duyuyor ve bizi reddediyorsun, atalarının mezarlarına leke sürüyorsun, kaçan sen, kanımızı taşıyan sen, kendine ne cüretle Speerli diyorsun, *ne cüretle sen—*”

“Yeter,” dedi Rin. “Sustur onu—”

“Onu dinle,” dedi Chaghan.

Rin öfkeden kudurdu. “Yeter dedim.”

Bu tozu daha önce her kullandığında Chaghan onu ruhlar dünyasından geri getirmiş, şaşkın, korkmuş ruhunu yaşayanlar dünyasına geri sürüklemişti. Ama Rin artık ortalıkta kayıp bir çocuk gibi dolanmayacaktı. Artık Chaghan'ın onu hayaletleri ve gölgeleriyle manipüle etmesine izin vermeyecekti.

Ruhu bedenine dokunup suyun yüzeyine çıkan bir yüzücü gibi bilinci geri geldiği anda Rin dizlerinin üstünde doğruldu ve Chaghan'ın omuzlarını yakaladı.

“O da neydi?”

“Bilmen gerekiyordu,” dedi Chaghan. “Başka kimsenin ağzından inanmazdın.”

“Ne yani, beni bir hayaletle mi korkutacaktın?”

“Rin. Senin ırkını katletmiş adamı diriltmekten bahsediyorsun.”

“Speerlileri Mugenliler öldürdü—”

“Ve Riga da ölmelerine izin verdi. Hanelai'ı duydun mu? Hikâyenin tamamı bu. Engerek'in sana asla söylemeyeceği şey bu. Federasyon, Speerli çocukları kaçırıp fidye olarak Şamanizm'in sırlarını talep etti. Riga, Hanelai'ın her şeyi Mugenlilere anlatacağını biliyordu, o yirmi çocuğu anakaranın kaderinden daha çok umursadığını biliyordu ve bu yüzden halkını katletti. Speerlilerin hayvan olduğunu düşünüyordu. Gözden çıkarılabilir. Sana farklı davranacağını mı sanıyorsun? Ataların senden tiksiniirdi. Altan—”

“Sakin,” dedi Rin sertçe. “Bana Altan'dan bahsetme. Altan olsa ne yapardı çok iyi biliyorsun.”

Chaghan cevap vermek için ağzını açtı ama Rin'in yüzündeki ifadeyi görüp vazgeçti. Yutkundu. “Rin, ben sadece—”

"Riga bu savaşı kazanmak için tek ve en iyi şansımız," dedi Rin kendinden emin bir şekilde.

"Belki. Ama sonra ne olacak? İmparatorluğu kim yönetecek, sen mi onlar mı?"

"Bilmiyorum. Kimin umurunda?"

"Bu kadar geri zekâlı olamazsın," dedi Chaghan bıkkınlıkla. "Bu iktidar mücadelesini düşünmüş olmalısın. Sadece düşmanla ilgili değil. Sonrasında dünyanın nasıl olacağıyla ilgili. Ve yetkinin sende olmasını istiyorsan tamamlanmış Üçlü'ye karşı ne kadar şansın olduğunu düşün. Onları yenebilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi Rin tekrar. "Ama emin olduğum tek bir şey var. Onlar olmadan Cumhuriyet'e ve Hesperyalılara karşı hiçbir şansım yok. Ve şu anda önemli olan rakipler onlar."

"Bu doğru değil. Hesperya işgali zor olacak. Ama atlatılabilir—"

"Senin için öyle," diye söylendi Rin. "Çünkü kimsenin yaklaşmaya tenezzül etmeyeceği kadar kuru ve ölü, terk edilmiş bir çölde saklanıyorsun. Benimle riskleri tartışma, Chaghan. Ne olursa olsun sen kuzeydeki bok çukurunda keyfine bakacaksın."

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi Chaghan sertçe.

Rin inanamayarak ona dik dik baktı. Şimdi ondan niye o kadar nefret ettiğini, neden daima suratındaki o çokbilmiş ifadeyi tokatlamak istediğini hatırlıyordu. Aşağılayıcıydı. Rin'le hep ondan iyisini biliyormuş, aptal çocuklara ders veriyormuş gibi konuşuyordu.

"Ben artık Khurdelain'de tanıştığın kız değilim," dedi Rin. "Cike'in başarısız komutanı değilim. Artık ne yaptığımı biliyorum. Halkını korumaya çalışıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama ben de benimkini korumaya çalışıyorum. Üçlü'nün sana ne yaptığını, senin intikam istediğini biliyorum ama şu anda onlara ihtiyacım var. Ve bana emir veremezsin."

"Bu inat seni mahvedecek."

Rin bir kaşını kaldırdı. "Bu bir tehdit mi?"

"Başlama yine," dedi Chaghan bıkkın bıkkın. "Rin, buraya arkadaşın olarak geldim."

Rin avucunda minik bir kıvılcım yarattı. "Ben de."

"Seninle dövüşmeyeceğim. Ama neye kalkıştığını bilmelisin—"

“Çok iyi biliyorum,” dedi Rin yüksek sesle. “Jiang’ın nasıl bir adam olduğunu, Daji’nin ne planladığını biliyorum ve umursamıyorum. Riga olmadan hiçbir şeyimiz yok. Ordumuz yok. Silahımız yok. Balonlar bizi saniyeler içinde bombalara boğacak ve her şey bitecek, tüm bu mücadele bitmiş olacak ve biz tarihteki bir noktadan ibaret olacağız. Ama Üçlü bize savaşma şansı veriyor. Sonuçları ile sonra uğraşacağım. Ama inleyerek hiçliğe sürünmeyeceğim ve sen de buraya gelmeden önce bunu bilmeliydin. Üçlü’den bu kadar korkuyorsan beni öldürmeye çalışmalıydın. Bana seçenek bile vermemeliydin.”

Rin ayağa kalktı. Ketreyid okçuları onunla yüzleşmek için endişeyle döndüler ama Rin onları görmezden geldi. Ona zarar vermeye cüret edemeyeceklerini biliyordu. “Ama yapamıyorsun, değil mi? Çünkü senin de elin kolun bağlı. Çünkü Hesperyalıların bizimle işi bitince senin de peşinden geleceklerini biliyorsun. Yaratan’larını ve dünyaya bakışlarını biliyorsun. Ve onların bu kıtada planladığı gelecekte var olamayacağını biliyorsun. Alanınız gittikçe daralacak ve Hesperyalılar bir gün sizi de haritadan silmek istediklerine karar verecekler. Ve o savaş için bana ihtiyacın var. Sorqan Sira bunu biliyordu. Bensiz başın dertte.”

Rin, bıçağını yerden aldı. Bu görüşme bitmişti. “Yarın Tianshan Dağı’na yola çıkıyorum. Beni durdurmak için yapabileceğin bir şey yok.”

Chaghan ona kısıp, düşünceli gözlerle baktı. “Adamlarım da o dağda, çıkan şeyi vurmaya hazır olacak.”

“O zaman iyi nişan alın,” dedi Rin. “Bana nişan almadığınız sürece.”

BÖLÜM 21

Yedi gün sonra Rin, Tianshan Dağı'nın eteğinde Jiang ve Daji ile durmuş, son tırmanışa hazırlanıyordu. Jiang omuzlarında bir ceylan taşıyordu, ceylanın sıska bacakları iple bağlanmıştı. Rin hayvanın kocaman, kırpışan gözlerine bakmak istemedi. Giden canın gücü vardı, bunu biliyordu. Aşınan Mühür'ü kırmak için gereken efsun, ölüm gerektiriyordu.

Dağ tepelerinde belirmişti, temiz kar ve gür yeşillikleriyle aldatıcı bir güzelliğe sahipti. Ünlü sisi o kadar yoğundu ki Rin ancak yarım kilometre ötesini görebiliyordu. Sekiz bin metrelik dağ, İmparatorluk'un en yüksek zirvesiydi ama Göksel Tapınak zirveye giden yolun üçte ikisindeydi. Yine de tırmanmaları bir gün sürecekti ve güneş batmadan tapınağa ulaşamayacaklardı.

"Eh." Rin dönüp Kitay'a baktı. "Bu akşam görüşürüz."

Kitay onunla gelmiyordu. İtirazlarına rağmen ikisi de onun dağda bulunmasının risk olacağı konusunda anlaşmışlardı – vadede, Cholang'ın askerleriyle çevriliyken daha güvende olurdu.

"Bu akşam," diye onayladı Kitay uzanıp ona kısa ama sıkıca sarılırken. Dudakları Rin'in kulağına dokundu. "Bu işi batırma."

"Söz veremiyorum." Rin kıkırdadı. Gülmeli, tedirginliğini nasır tutmuş mizahla gizlemeliydi yoksa korkudan parçalanacaktı. "Sadece bir gün, canım, beni fazla özleme."

Kitay gülmedi.

"Aşağı in," dedi Kitay, ifadesi aniden ciddileşmişti. Parmakları Rin'inkileri sıkıca tuttu. "Dinle, Rin. Orada ne olduğu umurumda değil. Bana geri dön."

Tianshan Dağı'na çıkan yol kutsal bir yoldu.

Tüm efsanelerde Tianshan tanrıların dünyaya indiği yerd. Lei Gong burada durup göğe asasıyla yıldırım işlemişti. Batının Kraliçe Anası Ay Leydisi Chang'e, sonsuz ıstırap bahşeden ölüm-

süzlük şeftali ağacına burada bakmıştı. Kindar Erlang Shen'in kardeşi Sanshengmu bir ölümlüyü sevdiği için göklerden kovulduğunda buraya düşmüştü.

Tanrıların niye burayı seçtiği belliydi, yoğunluğu azalan hava serin ve tatlıydı, gerçek olamayacak kadar parlak çiçekler yol kenarlarında açıyordu. Çok az kullanıldığı için neredeyse yok olan patika onlar geçerken sessizdi. Kimse konuşmuyordu. Rin, ayak sesleri dışında bir şey duymuyordu – ne kuşların cıvıltısı ne de böceklerin vızıltısı vardı. Tianshan dağının doğası ne kadar güzel olsa da başka yaşam barındırmıyor gibiydi.

Yelkenli balonlar gün ortasında geldi.

Rin önce vızıltıyı hayal ettiğini sandı, ses çok hafifti. Vızıltının korku kaynaklı bir anı olduğunu, gerginlik ve yorgunluktan o sesi duyduğunu düşündü.

Ama Daji olduğu yerde donakaldı ve Rin onun da aynı sesi duyduğunu fark etti.

Jiang gökyüzüne bakıp inledi. "Hay sikeyim."

Hava gemileri yavaşça kalın, beyaz sis duvarının içinde belirdi. Ardı ardına geliyorlardı, pusuya yatmış canavarlar gibi hâlâ yarı yarıya bulutlarda gizli, siyah şekiller.

Rin, Jiang ve Daji aşağıda hareketsiz duruyordu, karda bir atış mangasının önüne dizilmiş üç hedef gibi açıktalardı.

Nezha nerede olduğunu ne zamandır biliyordu? Köpek Vilayeti'ne ulaştığından beri mi? Güneylileri keşif araçları ile takip etmiş, ufukta görünmeden pusuya yatmış, Baolei Dağları boyunca hareketlerini izlemiş ve bir geyik yavrusunu sürüsüne kadar takip eden avcı gibi nereye gideceklerini beklemiş olmalıydı. Batıya kurtuluş aramaya gittiklerini fark etmiş olmalıydı. Ve Örs'teki yıkıcı mağlubiyetinin ardından Hesperyalılara sunacak bir zafer arayışıyla, direnişin kaynağını yok etmek üzere beklemiş olmalıydı.

"Ne bekliyorsun?" diye tısladı Daji. "İndir onları."

Jiang başını salladı. "Menzilde değiller."

Haklıydı. Hava gemileri tereddütlü bir şekilde siste bekliyordu, avının şimdi nereye gideceğini izleyen avcılar gibiydiler. Ama uzakta zar zor, bulanık şekiller olarak görünecekleri ve Jiang'ın gölgelerinin onlara ulaşamayacağını bildikleri mesafede duruyorlardı. Yaklaşmadılar. Ve ateş açmadılar.

Nezha biliyor, diye düşündü Rin. Emindi, durumun başka açıklaması yoktu. Bir şekilde Nezha neye kalkıştığını anlamıştı, en azından az çok tahmin ediyordu. Üçlü'yü öldürmeye henüz hazır değildi. Hesperyalı gözlemcileri adına önce o odada ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"O zaman acele edin," dedi Daji ters ters, bakışlarını patikaya çevirerek. "Tırmanın."

Takip etmekten başka seçenekleri yoktu.

Rin kaygan taşlarda yukarı tırmandı, tüm tereddütleri buz gibi korkuyla yok olmuştu. Üçlü ile ilgili sorularının artık önemi yoktu. Jiang her ne yaptıysa, ondan ne saklıyorsa, o çocuklar kimdiyse – önemi yoktu. Nezha tepelerinde dikilmiş, tek emirle kemiklerini toza dönüştürmeye hazır bekliyordu. Tek bir kurtuluş yolu vardı, o da Riga'ydı.

Bir canavarı uyandırmak üzere olabilirdi. Umurunda değildi.

İleride sis öyle yoğundu ki Rin zar zor görüp nefes alabiliyordu. Bu Tianshan Dağı'nın meşhur sisiydi, Dört Gök İmparatoriçesi'nin sözde geçilmez bariyeriydi. Ölümlülerin göklere açılan kapıyı keşfetmesini engellemek için yaratılmıştı. Nem o kadar yoğundu ki Rin suda hareket ediyor gibi hissediyordu. Otuz santim ötesini bile göremiyordu ve çaresizce Daji'nin ayak seslerini dinleyerek dört ayak üstünde sürünmesi gerekiyordu.

Yelkenli balon filosunu hâlâ duyabiliyordu ama artık onları hiç göremiyordu. Balonlar önce dağa yaklaşmış sonra geri çekilmiş gibi vızıltı da hafiflemişti.

Nereye gittiklerini göremiyorlar mıydı? Öyle olmalıydı – sis tırmananlar için tehlikeliyse, hava araçları için iki kat tehlikeli olmalıydı. Hedeflerinin tam yerini belirleyene kadar berrak gökyüzüne geri çekilmiş olmalılardı.

Bu onlara ne kadar zaman kazandırıyordu? Saatler? Dakikalar?

Rin nefes almakta gittikçe daha çok zorlanıyordu. Seferleri boyunca incelen havaya alışmıştı ama bu rakıma nadiren çıkmışlardı. Kolları ve bacakları yorgunluktan yanmaya başladı. Her adım işkence gibiydi. Rin başlangıçtaki hızının üçte birine düştü, kaslarında toplayabildiği son enerji kırıntılarıyla ayaklarını sürükledi.

Duramazdı. Başlangıçta, çok yorulurlarsa dağın yarısında kamp yapacaklarına anlaşılmışlardı ama tepelerinde balonlar varken artık bu seçenekleri yoktu.

Birer birer, dedi kendine. Bir adım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha, dik patika sonunda düz taşa dönüşene kadar. Rin nefes nefese dizlerinin üstüne çöktü, birkaç saniye de olsa dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Orada,” diye fısıldadı Daji arkasında.

Rin başını kaldırıp sise karşı gözlerini kısıtı, ta ki Göksel Tapınak sisin içinde belirene kadar – kırmızı duvarlı ve eğik mavi çatılı, daha dün yapılmış gibi parıldayan dokuz katlı bir pagoda.

Tapınağın kapısı yoktu. Kapı olması gereken yerde duvara bir delik oyulmuştu ve içeride karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Rüzgâra veya soğuğa karşı bir bariyer yoktu. İçeride yatan neyse korunmaya ihtiyacı yoktu – pagodanın içi çatırdayan, karanlık bir güçle titreşiyordu. Rin bu gücü; yaklaştıkça güçlenen, tüylerini diken diken eden hafif gerilimi havada hissedebiliyordu.

Burada, tanrıların ve insanların dünyası arasındaki sınır bulanıktı. Burası kutsanmıştı. Burası lanetliydi. Rin hangisi olduğunu bilmiyordu.

Tapınağın karanlık girişi davetkârdı. Rin’in kalbini aniden bir kaçma isteği sardı.

“Hadi,” dedi Daji arkasında. “İlerle.”

Rin yutkunup eşikteki yükseltilmiş panelin üstünden atladı ve karanlıkta yolunu aydınlatmak için alev çağırdı. Zemin katta-ki oda ılık değildi. Serin de değildi. Hiçbir şeydi, sıcaklığı yoktu, ona dokunmamak için mükemmelen tasarlanmış bir yerdi. Hava kıpırdanmıyordu. Toz yoktu. Burası doğal dünyanın sınırlarında oyulmuş, zamanın dışında bir yerdi.

Yavaşça Rin’in gözleri loş mekâna alıştı.

Göksel Tapınak’ın camları yoktu. Dokuz katın da duvarları yekpare taşıtı. Rin’in gördüğü tüm pagoda çatılarının aksine, çatısı bile gökyüzüne açılmıyordu, Rin’in avucundaki kırmızı ışıltı dışında tüm ışığı engelliyordu.

Rin, alevlerini dikkatle yükseltip genişletti, bir şeyleri aleve vermeden odanın her köşesini aydınlatmaya çalışıyordu. Yukarı-

sındaki altmış dört tanrının silüetini seçti, kaidelere oturtulmuş heykeller aynı Pantcon'da gördükleri gibiydi. Alevleri gölgelerinin şeklini bozuyor, onları yüksek taş duvarlarda daha büyük ve tehditkâr gösteriyordu.

Evet, tanrıların burada olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Rin onları yalnızca hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda *duyuyordu* da. Etrafında tuhaf fısıltılar dolanıyor, anlamaya çalıştığı an kaybolan kelimelerle konuşuyorlardı. Anka'nın kaidesinin altında durdu. Anka'nın gözleri sevgiyle, alayla ve meydan okumayla ona bakıyordu. *Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ufaklık.*

Odanın ortasında bir sunak vardı.

"Ulu Tosbağa," dedi Jiang. "Onu mahvetmişsin."

Ejderha İmparator som yeşimden yapılma bir yatakta yatıyordu, elleri sakince göğsünde katlanmış duruyordu. Yirmi yıldan uzun süredir su ve yiyeceksiz komada olan biri gibi durmuyordu. Yaşıyor gibi de görünmüyordu. Tapınağın bir parçası gibiydi, taş gibi durgun ve kalıcı. Göğsü inip kalkmıyordu, Rin hâlâ nefes alıp almadığını anlayamıyordu.

Yin ailesine benzerliği barizdi. Yüzü şekillendirilmiş porselen gibiydi: güçlü kaşlar, düz burun, keskin açılardan hoş bir birleşimi. Uzun, simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Asil, uyuyan hatlarını izlerken Rin'in başı döndü. Kendini Nezha'nın cesedine bakıyor gibi hissetti.

"Uzatmayalım," dedi Daji. "Ziya?"

Jiang hızlı hareket etti. Göz açıp kapayana kadar ceylanı yere yatırmış ve boynuna bıçak saplamıştı.

Ceylanın ağzı oynadı ama çığlık duyulmadı, yalnızca acı dolu gurultular ve sel gibi akan kan vardı.

"Acele et, ölmeden." Jiang kıvranan ceylanı sunağın dibine çekerken Daji, Rin'i kenara çekti.

Ceylanın boğulması çok uzun sürdü. Sonunda kanı yere sıızıp taşların birleştiği yerlerde düz çizgiler hâlinde ilerlerken kıvranağı hafif titremelere dönüştü. Bu sırada Daji ceylanın üstüne eğilmiş, bir elini göğsüne bastırmış, sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Mağarayı bir çatırtı doldurdu, bitmek bilmeyen ve gittikçe güçlenen bir gök gürültüsü gibi, ta ki pagoda patlamak üzerey-

miş gibi olana dek. Rin gücü havada hissediyordu. Fazla güç vardı – boğazını sıkıyor, onu boğuyordu. Rin aniden korkarak duvara yaslanıp çöktü.

Daji gittikçe daha hızlı konuşuyor, anlaşılmaz sözler dudaklarından hevesle dökülüyordu.

Jiang kılını bile kıpırdatmıyordu. Suratında tuhaf ve yabancı bir sırıtış vardı, Rin bunun korku mu zevk mi dolu olduğunu anlayamıyordu.

Sonra beyaz bir ışık çıktı, ardından gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Rin, sırtının uzaktaki duvara çarptığını hissedene kadar olduğu yerden fırlatıldığını fark etmedi bile.

Gözlerinde yıldızlar uçtu. Acı dayanılmazdı. Tortop olup acı geçene dek ileri geri sallanmak istiyordu ama korku ağır basıyordu; öksürüp görüşünün geri gelmesini bekleyerek gözlerini kısarken korkusu onu dizlerinin üstünde doğrulmaya itti.

Jiang da karşı duvara yaslanmış, hareket etmeden, yüzünde boş bir ifadeyle duruyordu. Daji sunağın dibinde yere yığılmıştı. Dudaklarının arasından kan sızıyordu. Rin onun kalkmasına yardım etmek için yanına gidecek oldu ama Daji ona başını sallayıp sunağı işaret etti. Riga, yirmi yıldan sonra ilk kez doğruldu.

Ejderha İmparator'un gözleri pırl pırl, kobalt mavisiydi. Doğrurken yavaş yavaş etrafa bakınıp odayı inceledi.

Rin hareket edemiyordu. Konuşamıyordu bile, kelimeler yetersiz geliyordu. Bir güç çenesini kapalı tutuyor gibiydi, tapınaktaki havayı taştan katı yapan bir şey.

“Beni duyabiliyor musun?” Daji dizlerinin üstünde doğrularak Riga'nın ellerini tuttu. “Riga?”

Riga ona uzun süre baktı. Sonra gıcırtilı bir sesle konuştu. “Daji.”

Jiang boğulur gibi bir ses çıkardı.

Riga'nın bakışları bir an ona kayıp sonra Daji'ye geri döndü. “Ne kadar zamandır yokum?”

“Yirmi yıl.” Daji boğazını temizledi. “Nerede... nerede olduğunu biliyor musun?”

Riga bir an kaşlarını çatarak sessiz durdu.

“Süzülüyordum,” dedi. En azından sesi Nezha'nınki gibi değildi – kullanılmamaktan çatalıydı, taşa sürten paslı bir bıçak

gibi. "Nerede olduğumu bilmiyorum. Karanlıktı ve tanrılar sessizdi. Ve geri dönemedim. Yolu bulamadım. Ve merak ettim, kim beni..." Gözleri bir anda sesli konuştuğunu yeni fark etmiş gibi Daji'ye odaklandı. "Şimdi hatırlıyorum. Dövüşüyorduk."

Daji'nin soluk boğazı hareket etti. "Evet."

"Sen de durdurdun." Bakışları uzun süre Daji'nin üstünde kaldı. Aralarında Rin'in anlayamadığı bir şey geçti – pişmanlık, özlem ve nefret dolu bir şey. Tehlikeli bir şey.

Riga aniden döndü.

"Ziya," diye emretti. Sesi yumuşuyor, güçleniyor, pagodanın duvarlarında yankılanıyordu.

Jiang başını doğrulttu. "Evet."

"Yola geldin demek?" Riga, Daji'nin uzattığı kolu iterek ayağa kalktı. Nezha'dan çok daha uzundu – yan yana dursalar Nezha yanında çocuk gibi görünürdü. "O aptal kızıdan vazgeçtin mi? O yüzden dövüştük, değil mi?"

Jiang'ın yüzü taş gibi ifadesizdi. "Seni yeniden görmek güzel."

Riga, Rin'e döndü. "Peki bu ne?"

Rin hâlâ konuşamıyordu. Geri adım atmaya çalıştı ama kırıdayamadığını dehşetle fark etti. Riga'nın bakışları onu olduğu yere mihlayan ve hiç çaba harcamadan felç eden çelik çiviler gibiydi.

"Ne kadar ilginç." Riga başını eğip pazarda bir hayvan inceler gibi Rin'i baştan aşağı süzdü. "Hepsini öldürdüklerini sanıyorum."

Rin bıçağını çekmeye çalıştı. Kolu itaat etmedi.

"Diz çok," dedi Riga usulca.

Rin dediğini hemen yaptı. Riga'nın sesi fiziksel bir güç gibiydi, Rin'in dizlerini kırıp bakışlarını yere çevirebiliyordu. Kemiklerini titretiyordu. Pagodanın temelini sarsıyordu.

Riga ona doğru yürüdü. "Diğerlerinden kısa. Neden?"

Kimse cevap vermedi. Riga mırıldandı. "Gerçi Hanelai kısaydı. Emirlerle uyuyor mu?"

Sonunda Rin bir kelime söylemeyi başardı. "Emirler mi?"

"Rin, sessiz ol," dedi Daji sertçe.

Riga sadece güldü. "Etkilendim, Ziya. Cidden bir tane daha bulmuşsun. Evcil hayvanlarını hep severdin."

“Ben onun *evcil hayvanı* değilim,” diye hırladı Rin.

“Ah, konuşuyor da.”

Riga eğilip Rin’e iğrenç bir tavırla, ağzını kocaman açarak gülümsedi. Sonra uzanıp Rin’i yakasından tuttu ve tek bir harekette, kolaylıkla havaya kaldırdı. Riga’nın başparmakları soluk borusuna bastırırken Rin acıyla nefes almaya çalıştı. Ayaklarını salladı ama yerden santimetrelerce yüksekteydi ve tek yapabildiği, ayak parmaklarıyla Riga’nın dizlerine dokunmak oldu. Çırpınması bir çocuğun öfkeyle tepinmesinden daha etkili değildi. Riga onu göz göze gelene dek kaldırdı, o kadar yakın duruyorlardı ki konuştuğunda Rin adamın nefesini yanaklarında hissetti.

“Uzun zamandır uyuyordum, minik Speerlı,” diye fısıldadı. “İtiraz çekebilecek hâlde değilim.”

“Ah, bırak onu,” dedi Daji. “Öldüreceksin.”

Riga ona ters ters baktı. “Sana konuşma izni verdim mi?”

“İşe yarıyor,” diye ısrar etti Daji. “Güçlü, buraya gelmemize yardım etti—”

“Gerçekten mi? Yazık. Eskiden böyle şeyleri kendi başına yapardın.” Riga’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Ne oldu? Ziya bunu da mı sikti? Standartları düşmüş.”

“Öyle değil,” dedi Daji hemen. “O sadece bir çocuk, Riga, ona zarar verme—”

“Ne oldu, tatlım?” Riga kıkırdadı. “Vicdan mı geliştiriyorsun?”

Daji’nin sesi tizleşti. “Riga, dinle beni, *bırak onu.*”

Riga parmaklarını açtı.

Rin sessizce boğazını tutarak yere düştü. Riga’nın bacakları tepesinde yükseldi. Rin kendini vahşi bir tekmeye hazırladı ama Riga tabureymiş gibi üstünden atlayıp gitti.

Daji’ye gidiyordu.

“Riga—” diye başladı Daji ama Riga elini kaldırıp kadının suratına bir tokat attı. Daji’nin başı yana döndü. Çığlık atıp yanığını tuttu.

“Kapa çeneni,” dedi Riga ve bir tokat daha attı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, Daji’nin kar beyazı yanağında kıpkırmızı bir el izi oluşana dek. “*Kapa çeneni, sikik orospu.*”

Rin yattığı yerden inanamayarak izledi.

Çok uzun süre boyunca Daji'yi –Su Daji, Engerek, eski Nikan İmparatoriçesi– dünyadaki en güçlü yaratık sanıyordu. Onunla tanıştığı andan itibaren ondan korkmuştu. O *olmak* istiyordu.

Ama şimdi Daji küçülüp yok olmak istercesine omuzlarını büzmüş, Riga onu köpek gibi döverken öylece duruyordu. Ve hiçbir şey yapmıyordu.

“Unuttuğumu mu sandın?” diye sordu Riga boğuk bir sesle. “Seni hain orospu, beni buraya kimin koyduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Elini iyice yukarı kaldırdı. Daji duvara yaslanıp inleyerek hıçkırdı.

“Ah, öyle yapma.” Riga parmaklarını Daji'nin çenesinin altına koyup başını kaldırmaya zorladı. İç çekti. “Eskiden ağladığında çok güzel oluyordun. Güzel olmayı ne zaman bıraktın?”

Rin kusmak istedi.

Daji bunu çekmezdi. Karşılık verirdi. Jiang onu korurdu.

Ama yalnızca bakışlarını kaçırdılar – Daji ellerine, Jiang yere bakıyordu. İkisi de titriyordu. O zaman Rin bunun onlar için yeni bir şey olmadığını fark etti, yıllarca yaşadıkları korkuya verdikleri alışılmış bir tepkiydi. Öyle bir korkuydu ki yirmi yıl sonra, nefret ettikleri adamdan uzak yarım ömür geçirdikten sonra bile, kamçılanmış köpekler gibi Riga'nın önünde tir tir titriyorlardı.

Rin şaşkına dönmüştü.

Riga onlara ne yapmıştı?

Ve Riga'yı dağdan indirirse ona ne yapacaktı?

Öldür onu, dedi Anka. Şimdi öldür.

Riga'nın sırtı ona dönüktü. Bunu saniyeler içinde bitirebilirdi; tek yapması gereken zıplayıp atılarak bıçaklamaktı. Bıçağının kabzasını kavradı, elinden geldiğince sessizce ayağa kalktı ve yerden güç aldı. Anka'yı çağırabilirdi ama bazen çelik ateşten daha hızlıydı—

Hayır. Hayır. Üçlü'ye zarar verirse yalnız kalırdı. Buraya kadar gelmişti. Bu onun son ve en iyi şansıydı, bunu fırlatıp atamazdı.

Bir canavarı uyandırdığını biliyordu. Ama bunu baştan beri biliyordu, yanında canavarlara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Ben düşmanın değilim,” dedi Rin. “Hizmetçin de değilim. Ben son Speerliyim. Ve senden yardım istemeye geldim.”

Riga arkasını dönmedi ama Daji'nin çenesindeki eli indi. Kıpırdamadan duruyordu, başını yana eğmişti. Daji çenesini ovarak geri tökezledi, gözleri kocaman olmuş, Rin'e hayretle bakıyordu.

"Ne yaptığını biliyorum." Rin'in sesi titrek ve çocuksu çıkıyordu, kontrol edemiyordu. "Her şeyi biliyorum. Ve umurumda değil. Geçmişin önemi yok. Nikan şimdi tehlikede ve sana ihtiyacım var."

Riga döndü. Gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı, inanmaz bir gülümsemeyle yarı açıktı.

"Biliyor musun?" Rin'e doğru ilerledi, adımları avına yaklaşan bir kaplan gibi alçak ve tehditkârdı. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Speer." Rin düşünmeden bir adım geriledi. Riga ile ilgili her şey tehlike yayıyordu, suratındaki o sırıtış Rin'in arkasını dönüp kaçmak istemesine sebep oluyordu. "Gördüm... biliyorum... senin onlara verdiğini biliyorum. İzin verdiğini biliyorum."

"Öyle mi sanıyorsun?" Rin'e doğru eğildi. "O zaman beni neden öldürmüyorsun, çocuğum?"

"Çünkü umurumda değil," dedi Rin. "Çünkü kıyılarımızda senden on kat beter başka bir düşman var ve onları yok etme ihtiyacım var. Speer'da mecburi bir seçim yaptın. Anlıyorum. Ben de hayatları feda ettim."

Riga ona uzun bir an boyunca sessiz sessiz baktı. Rin gözlerine bakmaya gayret etti, kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi atıyordu.

Riga'nın ifadesini okuyamıyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Bir şeyler tuhaftı, bir şeyler yanlıştı –Daji'nin korku dolu ifadesinden anlaşılıyordu– ama kaçamazdı, bu işi bitirmesi gerekiyordu.

Sonra Riga başını geri atıp gülmeye başladı. Kıkırtısı korkunçtu, Nezha'ninkine çok benziyordu ve neşeli bir zalimliği vardı. "Bir bok bilmiyorsun."

"Umurumda değil," diye tekrarladı Rin çaresizce. "Hesperiya-lılar *burada*, Riga, hemen dışarıdalar, benimle çalışman gerekiyor—"

Riga elini kaldırdı. "Ah, kes sesini."

Görünmez bir güç Rin'i yere devirdi. Dizleri acıyla inledi. Rin ellerinin üstüne çöküp kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

Riga önünde eğilip yüzünü avucuna aldı. "Bana bak."

Rin gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Öncemi yoktu. Riga'nın parmakları şakaklarına öyle sert bastırıyordu ki Rin kafatasını parçalayacağını sandı. Zalim, soğuk bir varlık zorla zihnine girip anılarını umursamazca karıştırdı, Rin'in korkudan ağzını kurutan her şeyi bulup çıkardı. Kıyafetlerinin altında, kimsenin göremeyeceği yerlerde teninde çimdik yaraları açan Fang Teyze. Kaba kuvvetle damarlarına iğneler saplayan Shiro. Çıplak vücuduna soğuk metal nesneler dayayıp Rin her irkildiğinde gülümseyen Petra.

Sanki sonsuzluk boyunca devam etti. Boğazı zorlanmaktan kasılana kadar Rin çılgılık attığını fark etmedi.

"Ah," dedi Riga. "İşte burada."

Anılar durdu. Rin kendini yerde iki büklüm olmuş, nefes nefese, ağzından salyalar akarken buldu.

"Bana bak," dedi Riga tekrar ve bu sefer Rin bitkin bitkin itaat etti.

Savaşacak hâli kalmamıştı. Yalnızca bunun bitmesini istiyordu. Dediğini yaparsa biter miydi?

"Görmek istediğin bu mu?" diye sordu Riga.

Yüzü Altan'inkine dönüştü. Sırıttı.

O an Rin, Riga'nın korkudan güç aldığını söylerken Daji'nin ne demek istediğini anladı.

İnsanlara yalnızca kaba kuvvetle korku salmıyordu. Saf, ezici güçle korku salıyordu. Rin'in zihnini bir zamanlar çok güçlü olduğu için itaat etmek zorunda olduğunu düşündüğü birini bulmak üzere taramıştı – hayır, itaat etmek istediği birini bulmak üzere çünkü korku ve sevgi yalnızca aynı madalyonun iki yüzüydü.

Jiang ve Daji'yi Riga'ya neyin bağladığını şimdi anlıyordu. Bir zamanlar kendinin Altan'a bağlanmasıyla aynı sebepti. Altan'la her şey çok kolaydı. Hiç düşünmesi gerekmiyordu. Altan öfkeyle hareket ediyor, Rin de körlemesine, sorgulamadan onu takip ediyordu çünkü onun amacına uymak kendi amacını bulmaktan daha kolaydı. Onu dehşete düşürüyordu. Rin onun canını verebilirdi.

"Altan Trengsin," dedi Riga. "Bu ismi hatırlıyorum. Hanelai'in yeğeniydi, değil mi, Ziya? Adanın gururu?"

Rin'in zihnine yeni görüntüler üşüştü.

Kayalık bir kıyıya çarpan dalgalar gördü. Sığ suda ağır ağır ilerleyen bir çocuk gördü. Çok küçüktü, dört beş yaşında olmalıydı. Sahilde elinde üç dişli mızrağıyla yalnız başına durmuş, dalgaları izliyordu. Mürekkep gibi kapkara saçları yumuşak buklelerle güneşte yanmış yanaklarına dökülüyordu; yüzünde çok daha büyük birine ait olan olgun, yoğun bir bakış vardı. Yavaşça, gözlerini sudan ayırmadan mızrağını omuzlarının üstüne kaldırıp Rin'in daha önce çok kez gördüğü bir duruşa çalıştı.

Rin aniden Altan'a baktığını fark etti.

"Gel," dedi bir ses – Rin'in ağzından Riga'nın sesi çıkmıştı, bu Riga'nın anısıydı, Rin yalnızca Riga'nın çoktan yaptığı bir şeyi onun bedeninden izliyordu.

Yirmi yıl önce Yin Riga, Altan Trengsin'e yaklaşıp, "Gel hadi. Teyzen bekliyor," demişti.

Riga elini uzattı. Altan da tereddüt etmeden veya soru sormadan elini tuttu.

Rin zihninde Riga'nın kahkahasını duydu. *Şimdi görüyor musun?*

Rin dehşetle geri tökezledi ama hâlâ anıdaydı, Riga izlemesini istediği sürece izlemek zorundaydı ve kendine gelemiyordu. Kendi bedenine, Tianshan Dağı'na dönemiyordu – Riga, Altan'ı kıyıda bekleyen, Federasyon renklerini taşıyan bir tekneye götürürken yalnızca izleyebiliyordu.

Iskelede bekleyen başka çocuklar da vardı. Onlarcası. Ve onların arasında bir adam – çocukların omuzlarına dokunan, kısık gözleri bir zaman Rin'i gözlemlediği gibi çocukları gözlemleyen, hayatının en kötü anlarında Rin'in üzerine eğilen ve dar, keskin çeneli suratı hâlâ kâbuslarında peşini bırakmayan zayıf, sıska bir adam.

Shiro.

Yirmi yıl önce Dr. Eyimchi Shiro, Altan'ın elini tutup onu tekneye götürdü.

O zaman her şey yerine oturdu, yapbozun son, korkunç parçası yerini buldu. Speerli çocukları kaçırın Federasyon değildi. Üçlü'ydü. Baştan beri Riga'ydı; çocukları Federasyon'a teslim eden, karşı çıktığında Hanelai'ı zorlayan ve yanlış seçimi yaptığında adasının dumanlara boğuluşunu izleyen Riga'ydı.

"Haklısın." Riga ellerini Rin'in şakaklarından çekip onu yerde dizlerinin üstünde nefes nefese bıraktı. "Zor seçimler yaparım. Yapmam gerekeni yaparım. Ama Speerlilarla çalışmam. Hanelai ile denedim. O kahpe kaçmaya kalkıştı. Senin gibiler hizmet etmez, yalnızca sorun çıkarır. Sen de farklı değilsin."

Rin'in başı zonkluyordu. Güçlkle nefes aldı, başı dönmeyi bırakana dek yere bakarak zaman kazanmaya çalıştı.

Çok yanılmıştı. Riga'yı memnun etmek mümkün değildi. Onun insan olduğunu düşünmeyen biriyle ittifak kurması imkânsızdı.

Bunun aşağılanmayla alakası yoktu.

Bu, hayatta kalmakla alakalıydı.

O zaman hesap çok net göründü.

Çaresizce başka bir sonuç dilemişti. O dağa, Üçlü için neredeyse her şeyi yapmaya hazır bir şekilde tırmanmıştı. Korkunç şeyler yaptıklarını biliyordu. Güçlerini ödünç alabilse bunları görmezden gelmeye hazırdı. Cumhuriyet'e karşı zafer için Üçlü'nün yaptığı neredeyse her şeyi affederdi.

Ama bunu değil.

Başını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Riga alayla gülümsedi. "Ne için, ufaklık?"

"Bunu kolaylaştırdığın için." Rin gözlerini kapatıp acılar içinde öfkesine tutundu. Sonra avucunu dışarı doğru çevirdi.

Alev yalnızca iki saniye sürdü, sönmeden önce Riga'nın giysilerini alazlayacak kadar dayandı.

Ama Anka kaybolmadı. Rin tanrısıyla olan bağını hâlâ hissedebiliyordu, Göksel Tapınak'ta çok daha güçlüydü. Ama Anka bastırılmıştı, çılgık atıyor ve Rin'in algılayamadığı bir düşmanla mücadele ediyordu.

Ruhlar âleminde bir yerlerde tanrılar savaşıyordu.

Bu kavga bire bir olacaktı demek.

Rin kılıcını çekti. Riga, Rin ona atılmadan hemen önce su-naktan kılıcını aldı ve Rin'in kolunun darbeye sarsılmasına sebep olacak bir güçle savuşturdu.

Riga çok yavaştı. Tuhaf bir şekilde sakardı. Doğru hamleleri yapıyordu ama hep bir an geriden geliyordu, sanki düşüncelerini nasıl eyleme dönüştüreceğini hatırlamaya çalışıyordu. Yirmi yıl-

lık uykudan sonra Riga fiziksel bedenine henüz alışmamıştı ve Rin'i hayatta tutan tek dezavantajı buydu.

Yeterli değildi. Rin'in kılıç tutuşu çok kötüydü. Sol eliyle hiç antrenman yapmamıştı. Dengesizdi. Riga yavaş olsa da Rin ona ancak yetişiyordu ve saniyeler içinde Riga onu savunmaya geçirdi. Rin saldırmayı düşünemiyordu bile, kılıcından korunmaya çalışmakla meşguldü.

Riga kılıcını başının üstüne kaldırdı. Rin, onu ikiye ayırmak için planlanmış bir darbeyi son anda karşılayarak kılıcını kaldırdı. Omzu darbenin etkisiyle sızladı. Rin yandan saldırı bekleyerek gerildi ama Riga yalımını Rin'in kılıcından ayırmadı. Silahları Rin'in yüzünden birkaç santim uzağa gelene dek bastırmaya devam etti.

"Diz çök," dedi.

Rin'in dizleri titredi.

"Merhametli davranacağım," dedi Riga. "Hizmet etmene izin vereceğim. Yalnızca diz çök."

Rin'in kolu dayanmadı. Riga kılıcını indirdi. Rin sola atılarak zor kurtuldu ve kılıcı uyuşmuş parmaklarından yere düştü. Riga ayağını kılıcın kabzasına uzatıp bir tekmeyle kılıcı odanın öbür ucuna savurdu.

"Ziya." Riga omzunun üstünden arkaya baktı. "Şundan kurtul."

Jiang hâlâ Riga sunaktan indiğinde donakaldığı yerdeydi, onları izliyordu. Adını duyunca başını kaldırdı, kafa karışıklığıyla kaşları çatılmıştı.

"Üstat," dedi Rin soluk soluğa. "Lütfen..."

Jiang yavaşça kılıca doğru ilerledi, almak için eğilip tereddüt etti. Gözleri Rin'e takıldı ve daha önce onu nerede gördüğünü hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı.

"Hadi, Ziya." Riga sıkılmış gibiydi. "Oyalanma."

Jiang gözlerini kırptı ve kılıcı yerden aldı.

Rin ayağa kalktı ve bıçağını aradı ama hayalet parmaklarla uzandığını, sağ elinin olmadığını hatırladı.

Riga'nın bacaklarına atıldı. Dengesini bozup onu yere indirebilirse—

Riga yaklaştığını gördü. Kenara kayıp dizini Rin'in iman tah-

tasına geçirdi. Rin'in göğüs kafesinde bir şeyler çatırdadı. Rin nefes alamayarak yere yığıldı.

"Yetti mi?" Riga eğilip Rin'i yakasından tuttu ve yüz hizasına kadar kaldırdı. Sonra yumruğunu Rin'in midesine geçirdi.

Rin darbenin etkisiyle duvara çarpana kadar geri geri yalpaladı. Kafası taşa çatırdadı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Tıkanarak kemikleri yokmuşçasına yere yığıldı. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Zonklayan acı dalgaları dışında bir şey hissedemiyordu.

Silahı yoktu, kalkanı yoktu ve ateşi yoktu.

İlk kez, bu tapınaktan canlı çıkamayabileceğini fark etti.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum." Riga darbesini prova eder gibi kılıcı Rin'in boğazının kenarına dokundurdu. "Sonuncunuzu öldürmekten. Çok nihai. Ama siz Speerliler bana başka seçenek bırakmadınız. Her zaman çok *baş belasıydınız*."

Riga kılıcını kaldırdı. Rin gözlerini kapatıp darbenin inmesini bekledi. İnmedi.

Bir çatırtı duydu. Gözlerini açtı. Jiang, Riga ile arasında durmuştu. Asası parçalanmıştı ve göğsü de Riga'nın kılıcı da kıpkırmızıydı. Jiang arkasına döndü. Göz göze geldiler.

"Kaç," diye fısıldadı Jiang.

Riga yine kılıcını savurdu. Havada siyah bir şey ıslık çaldı ve kılıç yere düşüp kaydı.

"Unutmuşum," diye dudak büktü Riga. "Speerlilere hep zaafın vardı."

Jiang'ın yarasına vahşi bir tekme savurdu. Jiang iki büküm oldu. Köşede Daji ani bir nefes alıp karnını tuttu, acısı yüzüne yansımıştı.

Rin tereddüt etti, Jiang ile kapı arasında kaldı.

"Beni öldüremez," diye tısladı Jiang. "Kaç."

Rin tökezleyerek kalktı. Kapı üç metre uzaktaydı. Bu hiçbir şey değildi. Bacakları çok ağrıyordu. Her yeri çok ağrıyordu ama dışını sıkıp kendini hareket etmeye zorladı. İki metre—

Arkasında bir patlama oldu. Rin'in ayağı takıldı ve düştü.

"Kaç," diye tekrarladı Jiang ama sesi zorlanıyor gibiydi. Rin kan kokusu aldı. Arkasına bakmak istedi ama yapamazdı, ilerlemeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Bir metre. Çok yakındı.

"Çağır onları," diye bağırdı Jiang. "Bitir bunu."

Rin ne demek istediğini anladı.

Dışarıda sise daldı.

Bunun için pişmanlık duymayı reddetti. Bu tek seçeneği idi, Jiang'ın istediği buydu. O seçimini yapmıştı, şimdi Rin de kendi seçimini yapıyordu. Avucunu açıp göğe çevirdi.

Seni serbest bırakıyorum.

Bu sefer Anka geldi. Ejderha'nın dikkati dağılmıştı, Bekçi ile uğraşıyordu, bu sayede Rin'in tanrısı özgürdü. Kolundan akın edip sisin içinde yükselen alevler gri arka planda işaret sinyali gibi parladı.

Anka zevkle çılgılık attı. O an Rin, Anka'nın ilahi varlığını daha önce olmadığı kadar yakından hissetti, bir zamanlar Speer'da hissettiğinden bile daha güçlü bir birliktelikti. Burada tanrı ve insan arasındaki sınırlar bulanıktı; iradeleri birbirinden güç alan iki ayrı varlık değildi, tarihi yeniden yazmak için dünyanın gerçekliğinde delik açan tek bir varlığa dönüşene dek birleşiyordu.

Ateş yoğun sisi yarıp dönerek o kadar yüksek ve parlak bir sütun yarattı ki Rin bütün dünyadan görülebileceğini düşündü. Tianshan Dağı'nı çevreleyen bulutlar yok oldu, dağın yamacındaki pagodayı gözler önüne serdi.

Nezha görmüş olmalıydı. Rin buna güveniyordu. Onu bunca zamandır takip ediyordu ve şimdi Rin ona kendisinin de Hesperyalıların da istediği her şeyi sunuyordu – dünyanın en güçlü şamanları bir aradaydı, bir dağın tepesinde kısıp kalmış açık hedeflerdi.

İşte fırsatın, Nezha. Bunu kaçıрма.

Birer birer bulutların ardından hava gemileri belirdi, Rin'in gözden kaçırması imkânsız işaretine yaklaşan bulanık, kara şekiller. Süzülüyor, bekliyor, bir hedef arıyorlardı. Artık hedefleri vardı.

Pagodayı her yönden çevreleyen bir yarım daire oluşturdular. Rin uzaktan Nezha'yı göremiyordu ama filonun merkezinde olduğunu ve gözlerinin üstünde olduğunu düşündü. Elini kaldırıp salladı.

"Selam," diye mırıldandı. "Rica ederim."

Sonra alevlerini söndürdü ve gökyüzündeki her yelkenli balon toplarını dağa çevirip ateşlerken kaçtı.

Patlamalar havayı yardı. Durulmadılar. Bitmek bilmez gök gürültüleri gibi, Rin kendi düşüncelerini duyamaz hâle gelinceye dek sesleri yükseldikçe yükseldi. Ayağının yerden kesilip kesilmediğini anlayamıyordu, bacaklarını hareket ettiriyordu ama dizlerinin aşağısında kemiklerinin titreşimi dışında bir şey hissedemiyordu. Havada süzülür gibi hareket ediyordu, felç edici bir şok tüm acısını bastırmıştı.

Havada bir şey nabız gibi atıyordu. Bir ses değil, bir his – hissedebiliyordu, koyulaşmış lapa gibiydi, artık çok tanıdık olan, çatırdayan bir durgunluk.

Rin arkasına bakmayı göze aldı. Pagodadan yaratıklar dökülüyordu – Rin'in daha önce Jiang'ın çağırdığını gördüğü şekilsiz, gölgemsi varlıklar değil, Jiang gerçekten İmparator'un Hayvanat Bahçesi'nin kapılarını açmış da o pençeli, dişli, kanatlı, cırlayan yaratıklar ölümlü dünyaya geçmiş gibi her renk, boy ve şekilden sonsuz sayıda, somut yaratıklardı.

Şekil değiştirip duruyorlardı. Rin, bir ankanın kirine, sonra aslana, sonra da kardeşlerinin çığlıklarının kakofoniyle bir ok gibi yelkenli balon filosuna atılan kanatlı bir şeye dönüşmesini izledi.

Hesperryahılar da ateş açtı. Gürleme o kadar şiddetliydi ki âdeta dağ sarsılıyordu.

Güzel, diye düşündü Rin. Elinizdeki her şeyle saldırın.

Bu nihai test olacaktı. Bu, Nikara tarihinin en güçlü şamanlarının bile Ulu Mimar'ın makinelerine karşı koyamayacağını kanıtı olacaktı.

Görüyor musun, Rahibe Petra? Hincını çıkardın mı?

Rin durup izlemek, bir kez olsun kendi elinden çıkmayan yıkıma hayran olmak istiyordu. Küçük çocukların kuş yuvalarını yıktığı neşeyle, kendini baskın güç ilan eden iki tarafın dünyada ne kadar büyük bir yara bırakabileceğini görmek istiyordu.

Başının üstünde bir füze patladı. Rin hemen arkasına bir kaya düşerken kendini ileri attı. Çarpışmanın etkisiyle hâlâ kor gibi yanan parçacıklar bacaklarının arkasına saplandı.

Kendine gel, dedi Altan'ın sesi, Rin kalbi gümbürdeyerek ayağa kalkarken. Ve şu siktiğimin dağından in.

Rin'in aşığı daha hızlı varan bir yol bulması gerekiyordu. Füzeler henüz onu vurmamıştı ama eninde sonunda vuracaktı; balonlar hep beraber ateş ederken ayırım yapmıyordu.

Bir an durup filoyu düşündü.

Hava gemileri inmeyecekti. Bu aptalca olurdu. Ama yaklaşımları gerekiyordu. Uzaktan pagodaya iyi nişan alamıyorlardı, Üçlü'yü hedef alabilmek için alçalmaları gerekiyordu.

Bu da Rin'e bariz bir çıkış yolu veriyordu.

Nefesini aniden verdi. Ah, siktir.

Zıplanabilecek mesafede tek bir yelkenli balon vardı ve ona zıplayabileceğinden de emin değildi. En iyi hâlindeyken kendine güvenerek zıplardı. Ama çok yorgundu. Vücudunun her bir yanı paralanmıştı ve ağrıyordu. Bacakları çapalar gibi ağırdı ve nefes almaya çalışırken ciğerleri yanıyordu.

En yakındaki balon yükseliyordu. Fazla yükselirse Rin onu asla yakalayamazdı – o kadar yükseğe zıplayamazdı.

Düşünecek zamanı yoktu. Ya şimdi zıplayacaktı ya da asla. Eğilip yerden güç aldı, kalan tüm gücünü toplayarak koştu ve yamaçtan atladı.

Parmakları sepetin altındaki demir çubuklardan birine zar zor yetiştii. Balon ani ağırlıkla tehlikeli biçimde bir yana eğildi. Rin diğer bileği havada faydasızca salınırken daha sıkı tutundu. Balon dengesini sağladı. Pilot orada olduğunu biliyor olmalıydı – ileri geri hamle yaparak Rin'i düşürmeye çalıştı. İnce metal çubuk etine battı, neredeyse eklemlerini parçalayacaktı. Rin acıyla çığlık attı.

Bir şey –Jiang'ın yaratıklarından biri, yanlış nişan almış bir füze veya uçan yıkıntılardan biri, Rin görememişti– sepetin öbür ucuna çarptı. Balon yalpalayıp Rin'i yukarı fırlattı. Rin tutuşunu kaybetmemeye gayret etti. Yere yakın bile değillerdi, şimdi bırakırsa düşüp ölürdü.

Aşığı bakma hatasını yaptı. Aşığısı uçurumdu. Kalbi tekledi ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Yelkenli balon yükselmeye devam etti. Rin, balonun dağdan uzaklaşıp güvenli bir yere çekilmeye başladığını hissetti. Yalpalama durmuştu.

Pilot kim olduğunu anlamıştı. Onu canlı ele geçirmek istiyordu.

Hayır. Ah, hayır hayır hayır...

Başının üstünde bir şey çıgık attı. Rin başını kaldırdı. Bir şey yelkenli balonun yan tarafında delik açmıştı – balon sağır edici bir ışıkla hava kaçırarak sönmeye başladı.

Balonun hareketleri dengesizleşti, bir an dağa doğru düşüyor bir an sonra öbür tarafa dönüyordu. Rin tutunmak için uğraştı ama parmakları terden ıslanmıştı, başparmağı uyuşup kaydı. Artık uçurumla arasında yalnızca dört parmak vardı.

Pilot kontrolü tamamen kaybetti. Balon dalışa geçmişti.

Ama –tanrılara şükürler olsun– dağa doğru yönelmişti.

Rin sakin kalmaya çalışarak kayalık zemini inceledi. Yeterince yaklaştığında, hava gemisi onu da enkazına katmadan önce zıplaması lazımdı.

Taş yamaç gittikçe yaklaştı.

Rin derin bir nefes aldı.

Üç, iki, bir. Nefesini verip kendini bıraktı.

Öldüm mü?

Dünya karanlıktı. Vücudu alev alev yanıyordu ve Rin hiçbir şey göremiyordu.

Ölseydi bu kadar canı yanmazdı. Ölüm kolaydı, o kadar çok kez yaklaşmıştı ki artık ölmenin karanlık ve rahatlatıcı bir hiçliğe gerisingeri düşmek gibi olduğunu biliyordu. Ölüm acıyı yok ediyordu. Ama onun acısı sadece artmıştı.

Ah, Rin. Altan'ın alaycı, neşeli sesi şakaklarında yankılandı. *Hep şaşırtıyorsun.*

Bu kez Rin onun varlığından kaçmadı. Yanında olmasına müteşekkirdi. Bu korkunç tabloyu ayırt etmek için ona ihtiyacı vardı.

Sorun mu var?

“Artık bir tek ben kaldım,” dedi Rin. “Onlar... onlar... Bir tek ben varım.”

Tek olmak güzeldir.

“Ama ben müttefik istiyordum.”

Altan yalnızca güldü. *Artık öğrenmiş olman gerekmiyor mu?*

Ve haklıydı, kaderini kendinden daha güçlü insanların eline terk etmemesi gerektiğini öğrenmiş olmalıydı. Tekrar tekrar,

bağlılık yemini ettiği herkesin onu kullanıp suistimal ettiğini öğrenmiş olmalıydı.

Ama Üçlü'yü takip etmek istemişti. Birilerinin onun adına savaşmasını istemişti çünkü çok yorulmuştu. Jiang'ın geri gelmesini, Daji'nin olmasını umduğu kişi olduğuna inanabilmeyi istiyordu. Bu savaşı başkasına havale edebileceğine inanmak istiyordu. Ve hayallerine her zaman fazla tutunuyordu.

Unut o götleri, dedi Altan. Bunu kendi başımıza yapabiliriz.

Rin kan tadı alarak güldü. "Tabii."

Uzun bir süre sonra patlamalar durdu. O noktada Rin'in görüşü tamamen geri gelmişti. Önce sadece renk öbekleri görüyordu – beyaz gökte her bir patlamayla yayılan kırmızı lekeler. Sonra görüşü açıldı ve duman bulutlarıyla onları yaratan alevleri ayırabilmeyi başardı.

Sırtüstü yatıp başını göğe çevirdi ve güldü.

Başarmıştı.

Sonunda başarmıştı.

Tek hamleyle hem Üçlü'den hem de Hesperya filosundan kurtulmuştu. İmparatorluk'un gördüğü en büyük iki güç yok olmuştu, geriye küllerinden başka bir şey kalmamıştı. Dünyanın dengesi değişmişti. Zihninde güçler yer değiştirdi.

Çok uzun süredir delice, umutsuz ve çaresiz bir savaşta savaşıyordu. Ve şimdi çok kazanılabilir görünüyordu.

Zihninin gerisinde, Kitay'ın zihnindeki ruhsal geçitten zorlanarak ve kısıp gelse de Anka'nın da güldüğünü duydu – sonunda istediği her şeyi elde eden bir tanrının kısıp ve haşin gülüşü.

"Hepiniz siktirin gidin," diye fısıldadı yeniden yoğunlaşan sise karışan ince duman sarmallarına. Hareket çekti. "Bu Speer için."

Göksel Tapınak'ta hayatta kalan biri olsaydı bir şey görürdü. Hareketi görürdü. O izlerken dağ onunla oyunlar oynadı, pagodadan tökezleyerek çıkan bir silüet gördüğünü sanıp duruyordu. Ama ne zaman dikkatle baksa tek gördüğü dumandı.

Mantığının tekrar çalışmaya başlaması birkaç dakika sürdü.

Öncelik sıralaması. Önce bu dağdan inmesi gerekiyordu. Sonra tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Açık yaraları çok derin değildi, çoğunun kanaması durmuştu ama eğer hızlı hareket etmezse

onu öldürebilecek bir sürü başka şey –maruziyet, çatlak kaburgalar, darbe almış organlar– vardı.

Ama kıpırdamak işkenceydi. Her adımda dizlerinin bağı çözülmüyordu. Her nefesinde kaburgaları acı içinde isyan ediyordu. Dişlerini sıkıp kendini ilerlemeye zorladı. Her adımı acınası bir sendelemeden fazlası değildi. Bacaklarının acısı arttı, bir yerlerde bir şeyler kırıldı. Önemi yoktu. Kitay aşağıda onu bekliyordu. Yalnızca Kitay'a ulaşması gerekiyordu.

Tianshan Dağı'nın dibi suskun enkazla doluydu. Yalnızca parçalanmış yelkenli balonların enkazı değil – Nezha'nın bombaları Cholang'ın birliklerini de mahvetmişti. Rin, yer toplarının kalıntılarının da hava gemisi sepetlerine karıştığını gördü. Toprakta korkunç, tertemiz kraterler vardı.

Rin sessizce durup külü soludu. Hiçbir şey kıpırdamadı. Hayatta kalan tek şey kendisiydi.

Sonra sesi duydu – ölen bir motorun inlemesi, bozuk bir vızıltı. Arkasına döndü. Başını kaldırdı.

Ay ışığında yalnızca kara silüetini gördü, küçüktü ama ona doğru uçtukça büyüdü. Yetişemezdi. Onu ayakta tutan neyse mahvolmuştu – Rin arkasından çıkan yoğun dumanları görüyordu.

Ama hâlâ ateş ediyordu.

Siktir.

Rin kendini yere attı.

Kurşunlar yanmış toprakta etrafına saplandı. Pilot nişan almıyordu, yalnızca hayatı ellerinden kayıp gitmeden bir şeyleri, herhangi bir şeyi, yok etmek istiyordu. Yelkenli balon son bir tur top ateşledi ve sonra dağın yamacına doğru yönelip bir alev topuyla patladı.

Rin yara almadan ayağa kalktı.

“Beni ıskaladın!” diye bağırdı dağın yamacına, son balonun enkazından dumanlar çıkan yere. “Iskaladın!”

Tabii ki kimse yanıt vermedi. Sesi tiz, nefes nefese ve kısık, soğuk havada yankılanmadan soluyordu.

Ama Rin tekrar tekrar çığlıklar attı. Hayatta kaldığını, galip çıktığını söylemek o kadar iyi geliyordu ki cesetlerle konuştuğunu umursamadı.

KISIM III

BÖLÜM 22

Arlong, Dokuz Yıl Önce

"Nezha." Yin Vaisra tek parmağıyla ona işaret etti. "Buraya gel."

Nezha keyifle yanına koştu. Zorlu bir Klasikler dersinin ortasındaydı ama eğitmeni babasının kapıda belirdiğini görünce selam verip odadan çıkmıştı.

"Derslerin nasıl?" diye sordu Vaisra. "İyi çalışıyor musun?"

Nezha gevezelik etme içgüdüsünü bastırıp cevabını dikkatle düşündü. Vaisra daha önce ona böyle sorular sormamıştı, Jinzha dışında çocuklarının hiçbirine pek ilgi göstermezdi. Nezha babasının palavracı veya aptal olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Eğitmen Chau iyi ilerlediğimi söylüyor," dedi temkinle. "Eski Nikaraca gramerinin temellerini öğrendim ve artık Jin Hanedanlığı döneminden yüz yirmi iki şiiri ezbere biliyorum. Gelecek hafta—"

"Güzel." Vaisra ilgileniyor veya etkilenmiş gibi değildi. Arkasını döndü. "Benimle yürü."

Nezha hayal kırıklığına uğrayarak babasını doğu kanadından ana salona takip etti. Nereye gittiklerinden emin değildi. Arlong sarayı devasa ve soğuktu, Kızıl İmparator'un hanedanlığının düşüşünden itibaren Ejderha Vilayeti'nin tarihini yansıtan duvar halılarıyla dolu, yüksek tavanlı uzun koridorları vardı.

Vaisra, Yin Vara'nın yani İkinci Haşhaş Savaşı'ndan önceki Ejderha Savaş Lordu'nun detaylı bir portresinin önünde durdu. Nezha bu halıdan hep nefret etmişti. Büyükbabasını hiç tanımamıştı ama Vara'nın katı, kasvetli suratı, yanından her geçişinde kendini önemsiz hissetmesine neden oluyordu.

"Hiç yönetmek istedin mi, Nezha?" diye sordu Vaisra.

Nezha şaşırarak kaşlarını çatı. "Neden isteyeyim?"

Yönetmek kaderinde yoktu. En büyük erkek çocuk olan Jinz-

ha, Ejderha Savaş Lordu unvanını ve beraberinde gelen sorunlulukları miras alacaktı. Nezha ikinci erkek çocuğuydu, o kadar. O asker olacaktı, abisinin en sadık generali.

“Hiç düşünmedin mi?”

Nezha bir sınavda başarısız olduğunu hissetti ama başka ne diyeceğini bilemiyordu. “Bana düşmez.”

“Sanırım.” Vaisra bir an sessiz kaldı. “Bir hikâye duymak ister misin?” diye sordu sonra.

Hikâye mi? Nezha ne diyeceğini bilemeyerek tereddüt etti. Vaisra ona hiç hikâye anlatmazdı. Ama Nezha babasıyla nasıl konuşacağını bilemese de bu fırsatı kaçıramazdı.

“Evet,” dedi temkinle. “İsterim.”

Vaisra ona baktı. “Neden o mağaralara gitmenize izin vermediğimizi biliyor musun?”

Nezha başını kaldırdı. “Canavarlar yüzünden mi?”

Bu bir canavar hikâyesi mi olacaktı? Öyle olacağını umdu. Heyecanlandı. Çocukken bakıcıları en sevdiği hikâyelerin o mağaralarda yaşadığı söylenen canavarlarla ilgili olanlar olduğunu bilirdi – ejderhalar, yamyam yengeçler, insanı kendine âşık edip fazla yaklaşırsan boğan balık kadınlar.

“Canavarlar mı?” Vaisra kıkırdadı. Nezha daha önce babasının kıkırdadığını hiç duymamıştı. “Mağara hikâyelerini seviyor musun?”

Nezha başıyla onayladı. “Çok.”

Vaisra elini omzuna koydu.

Nezha geri çekilmemeye çalıştı. Babasının dokunuşundan korkmuyordu, Vaisra ona hiç şiddet uygulamamıştı. Ama onu hiç böyle okşamamıştı da. Sarılmalar, öpücükler, güven verici dokunuşlar – bunlar Nezha’nın annesi Leydi Saikhara’ya aitti, o çocuklarını sevgisiyle neredeyse boğardı.

Nezha babasını hep bir heykel gibi düşünürdü – uzak, sezi-leri güçlü ve dokunulmaz. Vaisra bir insandan çok tanrı gibiydi, olmak için yetiştirildiği her şeyin mükemmel bir örneği. Yin Vaisra’nın her kelimesi doğrudan ve kısa, her eylemi verimli ve bilinçliydi. Çocuklarına başıyla hafif selam vermek dışında bir ilgi göstermezdi. Hiç masal anlatmazdı.

O zaman ne oluyordu?

Nezha ilk kez babasının gözlerinin donuk olduğunu, konuşmasının normalden yavaş olduğunu fark etti. Nefesi de... Vaisra her konuştuğunda Nezha'nın suratına ulaşan güçlü ve ekşi bir kokuydu. Nezha bu kokuyu daha önce iki kez almıştı – bir kez yatma zamanı geçtikten sonra hizmetçilerin kanadında gezinirken, bir kez de Jinzha'nın odasında.

Aniden rahatsız olarak Vaisra'nın elinin altında kıpırdandı. Artık hikâye dinlemek istemiyordu. Dersine geri dönmek istiyordu.

“Sana bir mağara hikâyesi anlatayım,” dedi Vaisra. “Arlong'un, Kızıl İmparator'un ölümünün ardından çıkan onlarca yıllık savaşta bir güney gücü olarak yükseldiğini biliyorsun. Ama Kızıl İmparator'un son zamanlarında, Sinegard'da yeni başkent inşa etmek için Ejderha Vilayeti'ni bıraktıktan sonra Arlong lanetli bir yer olarak anılmış. Bu adalar bir ölüm vadisinde yer almış, dalgalar gürültüyle çarpışır ve nehir yatakları taşarmış. Kızıl Kayalıklar'ı geçen hiçbir gemi sağ kalamazmış. Her şey o kayalıklara çarpıp parçalanırmış.”

Nezha hiç kıpırdamadan dinledi. Daha önce bu hikâyeyi duymamıştı. Beğendiğinden de emin değildi.

“Sonunda,” diye devam etti Vaisra, “Yu adında, şamanik sanatları öğrenen bir adam Batı Nehri'nin Ejderha Lordu'nu çağırıp nehirleri kontrol edebilmek için yardımını dilenmiş. Bir gecede Arlong değişivermiş. Sular sakinleşmiş. Seller son bulmuş. Arlong halkı adalar arasında kanallar ve çeltik tarlaları inşa etmiş. Birkaç yıl içinde Ejderha Vilayeti, Nikara İmparatorluğu'nun cevheri, güzellik ve bolluk diyarı oluvermiş.” Vaisra durdu. “Yalnızca Yu acı çekmeye devam etmiş.”

Vaisra bir rüyada gibi, hanedanlık tarihini boş koridorlarda ezberden okur gibi, Nezha'yla değil de duvardaki halılarla konuşuyordu.

“İii.” Nezha yutkundu. “Neden—”

“Doğa değiştirilemez,” dedi Vaisra. “Yalnızca kontrol edilebilir. Arlong'un suları tasmaını koparıp yeni şehri öfkeyle boğmakla tehdit etmiş hep. Yu hayatını şamanik bir halüsinasyonda, sürekli Ejderha'yı çağırıp fısıltılarını kulaklarında duyarak geçirmek zorunda kalmış. Onlarca yıl sonra Yu çaresizce hayatını

sonlandırmak istemiş. Ve tanrı onu ele geçirince, ölemez hâle gelince kendini Chuluu Korikh'e kapatmak istemiş. Ama o huzur bulmak isterse birinin yerini alması gerektiğini biliyormuş. Yu o kadar zalim veya bencil olamamış. O zaman ne olmuş?”

Nezha bilmiyordu. Ama parçaları bir mantık yapbozu gibi birleştirebilirdi, eğitmenlerinin ona Keju için çözdürmeye çalışıp durdukları gibi.

Babası bunun bir mağara hikâyesi olduğunu söylemişti. Ve mağara hikâyeleri canavarlar içerirdi.

“Yu dönüştüm,” dedi Nezha. “O, canavar olmuş.”

“Canavar değil, Nezha.” Vaisra bir tutam saçı Nezha'nın kulağının arkasına attı. “Bir kurtarıcı. Arlong için nihai fedakârlığı yapmış. Ama Arlong onu neredeyse hemen unutmuş. Onun korkutucu yeni hâlini, sarmallarını ve keskin pullarını görünce onu minnetle değil korkuyla karşılamışlar. Kendi karısı bile onu tanımamış. Ona bir kez bakınca çılgılığı basmış. Kardeşleri onu taşılayıp köyden kovmuş, onları korumak için onlarca yıl dua ettiği mağaraya geri yollamışlar. O...”

Vaisra cümlesini yarım bıraktı.

Nezha başını kaldırdı. “Baba?”

Vaisra sessizce duvar halılarına bakıyordu. Nezha şaşkınlıkla onun bakışlarını takip etti. Bu halıların hiçbirisi az önce duyduğu hikâyeyi betimlemiyordu. Hepsi hanedanlık portreleriydi, Nezha'nın uzun zaman ölmüş atalarının ince ince işlenmiş tablolarıydı.

Babası ona ne söylemeye çalışıyordu?

Yin Hanesi Arlong için ne fedakârlıklar yapmıştı?

“Eğitmenlerin bana mağaralara gitmek istediğini söyledi,” dedi Vaisra aniden.

Nezha gerildi. Bu ne demekti? Başı deritte miydi? Evet, çok kez, belki de gereğinden fazla kez sormuştu. Yalvarmış ve mız-mızlanmış, mağara ağzına bakacak kadar yaklaşmasına izin verirlerse sığ suda hatta karşı nehir yatağında kalmaya söz vermişti.

“Özür dilerim, baba,” dedi Nezha. “Bir daha sormam – sadece merak ediyordum—”

“Neyi?”

“Düşündüm ki... hazineleri duymuştum ve düşündüm ki...”

Nezha devam etmedi. Yanakları alev alev olmuştu. Ağzından çıkan kelimeler kulağa çocukça ve aptalca geliyordu. Sessizce bir daha babasının sözünden çıkmamaya karar verdi.

Ama babası ona kızmadı. Uzun bir süre boyunca Nezha'ya baktı, ifadesi anlaşılmazdı. Sonunda yine Nezha'nın omzunu okşadı.

“O mağaralara gitme, Nezha.” O an sesi çok yorgundu. “Tüm ulusun yükünü yüklenme. Fazla ağır. Ve yeterince güçlü değilsin.”

BÖLÜM 23

“Doğru saydıysam Tianshan Dağı’ndaki patlamalar Nikan’daki Hesperya filosunun üçte ikisini yok etti,” dedi Kitay. “Bu... bu çok.”

“Sadece üçte ikisini mi?” diye sordu Cholang. “Hepsini değil mi?”

“Nezha tüm filoyu batıya yollamadı,” dedi Kitay. “Son duyduğumda Birlik ona kırk sekiz araç vermişti. Örs’te altısını indirdik. Dağda otuz tane kadar gördüm. Ve ikisinin batıya geri kaçtığını biliyoruz.”

“Şansımız varsa Nezha onlarda değildir,” diye mırıldandı Venka.

Rin ağrıyan gözlerini ovaladı, gülemeyecek kadar yorgundu. Dördü –kendisi, Cholang, Kitay ve Venka– Cholang’ın kulübesindeki masanın etrafında duruyordu. Hepsinin benzi atıktı ve yorgunluktan seğiriyorlardı ama görüşmeleri acil, alev alev bir enerjiyle doluydu. Sessiz, şakın bir özgüven, aylardır hissetmedikleri bir umut.

Canlarını kurtarmak için kaçmakla bir saldırı planlamak arasındaki fark buydu. Hepsi erişebileceklerinin boyutunun farkındaydı. Delilikti. Heyecan vericiydi.

“Hesperyalılar destek kuvveti ne zaman gönderir sizce?” diye sordu Rin.

“Emin değilim,” dedi Kitay. “Muhtemelen kararsızlardır. Arabak’tayken Birlik’in yatırımlarını yeniden değerlendirdiğine dair dedikodular duyuyordum. Nezha güneyi almakta geciktikçe askeri yardım konusunda hassaslaştılar. Birlik sorunlu bir düzen – yabancı bir konuma asker göndermek için tüm üye ülkelerden oybirliği gerekiyor. Ve üyeler anlamadıkları bir güce can kaybı vermekten ve hava gemilerinin yüksek bedelinden, huzursuzlanmaya başladılar.”

“Yani korkaklar,” dedi Cholang. “Kağıttan kaplanlar. Savaşlarımızı bizim adımıza kazanmaya geldiler ama korktukları an kaçacaklar mı?”

“Bu kadar kolay bitmeyecek,” dedi Rin. “Bu kıta için çok uzun zamandır planları var. Onları sadece tehdit ederek kaçıramayız. Gerçekleştirmemiz gerek.” Rin yutkunup çenesini kaldırdı. “Bunu tamamen bitirmek istiyorsak Arlong’u işgal etmemiz gerek.”

Kimse gülmedi.

Bu basit cümle geçen hafta zalim bir şaka gibi gelecekken şimdi yapılabilir olması inanılmazdı. Cumhuriyet’i yenmek artık hayalden ibaret değildi. Yalnızca zamanlaması önemliydi.

Uzun yürüyüşten Rin’in ordusunun çok küçük bir parçası sağ çıkmıştı. Kitay’ın hesapladığı rakamlar can sıkıcıydı. Örs’ten çıkan askerlerin yarısı ya ölü ya kayıptı. Sivillerde kayıp oranı üçte ikiye kadar çıkıyordu.

Ama Rin, yine de hayatta kalanların başındaydı. Ve şu anda savaşın başlangıcından beri sahip olduğu en büyük askeri avantajı sahipti.

Hesperyalılar sarsılmıştı. Nezha inanılmaz bir mağlubiyet yaşamıştı. Rin’i açık arazide bombalayıp yok etmek yerine onu Tianshan Dağı’na kadar takip etmiş ve filosunun çoğunu kaybetmişti. Bu felaketin sorumlusu oydu ve Birlik de bunu biliyordu. Bu kez güneylilerin Cumhuriyet’i yenme şansı vardı. Ama ivme kaybetmemek için olabildiğince çabuk harekete geçmeleri gerekiyordu.

“İki cepheden saldırmalıyız.” Rin eliyle kısaç hareketi yaptı. “Kuzey ve güneyden çift kanatlı strateji, Üçüncü Haşhaş Savaşı’nda Mugenlilerin denediği gibi.”

“Onların çok işine yaramadı,” dedi Venka.

“Ben olmasam yarardı. Fikirleri iyiydi – İmparatorluk’u, takviye güçlerini iki savunmasız cepheye bölmeye zorladılar. Dahası, Nezha adamlarının azaldığını biliyor. Bir cepheye odaklanırsak elinde ne varsa bize yönlendirecek. O riski almak istemiyorum. Onu güçsüz düşürmeyi tercih ederim.”

“O zaman kuzeybatı ve kuzeydoğudan saldıracağız.” Kitay Rin’in fikirlerini kolayca alıp yüksek sesle, anlaşılır bir plana

dönüştürdü. "İlk birliği Koç, Sıçan ve Kaplan Vilayetleri'nden göndereceğiz. Ana birlik iç kısımdan saldıracak, yeni elde ettiği bölgeyi elinde tutmak için güçlerini yaydığı yerden. Hızlı hareket edersek bunu altı ayda hallederiz."

"Durun," dedi Cholang. "Bunu hangi orduyla yapacaksınız?"

"Şey," dedi Kitay. "Seninkiyle."

"Tianshan Dağı'ndan seksen asker kaybettim," dedi Cholang. "Daha fazlasını ölümlerine göndermeyeceğim."

"Burada kalırsanız öleceksiniz," dedi Rin. "Artık tarafınızı seçtiğinize göre Nezha sizi rahat bırakacak mı sanıyorsunuz? Zaten yaşayan ölülersiniz. Artık asıl soru, nerede ve ne zaman olacağı."

"Bizimle meşgulken birkaç ay kazanabilirsiniz," diye ekledi Kitay. "Ama Cumhuriyet bizim işimizi bitirirse kesinlikle şansınız yok. Açıkta, çadırlarda birkaç ay daha yaşamaya değer mi diye sorun kendinize."

Cholang hiçbir şey demedi.

"Karşılık bulamazsın," dedi Venka. "O beş adım sonrasını düşünmüştür bile."

Cholang kaşlarını çatı. "Devam et o zaman."

"Kuzeydoğu cephesi aldatmaca olacak –sonucu belirlemeyecek– ama yine de erken saldırarak ciddi avantaj elde edebiliriz," dedi Kitay. "Savaş zamanı endüstrisinden kalma üsleri var –cephanelikler, tersaneler gibi. Yani Nezha bizi kuzeyde ciddiye almasa bile işimize yarar." Venka'ya işaret etti. "Sen Cholang'la git. Güney Ordusu'ndan birkaç yüz adam al, istediklerini seç."

"Bu görevi reddettiğimden değil ama," dedi Venka, "ya yanlış hesapladıysan ve bir katliama gidiyorsak?"

"Öyle olmayacak," diye tein etti Kitay. "Nezha'nın kuzeyde sadık bir yerel üssü yok. Cumhuriyet'e yeni boyun eğdiler ve bu savaş kimin kazandığı sivillerin umurunda değil. İmparatoriçelerini kaybettiler, Jun Loran'ı kaybettiler ve Cumhuriyet'in yönetiminde bizim kadar huzursuzlar. Bunda ideolojik bir tarafları yok."

"Ama kuzeyliler," dedi Venka. "İdeolojilerinin büyük bir kısmı sizden nefret etmek. Köylülere boyun eğmezler."

"O zaman iyi ki Sring Venka'yı gönderiyoruz," dedi Kitay. "Seni porselen suratl Sinegard prensesi seni."

Venka kıs kıs güldü. "Peki."

"Peki ya güneydoğu cephesi?" diye sordu Cholang. "Size ufak bir ordu kalmış olacak."

"Sorun değil," dedi Rin. "Şamanlarımız var."

"Ne şamanları?" diye sordu Cholang. "Tek şaman sensin."

"Tek olmak zorunda değilim."

Masaya patlamak üzere bir bomba koymuş gibiydi. Oda sessizleşti. Kitay gerildi. Venka ve Cholang ona bakakaldılar.

Rin bunun onu etkilemesine izin vermedi. Savunmaya geçmeyecekti, bu yalnızca onların şüpheciliklerini haklı çıkarırdı. Dağdan indiğinden beri bu teklifi nasıl sunacağını düşünüyordu. Sonra bulmuştu – deliliği normal gibi göster, mantıklı olan buymuş gibi tartış. Yalnızca onların *normal* anlayışını değiştirmeliydi.

"Su Daji haklıydı," diye devam etti sakince. "Hesperyallılara karşı durmak için tek şansımız, onların Yaratan'ına kendi tanrılarımızla cevap vermek. Üçlü bunu halledebilirdi. Riga'nın istediğini yapmasına izin verseydim şimdiye dek İmparatorluk'u ele geçirmiş olabilirlerdi bile. Ama onlar despottu. Zamanla iyilikten çok kötülükleri dokunacaktı."

Şimdi asıl mantık sıçraması. "Ama onlar yoksa kendi şamanlarımıza ihtiyacımız var. İstekli olacak yüzlerce askerimiz var. Yalnızca onları eğitmemiz gerekiyor. Altı aylık bir plan yaptık. Ben onları iki haftada savaşmaya hazır hâle getirebilirim."

Birinin itiraz etmesini bekleyerek etrafına bakındı.

Her şey şimdi olacaklara bağlıydı. Rin, devasa güç değişiminin ardından otoritesinin sınırlarını test ediyordu. Bu kendini ilk kez liderliğe fırlatışından, aylar önce Ma Lien'in adamlarıyla konuşurken ağzının kuruyup dizlerinin titremesinden çok farklı hissettiriyordu. O zaman korkuyordu, bir şeylere tutunmaya, strateji eksikliğini sahte bir cesaretle saklamaya çalışıyordu.

Şimdi ise ne yapması gerektiğini biliyordu. Yalnızca herkesi aynı fikirde olmaya zorlaması gerekiyordu. Gelecek için bir planı vardı – ürkütücü, muhteşem bir plan. Bunu gerçeğe dönüştürebilir miydi?

"Ama o zaman..." Venka ağzını açtı, kapattı, yine açtı. "Rin, sadece – bana demiştin ki—"

“Riskleri anlıyorum,” dedi Rin. “O zamanlar değceğini düşünmüyordum. Ama o dağda ne olduğunu gördün. Artık ne oldukları belli. Hesperryalıların halâ en az on dört hava gemisi var ve bu onlara karşılık veremeyeceğimiz bir avantaj sağlıyor. Daha çok şey olmazsa... şey, ben.”

Bir sessizlik daha oldu.

Sonra Cholang başını iki yana sallayıp iç çekti. “Bak. Adamlarımdan gönüllü olan olursa onları durdurmam.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rin.

Gayet iyiydi – alabileceği destek bu kadardı. Cholang onu durdurmaya çalışmadığı sürece ne kadar rahatsız göründüğünü umursamıyordu.

Sağına baktı. “Kitay?”

Devam etmeden önce onun konuşmasını duymak istiyordu. İznini beklemiyordu –hiçbir şey için iznine ihtiyaç duymuyordu– ama onayını duymak istiyordu. Başkasının, zihni kendinkinden çok daha hızlı çalışan birinin güç dengesini ve riske atılan hayatları değerlendirip, *Evet, bu hesaplamalar doğru. Bu fedakârlık gerekli. Deli değilsin. Dünya delirmiş*, demesini istiyordu.

Kitay uzunca bir süre hareket etmeden durup masaya baktı, parmaklarını ahşap yüzeye vurdu. Sonra başını kaldırıp Rin’e baktı. Hayır, Rin’e doğru baktı. Aklı başka yerdeydi. Bu konuşmayı zihninde çoktan yapmıştı. “Birkaç taneden fazla olmamalı—”

“Bir avuçtan fazlasına ihtiyacımız olmayacak,” diye onu temin etti Rin. “En fazla üç – saldırıyı birden fazla alana yayabilmek için.”

“Her ana yöne bir tane,” diye mırıldandı Kitay. “Çünkü etki katlanarak artar...”

“Evet,” dedi Rin. “Çok şey yapıyorum. Ama yeterli değilim. Ama tek bir şaman daha olsa savunma düzenlerini hayal edemeyeceğimiz kadar çok bozabilir.”

“Hay sikeyim,” dedi Venka. “Bunu ne zamandır düşünüyorsun?”

Rin tereddüt etmedi. “Tikany’dan beri.”

Onları henüz ikna edememişti. Gözlerindeki şüpheyi görüyordu – itiraz etmemiş olabilirlerdi ama hoşlarına gitmemişi.

Rin birden sinirlendi. Nasıl görmelerini sağlayabilirdi? Ölümlü topraklarda çelik ve bedenlerin çarpışmasıyla yapılan savaşların zamanı geçmişti. Artık savaşlar ilahi boyuttaydı – onun tanrılarına karşı Hesperyalıların Yaratan'ı. Tianshan Dağı'nda gördüğü, geleceğin ve bunun nasıl biteceğinin bir göstergesiydi. O gelecekten kaçamazlardı. Dağları yerinden oynatacak türden savaşlarda mücadele vermeleri gerekiyordu.

“Batı bu savaşa maddi bir mücadele olarak bakmıyor,” dedi. “Bu, kutsallığa bakış açısıyla ilgili. Onlar Ulu Mimar'a inandıkları için bizi karınca gibi ezebileceklerini düşünüyorlar. Haksız olduklarını kanıtladık. Yine kanıtlayacağız.”

Öne eğilip avuçlarını masaya bastırdı. “Şu an bu ülkeyi geri alma fırsatımız var – muhtemelen elimize geçecek tek fırsat. Cumhuriyet sersemledi ama toparlanacaklar. Ondan önce ağır bir darbe vurmaliyiz. Ve yarım gönüllü bir saldırı yapamayız. *Abartmamız* gerek. Nezha'nın müttefiklerini öyle bir kokutmaliyiz ki kendi yarıkürelerine kaçıp bir daha asla gelmeye cesaret edemesinler.”

Kimse itiraz etmedi. Etmeyeceklerini biliyordu. İtiraz edilecek bir şey yoktu.

“Kontrolü kaybettiklerinde planın ne?” diye sordu Kitay sessizce.

Kaybettiklerinde demişti. *Kaybederlerse* değil. Demek ki bir varsayım değildi. Artık lojistik konuşmaya başlamışlardı ve bu da Rin'in kazandığı anlamına geliyordu.

“Kaybetmeyecekler,” dedi Rin. Sonraki kelimeleri yeniden açılan yaralar gibi tanıdık ve acı doluydu, uzun zamandır bastırmaya çalıştığı suçluluğun yükünü taşıyan kelimelerdi. Artık bir efsaneye ait olan ve yüzleşmekten başka seçeneği olmadığını bildiği kelimelerdi. “Çünkü Cike olacağız. Ve Cike'in ilk kuralı elemedir.”

Rin, Cholang'ın kulübesinden çıktığında dünya farklı görünüyordu.

İçeri girerken de gördüğü aceleyle kurulmuş askeri kampı gördü. Sert bozkır rüzgârlarıyla titreşen aynı zayıf ateşleri; yiyecek, içecek ve giyecekleri çok az olan aynı sıska asker ve sivilleri; aynı bitkin, yorgun ve aç gözleri gördü.

Ama Rin burada zayıflık görmedi.

Yeniden inşa edilen bir ordu gördü. Bir ulusun yaratılışını gördü. Tanrılar, bu onu heyecanlandırıyordu. Neye dönüşmek üzere olduklarını anlıyorlar mıydı?

“Bak,” dedi Kitay. “Şimdiden seninle ilgili efsaneler anlatıyorlar.”

Rin onun bakışlarını takip etti. Bir avuç genç asker kampın ortasında iki masayı birleştirerek bir sahne yapmıştı. İki çubuga beyaz bir çarşaf gerilmişti ve çarşafın arkasında yanan fener, şekli bozuk gölgeler oluşturunuyordu.

Rin izlemek için durdu.

O kumaşın görüntüsü aklına öyle tatlı anılar getirdi ki canı yandı: Sinegard'ın bunaltıcı, yapış yapış kalabalığında geçirilen dört yaz günü; Kitay'ın ailesinin evindeki mermer zeminin soğukluğunun verdiği rahatlama; daha önce hiç tatmadığı ve o zamandan beri dokunmadığı, her seferinde beş çeşit yiyecekten oluşan ziyafetler. Bu gölge oyunu o zaman Sinegard'daki Yaz Festivali'nde gördüğü profesyonel gösterinin yarısı kadar bile değildi, orada kuklalar çok akışkan hareket ediyordu, ipleri ve çubukları o kadar görünmezdi ki Rin neredeyse perdenin öbür yanında dans eden ufak yaratıklar olduğunu sanmıştı. Bu kuklacıların sahnenin arkasında olduğu belliydi, ellerinde aceleyle dikilmiş, az çok insan biçimli, yırtık pırtık kuklalar vardı.

Rin, oyun başlayana kadar öndeki şekilsiz mavi figürün Nezha olduğunu fark etmedi.

“Ben Genç Mareşal'im!” Kuklacı şımarık bir çocuğun genizden gelen tiz sesiyle konuşuyordu. “Babam bu savaşı kazanmamız gerektiğini söyledi!”

“Filomuzu felakete götürdün!” Diğer oyuncu gırtlaksı, bozuk bir Nikaraca'yla konuştu, Hesperya askeriydi. “Seni aptal çocuk! Neden Üçlü'ye ateş açarsın?”

“Geri ateş açabileceklerini bilmiyordum.”

Sonraki sahneler de aynı derecede kötüydü, kaba ve aptalca şakalar devam ediyordu. Ama Tianshan'dan sonra, güneylilerin istediği de buydu. Nezha'nın aşağılanması zevk alıyorlardı. Bu, yaklaşan savaşı kazanılabilir gösteriyordu.

“Hadi.” Kitay yürümeye devam etti. “Aynı şeyler işte.”

“Başka ne diyorlar?” diye sordu Rin.

“Kimin umurunda?”

“Nezha ile ilgili ne dedikleri umurumda değil. Benimle ilgili ne diyorlar?”

“Ah.”

Kitay, ne sorduğunu anlamıştı. *Ne biliyorlar?*

“Kimse Üçlü’ye karşı durduğunu bilmiyor,” dedi Kitay duraksadıktan sonra. “Tianshan Dağı’na yardım aramaya gittiğini ve içerideki şamanların da bizi yelkenli balon saldırısından korumak için kendilerini feda ettiğini biliyorlar. Tek bildikleri bu.”

“Üçlü’nün kahraman olarak öldüğünü sanıyorlar.”

“Sen de öyle sanmaz mıydın?” Kitay tek kaşını kaldırdı. “Düzeltecek misin?”

Rin bir an bunu düşündü ve kendini bir ülkenin tarihsel anlatımını belirleyen bir pozisyonda buldu.

Üçlü’nün efsanesinin devam etmesine izin mi vermişti?

Onları mahvedebilirdi. Ona yaptıkları için *mahvetmeliydi*.

Ama kahramanlık hikâyesi yarı yarıya doğruydı. Üçlü’den biri onuruyla ölmüştü. En azından biri, iyi bir adam olarak anılmayı hak ediyordu. Ve bu da hoş bir hikâyeydi – Nikara’nın önceki döneminin şamanları yeni bir dönem için hayatını feda etmişti.

Rin Üçlü’yü bitirmişti. Ölümde saygınlıklarını korumalarına izin verebilirdi, bunu seçerse tabii. Seçme hakkı olmasına bayılıyordu.

“Hayır,” diye karar verdi. “Bırak efsanede kalsınlar.”

Üçlü’nün hayaletlerine cömert davranabilirdi. Efsane olabilerlerdi – tek olacakları buydu. Riga, Jiang ve Daji’nin şöhret hayallerine rağmen hikâyeleri Göksel Tapınak’ta bitmişti. Hikâyenin giriş kısmında kalmalarına izin verebilirdi. Rin’in çok daha keyifli olan görevi, geleceği şekillendirmektir. Ve işi bittiğinde kimse Üçlü’nün adını bile hatırlamayacaktı.

Rin o gece uyumadan bir görüşme daha yaptı.

Chaghan’la kampında buluşmak için yalnız başına gitti. Ketreyidler toplanıyordu. Kamp ateşleri söndürülmüş ve tüm izleri gömülmüştü, çadırları ve battaniyeleri dürülüp atlara yüklenmişti.

“Kalmıyor musunuz?” diye sordu Rin.

“Yapmak için geldiğim şeyi yaptım.” Chaghan ona dağda ne olduğunu sormadı. Belli ki biliyordu, etkilenmiş bir gülümsemeyle ona bakıp başını salladı. “Aferin, Speerlı. Zekiceydi.”

“Teşekkürler,” dedi Rin istemeden memnun olarak. Chaghan daha önce hiç ona iltifat etmemişti. Khurdalain’de tanıştıkları günden beri, tüm ilişkileri boyunca ona kendi başına karar veremeyen yaramaz bir çocuk muamelesi yapmıştı.

Şimdi ise ilk kez ona saygı duyuyor gibi davranıyordu.

“Sence öldüler mi?” diye sordu Rin. “Yani hayatta kalmış olma—”

“Kesinlikle,” dedi Chaghan. “Güçlülerdi ama çapa bağları onları bedenlerine bağlı tutuyordu, yani hep ölümlülerdi. Öldüler. Hissettim. İyi de oldu.”

Rin rahatlayarak onayladı. “Hak ettiler. Tseveri için.”

Chaghan’ın dudakları büküldü. “Bunu kan borcu için yapmışsın gibi davranmayalım.”

“Kan borcuydu,” dedi Rin. “Yalnızca seninki değil. Şimdi ne yapacağımı biliyor olmalısın.”

Chaghan yavaşça nefes verdi. “Tahmin edebiliyorum.”

“Beni durdurmayacak mısın?”

“Beni teyzemle karıştırıyorsun, Rin.”

“Sorqan Sira beni ânında öldürürdü.”

“Ah, seni uzun zaman önce öldürmüş olurdu.” Chaghan elini usulca atının boynunda gezdirdi. Rin, atı tanıdığını fark etti – Chaghan’ın onu son görüşünde Boyang Gölü ormanlarından çıkarken sürdüğü siyah savaş atıydı. Chaghan konuşurken semerini ayarladı, her bir düğümü alışılmış bir dikkatle sıkılaştırdı. “Sorqan Sira’nın Nikara Şamanizmi’nin canlanmasından ödü kopuyordu. Dünyanın sonunu getireceğini düşünüyordu.”

“Sen düşünmüyor musun?”

“Dünyanın sonu geldi zaten. Yüz Klan, zamanın döngüsel ilerlediğini bilir. Yeni bir hikâye yoktur, yalnızca bu evren medeniyet döngülerini tamamlayıp çaresizliğe boğulurken tekrarlanan hikâyeler vardır. Yine kaos çağının eşiğindeyiz ve durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok. Ben de yarışta belli atları desteklemeyi seçiyorum.”

“Ama kalanını güvenli bir mesafeden izleyeceksin,” dedi Rin.

Boş konuşuyordu. Chaghan'dan kalıp yardım etmesini istememesi gerektiğini biliyordu. O kadar bencil değildi – Nikara, Chaghan'ın halkından yeterince faydalanmıştı.

Dürüst olması gerekirse Chaghan'ın onunla güneye gelmesini isterdi. Daha önce ona hiç katlanamazdı ama şimdi onu görmek Cike anılarını canlandırıyordu. Suni, Baji, Ramsa ve Qara'yı anımsatıyordu. Altan'ı. Tuhaf Çocuklardan hayatta kalanlar bir tek onlardı, ikisinin de parçalanmış uluslarına düzen getirmesi gerekiyordu. Chaghan bir şekilde bunu başarmıştı bile. Rin de çaresizce o gücü istiyordu.

Ama ondan çok şey almıştı zaten. Daha fazlasını talep edemezdi.

“Söz konusu sen olduğunda güvenli bir mesafede durmayı öğrendim.” Chaghan son düğümü sıkıp atın kulaklarının arkasını sevdi. “İyi şanslar, Speerli. Olabildiğince delisin ama Trengsin kadar deli değilsin.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Kazanma şansın olduğunu düşünmemin tek sebebi bu.”

“Teşekkürler,” dedi Rin şaşırarak. “Her şey için.”

Chaghan karşılık olarak ince dudaklarıyla gülümsedi. “Son bir şey daha var. Yalnızca vedalaşmak istemiyordum. Nezha hakkında konuşmalıyız.”

Rin gerildi. “Evet?”

At, huzursuzluğunu hissetmiş gibi sabırsızlıkla kişneyip ön toynaklarını yere vurdu. Chaghan aceleyle dizginleri en yakındaki biniciye verdi.

“Otur,” dedi Rin'e.

Rin dediğini yaptı. Kalbi çok hızlı atıyordu. “Ne biliyorsun?”

Chaghan bağdaş kurarak karşısına oturdu. “Kızıl Kayalıklar'da olanları duyunca Yinleri araştırmaya başladım. Gerçeği hikâyelerden ayırmak zordu – Yin Hanesi söylentilerle çevrili ve sırlarını iyi koruyorlar. Ama Nezha'ya ne olduğunu daha iyi anladığımı düşünüyorum. Neden böyle olduğunu.” Başını eğip Rin'e baktı. “Nezha'nın güçlerini nasıl kazandığıyla ilgili ne biliyorsun?”

“Bir zamanlar bana bir hikâye anlatmıştı,” dedi Rin. “Tuhaf bir hikâye. Şamanizm'in öyle işlemediğini sanıyordum.”

“Nasıl?” diye üsteledi Chaghan.

Neden amiden başı dönmeye başlamıştı? Rin tırnaklarını avucuna batırıp baş dönmelerini yavaşlatmaya çalıştı. Nezha hakkında konuşmak bu kadar zor olmamalıydı. Aylardır Kitay'la onu nasıl öldüreceklerini tartışıyorlardı.

Ama Chaghan'ın soruları Arlong'daki anılarını geri getirmişti, nadir savunmasız anlarını ve şimdi pişman olduğu sert kelimeleri. Ona bir şeyler hissettiriyorlardı. Ve Rin hissetmek istemiyordu.

Sesini dengeli tutmaya çalıştı. "Tanrılarımıza ihtiyacımız olduğunda onları çağırıyoruz. Ama Nezha Ejderha'yı aramamış. Bana küçükken bir ejderhayla karşılaştığını söyledi ama ondan bahsederken... gerçekmiş gibiydi."

"Tüm tanrılar gerçektir."

"Bu düzlemde," diye açıkladı Rin. "Maddesel dünyada. Küçükken su altındaki bir mağaraya girip bir ejderhayla karşılaştığını ve ejderhanın kardeşini öldürüp onu kendinin ilan ettiğini söyledi – o da ne demekse. Tanrısı bu dünyada yürüyormuş gibi anlattı."

"Anlıyorum." Chaghan çenesini ovaladı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama... bu... bunu yapabiliyorlar mı?"

"Tasavvur edilemez değil. Bu dünyada, bizim dünyamızla ruhlar âlemi arasındaki duvarın daha ince olduğu yerler var." Chaghan göstermek için ellerini birbirine bastırdı. "Tianshan Dağı bunlardan biri. Speerli Tapınağı bir diğeri. Dokuz Kıvrım Mağarası ise üçüncüsü. Nezha'nın gücünün kaynağı o mağara.

"Yinler uzun zamandır Ejderha ile bağdaştırılıyor. Arlong'un suları eski ve o kayalıklar ölenlerin geçmişi ile güçlü. O sularda büyü dolanıyor. Etraftaki bölgeler o kadar kurakken Arlong'un nasıl o kadar bereketli ve verimli olduğunu düşündün mü hiç? O bölgeyi yüzyıllardır koruyan ulu bir güç var."

"Ama nasıl—"

"Ölü Ada'ya gittin. Hiçbir şeyin yetişmediğini gördün. Nedenini merak ettin mi?"

"Düşünmüştüm ki – yani, Mugenlilerin kimyasal silahlarından değil mi? Orayı zehirlemediler mi?"

Chaghan başını iki yana salladı. "Hepsi o değil. Adada Anka'nın enerjisi dolanıyor, Arlong'da su dolandığı gibi."

“O zaman Ejderha...”

“Ejderha. Öyle denebilirse.” Chaghan iğrenerek yüzünü buruşturdu. “Daha çok bir zamanlar ıstakoz, denizyıldızı veya yunus olan zavallı, büyülenmiş bir yaratık. Gerçek Ejderha'nın büyüünün ağına yüzüp istemeden okyanusun fiziksel bir yansıması hâline gelmiş olmalı, tek istediği—”

“Yok etmek mi?”

“Hayır. Anka'nın isteği yok etmek. Okyanus boğmak ister, sahip olmak. Muhteşem medeniyetlerin hazineleri eninde sonunda derinliklerine düşmüştür ve Ejderha hepsine sahip olmak ister. Güzel şeyleri toplamak ister.”

Bunu söyleyiş biçimi Rin'i ürküttü. “Ve Nezha'yı topluyor.”

“Güzel benzetme. Ama o kelime fazla uysal. Ejderha, Nezha'yı değerli bir vazo veya tabloymuş gibi yalnızca *toplamak* istemiyor. Ona, bedenine ve ruhuna sahip olmak istiyor.”

Nezha'nın Ejderha'dan bahsederken titreyişini hatırlayınca Rin'in boğazında safra yükseldi.

Ona ne yaptım?

Nezha'yı zorladığı, onları kurtarabilecek gücü çağırmadığı için, ona korkak dediği için ilk kez pişmanlık duydu.

O zamanlar Nezha'nın şımarıklık ve bencillik ettiğini düşünüyordu. İşe yarar olduğu o kadar barizken yeteneklerinden nasıl o kadar nefret ettiğini anlamıyordu.

Hiç durup da kendisinin aksine, Nezha'nın bedel olarak bu acıyı seçmediğini düşünmemişti. Rin gibi bundan zevk almıyordu çünkü onun durumunda, bir çıkış yolu için gerekli bir karşılık değildi. Yalnızca işkenceydi.

“O yaratığa çekiliyor,” dedi Chaghan. “Ve oraya çekiliyor. Fiziksel olarak bağlı. Gücünün kaynağı orası.”

Rin derin bir nefes aldı. *Önemli olan şeye odaklan.* “Bu bana onu nasıl öldüreceğimi söylemiyor.”

“Ama nereden saldıracağını söylüyor,” dedi Chaghan. “Nezha'yı bitirmek istiyorsan kaynağa gitmelisin.”

Rin anlamıştı. “Arlong'u almalıyım.”

“Arlong'u *yok etmelisin*,” diye ona katıldı Chaghan. “Yoksa su onu iyileştirmeye devam edecek. Onu korumaya devam edecek. Ve sen de düşmanını hayatta bırakırsan savaşların bitmediğini biliyorsun.”

BÖLÜM 24

Ertesi sabah Rin, Cholang'ın kulübesinden çıktığında ucunu göremediği bir kalabalıkla karşılaştı.

Kitay önceki akşam gönüllü aradıklarını söylemiş, on beş yaşından büyük ama yirmi beş yaşından küçükleri istemişti. Rin kendi yaşlarında gönüllüler istiyordu. Öfkelerinin kontrolsüz ve tüketici olmasına ihtiyacı vardı, iki veya üç katı yaşındakilerle özdeşleştirdiği temkin olmaksızın ruhlarını boşluğa atabilecek askerlere ihtiyacı vardı.

Ama kimsenin yaş sınırını umursamadığı belliydi. Kalabalıkta altmış yaş üstü siviller de vardı, yedi yaşında çocuklar da.

Rin, kalabalığın önünde durup bir an hepsini şaman yapsa ne olacağını düşündü. Gerçek bir seçenek değil, korkunç ve kendi zevki için kurduğu bir hayaldi. Çöllerin girdaplar gibi hareket ettiğini hayal etti. Okyanusların dağlar gibi kabardığını. Dünyanın tepetaklak döndüğünü, kaosa boğulduğunu gördü ve bunun istese yapabileceği bir şey olduğunu bilmek içinde korkunç bir şeyleri uyandırdı.

Çok gurur duyardın, Altan. Hep istediğin buydu.

“Parametreler on beş ile yirmi beş yaş arasındaydı,” dedi kalabalığa. “Geri geldiğimde bu kriterlere uymayan kimseyi görmek istemiyorum.”

Arkasını dönüp kulübeye geri girdi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Kitay eğlenerek. “Yazılı sınav mı?”

“Bekleteceğiz,” dedi Rin. “Kimin gerçekten istediğini göreceğiz.”

Saatlerce beklettiler. Gün ilerledikçe daha çok kişi kör edici güneşe ve insafsız rüzgârlara boyun eğip uzaklaştı. Çoğu – Rin’in anlık, devamı gelmeyecek bir cesaret gösterisiyle gönüllü olduğundan şüphelendikleri– ilk bir saatte gitti. Onların gidişini

görmek Rin'i memnun etti. En genç gönüllülerin de sonunda ya kendi başlarına ya da anneleri tarafından sürüklenerek uzaklaş-
tığını görünce sevindi.

Ama hâlâ elli kişi vardı. Hâlâ çok fazlaydı.

Öğleden sonra, güneşin yakıcılığı azalınca Rin geri döndü.

"Dördüncü parmağınızın tırnağının altına, dibine kadar bı-
çak saplayın," diye emretti. Bu iyi bir acı eşiği testiydi. Bu tarz
bir yaranın hızlı iyileştiğini, enfeksiyon kapmadığını ama *can*
yaktığını Altan'dan öğrenmişti. "Bunu istiyorsanız bana kanınızı
gösterin."

Kalabalıkta mırıldanmalar yayıldı. Bir an için kimse hareket
etmedi, hepsi dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Dalga geçmiyorum," dedi Rin. "Gerekirse bıçak verebilirim."

Sekiz gönüllü bıçaklarını dediği gibi tırnaklarının altına sap-
ladı. Toprağa koyu kırmızı damlalar damladı. İkisi çığlık attı, ka-
lan altısı dişlerini sıkıp sessiz kaldı.

Rin sessiz kalanlar dışındaki herkesi yolladı ve o altı kişiyi
kulübeye aldı.

Yalnızca iki tanesini tanıyordu. Biri Dulin'di – Tikany'de gömülü
bulduğu çocuk. Onun seferi atlattığına sevindi. Sonra Pipaji'nin
orada olduğunu görüp şaşırdı.

"Kardeşin nerede?" diye sordu Rin.

"İyi," dedi Pipaji ve açıklama yapmadı.

Rin bir an ona bakıp omuz silkti ve diğerlerini inceledi. "Bu-
raya ailesiyle gelen var mı?"

Bıyıkları yeni terlemiş iki oğlan başlarıyla onayladı.

"Onları seviyor musunuz?"

Yine onayladılar.

"Bunu yaparsanız onları bir daha göremeyeceksiniz," dedi
Rin. Çok doğru sayılmazdı ama azimlerini test etmeliydi. "Faz-
la tehlikeli. Gücünüz dengesiz olacak ve onu sivillerin yanında
kontrol etmenize yardımcı olacak deneyimim yok, o yüzden yal-
nızca bu birlikteki diğer insanlarla görüşme izniniz olacak. İyi
düşünün."

Uzun, huzursuz bir sessizliğin ardından ikisi de kalkıp gitti-
ler. Dört kişi kaldı.

“Yaptığınız fedakarlığı anlamanız lazım,” dedi Rin onlara. Artık fazla uzattığını düşünmeye başlamıştı. Ama bu uyarıyı olabildiğince çok tekrarlamayı onlara borçluydu. Dördüne birden ihtiyacı yoktu. Eğitimin yarısında korkup kaçmayacak veya diğerlerini korkutmayacak askerlere ihtiyacı vardı. “Akıl sağlığınıza kumar oynamanızı istiyorum. Boşluğa giderseniz diğer tarafta canavarlar bulacaksınız. Ve geri dönecek güçte olmayabilirsiniz. Üstatlarım bana bildikleri her şeyi öğretemeden öldüler. Ortalama bir rehber olacağım.”

Kimse tek kelime etmedi. Çok mu korkmuşlardı yoksa umurlarında mı değildi?

“Zihninizin ve bedeninizin kontrolünü kaybedebilirsiniz,” dedi. “Ve bu olursa sizi öldürmek zorunda kalırım.”

Yine tepki yoktu.

Dulin elini kaldırdı.

Rin ona döndü. “Evet?”

“Senin yaptığını yapabilecek miyiz?” diye sordu.

“Benim kadar iyi değil,” dedi Rin. “Ve o kadar kolay değil. Ben artık alıştım. Sizin için acı verici olacak.”

“Ne kadar acı verici?”

“Hissettiğiniz en beter şey olacak.” Dürüst olmak zorundaydı, onları anlamadıkları bir şeye sürükleyemezdi. “Başarısız olursanız aklınızı sonsuza dek yitireceksiniz. Başarılı olursanız da bir daha zihniniz size ait olmayacak. Deliliğin kıyısında yaşayacaksınız. Sürekli korkacaksınız. Gece huzurlu uyuyabilmek için afyon ruhu içmek zorunda kalacaksınız. Ne yaptığınızı bilmediğiniz için etrafınızdaki masum insanları öldürebilirsiniz. Kendinizi öldürebilirsiniz.”

Ona boş boş baktılar. Rin bekledi, hepsinin birden kalkıp gitmesine hazırды.

“General?” Dulin yine elini kaldırdı. “Saygısızlık etmek istemem ama oyalanmayı bırakıp başlasak mı?”

Ve böylece Rin şamanlar yaratmaya başladı.

İlk akşamı, ilk harflerini yazmayı öğrenecek ilkokul çocukları gibi kulübenin zemininde çember hâlinde oturarak geçirdiler. Rin önce isimlerini sordu. Lianhua, Köpek Vilayeti'nden, fidan

gibi, iri gözlü bir kızdı. Rin'in görebildiği kadarıyla kollarında, köprücük kemiklerinde ve sırtında korkunç yara izleri vardı. Lianhua yaraları açıklamadı, kimse de sormaya cesaret etmedi.

Rin, Lianhua konusunda emin değildi. Çok kırılğan görünüyordu, konuşması bile titrek, zor duyulan bir fısıltıydı. Ama Rin, zarif kaplamaların ardında çelik saklı olabileceğini biliyordu. Lianhua ya kendin kanıtlayacaktı ya da iki güne pes edip zamanını harcamayacaktı.

Merchi, Rin'den birkaç yaş büyük olan uzun boylu ve iri bir adam, aralarındaki tek deneyimli askerdı. Mugen işgali başladığında İmparatorluk Milisi'nin Dördüncü Birlik'indeydi, yay şekilli ada düşünce doğu kıyısındaki kurtarma operasyonlarına katılmıştı ve Golyn Niis'in sonuçlarını görmüştü. İlk defa Sinegard Muharebesi'nde savaşmıştı.

"Şehrin yarısını yaktığında oradaydım," dedi Rin'e. "O zamanlar bir Speerli ile ilgili söylentiler vardı. Şimdi burada olacağımı hiç düşünmezdim."

Hepsini bağlayan şey, dile getirilemeyen dehşetti. Dünyanın en kötü olaylarını görüp sağ çıkmışlardı.

Bu önemliydi. Çapan yoksa ruhlar âleminde dönmene yardımcı olacak bir şey lazımdı, ölümlü ve insansı bir şey. Altan'ın öfkesi vardı. Rin'in intikamı vardı. Bu dörtlünün ise imkânsız koşullarda bile vahşi ve korkusuz bir hayatta kalma isteği vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Pipaji, tanışma faslı bitince.

"Şimdi size din öğreteceğim," dedi Rin.

Kitay ve Rin bütün gün çaylaklara Panteon'u nasıl öğreteceğini düşünmüşlerdi. Sinegard'da Rin'in zihnini tanrıları algılamaya hazırlaması neredeyse bir yıl sürmüştü. Jiang'ın talimatlarıyla bilmeceler çözmüş, saatlerce meditasyon yapmış, teoloji ve felsefe ile ilgili onlarca kitap okumuştı. Hepsi, dünya ile ilgili varsayımlarının illüzyonlardan ibaret olduğunu kabul edebilmesi içindi.

Onun öğrencilerinin bu lüksü yoktu. Göklere zorla tırmanmaları gerekecekti.

Gerekli, temel değişim dünyanın doğası ile paradigmalardaydı. Hesperyalılar da Nikaraların çoğu da evreni beden ve zihin arasında bölünmüş bir şey olarak görüyordu. Maddesel dünyayı

ayrı, sabit ve kalıcı olarak görüyorlardı. Ama tanrıları çağırmak için dünyanın akışkan olduğunu –varlığın akışkan olduğunu– ve somut dünyanın doğru fırçayla yazılabilecek bir senaryo, dokuma tezgahını kullanmayı bilersen tamamen farklı renklerle işlenebilecek bir desen olduğunu kabul etmek gerekiyordu.

Rin'in eğitiminin en zor kısmı inanç olmuştu. Ama doğaüstü gücün kanıtı önünde dururken inanmak çok kolaydı.

"Onu neyin oynattığını bilmesek de güneşin her sabah doğacağını biliyoruz," demişti Kitay. "Onlara güneşi göster, yeter."

Rin avucunu öğrencilerine doğru açtı. Alevden ufak bir sicim parmaklarının arasında, sazların arasında dolanan bir sazan gibi dolandı.

"Şu an ne yapıyorum?" diye sordu.

Hiçbirinin cevabı bilmesini beklemiyordu ama hükümlerinin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Büyü," dedi Dulin.

"Olmadı. 'Büyü' açıklayamadığımız sonuçları olan etkiler için kullanılan bir kelimedir. Bunu nasıl yapıyorum?"

Tereddütle bakiştılar.

"Yardım için tanrıları çağırdın?" dedi Pipaji.

Rin avucunu kapattı. "Peki, tanrılar nedir?"

Daha çok tereddüt. Rin, sinir olduklarını hissedebiliyordu. Bir sonraki soruya geçmeye karar verdi. Jiang'dan tek istediği açık cevaplardı ama Jiang bunları aylarca saklamıştı. Bu can sıkıcı süreci tekrar etmesine gerek yoktu. "İlk kabul etmeniz gereken şey tanrıların var olduğu. Gerçek ve elle tutulabilirler, bizim kadar var ve görünürler. Hatta belki daha fazla. Buna inanabilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Dulin.

Diğerleri de ona katılarak kafa salladı.

"Güzel. Tanrılar bizimkinden farklı bir âlemde yaşar. Bunu sema gibi düşünebilirsiniz. Şamanlar olarak bizim görevimiz, onları etrafımızdaki maddeleri etkilemeleri için çağırmaktır. Biz aracıyız, kutsal güce açılan bir kapıyız."

"Orası nasıl bir yer?" diye sordu Pipaji.

Rin en iyi nasıl açıklayabileceğini düşünerek durakladı. Jiang bir zamanlar nasıl açıklamıştı? "Gerçek olan tek yer. Hiçbir şeyin belli olmadığı. Rüyalarınızda ziyaret ettiğiniz bir yer."

Bu, şaşkın bakışlarla karşılaştı. Rin aşama katedemediğini fark etti. Artık ona nefes almak kadar tanıdık gelen konseptleri açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalışarak yeniden denedi.

“Bizim dünyamızı gerçek âlem olarak düşünmeyi bırakmalısınız,” dedi. “Bu dünya kalıcı değil. Varlığı nesnel değil, o da ne demekse. Büyük âlim Zhuangzhi geceleri rüyasında kelebeğe mi dönüştüğünü yoksa hep bir kelebeğin rüyasında mı yaşadığını bilmediğini söylemiş. Bu dünya bir kelebeğin rüyası. Bu dünya tanrıların rüyası. Ve biz tanrıları düşlediğimizde uyandık demek oluyor. Anladınız mı?”

Hepsi şaşkın görünüyordu.

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Merchi.

Haklıydı. Rin kendi söylediklerine tamamen inansa da kelimelerinin kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı.

Farklı bir yaklaşım denedi. “Fazla düşünmeyin. Şöyle düşünün. Bizim dünyamız bir gölge oyunu ve bizim somut olarak düşündüğümüz şeyler sadece gölgeler. Her şey sürekli değişiyor, sürekli akışkan. Tanrılar da sahnenin arkasında durmuş, kuklaları tutuyor.”

“Ama bizim kuklaları yakalamamızı istiyorsun,” dedi Pipaji.

“Evet!” dedi Rin. “Güzel. Şamanizm bu işte. Gerçekliği yenden yaratmak.”

“O zaman neden izin versinler ki?” diye sordu Pipaji. “Ben tanrı olsam birine güçlerimi vermek istemezdim.”

“Tanrılar öyle şeyleri umursamıyor. İnsanlar gibi düşünmüyorlar, bencil değiller. Onlar... içgüdü. Odaklandıkları tek bir şey var. Panteon’da diğer tanrılar onları dengeliyor. Ama kapıyı açtığınızda onların kendi istediğini dünyamıza yansıtmasına izin veriyorsunuz.”

“Senin tanrının istediği ne?” diye sordu Pipaji.

“Yakmak,” dedi Rin hemen. “Tüketmek ve temizlemek. Ama her tanrı farklı. Maymun Tanrı kaos istiyor. Ejderha Tanrı sahip olmak istiyor.”

“Peki, kaç tanrı var?” diye üsteledi Pipaji.

“Altmış dört,” dedi Rin. “Panteon’un altmış dört tanrısı, hepsi de bu dünyayı oluşturan, birbirinin zıttı güçler.”

“Zıt güçler,” diye tekrar etti Pipaji. “Yani hepsi birer içgüdü. Ve hepsi farklı şeyler istiyor.”

“Evet! Harika.”

“O zaman nasıl seçiyoruz?” diye sordu Pipaji. “Ya da onlar mı bizi seçiyor? Ateş tanrısı seni Speerli olduğun için mi seçti yoksa—”

“Bir dakika,” diye araya girdi Merci. “Somutlaştırabilir miyiz? Tanrılar, Panteon – harika, çok güzel, her neyse. Onları nasıl çağırıyoruz?”

“Sırayla,” dedi Rin. “Önce temel teorisi—”

“Işın sırrı uyuşturucular, değil mi?” diye sordu Merchi. “Öyle duydum.”

“Oraya geleceğiz. Uyuşturucular erişim sağlıyor, evet ama önce neye eriştiğinizi anlamanız gerekiyor—”

“Yani uyuşturucu bize güç mü veriyor?” diye böldü Merchi yine. “Hangileri? Güldürücü mantarlar mı? Haşhaş mı?”

“Öyle değil... biz... hayır. Beni dinliyor musun?” Rin aniden, eskiden fazla sabırsızlandığında Jiang’ın ona yaptığı gibi, şakağına vurmak istedi. Ne kadar çekilmez bir öğrenci olduğunu şimdi anlıyordu. “Uyuşturucular güç vermiyor. Dünyayı olduğu gibi görmeni sağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Gücün kaynağı tanrılar. Onlar gücün kendisi. Tek yapabileceğimiz onlara yolu açmak.”

“Senin neden uyuşturucu alman gerekmiyor?” diye sordu Pipaji.

Rin hazırlıksız yakalandı. “Onu nereden biliyorsun?”

“Sefer boyunca seni izledim,” dedi Pipaji. “Elinde gece gündüz ateş vardı ama hep kendindeydin. Tüm o süre boyunca afyon kullanmış olamazsın. Dağdan aşağı düşerdin.”

Diğerleri tedirgince kıkırdadı. Ama Pipaji, Rin’e onu rahatsız eden bir beklentiyle baktı.

“Ben o noktayı geçtim,” dedi Rin.

Pipaji ikna olmamış gibiydi. “Bizim olmamız gereken bir noktadaymışsın gibi geliyor.”

“Kesinlikle hayır. Bunu istemeyin. Asla istemeyin.”

“O zaman neden—”

“Çünkü o zaman tanrı hep zihninde oluyor,” diye çıkıştı Rin. “Sürekli sana bağıyor, istediklerini yaptırmaya çalışıyor. Seni silmeye çalışıyor. O zaman kaçış yok. Bedenin artık ölümlü ol-

muyor, yani ölemiyorsun ama kontrolü geri de alamıyorsun; o yüzden dünyayı güvende tutmanın tek yolu seni aynı hatayı yapmış olan yüzlerce şamanla dolu bir dağda taşla hapsedmek oluyor.” Rin tek tek hepsinin gözlerine baktı. “Ve iş o noktaya gelmeden kalbinizi sökeceğim. Öylesi daha merhametli.”

Kıkırdamayı bıraktılar.

O akşam, Panteon’a girmenin nasıl hissettirdiğini anlatarak geçen birkaç saat sonra Rin öğrencilerine ilk defa afyon verdi.

Pek bir şey olmadı. Hepsi kafayı bulup salak salak kıkırdadılar. Yerde yuvarlanıp parmaklarıyla havada şekiller çizdiler ve Rin’in kendi gözlerini oymak istemesine neden olan konularda konuşup durdular. Lianhua ne zaman biri onunla konuşsa tiz bir şekilde kıkırdıyordu. Merchi yeri okşayıp ne kadar yumuşak olduğunu mırıldanıp durdu. Pipaji ve Dulin hiç hareket etmeden oturuyorlardı, gözleri kapalıydı ve Rin, Dulin horlamaya başlayana kadar bunun odaklanmaya çalıştıkları için olduğunu umdu.

Sonra afyonun etkisi geçti ve hepsi kustu.

“İşe yaramadı,” diye inledi Pipaji kanlanmış gözlerini ovuşturarak.

“Çünkü görmeye çalışmıyordunuz,” dedi Rin. Hiçbirinin ilk denemede başarmasını beklememişti ama *bir şey* olmasını ummuştu. İlahi herhangi bir şey. Saatler süren aptallık değil.

“Görecek bir şey yok ki,” diye şikâyet etti Merchi. “Ne zaman geriye yaslanmaya veya işte dediğin gibi yapmaya çalışsam tek gördüğüm karanlık oldu.”

“Bu odaklanamadığın için.”

“Deniyordum.”

“Yeterince denemiyormuşsun,” dedi Rin ters ters. Kafası güzel bir grup salağın başında beklemek, odadaki tek ayık insan olduğunda hiç eğlenceli değildi. “Bir avuç toprağa ağza alınmaz şeyler yapmaya çalışacağına Panteon’u en azından *düşünebilirsin*.”

“Çokça düşündüm,” diye patladı Merchi. “Bize *kafayı bulun ve tanrı çağırından* daha net talimatlar verebilirdin.”

Rin onun haklı olduğunu biliyordu. Sorun onun öğretişindeydi. Bir şeyleri daha açık nasıl anlatacağını bilemiyordu. Evre-

ni ve gizemlerini anlayabilecekleri şekilde anlatabilecek kadar iyi bilen Chaghan'ın hala yanında olmasını diliyordu. Zihinlerine gerçeklik algılarını yıkacak bir görü yerleştirebilecek Daji'nin, hatta Sorqan Sira'nın orada olmasını diliyordu. Jiang'ın ona yaptığı gibi mantıklarını yıkması lazımdı ama bir yıllık ders planını bırak iki haftaya indirmeyi, nasıl tekrarlayacağına dair bile fikri yoktu.

Kollarını başının üstüne uzattı. Saatlerdir kambur oturuyordu ve omuzları çok ağrıyordu.

"Çadırlarınıza gidip uyuyun," dedi. "Sabah tekrar deneriz."

"Belki de bu aptalca bir fikirdi," diye itiraf etti Kitay'a, öğrencilerin kafayı bulup hiçbir sonuç alamadığı üçüncü günün sonunda. "Zihinleri taş gibi. Hiçbir şeyi akıllarına sokamıyorum, söyledim her şeyin aptalca olduğunu düşünüyorlar."

Kitay şefkatle omuzlarını ovdu. "Şu açıdan bak. İlk Sezi seçtiğinde her şeyin aptalca olduğunu düşünüyordun. Jiang'ın kafayı yediğini düşünüyordun."

"Çünkü ne yaptığımızı bilmiyordum."

"En azından fikrin vardı herhalde."

Haklıydı. İkinci yılında Jiang'ın asıl kimliğini bilmesine de yapamaması gereken şeyler yapabildiğini biliyordu. Hareket etmeden gölgeler çağırabildiğini görmüştü. Komutlarıyla rüzgârın estiğini ve suyun hareket ettiğini görmüştü. Gücü olduğunu biliyordu ve o güce sahip olmayı o kadar istiyordu ki Jiang'ın ona ne kadar zihinsel egzersiz yaptırdığı umurunda değildi. Yine de bir yıl sürmüştü.

Ama o yılın çoğu, Jiang'ın sonunda dönüştüğü şeye dönüşmemesi için aldığı bitmek bilmez önlemlerle geçmişti. Rin güvenlik veya uzun vadeli durağanlıkla ilgilenmiyordu. Yalnızca birkaç ay boyunca olabildiğince faydalanabileceği askerlere ihtiyacı vardı.

"Biraz kafanı boşalt," diye önerdi Kitay. "Kafanı duvara vurma anlamı yok. Gel bak, neyle uğraşıyorum."

Rin onu çadırdan dışarı takip etti. Kitay kamptan on dakika uzaklıkta bir açık hava çalışma istasyonu kurmuştu, bu da yere yayılmış aletlerden, plato rüzgârlarıyla uçup gitmesinler diye kayalarla tutturulmuş çizimlerden ve kumaş bir bezle örtülmüş de-

vasa bir yapıdan oluşuyordu. Kitay uzanıp iki elle örtüyü açtı ve yan devrilip ikiye ayrılmış, bağırsakları deşilmiş bir hayvan gibi içi gözükten bir yelkenli balon ortaya çıktı.

“Güç dengesizliğini düzeltmeye çalışan bir tek sen değilsin,” dedi.

Rin hava gemisinin içini incelemek için yaklaşıp parmaklarını dış kaplamada gezdirdi. Tanıdığı bir materyalden yapılmamıştı – ahşap değil, bambu değil ve kesinlikle ağır metal değildi. Güç mekanizmaları daha yabancıydı, akla Rahibe Petra’nın yuvarlak, yumruk boyutundaki saatini –Hesperyalıların varlığıyla dünyanın ulu bir mimar tarafından tasarlandığını kanıtladığına inandığı o incelikli aleti– getiren, iç içe geçmiş dişliler ve vidalardan oluşan karmaşık bir şeydi.

“Nispeten sağlam kalan tek araç,” dedi Kitay. “Kalanı yanık, parçalanmış enkazdan ibaretti. Ama bu yere yakınken güç kaybetmiş olmalı. Dişlileri hâlâ çalışıyor.”

“Dur,” dedi Rin sertçe. Kitay’ın yalnızca nasıl işlediklerini incelediğini sanıyordu, nasıl çalıştırabileceğiyle uğraştığını değil. “Bunu uçurabileceğimizi mi söylüyorsun?”

“Belki. Deneme uçuşu yapmama daha birkaç gün var. Ama evet, teorik olarak sepeti birleştirdiğimizde havalandırabilmeliyiz...”

“Kaplan’ın memeleri aşkına.” Rin’in kalbi, bunun ne anlama gelebileceğini düşünce bile hızlandı. Çalışan bir balonları olursa birçok taktik manevra yapabilirlerdi. Hâlâ Hesperya filosuyla havada yüzleşemezlerdi –sayıları azdı– ama hava seyahatini başka birçok şey için kullanabilirlerdi. “Bu çok şeyi çözer. Çoklu ulaşım. Hızlı malzeme taşıma. Nehir geçme—”

“Dur, yavaş.” Kitay dönen bir bakır silindiri kargaşanın ortasına dokundurdu. “Yakıt kaynağını sonunda buldum. Kömürle çalışıyor ama çok verimsiz. Bunlar olabildiğince hafif malzemelerden yapılmış ama yine de çok ağırlar. Bir günden fazla havada kalamıyorlar ve seyahati uzatacak kadar kömür taşıyamıyorlar yoksa batarlar.”

“Anladım,” dedi Rin hayal kırıklığıyla.

Bu, Nezha’nın filoyu Baolei Dağları’nda neden o kadar az kullandığı gizemini çözüyordu. Yelkenli balonlar hızlı güç gös-

tenleri içindi. Ama Hesperyalılara göğün kontrolünü tamamen vermiyorlardı. Halâ yakıt için karaya bağımlıydı.

“Hiç yoktan iyidir,” dedi Kitay. “Önümüzdeki hafta uçurmaya çalışacağım.”

“Harikasin,” diye mırıldandı Rin. Kitay hep çok zekiydi –aslında Rin, Kitay onu uçurmanın yolunu bulduktan sonra icatlarına şaşırmayı bırakmalıydı– ama yelkenli balon uçurmayı öğrenmek bambaşka boyutta bir başarıydı. Bu yabancı teknolojiydi, guya Nikara başarılarının yüzyıllarca ilerisinde bir teknolojiydi ve Kitay günler içinde nasıl çalıştıracağını çözmüştü. “Bunu sadece onu inceleyerek mi çözdün?”

“Çıkabilir görünen parçaları çıkardım ve çıkmayanları da saatlerce inceledim.” Ellerini kâküllerinden geçirip motoru inceledi. “Temel prensipler kolaydı. Hâlâ bilmediğim çok şey var.”

“Ama o zaman... o zaman nasıl?” Rin karmaşık metal dişlilere baktı. Göz korkutacak kadar komplike görünüyordu. Rin nereden başlayacağını bile bilemezdi. “Yani bilimini nasıl çözdün?”

“Çözmedim.” Kitay omuz silkti. “Çözemem. Bu şeylerin yarısının ne olduğunu veya ne işe yaradığını bilmiyorum. Benim için birer gizemler ve bu teknolojinin temelini öğrenene dek de öyle kalacaklar, o da ancak Gri Kuleler’de okursam olur.”

“Ama temelleri bile bilmiyorsan nasıl—”

“İhtiyacım yoktu ki, görüyor musun? Önemi yok. Kendi yelkenli balonumuzu inşa etmiyoruz, yalnızca bunu uçurmayı öğrenmemiz gerek. Yalnızca orijinal işleyiş koşullarını bulana dek kurcalamam gerekti.”

Rin donakaldı. “Ne dedin?”

“Dedim ki, yalnızca orijinal...” Durup Rin’e tuhaf tuhaf baktı. “İyi misin?”

“Evet,” dedi Rin dalgın dalgın. Kitay’ın sözcükleri zihninde çanlar gibi yankılanıyordu. *Orijinal işleyiş koşulları.*

Ulu Tosbağa, bu kadar kolay mıydı?

“Siktir,” dedi. “Kitay, buldum.”

Sonunda Rin öğrencilerini Panteon’a zorla götürdü.

Çok basit bir çözümdü. Bunu daha önce niye görememişti. Buradan başlamalıydı, tanrılarla ilk karşılaşmasının orijinal işleyiş koşullarını yeniden yaratarak.

Anka'yı ilk kez Jiang onu Panteon'a götürmeden bir yıl önce çağırmıştı. Ne yaptığını bilmiyordu. Tek hatırladığı Nezha'yı dövüş ringinde yendiği idi; Nezha onu tokatladığı ve Rin bu aşağılanmayı kaldıramadığı için onu ölesiye dövdüğü, sonra da içindeki güç dalgasını kontrol edemediği için aceleyle binadan dışarı, serin havaya çıktığı idi.

O gün ateşi çağırmamıştı. Ama Panteon'a dokunmuştu. Ve bu da sonrasında olan her şeyin katalizörüydü – tanrılarla tanışmak dünyasında öyle bir boşluk yaratmıştı ki bu ilahilikle tekrar tekrar karşılaşmak dışında o boşluğu doldurabilecek bir şey yoktu.

İsimlerini bile bilmeden önce onu tanrılara çeken neydi?

Öfke. Alev alev, nefret dolu öfke.

Ve korku.

“Başınıza gelen en kötü şey neydi?” diye sordu Rin öğrencilerine.

Her zamanki gibi şaşkın bir tereddütle yanıtladılar.

“Sen, yani...” Pipaji tereddüt etti. “Gerçekten söylememizi istemiyorsun değil mi—”

“İstiyorum,” dedi Rin. “Anlatın. Başınızdan geçen en kötü şeyi anlatın. Bir daha asla yaşamak istemediğiniz bir şeyi.”

Pipaji irkildi. “Ama ben o sik—”

“Tekrar yaşamanın zor olduğunu biliyorum,” dedi Rin. “Ama Panteon'a giden en kısa yok acıdan geçiyor. Yaralarınızı bulun. Onlara bıçak saplayın. Kendinizi zorlayın. Aklınıza şu an gelen anı ne?”

Pipaji'nin yüzünde renkli iki nokta belirdi. Hızla göz kırpmaya başladı.

“Peki. Bir an düşünün.” Rin, Dulin'e döndü. “O mezarda gömülü ne kadar zaman geçirdin?”

Dulin bakakaldı. “Ben...”

“İki gün mü? Üç? Seni bulduğumuzda çürümek üzereydin.”

Dulin'in sesi boğuktu. “Onu düşünmek istemiyorum.”

“Düşünmek zorundasın,” diye ısrar etti Rin. “Bunun işe yaramasının tek yolu bu. Başka bir soru deneyelim. Mugenlilerin suratına baktığınızda ne görüyorsunuz?”

“Basit,” dedi Merchi. “Lanet olası bir böcek görüyorum.”

“Güzel,” dedi Rin; bunun onlardan istediği nefret değil, bir

cesaret gösterisi olduğunu bilse de. "Peki, elinizde olsa onlara ne yaparsınız? Onları nasıl ezersiniz?"

Bu sorusu tuhaf bakışlarla karşılınca sesini sertleştirdi. "O kadar şaşkın bakmayın. Öldürmeyi öğrenmek için buradasınız, bunun için gönüllü oldunuz. Kendinizi korumak için veya asaletinizden değil. Hepimiz kan istiyoruz. Şimdi, onlara ne yaptınız?"

"Onların benim olduğum gibi çaresiz kalmasını istiyorum," diye patladı Pipaji. "Suratlarının tepesinde dikilip gözlerine zehir tükürmek istiyorum. Dokunuşumla titresinler istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onlar bana dokundu," dedi Pipaji. "Ve ölmek istedim."

"Güzel." Rin afyon kâsesini ona uzattı. "Hadi yeniden deneyelim."

Önce Pipaji başardı.

Pipaji, kafayı bulduğu son birkaç seferde yerde ileri geri sallanıp sadece kendi duyabildiği şakalara kıkırdamıştı. Ama bu sefer birkaç dakika hiç hareket etmeden durdu ve sonra aniden ipleri kesilmiş bir kukla gibi geri düştü. Gözleri açık ama bembeyazdı, gözbebekleri başının arkasına doğru dönmüştü.

"Yardım edin!" Lianhua, Pipaji'nin omuzlarını tuttu. "Yardım edin, sanırım o—"

Ama Pipaji'nin eli havaya kalktı, parmakları katı ve sorgulanamaz bir hareketle açılmıştı. *Durun.*

"Bırakın yatsın," dedi Rin sertçe. "Dokunmayın."

Pipaji'nin parmakları yerde pençeler gibi kıvrılıp toprakta uzun çizgiler kazdı. Boğazından kısık, gırtlaksı inlemeler çıkıyordu.

"Acı çekiyor," diye ısrar etti Merchi. Pipaji'yi yerden alıp kucağına çekti ve yanaklarına hafifçe vurmaya başladı. "Hey. Hey. Beni duyabiliyor musun?"

Pipaji'nin dudakları hızla kıpırdandı, Rin'in bildiği hiçbir dile benzemeyen heceler mırıldanmaya başladı. Parmaklarının ucu, kirin altında çürük bir mora dönüştü. Gözleri açıldığında Rin, kirpiklerinin altında koyu renkli havuzlar gördü, tamamen siyahtı.

Sonunda. Rin aniden hafif bir korkunun eşlik ettiği keskin ve hırçın bir gurur dalgası hissetti. Pipaji boşluktan nasıl bir tanrı çağırmıştı? Rin'den güçlü müydü?

Merchi'nin sesi kısıldı. "Pipaji?"

Pipaji titreyen elini yüzüne götürdü. "Ben..."

Yüzü kasılıp acı dolu, kocaman bir gülümsemeye dönüştü, sanki insan duygularını anlamayan bir şey onun cildini maske olarak kullanıyordu.

"Geri çekilin," diye fısıldadı Rin.

Diğerleri çoktan kulübenin öbür ucuna çekilmişti. Merchi aşağı baktı ve yüzü kafa karışıklığıyla gevşedi. Kollarında, teninin Pipaji'ye dokunduğu her yerde siyah çizgiler vardı.

Pipaji gözlerini kırptırdı ve doğrulup oturdu, derin bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi. Gözleri hâlâ aynı huzursuz edici obsidiyen rengindeydi. "Neredeyiz?"

"Merchi, geri çekil," diye bağırdı Rin.

Merchi, Pipaji'yi itti. Pipaji yere yığıldı, uzuvları sarsılıyordu. Merchi kollarındaki izleri silebilecekmiş gibi şiddetle ovuşturarak geri çekildi. Ama siyahın yayılması durmadı. Merchi'nin vücudundaki her damar yüzeye çıkmış, nehirlerle dönüşen dereler gibi kalınlaşmıştı sanki.

Ona yardım etmeliyim, diye düşündü Rin. Bunu ben yaptım, benim suçum...

Ama hareket edemiyordu. Etse de ne yapacağını bilmiyordu.

Merchi'nin gözleri kocaman oldu. Kusmak için ağzını açtı ve kıvranarak yana yığıldı. Pipaji geri çekildi, parmaklarıyla ağzını kapamıştı. Parmaklarının ardından keskin, hıçkırık gibi nefesleri duyuluyordu.

"Tanrılarım," diye fısıldıyordu tekrar tekrar. "Ah, tanrılarım. Ne yaptım?"

Dulin ve Lianhua karşı duvara yaslanmıştı. Lianhua kaçmayı düşünüyor gibi kapıya bakıp duruyordu. Pipaji'nin inlemeleri bağırarak yakarışlara dönüştü. Merchi'ye doğru sürünüp omuzlarını sarsarak onu canlandırmaya çalıştı ama tek yaptığı, dokunduğu yerde parçalanmış etinde kraterler açmak oldu.

Rin sonunda kendine geldi.

"Köşeye geç," diye emretti Pipaji'ye. "Ellerinin üstüne otur. Sakın kimseye dokunma."

Neyse ki Pipaji onu dinledi. Rin, Merchi'ye döndü. Adamın atınması hafif seğirmeye dönmüştü, artık siyah ve mor lekeler teninin görünür her yerini kaplamıştı ve damarları taşa dönüşmüş gibi kabarmıştı.

Cholang'in doktorlarının onun için yapabileceği bir şey var mıydı bilmiyordu ama denemeyi ona borçluydu.

"Biri onu kaldırmama yardım etsin," diye emretti. Ama Dulin de Lianhua da kıpırdamadı, şaşkınlıkla donup kalmışlardı.

O zaman Merchi'yi kendi taşıması gerekecekti. Omzuna almak için fazla uzundu, tek seçeneği bir bacağından tutup sürüklemektir. Eğilip kaval kemliğini kavradı, çıplak tenine değmeme-ye dikkat etti. Merchi'yi çekerken ağırlıktan omzu zonkluyordu ama adrenalini devreye girip acıyı dengeledi ve Rin, bir şekilde onu kulübeden revire sürükleyecek gücü buldu.

"Dayan," dedi. "Yalnızca nefes al. Bunu düzelteceğiz."

Bir taşla konuşuyor gibiydi. Nasıl olduğuna bakmak için döndüğünde gözlerinin donuklaştığını, bedeninin üç günlük bir ceset gibi çürüdüğünü gördü. Onu sarstığında Merchi tepki vermedi. Nabızı yoktu. Rin ne zaman nefes almayı kestiğini bilmiyordu.

İleri tökezlemeye devam etti. Ama revire ulaşmadan çok önce, artık bir doktora değil mezar kazıcısına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rin kulübeye döndüğünde Pipaji gitmişti.

"Nerede?" diye sordu Rin.

Dulin ve Lianhua onları bıraktığı yerde, duvarın dibinde oturuyordu. Belli ki ağlıyorlardı; Dulin'in gözleri kıpkırmızı ve odaksızdı, Lianhua da yumruklarını gözlerine dayamış titriyordu.

"Kaçtı," dedi Dulin. "Artık burada duramayacağını söyledi."

"Siz de ona izin mi verdiniz?" Rin, sırf suratındaki o boş, dalgın ifadeyi yok etmek için bile olsa onu tokatlamak istiyordu. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Sanırım tepeye doğru, belki, dedi ki—"

Rin koşmaya başladı.

Neyse ki Pipaji'yi takip etmesi kolaydı; ince ayak izleri taze karda belirgindi. Rin ona yaklaşık altı metre sonra bir uçurumun

kıyısında yetişti. Kız koşudan yorgun düşmüş, iki büküm olmuş oksürüyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi Rin.

Pipaji cevap vermedi. Doğrulup uçuruma döndü ve atlama-
dan önce önündeki boşluğu test eder gibi bir ayağını öne uzattı.

"Pipaji, uzaklaş oradan." Rin aralarındaki mesafeyi ölçtü.
Koşup zıplarsa Pipaji'yi ayak bileklerinden yakalayabilirdi ama
ancak Pipaji tereddüt ederse. Kız atlamaya hazır görünüyordu,
herhangi bir ani hareket onu tetikleyebilirdi.

"Kafan karışık." Rin sesini kısık ve yumuşak tutmaya çalışı-
yordu, yabani bir hayvana yaklaşır gibi elini uzattı. "Fazla geldi,
anlıyorum ama bu normal..."

"Bu korkunç." Pipaji arkasını dönmedi. "Bu... ben bunu... ya-
pamam..."

Tereddüt ediyordu. Henüz ölmek istediğinden emin değildi.
Güzel.

Rin parmaklarının artık mor olmadığını fark etti. Kendini
kontrol altına almıştı. Ona dokunmak güvenliydi.

Rin ileri atılıp Pipaji'nin belini yakaladı. Birlikte karlara yığıl-
dılar. Rin doğrulup karşı koymayan Pipaji'yi yakasından tutarak
kenardan uzaklaştırdı ve kaçamasın diye dizini karnına bastırdı.

"Zıplayacak mısın?" diye sordu Rin.

Pipaji'nin ufak göğsü inip kalktı. "Hayır."

"O zaman kalk." Rin ayağa kalkıp elini Pipaji'ye uzattı.

Ama Pipaji yerde kaldı, omuzları şiddetle sarsılıyor, hıçkırır-
ken yüzü çarpılıyordu.

"Ağlamayı bırak. Bana bak." Rin eğilip Pipaji'nin çenesini tut-
tu. Onu bunu yapmaya iten neydi bilmiyordu. Daha önce hiç
böyle davranmamıştı. Ama Vaisra bir seferinde bunu ona yap-
mıştı ve dikkatini çekmeyi başarmıştı, onu korkutarak kendine
getirmiş de olsa. "Pes etmek istiyor musun?"

Pipaji ona sessizce baktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.
Şaşkınlıktan konuşamıyor gibiydi.

"Çünkü pes edebilirsin," dedi Rin. "İstedğin buysa seni he-
men bırakabilirim. Kimse seni şaman olmaya zorlamıyor. Bir
daha asla Panteon'a gitmek zorunda değilsin. İstersen ordudan
da ayrılabilirsin. Kardeşine dönüp Köpek Vilayeti'nde yaşayacak
bir yer bulabilirsin. İstedğin bu mu?"

"Ama ben..." Pipaji'nin hıçkırıkları azaldı. Şaşkıncı. "Bilmiyorum. Ne yapmak istediğimi..."

"Ben biliyorum," dedi Rin. "Pes etmek istemediğini biliyorum. Çünkü o his hoşuna gitti, değil mi? Tanrıyı çağırmak? O güç, hissettiğin en iyi şeydi ve bunun farkındasın. Yapabileceğini fark etmek ne kadar güzel, değil mi? Maalesef ilk kurbanın bir müttefikindi ama düşman askerlerine dokunduğunu hayal et. Tek dokunuşla orduları yıkabilmeyi hayal et."

"Bana dedi ki..." Pipaji derin, titrek bir nefes aldı. "Tanrıça, yani... bir daha asla korkmayacağımı söyledi."

"İşte güç bu," dedi Rin. "Ve bundan vazgeçmeyeceksin. Seni tanıyorum. Sen bensin."

Pipaji Rin'e değil de arkasındaki boşluğa bakıyor gibiydi. Âdeta kendi zihninde kaybolmuştu.

Rin onun yanına oturdu, böylece yan yana geldiler, beraber uçuşuma doğru bakıyorlardı. "Afyonu yuttuğunda ne gördün?"

Pipaji dudaklarını ısıtırak bakışlarını kaçırdı.

"Söyle bana."

"Söyleyemem, bu..."

"Bana bak." Rin bluzunu kaldırdı. Göğsü bandajlarla kaplıydı, kaburgaları hâlâ Riga'nın tekmesinden çatlıktı. Ama Altan'ın ilk günkü gibi net olan el izi iman tahtasının hemen üstünde açıktaydı. Rin, Pipaji'nin şeklini anlamasına yetecek kadar bakmasına izin verdikten sonra yan dönüp bir zamanlar Nezha'nın beline bıçak sapladığı yerdeki çıkık, pütürlü izleri gösterdi.

Pipaji'nin yüzünün rengi attı. "Nasıl...?"

"Bu yaraların ikisi de sevdiğimi sandığım adamlardan," dedi Rin. "Biri öldü. Diğeri de ölecek. Aşağılanmanın nasıl hissettirdiğini biliyorum. İstersen sırlarını kendine sakla. Ama söylediğin hiçbir şey seninle ilgili fikrimi değiştiremez."

Pipaji uzun bir süre Altan'ın el izine baktı. Sonunda konuştuğunda öyle kısık sesle fısıldıyordu ki Rin rüzgârın sesinden onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"Geldiklerinde kerhanedeydik. Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Jiuto'ya saklanmasını söyledim. O..." Tıkandı. Titrek bir nefes alıp devam etti. "Kapıdan çıkacak zamanı yoktu, ben de onu battaniyelerin altına sakladım. Battaniyeleri üstüne yığ-

dım. Çeketleri de. Ve ne olursa olsun, ne duyarsa duysun kıpırdamamasını ve ses çıkarmamasını söyledim. Sonra geldiler, beni buldular ve onlar... onlar..." Pipaji yutkundu. "Ve Jiuto kıpırdamadı."

"Onu korudun," dedi Rin usulca.

"Hayır." Pipaji şiddetle başını salladı. "Korumadım. Çünkü - çünkü gittiklerinde dolabı açtım. Battanileri kaldırdım. Ve Jiuto kıpırdamıyordu." Yüzü buruştu. "Kıpırdamamıştı. Boğuluyordu, orada nefes alamıyordu ve yine de kıpırdamamıştı çünkü kıpırdamamasını söylemiştim. Onu öldürdüğümü sandım. Öldürmemişim çünkü yeniden nefes almaya başladı ama benim yüzümden..."

Hafifçe inleyip yüzünü ellerine bastırdı. Devam etmedi. Gerek yoktu, Rin hikâyenin kalanını tahmin edebiliyordu.

Bu Jiuto'nun neden kardeşini her yerde takip ettiğini açıklıyordu. Pipaji'nin neden onu şimdiye dek yalnız bırakmadığını. Neden Jiuto'nun konuşmadığını - *konuşmadığını*. Neden onunla konuşan herkese boş, ölü bakışlarla baktığını.

Rin kolunu Pipaji'nin sarsılan omuzlarına koyup sıkıca sarmak ve utanılacak bir şey yapmadığını, telafi edecek bir şeyi olmadığını söylemek istiyordu. Hayatta kaldığını, bunun yeterli olduğunu. Kardeşinin yanına gidip buradan kaçmasını ve bir daha Panteon'u düşünmemesini söylemek istiyordu. Pipaji'ye her şeyin bittiğini söylemek istiyordu.

Onun yerine hayal edebildiği en sert sesle konuştu, "Ağlamayı bırak."

Pipaji irkilip başını kaldırdı.

"Ülken savaşta," dedi Rin. "Özel olduğunu mu sanıyorsun? Acı çeken tek kişi olduğunu mu sanıyorsun? Etrafına bak. En azından *hayattasın*. Senin kadar şanslı olmayan binlerce kişi var. Sahip olabileceğin gücü kabul etmezsen aynı kaderi paylaşacak binlercesi daha."

Kendi sesinde daha önce hiç kullanmadığı sert, acımasız bir tını duyuyordu. Bir yabancının sesi idi. Ama nereden geldiğini biliyordu, söylediği her şey Vaisra'nın ona bir zamanlar söylediği şeylerdi, ona verdiği tek hediye.

Çılgılık duyduğunda ona doğru koş.

"Bana anlatıkların var ya? Tanrılara giden anahtarın o işte. Onu aklında tut ve şu an nasıl hissettiğini asla unutma. Sana güç veren bu. Ve seni insan tutacak olan da bu."

Pipaji'nin elini tuttu. Parmakları ince, kirli ve yaralıydı. Genç bir kızın parmakları böyle görünmemeliydi. Bedenleri parçalanmış parmaklardı. Kendininki gibi parmaklar.

"Dokunduğun herkesi zehirleme gücün var," dedi. "Bir daha kimsenin sen ve kardeşin gibi acı çekmemesini sağlayabilirsin. Kullan onu."

Diğer ilerlemeler Pipaji'nin başarısının ardından hızla geldi. İki gün sonra Lianhua inleyip yana yığıldı. Önce Rin aşırı dozdan bayıldığını sandı ama sonra Lianhua'nın kollarındaki ve köprücük kemiğindeki yaraların yok olduğunu gördü – önceden zalimce bıçakla çizikler atılmış bölgelerin üstünü pürüzsüz, yeni deri kaplıyordu.

"Ne gördün?" diye sordu Rin, Lianhua uyanınca.

"Güzel bir kadın," diye mırıldandı Lianhua. "Bir elinde bir lotus çiçeği vardı, diğerinde kamyş düdüğü. Bana gülümseyip beni düzeltebileceğini söyledi."

"Sence başkalarını düzeltmeye yardım edebilir misin?" diye sordu Rin.

"Sanırım," dedi Lianhua. "Elime bir şey verdi. Beyaz ve sıcaktı, parmaklarımın arasında parladığını gördüm, sanki güneşi tutuyormuşum gibi."

Ulu Tosbağa. Bunun ne anlama geldiğini düşününce Rin'in kalbi tekledi. *Bunu kullanabiliriz.*

Lianhua bilinçli bir şekilde tanrısını çağırmayı başarınca Rin, becerilerini yaralı hayvanlarda denetti – bacakları parçalanmış sincaplar, kanadı kırık kuşlar ve yarı yanmış tavşanlar. Lianhua hayvanların nereden geldiğini sormayacak kadar akıllıydı. Tüm hayvanları yan etki olmadan iyileştirdiğinde Rin, Lianhua'nın kendi bedeninde deneme yapmasına izin verdi.

"Şu iki kaburgamda sıkıntı var," dedi bluzunu kaldırarak. "Sargıları da çıkarmam lazım mı?"

"Sanmıyorum." Lianhua parmaklarını pamuk şeritlerin üzerinden öyle hafifçe geçirdi ki gıdıkladı. Sonra Rin, acı ile rahatla-

ma arasındaki çizgide gidip gelen yoğun bir sıcaklık hissetti. Saniveler sonra kaburgalarının acısı geçmişti. Tianshan Dağı'ndan beri ilk kez canı yanmadan nefes alabiliyordu.

"Ulu Tosbağa." Rin hayretle sağa sola döndü. "*Teşekkürler.*"

"Ben..." Lianhua izin bekler gibi parmaklarını Rin'in sağ kolunun üstüne uzattı. Çotuğuna bakıyordu. "Şey, denememi ister misin?"

Soru Rin'i hazırlıksız yakaladı. Kayıp elini düzeltmeyi düşünmemişti bile. Bakakaldı, *evet, lütfen, hemen dene* demekle ümit etmekten korkma arasında kalıp cevap veremedi.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Lianhua hemen. "Ve şey... yani istemiyorsan—"

"Hayır – hayır, pardon," dedi Rin telaşla. "Tabii ki istiyorum. Evet. Dene."

Lianhua tuniğinin kolunu çotuğunun üstünden çekti ve serin parmaklarını Rin'in bileğinin pürüzsüz bir tümsekle bittiği yere koydu. Birkaç dakika geçti. Lianhua gözlerini sıkı sıkı kapatıp kıpırdamadan oturdu ama Rin hiçbir şey hissetmedi –ısı yoktu, batma yoktu– yalnızca elinin olması gerektiği yerde hafif bir karıncalanma hissetti. Dakikalar geçti ama karıncalanma gerçektiyse bile başka bir şeye dönüşmedi.

"Dur," dedi Rin sonunda. Daha fazla dayanamazdı. "Yeter."

Lianhua büzüldü. "Sanırım, şey, sınırları var. Ama tekrar deneyebilirim, eğer..."

"Dert etme." Rin, Lianhua'nın sesinin titrediğini fark etmesini umarak bileğini geri çekti. Niye göğsü sıkışmıştı ki? İşe yaramayacağını biliyordu, hayal etmek bile salaklıktı. "Sorun yok. Düzeltmeyeceğin şeyler var."

Gösteri kategorisinde Dulin hepsini aştı. Bir hafta sonra, Rin'in ondan ümidi kesmeyi düşünmesine sebep olacak kadar çok başarısız denemeden sonra inatçı bir kararlılıkla fazladan afyon alıp Ulu Tosbağa'yı çağırdı.

Rin'in duyduğu tüm hikâyelerde Ulu Tosbağa sabırlı, korumacı ve iyi niyetli bir yaratıktı. Toprağın karanlık koruyucusu, serin ve verimli toprağın uzun ömürlülüğünün temsilcisiydi. Tikany'de köylüler iyi şans ve istikrar için yeşimden yapıl-

ma, kaplumbaga kabuğu şeklinde oyulmuş kolyeler takardı. Sinegard'da mezar taşlarının önüne ölümlerin ruhlarını korumak için taştan kaplumbağalar konurdu.

Dulin bunların hiçbirini yansıtmıyordu. Yerde kocaman bir çukur açtı.

Hiçbir belirti göstermeden gerçekleşti. Bir an ayaklarının altındaki toprak sağlamdı, sonra kulübenin ortasında daire şeklinde, sonu belli olmayan bir karanlığa uzanan bir buçuk metre çapında bir çukur açılmıştı. Mucizevi bir şekilde hiçbiri içine düşmemişti; Pipaji ve Lianhua cıyaklayarak kıyısından uzaklaştılar.

Çukur, Dulin'in ayaklarının olduğu yerde bitiyordu. Büyümesi durmuştu ama kenardaki toprak ve taşlar deliğe dökülüyor, sesleri boşlukta yankılanıyordu.

Rin, Dulin'i ürkütüp hepsini gömmesine sebep olmamak için yavaşça konuştu. "Çok güzel. Şimdi, sence bunu geri kapatabilir misin?"

Dulin dalgın dalgın, kendini sadece çukurun varlığına değil de bunu kendisinin yarattığına da inandırmaya çalışır gibi çukura bakıyordu. "Bilmiyorum."

Titriyordu. Rin elini hafifçe omzuna koydu. "Ne hissediyorsun?"

"O... o aç." Dulin'in kafası karışmış gibiydi. "Sanırım... sanırım fazlasını istiyor."

"Neyin fazlasını?"

"Daha çok... maruziyet. Gün ışığını görmek istiyor." Sesi titredi. Rin, Panteon'a ulaşmak için hangi anıyı kullandığını tahmin edebiliyordu. Canlı canlı gömülmenin nasıl hissettirdiğini hatırladığını biliyordu. "Özgür olmak istiyor."

"Peki," dedi Rin. "Ama belki onu kalanımızdan uzaktayken deneyebilirsin."

Dulin yutkunup onayladı. Çukur gümbürdemeyi bıraktı.

"General Fang?" diye seslendi Pipaji çukurun öbür tarafından. "Sanırım daha büyük bir kulübeye ihtiyacımız var."

Ertesi gün Rin, öğrencileriyle birlikte gün doğmadan çöl platosuna, çağırdıkları şeylerin Cholang'ın yerleşkesindeki kimseye zarar veremeyeceği bir yere doğru yola çıktı.

“Ne kadar uzağa gideceksiniz?” diye sordu Kitay.

“Sekiz kilometre kadar,” dedi Rin.

“Yetmez. En az on beş gidin.”

“Senin menziline dışında olurum!”

“O zaman on,” dedi Kitay. “Ama onları buradan olabildiğince uzaklaştır. Nezha’dan önce kendi kendimizi yok etmenin anlamı yok.”

Böylece Rin çantasına dört günlük yiyecek ve bir fili öldürebilecek kadar uyuşturucu doldurup öğrencilerini geniş ve ıssız Scarigon Platosu’na götürdü. Sabahın çoğunu yürüyerek geçirdiler ve güneş bulutsuz, masmavi gökte tepeye ulaşır havayı rüzgâr bile esemeyecek kadar çok ısıtana dek durmadılar.

“Burası iyi,” dedi Rin. Görebildikleri her yönde düz, kurak bozkır uzanıyordu. Sığınak olarak kullanabilecekleri hiçbir ağaç, kaya veya yamaç yoktu ama sorun değildi, iki çadırılık kumaş almışlardı ve gökyüzü en az birkaç gün yağmur yağacak gibi değildi.

Rin çantasını çıkarıp yere bıraktı. “Herkes su içsin, sonra çalışmaya başlayacağız.”

Pipaji çoktan matarasından hevesle içmeye başlamıştı bile. Hıçkırıp ağzını elinin tersiyle sildi. “Tam olarak ne yapacağız?”

Rin sırttı. “Geride durun.”

Hepsi geri birkaç adım atıp dikkatle onu izledi.

“Daha uzağa.”

Rin, herkes en az yirmi adım uzaklaşana dek bekledi. Sonra elini göğe uzatıp ateş çağırdı.

Ateş, yıldırım gibi içinden geçip gitti. Harikaydı. Rin daha çok alev çekti, gücünün serbest kalışının zevkini çıkardı, Tianshan Dağı’nda hissettiği saf neşenin bir yansımasını yaşatan umursamaz coşkuyu deneyimledi.

Fal taşı gibi açılmış gözleri, hayranlık ve keyif dolu yüzlerini görüp güldü.

Ateş sütununda birkaç saniye daha durup alevleri vücuduna geri çekti.

“Sıra sizde,” dedi.

Sonraki birkaç saat boyunca Pipaji ve Lianhua becerilerini birbirine karşı denerken Rin onları gözlemledi. Pipaji eğilip ellerini

toprağa bastırıyordu. Saniyeler sonra türlü türlü yaratıklar –solucanlar, yılanlar, uzun bacaklı bozkır sıçanları, yer kuşları– kıvranıp inleyerek ve bedenlerinden çıkan siyah damarları tırmalayıp yüzeye çıkıyordu.

“Dur,” diyordu Rin ve Lianhua bu süreci geri döndürmeye, çürüyen yaratıkları birer birer iyileştirmeye başlıyordu.

Lianhua’nın becerilerinin sınırı çabuk belli oldu. Yüzeysel yaraları bir dakikadan kısa sürede yok edebiliyordu ve biraz daha fazla zamanla kırık kemikleri ve iç kanamaları iyileştirebiliyordu ama ancak hayati tehlike arz etmeyen yaraları tersine çevirebiliyordu. Pipaji’nin hedeflerinin çoğu saniyeler içinde ölümün eşiğine gelmiş oluyordu ve Lianhua ne kadar denerse denesin onları geri getiremiyordu.

Pipaji’nin sınırları daha belirsizdi. Başlangıçta Rin kurbanlarıyla cilt teması kurması gerektiğini sanıyordu ama sonra zehrin toprağa sızıp birkaç karış aşağıdaki canlıları da etkileyebildiği belli oldu.

“Gölet suyunu dene,” diye önerdi Rin. Aklına korkunç, heyecan verici bir fikir gelmişti ama teyit edene dek dillendirmek istemiyordu. “Yayılmını hızlandıracak mı bakalım.”

“O suya içmek için ihtiyacımız var,” diye itiraz etti Dulin. “Diğer gölet yarım kilometre uzakta.”

“O zaman mataralarınızı şimdi doldurun, Pipaji işini bitirince kampımızı diğer tarafa taşırız,” dedi Rin.

Dediğini yaptılar. Mataraları dolunca Pipaji göle eğilip parmaklarını suya daldırarak odaklandı. Hiçbir şey olmadı. Rin gölde siyah çizgiler görmeyi bekliyordu ama bulanık su yeşil kahverengi kaldı. Sonra balıklar sırtüstü yüzeye çıkmaya başladı, şişmiş ve renkleri bozulmuştu.

“İğrenç,” dedi Dulin. “Sanırım akşam yemeğini başka yerde tutacağız.”

Rin yorum yapmadı. Yumruğunu öyle çok sıkıydı ki eklemeleri beyaza dönmüştü.

İşte bu. Nezha’yı böyle yenecekti.

Nezha, Ejderha onu sürekli koruduğu, yaralarını açıldıktan sonra iyileştirdiği için öldürülemedi. Ama Chaghan ona gücünün Arlong mağaralarında akan nehir suyundan geldiğini söylemişti.

Ya nehre saldırırsa?

“Durabilir miyim?” diye sordu Pipaji. Balıklar, kurbağalar ve böcekler hâlâ ölüp yüzeye çıkmaya devam ediyordu. “Bu biraz, şey, abartı gibi.”

“Peki,” diye mırıldandı Rin. “Dur.”

Pipaji tiksiniş görünerek ayağa kalkıp parmaklarını pantolonuna sildi.

Rin bakışlarını gölden alamıyordu. Artık su simsiyahtı, cesetlerle dolu bir mürekkep hokkasıydı.

Nezha daha önce Pipaji ile tanışmamıştı. Kim olduğunu veya neler yapabildiğini bilmiyordu. Pipaji damarlarını çamura çeviren dek tek gördüğü sıska, güzel, uzun kirpikli güzel gözleri olan ve savaş alanına ait olmayan bir kız olacaktı.

Rin sonra dikkatini Dulin’e verdi. Çukur açmaya meyilliydi – ilk günün sonunda her şekil ve üç metre çapından küçük her boyutta çukurları kolayca açabiliyordu. Ama çukurlar durduğu yerde açılmak zorundaydı, ayakları çukurun kenarında olmalıydı.

Bu bir sorun teşkil ediyordu. Çukurların taktiksel şaşırtma değeri yüksekti ama ancak Dulin ateş menzilineyise.

“Toprakla başka bir şey yapabiliyor musun?” diye sordu Rin. “Aşağı indirebiliyorsan yukarı çıkarabiliyor musun? Yana? Olduğu yerde titretebiliyor musun?”

Aklındaki ne olduğundan emin değildi. Gökte engerekler gibi dikilen devasa sütunlar hayal ediyordu. Ya da belki depremler – sivil kaybı olmadan savunma hatlarını bozup dağıtabilirdi.

“Denerim.” Dulin çenesini eğip kaşlarını çatarak odaklandı.

Rin ayağının altında titreşimler hissetti. Önce o kadar hafifti ki hayal edip etmediğinden emin olamadı. Sonra güçlendi. Havaya uçmadan hemen önce belki de geri çekilmesi gerektiğini düşündü.

Sırtı yere çarptı. Baş da bir çıtırtıyla onu takip etti. Ağzı balık gibi açık, nefes almaya çalışarak göğe baktı. Parmak uçlarını hissedemiyordu. Ya da ayak parmaklarını.

Bağrıışlar duydu. Dulin ve Lianhua’nın yüzleri başında belirdi. Pipaji bir şey bağıırıyordu ama sesi boğuk ve anlaşılmazdı. Rin, Lianhua’nın ellerini tuniğinin altında hissetti, kaburgalarına

ulaşmaya çalışıyordu ve sonra o harika, yakıcı ısının göğsü ve başına yayıldığını hissetti. Dulin'in kelimeleri anlaşılır hâle geldi.

"İyi misin?"

"İyi," dedi Rin nefes nefese. "İyiyim."

Lianhua ellerini çektiğinde Rin yan dönüp gülmeye başladı. Kendine engel olamadı, kahkahaları bir şelale gibi kaçınılmaz ve neşe doluydu.

Lianhua endişeyle ona baktı. "General, sen...?"

"Kazanacağız," dedi Rin boğuk bir sesle. Niye gülen tek kişi olduğunu anlayamıyordu. Onlar niye gülmüyordu? Onlar da zevkten dört köşe değiller miydi? "Aman tanrılarım. Siktir. İşte bu. *Kazanacağız.*"

Son iki günü tepki sürelerini, sınırlarını ve gerekli dozları keşfederek geçirdiler. Afyonu aldıktan sonra ne kadar sürede etki ettiğini buldular – Pipaji ve Lianhua'da yirmi dakikaydı, Dulin'de on. Kafaları güzelken ne kadar süre işe yarar olduklarını –hiçbiri bir saatten fazla değildi– ve işe yaramaz, salyası akan hâllerinin geçmesinin ne kadar sürdüğünü öğrendiler.

Yetenekleri kusursuz değildi – iki haftada orijinal Cike'in verimliliğine ulaşamazlardı. Ama tanrılarına erişmeye sonuçları savaş alanında tekrarlayabilecek kadar alışmışlardı. Ancak bu kadar ilerleyebilirlerdi.

Rin kampa onsuz dönmelerini söyledi. Dönmeden biraz daha ilerlemek istiyordu. Nereye gittiğini sormadılar, Rin de onlara söylemedi.

Bir tepenin yamacında, Tianshan Dağı'nı gören bir nokta bulana kadar tek başına yürüdü.

Bulabildiği en büyük taşları toplayıp güneşe dönük dairesel bir yığın yaptı. Dandik bir anıttı ama sağlam kalırdı. Bu dağa neredeyse hiç kimse gelmiyordu. Zamanla rüzgâr, kar ve fırtınalar bu taşları tamamen parçalardı ama şimdilik bu yeterliydi.

Jiang çok şey hak etmiyordu. Ama *bir şeyler* hak ediyordu.

Rin, tapınaktan kaçmadan hemen önce yüzündeki ifadeyi görmüştü. Ne yaptığını biliyordu. O anda tamamen kendinde ve bilinçliydi, geçmişiyle yüzleşmişti ve kontrol ondaydı. Ve o, Rin'i kurtarmayı seçmişti.

“Teşekkürler,” dedi Rin. Sesi serin, yoğun havada tiz ve yetersiz çıktı. Göğsü sıkıştı.

Onu bir zamanlar babası gibi sevmişti.

Jiang ona bildiği her şeyi öğretmişti. Onu Panteon'a götürmüştü. Sonra onu terk etmiş, geri dönmüş, ona ihanet etmiş ve onu kurtarmıştı.

Başka birçok kişinin ölmesine –Rin’in soydaşlarının ölmesine– göz yummuştu ama onu kurtarmıştı.

Böyle bir mirasla ne yapacaktı?

Gözlerine sıcak yaşlar doldu. Sinirlenerek onları sildi. Buraya ağlamaya gelmemişti. Jiang gözyaşlarını hak etmiyordu. Bunun yasla ilgisi yoktu, bu saygısını sunmak içindi.

“Hoşça kal,” diye mırıldandı.

Başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Aklında başka bir şey vardı, söylemeden geçemeyeceği bir şey. O hayattayken çok kez düşünse de asla yüzüne söyleyemediği bir şey. Şimdi sessiz kalamazdı. Taşları tekmeleyip yine yutkundu ama boğazındaki yumru gitmiyordu. Boğazını temizledi, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Hep sikik bir korkaktın.”

“Yola çıkıyoruz,” dedi Rin döndüğünde Kitay’a. Kulübede dolaşarak seyahat çantasına bir şeyler tepti – iki gömlek, bir pantolon, bıçaklar, afyon keseleri. Altı saattir yürüyordu ama her nasılsa enerjiyle dolup taşıyordu. “Cholang’a adamlarını sabah yola çıkmaya hazırlamasını söyleyeceğim. Yelkenli balon hazır mı?”

“Evet ama... dur, yavaşla, Rin.” Kitay endişeliydi. “Bu kadar çabuk mu? Gerçekten mi?”

“Şimdi olmak zorunda,” dedi Rin. Cholang’ın yerleşkesinde, Scarigon Platosu’ndaki hiçliğin başkentinde daha fazla kalamazdı. Zihni onları bekleyen seferin olasılıklarıyla dolup taşıyordu. Kartlar hiç bu kadar ondan yana olmamıştı. Cumhuriyet’in tek şamanı Nezha iken Rin’in dört şamanı vardı ve en iyi savunma mekanizmaları afyon bombalarıydı, bu da ayırım yapmadan iki tarafın da askerlerini saf dışı bırakırdı.

Rin’in öğrencileri tabii ki bir hafta daha çalışabilirdi. Yeteneklerinin inceliklerini öğrenecek, tanrıların sesi çok yükseldi-

ğinde onları her seferinde zihinlerinden atabilecek hâle gelecek zamanları olsa çok iyi olurdu. Ama Rin bekledikleri her günün Nezha'nın hazırlık yaptığı bir gün olduğunu da biliyordu.

Nezha şu an yaralarını yalıyordu. Rin, o saldırmaya hazır olana dek olabildiğince çok bölgeyi geri almak zorundaydı. Ordular bir şekilde yola çıkacaktı, Rin ilk adımı atan taraf olmak istiyordu.

“Bu kez zaman bizden yana,” dedi. “Bir daha bu fırsatımız olmayacak.”

“Hazır olduklarına emin misin?”

Rin omuz silkti. “Ben o zaman ne kadar hazırsam onlar da o kadar hazır.”

Kitay iç çekti. “Bunu içimi hiç rahatlatmadığını bilmelisin.”

BÖLÜM 25

Rin'in Cumhuriyet bölgesinde ilk hedef aldığı büyük şehir Jinzhou'ydu – Altın Şehir, Nikara orta doğusunun parlayan incisi. Üç haftalık yürüyüşün ardından yüksek duvarları ve ince, uzun pagodalarıyla ağaçların tepesinde belirdi. Mavi, ejderha işlemeli bayrakları bir saldırı daveti gibi gözcü kulelerinde sallanıyordu.

Jinzhou'nun diğer, daha tatsız lakabı ise Orospu'ydu. Üç vilayetin ortasındaydı ve civardaki arabalar dolusu ipek böceği kozası sağlayan dut çiftlikleri ve İmparatorluk'un en geniş kömür madenleri sayesinde üçüne de vergi ödeyebiliyordu. Karşılık olarak Jinzhou, Üçüncü Haşhaş Savaşı'nda üç kat askeri yardım almıştı. Tarih boyunca bir kez bile yağmalanmamıştı, yalnızca bir yöneticiden öbürüne geçmiş, koruma karşılığında boyun eğmişti.

Rin bunu bozmayı planlıyordu.

Askeri stratejist Sunzi bir keresinde düşman şehirleri hasar vermeden almanın en iyi strateji olduğunu söylemişti. Uzun vadeli yıkımlar kimsenin yararına değildi. Potansiyel vergi dayanağı olan ve birçok ticaret yoluna yakın olan Jinzhou, Güney Ordusu'nun ardında bir yıkıntı olarak kalmaktansa kaynak merkezi olarak daha faydalı olurdu.

Bir kez daha Rin, Sunzi'nin tavsiyelerini göz ardı etti.

Güneyde bölgeyi Federasyon'dan geri almak için savaşıyordu. O bir kurtarma göreviydi. Ama şimdi ordusu evsizdi, daha önce hiç yaşamadıkları bir bölgede savaşıyorlardı ve Cumhuriyet kontrol mücadelesi verirken asla memleketlerine huzur içinde dönemeyeceklerdi. Bir bölgeyi elinde tutmaya çalışmanın sorunu, işgal edilen alanlarda asker bırakarak adam sayısını azaltmak zorunda olmaktı. Nezha'nın kaybetmesinin sebebi de bu olacaktı – askerlerini güney ve kuzey cephelerine bölmek zorunda kalmıştı.

Yani Jinzhou harcanabilirdi.

Rin onu korumayı umursamıyordu. Jinzhou'nun ekonomisini istemiyordu, Nezha'nın zenginliğini azaltmak istiyordu.

Benim olmayan onun da olamaz.

Jinzhou şaşaalı bir güç gösterisiydi. Jinzhou bir mesajdı.

Askerleri şehrin kalın taş kapılarına yaklaşıırken Rin savaşlardan önce hep hissettiği tedirginliği hissetmedi. Bu sefer sonuç konusunda endişeli değildi çünkü bu strateji, sayı veya zamanlama yarışı değildi. Bu savaş şansa dayalı değildi.

Bu sefer kazanan belliydi. Şamanlarının ne yapabildiğini görmüştü ve şehrin savunması ne kadar iyi olursa olsun yeri yerinden oynatabilen bir orduya karşı şansları yoktu.

Jinzhou'nun kaderi zaten belliydi. Rin yalnızca ne kadar hasar verebileceklerini merak ediyordu.

Ama önce savaş adabına uymaları gerekiyordu. İhtiyat baskın çıktı çünkü Kitay baskın çıktı. Rin kaynak toplamazsa ordusunu giydiremez veya besleyemezdi ve kaynakları yanıp yağmalanmış şehirlerde kaynak bulmak daha zordu.

“Savaşmak istediğini biliyorum,” dedi Kitay. “Ama onlara teslim olma şansı vermeden duvarlarını yıkarsan aptallık edersin.”

“Uzlaşma onlara savunma hazırlayacak zaman kazandırır,” diye itiraz etti Rin.

Kitay gözlerini devirdi. “Sana karşı hangi savunma işe yarayacak?”

İlk ulak neredeyse ânında döndü. “Teslim olmuyorlar,” dedi. “Şey, suratıma güldüler.”

“Tamam o zaman.” Rin ayağa kalktı. “Beş dakikaya harekete geçiyoruz. Biri Dulin ve Pipaji'yi bulsun—”

“Dur,” dedi Kitay. “Onları uyarmadık.”

“Uyarmadık mı? Teslimiyet şansı sunduk!”

“Sizin kılıçları paslı ve cephanesi olmayan dandik bir köylü ordusu olduğunuzu sanıyorlar.” Kitay ona ters ters baktı. “Başlarına ne iş aldıklarını bilmiyorlar. Ve adil davranmıyordun.”

“Sunzi der ki—”

“İkimiz de Sunzi'nin kurallarının uzun süre önce geçerliliğini yitirdiğini biliyoruz bence. Ve Sunzi düşmanın seni ha-

fife alması için istihbarat asimetrisini korumaktan bahsederken asker sayısı ve malzemedan bahsediyordu. Dünyayı yıkabilecek tanrısal güçlerden değil." Kitay masaya bir parşömen açtı. Yeni bir bildiri yazmaya başlamak için Rin'in cevabını beklemedi bile. "Onlara bir şans daha vereceğiz."

Rin itiraz etti. "Yeni silahlarımızı ilk mücadelelerinden önce ele mi vereceksin?"

"İnsanlardan silah olarak bahsetmen beni biraz endişelendiriyor. Ve hayır, Rin, yalnızca riske attıkları masumları hesaba katmalarını söylüyorum. Detaylardan bahsetmeyeceğim." Kitay bir şeyler daha yazıp başını kaldırdı ve alnındaki bir tutam saçı çekti. "Bu bir şeyi doğruluyor gerçi. Nezha burada değil."

Rin kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

Nezha'nın Jinzhou'yu korumak için kalma ihtimalinin yüzde elli olduğunu hesaplamışlardı. Bir yandan Jinzhou öyle büyük bir hazineydi ki Cumhuriyet'in onu öylece bırakacağına inanmak zordu – kömür depoları yelkenli balonlarını istedikleri kadar uçurabilirdi. Öte yandan aldıkları tüm raporlar Nezha'nın olabildiğince doğuya kaçtığını belirtiyordu. Ve Jinzhou zengin olmasına rağmen savunmaları çok güçlü bir şehir değildi – ticaret üstüne kurulmuş bir şehirdi ve ticaret şehirleri dış dünyayı davet etmek üzerine kurulurdu, onları dışanda tutmak değil. Bu, Nezha'nın son savunması için aptalca bir yer olurdu.

"Burada olmadığını biliyoruz çünkü olsa vali ondan bahse-derdi," dedi Kitay. "Ya da uzlaşma için kendi çıkardı. Artık ne yapabildiğini tüm ülke biliyor. Onun, kendi sunabilecekleri her şeyden daha iyi olduğunu biliyorlar."

"Pusu kurmuş olabilir," dedi Rin.

"Belki. Ama Nezha, Sunzi'nin prensiplerine senden bile daha sadık. Direnç olan yeri zorlama, dezavantajlıysan asker harcamama." Kitay başını iki yana salladı. "Emin olamayız. Ama ben Nezha olsam seni burada öldürmeye çalışmazdım. Yeterli su erişimi yok. Hayır, bence bunu sana bırakacak."

"Ne romantik," diye alay etti Rin. "Hadi o zaman onu pişman edelim."

Bir süze Jinzhou'nun duvarının dışında kamp kurup dürbünü elden ele geçirerek temsilcilerinin dönmesini beklediler. Daki-

kalar, sonra saatler geçti. Bir süre sonra Rin sıkılıp şamanlarının yerde daire şeklinde oturmuş çağırılmayı beklediği çadırına girdi.

“Teslim olmayacaklar,” dedi onlara. “Herkes hazır mı?”

Lianhua alt dudaklarını çiğnedi. Dulin titriyordu, donuyormuşçasına dirseklerini birbirine sürtüp duruyordu. Sınava girmek üzere olan Sinegard öğrencilerine öyle çok benziyorlardı ki Rin eğlenmeden edemedi. Yalnızca Pipaji tamamen sakin görünüyordu, bir çayevinde servis bekleyen bir müşteri gibi sırtını duvara yaslayıp kollarını kavuşturmuştu.

“Unutmayın, etrafta cesetler olunca iş değişiyor,” dedi Rin. Her şeyin savaş ânında nasıl değiştiğini, pratiğin güvenli tahmin edilirliliğinin asıl savaşa benzemediğini çok kez konuşmuşlardı ama Rin bunu yine kafalarına sokmak istiyordu. Mücadeleden önce akıllarında kalan son şeyin bu olmasını istiyordu. “Kan sizi şaşırtacak. Çığlıkları duyunca iş iyice zorlaşacak. Tanrılar heyecanlanıyor. Korku kokusu almış vahşi köpekler gibiler – kaos kokusu aldıkları an kontrolü ele almaya çalışacaklar.”

“Hepimiz ceset gördük,” dedi Pipaji.

“Öldüren sensen farklı oluyor,” dedi Rin.

Dulin’in rengi attı.

“Sizi korkutmaya çalışmıyorum,” dedi Rin hemen. “Sadece tetikte olmanızı istiyorum. Ama bunu başarabilirsiniz. Çalıştınız, ne beklemeniz gerektiğini biliyorsunuz ve kontrollü olacaksınız. Tanrınızın kontrolü aldığını hissederseniz ne yapacaksınız?”

Okul çocukları gibi bir ağızdan konuştular. “Afyon paketlerini çiğneyeceğiz.”

Hepsinin cebinde ölümcül bir aşırı doza yetecek afyon vardı. Hepsi kendini bayıltmak için ne kadar çiğnemesi gerektiğini biliyordu.

“Arkadaşlarınız kontrolden çıkarsa ne yapacaksınız?”

Pipaji parmaklarını esnetti. “Onlar bizi halletmeden biz onları halledeceğiz.”

“Aferin,” dedi Rin.

Kapı açıldı. Hepsi sıçradı.

Bir gözcüydü. “Jinzhou haber yolladı, General. Teslim oluyorlar.”

“Onların kaybı.” Rin ayağa kalkmalarını işaret etti. “Hadi gidip onlara neler yapabildiğinizi gösterelim.”

Sinegard’da Strateji Üstadı Irjah, Rin’in ikinci sınıf grubuna shaqqi isimli eski bir oyun öğretmişti. Onlara daha önce de bilindik strateji oyunları oynatmıştı – öngörü ve kararlılık için wikki, diplomasi ve istihbarat asimetrisinden istifade etmek için mahjong. Ama shaqqi, Rin’in daha önce gördüğü bir oyun değildi. Üç kitapçık dolusu temel kuralı vardı ve standart açılış hamlelerini belirten ek yazıtlar buna dahil değildi.

Kitay sınıfta daha önce shaqqi oynamış tek kişiydi. Üstat Irjah oyunu göstermeye yardım etmesi için onu seçmişti. İlk yirmi beş dakikayı askerlerini, silahlarını ve alanlarını temsil eden ortak taşlardan rasgele seçerek geçirmişlerdi. Parçaların tamamı sonunda tahtaya dizildiğinde Üstat Irjah ve Kitay karşılıklı oturup gözlerini tahtaya dikmişlerdi. İkisi de konuşmamıştı. Bu bir saatten fazla sürerken sınıfın kalanı sıkılıp sinir olarak izlemişti.

Sonunda Kitay iç çekip imparator taşını tek parmağıyla devirmiş ve başını iki yana sallamıştı.

“Ne oluyor?” diye sormuştu Nezha. “Oynamadınız bile.”

Ama oynamışlardı. Rin bunu oyunun son beş dakikasına doğru fark etmişti. Bütün oyun sessiz, zihinsel hesaplamalarla geçmişti, iki taraf da rasgele dağıtılmış taşların oluşturduğu güç dengesini incelemişti. Kitay sonunda kazanamayacağına karar vermişti.

“Savaş nadiren böyle işler,” demişti Üstat Irjah parçaları toplarken. “Gerçek savaşta, savaşın sisi –çekişmesi– kalan her şeyi perdeler. En iyi planlar bile tesadüf ve şansa kurban gidebilir. Ancak aptallar savaşın zeki stratejilerden ibaret olduğunu düşünür.”

“O zaman bu oyunun amacı ne?” diye şikâyet etmişti Venka.

“Asimetrixlerin önemini göstermek,” demişti Irjah. “Güçsüzler çoğu zaman bir çıkış yolu bulabilir ama her zaman değil. Özellikle de güçlü taraf ters gidebilecek her şeyi istihbaratlarının elverdiğince bekliyorsa. Çünkü o zaman iş en sık ve özgüvenli biçimde kazanmaya kalıyor. Her çıkışı kapatmayı öğreniyorsunuz. Avantajınızı bozmaya çalışabilecekleri her yolu öngörüyor-

sunuz ve tüm bunları önceden yapmanız gerekiyor. Öte yandan, bazen zafere giden hiçbir yolunuz olmuyor. Bazen savaşmak intihar demek oluyor. Onun ne zaman olduğunu bilmek önemli. Bu oyunun amacı o. Oyun, düşünce egzersizi kadar önemli değil.”

“Peki ya oyuncular avantajın kimde olduğunda anlaşılamazsa?” diye sormuştu Nezha. “Ya kimse teslim olmazsa?”

“O zaman biri teslim olana dek oynuyorsunuz,” demişti İrjah. “O zaman baştan teslim olması gereken kaybeden için ekstra utanç verici oluyor. Asıl amaç zihninizi tüm stratejik olasılıkları görmeye eğitmek ki kazanamayacağınız zaman bilin.”

Shaqqi, Rin’in öğrenemediği tek strateji oyunu oldu. Sınıfta sene boyunca çok kez oynadılar ama bir türlü teslim olamıyordu. Kendini bildi bileli güçsüz rolündeydi. Vazgeçmek, yenilgiyi kabul etmek çok anlamsız geliyordu çünkü şansı ne kadar düşük olursa olsun gelecek karşısına bir fırsat çıkarabilirdi. Ömrü boyunca o küçük şanslara güvenmişti.

Ama şimdi Jinzhou’nun kapılarında ordusuyla otururken masanın diğer tarafındaydı. Şimdi baskın avantaj ondaydı ve sorunu etraflarındaki herkesi öldürmeden gerçekliği yeniden yazabilen üç kişiyi nasıl kullanacığıydı.

Zafer kesindi. Şimdi yalnızca yarım kalmış işleri düşünmesi gerekiyordu.

Altan’ın Cike’in komutanı olduğu dönemde sürekli çözmeye çalıştığı yapbozun bir parçası da buydu. Parçalarının çoğu tahtadaki en güçlü şeylerken ve rakibinin sadece piyonları varken bir satranç oyununu nasıl kazanırdın? Amaç artık zafer değil, en az kayıpken.

Rin ve Kitay, bu savaşın Dulin’e bağlı olduğu konusunda anlaşmıştı. Lianhua’nın katılması söz konusu değildi – savaştan sonra revirde günlerce meşgul olacaktı ama savaş alanında yeri yoktu. Pipaji yakın menzilde daha ölümcüldü ama Dulin’in menzili daha genişti. Etrafındaki üç metre çapında bir alanda depremler ve çukurlar yaratabiliyordu, Pipaji’nin ise zehrini yaymak için mücadelenin göbeğinde olması gerekiyordu. Bu çok büyük bir riskti – Rin, Arlong’a ulaşana dek Pipaji’yi korumalıydı.

Ama Rin, Jinzhou’nun direnişini yalnızca Dulin ile kırabileceğine emindi.

"İki büyük darben olacak," dedi Rin, Dulin'e. "İkisi de dövüşün başında. Açılış hamlelerimiz. İlkini tuhaf bir doğa olayı veya çok güçlü bir geleneksel silah olduğunu sanacaklar. İkinciden sonra bir şamanımız olduğunu anlayacaklar. O noktadan sonra güçlerimiz senin ayırım yapmadan darbe vuramayacağın kadar karışmış olacak."

"Yakında olmama gerek yok ama," dedi Dulin. "Yani, direkt şehri hedef alamaz mıyım?"

"Sonra?" diye sordu Kitay sertçe. "İçerideki sivilleri mi katledeceksin?"

Dulin'in yanakları kızardı. Belli ki bunu düşünmemişti. "Ben—"

"Onu düşünmediğini biliyorum," dedi Kitay. "Ama kafanı toplaman lazım. Dünyayı akıl almaz bir boyutta değiştirebiliyor olman normal hesaplamaların artık önemi kalmadığı anlamına gelmiyor. Hatta artık iki kat dikkatli olmalısın. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Dulin fırça yemiş gibi utanmıştı. "O zaman çukurları nerede istersiniz?"

"Jinzhou'nun altı duvarı var," dedi Kitay. "İstedğini seç."

Bir saat sonra elli kişiden daha kalabalık olmayan bir bölük ormandan çıkıp Jinzhou'nun batı kapısına doğru ilerledi. Rin ve Kitay ordunun kalanıyla ağaçların arasında bekleyip askerleri yüksek taş duvarlara yaklaşırken dürbünle izledi.

İlk saldırı bir aldatmacaydı. Jinzhou'nun liderleri Rin'in neler yapabileceğini anlamalıydı. Kızıl Kayalık Muharebesi'nden sonra güçleri artık korkutucu bir dedikodu değil, bilinen bir gerçektir. Yani Jinzhou valisi teslim olma teklifini geri çevirdiyse ateşine karşı savunmalarına güveniyor olmalıydı. Rin, Jinzhou'nun ne sakladığını görmeden savaşa girecek kadar aptal değildi.

Sahte bir saldırı hazırlamak çok kolay olmuştu. Şamanik ateş, taklit etmesi en kolay silahtı. Elli askerin meşaleler, barut ve gazyasına bandırılmış bayraklarla rüzgârın da etkisiyle Rin'in yaratabileceği boyutlarca yakıcı bir alev yaratması birkaç saniye sürmüştü.

Jinzhou'nun savunması bir an sonra karşılık verdi. Önce klasik ok dalgası geldi. Sonra daha yoğun füzeler – bombalar alev

alarak patlamak yerine toprağa çarpınca yavaşça yeşilimsi bir gaz saldılar.

“Afyon bombaları,” dedi Kitay. “Tek sahip oldukları bu mu?”

Hayal kırıklığına uğramıştı. Rin'in de keyfi kaçtı. Jinzhou uzlaşma teklifini o kadar özgüvenle reddetmişti ki Rin gerçekten bunu destekleyecek gizli, yaratıcı bir savunmaları olduğunu sanmış, hatta ummuştu.

Ama onun yerine kendi ölüm fermanlarını imzalamışlardı.

Aldatmaca birliği dağılıyordu. Geride kalma izinleri vardı – görevleri yalnızca silahları ortaya çıkarmaktı, Jinzhou'nun savunmasını delmek değil. Ateş dalgası birçok minik meşaleye döndü, onlar da kaçan askerler yere düşürdükçe söndü.

Geri çekilme karışık görünüyordu ama askerler iyi olacaktı. Suya batırılmış kumaş maskelerle ilerlemişlerdi ve bu afyonu uzun süre engellemese de onlara dağılıp geri çekilme fırsatı sunuyordu.

Rin, Dulin'e döndü. Dulin dürbününü suratında kaskatı tutuyordu. Sağ eli yumruk yapılmıştı ve dizine düzensiz bir ritimle vurup duruyordu.

Savaş gerginliği, diye düşündü Rin. *Çok tatlı*. Bir an için savaşa bu kadar alışmamış olmayı, o gerginliğin heyecan verici, sarsıcı hissini hissedebilmeyi diledi.

“Sıra sende,” dedi Dulin'e. “Hadi gidelim.”

Ormandan çıkınca bir dizi okla karşılaştılar. Jinzhou'nun askerleri Rin'in tüm saldırısının o alevden ibaret olduğuna inanacak kadar aptal değildi. Duvarlarının altısını da okçularla doldurmuşlardı ve Rin'in adamları ormandan çıkarken daha çoğu doğru duvarına akın etti.

Güneyliler kapılara doğru küme hâlinde ilerlerken kalkanlarını başlarının üstünde birleştirmişti. Rin'in kolu, demiri tenden ayıran iki santimlik tahtaya sağlanan her okla sarsılıyordu. Dişlerini sıkıp ilerlemeye devam etti, gözleri ilerideki taş duvarlardaydı. Eğitimde Dulin'in on metre öteden çukur açabildiğine karar vermişti. Doksan metre kalmıştı.

Solunda bir patlama oldu. Kan ve kemikler havaya saçıldı, bedenler yere yığıldı. Rin cesetlerin üstünden atlayıp ilerlemeye devam etti. Yetmiş metre.

“Hay sıçayım,” diye fısıldadı Dulin. “Sıçayım, ben...”

“Kapa çeneni ve yürü,” dedi Rin.

Elli metre. Üstlerinde bir şey ısıklık çaldı. İkisi de eğilip koşmaya devam etti. Füze arkalarında çığlıklar eşliğinde patladı. On metre.

Rin durdu. “Yeterince yakın mı?”

Askerler, ortada hareketsiz dikilip gözlerini sımsıkı kapatan Dulin’in etrafında kalkanlarıyla koruyucu bir kabuk oluşturdular. Rin onun seğiren yüzünü izleyip bekledi.

Sonraki saniyeler bitmek bilmez gibiydi.

Fazla korkuyor. Rin aniden tedirgin olmuştu. *Odaklanamıyor, her şey çok fazla...* Aniden etraflarındaki füzeler ve oklar çok yakın gelmeye başladı. Gerçekten, bu kadar uzun süre vurulmamış olmaları çok büyük şanstı. Ama artık açıkta, hareket etmeyen hedeflerdi ve atışların biri elbet tutacaktı...

Sonra yer sarsıldı ve toprak, doğal olmayan bir dalgayla hareket etti. Taş duvarlar titredi, o kadar komik görünüyordu ki Rin titreyenin o devasa yapı değil kendisi olduğunu düşündü ama sonra duvardan dökülmeye başlayan çakıl taşları çığlara dönüştü.

Duvar yıkıldı.

Çökmedi. Patlamadı. Bir duvarın yıkılması *gerektiği* gibi zincirleme reaksiyonla ardı ardına dökülen taşlar yoktu, duvar kendi ağırlığıyla çökmedi. Onun yerine altındaki zemin yarıldı. Ve duvar öylece *yok oldu*, okçuları da yanında götürüp nabız gibi atan organların üstünden sökülen ten gibi şehri açığa çıkardı.

Hava durgundu. Oklar da füzeler de durmuştu.

Dulin dizlerinin üstüne çöktü.

“Aferin,” dedi Rin.

Dulin kusmak üzere gibiydi.

İyi olacak, diye düşündü Rin. *Birkaç şehir daha yıkınca rutin gelmeye başlayacak.* Şimdi bakıcılık yapacak hâli yoktu, fethetmesi gereken bir şehir vardı. Sol elini havaya kaldırıp saldırı sinyalini vermesiyle beraber Güney Ordusu yok olan duvarın kalıntılarının üstünden şehre daldı.

Birlikler Jinzhou'nun savunmalarını aşmak için güney ve kuzeye bölündü, Rin de ortadan yalnız başına ilerledi. Yaklaşırken panik

dolu bağışlar duydu. Alevler omuzlarını yalarken hedeflerinin destek çağırısında bulunduğunu duydu –tiz sesler tekrar tekrar afyon bombaları istedi– ama çok geçti. Çok geç. Afyon bombalarını batı duvarına yönlendirmişlerdi ve onları Rin'e yaklaştıran dek bu savaş bitmiş olacaktı.

Artık Jinzhoululu askerlerin tek sahip oldukları geleneksel silahlarıydı ve onlar da acınası biçimde yetersizdi. Kılıç kabzaları ellerinde alev alev yandı. Ona attıkları her şey –oklar, mızraklar, ciritler– havada küle dönüyordu. Kimse ona üç metreden fazla yaklaşamıyordu çünkü yakıcı, aşılmaz bir alev öbeğinin ortasındaydı.

Önünde sopalar gibi yere yığıldılar.

Rin başını arkaya atıp ağzını açtı ve alevlerin boğazından fışkırtmasına izin verdi.

Tanrılar aşkına, bu özgürlük harikaydı. Rin bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Tianshan Dağı'nda ve sonra platodaki eğitim alanında alevlerin vücudundan kontrolsüzce akmasına izin verdiğinde çok zevk almıştı. Ondan beri kendini sesi kısılmış, ağzı bağlanmış gibi hissediyordu. Ama şimdi istediğini almıştı – kontrolsüz, umursamaz, kısıtlanmamış yıkım.

Ama bir şey tuhaftı. İçini kemiren suçluluk gibi bir his, etrafındaki çığlıklar artıp bedenler kararıp buruşarak iki büküm oldukça artıyordu.

Öfke duymuyordu. Bunun intikamla alakası yoktu. Bu askerler ona hiçbir şey yapmamıştı. Onlardan nefret etmek için sebebi yoktu. Bu haklı değil, zalim hissettiriyordu.

Alevleri azalıp içine geri çekildi.

Sorunu neydi? Genellikle öfkenin amaçla bulunduğu o coşkun noktaya ulaşmak çok kolaydı. Daha önce hiç öfke konusunda sorun yaşamamıştı, öfkeyi içinde sürekli yanan ılık bir kömür gibi taşıyordu.

Daha önce de ateşini Nikaralara yöneltmişti. Kızıl Kayalıklar'da kolayca yapmıştı, koca gemileri tereddüt etmeden ateşe vermişti. Ama şimdi ilk defa, önce saldırmayan bir düşmanı yakıyordu.

Bu kendini koruma veya intikam değildi. Bu açık ve net saldırganlıktı.

Ama bunu seçtiler, diye hatırlattı kendine. Onlara iki kere tes-

lim olma şansı verdik ve reddettiler. Ne olduğumu biliyorlardı. Kendi mezarlarını kazdılar.

İçindeki karanlık boşluğa uzandı ve yeni bir ateş sütunu bu sefer hain bir enerjiyle yeniden alevlendi.

Artık ateşi farklıydı; daha zalim, daha aç bir ateşti, korku veya acıdan değil, *güçten* gelen bir öfkeyle yakmak istiyordu. Saygı görmemekten ve meydan okunmaktan gelen bir öfke.

Bu ateş daha sıcaktı. Daha karanlık.

Rin titreyerek bu histen hoşlandığını fark etti.

Yenilmezliğe olabildiğince yakındı ve Jinzhou kucağına düşmek üzereydi.

Asla ukalalık etmeyin, diye tekrarlamayı severdi Irjah. Asıl savaş asla plana göre işlemez.

Ama güçler bu kadar dengesizken, şansın belirsizliği insanlarla tanrılar arasındaki farkı azaltamazken işler plana göre gidiyordu. Rin, savaşın zihnindeki satranç oyunu gibi ilerlemesini izliyordu. Parçalar tek dokunuşla yıkılıyordu, sırf o öyle istediği için. Şehirler parçalanıyordu.

Çeliğin sesinin kesildiğini, kimsenin ona ateş açmadığını, kimsenin ona saldırmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Ancak alevlerini geri çektiğinde her binada dalgalanan, artık kenarları kararmış beyaz bayrakları gördü. Şehir Güney Ordusu'na çoktan teslim olmuştu. Hâlâ savaşan tek kişi Rin'di.

Savaş başladıktan bir saat sonra bitmişti. Rin, Jinzhou'nun teslimiyetini kabul etmişti ve askerleri savaşın çılgınlığından işgalin ciddiyetine geçmişti. Yine de şehir düzene girerken yer sarsılmaya devam etti, Rin'in dişlerini titreten güçte gümlemeler uzakta yankılandı.

Dulin kontrolünü kaybetmişti.

Rin bunu bekliyordu. Bu en kötü ve en olası ihtimaldi. Buna hazırdı. Dulin kendi zihnini afyonla susturacak kadar sakinleşmezse Rin ona zorla afyon verecekti.

Topuğunun üzerinde döndü ve yanmış şehir boyunca hızla yıkık duvara doğru koştu. Alevleri söndü –öfkeye odaklanamayacak kadar paniklemişti– ama kimse ona saldırmadı. İki tarafın da sivilleri ve askerleri binalardan parçalar kopup yere yuvarlanırken sallanan şehirden kaçmaya çalışıyordu.

Gümlemelerin sesi yükseldi. Yerde görünmez bir canavarın açtığı yaralar gibi yarıklar belirmeye başladı. Rin önündeki iki adamın toprak altlarında yarılırken çığlık atarak yok olmalarına şahit oldu. Seferin başından beri ilk kez korku, sakinliğini bozdu. Ulu Tosbağa özgürlüğün tadını almıştı. Daha fazlasını istiyordu. Böyle devam ederse Dulin bütün şehri toprağa gömecekti.

Ama mucizevi bir şekilde Rin doğu duvarına yaklaştıkça zemin sakinleşti. Rin, titreşimlerin dairesel şekilde yayıldığını, dış katmanlarda hafiflemektense yıkımının arttığını fark etti. Ama merkez nokta –Dulin'in ayakları– durgundu.

Tabii ki. Ulu Tosbağa özgür kalmak istiyordu. Gökyüzünü görmek istiyordu. Etraftaki her şeyi gömebilirdi ama ölümlü aracını gömmezdi.

Dulin bıraktığı yerde iki büklüm durmuş, başını tutarak çığlık atıyordu. Rin birkaç metre ötede ona doğru koşup koşmama-ya karar verememiş gibi yarı diz çökmüş hâlde bekleyen Pipaji'yi gördü. Rin'i görünce Pipaji'nin gözleri büyüdü. "Ben—"

"Daha değil," Rin onu yoldan itti. "Geri çekil."

Dulin'in kıvranması hâlâ savaştığı anlamına geliyordu. Ulu Tosbağa henüz kazanmamıştı, hâlâ onu geri getirebilirdi. Bir an Altan'ın çok kez Suni'ye yaptığı gibi bağırarak sakinleştirmeyi düşündü.

Ama Jinzhou yıkılıyordu. Vakti yoktu.

İleri koşup başını eğdi ve Dulin'i belinden tutup yere yığdı.

Dulin direnmeden yere indi. Rin onun ne kadar zayıf olduğunu unutmuştu, aylarca aç kalmış sıska bir ergendi. Altında çırpınsa da bir işe yaramadı, Rin onu sadece dizlerini kullanarak tuttu.

Gürültü arttı. Rin, şehirden sağır edici bir yıkılma sesi daha duydu. Bir bina yıkılmıştı. Aceleyle arka cebindeki afyon kesesini buldu, dişleriyle açtı ve içindekileri toprağa döktü.

Dulin altında kıvranarak sırtını yerden yükseltti. Boğazından korkunç boğulma sesleri çıktı. Gözleri her kırptığında bir kahverengi bir parlak siyah olarak ileri geri gitti.

"Kıpırdama," diye tısladı Rin.

Dulin gözlerini onunkilere dikti. Rin antik ve yabancı bir şey ruhuna işlerken bir korku dalgası hissetti. Dulin'in yüz hatları

dehşet doldu ve anlayamadığı bir dilde gırtlaksı kelimeler mırıldanmaya başladı.

Rin afyon parçacıklarını yerden alıp hepsini onun ağzına tıktı.

Dulin'in gözleri belerdi. Rin eğilip eliyle ağzını kapattı ve çenesini olabildiğince sıkı tuttu. Dulin direndi ama Rin daha da sıktı, yutkundüğünü görene dek çotuğunu da boğazına bastırdı.

Rin, Dulin'in çenesini bırakıp nabzını hissetmek için boynuna uzandı. Hafif ama istikrarlı. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Güzel – onu ölesiye boğmamıştı.

“Lianhua'yı çağır,” dedi sinmiş Pipaji'ye. Dulin'in terli dudaklarından köpük çıkıyordu ve Rin afyonun bir insanı ne kadar hızlı öldürebileceğini merak etti. “Çabuk ol.”

Jinzhou düşerken valisi yenilginin ölüm demek olduğunu fark edip arka kapıdan bir hayvan arabasıyla domuz cesetlerinin arasında kaçmıştı. Hamile karısını ve üç çocuğunu malikânelerinin bir odasına barikat kurup geride bırakmıştı, onlar da yıkıntının altında boğulup ölmüştü.

Rin tüm bunları askerleri hızlı ve verimli bir şekilde şehri alırken öğrenmişti.

“Sorguladığımız herkes doğuya kaçtığını doğruluyor,” dedi Komutan Miragha. Vahşice bir hızla çalışan, genç bir kadındı. Köpek Vilayeti'nde Cholang'ın astlarından biriydi ve kısa zamanda Rin'in en becerikli subayları arasına girmişti. “Bitişik vilayette müttefikleri var. Ne yapmamızı istersiniz?”

“Yakalayın,” diye emretti Rin. “Şehirden kaçan herkesi yakalayın ve onları hapse geri sürükleyene kadar durmayın. Jinzhou dışında kimsenin bugün burada ne olduğunu bilmesini istemiyorum.”

Souji'nin ona öğrettiklerinden en çok aklında kalan şey, direniş seferlerinde istihbarat asimetrisinin her şeyden önemli olduğuydu. Saha şimdi düzlenmişti ama Rin, hâlâ Dulin ve Pipaji gizlenemez hâle gelene dek ordusundaki yeni şamanlardan Nezha'nın haberdar olmasını istemiyordu. Sırrını uzun süre saklayamayacağını biliyordu ama Nezha'ya hazırlanmak için ek süre vermeye gerek yoktu.

“Öldürelim mi, yakalayalım mı?” diye üsteledi Miragha.

Rin durup düşündü.

Bu soru Jinzhou'nun işgalini nasıl halledecekleri ile ilgili daha büyük anlam taşıyordu. Vaisra'nın gibi çoğu iç savaş, bölgesel sınırları yeniden belirleyerek savaşıyordu. Düşman bölgesini ele geçirmek zordu, o yüzden var olan güç yapılarına katılmak kamu işleyişini bozmadan bir şehrin kontrolünü almanın en kolay yoluydu. Rin, Jinzhou'nun normal işleyişine devam etmesini istiyorsa kaçan yetkililerden olabildiğince çoğunu hayatta tutmalıydı. Ama bölge değil kaynak ele geçirmeye odaklıydı, Arlong'a kadar her şehirde bırakacak kadar askeri yoktu.

Tabii ki bu uzun vadeli yönetim için faydalı bir strateji değildi. Ama Rin şu an uzun vadeli yönetimle ilgilenmiyordu. Nezha'nın ölmesini, Cumhuriyet'in yıkılmasını, güneyin özgür kalmasını ve Hesperyalıların sürülmesini istiyordu. Bu arada Nikara merkezine ne olduğu umurunda değildi.

Bu bölge, yerel güçler ya tekrar başa geçer ya da fırsatçı darbelerle yenik düşerken geçici olarak karışacaktı. Ufak savaşlar çıkması kaçınılmazdı. Haydutlar kol gezecekti.

Bunların hepsini sonranın problemi olarak bir kenara koymalıydı. Cumhuriyet'i yendikten sonra kontrolü geri almak çok zor olmayacaktı. Geriye kalan tek seçenek o olacaktı. Kim ona karşı çıkabilirdi?

"Yakalayabilerseniz yakalayın," dedi Miragha'ya. "Ama çok da uğraşmayın."

Öğleden sonranın kalanı boyunca Rin'in askerleri Jinzhou'yu yağmaladı.

Bunu olabildiğince nazikçe ve en az seviyede şiddetle yaptılar. Rin askerlerine korkmuş sivilleri ve evlerini rahat bırakma emri vermişti. Jinzhou o kadar zengindi ki Dulin'in depremiyle yıkılan binaların önemi bile yoktu; hâlâ ayakta olan depolar, cephaneler ve dükkânlar Rin'in ordusuna haftalarca yetecek malzemeye doluydu. Rin'in askerleri yük arabalarını pirinç, tahıl, tuz ve kuru et çuvallarıyla doldurdular; sargı ve tentür stoklarını yenilediler ve paslı, eski arabalarını tekerleriyle şaftları gün ışığında gümüş gibi parlayan araçlarla değiştirdiler.

En iyi keşifleri bir tekstil deposunda devasa yığınlar halinde buldukları rulolarca pamuklu bez ve ipekti. Artık sargı yapabilirlerdi. Artık Baolei'den sonra, Rin'in askerlerinin çoğunun

Jinzhou'da çıplak ayak savaşmasına sebep olacak kadar parçalanmış ayakkabılarını tamir edebilirlerdi. Ve artık, kısa tarihinde ilk defa, Güney Ordusu'nun üniforması olacaktı.

Şimdiye dek Güney Vilayetleri'nden çıkarken giydikleri paçavralarla duruyorlardı. Savaşta kendilerini Souji'nin Kovan'da önerdiği gibi yüzlerine çamurdan çizgiler çekerek ayırt ediyorlar veya mavi olmayan bir şeyler giyip dost ateşiyle ölmemeyi umuyorlardı. Ama artık Rin'in kumaşı, boyaları ve söylediği her şeyi yapmaya gönüllü, ödü kopmuş bir grup Jinzhoulular vardı.

Terziler bir renk seçmesini istemişti. Rin kahverengi seçmişti çünkü kahverengi boyalar ucuzdu, ağaç kabuğu, deniz kabuğu ve meşe palamutlarında bulunan taninlerden üretiliyordu. Ama aynı zamanda kahverengi münasipti. Güney Ordusu'nun ilk üniforması bir nehir yatağının çamuruydu. Salyangoz Tanrıça Nüwa ilk insanları yarattığında aristokratları kırmızı kilden özenle yaratmış, sonra sabrı tükenip kalanını çamurdan yapmıştı. Sinegard'da ona o kadar çok çamur tenli köylü demişlerdi ki bu hakaret artık tanıdık bir telkin gibiydi.

Bırak bizi toprak olarak düşünsünler, diye düşündü Rin. O zaten topraktı. Ordusu topraktı. Ama toprak yaygındı, her yerde bulunurdu, sabırlı ve gerekliydi. Toprak ülkeye can verirdi. Ve toprak her zaman hak ettiğini alırdı.

"Ulu Tosbağa," dedi Kitay. "Bunu bir savaş lordunun evi sanırsın."

Jinzhou'nun belediye binasındaki ana konsey odasında duruyorlardı; yüksek tavanlı, özenle oyulmuş taş duvarlı ve her köşesinde üç metrelik kaligrafi halıları asılı olan kocaman bir odaydı. Her duvarı uzun raflar süslüyordu, üstleri Kızıl İmparator dönemine kadar uzanan vazolar, kılıçlar, madalyalar ve zırhlarla doluydu.

Rin odayı ve hazinelerini gezerken harika bir suçluluk duydu. Ebeveynlerinin dolabını kurcalayan yaramaz bir çocuk gibi hissetti. Burada olmaması gerektiği, bunların hiçbirinin ona ait olmadığı hissini üstünden atamıyordu.

Sana ait, diye hatırlattı kendine. *Onları fethettin. Burayı yakıp yıktın. Kazandın.*

Tabii ki hepsini satacaklardı. Buraya, Moag'ın ticaret yollarında gümüşe çevirebilecekleri hazineler bulmak için gelmişler-

di. Parmaklarını ipek bir yelpazede gezdirirken Rin kendini onu tutmuş, Daji'nin önceden giydiği gibi işlemeli ipekler giymiş, hayran kalabalıkların içinde altın kakmalı bir tahtırevanla taşınırken hayal etti.

Bu görüntüyü zihninden attı. İmparatoriçeler yelpaze, generallerse kılıç taşırdı.

“Bak,” dedi Kitay. “Belli ki biri kendini büyük görüyormuş.”

Valinin odanın ucundaki sandalyesi komik derecede süslüydü, bir şehir yetkilisindense imparatora yakışacak bir tahttı.

“Toplantılarda nasıl dayandı acaba,” dedi Rin. Sandalye yerden bir karış yüksekte bir platforma sabitlenmişti. “Birine bakmak için bile boynunu eğmen gerek.”

Kitay güldü. “Belki çok kısadır.”

Rin merakla sandalyeye oturdu. Beklediğinin aksine sandalye aslında ondan çok daha uzun birine göreydi. Ayakları çocuk gibi kenardan sarktı, yere yetişmelerine imkân yoktu. Yine de yaldızlı odaya ve başında oturduğu uzun konsey masasına bakınca heyecanlanmadan edemedi. Sandalyelerin insanlarla dolu olduğunu hayal etti: askerler, danışmanlar ve anlattıklarını hevesle dinleyen şehir yetkilileri.

Her gün hükmetmek böyle mi hissettiriyordu? Nezha ülkenin öbür ucunda, Arlong'un gök mavisi salonlarında otururken böyle mi hissediyordu?

Mutlak ve baskın gücün nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu. Ama fethedilmiş tahtında oturmuş aşağıdaki boş sandalyelere bakarken, onun yanında gelen muhteşem otoritenin tadını ilk kez aldı. Bu Altan'dan miras kalan bir his değildi çünkü Altan yalnızca yok edici intikamla ilgileniyordu. Altan bir tahtı ele geçirmenin hayalini hiç kurmamıştı.

Ama Rin, Altan'dan çok daha parlak yanabiliyordu, *yanıyordu*.

Nezha'nın Cumhuriyeti'ni ona tercih etmesine şaşmamalıydı. Rin de düşünmeden aynısını yapardı.

Cumhuriyetinin tadını çıkar, diye düşündü parmaklarını soğuk kolçağa sararak. Hâlâ seninken tadını çıkar, Genç Mareşal. Görkemine bak ve nasıl hissettirdiğini hatırla. Çünkü hepsini yakmaya geliyorum.

BÖLÜM 26

Stratejist Sunzi, *Savaş Prensipleri*'nde *şi* isimli bir konseptten bahseder, bu da Eski Nikaracadan “enerji”, “etki”, veya “stratejik avantaj” olarak çevrilebilir. *Şi*, taşları nehir yatağından oynatabilecek hızda akan sudur. *Şi*, dik bir dağ yamacından yuvarlanan kayaların yok edici gücüdür. *Şi*, enerjinin birikip artan bir şey olduğunu belirtir.

Rin'in Jinzhou'daki zaferi de o ilk taşı harekete geçiren güçtü.

Sonrasında işler çok kolaylaştı. Nezha'nın dış bölgeleri savunacak askeri yoktu, bu yüzden hızla güneydoğuya, Arlong'un doğal savunması görevini gören Qinling ve Daba Dağları'nın ardına geri çekildi. İki cepheden saldırı gelince verebileceği tek stratejik kararı vermişti – savunmasını Ejderha Vilayeti'ne yönlendirip Cumhuriyet'in kalanını kendi hâline bırakacaktı.

Koç Vilayeti'ne giderken Rin'in askerleri yanmış tarlalar ve terk edilmiş köylerden başka bir şeyle karşılaşmadı – sivillere bir gecede toplanıp dağlara veya Cumhuriyet hattının arkasına çekilmelerinin emredilmiş olduğunun kanıtı. Mülteciler yanlarına alamayacakları her şeyi bozulsun diye güneşte bırakmıştı. Güney Ordusu birçok kez öbek öbek hayvan cesetleriyle karşılaşmıştı, iki üç gün önce eti işe yarayabilecek karnı yarılmış domuzlar ve üzerinde uçuşan sinekler.

Nikara savaşında klasik bir prensip vardı: Düşman işgaliyle yüz yüzeyken kırsal boşalt ve yüksek duvarlar dik. İşler kötü görüldüğünde Nikara liderleri kırsal yerleşkeleri yok edip yiyecekleri, insanları ve malzemeleri düşmanın eline geçmelerini engellemek için surlarla çevrili şehirlere taşırdı. Taşınamayan her şey ya yakılır, ya zehirlenir ya da gömülürdü. Nikara askeri geleneğindeki en eski uygulamaydı ve masumların çektiği acıyı artırıyordu. Biri seni işgal etmek isterken öbürü düşmana katılmanı engellemeye çalışıyordu ve iki taraftan da darbe yiyordun.

Böyle bir ısrarı Mugenliler yapsa nefret dolu bir başkaldırı olarak görülürdü. Ama yapan, yönetecek vilayetleri ve koruyacak halkı olan Nezha iken en büyük zayıflık göstergesiydi. Hesperryalı müttefiklerinin onu terk ettiği anlamına geliyordu. Güneylilerin Ejderha Vilayeti'ne ulaşmasını engelleyemeyeceğini bildiği, yalnızca yavaşlatmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Ama Güney Ordusu'nun şisi vardı. Rin'in askerleri zaferle kendilerinden geçmişti. Artık daha keskin kılıçları, daha iyi zırhları ve yiyebileceklerinden fazla yiyecekleri vardı. Kırsal tofuya saplanan bir bıçak gibi yıkıp geçtiler. Köyler çoğu zaman onlar parmaklarını kıpırdatmadan teslim oluyordu, bazı köylüler sabit gelir ve günde iki kap yemek umuduyla orduya bile katılıyordu.

Şanslarının dönüşü inanılmazdı. Rin aylar önce çaresizce dağlara dalmış, binlerce kişinin hayatını en ufak ihtimale bağlamıştı. Şimdi ise saldırıya geçmişti ve Nezha onu korkutan neredeyse her şeyi kaybetmişti. Bir küçük kraldı, sessiz göğe bakılırsa vatlerini yeniden değerlendiren isyankâr bir müttefikin desteğiyle zar zor ayakta duruyordu. Bu sırada Rin'in ordusunun kendine güveni, deneyimi ve malzemeleri artıyordu. Üstelik şamanları vardı.

Ve şamanların performansı harikaydı. Dulin'in Jinzhou'da neredeyse kontrolünü kaybetmesinden sonra Rin çok uzun dayanmalarını beklememişti. Savaşta ölmelerinden veya onları öldürmek zorunda kalmasından önce birkaç hafta ancak işe yarayabileceklerini düşünmüştü. Özellikle revir görevi sonrasında saatler süren katatonik translara giren Lianhua konusunda endişeliydi. Bu translar Pipaji'yi öyle korkutmuştu ki kendi tanrısını çağırmaktan çekinir oldu ve sonraki birkaç çarpışmaya katılması için ikna edilmesi gerekti.

Ama üçü de gittikçe daha istikrarlı olmaya başladılar. Dulin, omzuna bir ok yedikten sonra yanlışlıkla savaş alanına üç metrelik bir fay açan deprem yaratmanın dışında bir daha kontrolünü kaybetmedi. Lianhua'nın translarının sıklığı önce haftada bire düşüp sonra tamamen yok oldu. Pipaji tedirginliğini yenmeyi başardı ve Jinzhou'dan üç hafta sonra bir kasabaya mülteci kılığında girip tüm savunma hattını o gece aralarında gezip parmaklarını çıplak tenlerde gezdirerek yok etti.

Hepsi kendi usullerince başa çıkmayı öğrendi. Dulin geceleri toprakta saatlerce bağdaş kurup oturarak meditasyon yapmaya başladı. Lianhua kendinde kalmak için çalışırken şarkı söylemeye, şaşırtıcı derecede hoş soprano sesiyle halk şarkıları ve mini türküler mırıldanmaya başladı. Pipaji her akşam yemekten sonra kaybolup şafak sökmeden dönmemeye başladı.

Rin bir gece endişelenip onu takip etti. Pipaji'nin tek yaptığı-
nın ormanda, insanlardan uzak, ağaçlarla çevrili bir yerde durup
nefes almak olduğunu görünce rahatladı.

"Saklanmakta çok iyi değilsin," dedi Pipaji bir süre sonra.

Rin açığa çıktı. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Sorun değil." Pipaji utanmış gibiydi. "Burada pek uzun kal-
mıyorum. Sessiz bir yere gitmeyi seviyorum. Kimseye zarar vere-
meyeceğim bir yere. Bu, şey, rahatlatıcı."

Rin kalbinde tanıdık bir sızı duydu. "Akıllıca."

"İstersen kalabilirsin."

Rin kaşlarını kaldırdı, biraz duygulanmıştı. "Teşekkürler."

Bir an için yan yana durup çekirgelerin cıyaklamasını dinledi-
ler. Rin de bunun tuhaf biçimde rahatlatıcı olduğunu kabul etti.

"Normale dönmüyorsun," dedi Pipaji aniden.

"Hı?"

"Gözlerini fark ettim. Hep kırmızılar. Bizim gözlerimiz nor-
male dönüyor. Seninki dönmüyor. Neden?"

"Çünkü benim için çok geç," dedi Rin. Tam yalan söylüyor
sayılmazdı. "Artık kapatamıyorum."

"O zaman seni geri getiren ne?" diye sordu Pipaji. "Niye di-
ğerleri gibi kendini kaybetmedin?"

Rin ona çapa bağından bahsetmeyi düşündü. Ama amacı ney-
di? Bu Pipaji için olası bir seçenek değildi – bunu söylemek yal-
nızca zalimlik olurdu. Ve Kitay'ı ne kadar az kişi bilirse o kadar
iyiydi.

Pipaji'yi seviyordu ama ona hayatını emanet edecek değildi.

"Tanrıyla bir anlaşma yaptım," dedi bir süre sonra. "Ve yerin-
de kalmayı öğrendi."

"Bize bundan bahsetmedin."

"Çünkü pek olası bir sonuç değil," dedi Rin. "Bunun nasıl
sona ereceğini biliyordunuz. Size ümit vermenin anlamı yok."

Sözcükleri duygusuz ve soğuktu. Söyleyebileceği rahatlatıcı bir şey yoktu ve Pipaji'nin de bunu duymak istediğini sanmıyordu. Öğrencilerinin hepsi bu işin iki sonucu olduğunu biliyordu: ölüm veya Chuluu Korikh. Onları çok kez uyarmıştı, kendilerini ölüm cezasına çarptırdıklarını anladıklarından emin olmuştu.

"Bu savaştan sağ çıkamayacağım," dedi Pipaji uzun bir sessizliğin ardından.

"Bunu bilmiyorsun."

Pipaji başını salladı. "Yeterince güçlü değilim. Beni öldüreceksin. Beni öldürmen gerekecek."

Rin ona acıyarak baktı. Yalan söylemenin ne faydası vardı?

"Özür dilememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Pipaji güldü. "Ne için gönüllü olduğumuzu biliyorum."

Rin'in vicdanını rahatlatmak için tek gereken de buydu. Bunu kendileri seçtilerse o yanlış bir şey yapmamış demekti. Dulin, Lianhua ve Pipaji buna degeceğini düşündükleri için hâlâ buradalardı. Ölümlemlerini öngörmüş ve kabul etmişlerdi. Rin onlara silah teklif etmişti, sefil dünyalarını değiştirebilecek silahlar, ve onlar da kabul etmişti. Savaşın sebep olduğu seçimlerdi bunlar.

Birkaç hafta sonra Batı Murui'de Koç ve Tavşan Vilayetleri'nin kıyısında ufak bir liman kasabasını işgal edip eski bir dostu beklerken kamp kurdular.

"Ah, şuna bak hele." Chiang Moag, Ankhiluun'un Korsan Kraliçesi, iskeleye inip kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. "Bak ne hâle geldin."

"Selam, Moag," dedi Rin. Bir an birbirlerini süzdüler. Ve Moag hâlâ sırtına bıçak saplamaya kalkışmadığı için Rin de kafasına ok fırlatma üzere bekleyen yirmi gizli okçuya okları bırakmalarını işaret etti.

"Sevimli," dedi Moag onların dağıldığını görünce.

"Senden öğrendim," dedi Rin. "Hangi tarafta olduğunu hiç kestiremiyorum."

Moag güldü. "Ah, doğru konuşalım. Cumhuriyet'in işi bitti. Arlong tahtındaki o tatlı çocuk babasının yardımı olmadan bir köyü bile yönetemez. Kimin tarafında olmam gerektiğini biliyorum."

Kulağa inandırıcı geliyordu ama Rin onun laflarına aldanmaması gerektiğini biliyordu. Moag her zaman bir riskti. Arlong'dan kaçtıktan sonra Rin'e sığınak sağlamıştı ama Rin güneye gittiğinden beri yardım etmek için kılını kıpırdatmamıştı. Tüm savaş boyunca Ankhiluun'da saklanmış, donanmasını beklenmedik bir Hesperya saldırısına karşı hazırlamıştı. Moag bahsini oynuyor, Cumhuriyet'e karşı dursa mı yoksa katılsa mı daha iyi olacağını görmeyi bekliyordu.

İvme artık Rin'den yanaydı. Ama bir şeyler ters giderse Moag onu Arlong'a satardı. Daha önce yapmıştı.

Şimdilik Rin bu riski almaya hazırdı. Cephaneye ihtiyacı vardı – yağmalayamadığı tüm barut, toplar ve füzelere. Hareketli savaş taktikleri Nezha'nın askerlerinin geri çekildiği savunmasız şehirlerde işe yarıyordu. Ama ejderin yuvasına girmek için doğru düzgün bir cephaneliğe ihtiyacı vardı.

“Seni başta görmek güzel.” Moag koca elini Rin'in omzuna koydu. “Sana ne demiştim? Sen hizmet için doğmadın, hele Vaisra gibi yılanlara hizmet için hiç değil. Bizim gibi kadınlar hizmetini satmamalı.”

Rin güldü. “Seni görmek güzel.”

Ciddiydi. Korsan Kraliçesi'nin açık ve net çıkarıcılığına hep saygı duymuştu. Moag fahişelikten Nikan'ın tek özgür şehrinin yöneticiliğine acımasız, zekice bir faydacılıkla ulaşmıştı ve Rin bunun onun kimseye sadık olmadığı anlamına geldiğini bilse de ona hayranlık duyuyordu.

“Bana ne getirdin?” diye sordu.

“Kendin bak.” Moag iki parmağını ağzına sokup mürettebatına ıslık çaldı. “Bazısı eski oyuncaklar, bazısı yeni. Bence seveceksin.”

Sonraki bir saat boyunca Moag'ın mürettebatı ve Rin'in askerleri birlikte onlarca kutuyu nehir kıyısına indirdiler. Moag birinin kilidini açıp kapağını tekmeledi ve içindeki dörtlü sıralarla dizilmiş tabutları ortaya çıkardı.

“Bu hile cidden işe yarıyor mu?” diye sordu Rin.

“Veba kurbanları olduğunu söylersen yarıyor.” Moag mürettebatından birine işaret etti. Adam en yakındaki kutudan bir tabut çıkarıp kapağını levyeyle açtı. Kalın bir tabaka barut güneş

ışığında parıldadı, saf ve ıslıl ıslıl. Rin aniden saçma bir güdüyle içinde yuvarlanmak istedi.

“Eski bir kaçakçı numarası,” dedi Moag. “Şaşırtıcı derecede işe yarar. Herkes temkinlidir ama kimse ölmek istemez.”

“Zekice,” dedi Rin, etkilenmişti.

“Tabutlar sizde kalsın,” dedi Moag. “İyi yakacak olur.”

Öğleden sonranın geri kalanında Rin’in askerlerinin Koç Vilayeti’nde topladığı hazineler karşılığında tabutlar dolusu kılıç, kalkan, füze ve barut takas ettiler. Tüm bunlar nehrin kıyısında oldu. Rin, Moag’ı kampına yaklaştırmak istemiyordu—Moag onun güçleriyle ilgili ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi—ve Moag da gemilerinden uzaklaşmak istemiyordu. Nehir kıyısı karşılıklı güvensizliklerini dindiren bir tarafsız bölgeydi.

Moag dikkatliydi. Sandıklardaki her mücevheri birer birer inceleyip iri parçaları değerini anlamak için parmaklarıyla ovuşturduktan sonra başını sallayarak askerlerinin gemiye götürmelerine izin verdi.

Rin paralel yürüyen, takas yapan iki hattı izledi. Hoş bir sembolizmi vardı. Şişkin bir şehrin tüm hazinelerine karşılık, geri kalanını indirmek için gereken tüm soğuk çelik ve barut.

“Şimdi.” Moag son kutu gemiden indirilirken izledi. “Ödeme konusuna geldik.”

Rin bakakaldı. “Neden bahsediyorsun?”

Moag ona bir defterde yaptığı hesaplamaları gösterdi. “Bunun iki katı değerinde cephane indirdim.”

“Hangi standartlarda?” diye sordu Rin. “O fiyatlar uydurma. Fiyatlandırma sistemin komple boş, şu an tek alım yapan biziz. Arlong’la anlaşma yapamazsın bile.”

“Doğru,” dedi Moag. “Ama şehir valileri sürekli alım yapıyor. Ve eminim artık neyle yüz yüze olduklarını bildiklerine göre savunmalarını güçlendirmek isteyen birçok yerel birlik vardır.”

“Öyle bir bok denersen,” dedi Rin sakince, “seni öldürürüm.”

Uzun bir sessizlik oldu. Rin, Moag’ın ifadesini okuyamıyordu. Korkmuş muydu? Öfkeli miydi? İlk saldıran olması gerekip gerekmediğine mi karar vermeye çalışıyordu?

Rin’in gözleri olası dövüşü planlayarak sahilde dolandı. İlk

hamlesi Moag'ı olduğu yerde yakmak olmalıydı ama bir tanesi bile zehirli bir saç tokasıyla onu indirebilecek Kara Zambaklara karşı koruması yoktu. Ateşin çapını genişletirse Kara Zambakları da alabilirdi ama güncyli askerlerle iç içelerdi, hatta bunu bilerek yapmış gibilerdi. Moag'ı öldürürse en az bir düzine kayıp vermesi gerekecekti.

Parmaklarını sıkıp yumruk yaptı. Kayıpları göze alabilirdi, kimse onu suçlamazdı. Ama ilk saldıran olmalıydı.

Sonra Moag içten, gümbür gümbür kahkahalarla gülmeye başladı.

“Kaplan'ın memeleri aşkına.” Moag sırtarak elini Rin'in omzuna koydu. “Ne zaman bu kadar taşaklı oldun sen?”

Rin rahatladı, zorla gülümsedi.

“Ama ödememi almaya geleceğim,” diye devam etti Moag. Rin'in çatılmış kaşlarını görünce çabucak, “Hemen değil,” diye düzeltti. “Başarılı olmanı istiyorum, minik Speerli. Yolunda durmayacağım. Ama imparatorluğundan nasıl kâr edeceğini düşünmeye başlasan iyi edersin.”

“Kâr mı?” Rin burnunu buruşturdu. “Burada şirket işletmiyorum—”

“Doğru. Bir ulusu yöneteceksin.” Moag'ın yüzünde tanıdık, patronluk taslayan bir acıma ifadesi belirdi, Rin'in fazla naif davrandığını düşündüğünde hep bu ifadeyi takınıyordu. “Ve uluslara gümüş gerekir, kızım. Savaşın bedeli ağırdır. Askerlerine ödeme yapman gerekir. Sonra da evlerini yıktığın halka para vermen gerekir. Nerede yaşayacaklar? Ne yiyecekler? Köy yerleşkelerini yeniden inşa etmek için kereste gerekir. Bu sene hasadın kötü olacağı kesin, açlıkla başa çıkman için tahıl gerek. Savaş varken kimse ekip biçmez. Mülteci olmakla meşguller ya, bilirsin.”

“Ben...” Rin ne diyeceğini bilemedi. Bunların gerçek sorunlar olduğunu kabul etmeliydi, eninde sonunda halletmesi gereken sorunlar ama o kadar uzak geliyorlardı ki hiç düşünmemişti. Bunlar sahip olması güzel problemler gibiydi çünkü sıra bunlara geldiğinde kazanmışlar demektir. Ama Nezha hâlâ güneydoguyu yönetirken bir imparatorluk hayali kurmak neye yarardı? “Ben—”

“Ah, o kadar korkmuş görünme.” Moag küçümsemeyle om-

zunu okşadı. “Yakında hazinelerle dolu bir tahtta oturuyor olacaksın. Sana söylemeye çalıştığım bu. Birlik’in burada olmak istemesinin bir sebebi var. O ipekler var ya? Porselenler? Tungsten madenleri? Antika vazolar. Onları istiyorlar ve iyi de para veriyorlar.”

“Ama bizimle ticaret yapmazlar,” dedi Rin. “Yaparlar mı? Yani, kazanırsak bizi ablukaya almazlar mı?”

“Kağıt üstünde Nikara İmparatorluğu’yla ticaret yapmayı reddedecekler.” Moag ellerini kocaman açtı. “Ama benim bolca gemim var ve ticaret kanallarını gizlemenin milyon yolunu biliyorum ki doğrudan senden gibi görünmesinler. Talep olduğu sürece satış yapmanın yolunu bulabilirsin. Ben de kendi payıma düşeni alacağım tabii ki.”

Rin’in hâlâ kafası karışık. “Ama aldıkları Nikara ürünleriye bilmeyecekler mi—”

“Tabii ki bilecekler,” dedi Moag. Yine ona o küçümseyici gülümsemesiyle başını salladı. “Herkes bilecek. Ama devletçilik böyle bir şey. Uluslar doğup yok olur ama istekler aynı kalır. Güven bana, Speerli – Arlong’un hazinelerinden bir kısmını göndermeye gönüllü olduğun sürece Hesperyalıları kıyılarından kovduktan haftalar sonra para içinde yüzeceksin. Dünya ticaretle dönüyor. Başlamaya hazır olduğunda bir elçi yolla.”

Güney Ordusu doğuya ilerledikçe mücadeleler zorlaştı. Rin bunu bekliyordu. Nezha’nın kapısına dayanmış sayılırlardı, Arlong’a birkaç aylık yürüyüşleri kalmıştı. Artık yoldaki tüm büyük şehirlerde iyi eğitilmiş Cumhuriyet askerleri buluyorlardı. Artık Rin düzenli olarak afyon bombaları taşıyan birliklerle karşılaşılıyordu, bu da onu şamanlarını nasıl ve ne zaman ortaya çıkaracağı konusunda yaratıcı davranmaya zorluyordu. Savaşların yarısında Pipaji ve Dulin’i hiç göndermiyor, onun yerine direnci kırmak için geleneksel askeri metotları kullanıyordu. Afyon direnci daha yüksek olduğundan çoğunlukla savaş alanındaki tek şaman Rin oluyordu, dumana yirmi dakika dayanabiliyor, o sürede de geri çekilmek zorunda kalmadan önce ciddi hasar veriyordu.

Savaş vahşileşti. Savunmacılar artık o kadar kolay teslim olmuyordu, genellikle ölümüne savaşıp yanlarında da olabildiğinin-

ce çok güneyli götürüyorlardı. Bir zamanlar düzinelerle sayılan kayıp sayısı, artık üç basamaklılara çıkmıştı.

Ama Rin aynı zamanda Nezha'nın askerleri çok yavaş olduğu için de şanslıydı. Hareketlilikleri çok kötüydü. Sabit savunmacılardı, şehir duvarlarının ardında saklanıp onları olabildiğince koruyorlardı ama Güney Ordusu'na ciddi sorun çıkarabilecek seyyar saldırılar yapmıyorlardı.

"Muhtemelen tonlarca Hesperya ekipmanları olduğundan," diye tahmin etti Kitay. "Sabit arkebüzler, birden çok top, öyle ağır şeyler. Onları taşıyabilecek nakliye destekleri yok, o yüzden oldukları yere bağlılar."

Bu Nezha'nın askerlerini kolay hedeflere çevirip teknoloji farkını biraz dengeledi – Nezha'nın askerleri ağır makineleriyle siperlerine bağlıydı, Rin'in birlikleri ise hızlı ve çevikti, sürekli saldırı hâlindeydi. Kaplumbağa ve kurt gibi savaşıyorlardı, biri sürekli küçülen kabuğuna çekilirken öbürü etrafında dolanıp saldırmak için en ufak zayıflık göstermesini bekliyordu.

Bu Rin'e uyuyordu. Ne de olsa o, Kitay ve Nezha Sinegard'daki ilk yıllarında beri saldıran taraf olmanın *her zaman* daha iyi olduğunu öğrenmişti.

Artan direnişe rağmen her hafta daha fazla ilerliyorlardı, bu sırada Nezha'nın bölgesi iyice küçülüyordu.

Rin, Nezha'nın kayıplarının tamamen kendi suçu olmadığını biliyordu. Babasına duyulan nefretle dolu, yıkılmak üzere bir Cumhuriyet ve hemen biteceğine söz verilmiş bir savaşta mücadele etmekten yorulmuş devasa bir ordu miras almıştı. Güvenebildiği insanlar gittikçe azalıyordu, artık yanında Nezha'nın ülkeyi kaybetmek üzere olduğuna dair art niyetli yorumlar yapıp duran bir Hesperya elçisi ve babası olmadığı için ondan nefret eden Vaisra'nın eski danışmanları vardı. Rin, Tianshan Dağı'ndan beri iki darbe girişimini bastırmak zorunda kaldığına dair söylentiler duymuştu ve sorumluları hapse atmış olsa da muhaliflerin sayısı her geçen gün artıyordu.

En önemlisi de kırsalın desteğini kaybediyordu.

Nikara soylularının çoğu –aristokratlar, bölge yetkilileri ve şehir bürokratları– Arlong'a sadıktı. Ama köylülerin Cumhuriyet'ten bir çıkarı yoktu. Nezha'nın yeni ticaret politi-

kalarının onlara faydası yoktu ve artık Hesperya işgalinde yaşamının nasıl olduğunu gördükleri için desteklerini tek diğer seçeneğe yönlendirmişlerdi.

Bu savaşın artısı, Rin'in güneye ilerledikçe muhteşem bir istihbarat ağı keşfetmiş olmasıydı. Kırsalda herkes birbiriyle bağlantılıydı. Pazar dedikoduları önemli bilgi kaynakları hâline gelmişti. Yeni kaynaklarının hiçbirinin yüksek seviye konuşmalara tanık olmamasının veya asker yerleşimi haritası görmemiş olmalarının önemi yoktu. Kanıtı kendi gözleriyle görüyorlardı.

İki gece önce nehirde üç bölük geçti, diyorlardı Rin'e.

Bu sabah doğuya ilerleyen barut dolu yük arabaları gördük.

Şu iki noktada nehirde geçici köprüler yapıyorlar.

Bu basit tanık ifadelerinin çoğu işe yaramazdı. Köylüler eğitilmiş casuslar değildi, düzgün harita çizemiyorlardı ve çoğu zaman abartıyorlardı. Ama bilginin miktarı bunları telafi ediyordu, Rin en az üç farklı kaynaktan rapor aldığıında Kitay'la ikisi bunları birleştirip Nezha'nın savunmalarını nereye kurduğuna ve bir sonraki hedefinin neresi olduğuna dair neredeyse doğru bir tablo oluşturabiliyordu.

"Nezha bunu bilerek yapıyor olamaz," dedi Kitay bir akşam, Tavşan Vilayeti'nde bir şehir daha mızıldanmadan güneylilerin eline düşünce. "Sanki denemiyor bile."

Rin esnedi. "Belki de elinden bu kadarı geliyordur."

Kitay ona ters ters baktı. "Kendini beğenmişlik etme."

"Tamam, tamam." Zaferleriyle övünemeyeceğini biliyordu. İkisi de sonu gelmez zaferlerinin büyük kısmının Nezha'nın onlar kadar asker ve kaynak kullanamamasından kaynaklandığını biliyorlardı.

Ama neden?

Artık Nezha'nın asıl stratejisinin Arlong'da saklanıp savunmasını oraya odaklamak olduğunu varsaymaları gerekiyordu. Ama tüm umudunu tek bir yere bağlamaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Arlong'un doğal savunmaları çok iyiydi ama kuşatmaya bu kadar erken razı olmak ya çaresizlik ya delilik demekti.

"Bir şeye güveniyor olmalı," dedi Kitay. "Yoksa tek olası açıklama, delirmiş olduğu. Sakladığı bir şey olmalı."

Rin kaşlarını çattı. “Daha çok yelkenli balon mu dersin?” Ama bu olası görünmüyordu. Hesperya desteğini artırmış olsa Nezha onları çoktan, açık alanda ve değerli başkentinden uzakta bombalamıştı. “Her şeyi Ejderha'ya mı bağlıyor? Şamanizm'den daha ölümcül yeni bir teknolojisi mi var?”

“Ya da Şamanizm'e karşı çıkabilecek bir askeri teknoloji,” dedi Kitay.

Rin aniden ona döndü. Bunu fazla hızlı söylemişti, bir tahmin değildi. “Bildğin bir şey mi var?”

“Ben, şey, emin değilim.”

“Nezha bir şey mi dedi?” diye sordu Rin. “Yeni Şehir'deyken, Petra... yani... o

“Bilmiyordu.” Kitay huzursuzca bir tutam saçını çekiştirdi. “Petra ona hiçbir şey söylemiyordu. Nezha onun testlerine girdi. Hesperyalılar da ona silah verdi. Teklif ettikleri buydu, o da kabul etti. Araştırdıkları her şeyi bilmesi gerektiğini düşünmediler.”

“Yalan söylüyor olabilir.”

“Belki. Ama Nezha'yı yalan söylerken gördüm. Bu öyle değildi. Bu çaresizlikti.”

“Ama Petra'nın icat edebileceği bir şey yok ki,” diye ısrar etti Rin. “Hiçbir şeyleri yok. Teolojileri yanlış. Yaratan'ları gerçek değil. Şaman karşıtı bir cihazları olsa filolarını korumak için kullanırlardı ama kullanmadılar. Tek sahip oldukları klasik silahla –barut ve afyon– ve onlarla nasıl baş edeceğimizi biliyoruz. Değil mi?”

Kitay inanmamış gibiydi. “Bildğimiz kadarıyla.”

Rin sinirlenip kollarını kavuşturdu. “Bir taraf seç, Kitay. Daha şimdi kanıt olmadığını—”

“İki tarafta da kanıt yok. Ben yalnızca bu ihtimali de belirtiyorum çünkü hesaba katmamız lazım. Nezha bir şey saklamıyorsa şimdiye kadarki stratejisinin mantıksız olduğunu biliyorsun. Ve en kötüsünü yapacağını varsaymaya devam edemeyiz.”

“O zaman ne olacak? Arlong'a gitmek istemiyor musun?”

Kitay bunu bir an düşündü. “Hayır. Genel stratejimizi değiştirmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Gittikçe daha çok alan kazanıyoruz. Kaynaklarımıza ek yapıyoruz. Elimizdeki bilgilerle Arlong'a zamanında ulaşacağız. Ama dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorum.”

"Hep dikkatliyiz."

Kitay ona yorgun yorgun baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Konuşmayı orada bıraktılar. Tartışacak başka bir şey yoktu. Kanıtları olmadığı sürece yapabilecekleri bir şey yoktu.

Rin içten içe Kitay'ın paranoyakça davrandığını düşündü.

Ya Nezha'nın gizli silahı yoksa? Ya Nezha'nın kaderinde kaybetmek varsa? Belki, yalnızca belki, bu hikâyenin sonunun belli olduğu hissini üstünden atamıyordu. Ne de olsa son birkaç ayda yenilemeyeceğini kanıtlamıştı. Her savaşta, her zaferde kaderin onu İmparatorluk'a hükmetmek için seçtiğine daha çok ikna oluyordu. Muhteşem, inanılmaz zaferlerini ve kaçışlarını başka nasıl açıklayacaktı? Speer'da hayatta kalmıştı. Gelyn Niiste. Shiro'nun laboratuvarında. Ordusuna dağları geçirtmişti. Tianshan Dağı'ndan muzaffer çıkmıştı. Son Mugenlileri, Üçlü'yü ve Vaisra'yı alt etmişti. Ve şimdi Nezha'yı fethetmek üzereydi.

Tabii ki her şeyi kadere bırakamazdı. Şimdiye dek kaybetmediği için her savaşa özenle hazırlanmayacak değildi. Nikara tarihi, kendilerini kral sanan aptallarla doluydu. Şansları tükenince diğer herkes gibi ölmüşlerdi.

Rin bu nedenle bu hislerini Kitay'a hiç anlatmamıştı. Ne diyeceğini biliyordu. *Hadi ama, Rin. Gerçekçiliğini kaybetme. Tanrılar kahramanlarını seçmez. Bu iş öyle işlemiyor.*

Ve Rin zihninin mantıklı kısmıyla bunu anlasa da hâlâ Tianshan Dağı'ndan indiğinde, Nikara tarihinin en güçlü kahramanlarını öldürüp Hesparya filosunu yok eden patlamadan kurtulduğunda *bir şeylerin değiştiğini* biliyordu. Tarihin akıntıları değişmişti. Daha önce kadere inanmazdı ama her geçen gün buna daha çok inanmaya başlamıştı: Dünyanın kaderi artık tamamen ve değiştirilemez bir şekilde kıpkırmızı bir izle renklenmişti.

Rin'in güneydoğu seferi ile ilgili en sevdiği şey, Güney Ordusu'nun yavaş yavaş Hesparya askeri teknolojilerini elde etmesiydi. Bunu bir oyun hâline getirmişti – savaştan çalışır durumda en fazla Hesparya ekipmanıyla dönen birliğe iki porsiyon yemek vardı.

Elde ettikleri parçaların çoğu, ellerindekilerinin biraz daha gelişmiş hâliydi – daha doğru pusulalar, doktorlar için daha sağ-

lam ateller, arabaları için daha dayanıklı şaftlar. Sık sık da ne yapacaklarını hiç bilmedikleri şeyler buluyorlardı – fitilsiz, nasıl yakacaklarını bilmedikleri ufak fenerler; saate benzeyen ama kolları anlaşılmas rakam ve harfleri gösteren, tıkırdayan toplar ve Rin'in mesaj araçları olduğunu düşündüğü ve uçuramadığı, vızıldayan mini balonlar. Rin aletleri elinde döndürüp nasıl çalıştıracağını bulamazken kendini aptal gibi hissediyordu. Kitay ondan biraz daha iyiydi –sonunda fenerlerin dokunarak açıldığını keşfetmişti– ama o bile sihirle çalışıyor gibi görünen aletler karşısında sinir olmuştu.

Bobai'den beş kilometre uzaktaki yeni terk edilmiş bir Cumhuriyet üssünde ince bir toprak katmanının altına aceleyle gömülmüş bir kutu işler arkebüz buldular.

“Siktir,” diye mırıldandı Kitay kutunun kapağını açtıklarında. “Bunlar neredeyse yepyeni.”

Rin yığının tepesindeki bir arkebüzü alıp elinde tarttı. Daha önce hiç arkebüz tutmamıştı, cesaret edememişti. Çelik buz gibiydi. Tahmin ettiğinden daha ağırdı – Rin savaşa bunlarla koşan Hesperya askerlerine saygı duydu.

Silahları incelemek için eğilmiş, ağzı bir karış açık kalmış Kitay'a baktı. Ne düşündüğünü biliyordu.

Bunlar her şeyi değiştiriyordu.

Minimal menzil becerisiyle buraya kadar gelmişlerdi. Güney Ordusu'nda yalnızca birkaç okçu vardı ve sayıları artmıyordu. Yeni bir askerin düzgün ok atmayı öğrenmesi haftalar alıyor, iyi nişan almaya alışması içinse aylar, hatta yıllar gerekiyordu. Okçuluk inanılmaz kol gücü gerektiriyordu, özellikle de okların zırh delmesi gerekiyorsa.

Oktan sonraki en iyi silahları alevli mızraklardı, Kitay'ın Yeni Şehir'de kalırken duyup ters mühendislikle tasarladığı bir Cumhuriyet buluşu. Bir metreden biraz kısa, on altı kat sarılmış ince kâğıttan oluşan ve içi söğüt kömürü, kükürt, güherçile ve demir parçacıkları dolu tüplerdi. Bunlar yakıldığında üç metre alev püskürtebiliyordu ama hazır bir ateş kaynağı gerekiyordu ve kolay geri tepiyor, genellikle tutan askerin elinde patlıyordu.

Ama arkebüzler oktan daha az kol gücü gerektiriyordu ve alevli mızraklardan daha güvenilirdi. Askerleri bunları kullan-

mak üzere eğitmek ne kadar sürerdi? Haftalar? Belki, başka şeye vakit ayırmazlarsa günler? Eğer Rin arkebüzü biraz olsun kullanabilen yirmi otuz asker eğitirse yalnızca hayalini kurabilecekleri birçok stratejinin önü açılırdı.

“Nasıl kullanılacağını çözebilir misin?” diye sordu Kitay’a.

Kitay kıkırdayıp parmaklarını metal tüplerde gezdirdi. “Bana günbatımına kadar zaman ver.”

Kitay o akşamüstü onu çimenlerdeki bir düzine arkebüz dışında boş olan açıklığa çağırdı. Görünürdeki her ağacın gövdesinde açık renkli noktalar vardı.

“Aslında basit.” Konuşurken arkebüzün çeşitli parçalarını işaret etti. “Hesperyalı tutsakları sorgulamam gerekecek falan sanmıştım ama tasarım, işlevini gözler önüne serdi. Çok zekice bir buluş. Aslında minik bir top gibi – namluya biraz barut koyuyorsun ve patlamanın gücü kurşun topu fırlatıyor.”

“Ateşleme mekanizması nasıl?” diye sordu Rin. “Her seferinde ateş yakmaları gerekiyor mu?”

Bu ona kullanışsız ve inanılmaz görünmüştü, Hesperyalılar çakmaktaşı aramadan ateşleyebiliyor gibiydi.

“Hayır, gerekmiyor,” dedi Kitay. “Fitille zekice bir şey yapmışlar. Fünje zaten yanıyor, savaş alanına çıkmadan yakabilirsin. Sonra ateş etmeye hazır olduğunda bu kolu sıkıyorsun ve fitil baruta doğru eğiliyor. Tık, bum.” Kitay sağlam arkebüzlerden birine uzandı. “İşte, birini doldurdum. Denemek ister misin?”

Rin çotuğunu ona gösterdi. “Sanmıyorum.”

“Senin için nişan alırım.” Kitay arkasında durup kollarını Rin’in gövdesine sardı ve namluyu karşıdaki ağaçlara çevirdi. “Hazır olduğunda.”

Rin parmaklarını metal mandala doladı. “Bunu mu sıkıyorum?”

“Evet. Yere sağlam bastığından emin ol, omzunda sağlam bir geri tepme olacak. Unutma, minik bir top patlaması. Ve sertçe çek, bayağı dirençli – yanlışlıkla ateşlemeyi engellemek için.”

Rin, Kitay’ın gösterdiği gibi dizlerini kırıp derin bir nefes aldı ve tetiği çekti.

Bir patlama sesi havayı yardı. Silah göğsüne doğru sarsıldı ve Rin irkildi ama Kitay’ın sağlam tutuşu silahın kaburgalarına

çarpmasını engelledi. Ucundan dumanlar çıktı. Rin öksürerek başını çevirdi.

“Tek dezavantajı bu,” dedi Kitay, duman dağılınca. “Bir şeyi vurup vurmadığını görmen biraz zaman alıyor.”

Rin karşıdaki, üstünde minik ejderhalar gibi duman tüten ağaca doğru ilerledi. Kurşun top hedefini bulmuş, ağacın merkezine gömülmüştü. Rin oyuğa parmağını soktu. Parmağı üçüncü boğumuna kadar girdi, topu o zaman bile hissedemedi.

“Hasiktir,” dedi Rin.

“Biliyorum,” dedi Kitay. “Zırha ateş etmeyi de denedim. Ete ne yaptıklarını biliyorduk ama bu şeyler çeliği deliyor.”

“Siktir. Yeniden doldurması ne kadar sürüyor?”

“Ben şu an yarım dakikada dolduruyorum,” dedi Kitay. “Pratikte hızlanır.”

Yani bu dakikada üç, belki dört atış demekti. Bu, Venka gibi iyi bir okçunun aynı süredeki atış sayısına yaklaşamıyordu ama arkebüzün ölümcüllüğü bunu telafi ediyordu.

“Atışlarının kaç hedefe yaklaşıyor?” diye sordu Rin.

Kitay süklüm püklüm omuz silkti. “Eh. Altıda bir ağacı tuturdum. O da gelişir.”

“Peki, kaç kurşun bulduk?”

“Üç kutu. Her birinde yaklaşık iki yüz kurşun var.”

Rin kaşlarını çattı. “Kitay.”

Kitay iç çekti. “Biliyorum. Yetmeyecek.”

Rin bir an kafasında hesapladı. Dakikada üç atış yapan otuz asker o kadar kurşunu—

“Altı yedi dakika,” dedi Kitay. “Altı yedi dakikada bitecek.”

“Hesaplıyordum.”

“Tabii ki. İşleri hızlandırayım dedim. Evet, sorun bu.” Kitay çenesini ovaladı. “Geçen hafta geçtiğimiz kasabada cephanelikler vardı. Kalıp hazırlayıp artık metalleri eritebiliriz—”

“Hangi artık metal?” diye sordu Rin. Zaten az kılıçları vardı ve ikisi de, askerleri yakın menzilde iyiiken kılıçları kurşuna değişmenin aptallık olacağını biliyordu.

“O zaman bir şekilde elde etmemiz gerek,” dedi Kitay. “Ya da çalmamız. Ama o zor olacak, şimdiye dek silahlarını iyi saklıyorlardı ve o arkebüzleri bulmamız bile—”

“Dur.” Rin’in aklına bir fikir geldi. “Üstat Irjah bize bunun gibi bir bulmaca vermişti. Neredeyse aynen bunun gibi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Hatırlamıyor musun? Düşmanın cephanesine ihtiyacın olduğunda ne yaparsın?” Onu dirseğiyle dürttü. “Hadi ama.”

Kitay başını salladı. “Rin, o oklar için işe yarardı.”

“Ne yani? Aynı prensip.”

“Çelik toplar başka,” diye ısrar etti Kitay. “Çarpışma anında bozuluyorlar, onları toplayıp namluya öylece geri koyamazsın.”

“O zaman eritiriz,” diye karşılık verdi Rin. “Neden bu kadar inanılmaz? Hesperyahılar bir şeylere ateş etmeye bayılıyor. Onları kandırmak çok kolay olacak, ateş açmaları için bir sebep vereceğiz sadece. Ve bir nehir koluna varmak üzereyiz, bu da—”

“İşe yaramaz,” diye araya girdi Kitay. “Hadi ama. Bizimkilerden iyi dürbünleri var. Saman hedefler çok belli olur, sahte olduklarını anlarlar.”

“Orası kolay,” dedi Rin. “Gerçeğini kullanırız.”

Böylece üç gün sonra kendilerini bir afyon süpürücüsünün bayrak direği ve tırabzanlarına cesetler bağlarken buldular. Rin, püf noktasının ip ve çivi kullanmak olduğunu öğrenmişti. Halat ideal olurdu ama çıplak gözle görmesi çok kolaydı. Çivileri çıplak tene çakıp delikleri kıyafetlerle saklayabiliyordu. Dürbünle yeterince uzun süre bakan herkes bunların ceset olduğunu anlayabilirdi ama Rin, Cumhuriyet atıcılarının bunu umursamayacak kadar ateş etmeye hevesli olduğunu umuyordu.

Üst güverteyi dolu gösterecek kadar ceset yerleştirdikten sonra amacı süpürücünün çarpmasını engellemek olan bir dümenci tekneyi nehre indirdi. Geniş, suyun hızlı aktığı bir yer seçmişlerdi. Hızlı akıntı, birileri tekneye binmeye çalışmadan onu Cumhuriyet menzilinden çıkaracaktı.

“İğrenç.” Rin süpürücünün görüş alanından çıkışını izlerken elini tuniğine sildi. “Bu koku günlerce çıkmayacak, değil mi?”

“Çıksa ne olacak,” dedi Kitay. “Daha kurşunları toplayacağız.”

Sonunda Tavşan Vilayeti’nin güney kıyısına ulaştıklarında Venka’dan mektup getiren bir ulak onları bekliyordu. O ve Cho-

lang seferleri boyunca düzenli haber göndermişlerdi. Tahmin ettikleri gibi kuzeyde hızla ilerlemişlerdi. Yapacak çok bir şeyleri yoktu. Nezha askerlerini doğudan da kuzeyden de çekmişti, onları Ejderha Vilayeti'ndeki son direnişe saklıyordu. Şimdiye dek Venka'nın mektupları ele geçirdikleri kasabalar ve valilerin evlerinde buldukları tarihi eserlerle ilgili iyi haberler, nadiren de Kaplan Vilayeti'nin meşhur demir ustalarından bir kutu zırh içeriyordu.

Güney Ordusu'nun iki birliği de merkeze yaklaşırken Venka'nın mektupları gittikçe daha çabuk gelmeye başlamıştı. Artık Venka ve Cholang atla bir hafta uzaktaydı – Arlong'a birlikte saldıracak kadar yakın.

"Bu altı gün öncesinden." Ulak mesajı Rin'e uzattı. "Hemen cevap istiyor."

"Anlaşıldı," dedi Rin. "Dışarıda bekle."

Ulak başıyla sertçe selam verip komuta çadırından çıktı. Rin adamın duyma mesafesinde olmadığını kontrol ettikten sonra ruloyu dişleriyle yırtıp açtı.

Planlar değişti. Henüz Arlong'a ilerleme – gözcülerim, birliklerini bizimle dağların arasında buluşmak için kuzeye götürdüğünü bildiriyor. Dragab'da buluşalım? Lütfen olabildiğince hızlı haber ver, bir katliama tek başımıza yürümemeyi tercih ederiz.

"Dragab mı?" diye sordu Rin. "O nerede?"

"Xuzhou'nun güneyinde bir karakol." Kitay omzunun üstünden okuyordu. "Ve sanıyorum ki Xuzhou da Cumhuriyet'in bizimle buluşmayı planladığı yer."

"Ama bu..." Rin, Güney ve Cumhuriyet askerlerini zihnindeki haritaya oturtmaya çalışırken sustu. Bu anlamsızdı. Bunca zamandır Nezha'nın birliklerini Arlong'da, Kızıl Kayalıklar'ın ona net avantaj sağladığı yerde tutacaklarını düşünüyorlardı. "Neden kuzeye gidiyor?"

"Üç sebebi olabilir," dedi Kitay. "Bir, Xuzhou dar bir dağ kanalında, bu da mücadele alanını iki yandaki uçurum kenarları ve aşağıdaki geniş koyakla kısıtlıyor. İki, muson mevsimindeyiz ve yağmurlar yoğunlaşınca su geçidi kapatıyor. Üç, Arlong'a giden tek yolumuzun üstünde."

“Bu doğru değil,” dedi Rin. “Etrafından dolanabiliriz, orman geçitleri var—”

“Evet ama o yollar o kadar engebeli ki ağır cephanelerimizi taşıyamayız ve yine de bizi okçularına karşı savunmasız bırakan dağ yamaçlarından inmemiz gerekir. Nezha ona doğru ilerlediğimizi biliyor. Bizi dağlarda, şamanlarının ayırım yaparak saldıramayacağı bir yerde sıkıştırıp savaşı basmakalıp bir katliama çevirmek istiyor.”

“Yani bu son, çaresiz bir aldatmaca değil,” dedi Rin. “Bir davet.”

O zaman neden Güney Ordusu kabul etsindi?

Soru diline ulaşmadan cevabı belli oldu. Xuzhou’yu savaş alanı olarak belirlemişlerdi çünkü orası Arlong değildi.

Nezha’nın gücü su kaynaklarına yaklaştıkça artıyordu. Kızıl Kayalıklar’ın altında, Murui’nin Arlong’u çevreleyen kanallara bölündüğü noktada neredeyse durdurulamazdı. Ejderha’nın mağarasının hemen üstünde olurdu. Xuzhou onunla tanrısından ayrı savaşabilecekleri son şansı.

Rin, Kitay’ın yüzündeki ciddi ifadeyi gördü ve onun da aynı şeyi fark ettiğini anladı. Xuzhou, Nezha’nın en güçlü stratejisi olmayabilirdi ama onlarınki de değildi.

Parşömene işaret etti. “Ona istediğini verelim mi?”

Rin bu sorudan nefret ediyordu. Seçenekleri sinir bozucuydu. Beklenmedikti. Düşmanıyla onun seçtiği bölgede, olabilecek en kötü stratejik koşullarda buluşmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Yine de içinde bir yerlerde yükselen heyecanı hissetti.

Şimdiye dek bu gerçek bir savaş değil, geri çekilen korkaklara karşı ufak çatışmalar dizisiydi. Şimdiye kadarki her zafer bu an için, gerçek direnişle karşılaşacakları zaman için yakıttı sadece. Bu son sınavdı. Rin, Nezha’nın en hazırlıklı stratejisine karşı durup kimin galip çıkacağını görmek istiyordu.

“Neden olmasın?” dedi sonunda. “Nezha nihayet taşlarını tahtaya koyuyor. Hadi oynayalım.”

Rin ulağı çağırmak için dışarı çıktı. Ulak yazılı bir cevap bekleyerek hızla elini uzattı ama Rin başını salladı. “Kısa olacak. Venka’ya hemen Dragab’a yönelmesini söyle. Biz orada bekleyeceğiz.”

BÖLÜM 27

“Bakıyorum terzi bulmuşsunuz.” Atından inip Rin’in elini sıkarken Venka’nın gözleri Güney Ordusu’nun kahverengi üniformalarında gezindi. “Bana da var mı?”

“Tabii ki,” dedi Rin. “Çadırda seni bekliyor.”

“General işareti falan da tamam mı?”

“Bu terfi isteme şeklin mi?” diye sordu Kitay.

“Size kuzeyi verdim,” dedi Venka. “Bu lanet olası bir ülkenin yarısı, dikkatinizi çekerim. Bence General Sring unvanının zamanı geldi de geçiyor bile.”

“Dürüst olmam gerekirse,” dedi Rin, “unvanı kendi kendine alacağını düşünürdüm.”

“Dürüst olmam gerekirse,” dedi Venka, “aldım zaten.”

Birbirlerine sırtttılar.

Venka ve Cholang’ın askerleri Dragab’daki güneyli kampına doluştu, kamp ateşi başında hazır yemeklerine yumuldular. Kuzey seferlerinden, başlangıçtaki sayılarına yakın bir sayıda çıkmışlardı – bu Köpek Vilayeti’nin şimdiye dek hazırlıksız Tepediyar yağmacıları dışında kimseyle savaşmamış olduğu göz önünde bulundurulduğunda özellikle etkileyiciydi. Ayrıca hediyeler getirmişlerdi – Kaplan Vilayeti’ndeki demirhanelerden topladıkları arabalar dolusu yedek zırh, kılıç ve kalkan.

Yemek yedikten sonra Venka ve Cholang, komuta çadırındaki Rin ve Kitay’a katıldılar; istihbaratlarını bir araya getirmek için ortalarında bir harita açmışlardı.

“Tuhaf bir hamle.” Venka, Cumhuriyet birliklerini Xuzhou geçişinin doğu ucunda maviyle işaretledi. “Neden savunmasını Arlong’a odaklamadığını anlamıyorum, özellikle de lanet nehri kontrol edebiliyorken.”

“Katılıyorum,” dedi Kitay. “Ama sanırım olay da bu. Anka’yı denklemden çıkarmak istiyor.”

“Neden? Yakın menzilde savaşacağız diye mi?” diye sordu Cholang.

“Ayrıca yađmur nedeniyle,” dedi Rin. “Yađmuru kontrol edebiliyor, istediđi kadar sert ve iri damlalar yađdırabiliyor. Gökýüzü söndürüp dururken alevi canlı tutmak biraz zor.”

Hepsi birkaç saniye sessizce haritaya baktı.

Xuzhou savaşı taktiklerin mücadelesine, Rin’in keyifli bulunduğunu itiraf etmesi gereken bir bilmeceye dönmüştü. Üstat Irjah’nın vereceği bir sınav sorusu gibiydi. Savaş alanı Xuzhou. Kısıtlayıcı koşullar biliniyor: Yağmur ateş ve barutu ıslatarak iki tarafı da dezavantajlı duruma düşürüyor. Nezha’nın asker sayısı fazla, silahları daha iyi ve askerleri daha kısa süre yürüdükleri için dinlenmiş. Nezha’nın yağmuru var. Ama Rin’de Cumhuriyet’in haberi olmayan şamanlar var ve Xuzhou’ya ilk önce o ulaşabilir.

Bu koşullarda kazanan stratejiyi oluşturunuz.

Bir an sonra Venka iç çekti. “O zaman iş neye kalıyor? Çabalamaya mı? Çamurda tepişecek miyiz?”

Kimse bunu istemiyordu. İyi bir komutan asla sonucu o bilinçsiz sürtüşmeye bırakmazdı. Savaş kılıçlar, mızraklar ve kalkanlara kalabilirdi ama Nezha’nın düşünmediği gizli bir avantaj bulmalılardı.

Aniden Kitay kıkırdamaya başladı.

“Ne?” diye sordu Rin. Anlayamıyordu, onun görmediği ne görmüştü bilmiyordu. Ama önemi yoktu. Kitay sorunu çözmüştü ve tek ihtiyacı olan buydu.

“Bu çok zekice,” dedi Kitay. “Nezha’ya hakkını vermeliyiz, cidden. Yalnızca onun avantajına olanlar kalana dek önem taşıyan faktörleri azalttı. Satranç tahtasındaki neredeyse tüm oyuncularını attı.”

“Ama?” diye bastırdı Rin.

“Bir şeyi unuttu.” Alnına dokundu. “Ben satrançta hep canına okurdum.”

Xuzhou anıtmezarlar şehriydi. Kızıl İmparator burayı imparatorluk mezarlığı; en sevdiği generallerin, danışmanların, karılarının ve metreslerinin dinlenme yeri olsun diye tasarlamıştı. Diyardaki en yetenekli heykeltıraşları, mimarları ve bahçivanları rejimini

yüceltecek ihtişamlı anıtlar diksinler diye tutmuştu ve tek bir mezarlık olarak başlayan şey şehir boyutunda bir andaca dönüşmüştü. Xuzhou ölüm ekonomisiyle işleyen bir yere dönmüştü – şehir sakinleri mezarları süpürüp tütsü yakacak, intikam peşindeki hayaletleri sakinleştirecek ritüel müzikleri çalacak, ölümler onlara öbür dünyada sahip olabilsin diye kâğıttan malikâneler, kıyafetler ve mobilyalar yapıp adak olarak yakacak çalışanlardı. Kızıl İmparator’un yönetimi çöktükten sonra bile bakıcılar kalmıştı; maaşları, değişen yöneticiler tarafından ölümlere saygı nedeniyle ödenmişti.

“Bu kadar eski bir medeniyetin bunu yaptığını hayal edebiliyor musunuz?” Kitay ana mezarlıkta gezinip topçu birlikleri için yer belirlerlerken parmaklarını çok iyi korunmuş alçıtaşında gezdirdi. “Modern aletleri yoktu. Yani neredeyse *matematik* bile yok sayılır.”

“Nasıl başarmışlar?” diye sordu Venka.

“İnsan gücü. Bir şeyi çözemiyorsan üstüne bedenleri fırlat.” Kitay mezarlığın öbür ucunu, Kızıl İmparator’un on iki metrelik bir heykelinin vadiye baktığı yeri gösterdi. “O heykelin içinde kemikler var. Ashında muhtemelen tüm bu heykellerin içinde kemikler var. Kızıl İmparator insan ruhlarının binaları sonsuza dek sağlam tuttuğuna inanıyordu, o yüzden işçiler yüzünü taşa oymayı bitirdiğinde onları bağlatıp içindeki boşluklara atınyordu.”

Rin titredi. “Dindar olmadığını sanıyordum.”

“Şaman değildi. Yine de feci batıl inançlıydı.” Kitay etraflarındaki anıtları işaret etti. “Canavarlar ve Speerlilarla dolu bir dünyada yaşadığını hayal et. Neden büyüye inanmayasın?”

Rin başını kaldırıp Kızıl İmparator’a baktı. Yüzü zamanla aşınmıştı ama yapısal bütünlüğü, hatları hâlâ çıkarılabilecek kadar sağlamdı. Resmî portresindeki gibi görünüyordu – ifadesinde nezaket kırıntısı olmayan ciddi, haşın bir adam. Rin onun zalim biri olduğunu düşündü. Nikan’ın birbiriyle savaşan bölgelerini birleştirip bir imparatorluk yapmaya karar veren bir adamın acımasız, çelik gibi iradesi olmalıydı. Eğilip bükülemezdi. Taviz veremezdi, dünyayı kendi görüşüne uydurmalıydı.

İlk karısı mezarlığın öbür ucunda duruyordu. Kış İmparatoriçesi güzelliği ve hüznüyle ünlüydü. O kadar inanılmaz, ilahi bir

güzellikle doğmuş ki Kızıl İmparator onu neredeyse hâla çocukken kaçırıp sarayına almış. Orada bitmek bilmez ağlayışları onu yalnızca daha güzel yapmış çünkü kaşlarını kaldırıp dudaklarını öyle çekici biçimde büzmesine sebep oluyormuş ki Kızıl İmparator onun ağlayışını hayranlıkla ve tahrik olarak izlermiş.

Hikâyelere göre acı çektiğinde o kadar güzel görünürmüş ki bir gün bahçede parmakları kar beyazı göğsünü kavrayarak yere yığılana dek kimse kalp hastalığından eriyip gittiğini anlamamış. Eski hikâyelerde bu romantizm sayılırdı.

Ama Rin, taş yüzü mezarlığın öbür ucundan tanıdı. Ve o Kış İmparatoriçesi değildi, *olamazdı*.

“Bu Tearza,” diye mırıldandı Rin inanamayarak.

“Speer kraliçesi mi?” Venka yüzünü buruşturdu. “Neden bahsediyorsun?”

Rin işaret etti. “Boynuna bak. Şu kolyeyi görüyor musun? O Speerli kolyesi.”

O yeni ay kolyesini rüyalarında görmüştü. Altan’ın boynunda görmüştü. Hayal etmiş olamayacağını biliyordu, o sahneler zihnine kazınmıştı.

Neden Kızıl İmparator Tearza’yı imparatoriçesi olarak atamıştı?

Öyleyse âşık oldukları doğru muydu?

Ama tüm hikâyeler Kızıl İmparator’un onu öldürmeye çalıştığını anlatıyordu. Tanıştıkları andan itibaren peşine suikastçılar takmıştı. Tearza’dan o kadar korkuyordu ki etrafı suyla çevrili bir adaya gizlenmişti. Tearza ölünce de adasını kolonisi, halkını köleleri yapmıştı.

Ama yine de, âşıklar birbirine öyle zarar verebilirdi herhalde. Riga, Daji’yi sevmemiş miydi? Jiang, Tseveri’yi sevmemiş miydi?

Nezha bir zamanlar Rin’i sevmemiş miydi?

“O Mai’rinnen Tearza ise,” dedi Kitay, “bu kimsenin yazmadığı bir tarih.”

“Çünkü Kızıl İmparator onu tarihten sildi,” dedi Rin. “Öyle bir sildi ki kimse yüzünü bile hatırlamadı.”

Kızıl İmparator’a saygı duymalıydı. Onun gibi her şeyi tamamen işgal ettiğinde her şeyin gidişatını değiştirebilirdin. Nesillerce hakkında anlatılacak hikâyeleri belirleyebilirdin.

Benim hakkımda şarkılar söylediklerinde, diye karar verdi, Nezha'nın adı bile geçmeyecek.

Rin'in komutları doğrultusunda Güney Ordusu şehri Nezha'nın gelişine hazırladı. Her heykelin arkasına toplar sakladılar. Siperler ve tüneller kazdılar. İstihkâmlarının etrafına kum torbaları dizdiler. Dulin'in hedef noktalarını, yani Cumhuriyet Ordusu'nun üstüne koca yapılar yıkabilecek zayıf noktaları belirlediler.

Sonra durup beklediler.

Yağmur o akşam başlayıp bütün gece devam etti, koca damlalar btmek bilmeden dökülüyor, ayaklarının altındaki toprağı öyle kaygan bir çamura çeviriyordu ki arabalarını gece boyunca tekerlekleri sıkışmasın diye taşlarla yerden kaldırmaları gerekti. Rin yoğun yağışın sabaha doğru bulutları boşaltmasını umuyordu ama saatler geçtikçe yağmur artmaya devam etti. Şafak söktüğünde Xuzhou'nun üstündeki gri örtü hiç hafiflememişti.

Rin biraz uyumaya çalışsa da çadırını döven yağmur uyumayı imkânsız kılıyordu. Pes etti ve geceyi dışarıda oturup Tearza'nın heykelinin altındaki mezarlığı izleyerek geçirdi.

Nezha muson mevsiminde saldırmakla akıllılık etmişti. Ateşi bugün Rin'i ısıtmak dışında bir şey yapamazdı. Gece boyu denemiş, gece göğüne alevler göndermişti. Hepsi saniyeler içinde sönüp gitmişti. Hâlâ çok yakında olan birini yakabilirdi ama bu da uzak menzilli mücadelede işe yaramazdı. Toplar ve arkebüzler bu havada pek etkili olmazdı, fitillerinin yanması çok uzun sürerdi. İki taraf da vahşi, ilkel ve tanıdık silahlarına kalmıştı – kılıçlar, oklar ve mızraklar.

Bugünün kazananı taktiksel beceriyle belli olacaktı. Ve Rin her şeye rağmen Nezha'nın ne planladığını görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Güneş gökte yükseldi. Rin'in askerleri uyanık, silahlanmış ve hazırды ama gözcülerden hâlâ haber yoktu. Gergin beklentiyle bir saat daha oyalandılar. Sonra aniden yağmur gürültülü bir pırtırdan vahşi bir gürlemeye döndü.

Doğal bir rastlantı olabilirdi ama Rin öyle olduğunu düşünmüyordu. Fazla aniydi. Biri yağmuru gökten aşağı çekiyordu.

“Geldi.” Ayaga kalkıp subaylarına el salladı. “Birlikleri hazırlayın.”

Sanıyeler sonra gözcüleri onun zaten bildiği şeyi gördü ve mezarlarda boru sesleri yankılandı.

Cumhuriyet ordusu geçidin öbür ucunda, Kızıl İmparator’un ayakları altında belirdi.

Rin önde yürüyen Nezha’yı görene dek dürbünüyle ön hatları taradı. Tuhaf, melez bir şeyler giymişti; göğsü tanıdık mavi kumaş ve Ejderha Ordusu’nun pullu zırhıyla kaplıydı ama kolları ve bacakları üst üste geçen metallere oluşan tuhaf bir zırhla kaplanmıştı. Hareketlerini kısıtlayacak kadar ağır görünüyordu. Nezha’nın kendini beğenmişlikle hep dimdik duran omuzları çökmüş gibiydi.

“Bileklerindeki ne?” diye sordu Kitay.

Rin gözlerini kısıp dürbününden baktı. Nezha’nın iki bileğinde de altın halkalar gördü. Anlayabildiği bir fonksiyonları yoktu – zırhının bir parçası değil gibiydi ve Rin nasıl silah olarak kullanılabileceklerini anlamadı.

Dürbününü aşağı kaydırды. Çizmelerinin üstünde de altın halkalar görünüyordu. “Arabak’ta onlar var mıydı?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır,” dedi Kitay. “Ama bir keresinde tuhaf yara izleri gördüğümü hatırlıyorum, tam—”

“Bizi gördü,” dedi Rin aniden.

Nezha da dürbününü çıkarmıştı. Doğrudan onlara bakıyordu.

Rin sahnenin o an fark ettiği simetrisiyle çarpıldı. Bir tablo olabilirlerdi – koruyucu tanrıları olabilecek heykellerin altına dizilmiş iki ayrı grup. Tearza ve Kızıl İmparator, Speerli fatihe karşı; hiç ölmeyen, tarihte yankılanmaya devam eden yüzlerce yıllık çatışmanın en yeni katılımcıları.

Şimdiye dek. Biri ne olursa olsun artık bunu bitirecekti.

Nezha elini kaldırdı.

Rin gerildi. Kanının gümbürdemesini kulaklarında duydu; vücudunda tanıdık, bağımlılık yapan adrenalin dolandı.

Demek böyle başlayacaktı. Selamlaşmalar, göstermelik uzlaşma çabaları olmadan; yalnızca savaş. Nezha elini indirdi ve askerleri çamurda yeri sarsarak geçitten aşağı koşturmaya başladılar.

Rin Komutan Miragha’ya döndü. “Kaplumbağaları gönderin.”

Nikara tarihi boyunca ok yağmuruyla başa çıkmanın yolu, darbeyi emmek için kalkanlı bir grubu önden göndermek olmuştur. Düzinelerce kayıp, yakın menzilli savaşçıların düşman hattına girmesi için zaman kazandırıyor. Ama Rin'in harcayabileceği düzinelerce bedeni yoktu.

Burada kaplumbağalar devreye giriyordu. Bunlar Kitay'ın son icatlarındandı. Cumhuriyet Donanması'nın kalın zırhlı kaplumbağa gemilerinden ilham alarak ufak, arabayla çekilen ve neredeyse her türlü ağır ateşi kaldırabilecek araçlar tasarlamıştı. Komplike bir şey tasarlayacak ne vakti ne kaynağı vardı; o yüzden kaplumbağaları ahşap masalar, ıslak pamuk yorganlar ve buldukları Hesperya zırhı parçalarından yapmıştı, bunlar birleştiğinde çoğu uçan nesneyi engelleyebiliyordu.

Birer birer kaplumbağaları mezar taşlarının arkasından geçide yuvarladılar. Nezha'nın okçuları bunu bekler gibi ilk atışlarını yaptı ve oklar ilerleyen kirpiller gibi görünene dek kaplumbağalara saplandı.

"Çok salakça görünüyorlar," diye mırıldandı Rin.

"Kapa çeneni," dedi Kitay. "İşe yarıyorlar."

Cumhuriyet füzeleri iki şanslı atış yapıp kaplumbağaları dönen alev topları gibi havaya uçurdu. Diğer zırhlı araçlar etkilenmeden ilerlemeye devam etti. Güney Ordusu, Cumhuriyet'in ateşine karşılık verirken ışıklar senfonisi havayı doldurdu. Bu kısım esasen gösteriş içindi –çoğu Cumhuriyet'in metal zırhlarında kayıp düştü– ama atışlar Cumhuriyet topçularının eğilmesine sebep olup ilerleyen kaplumbağalara açıklık yarattı. Geçidin ortalarına doğru çıkıntı yapan bir kıyıda uzun menzilli arbaletlerle bekleyen Venka'nın bölümü en çok darbeyi vuruyor, Nezha'nın topçularını iyi hedeflenmiş oklarla birer birer indiriyordu.

Rin, yağmurun gürültüsünde geçitte yankılanan, uzaktan gelen hafif gümbürdemeyi zar zor duydu. Eğilip elini titreyen toprağa koydu ve gülümsedi.

Dulin tam zamanında gelmişti.

Eğitimde Dulin'in on metreden uzakta deprem yaratamadığını belirlemişlerdi, bu da onu yakın menzile atmadıkları sürede geçitteki savaş koşullarını etkileyemeyeceği anlamına geliyordu. Rin onu uzun süre orada tutamazdı. Kaplumbağalar yenilmez

değildi – yarısı füzelerin hedefi olmuş, dumanı tüten enkazlara dönüşmüştü.

Ama Dulin'in tüm savaş boyunca dayanması gerekmiyordu. Yalnızca Cumhuriyet'in üst seviye topçu istasyonlarını indirmesi gerekiyordu. Şimdi çok yakındı, işaretli kaplumbağası okların engellemesiyle durdu.

Hadi.

Kayalıklar titremeye başladı. Rin dürbününü topçu istasyonlarına çevirdi. Kayalıklardan taşlar iniyor, arbaetlilerin bir sırasının üstüne yağıyordu. Durdukları çıkıntı kıpırdanıp çöktü ve Cumhuriyet askerlerini metrelerce aşağıdaki geçide yolladı.

Neredeyse tamam, hadi bitir..

Bir roket Dulin'in kaplumbağasının hemen önünde patlayıp aracı havaya fırlattı.

Rin sözsüz bir çığlık attı.

Kitay kolunu tuttu. "Sorun yok, o iyi, bak..."

Haklıydı. Kayalıklar hâlâ sarsılıyordu, topçu istasyonları yıkıntının altında kalmıştı. Dulin hâlâ hayattaydı, hâlâ Tosbağa'yı çağırıyordu. Üç zırhlı araç Dulin'in kaplumbağasının etrafında koruyucu bir şekilde toplanıp onu sonraki kurşun dalgasından korudu. Rin dürbününden onun ters dönmüş araçtan çıkıp topallayarak en yakındaki kaplumbağaya girdiğini gördü. Sonra araç yön değiştirip Rin'in bekleyen piyadelerinin ardına çekilmeye başladı.

Nezha'nın askerleri onu takip etmedi. Herkes gibi Nezha da geçitte yakın menzil mücadeleyle meşguldü, mücadele tahmin etikleri gibi artık kargaşadan ibaretti. Kimse yağmurda düzgün nişan alamıyordu. Oklar yağış yüzünden hedefinden şaşıp ya yere saplanıyor ya da geçit duvarlarından sekiyordu. Bazen biri ateşini bir fitil yakabilecek kadar canlı tutabiliyordu ama savaş alanı net hedef alınamayacak kadar karışıktı. Toplar, havan mermileri ve ateş roketleri müttefiklere ve düşmanlara doğru uçuyordu. İşin iyi yanı, Nezha'nın yanında sürüklediği arkebüzler çamura saplanıp işe yaramaz hâle gelmiş, menzilleri ancak geçidin ortasına kadar erişir olmuştu.

Kalan dört kaplumbağa Güney Ordusu'nun piyadeleriyle birlikte ona doğru ilerlemeye başladı. Fazla ilerleyemezlerdi.

Nezha'nın ön cephesinde delici bir karşılamayla öne uzatılmış baltalı kargılar vardı.

Ama kaplumbağaların niyeti hattı yarmak değildi. Yalnızca boru bombalarını atacak kadar yaklaşımları gerekiyordu. Her bölük demir bir tenekenin içinde korunan, yanan kömürle yola çıkmıştı. Nezha'nın ön hattından üç metre uzaktayken bomba fitillerini yakıp arabaların tepesindeki kapaktan fırlattılar.

Birkaç saniye geçti. Rin gerildi. Nezha'nın ön hattı yırtılan kâğıt gibi patlayarak ayrıldı ve Rin'in piyadeleri ileri atıldı.

Savaş artık alışıldık kıyıma dönmüştü. Kılıçlar, baltalı kargılar ve kalkanlar çılgınca çarpışıyor, bedenler eziliyordu. Bir katliam olmalıydı –Nezha'nın askerleri daha iyi eğitilmişti ve silahları daha iyiydi– ama yağmur ve çamur herkesin görmesini engelliyordu, bu da Rin'in köylü piyadelerinin beklenenden çok daha uzun dayanmasını sağlıyordu.

Ama sonsuza kadar dayanmalarına gerek yoktu. Sadece yeterince dayanmalıydılar.

Rin geçidin öbür tarafındaki kıyıma izlerken tuhaf bir şekilde, aniden kendini her şeyden kopuk hissetti. *Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.* Bedellerin gerçek olduğunu biliyordu – verdiği emirler sonucunda ayaklarının altında gerçek bedenlerin kanayıp kırıldığını ve o planının zaman çizelgesini beklerken yağmurda sönenlerin gerçek hayatlar olduğunu biliyordu.

Ama adrenalin, bastırılamaz ölüm korkusuna eşlik eden o çılgın enerji dalgası yoktu. Burada durmuş öyle güvenli bir açıdan izliyordu ki Kitay yanında duruyordu. O füzelerin hiçbiri ona erişemezdi. Kılıçların hiçbiri ona dokunamazdı. Tek gerçek rakibi Nezha'ydı ve o da karmaşaya girmemişti. O da kendi köşesinde durmuş, sakince aşağıdaki kaosu izliyordu.

Bu gerçek bir dövüş değildi. Bu, okulda pek sevdikleri yumruk yumruğa, morluklarla dolu kavgalardan değildi. Bu aslında fikirlerin mücadelesiydi. Nezha çevresine bahis oynamıştı – yağmur ve geçit. Rin umutlarını vahşi, dikkat dağıtıcı hamlelere bağlamıştı.

Yakında kimin bahsinin daha iyi olduğunu öğreneceklerdi.

Bir ok üç metre ötesine saplandı. Rin kendine gelip yere baktı. Oka kırmızı bir kurdele bağlanmıştı – Venka'nın sinyali: *Sıra sende.*

Kitay da fark etmişti.

"Kaplumbağa üçüncü bölüğün arkasında," dedi dürbününü indirerek. "Çabuk, o fark etmeden."

Rin geçide doğru koştu. Son kaplumbağa onu ön hattın yakınlarında bekliyordu, başında askerler vardı. Rin'in kollarını tutup onu aracın merkezine koydular, Rin de çömelip kollarını dizlerine doladı. İki asker ivme kazanana dek koşarak arabayı yokuş aşağı itti.

Rin, araba engebeli zeminde ilerlerken sağa sola çarparak dar, karanlık yerde kendini hazırladı. Oklar arabanın yanlarına saplanırken seslerini duydu. Bir mızrağın ucu zırhtaki bir boşluğa denk gelip önündeki duvara saplandı.

Rin dizlerine daha sıkı sarıldı. *Neredeyse vardım.*

Şimdiye dek olan her şey –Dulin'in çığları, kaplumbağaların ilk saldırısı, boru bombaları ve piyade saldırısı– bir dikkat dağıtma yöntemi idi. Rin, Nezha'ya karşı bir savaş dövüşerek kazanamayacağını biliyordu, yalnızca deniyor gibi görünmesi gerekiyordu.

Nezha bu havada bu mezarlığı Anka'yı etkisiz hâle getirmek için seçmişti. Aşağıda gerçekleşen kıyımın, yalnızca yağmur Rin'in mavi üniformalı herkesi yakmasını engellediği için önemi vardı.

Ama en büyük dezavantajın doğayken ne yapardın?

Doğayı nasıl sustururdun?

Kaplumbağa arabası aniden durdu. Rin tepedeki kapaktan dışarı baktı. Gözlerini kıstığında geçidin tepesine gerilmiş siyah ipleri ve bir savaş gemisi için yaratılmış, bir kıyıdan öbürüne doğru yavaşça açılan devasa brandayı görebiliyordu.

Brandanın açılışını takip etmesi gerektiğini bilen askerleri, çoktan kalkanlarını arkalarında kilitlemiş geri çekiliyordu. Cumhuriyet askerlerinin kafası karışmış gibiydi. Kimi yarı gönülle onları kovalıyor, kimi yaklaşan felaketi hisseder gibi geride duruyordu.

Saniyeler içinde branda geçidin öbür tarafına ulaşmış ve iki yanda Venka'nın birlikleri tarafından sabitlendi. Yağmur brandayı dövse de hiçbir şey geçide ulaşamıyordu. Aniden geçidin ortası mucizevi ve muhteşem bir şekilde kuruydu.

Rin kaplumbağadan dışarı tırmanıp bekleyen tanrısına uzandı. *Sıra sende.*

Anka ileri atıldı, sıcak ve tanıdıktı. *Sonunda.*

Rin kollarını kaldırdı. Geçidi alevler kapladı, Nezha'nın güçlerine doğru bir yay oluşturdu.

Nezha'nın ön hattı ânında kül oldu. Rin engellenmeden ilerledi, parlayan zırhların içinde kömüre dönen bedenlerin üstünden geçti. Alevleri etrafında parıldıyor, hayal edilemez sıcaklıkta bir kalkan oluşturuyordu. Oklar ona ulaşamadan yok oluyordu. Nezha'nın sabit arkebüzleri ve topları ıslıl ıslıl parlıyor, kullanılmayacak şekilde yamulup buruşuyordu. Güney Ordusu yaylarını germiş, toplarını doldurmuş ve ateş mızraklarıyla nişan almış, ateşe hazır şekilde arkasından geliyordu.

Yalnızca birkaç dakikası vardı. Ateşini geçitte alçak tutmaya çalışıyordu ama bu ısıyla branda eriyip gidecekti, bu yüzden hızlı olması gerekiyordu.

Turuncu katmanın ardında Nezha'nın silüetini görebiliyordu – yalnız ve korumasızdı, kaçan adamlarına emirler veriyordu. Askerlerinden önce kaçmamıştı, her birinin güvenli bir yere ulaşmasını bekliyordu. Ordusunu terk etmeyi reddediyordu.

Hep çok asildi. Hep çok aptaldı.

Elindeydi. Rin bu fikirler çatışmasını kazanmıştı, Nezha görüşünde ve menzilindeydi, bu sefer tereddüt etmeyecekti.

“*Nezha!*” diye bağırdı.

Yüzünü görmek istiyordu.

Nezha arkasına döndü. Artık o kadar yakın duruyorlardı ki Rin o güzel, sefil, çatlak porselen gibi yüzündeki her detayı görebiliyordu. Göz göze gelirlerken ifadesi değişti – korku değil, bitkin ve temkinli bir hüznün doluydu.

Ölmek üzere olduğunu anlamış mıydı?

Hayallerinde, Rin ne zaman bu ânı, onu sonunda gerçekten öldürdüğü ânı hayal etse Nezha yanıyordu. Ama şimdi brandanın hemen dışında duruyordu, bu nedenle demir ve çelikle idare etmek zorunda kalacaktı. Ve bedeni kendini onarmaya devam ederse onu parçalayıp parçalarını Ejderha bile onu iyileştiremeye dek yakacaktı.

Rin bekleyen ordusuna eliyle işaret verdi. “*Ateş.*”

Alevlerini geri çekip diz çöktü. Her türlü cephanе geçitte başının üstünden uçup giderken havada bir yırtılma sesi duyuldu.

Nezha kollarını kaldırdı. Hava etrafında titreşti ve bütünleşir gibi gözükte. Zaman yavaşladı; oklar, füzeler ve toplar ilerleyemeyerek havada asılı kaldı. Rin'in silahların bir bariyerde tutsak kaldığını anlaması bir an sürdü – şeffaf bir su duvarı.

Yine elini kaldırdı. “Ateş!”

Bir dizi ok daha geçitte ışıık çaldı ama Rin emri vermeden önce işe yaramayacağını biliyordu. Nezha'nın kalkanı sapasağlamdı. Askerleri bir posta daha ok attı, sonra bir posta daha ama Nezha'ya attıkları her şey bariyere takılıp kalıyordu.

Siktir. Rin çığlık atmak istiyordu. *Nehre silah atıp duruyoruz.*

Nezha'nın yağmuru kontrol edebildiğini biliyordu. Tikany'de yaptığını görmüştü, Nezha yağmuru hızlandırdıkça yumruk gibi yağışını hissetmişti. Ama bu kadar büyük bir kütleyi kontrol edebileceğini, gökteki tüm suyu çelikten daha geçilmez bir bariyer oluşturmak için kullanabileceğini bilmiyordu.

Onun tanrısıyla olan bağının kendininkiyle yarışabileceğini bilmiyordu.

Nezha eskiden Ejderha'dan düşmanlarından korktuğundan daha çok korkardı. Yalnızca köşeye sıkıştığında tanrısını çağırırdı ve her seferinde de işkence görmüş gibi olurdu.

Ama şimdi suyla bir hareket ediyordu.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor, diye düşündü Rin. Nezha istediği kadar kalkan yaratabilirdi. O hepsini buharlaştırırdı.

“Geri çekilin,” diye emretti askerlerine. Onlar on metre geriye gidince geçide bir alev parabolü daha çağırıp sıcaklığını olabildiğince yükseltti, dünyası kıpkırmızı olana dek Anka'nın rüyasına daldı. Sıcak havayı haşladı. Üstündeki branda cızırdayarak küle döndü.

Rin parabolü ileri itti. Geçidin ortasında iki duvar buluştu – mavi ve kırmızı, Anka ve Ejderha. Normal bir su kütlesi şimdiye çoktan buharlaşırdı. Bu ilahi sıcaklık bir gölü buharlaştıracaktı.

Yine de bariyer olduğu gibi duruyordu.

Yan, diye dua etti Rin delicesine. *Ne yapıyorsun, yan—*

Anka onu cevabıyla şaşırttı. *Ejderha fazla güçlü. Yapamayız.*

Alevleri vücuduna geri çekildi. Rin, Nezha'ya suyun içinden

ters ters baktı. Nezha ukala ukala sırttı. Ordusu geri çekilmişti. Rin'in askerleri onları hâlâ karada takip edebilirdi ama Nezha'yı nasıl aşacaklardı?

Sonra bir anda Rin her şeyi anladı.

Nezha hiç Xuzhou'da direnmeyi planlamamıştı. Adamlarını geçide yollamak bir dikkat dağıtma taktiği idi, en az kayıpla Rin'in hem şamanik hem geleneksel yeni becerilerinin sınırını test etme fırsatıydı. Buraya savaşmaya değil onu utandırmaya gelmişti.

Tanrısını onunkiyle yüzleştirmişti. Ve kazanmıştı.

Nezha kollarını indirdi. Bariyer kayalara çarparak yere indi. Bulutlardan inen şiddetli sağanak devam etti. Rin, yüzü yanarak ağız dolusu su tükürdü.

Nezha ona hafifçe, alay ederek el salladı.

Yalnızda ama Rin onu takip etmemesi gerektiğini biliyordu. Aklındaki tehdidi biliyordu, askerleri ilerlerse ne yapacağını biliyordu.

Dene bakalım. O zaman yağmur ne yapıyor gör.

Bunu söylemek kalbini söküp atmak gibi hissettirse de Güney Ordusu'na döndü ve verebileceği tek emri verdi. "Geri çekilin."

Tereddüt ettiler, savunmasızlığı bariz olan Nezha'ya akılları karışmış gibi bakakaldılar.

"Geri çekilin," diye çıkıştı Rin.

Bu sefer dediğini yaptılar. Onları takip ederken aşağılanmışlığın öfkesiyle omuzlarından kıvılcımlar çıkıyor, zırhındaki yağmuru buharlaştırıp boğucu bir sise çeviriyordu. Siktir.

Elindeydi.

Elindeydi.

Böylesi bir öfkeyi, böylesi aşağılanmayı Sineward'dan beri hissetmemişti. Bu askerlerle değil, gururla alakalıydı. O anda yeniden birbirlerine ringde saldıran okul çocuklarıydılar ve Nezha yine suratına gülmüştü.

BÖLÜM 28

“Ne oldu?” diye sordu Cholang. “O da neydi?”

“Tanrısı var.” Rin yanakları utançla kızarmış hâlde generallerin önünde volta atıyordu. Kutlama yapıyor olmalıydı. Onlara şüphesiz zafer sözü vermişti, bu utanç verici beraberliği değil. “Arlong’un Ejderhası, denizlerin hükümdarı. Hiç yağmuru öyle bir kalkan yaptığını görmemiştim. Güçlenmiş olmalı. Çalışmış olmalı.”

Dışarıdan duyulmamak için sesini kısık tutuyordu. Çadırın dışında Güney Ordusu şaşkınlıkla bekliyordu, artan korkularına hayal kırıklığı eklenmişti.

Rin, Nezha ile ilgili fısıltıların yayıldığını biliyordu. *Tanrılar Genç Mareşal’den yana, diyorlardı. Cumhuriyet göklere seslendi ve onlar da ona bizimkiyle yarışır bir güç verdi.*

“O zaman neden boş boş oturuyoruz?” diye sordu Venka. “Onların canına okuyorduk, peşlerinden gitmeliyiz—”

“Peşlerinden gidersek boğuluruz,” diye çıkıştı Rin.

Xuzhou Batı Murui’nin birkaç kilometre kuzeyindeydi. Yeniden saldırmaya çalışmaları anlamsız olurdu. Nezha belli ki kendini nehir kıyısında konumlandırmıştı ve askerleri onlara ulaşmaya çalışırsa onları bir yumruk gibi sarıp Murui’nin çamurlu derinliklerine sürüklerdi.

Rin boğulmanın nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyordu. Ama bu sefer Nezha onu kurtarmazdı. Bu sefer onu nehrin dibine kendi çekip Rin çırpınırken ciğerleri ezilene dek onu orada tutardı.

Onu yenemem.

Bu acı gerçekle yüzleşmeliydi. Anka bunu apaçık belirtmişti. Şu anda Nezha ile bire bir dövüşüp kazanamazdı. Kaç askeri olduğunun önemi yoktu, onun iki katı alanı kontrol etmesinin önemi yoktu. Tekrar savaş alanında karşılaşırlarsa Nezha onu

binlerce farklı şekilde kolayca öldürebilirdi çünkü eninde sonunda deniz ve onun karanlık, boğucu derinlikleri daima ateşi yenerdi.

Ve Nezha'nın Arlong'a ilerledikçe güçleneceğini biliyordu. Yalnızca yağmur suyuyla kurşunları durduracak kadar kalın bir kalkan yaratmıştı. Rin, onun okyanus gibi görünen devasa bir nehirle neler yapabileceğini hayal etmekten korkuyordu.

Günler önce stratejik avantaj andaydı. İvmesi nasıl bu kadar hızlı yok olmuştu?

Tüm liderler onu izliyor olmasa çılgılık atardı.

"Başka yol yok," dedi Kitay sessizce. "Chaghan'ın tavsiyesini dinlemeliyiz. Orijinal plana dönmeliyiz."

Rin onunla göz göze geldi. Aralarında sessiz bir konuşma geçti ve aniden bariz, kaçınılmaz stratejinin parçaları yerine oturdu.

"Olabildiğince kara yollarından ilerlemeliyiz," dedi Rin.

"Evet," dedi Kitay. "Nehri geç. Dağlardan doğruca başkente ilerle."

"Sonra Kızıl Kayalıklar'a ulaşınca—"

"Mağarayı bulacağız. Kaynağında öldüreceğiz."

Evet. İşte buydu. Gücün merkezi oradayken bu savaşı Arlong'a dokunmadan kazanabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Arlong düşerse Nezha düşerdi. Ejderha ölürse Nezha ölürdü. Daha azı işe yaramazdı.

"Anlamıyorum." Venka ikisine de baktı. "Ne yapmaya çalışıyoruz?"

"Dokuz Kıvrım Mağarası'na gidiyoruz," dedi Rin. "Ve bir ejderha öldüreceğiz."

Rin, Kitay dışında herkesin çadırdan çıkmasını emretti.

İkisi de konuşmadan sıradaki hamlenin çok dikkatli ve gizli şekilde planlanması gerektiğini biliyordu. Arlong'a giden çok yol vardı ama yalnızca biri ordusunu oraya sağlam ulaştırırdı. Altan ona bir keresinde amatörlerin strateji düşündüğünü, profesyonellerin ise lojistik düşündüğünü söylemişti. Şimdiki lojistik, düzinelerce ve binlerce kayıp arasındaki fark demekti ve sızdıramazdı.

Rin konuşmadan önce kapının önündeki ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

Kitay onayladı. "Bir aldatmaca istiyorsun."

"Birkaç tane düşünüyorum. Hepsi farklı yollardan gitsin, hiç-biri diğer yolları bilmesin, yalnızca buluşma noktasını bilsin."

Bunun işe yaramasının tek yolu buydu. Nezha tüm nehri kontrol ediyordu, bu da bir şey dışında tüm avantajın onda olduğu anlamına geliyordu. Rin'in nehri nereden ve nasıl geçeceğini bilmiyordu.

Bu sırada Rin'in problemi, koca bir bölük askeri Nezha'nın beklemeyeceği bir noktadan nasıl geçireceğiydi. Artık hızlı, ufak bir vurucu kuvvetle çalışmıyordu, eskisi gibi pusular kuramazdı.

Ayrıca ordusunda Nezha'nın casusları olduğunu varsayması gerekiyordu. Belki en yakınında değildi ama düşük rütbeli askerlerde kesin vardı. Bu, savaşta kaçınılmazdı – her operasyonu bir şeylerin sızdırılacağını düşünerek planlamalıydı. Asıl soru ne kadar bildiklerini kısıtlayıp kısıtlayamayacağıydı. Cholang ve Venka'ya güvenebilirse planı parçalara bölüp generallerine kısıtlı ama yeterli bilgi verebilirdi.

"Orduyu yediye bölelim," dedi. "İki veya üçe bölersek Nezha şans eseri doğru tahmin edebilir. Yedi, tahmin etmeyi çok daha zorlaştırıyor."

"Bunun sonucu ise ordunun yedide birini ölüme gönderiyor olman, tabii," dedi Kitay.

Rin duraksayıp başıyla onayladı. Bunu kabullenmek zorundalardı. Yalnızca asker değil, iyi subaylar da kaybedeceklerini kabullenmeleri gerekiyordu çünkü bariz güç dağılımı fazla şüpheli görünürdü.

Başka yol yoktu. Riski kabul edip diğer altı bölüğün Arlong'un hemen dışındaki buluşma noktasına ulaşabileceğini ummak zorundaydılar.

"En kötüsünü düşünelim," diye devam etti Kitay. "Nezha'nın kandırmacamızı fark edip güçlerini ona göre böldüğünü düşünelim. Diyelim ki buluşma noktasına sadece üç bölük ulaştı. Onları Arlong'da nasıl dağıtacaksın?"

"Arlong'u işgal etmemize gerek yok," dedi Rin. "Yalnızca mağarayı zehirlememiz lazım. Ve onun için altı değil, yalnızca bir birlik lazım."

"Peki." Ciddiyetle başını salladı. "O zaman o biri nasıl ulaştıracağımızı düşünelim."

Sonraki üç saati bulabildikleri en detaylı haritalarda yol planlarını tartışarak geçirdiler. Venka'nın önderliğindeki birlik Bilge Geçidi'nden geçecekti. Nezha oradan geçmelerini beklerdi, en alçak ve köprü inşa etmeyi gerektirmeyen yol oydu. Ama o stratejinin barizliği ve Rin'in görünürde olmaması Nezha'nın Venka'ya güçlü saldırmasını engellemeliydi. Diğer üç birliği geniş köprülere, birini dar bir geçide ve birini de Murui'nin geçit olmayan bir kısmına yollayacaklardı.

Uzun yürüyüş sırasında Kitay taşınabilir ahşap kirişlerden dakikalar içinde inşa edilebilecek, kendi kendini destekleyen dâhiyane bir köprü planı çizmişti. Dağlarda kereste olmadığı için bunu kullanmamışlardı ama şimdi bolca keresteleri vardı. Köprü yoksa kendileri yaparlardı.

"Biz nereden geçeceğiz?" diye sordu Kitay.

"Herhangi bir yerden." Rin parçaları dürttü. "Önemi var mı? Nereye gidersek gidelim yedide bir şans."

Kitay başını iki yana salladı. "Yedide bir fazla yüksek bir oran. Sıfıra indirmenin bir yolu olmalı."

"Yok." Rin onun mükemmeliyetçiliğini anlıyordu, son değişkeni de çözene kadar rahatlamayacağını biliyordu ama Nezha'yı ikinci kez küçümsememesi gerektiğini de biliyordu. İstihbaratlarının doğru olduğunu varsayarak Cumhuriyet savunma hattının çoğundan uzak durarak şanslarını artırabilirlerdi ama onun dışında yedide bir yeterli olmak zorundaydı.

"Biz Nüwa'nın Beli'ndeki dar köprüden geçeceğiz," diye karar verdi. "Bizim birliğimizin ağır cephane taşınması gerekmiyor, o yüzden genişlik kısıtlamasının önemi olmaz."

"O zaman nasıl geçmek istiyorsun?" diye sordu Kitay.

"Neden bahsediyorsun? Köprü var ya."

"Ama köprüyü önceden patlattıklarını varsayalım," dedi. "Ya da etrafta askerleri olduğunu. Onu nasıl aşarız?"

Rin bu soruların varsayımsal olduğunu fark etti. Kitay arkasına yaslanıp ona tanıdık, beklenti dolu bir sırtışıla baktı.

"Beni paraşütle yollayamazsın," dedi Rin.

Kitay âdeta parlıyordu. "Daha büyük bir şey düşünüyorum."

"Hayır," dedi Rin ânında. "O şeyi hiç havalandırmadın bile. Hespéryalı ölüm tuzağında ölmeyeceğim."

Kitay'ın gülüşü kocaman oldu. "Hadi ama, Rin. Güven bana. Bir keresinde sana kanat yapmıştım."

"Evet, bu yara izi de ondan kalma!"

Kitay yanına gelip omzuna dokundu. "Desene, güzelliği pek umursamaman iyi olmuş."

Altı birlik ertesi sabah on beş kilometre çapında belirlenmiş geçiş noktalarına doğru yola çıktı. Çoğunun geçme şansı yüksekti. Kitay sahte geçiş noktalarına ekipler gönderip civardaki bambulan aceleyle kestirmişti. Bambu geçici köprüler ya da sığınak yerlerde geçitler yapmak için iyi bir malzemeydi. Nezha'nın gözcülerinin kesilmiş ormanları göreceğini ve hiç gerçekleşmeyecek köprü geçişleri bekleyeceğini umuyorlardı.

Rin, Dulin ve Pipaji yelkenli balonu üç arabayla taşımaya yetecek kadar askerle birlikte doğruca güneye yöneldi.

Xuzhou'daki kamplarının sekiz kilometre dışında Nüwa'nın Beli isimli sığ bir kısım vardı, ismini aniden doğuya dönüşünden almıştı. Köprü gerçekten yıkılmıştı ama su diz hizasındaydı. Musonla beslenmiş, kabarmış sulara rağmen iyi hazırlıklı, su yüzünde kalma torbaları olan askerler sürüklenmeden yüzüp geçebilirdi.

Sıkıcı bir plandı. Şüphe barındırmayacak kadar iyiydi ama ideal değildi. Bununla yetinmeyeceklerdi.

Nüwa'nın Beli'nde bir aldatmaca grubundan ayrılıp üç kilometre daha güneye ilerlediler, orada nehir daha geniş ve daha hızlıydı. O sabah Kitay yelkenli balonlarını parçalayıp parçaları üç arabaya bölmüştü. Nehir kıyısında iki saatlerini Kitay'ın dikkatli talimatlarıyla balonu birleştirerek geçirdiler. Rin çalışırken her geçen saniyeyi içten içe hissedebiliyor, nehrin karşısında Cumhuriyet askerleri var mı diye kontrol edip duruyordu. Ama Kitay işi ağırdan alıp, tatmin olana dek her vidayı kurcalayıp her halatı çekiştiriyordu.

"Tamam." Geri çekilip ellerindeki yağı sildi. "Yeterince güvenli. Herkes binsin."

Şamanlar geride durup şüpheyle sepete baktılar.

"O şeyin uçmasına imkân yok," diye mırıldandı Dulin.

"Tabii ki uçuyorlar," dedi Pipaji. "Uçtuklarını gördün."

"İyi olanların uçtuğunu gördüm," diye belirtti Dulin. "Bu şey karman çorman."

Rin, Kitay'ın tamirlerinin ona pek güven vermediğini kabul etmek zorundaydı. Hava gemisinin orijinal balonu Tianshan'daki patlamada kötü yırtılmıştı. Kitay onu inek derisiyle tamir etmişti, bu yüzden de tamamen şiştiğinde iğrenç, yarı yüzülmüş bir hayvan gibi duruyordu.

"Acele edin" dedi Kitay sinirli sinirli.

Rin şüphelerini bir kenara bırakıp sepete tırmandı. "Hadi, çocuklar. Kısa bir yolculuk."

Pipaji ve Dulin tereddütle onu takip etti. Kitay dümen odasına oturup birkaç kolu çekti. Motor canlandı ve sağır edici, yeri sarsan bir vızıltı çıkarmaya başladı. Uzaktan motorun sesi hep arı sürüsü gibi duyuluyordu. Yakından Rin vızıltıyı duymuyor, kemiklerinde *hissediyordu*.

Kitay arkasına dönüp ellerini başının üstünde salladı ve dudaklarını oynatıp, *Tutunun*, dedi.

Balon bir ısıklık sesiyle başlarının üstünde şişti. Sepet yana doğru eğilip yerden kalktı ve Kitay delicesine uçuşlarını dengelemeye çalışırken havada sarsıldı. Rin tırazana tutunup kusmamaya çalıştı.

"İyiyiz!" diye bağırdı Kitay motor sesinin üstünden.

"Çocuklar?" Pipaji sepetin öbür tarafında bir şey işaret etti. "Yalnız değiliz."

Konuşurken bir şey yanından uçup gitti. Kolunun yanındaki halat belli ki görünmez bir okla zedelenerek koptu. Pipaji cıyıklayarak geri çekildi.

"Eğilin," diye emretti Rin. Bu anlamsızdı, herkes çoktan sepetin zeminine inmiş, üstlerinde kurşunlar uçarken kollarını başlarına sarmıştı.

Rin sepetin uzak ucuna emekleyip gözünü sepetteki bir yarığa dayadı. Arkebüzlerini göğe doğrultup nehre doğru koşan mavi üniformalılar gördü.

Siktir. Nezha Güney Ordusu'nun bölündüğünü fark edince nehrin her yerine asker göndermiş olmalıydı. Ve hava araçları şimdi kilometrelerce öteden görülebiliyordu, havada asılı kocaman, açık bir hedefti.

Bir dizi atış daha sepeti salladı. Biri acıyla bağırdı. Rin omzunun üstünden bakınca askerlerinden birinin bacağına tuttuğunu, bilekten aşağısının kanlı ve paramparça olduğunu gördü.

“Topları kullan!” diye bağırdı Kitay kollarla boğuşurken. Yelkenli balonu komuta etmeyi başarıyordu ama kötüydü, balon aniden doğuya dönüp onları hem karşı kıyıya hem de pusuya yaklaştırdı. “Dolular.”

“Nasıl kullanacağımı bilmiyorum!” diye bağırdı Rin. Ama yine de yanına çöküp topları kurcalamaya başladı. *Zekice*, diye düşündü şaşkınlıkla. Top ağızları neredeyse tam tur dönüyor, kendi dışında her şeyi hedef alabilmesini sağlıyordu.

Rin gözlerini kısıp topların birini olabildiğince yerdeki müfrezeeye odakladı ve namlunun ucuna ateş doldurdu.

Geri tepme onu sepetin duvarına fırlattı. Dizlerinin üstünde doğrulup ilerledi ve ikinci topun kontrollerini tuttu. Aynı süreç. Bu sefer geri tepme ona vuramadan yere yattı. Olduğu yerden neyi vurduğunu göremiyordu ama takip eden gürültü ve çığlıklar iyi sonuçlar vadediyordu.

Sepet sola yalpaladı. Rin, Kitay’a çarptı.

“Balon,” dedi Kitay nefes nefese. Kolları bırakmıştı. “Deldiler, düşüyoruz—”

Rin cevap vermek için ağzını açmıştı ki bu sefer öbür tarafa yalpaladılar.

“Dışarı,” dedi Kitay sertçe.

Rin anladı, birlikte komuta odasından sepetin merkezine koştular. Artık bunu uçurma şansları yoktu, yalnızca yere yaklaşıp dek dayanmaları gerekiyordu. Yer yaklaştı, yaklaştı—

Rin sepetten atladı, darbeyi bütün vücuduna yaymayı umarak dizlerini kırdı. İşe yaramadı. İki bileği de öyle acıdı ki birkaç saniye doğrulamadı, kendini toparlamadan önce çığlıklar attı. “Kitay—”

“Buradayım.” Kitay öksürerek dizlerinin üstünde doğruldu. Kabarık saçlarında yanık izleri vardı. Rin’in arkasındaki bir şeyi işaret etti. “Dikkat et—”

Rin avucunu ileri uzattı. Alevler fışkırıp etraflarında parabol gibi dolandı ve yirmi otuz metre uzandı. Rin o cehenneme olabildiğince öfke yükledi, acımasızca, mahvedici derecede ısıttı.

Cumhuriyet pususunda toplardan kurtulan varsa bile şimdi küle dönmüştü.

“Yeter.” Kitay elini koluna koydu. “Yeter.”

Rin alevleri geri çağırdı.

Pipaji ve Dulin öksürerek sepetten indiler. Pipaji kolunu Dulin’in omzuna dolamış tökezliyordu ama ikisi de ciddi yara almamış gibiydi. Arkalarındaki balondan bir avuç asker indi.

Rin rahatlayarak derin bir nefes aldı. Çarptıklarında çok yüksekte değillerdi. Çok daha kötü olabilirdi. “General?” Pipaji arkasındaki enkazı işaret etti. “Biri... biri var...”

Askerlerin yalnızca biri kurtulamamıştı. Motorun altında sıkışıp kalmıştı. Bilinci hâlâ yerindeydi – inliyordu, yüzü acıyla buruşmuştu. Bacakları yamulmuş metal yığınının altındaydı.

Rin onu hatırladı. Qinen’in arkadaşlarından, onu Leiyang’dan Tianshan Dağı’na kadar tereddüt etmeden takip eden genç, kirli sakallı adamlardan biriydi.

Rin utanarak ismini hatırlayamadığını fark etti.

Askerler hep birlikte sepeti itti ama kimse kıpırdatamadı. Kaldirabilseler ne olacaktı ki? Askerin vücudunun yarısından fazlası ezilmişti. Rin yanmış zeminde kalça kemiklerinin parçalarını görebiliyordu. Onu Lianhua’ya zamanında ulaştıramazlardı. Kurtulma ihtimali yoktu.

“Lütfen,” dedi asker.

“Anlıyorum,” dedi Rin ve eğilip boğazını kesti.

Bir zamanlar tereddüt ederdi, şimdi gözlerini bile kırpmamıştı. Acısı çok barizdi, ölüm gerekliydi. Bıçağını atardamara saplayıp birkaç saniye kanın akmasını bekledi ve askerin gözlerini kapattı.

Rin ayağa kalktı. Dulin’in gözleri kocamandı. Pipaji eliyle ağzını kapatmıştı.

“Hadi gidelim,” dedi Rin sertçe. “Ejderha öldürme zamanı.”

BÖLÜM 29

Yelkenli balonun enkazından Arlong'u istiridye kabuğu gibi saran kayalıklara ulaşmak dağ yolundan beş kilometrelik bir yürüyüştü. Sonunda sık ormandan çıktıklarında muhteşem, geniş Murui ufukta okyanus gibi uzanıyordu. Arlong'un meşhur Kızıl Kayalıklar'ı öğle güneşinde taze dökülmüş kan gibi pırıl pırıldı.

Rin bir kenarda durup karşı duvardaki, yalnızca ışık hafifçe vurduğunda görülsün diye taşla belli bir açıyla oyulmuş harfleri aradı.

Hiçbir şey kalıcı değildir.

Bunlar Kızıl İmparator'un son sadık vekilinin, düşmanları başkenti basıp derisi yüzülmüş bedenini saray kapılarının üstüne asmadan önce neredeyse okunmaz Eski Nikaraca harfleriyle yazdığı meşhur sözlerdi.

Hiçbir şey kalıcı değildir. Dünya aslında var olmamıştır. Bu çevirileri Nezha ve Kitay yapmıştı. İkisi de hatalıydı ve ikisi de haklıydı. Çevirileri aynı gerçeğin iki yüzüydü – evren kırılğan ve değiştirilebilir bir rüya, tanrıların tahmin edilemez istekleri doğrultusunda şekillenen bir renk cümbüşüydü.

Rin buraya son geldiğinde, bir ömür gibi gelen bir yıl önce, sadakat ve aşkla gözü kör olmuştu. Bu kayalıkların arasında alevden yapılma kanatlarla Yin Vaisra'nın bir yalan üzerine kurulu Cumhuriyet'i için savaşıyordu. Nezha'nın hayatını kurtarmak için savaşıyordu.

Dar kanalı geçtiklerinde başkentin silüetini gördü. Cebinden dürbününü çıkarıp bir an şehri inceledi, iki kapının yakınında da hareket gördü – birlikleri yerine oturan satranç taşları gibi yerlerini alıyordu. Neyse ki Venka'nın birliği de aralarındaydı – Rin izlerken kuzeydoğudaki yamaçtan indiler. Rin son iki birlikten eser göremedi ama bunun için şu an endişelenemezdi. Arlong'un işgali dakikalar içinde başlayacaktı.

Saldırının o kısmı yalnızca dikkat dağıtmak içindi. Arlong'u çevreleyen dört birlik, cephaneliklerindeki en gösterişli silahları taşıyordu – çift başlı füzeler, kocaman kısa menzilli toplar ve şarapnel doldurulmuş fişekler. Bunların amacı Nezha'nın ilgisini çekip kara saldırısının olduğundan önemli bir çaba olduğuna inanmasını sağlamaktı. Rin elindeki rakamlarla uzun süreli kuşatma bir yana, bir kara muharebesi bile kazanamayacağını biliyordu. Hele ki Nezha haftalardır savunmalarını hazırlıyorken, Cumhuriyet'in son numaraları ve silahları o duvarların ardındayken.

Ama kazanmaları gerekmiyordu. Yalnızca gürültü çıkarmaları gerekiyordu.

"İyi şanslar," dedi Kitay. Kızıl Kayalıklar'ın tepesinde, her şeyi dürbünüyle izleyebilecek kadar yakında ama güvende olacağı kadar uzakta kalacaktı. Rin'in bileğini sıktı. "Aptalca bir şey yapma."

"Dikkat et," diye cevap verdi Rin.

Sesini nötr tutmaya çalıştı. Kısa. Şimdi duygusal davranmanın sırası değildi. Bunun başarısız olabileceğini biliyorlardı ama önceki gece vedalaşmışlardı.

Kitay ona alaycı bir selam çaktı. "Nezha'ya selam söyle."

Kanalın öbür ucunda bir dizi top atışı kelimelerini bastırdı. Venka'nın duman işaretleri gri gökyüzünde parladı. Son işgal başlamıştı. Arlong patlamalara boğulurken Rin ve şamanları her şeyi bitirmek için kayalıklardan indiler.

Rin, mağarayı bulmanın zor olacağından korkmuştu. Tek bildiği, hayatının en zor konuşmalarından birinden hatırladığı parçalar idi. Sözcükler Nezha'nın pes, acı dolu sesiyle zihninde yankılanıyordu. *Kanalın girişinden bir buçuk kilometre uzakta bir mağara var, su altında bir kristal mağarası.*

Ama Kızıl Kayalıklar'ın gölgesinde, Nezha ve kardeşlerinin bir zamanlar oynadığı sığ sularda ilerlerken Rin, Ejderha'ya giden yolun çok net olduğunu fark etti. Kanalın yalnızca bir tarafı mağara ağızlarıyla doluydu. Ve Ejderha'nın yuvasını bulmak istiyorsa mücevherleri takip etmesi gerekiyordu.

Mücevherler nehrin zeminine saplanmıştı, hafif dalgalarla

parlayıp ışıldıyorlardı. Hazineleler mağaraya yaklaştıkça artıyordu – yeşim kakmalı kadehler, altın göğüs siperlikleri, safir kolyeler ve altın taşlar gümüş paraların üstüne yayılmıştı. Nezha ve kardeşinin bir zamanlar mağaraya dalmasına şaşmamalıydı. Kaç kez uzak durmaları söylenmiş olursa olsun hangi çocuk bundan uzak durabilirdi?

Rin yaklaştığını hissedebiliyordu. Mağaradan gelen gücü hissedebiliyordu; hava enerjiyle yoğunlaşmış gibiydi, sürekli ve duyulmaz bir çatırtı yankılanır gibi, Tianshan Dağı'nda hissettiği atmosfere çok yakındı.

Burada ölümlülerle tanrılar arasındaki duvar çok inceydi.

Rin bir an durdu, içine daha önce buraya geldiği gibi tuhaf bir his doğmuştu.

Mağaranın girişinde mücevherler kemiklere dönüştü. Çok güzellerdi, suyu kendi yeşilimsi parıltılarıyla aydınlatıyorlardı. Bu çürüme ya da bozunmanın eseri değildi. Biri –bir şey– bu patikayı yaratmış, topladığı cesetlerden özenle etleri ayırıp kemikleri düzenli, parlak bir davetle dizmişti.

“Ulu Tosbağa,” diye mırıldandı Dulin. “Burayı patlatalım gitsin.”

Rin başını salladı. “Çok uzaktayız.”

Ejderha'yı görmemişlerdi bile. Daha çok yaklaşmaları gerekiyordu. Füzelerini şimdi yakarlarsa Nezha'nın gözcülerinin dikkatlerini çektikleriyle kalırlardı. “Hareket ettiğini görene dek ateş açmayın.”

Rin cesurca ilerledi, çizmelerinin altındaki çıkıntılı kemikleri görmezden gelmeye çalıştı. Karanlığa ilerlerken avucunu açtı ama alevleri yalnızca birkaç metre ötesini aydınlatıyordu. Ötesindeki karanlık tüm ışığı yutuyordu. Rin yol gösterecek bir şey bulmak için parmaklarını duvardaki çıkıntılarda gezdirdi, sonra ne olduklarını anlayınca elini hemen geri çekti. Midesi bulandı.

Duvarlar yüzlerle kaplıydı – her boy ve şekilde güzel, simetrik yüzler; koca adamların ve küçük kızların yüzleri; saçsız, gözsüz, ifadesiz yüzler. Tertemiz, kansız yüzleri çürümemişti. Bu kafalar zamanın dışında bir yerde asılıydı, şimdi ve sonsuza dek.

Rin titredi.

Okyanus hazinelerini saklamayı sever. Okyanus yok etmez. Okyanus toplar.

Bir zamanlar Nezha küçük kardeşiyle el ele bu mağaraya girmişti. Mingzha yalvardığı ve Mingzha'ya hayır diyemediği için uyarıları kulak ardı etmişti. Tehlikeyi bilmiyordu, kimse de onu durdurmamıştı. Tabii ki kimse durdurmamıştı – çünkü Vaisra onu bilerek bırakmış, bilerek göndermişti. Çünkü bir gün Nezha'nın dönüşeceği canavara ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Rin neden bu mağaranın o kadar tanıdık geldiğini anladı. Burası Tianshan Dağı'na hiç benzemiyordu. Göksel Tapınak ışığının, netliğin ve havanın yeri ydi. Buranın tarihi daha ağırdı. Burası ölümcül bir lekeyle işaretlenmiş, acı ve yasa bürünmüştü ve ölümlüler tanrılara karşı çıkmaya karar verirse ne olacağının kanıtıydı.

Böyle bir kutsallığı daha önce bir kez, sonsuz zaman önce, hayatının en kötü gününde hissetmişti.

O anda Speer'daki tapınakta dikiliyor olabilirdi.

“General!”

Mağaranın girişinde bağrıışlar yükseldi. Rin arkasına döndü. Askerleri nehrin karşısında hızla onlara yaklaşan ufak, ince kayığı işaret etti. O hıza yelken veya kürekle ulaşamazlardı.

Nezha o kayıktaydı.

“Şimdi,” diye emretti Rin, Dulin'e.

Dulin eğilip elini mağara zeminine koydu. Rin'in ayaklarının altında titreşimler yayıldı, mağaranın derinliklerine ilerledi. Mağaranın tavanından su ve toz dökölüp hepsini çamurla kapladı.

Ama titreşimler güçlü bir depreme dönmedi. Mağaranın içi çökmedi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Rin. “O şeyi göm.”

Dulin'in şakağında bir damar pörtledi. “Yapamıyorum.”

Kayık nehrin ortasına gelmişti, birkaç saniye içinde yanlarına ulaşacaktı. *O zaman klasik yöntemlere kaldık.* Rin askerlerine işaret etti.

“Ateş.”

Dediğini yapıp roket mızraklarını kaldırdılar. Hedef aldılar, Rin fitillerini yakmak için alev gönderdi. Güçlü patlayıcılarla dolu sekiz mızrak ısıklık çalarak mağara ağızına doğru uçtu. Rin ne kadar derine gittiklerini göremedi ama bir an sonra uzaktan gelen gümleme ve onun altında da kulağa neredeyse insansı gelen pes, gumbürdeyen bir inleme duydu.

Sonra nehir yükseldi ve Nezha başlarında dikildi.

Rin kendini Nezha'nın açılış darbesine hazırlayarak çömeldi. Darbe gelmedi.

Nezha kayıktan indi, çay içmeye gelmiş gibi sakin hareket ediyordu. Yalnız gelmişti. Ayakları suya batmıyordu, su mermer bir zeminmiş gibi nehrin yüzeyinde yürüyordu.

Yaklaşırken kalkan oluşturmadi. İhtiyacı yoktu. Burada, kendi alanında, her yanda suyla kaplıyken kendini güvende hissediyordu. Rin'in tüm saldırılarını zorlanmadan geçiştirebilirdi.

Rin, yalnızca Nezha merak ettiği için hâlâ ayakta olduğunu biliyordu.

"Selam, Rin," dedi Nezha. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

"Neden onu kendine sormuyorsun?" Arlong'a işaret etti. "Şehrin yanıyor."

"Fark ettim. Sen neden orada değilsin?"

"Bensiz halledebileceklerini düşündüm."

Rin'in gözleri Dulin'in arkasında saklanan Pipaji'ye kaydı. Pipaji'nin gözleri kapalıydı, transa girerken sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Ayak bileklerinin etrafında siyah bir bulut oluştu, tereddütle bir an nabız gibi attı ve su altında dolanan dumanlar gibi Nezha'ya doğru uzandı.

Aferin. Rin yalnızca birkaç saniye kazandırmalıydı.

"Söylesene," dedi Nezha. "Mağarayı bulunca ne olacağını düşündün?"

"Bir şey bulurdum," dedi Rin. "Her zamanki gibi."

Nezha, Pipaji'ye bakmamıştı bile. Gözleri Rin'inkilere kenetlenmişti. Kılıcının kabzasını okşayarak yavaşça yaklaştı. *Böbürleniyor*, diye fark etti Rin. Planını bozduğunu sanıyordu. Kazandığını sanıyordu.

Bu kadar dikkatsiz olmamalıydı.

Mürekkepsi uzantılar suyun altında Nezha'nın ayağına ulaştı.

Rin ani bir nefes aldı.

Nezha irkilip geri sendeledi. Zehir onu takip edip kıyafetlerinin altından bacaklarına tırmandı. Yakası ve kollarından siyah çizgiler uzandı. Altın bilekliklerine dokununca cızırdadılar.

Pipaji insana benzemeyen bir sesle inledi. Gözleri koyu mora

dönmüştü ve ağzı Rin'in daha önce suratında hiç görmediği zalim bir alaycılıkla kıvrıldı.

"Parçalan," diye fısıldadı.

Ama Nezha düşmedi. Çok acı çektiği belliydi, olduğu yerde kıvranıyordu ve zehir çizgileri yılan sürüsü gibi vücudunu kaplamıştı. Ama cildi buruşmadı, uzuvları çürüyüp bozulmadı. Pipaji'nin kurbanları genellikle saniyeler içinde dökülüyordu. Ama Nezha'nın teninin altındaki bir şey siyah çizgileri itiyor, verdiği hasarı iyileştiriyordu.

Pipaji şaşkınlıkla parmaklarına bakıp hâlâ siyah olup olmadıklarını kontrol etti.

Nezha kıvranmayı kesti. Doğrulup boynunu ovuşturdu. Tenindeki siyahlık yok olmuştu.

"Ah, Rin." Abartıyla iç çekti. "Bu da işe yarardı. Ama elini çok erken gösterdin."

Yumruğunu sıkıp hızla indirdi. Pipaji'nin arkasında bir su sütunu yükselip onu nehre indirdi. Pipaji ağzındaki suyu tükürerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ama su yeniden yükselip indi, onu tekrar tekrar dizlerinin üstüne indirdi.

Pipaji çığlık attı. Parmaklarındaki siyahlık kollarına uzandı. Suda daha çok koyu mavi bulut belirip deniz canlıları gibi Nezha'ya akın etti. Nezha ellerini suyu avuçlar gibi birleştirdi. Pipaji'nin ayağının altındaki su yükselip onu birkaç metre geriye attı. Bu sefer Pipaji hareketsiz kaldı. Koyu renkli çizgiler yok oldu.

"En iyi planın bu muydu?" diye alay etti Nezha. "Peşimden ufak bir kızla mı geldin?"

Rin konuşamıyordu. Zihni panikle bulanmıştı. Söyleyebileceği, yapabileceği hiçbir şey yoktu – Anka bile korkmuştu, savaşı kaybedeceğini düşünüyordu, alevlerini paylaşmakta tereddütlüydü.

Nezha parmaklarını Pipaji'ye doğru uzattı. Rin onun öldüğünü düşünüyordu –içinden bir ses ölmüş olmasını *umuyordu*– ama Pipaji canlı ve bilinçliydi. Bir su kütlesi onu kaldırıp beline dolanır ve omuzlarını sararken çığlık attı.

"Dur!" diye acı acı bağırdı. "Dur, lütfen, merhamet—"

Nehir yüzünü kapattı. Çığlıkları kesildi. Nezha kolunu göğe kaldırdı. Pipaji nehrin üstünde, bir su kütlesinin içinde havada

asılı kaldı. Çırpınıyor, yüzerek kurtulmaya çalışıyordu ama su kütlesi onun çırpınmasını dengeleyecek şekilde hareket ediyordu. Dulin kılıcını çekip ağaca saldırır gibi su sütununa saldırdı ama Nezha parmaklarını bükte ve su, Dulin'in kılıcını elinden aldı.

Pipaji'nin ağzı çaresizlikle büküldü. Rin dudaklarını okuyabiliyordu.

Yardım et.

Rin bir saniye daha durmadan eline ateş çağırıp atıldı.

Nezha bileğini oynattı. Rin'in önünde bir dalga yükselip düştü, onu sırtının üstüne devirdi. Nezha iç çekip başını salladı.

"Bu kadar mı?"

Rin ayağa kalkarken yüreğini korku sardı. Çok kolaydı. Bu, onun için çok kolaydı.

"Sıra sende." Nezha yumruğunu üstüne atılan Dulin'e çevirdi.

Dulin'in hiç şansı yoktu. Rin, Nezha'nın ne yaptığını görmedi. Hâlâ ayağa kalkmaya çalışıp gözlerindeki suyu siliyordu. Sonunda doğrulduğunda Dulin ortalıkta yoktu.

"Okyanusla ilgili bilmen gereken şu." Nezha yeniden Pipaji'ye döndü. "Yeterince derine yüzersen basınç seni öldürebilir."

Yumruğunu hafifçe sıktı. Pipaji'nin gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Nezha bir fırlatma hareketi yaptı. Su sütunu Pipaji'yi bir oyuncak bebekmiş gibi kenara fırlattı. Pipaji gölgelere yüzüstü düştü, hareket etmiyordu. Su yüzeyinde duruyordu ama kıpırdamadı.

Rin yana yuvarlanıp Nezha'nın suratına bir ateş öbeği fırlattı. Nezha elini salladı. Su fişkırlıp alevleri dağıttı. Bu, Rin'e değerli birkaç saniye kazandırdı, o sırada ayağa kalkıp eğildi ve atladı.

Onu yere indirmesi gerekiyordu. Uzak menzilli saldırılar işe yaramazdı, kalkanları çok güçlüydü. Bir an için, ona yandan saldırırken tanrıların önemi kalmamıştı – yalnızca ikisi vardı, ölümlü ve insanlardı, nehirde yuvarlanıp tepiniyorlardı. Nezha dizini Rin'in uyluğuna geçirdi. Rin onun suratını tutup gözlerini oymaya çalıştı. Nezha boğazını yakalayıp sıkmaya başladı.

Su üstlerine kapanıp onları dibe itti ve yüzeye çıkmalarına izin vermedi. Rin tekmeleyip onu boğmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Nezha'nın boğazındaki parmakları sıkılaştı, başparmakları soluk borusuna bastırdı.

Yardım et. Rin düşüncelerini delicesine Anka'ya yolladı. Yardım et.

Tanrının cevabını sessiz, uzaktan gelen bir yankı gibi duydu. Ejderha çok güçlü. Yapamayız—

Rin bağlantılarına tutundu. Çekti. Umurumda değil.

Damarlarında sıcaklığı hissetti. Ağzını Nezha'nınkine dayadı. Suyun altında alevler yayıldı ve nehir etraflarında patladı. Nezha'nın tutuşu gevşedi. Rin, teninin su topladığını, suratında pembe izler oluştuğunu gördü.

Rin nefes nefese yüzeye çıktı. Dünya siyah bir sise boğulmuş gibiydi. Birkaç hırıltılı, derin nefes aldı. Görüşü açıldı ve göz ucuyla Nezha'nın kalktığını gördü.

Egildi, etrafında alevler uçuşuyordu, ikinci tura hazırды.

Ama Nezha ona bakmıyordu. Zorlanarak doğruldu, zırhının altında kıyafetleri yırtılıp yanmıştı, yüzü hızla yok olan yanıklardan kıpkırmızıydı. Gözleri korkuyla kocaman açılmış ve Rin'in arkasındaki bir şeye kilitlenmişti.

Rin arkasına döndü.

Mağaranın derinliklerinde bir şey hareket etti.

Nezha korkuyla inledi. "Rin, ne yaptın?"

Rin'in buna cevabı yoktu. Korkuyla olduğu yere çakılıp kalmış, Arlong'un Ejderhası yuvasından çıkarken hayranlık dolu bir dehşetle izlemek dışında bir şey yapamıyordu.

Ejderha yavaş, ağır ağır hareket ediyordu. Rin şeklini algılamakta zorlandı, o kadar büyüktü ki dış hatlarını seçemedi, sadece boyutunu algıladı. Başını uzattığında gölgesi hepsini –Rin, Nezha ve askerleri– kapsadı.

Nikara efsanelerindeki ejderhalar zarif yaratıklardı, yağmur ve nehrin bilge, tecrübeli lordlarıydı. Ama Ejderha, Arlong sarayında asılı resimlerdeki ince, mavi sürüngenlere hiç benzemiyordu. Yılana az çok benziyordu, kalındı ve dalgalanıyordu, koyu renkli, koca vücudunun ucunda çıkıntılı bir kafası vardı. Canlanan okyanusun yumuşak karnı gibiydi.

Ejderha güzel şeyleri toplar. Bu, deniz dokunduğu her şeyi yuttuğu için miydi? Çok büyük ve karanlık olduğundan ona şekil verebilecek herhangi bir şey aradığı için miydi?

Ejderha koca kafasını eğip kükredi – duyulan değil hissedilen bir sestü, dünyayı yıkabilecek bir titreşimdi.

“Oldugunuz yerde kalın,” dedi Rin askerlerine sesini sakın tutmaya çalışarak. Korkmuyordu. *Korkmuyordu* – korktuğunu itiraf ederse yıkılırdı. “Sakin olun, gözlerini hedef alın.”

Ejderha yükseldi. Askerleri pes etmedi. Son ana dek silahlarını işe yaramazca tutmaya devam ettiler.

Her şey birkaç saniyede olup bitti. Anlık bir hareket, bir saniye süren çığlıklar ve hızlı bir geri çekilme. Rin, yarattığın ağzının oynadığını görmedi. Tek gördüğü atılan silahlar, yüzeyde dağılan kırmızı izler ve dalgalarla sürüklenen zırh parçalarıydı.

Ejderha geri çekilip başını merakla yana eğerek kalan avını inceledi.

Nezha kollarını kaldırdı. Nehir onunla Ejderha arasında bir bariyer oluşturdu, neredeyse altı metre yüksekliğinde, göğe uzanan mavi bir duvar. Ejderha bir kamçı darbesi gibi hareket etti. Kocaman ve koyu renkli bir şey suya çarptı. Bariyer dağılıp incecik bir kâğıt gibi yırtıldı.

Bırak beni, dedi Anka. Zihnindeki sesi Rin’in daha önce duymadığı kadar yüksekti, bir an kendi düşüncelerini bile bastırdı. *Kontrolü bana bırak.*

Rin tereddüt etti. Zihninde yarım yamalak bir itiraz belirdi. *Kitay—*

Oğlan engel olamaz, dedi Anka. *Sen istersen.*

Rin’in bakışları Ejderha’ya yöneldi. Başka ne şansı vardı ki?

İstiyorum.

Anka kontrolü ele aldı. Gözlerinden, burnundan ve ağzından alevler döküldü. Dünya kırmızıya boğuldu, başka hiçbir şey algılayamıyordu. Nezha’nın güvende olup olmadığını, sırf yakınlıktan canlı canlı yanıp yanmadığını bilmiyordu. Yanıyor olsa da Rin duramazdı. Artık seçim şansı yoktu, kontrolü yoktu; ateşi çağırıyor, yalnızca iletiyordu – ateşin somut dünyaya döküldüğü dirençsiz, yıkık dökük bir kapıydı.

Özgür kalan Anka uludu.

Rin hem somut dünyayı hem de ruhlar âlemini görmekten sersemledi. Nabız gibi atan ilahi enerjiler gördü, ateş kırmızısına karşı gök mavisi. Nehir kaynayıp buharlaştı. Pişmiş balıklar

yüzeye çıktı. Rin'in zihninde bir şey çakınca nehir ve mağaralar gözden kayboldu.

Artık tek görebildiği koca, karanlık bir düzlem ve içinde savaşıyan iki güçtü.

Kitay'ı hissedemiyordu. O an o kadar uzaklardı ki çapalı gibi değillerdi.

Yeniden *merhaba, minik kuş*. Ejderha'nın sesi derin, boğucu, gümbürdeyen bir inlemeydi. Boğulmak gibi hissettiriyordu. *Inatçı*sin.

Anka atıldı. Ejderha geri çekildi.

Rin çarpışan tanrıları algılamakta zorlandı. Düellolarını takip edemiyordu, savaş onun zihninin anlayamayacağı kadar karışık âlemlerdeydi. Yalnızca parça parça görebiliyordu; su ve ateşin güçleri birbirine geçerken oluşan hayal edilemez ve anlaşılamaz ses ve renk patlamaları, dünyayı yok edebilecek ve birbirini dengeleyen iki güç.

Nasıl kazanabilirsin? diye düşündü panikle. Tanrılar kişilikler değildi, yaratılışın temel güçleriydi ve varlığın özünden oluşuyorlardı. Diğerini fethetmek ne anlama geliyordu?

Gürültüde Rin, Nezha'nın bağrışını duyduğunu sandı.

Sonra içindeki sıcaklık yükseldi, o kadar sıcak yanıyordu ki Rin buharlaşacağından korktu. Avantaj şimdi Anka'da gibiydi – ruhlar âlemine şimdi kırmızı patlamalar hâkimdi ve Rin, Ejderha'nın karanlık silüetini çevreleyen alevleri görür gibiydi.

Başarmışlar mıydı? *Kazanmışlar* mıydı? Bu katliamdan hiçbir şey, ister tanrı ister insan olsun, sağ çıkamazdı. Ama her şey bittiğinde – alevleri sönüp somut dünya yeniden görüşüne girdiğinde, bedeni yeniden onun olduğunda sık suda nefes almaya çalışarak sendeledi ve hâlâ yaratığın gölgesinde durduğunu fark etti.

Ateşi Ejderha'ya hiçbir şey yapmamıştı.

Anka sessizdi. Rin, tanrının zihninde geri çekildiğini hissetti, ölmekte olan bir yıldız gibi gittikçe soğuyup uzaklaştı ve yok oldu.

Yalnız kalmıştı. Çaresiz.

Ejderha başını yana eğdi. *Şimdi ne olacak*, der gibiydi.

Rin ayağa kalkmaya çalışıp başaramadı. Bacakları suda kütük gibiydi, dediklerini yapmıyordu. Hissiz parmaklarıyla kılıcını

tutmaya çalıştı. Ama çok küçük ve kırılgandı. Nasıl bir metal parçası o yaratığa zarar verebilirdi ki?

Ejderha doğrulup tam boyuna ulaştı ve gölgesi tüm nehri kapladı. İleri atıldığında Rin yalnızca gözlerini kapatabildi.

Darbeyi sonra hissetti, dünyayı sarsan çarpışma kulaklarını çınlattı. Ama ölmemişti. Yaralanmamıştı bile. Şaşkınlıkla gözlerini açıp yukarı baktı. Üstünde sudan bir kalkan vardı. Yanında Nezha ellerini göğe uzatmıştı.

Ağzı oynuyordu. Bağrıışlarının çınlayan kulaklarında duyulur hâle gelmesi birkaç saniye sürdü.

“... seni sikik *aptal* – ne yaptığını—”

“Onu öldürebileceğimi sandım,” dedi Rin sersem sersem mırıldanarak. “Düşündüm ki... gerçekten—”

“Ne yaptığını biliyor musun?”

Nezha şehri işaret etti. Rin onun bakışlarını takip etti. O zaman ikisinin de hâlâ hayatta olmasının sebebinin, Ejderha'nın daha büyük bir ödülün peşine takılması olduğunu anladı.

Devasa dalgalar nehirden doğaüstü bir şekilde yavaşça yükselip kanalda ilerliyordu. Gri bulutlar saniyeler içinde koyulaşıp bir fırtınaya dönüşmüştü. Bu mesafeden Arlong çok dayanıksız görünüyordu. Yükselen dalgaların gölgesinde kumdan kale gibi çok kırılgan, çok geçiciydi. “Kalkmama yardım et,” diye fısıldadı Rin. “Neredeyse başarıyordum, tekrar deneyebilirim—”

“Olmaz. Fazla zayıfsın.” Nezha'nın sesinde duygu veya nefret yoktu. Bu bir hakaret değil, basit bir gerçektir. Yüzeyden şehre doğru ilerleyen koyu renkli silueti izlerken yaralı yüzünde kararlılık belirdi. Su bariyerini indirdi –artık gerekli değildi– ve Ejderha'ya doğru ilerlemeye başladı.

Rin içgüdüsel olarak onun eline uzandı ve sonra kendi hareketlerine şaşırarak elini geri çekti. “Ne yapıyor—”

“Eğil,” dedi Nezha. “Ve fırsat bulunca kaç.”

Rin onaylamak dışında bir şey yapamayacak kadar sersem-di. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyordu; birden birbirlerini öldürmeye çalışmaktan vazgeçmişlerdi ve nasıl olduysa aynı tarafta dövüşüyorlardı. Nezha'nın onu niye kurtardığını anlayamıyordu. Onun kollarını açmış, savunmasız bir şekilde kendini canavara sunuşunu izlerken yüreğinin neden burkulduğunu da anlayamıyordu.

O duruşu hatırlıyordu. Bunu uzun süre önce Altan, Suni'ye korkusuz ve silahsız bir şekilde yaklaşıırken, eski bir dostuyla muhabbet eder gibi sakince konuşurken gördüğünü hatırlıyordu. Suni'nin zihnindeki tuhaf ve tahmin edilemez tanrı boynunu kırmaya cesaret edemezmiş gibi.

Nezha, Ejderha'yla savaşmaya çalışmıyordu. Onu uysallaştırmaya çalışıyordu.

"Mingzha." Kelimeyi tekrar tekrar bağırdı, Ejderha'nın dikkatini çekmek için kollarını salladı.

Rin'in bunun ne anlama geldiğini hatırlaması bir an sürdü – Yin Mingzha, Nezha'nın küçük kardeşi, Yin Hanesi'nin dördüncü vârisi ve Vaisra'nın oğullarından ilk ölen.

Ejderha durup sudan çıktı ve başını Nezha'ya doğru çevirdi.

"Hatırlıyor musun?" diye bağırdı Nezha. "Mingzha'yı yedin. Çok açtın, onu mağaran için saklamadın. Ama beni istiyordun. Hep beni istiyordun, değil mi?"

Ejderha Rin'i şaşırtarak başını eğip Nezha ile göz göze geldi. Nezha burnunu okşayacak gibi uzandı. Ejderha kıpırdamadı. Rin dehşete düşerek eliyle ağzını kapattı.

Nezha çok *ufak* görünüyordu.

"Gelirim," dedi. "O mağaraya gideriz. Artık yalnız olmak zorunda değilsin. Ama durman lazım. Bu şehri rahat bırak."

Ejderha kıpırdamadı. Sonra yavaşça sular geri çekilmeye başladı.

Ejderha Nezha'ya tuhaf, şefkatli görünen bir hamle yaptı. Nezha elini Ejderha'ya yaslarken Rin onları ağzı açık izleri.

Gelirim.

Tek bir hareketle binlerce ölümü engellemişti. Rin'in uyandırdığı tanrıyı sakinleştirmiş, Rin'in suçu olacak bir katliamı engellemiş ve ona bu zaferi vermişti.

"Nezha," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

Rin, hafif ve tanıdık sesi çok geç duydu.

Hava aracı kayalığın kıyısında belirip doğrudan mağaraya doğru daldı. Rin'i dağlarda takip eden bomba balonlarından çok daha küçüktü, kokpiti tek kişilik gibiydi. Altı iyice tuhaftı – sepetinin altında, topunun olması gereken yerde uzun, parlayan bir tel vardı, ona uzanan bir pençe gibi ucu birkaç parçaya ayrılmıştı.

Rin, Nezha'ya baktı. Nezha'nın gözleri kocaman olmuştu, kıpırdamadan duruyordu.

Ama Hesperyalılar onun müttefikiydi. Neden korkuyordu?

Eline ateş çağırdı ve saldırıp saldırmaması gerektiğini düşündü. Önceden olsa tereddüt etmezdi. Ama balon Ejderha ile savaşmaya geldiyse...

Yelkenli balon aniden ona doğru döndü. *İşte cevabım.* Rin elini kokpite doğrulttu. Ateş çağıramadan güzel ve tuhaf, ince bir çizgi mavi gökten ona uzandı. Bir an sonra kör edici bir beyaz ışık gördü. Sonra hiçlik.

Yaralanmamıştı. Canı yanmıyordu. Hâlâ ayaktaydı; duyabiliyor, hareket edebiliyor ve vücudunu hissedebiliyordu. Görüşü bir an gitmesine rağmen birkaç kez göz kırpınca geri geldi. Ama bir şeyler değişmişti. Dünyanın canlılığı ve pırlıltısı yok olmuş gibiydi – renkleri solmuştu, mavi ve yeşiller griye dönmüştü ve sesler zımpara gıcirtısı gibiydi.

Anka sessizleşmişti.

Hayır – Anka yok olmuştu.

Rin zihnini zorladı, boşluğa ulaşıp tanrıyı Kitay'ın zihninden kendininkine çekmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Boşluk yoktu. Kapı yoktu. Panteon'a yalnızca ulaşamıyor değildi, Panteon yoktu.

Rin çılgılık attı.

Yeniden Chuluu Korikh'teydi. Havada boğuluyordu, mühürlenmişti ve nefes alamıyordu, bu sefer taşa değil kendi ağır ve ölümlü bedenine hapsolmuştu, zihninin duvarlarını yumrukluyordu ve bu o kadar dayanılmaz bir işkenceydi ki hâlâ bedeninde gezinip dişlerini birbirine çarptıran ve saçını tütsüleyen yıldırım neredeyse hissetmiyordu.

Sen Kaos'un elçisinden başka bir şey değilsin. Rahibe Petra'nın sesi zihninde yankılandı – bugüne dek kulağa mantıklı gelen özgüvenli, soğuk, duygusuz sesi. *Şaman değilsiniz, sefil ve yoldan çıkmışsınız. Ve sizi kontrol altına almanın yolunu bulacağım.*

Bulmuştu.

Çocuğum. Rin, Anka'nın sesini duydu. İmkânsızdı. Ama ateş döndü, vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve onu kucaklayıp korudu.

Yıldırım bu kez Nezha'nın üstüne indi.

Nezha'nın sırtı ona dönüktü, kolları çarpmıha gerilmiş gibi açılmıştı ve çıtırdayan parlaklık vücudunda gezinirken seğirip kasılıyordu. Etine gömülmeden önce elektriğin gücünü artırıyor gibi görünen altın bilekliklerinden kıvılcımlar çıktı.

Yıldırımlar kalınlaşıp arttı ve yoğunlaştı. Nezha'nın boğazından sert, bitkin hıçkırıklar yükseldi. Ejderha da acısını hissetmiş gibiydi. Tuhaf bir biçimde dans ediyor, başı ve bedeni kıvranıyor, bu kadar korkunç olmasa komik gelebilecek bir şekilde havada ileri geri hareket ediyordu.

Rin'in ağzına safra doldu.

Odaklan, çocuğum, dedi Anka. Şimdi saldır.

Rin'in bakışları balonla Ejderha arasında gidip geldi.

Saldırmak için tek bir şansı olduğunu biliyordu ama hangi hedefe? Nezha onu balondan kurtarmıştı, balon da onu Ejderha'dan koruyordu. Artık düşmanı kimdi?

Sol elini kaldırdı. Yelkenli balon amacını sezer gibi birkaç metre geri çekildi. Avucunu açıp uçan taşıtın balon kısmına alevler gönderdi, menzilinın yeteceğini umarak onu hızlı bir şekilde yükselmeye zorladı.

Gökte bir yırtılma sesi yankılandı. Taşıtın balonu bir an tuncu parladı, patladı ve yok oldu. Sepet kayalıklara doğru ilerledi, yıldırım yok oldu.

Nezha yere yığıldı.

Rin'in ilk içgüdüğü ona doğru koşmaktı. İki adım atıp şaşkınlıkla kendini tuttu. Neden ona yardım edecekti? Rin'i kurtardığı için mi? Ama bu kendi hatasıydı, Rin'in değil – belki de umursamamalıydı, ölümüne terk etmeliydi...

Öyle mi?

Dizlerinin etrafındaki su buz kesti. Rin bitkin bir yığıya kapıldı.

Ama Ejderha saldırmadı. İnanılmaz bir şekilde korkuyla boyun eğmişti. Başını mağaraya çevirip karanlığa geri döndü. Artık hava o kadar ağır değildi. Gri bulutlar yok olmuştu ve parıldayan dalgalara yine güneş ışığı vuruyordu. Yerçekimi yeniden nehrin kontrolünü kazandı ve havada asılı sular sert bir şekilde yere çarptı.

*

Kıyıya ulaşmam gerek.

Rin harekete geçebilene dek bu düşünce zihninde dönüp durdu. Sarhoş gibi salınıp tökezleyerek nehrin kıyısına ulaştı. Zihni sorularla doluyken biri bedenini beceriksizce kontrol ediyor gibi kendinden uzak hissediyordu.

Ne olmuştu? Nezha ne yapmıştı? Bu teslimiyet miydi?

Kazanmış mıydı?

Ama zafer hayalleri buna hiç benzemiyordu.

Zayıf, acınası bir inleme duydu. Döndü. Pipaji kumda ondan biraz uzakta kıvrılmış yatıyordu. Yüzü zar zor suyun üstünde duruyordu, Rin onun nasıl boğulmadığını bilmiyordu. Ama dar omuzları inip kalkıyor, parmakları çamurda minik, çaresiz desenler çiziyordu.

Rin hemen yanına gitti.

“Ah, tanrılarım.” Pipaji’yi kollarına alıp sıksa sırtına yumruğuyla vurarak ciğerlerindeki suyu boşaltmaya çalıştı. “Pipaji? Beni duyabiliyor musun?”

Pipaji’nin ağzından su sızdı – önce hafif hafifti, sonra omuzları yükseldi ve iğrenç kokan bir su ve safra karışımı ağzından fışkırdı. Pipaji öğürüp Rin’in göğsüne yaslandı, nefesleri dar ve çaresizdi.

“Dayan.” Rin, Pipaji’nin sağ kolunu omzuna doladı ve onu ayağa kaldırdı. Duruşları tuhaftı ama Pipaji o kadar sıksa ve hafifti ki şaşırtıcı bir şekilde ikisini de kolayca, birer adım birer adım sürükleyebildiğini fark etti. “Dayan, iyileşeceksin, seni Lianhua’ya götüreceğiz.”

Kıyıda on adım atmışlardı ki Rin şiddetli bir öksürük duydu. Başını çevirdi. Nezha sıg suda dizlerinin üstüne çökmüştü, omuzları inip kalkıyordu.

Rin durdu.

Nezha yalnızca birkaç metre ötedeydi. O kadar yakındaydı ki Rin yüzünün tüm detaylarını görebiliyordu – tebeşir beyazı yüzünü, kızarmış gözlerini ve porselen gibi tenindeki soluk yara izlerini. Rin en son birbirlerini öldürmeye çalışmadan ne zaman bu kadar yakın durduklarını hatırlayamadı.

Bir an için yalnızca birbirlerine baktılar, bir yabancıya bakar gibi birbirlerini incelediler.

Rin'in bakışları Nezha'nın bileğindeki altın bilekliklere kaydı. Ne olduklarını fark edince midesi kasıldı. Takı değildi. İletkenlerdi. Yıldırımını şans eseri çekmemişlerdi. Onun için *tasarlanmış*landı.

Derken, Arlong'dan ayrıldıktan sonra geçen sene boyunca Nezha'nın neler yaşamış olabileceği Rin'in kafasına dank etti. Rin kaçınca Petra'nın deney yapacak bir şamana ihtiyacı vardı.

Cike da ölünce Cumhuriyet'te tek bir şaman kalmıştı.

El ve ayak bileklerinde derisi kararmıştı, morluklar ve haşın bir kırmızıyla kaplanmıştı. Bu görüntü Rin'in göğsünü sıkıştırdı. Nezha'nın bedeninin onu ânında öldürecek yaraları iyileştirdiğini görmüştü. Yanarak kararmış teninin iyileştiğini görmüştü. Ejderha'nın gücünün her şeyi iyileştirebileceğini sanıyordu. Ama bunu iyileştiremiyordu.

Rin bir zamanlar tüm yaratılışın Panteon'dan ibaret olduğundan emindi. Daha üstün bir güç olmadığından, Hesperyalıların dininin, Ulu Mimar'ının bir hikâyeden ibaret olduğuna.

Artık çok emin değildi.

Nezha yavaşça, sefil hâlde ayağa kalkıp ağzını elinin tersiyle sildi. Eline kan bulaştı. "Yaşıyor mu?"

Rin öyle şaşkındı ki kelimeleri kavrayamadı. Nezha başıyla Pipaji'yi gösterip sorusunu tekrarladi. "Yaşıyor mu?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Rin şaşırarak. "O... deneyeceğim."

"Şey yapmak istememiştim..." Nezha yeniden öksürdü. Çene-si kıpkırmızı pırıldadı. "Onun suçu değildi."

Rin cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Sorun söyleyecek bir şeyi olmaması değildi. Söyleyecek çok şeyi olmasıydı ve nereden başlayacağını bilmiyordu çünkü aklına gelen her şey çok yetersiz görünüyordu.

"Beni öldürmeliydin," dedi sonunda.

Nezha ona uzun uzun baktı. Rin, yüz ifadesini okuyamıyordu, gördüğünü sandığı şey kafasını karıştırdı. "Ama ölmeni hiç istemedim."

"O zaman neden?"

Bu kelimeler yeterli değildi. Söylemeyi düşündüğü hiçbir şey yeterli değildi. Aralarındaki mesafe çok fazlaydı ve aklına gelen binlerce soru arayı kapatamayacak kadar sığ ve anlamsızdı.

“Görev,” dedi Nezha. “Anlamazsın.”

Rin’in buna diyecek bir şeyi yoktu.

Nezha sessizce onu izledi, kılıcı yanında boş boş sallanıyordu. O da yüksek sesle söyleyemeyeceği kelimelerle boğuşur gibi yüzü kasıldı.

Onu öldürmek çok kolay olurdu. Ayakta zor duruyordu. Tanrısı kaçmıştı, Rin’in daha önce varlığından bile haberdar olmadığı büyük bir güçten korkmuştu. Onu oracıkta kesip biçse yaraları muhtemelen iyileşmezdi.

Ama alevleri çağıramadı. Onun için öfke gerekiyordu ve o an en ufak öfkesini bile hatırlayamıyordu. Küfredemiyor, bağırıyormuş, onunla böyle yüzleştğinde yapacağını sandığı şeylerin hiçbirini yapamıyordu.

Kaç fırsatı, diye sordu Altan, fırlatıp atacaksın?

En az bir tane daha, diye düşündü Rin ve alaycı kahkahasını duymazdan geldi.

Nezha’dan nasıl nefret edeceğini hatırlayabilse onu öldürürdü. Ama onun yerine sırtını dönüp kendi geri çekilirken onun da geri çekilmesine izin verdi.

BÖLÜM 30

Pipaji ölüyordu.

Rin'in onu şehirdeki ana birliğe doğru götürüp Lianhua'yı çağırarak askerleri bulmaya çalışarak geçirdiği yarım saatte hızla kötüleşti. Rin onu sahilde kuru bir brandaya yatırdığında nabızı o kadar hafifti ki neredeyse öldüğünü düşündü, ta ki Pipaji'nin gözkapaklarını açıp gözbebeklerinin kahverengi ile siyah arasında gidip geldiğini görene dek.

Ona afyon vermeyi denedi. Arka cebinde hep bir paket taşırdı, savaşa şamanlar göndermeye başladığından beri iki katı taşır olmuştı. İşe yaramadı. Pipaji itiraz etmeden dumanı çekti ama inlemesi durmadı ve tenindeki mor damarlar daha da kalınlaştı.

Tanrı kontrolü devralıyordu.

Ulu Tosbağa. Rin paniklememeye çalışarak Pipaji'nin suratına baktı. Zihinlerini tanrılarına kaptıran şamanlar öldürülemezdi. Bedenlerinin içinde hapsolup ilahi oluyorlar ve dünya durana dek yaşamak zorunda kalıyorlardı.

Rin, Pipaji'yi buna mahkûm edemezdi.

Ama bu hâlâ gözleri kahverengiye dönerken, hâlâ ölümlüyen onu öldürmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Rin titreyen elini Pipaji'nin boğazına uzattı.

"Afyonum var," diye bağırdı Lianhua sahile doğru koşarken. Nefes nefese Pipaji'nin tepesinde durdu. "İster—"

"Denedim," dedi Rin. "İşe yaramadı. Kendini kaybetmenin eşiğinde – acı yardımcı olmuyor, içinde bir şeyler zarar gördü, Nezha ona bir şey yaptı ve göremiyorum ama içinin kanadığını düşünüyorum ve senin – dokunma."

Şimdi Pipaji'nin üstüne eğilmiş olan Lianhua ellerini geri çekti.

"Kıyafetlerinin üstünden dokun," dedi Rin. "Ve kuma dikkat et. Dikkatli ol. Kontrol onda değil.

Lianhua başını salladı. En azından korkmuş görünmüyordu,

odaklanmıştı. Derin bir nefes verip gözlerini kapattı ve parmaklarını Pipaji'nin göğsüne uzattı. Pipaji'nin sıırıslıklam üniforması hafifçe parladı.

Pipaji'nin göz kapakları kırıştı. Rin nefesini tuttu.

Belki de bu son değildi. Belki tek sorun acıydı, belki onlara dönerdi.

“Pipaji? Pipaji!”

Rin başını kaldırıp küfretti. Küçük kardeş –Jiuto– çığlık atarak onlara doğru koşuyordu.

Onu kim buraya göndermişti? Rin birini boğabilirdi.

“Geri çekil.” Jiuto yaklaşırken Rin kardeşini durdurmak için kolunu kaldırdı. Jiuto minicikti ama korkmuştu isterikti, Rin'in tutuşundan delicesine kıvranarak kurtuldu ve kardeşinin yanına diz çöktü.

“Yapma!” diye bağırdı Rin.

Ama Jiuto çoktan Lianhua'yı kenara itmişti. Kendini hıçkırıklar atarak kardeşinin üstüne attı. “Pipaji!”

Rin ve Lianhua, Jiuto'yu çekmek için uzanırken Pipaji başını kaldırdı. “Bırakın.”

Gözleri açıldı. Normal, hoş kahverengi tonuna dönmüşlerdi.

Rin tereddüt etti, sol eli Jiuto'nun bluzunun yakasını tutuyordu.

“Sorun yok.” Pipaji kollarını uzatıp kız kardeşinin saçını okşadı. “Jiuto, sakın ol. Ben iyiyim.”

Jiuto'nun hıçkırarak ağlaması ânında korkmuş ufak hıçkırıklara döndü. Pipaji kardeşinin sırtını sıvazlayıp kulağına onu rahatlatacak bir şeyler fısıldadı.

Rin, Lianhua'ya baktı. “Sence...”

Lianhua ellerini uzatmış, donakalmıştı. “Emin değilim. Kaburgasını iyileştirdim ama kalanı... yani, bir şey var...”

Pipaji, Jiuto'nun omzunun üstünden Rin'le göz göze geldi. Yüzü huzursuzca buruşmuştu. “Çok gürültülüler.”

Rin'in kalbi sıkıştı. “Kim çok gürültülü?”

“Çığlık atıyorlar,” diye mırıldandı Pipaji. Gözleri karardı. “Onlar çok... ah.”

“Bize odaklan,” dedi Rin hemen. “Kardeşine—”

“Yapamıyorum.” Pipaji'nin hâlâ Jiuto'nun omuzlarına dolan-

miş elleri seğirmeye başladı. Pençe gibi havayı tırmaladı. “O orada, o...”

“Onu uzak tut,” diye emretti Rin, Lianhua’ya.

Lianhua ânında anladı. Kollarını Jiuto’nun beline doladı ve çekti. Jiuto bağırarak direndi ama Lianhua bırakmadı. Jiuto’yu sahilden uzağa, ormana sürükledi ve Jiuto’nun bağrıışları sonunda uzakta yok oldu.

“Benimle kal,” dedi Rin Pipaji’ye. “Pipaji, sesimi dinle.”

Pipaji cevap vermedi.

Rin ne yapacağını bilmiyordu. Kollarını Pipaji’ye dolayıp onu rahatlatmak istiyordu ama dokunmaktan korkuyordu. Pipaji’nin köprücük kemiklerinde mor tomurcuklar belirip boynuna uzandı, tüm yüzünü parlak, pürüzsüz mora çevirdi. Pipaji’nin sırtı gerildi. Sessizce, görünmez bir güçle mücadele ederek boğuldu.

Rin aniden korkarak geri çekildi.

Pipaji başını Rin’e çevirdi. Hareket, uzuvları görünmeyen kukla ipleriyle çekilir gibi doğallıktan uzaktı.

“Lütfen,” dedi. Gözleri kahverengiye döner gibi oldu. “Ben hâlâ buradayken.”

Rin hüznle ona baktı.

Ölüm veya Chuluu Korikh. Dört basit, yıkıcı kelime. Rin bunları baştan beri biliyordu. Cike’in kaderinde iki olasılık vardı: ölüm veya taş a hapsedilme. Bir komutanın görevi, ilkinin olacağından emin olmaktı. *Komutan eleme yapar.*

“Odaklanman gerek,” dedi hissetmediği bir sakinlikle. Sorumluluğunu üstünden atamazdı, bunu yapmak zorundaydı. Bu noktada bu, merhametti. “Yine de direnmen gerek. Beni zehirleyemezsin.”

“Zehirlemeyeceğim,” diye fısıldadı Pipaji.

“Teşekkürler.” Rin uzanıp sol eliyle Pipaji’nin başını tuttu, güç almak için dizini Pipaji’nin omzuna dayadı ve çevirdi.

Çatırtı beklediğinden yüksekti. Rin, Pipaji’nin boş gözlerine bakmamak için acıya odaklanarak parmaklarını salladı. Daha önce hiç birinin boynunu kırmamıştı. Yöntemini teoride öğrenmişti, Sinegard’da çok kez mankenlerle çalışmıştı. Ama şimdiye dek bir omurgayı koparmanın ne kadar güç istediğini fark etmemişti.

Sonra bitmişti.

Rin şehre yürüyerek girdi. Kimse gelişini anons etmedi, peşinde müzisyenler veya dansçılar yoktu. Onu kimse fark etmedi bile. Şehir, kendi yıkımıyla meşguldü. Yorgunluktan tek algıladığı bir hareket silsilesiydi; yanmış ve kanlı bedenler sedyelerle şehre taşınıyordu; insanlar içlerinden kıyafetler, mücevherler ve gümüş dolu keseler taşıyarak Arlong kapılarından dışarı dökülüyordu; Arlong donanmasının ayakta kalan, Ejder'in batırmadığı gemilere doluşup kaçan bedenler.

Bir şekilde kazandığını anladı.

Arlong yıkılmıştı. Hesperyalılar kaçmıştı. Nezha ve hükümeti kanaldan kaçmıştı. Rin bunları sonraki bir saat boyunca ona her şeyi heyecanla tekrar eden subaylardan öğrendi ama o kadar yorgun ve şaşkındı ki şaka yaptıklarını sanarak ortalıkta boş boş geziyordu.

Buna nasıl zafer denebilirdi ki?

Zaferin nasıl hissettirdiğini biliyordu. Zafer, düşman askerlerini ilahi alevlerle savaş alanından sildiğinde ve askerleri etrafında onların olanı geri alırken çığlıklar attığında olurdu. Zafer hak edilmiş hissettirirdi. Adil.

Ama bu hile yapmak gibiydi – sanki düşmanı tökezlemiş de o yanlışlıkla kazanan ilan edilmiş gibiydi bu da sonucu belirsiz ve güvenilmez kılıyordu, zafer her an herhangi bir nedenle elinden alınabilirdi.

“Anlamıyorum,” deyip duruyordu Kitay’a. “Ne oldu?”

“Bitti,” diyordu Kitay. “Şehir bizim.”

“Ama nasıl?”

Kitay tüm öğleden sonra yaptığı gibi sabırla cevap verdi. “Ejderha şehri yok etti. Sen de Ejderha'yı kovdun.”

“Ama öyle bir şey yapmadım.” Rin sel basmış kanallara baktı. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

Tek yaptığı şey başa çıkamayacağı bir yaratığı dürtmekti. Tek yaptığı Nezha ve Hesperyalı pilot onun anlamadığı bir yıldırım savaşı yaparken korkuyla kışının üstünde oturmaktı. Kontrol edemeyeceği güçlere bulaşmıştı. Neredeyse bütün şehri batırmış, bu vadideki herkesi boğmuştu çünkü Ejderha'yı uyandırıp kazanabileceğini sanıyordu.

“Belki de nasıl olduklarını görmüştür,” diye tahmin etti Kitay, Rin nehirde olanları ona anlatınca. Nezha'nın tek hamlede Rin'i öldürüp Ejderha'yı durdurabilecekken öylece pes etmesi hiç mantıklı değildi. “Hesperyalıların yani. Ve belki de onları durdurabilecek tek güçten vazgeçmek istemiyordur.”

“Gecikmiş bir farkındalık,” diye mırıldandı Rin.

“Belki de kendini korumak için yapmıştır. Belki işler kötüleşiyordur.”

“Belki,” dedi Rin, inanmamıştı. “Sence şimdi ne yapacak?”

“Bilmiyorum. Ama daha acil bir şey var.” Kitay sarayın kapılarını işaret etti. “Ülkenin yarısının hükümdarını kovduk. Şimdi kendini onun yerine geçen kişi olarak tanıtman gerek.”

Hitap etmesi gereken askerler vardı. Yapması gereken konuşmalar. İşgal etmesi gereken bir şehir ve hak iddia etmesi gereken bir ülke vardı.

Rin yorgunluktan titriyordu. Bir hükümdar gibi hissetmiyordu, galip gibi bile hissetmiyordu. Şu an kalabalığın karşısına çıkıp numara yapmaktan daha az istediği bir şey yoktu.

“Yarın,” dedi. “Bugün bana dokunmayın. Yapmam gereken bir şey var.”

Tikany'de ormanın derinliklerinde ufak bir mezarlık vardı, kavak ağaçları ve bambuluklarla o kadar iyi gizlenmişti ki erkekler yanlışlıkla bulamıyordu. Ama Tikany'deki her kadın yerini biliyordu. Anneleri, kayınvalideleri, büyük anneleri veya ablalarıyla gitmişlerdi. Ya da soluk yüzleriyle ve zavallı yükleriyle ağlayarak yolculuğu tek başına yapmışlardı.

Burası bebek mezarlığıydı. Babaları yalnızca oğlan istediği için doğduğu an külde boğulan kız çocukları için. Erken ölüp annelerini yas içinde ve daha genç ve daha doğurgan bir kadınla değiştirilme korkusu içinde bırakan oğlan çocukları için. Düşüklerin ve geç kürtaajların kanlı sonuçları için.

Rin, Arlong'da da böyle bir yer olduğunu varsaydı. Her şehrin çocuklarının utanç verici ölümlerini saklayacak bir yere ihtiyacı vardı.

Venka nerede olduğunu biliyordu. “Tahliye kayalıklarından bir kilometre sonra,” dedi. “Kanalı görünce sola dön. Çimde bir

patika var. Görmesi biraz zaman alıyor ama bulduğunda seni oraya kadar götürecek."

"Benimle gelir misin?" diye sordu Rin.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Venka. "Oraya hayatta bir daha gitmem."

Böylece günbatımında Rin, Pipaji'nin küllerinin olduğu kavanozu birkaç kat kumaşa sarıp bir çantaya koydu ve sırtına bağlı bir kürekle kayalıklara doğru yola çıktı.

Venka haklıydı – neyi aradığını bilince patikayı bulmak çok kolaydı. Mezarları işaretleyen bir şey yoktu ama uzun otlar tuhaf helezonlarla büyüyor, sanki bir zamanlar sevilenlerin toprağın altındaki kemiklerinden uzak durmaya çalışır gibi kıvrılıp dönüyordu.

Rin çayını inceledi. Buraya kaç yılda kaç beden gömülmüştü? Parmaklarını toprağa batırdığında kemiğe rastlamamak için ne kadar uzağa yürümesi gerekiyordu?

Parmakları titriyordu. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve cebinden piposunu çıkardı. Bilincini kaybedecek kadar afyon almadı, yalnızca küreği tutabilmek için elinin titremesini durduracak kadar.

"Kolay değil, değil mi?"

Göz ucuyla Altan'ı gördü, işaretsiz mezarların arasında yürürken onu takip ediyordu. Silueti ancak Rin başka yöne baktığında görünüyordu, durduğunu sandığı yere odaklanırsa yok oluyordu.

"Çocuk gibilerdi," dedi Rin. "Ben... istememiştim..."

"Hiç onlara zarar vermek istemedin." Altan daha önce duymadığı kadar nazikti – Rin'in anısının olmasına izin verdiğinden çok daha nazik. "Ama mecbursun. Onlara cehennemi yaşatmak zorundasın çünkü başka türlü diğerleri hayatta kalamaz."

"Elimde olsa onları kurtarırdım."

Bu sefer alay etmiyordu. Yalnızca üzgün duyuluyordu. "Ben de."

Sonunda Rin toprağın dokunulmamış görüldüğü ve çimlerin düz çıktığı bir yer buldu. Kumaşlara sarılı kavanozu yere koyup küreğini sıkı sıkı tuttu ve Altan gölgede durmuş onu izlerken

kazmaya başladı. Birkaç uzun dakika geçti. Akşam serinliğine rağmen ensesinde ter birikti. Toprak taşlı ve sertti, kürek elinden kaçıp duruyordu. Sonunda ritmini buldu, eliyle küreği yönlendirip ayağıyla toprakta derine itti.

“Sanırım artık seni anlıyorum,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

“Öyle mi?” Altan başını yana eğdi. “Ne anlıyorsun?”

“Beni niye o kadar zorladığını. Bana neden zarar verdiğini. Senin gözünde bir birey değil, bir silahtım ve çalışmama ihtiyacın vardı.”

“Silahlarını da sevebilirsin,” dedi Altan. “Onları şekle sokup sonra kendilerini yok etmelerini hepsinin gerekli olduğunu bilerek izleyebilirsin ama bu onları sevmediğin anlamına gelmez.”

Rin’in o kadar uzun süre ve derin kazmasına gerek yoktu, kimse gelip bu mezarları rahatsız etmeyecekti ama zor ve tekrarlayan hareket omzu gittikçe daha kötü ağrısa da onu rahatlatmıştı. Kefaret gibiydi.

Sonunda delik, dibine batan güneşin ışıklarının ulaşamayacağı kadar derinleştğinde ve kahverengi, taşlı toprak yumuşak ve yapış yapış kile döndüğünde durup dikkatlice Pipaji’nin küllerini mezara indirdi.

Dulin’i de gömebilmeyi dilerdi. Ama kanalı saatlerce aramasına rağmen üniformasının tek bir parçasını bile bulamamıştı.

“Hiç kolaylaşıyor mu?” diye sordu.

“Ne? İnsanları ölüme göndermek mi?” Altan iç çekti. “Keşke. Acısı hiç geçmeyecek. Umursamadığını sanacaklar. Sadece zafer peşinde olan dar görüşlü, acımasız bir canavar olduğunu düşünecekler. Ama umursuyorsun. Şamanlarını kendi ailen gibi seviyorsun ve her birinin ölüşünü izlemek kalbine saplanan bir bıçak gibi. Ama yapmak zorundasın. Başka kimsenin yapamayacağı seçimleri yapmak zorundasın. Ölüm veya Chuluu Korikh. Komutanın elemesi.”

“Ben olmak istemezdim,” dedi Rin. “Yeterince güçlü değilim.”

“Hayır.”

“Sen olmalıydın.”

“Ben olmalıydım,” diye katıldı. “Ama hayatta kalan sen oldun. Bu işin sonunu getir, ufaklık. Ölülere en azından bunu borçlusun.”

Kitay onu kayalıkların dibinde bekliyordu, bir elinde tutsüler, diğerinde bir şişe sorgum şarabı vardı.

“Bunlar ne?” diye sordu Rin.

“Qingmingjie,” dedi Kitay. “Nöbet tutmamız gerek.”

Qingmingjie. Mezar Süpürme Festivali. Aç hayaletlerin ve huzursuz ölülerin canlılar dünyasında dolanıp haklarını talep ettikleri gece. Tikany’de kutlayanlar görmüştü ama ritüellere kendi hiç katılmamıştı. Yasını tutacak kimsesi yoktu.

“O iki hafta sonra,” dedi Rin.

“Olay o. Nöbet tutmamız lazım.”

“Mecbur muyuz?”

“Sana bu savaşı kazanmak için binlerce kişi öldü. Yalnızca şamanların değil. Onları onurlandıracaksın. Nöbet tutacaksın.”

O kadar yorgundu ki neredeyse yürüyüp gidecekti.

Ritüelin ne önemi vardı? Ölümler ona zarar veremezdi. Onlarla işini bitirmek istiyordu, bugün yeterince kefareti ödemişti.

Ama Kitay’ın yüzündeki ifadeyi görünce onun için yapması gerektiğini fark etti. Sessizce onu vadiye takip etti.

Cesetlerle dolu alan gece o kadar sessizdi ki burada savaş olduğunu tahmin edemezdi. Birkaç saat önce bağrışlar, patlamalar, çarpışan çelik ve dumanla doluydu. Şimdi ise gösteri bitmişti, kuklaların ipleri kesilmişti ve sessizce dinleniyorlardı.

“Tuhaf,” diye mırıldandı Rin. “Burada değildim bile.”

Bu savaşı komuta etmemişti. Nasıl ilerlediğine tanık olmamıştı bile, kimin ilk saldırdığını, Ejderha Murui’yi taşırmış olmasa ne olacağını bilmiyordu. Bambaşka bir savaşla ilgileniyordu, tanrılar âlemi ve yıldırımla o kadar meşguldü ki sonucu gözlerinin önüne serilene dek geleneksel savaş olduğunu bile unutmuştu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Rin.

“Emin değilim.” Kitay tutsülerini bunun ne kadar anlamsız olduğunu şimdi fark etmiş gibi yarım gönülle kaldırdı. Vadideki cesetleri sayamazlardı bile. Bu fedakârlığın bedelini dünyadaki tüm tutsüler ödeyemezdi.

“Tikany’de kâğıt yakardık,” dedi Rin. “Kâğıt para. Kâğıt evler. Bazen, eğer evlenmeden ölen genç adamlarsa kâğıt eşler.” Devam etmedi. Bir amacı yoktu. Sessizlikten korktuğu için gevezelik ediyordu.

"Önemli olanın kâğıt olduğunu sanmıyorum," dedi Kitay. "Bence yapmamız gereken..."

Cümlesi yarıda kaldı. Gözleri kocaman oldu, Rin'in arkasındaki bir şeye odaklandı. Rin de yanmış çim ve kemikteki ayak seslerinin çitirtisini çok geç duydu.

Arkasını döndüğünde karanlıkta tek bir siluet gördü.

Nezha yalnız gelmişti. Silahsızdı.

Ay ışığında hep çok farklı görünüyordu. Teni daha soluk, yüz hatları daha yumuşaktı, babasının sert yüzünden çok annesinin hoş kırılğanlığına daha yakındı. Daha genç görünüyordu. Okulda tanıdığı çocuğa daha çok benziyordu.

Rin bir an ölmek için mi geri geldiğini merak etti.

Kitay sessizliği bozdu. "Şarap getirdik."

Nezha elini uzattı. Kitay yaklaşırken ona şişeyi uzattı. Nezha zehirli mi diye kontrol etmekle uğraşmadı, bir yudum alıp yutkundu.

Bu hareket ânın büyüsünü doğruladı – gerçeklik üçünün de dilediği gibi donup kalmıştı. Havada yazılmamış kurallar asılıydı, kan dökülmeyen her an uygulanıyordu. Kimse silah kaldırmıyordu. Kimse savaşmıyor veya kaçmıyordu. Sadece bu akşam, bu an geçmişlerinin ve geleceğinin önemli olmadığı bir belirsiz alana girmiş, eskisi gibi çocuk olmuşlardı.

Nezha bir öbek tütsü uzattı. "Ateşin var mı?"

Bir şekilde kendilerini kokulu, yoğun dumanın içinde sessiz bir üçgen hâlinde oturmuş hâlde buldular. Şarap şişesi ortalarında boş duruyordu. Nezha neredeyse tamamını içmişti, kalanını da Kitay içmişti. Kitay elini ilk uzatan olmuştu, sonra üçü el ele tutuşmuştu, Nezha ve Rin, Kitay'ın iki yanında oturuyordu. Bu sahne o kadar yanlıış görünüyor ve hissettiriyordu ki Rin ellerini hiç bırakmak istemedi.

Daji, Jiang ve Riga da bir zamanlar böyle mi hissetmişti? İmparatorluklarının doruğunda nasıldı? Birbirlerini bu kadar şiddetle ve çaresizce sevmişler miydi?

Sevmiş olmalıydı. Sonra birbirlerinden kendi ölümlerine alet olacak kadar çok nefret etseler de bir zamanlar birbirini sevmiş olmalıydı.

Rin, yüzünü alçalan kızıl aya çevirdi. Ölülerin Qingmingjie'de

canlılarla konuştuğu söylenirdi. Aydan bir kapı gibi geçip tutsuların kokusu ve fişeklerin sesini takip ettikleri. Ama savaş alanına baktığında tek gördüğü cesetlerdi.

Ölülerine ulaşırsa ne diyeceğini düşündü.

Pipaji ve Dulin'e iyi iş çıkardıklarını söylerdi.

Suni, Baji ve Ramsa'dan özür dilerdi.

Altan'a haklı olduğunu söylerdi.

Jiang'a teşekkür ederdi.

Ve hepsine fedakârlıklarını değerli kılacağının sözünü verirdi. Çünkü ölümler onun için bundan ibaretti – gerekli kurbanlar, pozisyonunu ilerletmek için kaybedilen satranç taşları ve şansı olsa tekrar yapacağı takaslar.

Orada ne kadar uzun süre oturduklarını bilmiyordu. Birkaç dakika olabilirdi. Saatler olabilirdi. Zamanın dışında bir an gibiydi, tarihin insafsız ilerleyişinden bir sığınaktı.

“Keşke her şey farklı olsaydı,” dedi Nezha.

Rin de Kitay da gerildi. Kuralları bozuyordu. Kuralları bozarsa bu kırılgan fantaziye, bu nostaljik zevki yaşayamazlardı.

“Farklı olabilirlerdi.” Kitay'ın sesi sertti. “Ama sen gidip götlük ettin.”

“Cumhuriyet'in öldü,” dedi Rin. “Ve seni yarın görürsek sen de öleceksin.”

Ondan sonra kimse bir şey söylemedi.

Bu akşam ateşkes veya barış olmayacaktı. Bu gece gelecekte bağımsız, ödünç alınmış bir lütuftu. Sefil ve çaresiz sessizlikte oturup kanlı ay gökte ilerlerken dilekleri ve pişmanlıklarını düşündüler. Güneş doğduğunda Rin ve Kitay kalkıp ağrıyan kemiklerini esnetti ve şehre doğru yürüdü. Nezha da diğer tarafa ilerledi. Nereye gideceğini umursayıp izlemediler.

Arlong'a geri yürüdüler. Gözleri yıkıntıları şafağın ışığıyla parlayan yarı yarıya suya boğulmuş şehirdeydi.

Savaşlarını kazanmışlardı. Şimdi yönetecekleri bir ülke vardı.

BÖLÜM 31

Arlong Nezha'nın geri çekilişiyile düşmüştü. O sabah Güney Ordusu, Hesperyalılar ve Cumhuriyet son tahliyelerini bitirirken şehrin sokaklarında dolandı. Kafası karışık ve eşit olmayan bir şehir buldular – mahallelerin yarısı hâlâ gidecek başka yeri olmayan Nikara sivilleriyle doluydu ve diğer yarısı da boş hayalet kasabalara dönmüştü. Bir zamanlar Hesperyalı askerleri barındıran kışla ve yerleşim yerleri terk edilmişti. Yıkılmış tersanelerde yelkenli balonları saklamak için kullanılmış olduğunu tahmin ettiği büyük, boş hangarlar vardı, zeminleri yedek aletler ve fazlalık parçalarla doluydu.

“Yağmaya belli bir seviyede izin veriyorum,” dedi Rin subaylarına. “İstediginizi alın. Ama medeni davranın – ganimet için kavga etmek yok ve zengin bölgelerde takılın. Fakir mahalleleri rahat bırakın. Önce Hesperyalıların bölgesini yağmalayın – her şeyi yanlarına almış olamazlar. Silahlar, takılar ve kıyafetler serbest. Ama yiyecekler merkezi dağıtım için saraya gelecek.”

“Silahlı direnişle nasıl başa çikalım?” diye sordu Komutan Miragha.

“Olabilirdi kan dökmekten kaçının,” dedi Kitay. “Öldürmektense yakalayın – istihbaratlarını duymak istiyoruz. Askerleri zindana getirin ve Hesperya ve Cumhuriyet askerlerini ayrı tutun.”

Gemilerle kaçamayan Cumhuriyet askerleri çaresizce sivil taklidi yapmaya çalışıyordu. Sokaklar fırlatıp atılmış üniformalarla doluydu; işgalin başlamasından bir saat sonra Rin, koca bir birlik dolusu çıplak adamın kimliklerini gizlemek için ikinci el sivil kıyafetler dilendiğine dair raporlar aldı. Beş dakika güldükten sonra adamların zincirlenip günün kalanı boyunca sarayın önündeki sahnede çıplak durmalarını emretti.

“Moralleri yükseltir,” dedi, Kitay itiraz edince.

"Abartı," dedi Kitay.

"Tam gerekli miktarda aşağılanma. Gizli bir yer altı direnişinin sivillerde inandırıcılığı olabilir." Titreyen adamları işaret etti. "Onların kesin yok."

Kitay'ın buna karşı argümanı yoktu.

Askerleri sokakları ele geçirmeye devam ederken Rin, son tahliye gemilerinin aceleyle kanaldan ayrılışını izlemek için Kızıl Kavalıklar'a gitti.

Neredeyse bir yıl önce, Hesperya donanmasının Nikara kıyılarına ilk gelişini izlediği günü hatırladı. O zaman ne rahatlamıştı. Ne müteşekkirdi. Beyaz yelkenler umut ve kurtuluş demekti. İlahi müdahale.

Ama Cumhuriyet neredeyse tükenene dek gelmemişlerdi. İç savaşı başlangıçta birkaç dakikada bitirebilirlerdi. Ülkeyi aylar süren açlık ve dökülen kandan kurtarabilirlerdi. Ama gereksiz trajedinin yaşanmasını, bir anda gelip kendilerini kahraman ilan edebilecekleri ânı beklemişlerdi.

Kaçışları öyle şatafatlı değildi.

"Lanet olası ödleler," dedi Venka. "Öylece gitmelerine izin mi vereceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Rin. "Tüm o gemileri boğazda hımanda batırmak komik olabilir."

Kitay iç çekti. "Rin."

"Ciddiyim," dedi Rin.

"Şehri işgal etmek bir şey," dedi Kitay. "Sivilleri yakmak bambaşka bir şey."

"Ama çok komik olurdu." Rin yarı yarıya alay ediyordu. Telaşlı, kaçan donanmayı izlerken karanlık, intikam dolu bir neşe hissetti. İstese kanaldaki her bir gemiyi küle çevirebilirdi. O güce sahipti.

"Lütfen, Rin." Kitay ona bitkin bitkin baktı. "Aptallık etme. Şu an Hesperyalılar geri çekiliyor çünkü yorgunlar ve her şeylerini umurlarında olmayan bir kıtadaki savaş için harcadılar. Yanlış tarafa bahis oynayıp kaybettiler. Şu anda yaralarını yalıyorlar. Ama kaçan kadınlarının ve çocuklarının ardından alevler gönderirsen yeniden değerlendirebilirler."

"Mızıkçı," dedi Venka.

Rin iç çekti. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Böylece gemilerin limandan dokunulmadan yelken açmasına izin verdi. Hesperyalıların şimdilik yeni yönetiminin onlara bir zararı olmadığını düşünmesine izin verdi. Önceliklerinin Nikara sınırları içinde olduğunu. Güvende olduklarını düşünmelerine izin verdi.

Sonra, tam rahatladıkları anda, belki de o pis, aşağılık Nikaraların büyük bir tehlike arz etmediğine inandıkları anda saldıracaktı.

Rin'in sonraki görevi sarayı işgal etmektir.

Saray darmadağındı. Devasa, boyalı kapılar açık bırakılmıştı, koridorlar aceleyle yüklenmiş arabalardan dökülen vazolarla doluydu. Saray merkezindeki büyük salonun eşyalarının çoğu gitmişti, yalnızca indirip taşınması çok zor olan ağır duvar halıları kalmıştı.

Yin ailesinin portresi odanın öbür ucunda asılıydı. Rin bir an portrenin önünde durup İmparatorluk'u yönetebileceğini düşünen ailenin yüzlerini inceledi.

Yinlerin bu resmini kim dokuduysa çok gerçekçiydi. Hep birlikte dururlarken benzerlikleri çok daha barizdi. Hepsinin elmacık kemikleri, kalkık kaşları ve mermerden oyulmuş gibi keskin açılı çeneleri aynıydı. Hiçbiri gülümsemedi – çocuklar bile, hepsi salonu aynı kibirli, aşağılayıcı ifadeyle izliyordu.

Rin önce Jinzha'yı Nezha sandı ama sonra babalarının yanında duran geçlerin ikizler olması gerektiğini fark etti – Jinzha ve Muzha. Nezha ciddi ve yalnız bir şekilde babasının solunda duruyordu. Bu halı yıllar önce dokunmuş olmalıydı – burada babasının beline ancak ulaşan ufak bir çocuk olarak resmedilmişti. En sağda Leydi Saikhara, kucagında bir bebekle duruyordu. Bu Mingzha olmalıydı – Nezha'nın ölen küçük kardeşi, Ejderha'ya kaybettiği.

Bir yıl içinde yok olan ne güzel bir aileydi. Jinzha Boyang Gölü'nde yakalanıp mantı içi yapılmıştı. Vaisra'nın bedeninin yanmış kalıntıları filosunun yanık enkazından ayırt edilemez hâldeydi. Muzha'nın Ejderha Arlong'a saldırdığında boğulduğu söyleniyordu. Ve Nezha da yenilmiş ve yıkılmıştı, Hesperyalı üstatlarının kölesiydi.

Rin vahşî bir nefretle ailenin soyunu kendi elleriyle bitirebilmiş olmayı diledi.

Ama Leydi Saikhara onun adaletinden kaçmıştı. Güney birliklerinin bayraklarının şehre doğru ilerlediğini gördüğünde kendini sarayın en yüksek kulesinden atmıştı. Kırılğan kemikleri sarayın önündeki infaz alanında porselen gibi parçalanmıştı ve hanedanlıklarıyla birlikte ölen soylu kadınların arasına karışmıştı.

Rin raporlardan Arlong sakinlerinin son günlerinde Saikhara'dan nefret etmeye başladığını öğrenmişti. Yin Hanesi'nin sınırlarındaki toplulukları fakir bıraksa da iç savaştan çok kârlı çıktığı bir sır değildi. Nezha'nın ablası Muzha, Cumhuriyet sarayına doluşan tüccarlar ve ticaret gruplarına aracı olarak zengin olmuştu.

Leydi Saikhara Hesperya'daki tanıtım turundan döndüğünde, Muzha'nın herkes şişen piyasada panikle alışveriş yapıp yiyecek stoklarken yüksek miktarlarda Nikara ürününü hazır bekleyen Hesperya piyasasına sürdüğü ortaya çıkmıştı.

Halk, Nezha'nın annesi ve ablasına yaptırım uygulamasını istemişti ama Nezha onları kurulundan çıkarmak dışında bir şey yapmamıştı. Böylece Nezha'nın lakabı Genç Mareşal'den Budala Evlat'a dönmüştü, annesi ise Batı'nın Fahişesi olarak biliniyordu. Geçen hafta sokaklar Saikhara'nın cezalandırılması çağrılıyla doluydu ve Güney Ordusu Arlong'un kapılarına dayanmamış olsa da halkın onu parçalama ihtimali yüksekti.

“Hesperyalılarla kaçacağını sanırdım,” dedi Kitay ikinci katı balkonda durmuş, hizmetçilerin Saikhara'nın kanını merdivenlerden temizlemesini izlerken. Bedeni birkaç metre ötedeydi, gösterişsiz bir şekilde artık bir kumaşa sarılmıştı. Rin ona taşlar bağlayıp balıklar yesin diye limana atmayı planlıyordu. “Onu sevdiklerini sanıyordum.”

“Bence onu geride bıraktılar,” dedi Rin. “Kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı.”

Yaparlardı. Halkın nefretine maruz kalan Hesperyalılar nefret edilen Saikhara'yı da şehirden çıkarmaya çalışmaya cesaret etmezdi.

Leydi Saikhara'nın Hesperyacasının çok iyi olmasının, Yara-

tan'larına tapmasının veya hayatının yarısı boyunca Hesperyalı bir kadın gibi yaşamış olmasının önemi yoktu. Eninde sonunda Nikara'ydı, alt ırktan biriydi ve Hesperyalılar yalnızca kendinden olanları korurdu.

Bitişik koridorlar, Jinzhou'dakileri utandıran hazinelerle doluydu. Rin o koridorlardan Vaisra'nın ofisine giderken çok kez geçmişti ama durup incelemeye cesaret edememişti. O zamanlar yakınlıkları bile onu hayran bırakıyordu; o eserler bir şekilde katılmaya davet edildiği tarihi seçkinlerin parlayan göstergesiydi.

Duvarlardaki her şeyin artık ona ait olduğunu bilerek bu koridorlardan geçmek farklı hissettiriyordu.

"Bak." Kitay çok eski, çok parlak bir miğferin önünde durdu. "Kızıl İmparator'a aitmiş."

"İmkânı yok."

"Etiketini oku."

Miğfer yeterince eski görünüyordu. Rin alnındaki yeşim taşlarını görebiliyordu. Rafa uzanıp miğferi aldı ve denedi. Çok soğuk ve ağırdı. Hemen çıkardı. "Bununla nasıl dövüşmeyi başardıklarını bilmiyorum."

"Muhtemelen tören içindir," dedi Kitay. "Savaşta giymemiştir. Burası böyle şeylerle dolu – bak, göğüs plakası var ve bu eski çay seti."

Parmakları dokunamayacak kadar hayran gibi eserlerin üzerinde durdu. Ama Rin, koridorda gezinirken sadece acıma duygusuna boğuldu. Kızıl imparator Nikara tarihindeki en şöhretli adamdı, o kadar ünlüydü ki İmparatorluk'taki tüm çocuklar konuşmaya başladığında onun ismini biliyordu. Onunla ilgili efsaneler koca kitaplıklar doldurabilirdi ve dolduruyordu. Ülkeyi ilk kez birleştirmişti, ülkeye daha önce görülmemiş düzeyde ateş ve kan getirmişti ve İmparatorluk'un entelektüel, kültürel ve ticari merkezleri olmaya devam eden şehirler kurmuştu.

Şimdi, bin yıl sonra ondan kalan tek şeyler miğferi, göğüs plakası ve çay setiydi.

Hanedanlığı bir nesil bile dayanmamıştı. Ölümünün ardından oğulları birbirine girmişti ve sonrasında yüzyıllarca kan dökülmüştü, İmparatorluk da Kızıl İmparator'un planlamadığı ve istemediği bir vilayet sistemiyle bölünmüştü. Soyu yok olmuş,

vârisleri iç savaşın ilk yirmi yılında sönüp gitmişti. Onun soyundan gelenler varsa da kimse bilmiyordu.

Bir günlüğüne kraldı. Bir an için evrenin merkezinde durmuştu. Peki ne için?

Tearza ile evlenmeliydi, diye düşündü Rin. Şamanları düşman edinmekle aptallık etmişti. Onları kendi rejimine bağlamalıydı. Speerlıyı tahta yerleştirmeliydi, o zaman İmparatorluk'u sonsuza dek sürerdi. Şimdi vârisleri dünyayı fethetmiş olurdu.

"Bunun üstünde senin adın var," dedi Kitay koridorun öbür ucundan.

"Ne?"

"Bak." İşaret etti. Kılıcıydı – Kızıl Kayalıklar'daki mücadeleden kaybettığının ikizi, Altan'ın üç başlı mızrağından yaratılan ikinci kılıç.

Bunu ganimet olarak saklamışlardı. *Speerli minerali*, yazıyordu etikette, *en son Fang Runin kullandı*.

Rin kılıcı yerinden alıp üstündeki tozu üfledi. Daha önce nehrin dibini boyladığını sanmıştı.

Etiketi çok küçüktü. Daha çok detay yoktu, eylemlerine dair bilgi yoktu, sadece ismi ve silahın materyali. Rin güldü. Tam Vaisra'nın yapacağı bir hareketti. Elinde olsa Rin'i tarihte bir dipnottan ibaret bırakacaktı.

Benim rejimimle ilgili müzeler yaptıklarında, Vaisra, sana bir etiket bile vermeyeceğim.

Eşyaların yarısı yerinde değildi. Yeni alınmış gibilerdi, muhtemelen Cumhuriyet liderleri almıştı, henüz bıraktıkları boşluklar tozlanmamıştı bile. Rin etiketleri okurken niye bazılarının çalınıp bazılarının geride bırakıldığını anlayamıyordu; kayıp eşyalar her çağdan değerli objelerdi ve rasgele seçilmiş gibilerdi.

Boş bir raf öne çıkıyordu – duvardan dışarı uzanan, gözlemcinin dikkatini çekmek için köşeleri altın kaplanmış bir raf.

Rin etiketini aldı.

Kızıl İmparator'un İmparatorluk Mührü

Rin neredeyse etiketi düşürecekti. *İnanılmaz*. Bu mührü okulda öğrenmişti. Kızıl İmparator öldüğünde mührünün yalnızca göklerin yetkisiyle İmparatorluk'un bir sonraki yöneticisine geçebileceğini ilan etmişti. O sabah cenazesinin ardından çalın-

mişti. Sonraki yüzyıllar boyunca mühür prenslerin, generallerin, zeki cariyelerin ve suikastçıların ellerine geçmişti ve gittiği her yerde kan dökülmüştü. Üç yüz yıl sonra sonunda tarihi kayıtlardan yok olmuştu ama bazen bölgesel savaş lordları mührün kendi kasalarında olduğunu iddia ediyordu.

Demek bunca zamandır Yin Hanesi'ndeydi.

Tabii ki Nezha onu almıştı. Rin bunu çok komik buldu. Ülkeyi kaybetmişti ama hükümdar yetkisini yanında götürmüştü.

Senin olsun, orospu çocuğu, diye düşündü. Nezha mührü ve hizmetçilerinin arabalarına doldurduğu tüm diğer parlak çöpleri alabilirdi. Onların Nikara tarihinin önemli parçaları olmasının önemi yoktu. O tarih Rin'in umurunda değildi. Kölelik, baskı, kötü yönetim ve yozlaşmışlık dolu bir tarihti. Kendinden önceki hükümdarlardan anılar istemiyordu. Onların mirasını taşımıyordu. Yeni bir şey inşa edecekti.

Vaisra'nın tahtı salonun ucunda duruyordu, taşınamayacak kadar ağırdı.

Rin ona yaklaşırken kendini çok küçük hissetti. Jinzhou'da oturduğundan çok daha büyük bir tahttı. Bu gerçek bir imparator tahtıydı – çok basamaklı bir podyumda duran yüksek sırtlı ve işlemeli bir koltuk. Tüm mermer zeminde siyah mürekkeple çizilmiş detaylı bir İmparatorluk haritası vardı. O tahtta otururken dünyayı izleyebiliyordu.

Kitay tahtı işaret etti. “Deneyecek misin?”

“Hayır,” dedi Rin. “Bana göre değil.”

Rin bu karanlık, soğuk sarayda dururken burayı asla kendine ait yapamayacağını biliyordu. Burada rahat hissetmiyordu, bu saray Yin Hanesi'nin hayaletleriyle doluydu. Bu da sorun değildi. Arlong'daki taht hiç İmparatorluk'u yönetmemişti. Bu, hainlerin ve taklitçilerin diyarıydı ve taht onlarınmış gibi davrananlar kaybetmeye mahkûmdu. Rin, Ejderha Vilayeti'nden hükmeden son taklitçi olmayacaktı.

Burası ülkenin kalanını ele geçirene dek kalacağı geçici bir üstü.

Sarayın içi aniden buz kesti. Çok işimiz var, diye düşündü Rin. Onu bekleyen görev o kadar büyüktü ki gerçek gibi gelmiyordu. Dünyayı parçalamış, Tianshan Dağı'ndan Dokuz Kıvrım

Magarası'na uzanan bir yarık daha açmıştı. Şimdi ise geri birleştirmesi gerekiyordu.

Diğer vilayetlerin düzenini sağlamalıydı. Sokaklardaki cesetleri temizlemeliydi. İnsanların masasına yemek koymalıydı. Her yondan parçalanmış bu ülkeyi normale döndürmeliydi.

Ah, tanrılarım. Aniden başı döndü, olduğu yerde salındı. Nereden başlayacağız?

Ana salonun ağır kapılarında bir tıklama duyuldu, kocaman ve karanlık salonda yankılandı.

Rin dalgınlığından uyanıp göz kırptı. "Gel."

Genç bir subay içeri girdi. Cholang'ın adamlarından biriydi. Rin yüzünü hatırlıyordu –daha önce komuta çadırında görmüştü– ama adını hatırlayamıyordu. "Komutan Miragha size bulduğumuzu haber vermem için yolladı."

"Nerede?" diye sordu Rin sertçe.

"Hesperya bölgesinin uzak ucunda. Etrafını sardık ama henüz hareket etmedik. Kimse girip çıkamaz. Emirlerinizi bekliyorlar."

"Güzel." Rin hareket edemeden önce bir an durdu. Uzuvarındaki uyuşukluğun heyecandan mı yorgunluktan mı olduğunu anlayamadı. Bir adım attığında havada yürüyor gibi hissetti. "Hemen geliyorum."

Subayı saraydan dışarı takip ederken Kitay'ın endişeli bakışlarını görmezden geldi. Bunu çoktan tartışmışlardı. Rin'in ne yapmayı planladığını biliyordu. Bunun gerekli olduğu konusunda anlaşmışlardı.

Tereddüt edecek zaman yoktu. Yüzleşme zamanıydı.

Rin, Arlong'un Hesperya bölgesine son geldiğinde bir adamı testislerini yakarak öldürmüştü. Burayla ilgili en net anıları korku ve panik doluydu – cesedi panikle bir kayığa taşıyıp limana kürek çekmek ve kimse onu görüp kurşun yağmuruna tutamadan cesede taş bağlayıp atmak.

Ama Hesperyalıları içeren tüm anıları korku doluydu. Arlong'a ilk gelişleri Vaisra'nın müttefikleri olarak olsa da, yarım sene aynı tarafta savaşmış olsalar da Rin, Hesperyalıları yalnızca tuhaf bir üstünlük hissiyle özdeşleştiriyordu: zorlayıcı, tacizci eleri; çelik aletleri ve soğuk umursamazlıkları.

Rahibe Petra'nın laboratuvarı kışlanın karşısında tek katlı kare şeklindeki bir binadaydı.

Rin'in birlikleri etrafını sarmıştı, silahlıydı ve hazır bekliyordu. Komutan Miragha yaklaşıırken Rin'i selamladı.

"İçeriden kilitlenmiş," diye bildirdi. "Biri kesinlikle içeride."

"İletişim kurdunuz mu?" diye sordu Rin.

"Dışarı çıkmaları için seslendik ama cevap vermediler. Çarpma sesleri duyduk – içerideki kimse dövüşmeye hazırlanıyor."

Rin misyonerlerin çoğunun şehirden kaçtığını biliyordu. Gri cüppelerini limandan ilk çıkan gemilerin birinde görmüştü, kanalin öbür ucundan bile kolayca ayırt ediliyorlardı. Gri Bölük batıda kraliyet muamelesi görüyordu, kalan Hesperyalı askerler onları şehirden çıkarmıştı.

Bu da içeride kalan kişinin bilerek geride kaldığını gösteriyordu.

Kapının dışında Miragha'nın askerlerinden dördü küçük bir çadır boyutunda, demir kaplı, tekerlekli bir şahmerdanın başında hazır bekliyordu.

"Biraz abartı görünüyor," dedi Rin.

"En iyi ekipmanımızı getirdik," dedi Miragha. "Biz hazırız."

"Durun." Rin baltalı kargı tutan birini bulana dek askerleri inceledi. "Onu ver."

Rin atılmış Hesperya bayraklarından birini bıçağa bağlayıp sıkı bir düğüm attı ve ucunu yaktı. Askere geri verdi. "Önce sen gir. Seni ben sansın."

Asker panikledi. "Ama... General, o zaman—"

"Sorun yok," dedi Rin katıca. Yıldırım her neyse ona veya Nezha'ya kalıcı fiziksel hasar vermemişti. Şaman olmayan birine hiç etkisi olmamalıydı. "Sadece çarpılmaya hazır ol."

Rin, asker itiraz etmeyince etkilendi. Alevli baltalı kargısını sıkı sıkı tutup ona kısa, itaatkâr bir selam verdi.

"Hadi," dedi Rin, Miragha'ya.

Miragha emri verdi. Askerleri şahmerdanı birkaç metre geri sürükledi ve koşarak kapıya doğru itti.

Ahşap kapı darbeyle içeri doğru parçalandı. Kargılı asker meşalesini loş ortamda sallayarak içeri girdi ama hiçbir şey olmadı. Oda boştu. Rin içeri girince tek gördüğü ters dönmüş sandalyeler ve boş masalardı – köşede de bir gizli kapı.

Rin onu işaret etti. "Orada."

Kargılı asker önce indi, Rin de birkaç adım arkasındaydı. Do-
ğaçlama meşale inandırıcı bir taklitti, alevleri titreşip canlı bir
şey gibi bükülüyordu, duvara biçimsiz gölgeler yansıtıyordu.

Yıldırım anında karanlıkta çattı. Asker bağırıp kargıyı düşür-
dü. Rin bir an odanın karşısında bir siluet gördü – sabit top gibi
bir şeyin arkasında eğilmiş biri. Bu yeterliydi. Alevleri elinden
uçup odanın öbür ucuna doğru gürledi. Mekanik bir inleme
duydu, sonra odanın diğer ucunda kavanoza kapatılmış bir fırtı-
na gibi bir kıvılcımlar patladı.

Top gibi alet patladı. Yıldırım yok oldu. Duman dağıldığında
fener yerine Rin'in kollarında ve omuzlarında dans eden alevler
dağılmış metal parçalar ve köşede eğilmiş, hareketsiz bir figürü
aydınlattı.

Fazla kolay, diye düşündü Rin odayı aşarken. Bir asker bu
pusuyu tasarlasa yıldırımını o kadar hızlı kullanmazdı. Tek şansı
olacağını bilirdi ve Rin'i açıkça hedef alabildiğinde ateşlerdi.

Ama Rahibe Petra Ignatius bir asker değil âlimdi.

Rin, ayağıyla Petra'nın kaburgalarını itip onu sırtüstü dön-
dü. "Seyirci istiyorsan söylemen yeterliydi."

Petra çizmesinin altında geri çekildi. Yüzünün sol tarafından,
şarapnelin şakağını kestiği yerden kan sızıyordu ve kolları ve
boyunu yanık izleriyle doluydu ama onun dışında zarar görmemiş
gibiydi. Gözleri açıktı. Bilinci yerindeydi. Konuşabilirdi.

Rin, Miragha ve askerlerinin beklediği merdivene döndü.
"Bizi yalnız bırakın."

Miragha tereddüt etti. "Emin misiniz?"

"Silahsız," dedi Rin. "Çıkışlara iki asker koy ve kalanını şehir
merkezine yolla."

"Emredersiniz, General." Miragha adamlarının peşinden ka-
pıdan çıktı. Arkalarından kapıyı kapatırlarken tek gün ışığı huz-
mesi yok oldu.

Rin ve Petra alevlerle aydınlanan loş bodrumda yalnız kal-
mıştı.

"Elindekini hepsi bu muydu?" Rin, Petra'nın çalışma masa-
sından bir sandalye çekip oturdu. "Amatörce bir pusu?"

Petra doğrulup otururken inledi.

"Bu ne?" diye sordu Rin. Makinenin yerdeki kırık parçaların-

dan birini eline aldı. Metal sıkı bir bobin şeklinde sarılmıştı ve soğuktu. "Bu ne yapıyor?"

Petra temkinli sessizlikle cevap verdi. Başını duvara yaslamıştı, taş grisi gözleri vahşi bir hayvanı inceler gibi Rin'in üzerinde geziniyordu.

Peki, diye düşündü Rin. O zaman işkenceye başvurmak zorunda kalacaktı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı –yalnızca Altan'ın iyi konumlanmış, sadistik alev dalgalarıyla bilgi edinmesini izlemişti– ama amacı basitti. Can yakmayı biliyordu.

Sonra Petra aniden gülmeye başladı.

"Sanki anlarsın da." Elini kaldırıp gözlerindeki kanı sildi. "Karşıt bir şey tasarlayabileceğini mi düşünüyorsun? Makinelerimin teorisi senin anlayışının yüzlerce yıl ötesinde. Sana her parçasını, planlarımın her taslağını gösterebilirim ve yine anlamazsın. *Beynin yok.*"

Petra ayağa kalktı. Rin gerilip saldırmaya hazırlandı. Ama Petra tökezleyerek karşısındaki sandalyeye oturdu, öğrencisine ders veren bir öğretmen gibi ellerini kucağında kavuşturdu.

"Seni korkutuyor, değil mi?" diye alay etti Petra. "Tanrılarının hiçbir şey olmaması."

Yak onu, dedi Anka. *Çılgılık attır.*

Rin bu içgüdüyü itti. Bilgi almak için tek şansı vardı. İntikamını sonra alırdı.

Bobini kaldırıp sorusunu tekrarladi. "Bu ne yapıyor?"

"Hissetmedin mi?" Petra'nın kanlı dudakları sırttı. Rin onunla tanıştığından beri ilk kez Rin, Gri Rahibe'nin gözlerinde çılgın bir pırıltı gördü, insanlık dışı sakın maskesinde bir çatlak. "Tanrılarını susturuyor. *Hiçleştiriyor.*"

"Bu mümkün değil," diye itiraz etti Rin. "Tanrılar temel güçler, bu dünyayı onlar yarattı ve bir metal parçasıyla uzaklaştıramazlar, bu—"

"Kendini bir dinle," diye mırıldandı Petra. "Pagan gevezeliklerine tutunuyorsun, şimdi bile. Tanrılarının bir aldatmacadan ibaret. Ülkeni yüzyıllardır saran, beyinde kaotik bir çürüme. Ama ben çözümü buldum. O oğlanı iyileştirdim, seni de iyileştireceğim."

Artık böbürleniyordu. Açıklamayı umursamıyordu – açıklamak istiyordu çünkü şimdi bile üstünlüğünü Rin'in gözüne sok-

mak istiyordu. Rin işkenceye gerek olmayacağını fark etti. Petra istediği her şeyi anlatacaktı çünkü ölmek üzere olduğunu biliyordu ve elinde tek kalan şey övünmekti.

“İlkesi çok basit. Hesperya’da gerçeklik algısını kaybetmiş ruhlar için şok terapisi yapıyoruz. Elektrik deliliklerini sakinleştiriyor. Kaosu zihinlerinden kovuyor. Sizin Şamanizm’inizin de bir çeşit delilik olduğunu fark ettiğimde çözüm çok kolay oldu. Kaos zihninizden somut dünyaya ulaşıyor. Benim yapmam gereken de onu *kapatmaktı*.”

Öne eğildi. Yine sol gözüne kan damladı ama bu sefer silmeden göz kırptı. “Nasıl hissettiriyor? Tanrılarınızın Ulu Mimar’a kıyasla bir hiç olduğunu bilmek. Ejderha’yı uysallaştırdık. Sözde Anka’nı uysallaştırdık. Şamanlarınız olmadan ordunuz eğitimsiz, aptal köylülerden ibaret ve asla, asla—”

“Arlong’u fethetmeyecek mi?” diye böldü Rin. Karışmamalıydı, Petra’nın konuşmasına izin vermeliydi ama *aşağılamasına* katlanamadı. “Cumhuriyet bitti. Halkın ilk fırsatta limandan kaçtı. Kaybettin.”

Petra kahkaha attı. “Sen de *kazandığını* mı sanıyorsun? Gri Bölük’ün ağı tüm dünyayı kapsıyor. Her kıtada gözlerimiz var. Ve o çöp parçaları” –ayağının ucundaki bir metal parçasını tekmeledi— “yalnızca prototipti. Yin Nezha’yı neyin kanattığını anladığımda notlarımı Gri Kuleler’e yolladım. Artık tasarımlarımı geliştirmişlerdir. Biriyle sonraki karşılaşman, son karşılaşman olacak.

“Mimar gizemli şekilde çalışır. Bazen yavaş hareket eder. Bazen fedakârlık yapar.” Petra titrek bir nefes aldı, öksürdü ve iç çekti. “Ama dünya kaçınılmaz ve katı bir şekilde düzene doğru ilerlemeye devam eder. Amacı budur. Gri Bölük hayal edemeyeceğin kadar büyük ve artık Kaos’u yok edebilecek silahlarımız var. Beni öldürmekle bir şey elde edemezsin. Bildiğin dünyanın sonu geliyor.”

Rin sessiz kaldı.

Petra onu kışkırtmaya çalışıyordu. Rin’in kontrolünü kaybedip öfkelenip patlamasını ve Speerlilerin hayvanlardan farklı olmadığı görüşünü kanıtlamasını istiyordu. Kuzey seferindeki o haftalar boyunca Petra, Rin’i inletip ulumasına sebep olurken çok soğuk ve duygusuzdu, her açıdan üstün olduğuna inanan bir kadının aşağılayıcı kontrolcülüğüyle hareket ediyordu.

Ama bu sefer kontrol Rin'deydi. Onu bırakmayacaktı.

Petra'yı canlı canlı yakacaktı. Miragha'nın ulaşı saraya vardığında Rin, Petra'nın bağırarak yerde kıvrandığını, alevleri soluk tenini yakarken merhamet dilendiğini hayal etmişti.

Ama bu şimdi çok bilindik, çok basit geliyordu. Petra sıradan bir ölümü hak etmiyordu. Yalnızca bedensel işkence yetmezdi. Rin'in aklına çok daha iyi bir fikir gelmişti. O kadar zalimceydi ki bir yanı kendi yaratıcılığına hayran kaldı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi elinden geldiğince sakince. "Onu hak etmiyorsun."

İlk kez Petra'nın yüzüne korku yansıdı.

"Kalk," diye emretti Rin. "Masaya çık."

Petra sandalyesinde kaldı, kaçsa mı dirense mi karar veremiyor gibi vücudu gerildi.

"Masaya çık." Rin omuzlarındaki alevleri yükseltti, bir an kanata benzedikten sonra Petra'ya doğru atıldılar. "Yoksa vücudunun her bir parçasını yakarım. Yavaş yavaş yaparım ve boğazınla başlarım ki çığlıklarını dinlemek zorunda kalmayayım."

Petra titreyerek ayağa kalktı, muayene masasına tırmanıp uzandı.

Rin masaya uzanıp bağları buldu. Sol eli tokalarla uğraştı ama onları masanın yanlarındaki metal halkalardan geçirip çekmeyi başardı. Rin, Petra'nın korkusunu gizlemek için kastığı çenesinde beliren damarları görebiliyordu. Ama Rin bağları Petra'nın belinde sıkıp kollarını yanlarına bağladığında rahibenin boğazından hafif bir inleme kaçtı.

"Sakin ol." Rin yanağını küstahça okşadı. Nedense bu tokat atmaktan daha iyi hissettirdi. "Yakında bitecek."

Bir yıl önce Petra onu çırılçıplak hâlde bir masaya bağlamış ve zihninin ne kadar geri olduğu, bedeninin eksiklikleri ve ırkının geri kalmışlığı konusunda nutuk çekmişti. Muhtemelen o zamandan beri aynını Nezha'ya da yapmıştı. Muhtemelen Rin'in şimdi durduğu yerde durmuş, yıldırım Nezha'nın bedeninde dolanırken onu izlemiş ve kurbanı acı içinde kıvranırken detaylı notlar almıştı. Muhtemelen ona da neden bunun Ulu Mimar'ın amacı olduğu konusunda nutuk çekmişti. Neden bu aşağılama ve ihlallerin medeniyet ve düzene doğru ilerlemeleri için gerekli olduğu konusunda.

Şimdi din propagandası yapma sırası Rin'deydi.

“Kanımı aldığın zamanı hatırlıyor musun?” Petra'nın saçını düzeltti. “Koca kavanozlar doldurmuştun. O kadara ihtiyacın olmadığını kendin söylemiştin. Yalnızca beni cezalandırmak istiyordun. Kaos kanıtı istediğin ama sana tanrıları gösteremediğim için kızmıştın.”

Kötü bir koku havayı doldurdu. Rin aşağı bakınca Petra'nın cüppesine yayılan ıslaklığı gördü. Altına yapmıştı.

“Korkma.” Rin arka cebine uzanıp afyon kesesini çıkardı. “Sana istediğini veriyorum. Sana tanrıları göstereceğim.”

Keseyi dişleriyle açıp avucuna boşalttı ve Petra'nın ağzına boşalttı.

Bir asker direnebilirdi – nefesini tutabilir, Rin'in elini kanatacak kadar sert ısırabilir veya tohumları dilinin altına saklayıp özgür kaldığı an tükürebilirdi. Ama Petra nasıl direneceğini bilmiyordu. Gri Bölük Hesperya'da dokunulmazdı, hiç ihtiyacı olmamıştı. Rin'in tutuşunun altında çırpındı ama kurtulamadı. Rin çotuğunu onun burnuna bastırıp sonunda nefes almak için ağzını açmak zorunda kalana kadar nefes almasını engelledi.

Rin boğazının hareket ettiğini gördü. Uzun birkaç dakika sonra da uyuşturucu kanına işlerken gözlerinin kapandığını gördü.

“Aferin.” Boş elini çekip pantolonuna sildi. “Şimdi bekleyeceğiz.”

Bunun işe yarayacağından emin değildi. Petra oraya gitmeyi bırak, Panteon'un varlığını bile anlayamıyordu. Rin de Chaghan gibi değildi, âlemler arasında gidip gelip çoban gibi ruhları yanında sürükleyemezdi.

Ama tanrıları çağırabilirdi ve onunki intikam tanrısıydı.

Masanın yanına sandalye çekip oturdu ve gözlerini kapattı.

Anka ânında cevap verdi. Sesi eğlenmiş gibiydi. *Gerçekten mi, ufaklık?*

Onu bana getir, diye düşündü Rin. Ve bizi kardeşlerine götür.

Anka kıkırdadı. Nasıl istersen.

Etrafı karardı. Çalışma odası yok oldu. Boşluğa doğru uçtuğunu, zihnindeki köprüden bir ok gibi ânında göklere ulaştığını hissetti.

“Neredeyiz?” diye çıkıştı Petra'nın varlığı panikle. “Bu ne?”

Rin korkusunu bir dalga gibi hissedebiliyordu, dehşet ve ya-

bancılık hislerini. Rin'in Yeni Şehir'deki hislerinin daha güçlü haliydi: dünyanın düşündüğü şey olmadığı, inandığı her şeyin yanlış olduğunun farkındalığı.

Petra yalnızca korkmuyordu, parçalanıyordu.

"Kutsallık," dedi Rin neşeyle. "Etrafına bakın."

Aniden Panteon görünür oldu, sahnenin etrafına dizilmiş izleyiciler gibi kaideler çemberi etraflarında belirdi. Meraklı ve zalim bir şekilde yaklaştılar, altmış üç artı bir tanrı varlıklarına inanmayan ruhu dikkatle inceledi.

"Dünyamızı oluşturan güçler bunlar," dedi Rin. "Amaçları yok. Planları yok ve düzeni tercih etmiyorlar. Oldukları şeyden başka bir şey olmak istemiyorlar. Ve umursamıyorlar."

Petra kısık ve korku dolu bir şeyler mırıldandı, neredeyse Hesperiyaca gibi duyulan bir dilde tekrarlayan şarkı gibiydi. Her neyse Panteon'un umurunda olmadı çünkü onun Yaratan'ının aksine Panteon gerçektir.

"Beni geri götür," diye yalvardı Petra. Tüm haysiyetini ve inancını kaybetmişti. Yaratan'ı olmadan kayıp, korku dolu bir kabuktan ibaretti ve tutunacak bir şeyler bulmak için çırpınıyordu. "Beni—"

Tanrılar bastırdı.

Ses ruhlar âleminde yok gibiydi. Rin'in kelimeler olarak algıladıkları iletilen düşüncelerdi, mesafe ve yoğunluk farkı olmaksızın hepsi aynı seviyedeydi. Buradayken çılgılık atmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Ama Petra'nın çaresizliğinin yoğunluğu yeterliydi.

"Beni indir," dedi Rin, Anka'ya. "İşim bitti."

İrkilerek kendi vücuduna geri indi. Gözlerini açtı.

Rahibe Petra hâlâ masadaydı. Gözleri kocaman açılmıştı. Gözbebekleri hiçbir şeye odaklanmadan etrafta geziniyordu. Rin uzun bir süre yolunu bulup bulamayacağını merak ederek onu izledi ama uzun süre tek hareketi omuzlarının sarsılmasıydı. Boğazından bir mırıltı kaçtı.

Rin, Petra'nın omzunu dürttü. "O da neydi?"

Ağzının kıyısından salya akıyordu. Petra anlaşılabilir bir şey mırıldanıp sessizleşti.

"Tebrikler." Rin onun başını okşadı. "Sonunda dini buldun."

BÖLÜM 32

Kışlanın arkasında, muhafızlarla çevirili bir evde Rin yıllardır uyumadığı kadar iyi uyudu. Bilincini kapatmak için afyona ihtiyaç duymadı. Gece çok kez terleyip titreyerek, yalnızca hayal ettiği balon saldırısını duymaya çabalayarak uyanmadı. Altan'ı, Cike'ı, Speer'ı görmedi. Yattığı an derin, rüyasız bir uykuya daldı ve güneşin ılık ışınları üstüne düşene dek uyanmadı.

Yirmi bir yaşındaydı ve bu, hayatının tehlikede olduğundan korkmadan gözlerini kapatabildiği ilk geceydi. Sabah ayağa kalkıp saçlarındaki karışıklıkları parmaklarıyla açtı ve aynada kendine baktı. Kendinde görünene dek yüzündeki kasları çalıştırdı. Özgüvenli. Hazır. Liderler şüphe belli etmezdi. Kapıdan çıktığında onların generaliydi.

Sonra ne? Diye sordu Altan'ın sesi. *İmparatoriçeleri? Başkanları? Kraliçeleri?* Rin bilmiyordu. O ve Kitay Cumhuriyet'in yerine nasıl bir yönetim getireceklerini tartışmamışlardı. Bunca zamandır –şimdi bunun naif olduğunu fark ediyordu– kazandıkları zaman İmparatorluk'ta hayatın normale döneceğini varsayıyorlardı.

Ama normal yoktu. Bir sene içinde *normal* olan her şeyi yok etmişlerdi. Artık savaş lordları, imparatoriçeler ve başkanlar yoktu. Tek bir tanrıya duyulan hayranlıkla bir arada duran harika, büyük, güzel ve parçalanmış bir ülke vardı.

Şimdilik yalnızca General Fang olduğuna karar verdi. Henüz yönetecek bir krallığı yoktu. Hesperyalılar kesin mağlup edilene dek.

Evden çıktı. Kapıda şehirde ona eşlik etmeye hazır beş asker vardı. Saraya ulaştıklarında durup rüya görmediğini kendine hatırlatması gerekti. Ruijin'den beri başa geçerse ne olacağını düşünerek o kadar çok zaman geçirmişti ki şimdi burada durmuş, gücü eline almak üzereyken hiçbiri gerçek gelmiyordu.

Buraya yalnızca dün gelmiş, duvarlardan eşyaları kendininmiş gibi indirmiş olmasının önemi yoktu çünkü *onundu*. Dün ele geçirme ile ilgiliydi, Cumhuriyet otoritesinin son izlerini silmek içindi. Bugün Nikara tarihinin kalanının ilk günüydü.

“İyi misin?” diye sordu Kitay.

“Evet.” Rin nefes aldı. “Sadece... bunu unutmamaya çalışıyorum.”

Eşikten içeri adım attı. Kan beynine akın etti. Yüzüyor gibi, ağırlıksız hissediyordu. Her şeyin dengesi değişmişti. Bu sarayda alacağı kararlar tüm ülkede yankılanacaktı. Koyduğu kurallar kanun olacaktı.

Bir gecede tanrılara bir ölümlünün yaklaşabileceği kadar yaklaşmıştı.

Tuvalin ardına ulaştım, diye düşündü. Ve şimdi fırça benim elimde.

Rin hükümdarlığını o büyük, boş salondan –fazla devasa, fazla ürkütücü olan o odadan– değil, Vaisra’nın içinde yalnızca ek bir masa ve birkaç sert, rahatsız sandalye olan daha küçük savaş ofisinden yönetti. Henüz imparatoriçe rolünü oynamaya hazır değildi. Ama bu küçük, süssüz odada kendini rahat hissediyordu. Bu odadan daha önce seferler yürütmüştü, yine aynını yapmak çok doğal geliyordu. Bu masada Kitay sağında, Venka solunda otururken kendini taklitçi gibi hissetmiyordu. Bu çadırının daha güzel bir versiyonuydu.

Bu doğru değil, diyordu zihninin gerisinde bir ses. Bu delice.

Ama geçen iki yılda delice olmayan ne vardı ki? Bir ülkeyi yerle bir etmişti. Üçlü’yü yok etmişti. Bir ordu komuta etmişti. Neredeyse yaşayan bir tanrı hâline gelmişti.

Bütün bunları yapabiliyorsa neden bir ülke yönetemesindi?

O sabah planlarındaki ilk madde Nezha konusunda ne yapacaklarıydı. Rin’in gözcüleri, en yakın subay ve danışmanlarıyla Cumhuriyet’in toplayabildiği son tüccar kayıkları ve balıkçı teknelerine doluşup ülkeden kaçtığını bildirmişti.

“Nereye gittiler?” diye sordu Rin. “Ankhiluun? Moag onu kabul etmez.”

Kitay mesajın son sayfasını indirdi. “Biraz daha doğuya.”

"Yay şekilli adaya gitmiş olamaz," dedi Rin. "Havası hala zehirli."

Kitay ona tuhaf tuhaf baktı. "Rin, Speer'a gitmiş."

Elinde olmadan irkildi.

Demek Nezha Ölü Ada'ya sığınmıştı.

Mantıklıydı. Hesperya'ya kadar gidemezdi, bu teslim olma sayılırdı. Ama anakarada hiçbir yerde güvende olmayacağını da biliyor olmalıydı. Hayatta kalmak istiyorsa aralarına okyanus koymalıydı.

"Sevimli," dedi elinden geldiğince sakın şekilde. İkisinin de onu izlediğini fark etti, sarsıldığını düşünmelerine izin veremedi. Nezha Speer'ı onu tahrik etmek için seçmişti. *Her şeye sahip olabilirsin ama ben senin evine sahibim. Senin kontrol etmediğin son alana sahibim.*

Ve Rin, bir zamanlar bıçak sapladığı yerde bir huzursuzluk, bir aşağılama dalgası hissetti. Ama tek hissettiği buydu – huzursuzluk. Korku veya panik değil. Speer'a kaçmak sinir bozucu bir hareketti ama en büyük zayıflık göstergesiydi de. Nezha'nın kozu kalmamıştı. Başkentini ve donanmasını kaybetmişti. Yalnızca isimden ibaret bir Cumhuriyet'in başındaydı ve lanetli, hiçbir şeyin yaşamadığı ve neredeyse hiçbir şeyin yetişmediği çorak bir adaya sürgün edilmişti. Tek yapabileceği onunla alay etmektir.

Dahası, raporlara bakılırsa müttefiklerinin güvenini kaybetmişti. Hesperyalılar artık onu dinlemiyordu. Birlik, yol yakinken dönmeye karar vermişti.

"Arlong düştüğünden beri destek gelmedi," diye okudu Venka. "Ve Hesperyalılar kara birlikleri üzerindeki yetkisini ve komutasını elinden aldı. Artık yalnızca Nikara askerleri var ve onların da üçte biri Arlong'dan sonra onu terk etti." Başını rapordan kaldırdı. "İnanılmaz. Sizce Birlik davası kapanmış mıdır?"

"Belki şimdilik—" diye başladı Kitay. Rin de aynı anda konuşmuştu: "Kesinlikle hayır."

"Tüm güçlerini geri çektiler," dedi Kitay.

"Geri gelecekler," dedi Rin.

"Belki birkaç aya," dedi Kitay. "Ama bence kayıpları beklediklerinden—"

"Önemi yok," dedi Rin. "Ellerinden geldiğince çabuk döne-

cekler. Günler, haftalar sürebilir. Ama tekrar saldıracaklar ve hazzarlıklı olmalıyız. Size Petra'nın dediğini söyledim. Bizi yalnızca aşacakları engeller olarak görmüyorlar. Onlar için rahatsızlıktan ibaret değiliz. Bizi varlıklarına tehdit olarak görüyorlar. Ve bizi toza çevirene dek durmayacaklar."

Masada etrafına bakındı. "Savaşımız bitmedi. Bunu hepiniz anlıyorsunuz, değil mi? Ateşkes talep etmediler. Diplomat göndermediler. Barışta değiliz, yalnızca mola verdik ve ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Öylece oturup bekleyemeyiz. Önce saldırmamız lazım."

Rin'e kalsa günün kalanı askeri yeniden harekete geçmeyle geçirdi. Askeriye kayıtlarını açmak istiyordu. Arlong'daki Hesperya askeri teknolojilerini bulup askerlerine bunları kullanmayı öğretmek için eğitim alanları kurmak istiyordu.

Ama önceliği sivil yeniden yapılandırma olmalıydı. Çünkü ordular şehirlerden güç alırdı ve bu şehir yıkımın eşiğindeydi.

Arlong'u tadilatlarla alt üst ettiler. Ejderha'nın sular altında bıraktığı yerleşkelerde kurtarma operasyonları yürütmeleri için sahile çalışma ekipleri gönderdiler. Savaşta veya sonrasındaki işgalde yaralanan sivillerle ilgilenmek için şehrin her yanında revirler kuruldu. Halka açık mutfakların önünde kanallara uzanan kuyruklar oluştu, Rin'in artık beslemekle yükümlü olduğu binlerce kişiden oluşan kalabalıklardı.

Yönetim, ordu komuta etmekten bambaşka beceriler gerektiriyordu ve bunların çoğu Rin'de yoktu. Sivil yönetimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama aniden milyonlarca basit görevle acilen ilgilenmesi gerekiyordu. Evleri su altında kalan sivillerin taşınması. Yağma ve talana karşı hukuki yaptırım. Aileleri ölmüş veya kayıp olan çocuklar için bakıcı bulunması. Şehri minimum işleyişe geri döndürmek bile devasa bir iş olacaktı ve normalde şehrin işlemlerini sağlayan subaylar ya ölü ya tutsak olduğu veya Nezha ile Speer'a kaçtığı için işleri iyice zorlaşmıştı.

Rin herhangi bir şey yapmalarına şaşırıyordu. İlk sabahı, görevlerinin imkânsızlığından etkilenmemiş gibi görünen, sakince çalışanları çağırıp her şeyin nerede olduğunu ve ne yapılması gerektiğini bilir gibi sorumluluk atayan Kitay olmadan atlatamazdı.

Yine de o sabah gerç k gibi değildi. Bir rüya gibiydi. U unun bir  ehri yönetiyor olması komikti. Zihni bunun normal olduğunu, idare ettiklerini ve Arlong'un yozla mı  liderlerinden çok daha iyi olduklarını söyleyen kendini beğenmi liği ile yetkin olmadıklarını, yalnızca asker olduklarını, Sinegard'dan mezun bile olmadıklarını ve  ehir yönetmeye hiç hazır olmadıkları için  ehrin her an çökeceğini tekrarlayan korkusu arasında gidip geliyordu. Kitay'ın inanılmaz becerisine rağmen sorunlar birikip duruyordu. Birini çözdükleri an bir düzine daha sorun raporu alıyorlardı. Etraflarında su akmaya devam ederken bir barajı parmaklarıyla tıkamaya çalışıyor gibilerdi. Rin bir an için bile dikkatleri dağılırsa boğulacaklarından korkuyordu.

  lene yaklaştığında bir köşeye kıvrılıp, *Bunu istemiyorum, ben bunu yapamam* diye ağlayarak sorumluluklarını bir yeti kine devretmek istiyordu.

Ama bu savaşı sen ba lattın, diye hatırlattı Altan. Ba a geçmek istedin. Ge tin i te. Sı ıp batırma.

Ama düşüncelerini topladığı her an için ucunda yalnızca Arlong'un değil, tüm ülkenin olduğunu hatırlıyordu.

Ve Arlong'un problemleri Nikan'ın dört bir yanında olup bitenlere kıyasla basit kaçıyordu. Cumhuriyet sandığından kötü h ldeydi. Her vilayette tahıl eksiklikleri vardı. Hayvan ticareti neredeyse yoktu; Mugen i galiyle yerle bir olmuştu ve sonrasındaki i  savaş da toparlanma fırsatı vermemi ti. Güneydoğuda temel besinlerden biri olan balık, Daji birkaç yıl önce nehri zehirlediğinden beri az bulunuyordu. Bulaşıcı hastalık oranları inanılmazdı. Ülkenin neredeyse her yerinde tifo, sıtma, dizanteri ve –Fare Vilayeti'nin uzak bir kasabasında– daha önce görülmemiş cüzam vardı. Bu hastalıklar kırsal bölgelerde sürekli d ng deydi ama savaş, koca toplulukları yerinden etmiş ve daha önce birbiriyle hiç teması olmamış birçok insanı küçük, sıkı  te i  alanlarda birlikte olmaya zorlamı tı. Bunun sonucunda enfeksiyonlar patlamı tı. Hesperya tıbbi bir noktaya kadar yardımcı olmuştu. Artık ona erişimleri yoktu.

Bir de savaşın normal sonuçları vardı. Toplu yer değişiklikleri. Artan haydutluk. Ticaret yolları artık güvenli değildi, koca ekonomilerin işlemesi durmuştu. İmparatorluk'u ayakta tutan

normal malzeme akışı bozulmuştu ve onu yeniden çalışır hâle getirmek aylar, belki yıllar alacaktı.

Rin, Nezha'nın kişisel notları olmasa bu sorunların yarısından haberdar olmazdı – sık ve şaşırtıcı derecede kadınsı elyazısıyla son altı aydaki tüm devlet desteklerinin kaydını tutmuştu. Rin bunların kullanışlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Parşömenlerin başında, Nezha'nın düşüncelerini ve çözüm önerilerini inceleyerek saatler geçirdi. Okuma yazma öğrendiği andan beri devlet adamı olmak için yetiştirilmiş birinin düşüncelerini yansıtıyorlardı. Tekliflerinin can sıkıcı bir çoğunluğu Rin veya Kitay'ın düşünebileceği çoğu şeyden iyiydi.

“Bunları geride bıraktığına inanamıyorum,” dedi Rin. “O kadar ağır değiller. Bunları alsa bize çok daha fazla zarar verebilirdi. Sence sabotaj mıdır?”

Kitay inanmamış gibiydi. “Belki.”

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Notlar fazla detaylıydı, ülkeyi yönetmenin çok zor olduğu aylar boyunca toplandıkları, bir gecede yazılmadıkları belliydi. Ve Nezha'nın birçok uyarısı –baraj yapımının önemi, kanal trafiğinin dikkatli kontrol edilmesi gereği– dikkat çekiciydi.

“Ya da,” dedi Kitay, “sana yardım etmeye çalışıyor. Ya da en azından şehrin felaketlerini minimumda tutmaya çalışıyor. “

Rin bu açıklamadan nefret ediyordu. Nezha'ya bu cömertliği yakıştırmak istemiyordu. Bu bambaşka bir Nezha tablosu çiziyordu – tüm bu süreç boyunca düşmanı olan, Hesperya yalakası, fırsatçı, zalim biri değil de gerçekten elinden gelenin en iyisini yapan bir lider tablosu. Bu, Rin'e hücredeki bitkin çocuğu hatırlatıyordu. Nehirdeki korkmuş çocuğu.

Ölümünü planlamaya odaklanmayı çok daha zorlaştırıyordu.

“Önemi yok,” dedi hemen. “Nezha bırak bütün ülkeyi, bu şehri bile tutamadı. Bunlar artık bizim problemlerimiz. Şu sayfayı bana uzat.”

Öğle yemeği molası verdiklerinde öğleden sonra olmuştu bile, o zaman da Kitay'ın midesi çekilmez derecede guruldamaya başladığı için mola verdiler. Rin, Nezha'nın belgelerine o kadar dalmıştı ki bir subay önlerine buharda pişmiş soğanlı ekmek, acı

biberli haşlanmış balık ve ağır ateşte pişmiş lahana koyana dek açlığını bile unutmuştu. Yemekleri gördüğü an açlıktan ölmek üzereydi.

“Dur,” dedi Kitay, Rin ekmeğe uzanırken. “Bunu kim pişirdi?”

“Saray çalışanları,” dedi yemekleri getiren subay.

“Hâlâ mutfakta çalışıyorlar mı?” diye sordu Venka.

“Cumhuriyet’ten ayrılmak isterlerse sarayda çalışmaya devam edebileceklerini söylemişsiniz,” dedi subay. “Yemeğin güvenli olduğuna eminiz. Hazırlarlarken başlarında muhafızlar vardı.”

Rin hayranlıkla yemeklere baktı. O âna dek Nikan’ı yönettiğini algılayamamıştı. Nikan’ı yönetiyordu, bu da sorumluluklarla beraber gelen ayrıcalıklar demekti. Bir saray dolusu çalışanı vardı. Bir daha asla kendi yemeklerini pişirmesi gerekmiyordu.

Ama Kitay onun kadar memnun görünmüyordu. Balığı ağzına götürürken Kitay çubuklarına vurup düşürdü. “Yeme onu.”

“Ama dedi ki—”

“Ne dediği umurumda değil.” Subay onu duyamasın diye sesini alçalttı. “Bunu kimin pişirdiğini bilmiyorsun. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun. Ve öğle yemeği istemedik, bu da demek oluyor ki ya saray çalışanları fikirlerini çok çabuk değiştirdi ya da biri özellikle beslemek istedi.”

“General?” Subay ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bir şey mi—”

“Bize bir hayvan getir,” dedi Kitay.

“Efendim?”

“Tercihen köpek, veya kedi. İlk bulduğun evcil hayvan olur. Çabuk ol.”

Subay yirmi beş dakika sonra ufak, kabarık tüylü, dik kulaklı ve boynundaki altın ve yeşim kolyeden başını zor havada tutan bir yaratık getirdi. Rin bu cinsin Nikara aristokrasisinde meşhur olduğunu düşündü, bir zamanlar Kitay’ın evinde gördüğü köpeklerle benziyordu.

Kitay da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü subaylar köpeği yere koyarken yüzünü buruşturdu.

“Hizmetçiler Leydi Saikhara’nın olduğunu söyledi,” dedi muhafız. “Adı Binbin’miş.”

“Tanrılarım,” diye mırıldandı Venka. “Adını söyleme.”

Her şey çabuk olup bitti. Köpek hevesle haşlanmış balığa saldı ama iki lokma ancak almıştı ki geri adım atıp acınası bir şekilde inlemeye başladı.

Kitay ileri adım attı ama Rin onu tuttu. "Isırabilir."

Yerlerinde kalıp köpeğin nefes nefese yere yığılmasını izlediler. Minik on patileri içini kemiren bir paraziti atmaya çalışır gibi şişmiş karnını tırmalamaya başladı. Sonunda hareketleri ağırlaştı ve hareketsiz kaldı. Bir kez inleyip sessizleşti. Segirmesinin durması çok uzun sürdü.

Rin'in midesi bulandı. Artık aç değildi.

"Mutfak çalışanlarını tutuklayın," diye emretti Kitay sakince. "Ayrı odalara koyun ve biz onları sorgulayana dek ayrı tutun."

"Evet, efendim."

Subay odadan çıktı. Kapı çarparak kapandı. Kitay Venka'ya döndü. "Şey olabilir—"

"Biliyorum," dedi Venka hemen. "İlgileniyorum."

Ayağa kalkıp yayını masadan aldı ve odadan çıktı – muhtemelen subayın emirlere uyacağını mı yoksa kaçacağını mı görmeye gidiyordu.

Rin ve Kitay şaşkınlıkla sessiz sessiz oturdu. Kitay'ın anlık sakinliği yok olmuştu – hızla göz kırparak ve ne diyeceğini bilemez gibi ağzı açık hâlde yemeklere bakıyordu. Rin de bir panik dalgasına yakalanmıştı. İhanet o kadar ani, o kadar beklenmedi ki baskın düşüncesi hiç düşünmeden mutfaktan gelen yemeği kabul ettiği için aptallığına duyduğu öfkeydi.

Biri onu öldürmeye çalışıyordu. Biri onu en bariz şekilde öldürmeye çalışıyordu ve neredeyse başarmıştı.

Bir daha asla kendi ofisinde güvende hissedemeyeceğini fark etti.

Kapı aralandı.

Rin sıçradı. "Ne oldu?"

Bir ulaktı. Tedirgin suratlarını görünce tereddüt etti, sonra Rin'e doğru bir parşömen uzattı. "Şey, bir mesaj var."

"Kimden?" diye sordu Kitay.

"Mührü—"

"Buraya getir," dedi Rin hemen. "Sonra çık."

Kapı kapandığı an parşömeni dişleriyle açtı. Kalbinin neden bu kadar gürültülü attığını bilmiyordu, Nezha kaybetmiş, kaçmış

ve okyanusta ona burada tehdit oluşturmamayacak kadar çok geri çekilmiş olmasına rağmen neden beklentiyle karışık bir korku duyduğunu bilmiyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Bu hiçbir şey değil. Hiçbir şeyi yok. Bu yenilmiş düşmandan bir formalite.

Merhaba, Rin. Umarım sarayın tadını çıkarıyorsundur. Eski odamı aldın mı?

Şimdiye dek ülkenin boka batmış olduğunu fark etmişsindir. Tahmin edeyim, Kitay bütün sabah tarım raporlarını okudu. Muhtemelen tutarsızlıklarla kafayı yiyor. Size bir ipucu – zeki valiler hep daha çok destek almak için hasatlarını az bildirirler. Ya da gerçekten aç olabilirler. Kim bilir?

“Kendini beğenmiş götlek,” diye mırıldandı Rin.

“Dur.” Kitay ikinci sayfaya geçmişti bile. Sayfanın alt tarafını inceledikten sonra ona uzattı. “Okumaya devam et.”

Mutfak çalışanları iyidir ama birkaçının aileme sadık kaldığını göreceksin. Umarım öğle yemeğini yememişsindir.

Rin’in ağzı kurudu. Bunu biliyor olamazdı. Bunu nasıl biliyordu?

Hepsini cezalandırma. Ya Baş Aşçı Hairui ya da asistanıdır. Diğerleri omurgasız. Seni tanıyorsam hepsini hapse atmışsındır. Ama en azından Minmin ve Minik Xing’i mutfağa geri gönder. Muhteşem buharda ekmek yaparlar. Onları seviyordun, değil mi?

Rin mektubu indirdi. Aniden nefes almak çok zorlaşmıştı: Duvarlar üstüne üstüne geliyordu, havada oksijen kalmamıştı.

Biri bizi gözetliyor.

“Nezha Speer’da değil,” dedi Rin. “Burada.”

“Mümkün değil,” dedi Kitay. “Gözcülerimiz gidişini gördü.”

“Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Gizlice geri dönmüş olabilir. Lanet olası suyu kontrol ediyor, Kitay, bir gece nehirden geri gelelemeyeceğini mi sanıyorsun? Bizi izliyor—”

“Gidecek yeri yok,” dedi Kitay. “İntihar olur. Hadi ama, Rin –

şehirde bir kulübede saklanmış beklediğini mi sanıyorsun? Köşelerden başını uzatıp gözetlediğini.”

“Tahıl depolarını biliyor.” Sesi birkaç oktav tizleşti. “Aşçıları biliyor! Söyle bana, Kitay, bunları nasıl bilebilir—”

“Çünkü tahmin etmesi en basit şey,” dedi Kitay. “Ve tahıl depolarını bilmesinin sebebi de aylardır onun da uğraştığı bir sorun olmadı. Biz gelene dek bu ülkeyi beslemek onun sorunuydu. Omzunun üstünden seni izlemiyor, yalnızca seni sarsmaya çalışıyor. Başarmasına izin verme.”

Rin ona inanamayarak baktı. “Bence onun varsayım becerilerini abartıyorsun.”

Bence sen de Nezha'nın ne kadar ölmek istediğini abartıyorsun,” dedi Kitay. “Şehirde saklanmıyor. O intihar olur. Gözcüleri var evet ama onun başkentindeyiz – tabii ki insanlar ona rapor verecek.”

“O zaman *bilecek*—”

“Bilecek. Nezha'nın ne planladığımıza dair fikri olduğunu varsaymak zorundayız. Güçteki rejimlerde bu kaçınılmaz – operasyonlarını uzun süre gizli tutamazsın, dahil olan çok kişi var. Sonunda ne bildiğinin önemi yok. Avantajımız çok fazla. Onları korkarak boşa harcayamazsın.”

Kendini birkaç derin, titrek nefes almaya zorladı. Nabızı giderek yavaşladı. Görüşünün kıyısındaki karanlık yok oldu. Düşüncelerini düzenlemeye çalışarak gözlerini kapattı ve sorunlarının listesini yapmaya çalıştı.

Arlong'da düşmanları olduğunu biliyordu. Bunu baştan beri biliyordu. Eski idari personelden pozisyonlarında kalmalarını istemekten başka seçeneği yoktu çünkü onların pozisyonlarını doldurabilecek yetkin adamları yoktu. Bir ülkeyi nasıl yöneteceğini bilmiyordu, bu yüzden bilen Cumhuriyetlileri işe almalıydı. Tabii ki hepsi onun yönetimine katılmıştı ama kaç arkasından gizli planlar yapıyordu? Kaç hâlâ Nezha ile iletişimdeydi? Nezha arkasında kaç tuzak bırakmıştı?

Nefesi hızlandı. Panik geri döndü, görüşü kararmaya başladı. Teninin altında, vücudunda milyonlarca karınca dolanıyormuş gibi bir karıncalanma, yavaş yavaş yayılan bir korku hissetti.

O his geçmedi. Bütün öğleden sonra devam etti, mutfak çalışanlarını sorgulayıp baş aşçıyı infaz ettikten sonra bile geçmedi.

Başka bir çok semptomu da körükledi: bitkinlik, gözleri yoruldukça zonklaması artan baş ağrısı, var olmayan gölgeleri görmek için etrafa bakınma.

Saray artık boş bir oyun alanı gibi gelmiyordu. Bitmek bilmez bir karanlığı barındıran, göremediği ve beklemediği düşmanlarla dolu bir yer gibiydi.

“Biliyorum,” diyordu Kitay korkularını her dile getirdiğinde. “Ben de korkuyorum. Ama yönetmek böyle bir şey, Rin. Seni tahtta istemeyen biri hep olacak. Ama devam etmek zorundasın. Ama dizginleri bırakamayız. Başka kimse yok.”

Günler geçti. Yavaş yavaş, inanılmaz bir şekilde şehir yönetimi bir kâbus olmaktan çıkıp rutin, alışılmış bir göreve döndü – gün doğmadan bir saat önce uyanıp sabahın erken saatlerinde istihbarat raporlarını inceliyorlardı, öğleden sonra başlattıkları inşaatları kontrol edip gün içinde çıkan sorunları çözüyorlardı.

Arlong’u normale döndürmemişlerdi. Yakın bile değildiler. Sivil nüfusunun çoğu hâlâ yerleşememişti, bir zamanlar Vaisra’nın güneyli mültecileri topladığı yerde geçici kulübelerde kalıyorlardı. Yiyecek kıtlığı sürekli bir sorundu. Halka açık mutfakların yiyecekleri sıradaki herkese servis yapamadan bitiyordu. Yeteri kadar yiyecek yoktu ve Rin bu kadar kısa sürede daha fazlasını nereden bulacaklarını bilmiyordu. En iyi umutları Moag’ın mesajını bekleyip gemiler dolusu Nikara antikalarını kaçak getirilmiş Hesperya tahıllarına çevirebileceğini ummaktı.

Her nasılsa günler haftalara dönüşürken şehirdeki varlıkları istikrar kazandı. Deneyimsiz güney askerleri ve sürekli gözlenmesi gereken Cumhuriyet yetkililerinden oluşan idare bir şekilde kendi kendini döndüren ve yarı işler bir şey hâline geldi. Şehirde düzene benzer bir şeye ulaşılmıştı. Artık sokaklarda kavgalar ve isyanlar çıkmıyordu. Kaçmayan tüm Cumhuriyet askerleri ya sorun çıkarmaya çalışmayı bırakmış ya da yakalanıp hapsedilmişti. Arlong güneyi açık kollarla karşılamamıştı ama istemeyerek de olsa yeni yönetimini kabul etmiş gibiydi.

Bunlar çekingen gelişme göstergeleriydi. Ya da en azından Rin ve Kitay, her an çökebilecek devasa bir yapıyı ayakta tutmaya çalışan hazırlıksız ve yetkisiz çocuklar oldukları gerçeğiyle yüzleşmemek için kendilerine bu yalanı söylüyordu.

Rin, Kitay ve Venka günbatımından çok sonraya kadar savaş odasında kalıyordu. Ay gökte yükselirken masaya eğilmekten yerde, ateşin başında oturup tüm işleri unutarak Vaisra'nın özel mahzenlerinden aldıkları sorgum şaraplarını yudumlamaya geçiyorlardı.

Üçü de düzenli olarak içmeye başlamıştı. Bu bir dürtü gibiydi; günün sonunda alkol yemek veya su kadar gerekli geliyordu. Şakaklarında zonklayan stresi rahatlatabilen tek şeydi. O zaman anksiyetenin tam tersini yaşıyorlardı. Geçici, gizli megalomanlar oluyorlardı. Her şeyi yoluna sokunca İmparatorluk'ta değiştirecekleri şeylerin hayalini kuruyorlardı. Gelecek kumdan kalelerle doluydu, istedikleri gibi yıkıp yeniden inşa edebilecekleri ihtimallerle.

“Çocuk evliliklerini yasaklayacağız,” diye ilan etti Rin. “Çöpçatanlığı iki taraf da en az on altı yaşına gelene dek yasa dışı kılacağız. Eğitimi zorunlu yapacağız. Ve tabii ki askeri okul da lazım—”

“Sinegard'ı tekrar açmayacak mısınız?” diye sordu Venka.

“Sinegard'da değil,” dedi Kitay. “Oranın çok anısı var. Güneyde yeni bir yer inşa edeceğiz. Ve tüm müfredatı değiştireceğiz – Strateji ve Dilbilim'e daha çok ağırlık verip Dövüş'ün önemini azaltacağız...”

“Dövüş'ü kaldıramazsınız,” dedi Venka.

“Jun'un öğrettiği gibi Dövüş'ü kaldırabiliriz,” dedi Rin. “Dövüş sanatlarının savaş alanında yeri yok, opera sahnesine yakışırlar. Modern savaşa uygun bir müfredat öğretmemiz gerek. Cep hane – arkebüzler, toplar, hepsi.”

“Balon birliği istiyorum,” dedi Venka.

“Bir tane ayarlarız,” diye söz verdi Kitay.

“Bir düzine istiyorum. Hepsinin son teknoloji topları olsun.”

“Nasıl istersen.”

Gece ilerlerken fikirleri cüretkârdan hayallere, oradan da tamamen saçmalığa döndü. Kitay standart abaküs setleri dağıtmak istiyordu çünkü bezelye boyutundaki boncukların şıkırtısı daha güzeldi. Venka aristokrat kadınların takmak zorunda olduğu ve boyunlarını inciten şaşaalı, ağır takıları ve çirkin oldukları için kuzeyli bürokratların taktığı iki katlı şapkayı yasaklamayı istedi.

Son birkaç teklif çok önemsizdi ve harcadıkları zamana değmezdi. Ama yine de bunları gerçekleştirebilecek gibi ortaya atmak onları heyecanlandırıyordu. Sonra da gerçekten gerçekleşti-

rebileceklerini çünkü bu ülkenin sahibi olduklarını ve herkesin onların dediğini yapmak zorunda olduğunu hatırlıyorlardı.

“Tüm âlim okullarının bedava olmasını istiyorum,” dedi Rin.

“Zorla cinsel ilişkiye girmenin cezasının hadım olmasını istiyorum,” dedi Venka.

“Arşivlerdeki her antik metnin kopyalanıp bilgi kaybını önlemek için en iyi üniversitelere dağıtılmasını istiyorum,” dedi Kitay.

Ve hepsine sahip olabilirlerdi. Çünkü artık onlar baştaydı; ne kadar saçma olsa da Arlong tahtında onlar oturuyordu ve sözleri kanundu.

“Ben yaratılışın gücüyüm,” diye fısıldadı Rin tavanın dönüşünü izlerken. Vaisra'nın sorgum şarabı tatlıydı ama dilini yakıyordu, sırf içinin yanmasını hissetmek için biraz daha içmek istiyordu. “Ben başlangıç ve bitişim. Dünya bir resim ve fırça benim elimde. Ben bir tanrıyım.”

Ama hep sabah oluyordu ve önceki gecenin keyfiyle gelen dayanılmaz baş ağrılarıyla beraber yorgunluk, bıkkınlık ve tarihinin çoğunu savaşta geçirmiş bir ülkeyi tamir etmeye çalışmanın git-tikçe artan çaresizliği de geri dönüyordu.

Arlong'da kaydettikleri her aşama ülkenin kalanından gelen haberlerle yok oluyor gibiydi. Haydut saldırıları iyice artmıştı. Salgınlar kötüye gidiyordu. Rin'in ordusunun fethettiği güney-doğu vilayetlerinde güç boşlukları açılmıştı ve rejimini sağlamlaştırmak için tüm ülkeye gönderecek askeri olmadığından sonra bastırması gerekecek bir düzine yerel ayaklanma çıkmıştı.

En acil ihtiyaç yiyecekti. Savaş odasında yiyeceklerle ilgili tartışıyorlardı. Sınır şehirlerinden aldıkları her mesajın ve Rin'in askerlerinin bastırmak zorunda kaldığı neredeyse her ayaklanmanın konusu azalan tahıllardı. Şimdiye dek Arlong Hesperya'dan gelen düzenli sevkiyatlarla besleniyordu ve artık onlar yoktu.

Kitay bile bir çözüm bulamıyordu. Kaynakları oynatarak da, diplomasiyle de hatta zekice yeniden düzenlemelerle de tahıl stokları olmadığı gerçeğini gizleyemiyordu.

Rin'in en iyi seçeneği olan Moag hayallerini yıkan kısa bir mektup yollamıştı.

Yapamam, minik Speerli, yazmıştı. Sana o kadar kısa zamanda

o kadar çok tahıl bulamam. Ve Arlong'un hazineleri piyasada şu an pek popüler değil. Öncelikle Nikara oldukları bu kadar barizken ambargoyu geçmeleri çok zor. Ayrıca, Yin ailesine ait eşyaların değeri bayağı düştü. Nedenini tahmin edebilirsin. Yeterince ararsan istedikleri bir şey bulacağına eminim.

Açlığın tuhaf bir getirisi asker kayıtlarının artışıydı çünkü askerler günde iki öğün yemek alıyordu. Ama tabii ki bu bilinir hâle gelince kışlaların civarında bu adaletsizlikle ilgili geniş çaplı kavgalar ve protestolar başladı.

Rin, bunun bu şehirle ilgili sevmediği şeyler için çok uygun bir metafordu. Neden ordu öncelikli olmasındı ki? Savunmalarının gücü özellikle şimdi çok elzemdi – neden kimse bunu göremiyordu?

Bitmek bilmez her toplantı, şehri nasıl besleyecekleriyle ilgili her gereksiz konuşma gittikçe daha da sinir bozucu oluyordu çünkü Rin, bunun yalnızca bir dikkat dağıtma yöntemi olduğu hissini üstünden atamıyordu. Önceliği zaferini sağlamlaştırmak olmalıyken yıkılmış bir ülkeyi işlevsel hâle getirmeye çalışarak zaman kaybettiğini düşünüyordu.

Sona o kadar yaklaşmıştı ki tadını alabiliyordu.

Bir sefer daha. Bir savaş daha. Sonra bir tek o kalacaktı, güneydeki tahtında oturup bu paramparça ülkeyi istediği gibi inşa edecekti.

Ama bunun kişisel hırslarıyla ilgisi yoktu. Bu, başka kimse-nin açlıktan daha ürkütücü olduğunu fark etmediği, enselerinde nefesini hissettiği tehlikeyle ilgiliydi.

Hesperyahılar geri geliyordu.

Neden gelmesinlerdi? Neden şimdi, Rin'in taze yönetiminin temeli bu kadar güçsüzken saldırmasınlardı ki? Rin Hesperyahıların başında olabildigince hızlı, Nikara ordusunu ayağa kaldırmadan karşı saldırı yapabilmek için ek hava gemisi talep ederdi.

Rin'in yelkenli balonları indirebilecek gücü yoktu. Asker sayısı, Cholang ve askerleri de Köpek Vilayeti'ne dönünce yarıya inmişti. Başka saldırgan şamanı yoktu; Üçlü gitmişti, Dulin ve Pipaji ölmüştü. Ateşi dışında güneyi duyuracak bir şeyi yoktu ve tek başına yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

Rüyalarında yine yelkenli balonlar görüyordu, gökyüzünü

dolduran vızıldayan bir orduydu, sayamayacağı kadar çoklardı. Tam güçleriyle Nikara kıyılarına iniyor, havada dolanıyorlardı. Rin açık tenli, şeytani mavi gözleri olan pilotları görüyordu. Toplarını ona doğrulturken gülüyorlardı.

Rin kollarını kaldıramadan ateş açıyorlardı. Dünya toprak ve turuncu ateşle doluyordu ve ne kadar cesur olursa olsun tek yapabildiği yerde diz çöküp kollarını başına dolamak ve ölümünün çabuk olmasını ummaktı.

“Rin.” Kitay omuzlarını sarstı. “Uyan.”

Ağzında kan tadı vardı. Dilini mi ısırmıştı? Yana dönüp tükürdü ve çarşafındaki kırmızı lekeleri görünce yüzünü buruşturdu.

“Ne?” diye sordu aniden korkarak. “Bir şey—”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Kitay. Dudağını indirdi. Ağzının içi kıpkırmızı yaralarla doluydu. “Ama canımı yakıyorsun.”

“Tanrılarım.” Rin suçluluk duydu. “Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Kitay yanağını ovuşturup esnedi. “Yalnızca... uyumaya çalış.”

Kitay'ın ne kadar yorgun, çökmüş ve küçülmüş görüldüğünü, gündüz büründüğü kendine güvenen ve otoriter kişilikle alakası olmadığını o an fark etti.

Bu, Rin'i korkuttu. Her şeyin saçmalık olduğunun fiziksel kanıtı gibiydi. Zaferleri ellerinden kayıp giderken tahtta numara yapıyor, yetkinlermiş gibi davranıyorlardı.

İmparatorluk dağılıyordu. Halkı açlıktan ölüyordu. Hesperyalılar geri dönecekti ve onları durduracak hiçbir şeyleri yoktu.

Rin eline uzandı. “Kitay.”

Kitay parmaklarını sıktı. Çok genç görünüyordu. Çok korkmuştu. “Biliyorum.”

En kötüsü de, mektuplar gelmeye devam etti.

Bitmek bilmiyorlardı. Belli ki Nezha parşömenler yağdırarak ona psikolojik savaş açıyordu. Odasının dışında beliriyorlardı. İstihbarat raporlarına karşıyorlardı. Yemeklerinin yanında gelip duruyorlardı. Rin mutfak çalışanlarını o kadar çok kez değiştirmişti ki artık yemek kalitesi iyice kötüleşmişti ama her gün öğle saatinde bir parşömen lapa kâsesinin altında belirmeye devam ediyordu.

Bir sabah mektup yastığında belirince Rin ulağı bulmak için bir arama başlattı. Ama kışlayı didik didik etmelerine rağmen hiçbir

ipucu bulamadılar. Sonunda şüpheli kuryeleri bulmaya çalışmayı bıraktı –tüm çalışanlarını değiştirmesi gerekirdi– ve onun yerine Nezha'nın parşömenlerini yırtıp yakarak söylenmeye başladı.

Ama okuduktan sonra. Önce okumak zorundaydı. Aslında bakmadan yakması gerekiyordu – okumasının onun oyununu oynamak olduğunu biliyordu. Ama dayanamıyordu. Nezha'nın ne bildiğini bilmesi gerekiyordu.

Mesajların tonunu hiç anlayamıyordu. Bazen alaycı ve kendini beğenmişlerdi – Nezha onun yönetimden anlamadığını biliyor ve belli ki bundan zevk alıyordu. Ama bazen de gerçekten yardımcı oluyorlardı.

Eğer henüz hapse atmadıysan Lao Ho bölgesel vergilendirmeyi kontrol etmek için iyi bir adam. Kitay'a da kütüphanedeki yıllık-ları yeniden düzenlemek istese de onları öyle tutmamızın bir sebebi olduğunu söyle. İlk rakam önemliliğini belirtiyor, metin boyutunu değil. Karıştırmasın.

Nezha sürekli onunla alay etmekle önemli bilgiler vermek arasında gidip geliyordu. Rin zihninden neler geçtiğini anlayamıyordu. Onunla oyun mu oynuyordu? Eğer öyleyse işe yarıyordu – alayları Rin'i iyice sinir ediyor, hatalarının boğazın karşısından anlaşılabilir kadar bariz olmasına sinirlendiriyordu; tavsiyeler ise daha beterdı çünkü Rin onlara inanıp inanamayacağını bilemiyordu ve önerilerini ölçüp tartıp altında yatan amaçlarını anlamaya çalışarak o kadar çok zaman kaybediyordu ki hiç okumasa daha çok iş yapardı.

Mektuplarını hep aynı teklifle bitiriyordu.

Uzlaşma masasına gel. Hesperyalılar hep fazla tahıl üretiyor – ekimlerini makineler yapıyor. Fazla yiyecekleri var. Biraz taviz verirsen onlardan yiyecek yardımı alabilirsin.

Teklifin çekiciliği hiç artmıyordu. Mektuplar arttıkça aşağılamaları da artıyordu.

Tahılın senin olsun, diye cevap yazmak istiyordu Rin. Senin beni beslemendense boğulmayı yeğlerim. Senin elinden bir şey almaktansa açlıktan ölmeyi yeğlerim.

Ama elini tuttu. Nezha'ya cevap verirse mektuplarını okuduğunu belli ederdi.

Ama yine de biliyor olmalıydı. Her mektup ürkütücü derecede bilgi doluydu. Belli ki onların uğraştığı sonuçları o kadar iyi anlıyordu ki savaş odasında diplerinde duruyor olabilirdi. Rin, onu paranoyaklaştırmaya çalıştığını biliyordu ama işe yarıyordu. Artık kendi odasında güvende hissetmiyordu. Dinlenemiyordu – Kitay'la yine nöbetleşe uyumaya başlamışlardı, aynı yatakta birbirlerinin başında nöbet tutuyorlardı yoksa Rin gözlerini kapatamayacak kadar tedirgin oluyordu. Gittiği yerlerde bir şeylere odaklanamıyordu, gözleri sürekli etrafta casuslar veya suikastçılar aranıyordu. Kendini güvende hissettiği tek yer orası olduğu için günlerini savaş odasında geçirmeye başladı. Tek pencereleri üçüncü kattaydı ve tek kapısının önünde de kendi seçtiği askerler bekliyordu.

“Onları okumayı bırakmalısın,” dedi Venka.

Rin son mektuba bakıyordu, harfler zihnine işlesin diye gözlerini parşömene dikmişti. Sanki yeterince uzun süre bakarsa Nezha'nın niyetini anlayabilecekti.

“Bırak onu, Rin. Seninle oyun oynuyor.”

“Hayır, oynamıyor.” Rin işaret etti. “Bak. Moag'dan kaçak tahlıl almaya çalıştığımızı biliyor. *Biliyor—*”

“Tabii ki biliyor,” dedi Venka. “Bariz bir tahmin, başka ne deneyeceğiz ki? Onları okuyarak kazanmasına izin veriyorsun. Dünyanın ucunda bir adaya sürüldüğü için seninle uğraşıyor ve bunlar yalnızca dikkat çekmek için ciyaklamalar—”

“*Dikkat çekmek için ciyaklama.*” Rin parşömeni indirdi. “Bu ilginç bir kelime seçimi.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Kitay kaşlarını kaldırıp ticaret raporlarının üstünden onlara baktı.

Venka ona baktı. “Pardon?”

Rin bir an için ona boş boş baktı ve zihninin şimdi vardıgı sonuca yetişmesini bekledi.

Kozu kalmamıştı. O kelimeleri daha şimdi Nezha'nın yazısıyla okumuştı – dikkatini çekmişti çünkü çok spesifik bir ifadedi. *Yalnızca dikkat çekmek için ciyakladığımı düşündüğüne* eminim ana defterlere bakarsan haklı olduğumu anlarsın. Nezha'nın eski

mektuplarında yoktu, olsa hatırlardı. Ve Venka da henüz elinde tuttuğunu okumamıştı ama...

Ama.

Oda kararır gibi oldu. Rin gözlerini kıstı. "Nezha'nın Xuzhou'da saldıracakını nereden biliyordun?"

Venka'nın boğazı oynadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Soruma cevap ver."

"Ulaklarını yakaladık, anlattım ya—"

"Çok iyisin," dedi Rin.

Venka'nın yüzündeki kasların çalıştığını, gülümseyip iltifatı kabul edip etmemeye karar vermeye çalıştığını gördü. Korkmuş gibiydi. Bu yalan söylediği anlamına mı geliyordu? Öyle olmalıydı – yoksa neden korksun ki?

"Buna cevap ver." Rin ayağa kalktı. "Sence Nezha bizim Üçlü'ye ulaşmaya çalıştığımızı nereden biliyordu?"

Venka'nın ağzı oynadı ama bir an ses çıkmadı. "Anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun." Rin ona doğru bir adım attı. Kulakları çınıyordu. Sesi kısıklaştı. "O planı kaç kişinin bildiğini biliyor musun? Beş. Ben, Kitay, Üstat Jiang, Engerek ve sen."

Venka geri adım attı. "Bunun ne demek—"

"Rin," diye araya girdi Kitay. "Bunu yapma. Konuşalım—"

Rin onu duymazdan geldi. "Bir sorum daha var." Venka'ya düşüncelerini toparlayıp bir şeyler uydurma fırsatı vermiyordu. Tüm şüphelerini ortaya dökmek, Venka baskıdan patlayana dek argümanını her yönden desteklemek istiyordu. "Neden bize Nezha'nın Tikany'yi bombalayacağını söylemedin?"

Venka ona inanamayarak baktı. "Onu nereden bilecektim?"

"Kovan'ı alınca güvende olduğumuzu düşünmemizi sağladın," dedi Rin. "Nezha'nın güneye saldırmaya yakın bile olmadığını söyledin. Hasta olduğunu söyledin."

"Çünkü öyleydi!" Venka'nın sesi birkaç oktav tizleşti. "Herkes onu konuşuyordu, neden uydurayım—"

Kitay, Rin'in dirseğini kavradı. "Yeter—"

Rin kolunu ondan kurtardı. "Ama iki hafta sonra mucizevi bir şekilde iyileşmişti ve Tikany'deydi. Şuna cevap ver, Venka: Seni Ôrs'te neden hayatta bıraktılar? Güney Ordusu aylarca kuşatma altındaydı ama sen zarar görmeden çıktın. Neden?"

Venka'nın yanakları öfkeyle bembeyaz oldu. "Bu saçmalık."
"Soruma cevap ver."

"Cusus olduğumu mu sanıyorsun? Benim?"

"O gece Arlong'dan neden ayrıldın?" diye üsteledi Rin.

Venka ellerini kaldırdı. "Hangi gece?"

"Arlong'da. Kaçtığımız gece. Bizim sebebimiz vardı, hepimiz hayatımızı kurtarmak için kaçıyorduk, sen hariç. Senin peşinden gelen yoktu. Neden ayrıldın?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı Venka. "Senin için ayrıldım."

"Onu neden yapasın?" diye bastırdı Rin. Artık çok barizdi, parçalar yerine oturmuştu. Venka'nın ani fikir değişikliği, nedenlerinin anlamsızlığı – çelişkiler o kadar barizdi ki Rin daha önce görmediğine şaşırdı. "Benden hiç hoşlanmıyordun. Sinegard'da benden nefret ediyordun; çamur tenli bir köylü olduğumu düşünüyordun. Tüm güneyin çamur tenli köylüler olduğunu düşünüyordun. Fikrini ne değiştirdi?"

"Bu inanılmaz," diye tükürdü Venka.

"Hayır, inanılmaz olan Sinegardlı aristokratın güneyli isyancılara katılmaya karar vermesi. Ne kadar oldu? Baştan beri mi Nezha'ya rapor veriyorsun?"

Kitay yumruğunu masaya vurdu. "Rin, kapa çeneni."

Rin onun hiddetiyle o kadar irkildi ki sessiz kaldı.

"Çok yorgunsun." Kitay parşömeni elinden alıp ufacık parçalara yırttı. "Artık bunlar okumayacaksın. Nezha'ya tam istediğini veriyorsun—"

"Ya da köstebeğini bulmuş olabilirim," dedi Rin.

"Saçmalama," diye çıkıştı Kitay.

"Parşömeni okudun, Kitay, o kelimeleri okudun—"

"Bilindik bir laf—" diye başladı Venka.

"Yalnızca senin kullandığın bilindik bir laf." Rin parmağını ona uzattı. "Çünkü bunları sen yazdın, değil mi? Bunca zamandır sen yazıyordun, bize gülüp paniklememizi izliyordun—"

"Delirmişsin sen," dedi Venka.

"Ah, öyle düşünmemi istediğine eminim," diye hırladı Rin. "Sen de Nezha da—"

Aniden Venka'nın yüzünde bir şeyler değişti. "Eğilin."

Sonra kollarını açıp onu yere yatırmaya çalışır gibi beline atıldı.

Rin duyduğunu algılayamamıştı. Venka'nın atıldığını gördü ve görüşü kızardı, şimdiye dek onu hayatta tutan savaş tepkisine kilitlendi ve yana kaçıp yere eğilmektense Venka'nın omuzlarını yakalayıp dizini bacağına geçirdi.

Sonrasında bunun onun suçu olup olmadığını düşünerek kendine işkence edecekti. Yapabileceklerinin listesini gözden geçirecekti. Venka'nın son sözlerinin bir tehdit değil, bir uyarı olduğunu anlaması gerekirdi. Venka'nın silahsız olduğunu ve ona zarar vermek istese yapacağı gibi ellerinin Rin'in kafası ve boynuna uzanmadığını fark etmesi gerekirdi. Venka'nın yüzünün öfke değil, korkuyla dolu olduğunu görmesi gerekirdi.

Venka'nın hayatını kurtarmaya çalıştığını anlaması gerekirdi.

Ama o an Venka'nın hain olduğuna, ona *saldırdığına* o kadar emindi ki Venka'nın boynundaki arbalet okunu ikisi birlikte yere devrilene kadar fark etmemişti. Venka'nın omuzlarını yakmadan önce. Venka'nın seğirdiğini ama ayağa kalkmadığını fark etmeden önce.

Camdaki silueti çok geç gördü.

Havada bir ok daha uçtu. Rin çaresizce ve korkuyla onu izledi ama ok Kitay'ı bir metreyle ıskaladı. Kitay masanın altına saklandı, ok kapının çerçevesine saplandı.

Rin avucunu cama uzattı. Alevler kükredi, cam patladı. Alevlerin arasında Rin havada süzülen koyu renk kıyafetli bir siluet gördü.

Venka'nın cesedinin altından çıkıp pencereye koştu. Suikastçı üç kat aşağıda kırış buruş bir yığın hâlinde duruyordu. Kıpırdamıyordu. Rin'in umurunda değildi. Elini aşağı uzatıp cesedi yalayan bir alev sütunu gönderdi.

Alevleri yoğunlaştırdı, artık cesedi değil ve yalnızca ısıldayan havada kalın, kıvrılan turuncu dalgalar görene dek elinden geldiğince ısıttı. Suikastçının cesedini korumak istemiyordu. Onu kimin gönderdiğini biliyordu: Ya Nezha ya Gri Bölük ya da ikisi birlikteydi. Burada çözecek bir gizem yoktu, sorgulayarak hiçbir şey öğrenemezdi. Denemek mantıklı olabilirdi ama o an tek yapmak istediği bir şeyin yanmasını izlemeydi.

BÖLÜM 33

Güney Ordusu ertesi sabah Tikany'ye doğru yola çıktı.

Rin, Ejderha Vilayeti'nden hükmedemezdi. Bu baştan belli olmalıydı – onun memleketi değildi, şehrin işleyişini bilmiyordu ve yerli destekçileri yoktu. Arlong'da yüzyıllardır süren güneyli karşıtlığına karşı çalışan bir zıpçıktıydı. Venka'nın ölümü son damlaydı – Rin'in hükümdarlığını sağlamlaştırmak istiyorsa kendi memleketinde yapması gerektiğinin kanıtı.

Birlikler ilerlerken onları izlemek için vadide ufak bir sivil kalabalığı birikti. Rin ciddi yüz ifadelerinden Güney Ordusu'nu saygıyla mı uğurladıklarını, yoksa sırtlarını görmekten memnun mu olduklarını mı ya da tüm yiyeceklerini götürdüğünden mi korktuklarını anlayamadı.

Arkada işgali koruyabilmek için çok az asker bıraktı – yalnızca üç yüz kişi, en fazla bu kadarını göze alabilirdi. Muhtemelen başarısız olacaktı. Arlong kaynak kıtlıklarından çökebilirdi, sivilleri öbek öbek göç edebilirdi ya da iç ayaklanma yapıp güney askerlerini devirebilirlerdi. Önemi yoktu. Arlong büyük bir kayıp değildi. Bir gün şehir toparlanıp onun olacak, muhalefetten kurtulup hazinelerinden arınacak ve yönetimi için uysal, sakin bir kaynak merkezi olacaktı.

Ama önce güneyi geri alması gerekiyordu.

Rin aklını Tikany'ye, eve dönmeye odaklayıp ayrılışlarının ne kadar mağlubiyet koktuğunu düşünmemeye çalıştı.

Kitay'la yolculuğun çoğunu sessizlik içinde geçirdiler. Konuşacak çok az şey vardı. Dördüncü günde sahip oldukları kaynakları, şimdiki asker sayılarını ve Tikany'de batıyı ele geçirebilecek güçler eğitmek için nasıl bir sistem kuracaklarını tartışmayı bitirmişlerdi. Bu noktadan sonra her şey işe yaramaz varsayımlara dönüşüyordu.

Venka'dan bahsedemiyorlardı. Denediler ama ağızlarını aç-

nklerinde kelimeler çıkmadı, yalnızca ağır ve düşünceli bir sessizlik. Kitay, Venka'nın ölümünün onu akladığını düşünüyordu. Rin hala Venka'nın casus olabileceğinden şüpheleniyordu ama başka birçok ihtimal vardı. Venka, Nezha'nın değinip durduğu şeyleri tek bilen kişi değildi. Seferleri boyunca subaylardan biri Cumhuriyet'e bilgi sızdırıyor olabilirdi. Parşömenler Venka'nın ölümünden beri durmuştu ama bu Arlong'dan ayrıldıkları için olabilirdi. Venka açık uçlu bir soruydu, hem müttefik hem hain-di ve Rin onu ancak öyle hatırlayabiliyordu.

Gerçeği bilmek istemiyordu. Merak etmek bile istemiyordu. Venka'yı çok fazla düşünemiyordu çünkü o zaman göğsüne saplanan görünmez bir bıçak kıvrılarak içinde bir delik açıyor ve ciğerleri su altındaymışçasına yanıyordu. Venka'nın kafası karışık, düşünceli yüzü aklına gelip duruyordu ama Rin orada kalmasına izin verirse boğulmaya başlıyordu ve bu duygulardan kurtulmanın tek yolu da yanmaktı.

Öfkeye odaklanmak çok daha kolaydı. Kafası karışık yasının içinde net olan tek düşünce bu savaşın bitmemiş olduğuydu. Hesperya onu öldürmek istiyordu, Hesperya peşindeydi.

Artık Nezha'nın ölümünün hayalini kurmuyordu. Bu nefret artık çok basit geliyordu ve onun parçalanmış bedeninin düşüncesi Rin'e zevk vermiyordu. Onu parçalayacak fırsatı olmuştu ve Rin bunu kullanmamıştı.

Hayır, Nezha düşmanı değil, düşmanın kuklalarından biriydi. Rin artık savaşın iç savaş değil küresel olduğunu fark etmişti. Ve barış istiyorsa –gerçek, kalıcı barış– batıyı yenmesi gerekiyordu.

İki hafta içinde Tikany yolu sefalet dolu bir mozağe dönüştü.

Rin, güneye geçerken ne beklediğini bilmiyordu. Belki de kurtarılanların neşeli çılgınlıkları değildi, o kadar naif değildi. Sürekli savaşlarla her türkü hasar almış yıkık dökük bir ülkeden sorumlu olduğunu biliyordu. Toplu yer değişikliğinin, hasat kıtlığının, açlığın ve haydutluğun eninde sonunda baş etmesi gereken problemler olduğunu biliyordu ama onları zihninin gerisine atmış ve daha acil olan Hesperya saldırısına öncelik vermişti.

Bu sorunlar gözünün önündeyken görmezden gelmesi çok daha zordu.

Güney Ordusu, Horoz Vilayeti'nin sınırını geçtiğinde dilenciler yollarda karşılarına çıktı. Rin'in dönüş haberi tüm köylere yayılmıştı ve birliği güneyin merkezine ilerlerken yolun her parçasında karşılarına büyük kalabalıklar çıkmaya başladı.

Ama Rin yolda karşılamayla karşılaşmadı. Onun yerine iç savaşının sonuçlarıyla yüzleşti.

Açlıkla ilk karşılaşması onu şok etti. Her türlü yok olmuş beden görmüştü – yanmış, parçalanmış, kesilmiş, şişmiş. Ama hayatında hiç bu derece bir açlıkla karşılaşmamıştı. Arabasına yaklaşan bedenler –şaşkınlıkla canlı bedenler olduğunu fark ettirilmiş ve şekli bozuktu, gördükleri insan bedenlerinden çok kafası karışık bir çocuğun insan anatomisi çizimine benziyorlardı. Elleri ve ayakları greyfurt gibi şişmişti, şişkin el ve ayakları inanılmaz şekilde çöp gibi uzuvlarından sarkıyordu. Çoğu yürüyemez hâldeydi, onun yerine Rin'in arabasına doğru Rin'i utançla yakan bir şekilde yavaşça emekliyor ve yuvarlanıyorlardı.

“Dur,” diye emretti sürücüyü.

Adam dikkatle yaklaşan kalabalığı inceledi. “General...”

“Dur dedim.”

Sürücü atları durdurdu. Rin arabadan indi.

Aç siviller ona doğru toplanmaya başlamıştı. Bir an korktu –çok kalabalıklardı ve yüzleri o kadar boş ve çamur kaplıydı ki canavar gibi görünüyorlardı– ama korkuyu hemen kenara itti. Bunlar canavar değil, kendi halkıydı. Onu savaşı yüzünden acı çekiyorlardı. Onun yardımına ihtiyaçları vardı.

“Alın,” dedi cebinden bir parça kuru et çıkararak.

Şimdi düşününce yeterli kadar yokken bir grup aç insana yiyecek teklif etmenin ne kadar aptalca olduğunu fark etmeliydi.

Düşünmüyordu. Sefil eden, insanın içini kemiren açlığı görmüştü ve hafifletmek istiyordu. Birbirlerini yere çekip izdiham yaratacaklarını ve ileri atılırken çıplak ayaklarının kırılğan uzuvları ezeceğini beklememişti. Bir anda düzinelerce el ona uzandı, o kadar şaşırmıştı ki eti düşürüp geri tökezledi.

Yemeğe köpek balıkları gibi saldırdılar.

Rin korkuyla ve korkusundan utanarak arabasına geri tırmandı.

Sürücü sormadan atları dehledi. Araba hızla ilerlemeye başladı. Aç bedenler onları takip etmedi.

Rin kalbi gümbürdeyerek dizlerini göğsüne çekti ve kusma isteğini bastırdı.

Kitay'ın gözlerini üstünde hissetti. Gz göze gelmeye dayanamazdı. Ama Kitay merhametliydi, hiçbir Şey söylemedi. O gece yemek için durduklarında yiyeceklerin tadı kl gibiydi.

Yol kenarındaki kalabalıklar Tikany'ye yaklaştıkça arttı. Arabaların hiç durmamasının, kendi malzemeleri az olduğu için yalvaran ellere yiyecek dağıtmamasının önemi yoktu. Orduyu üç ay daha hayatta tutabilecek kadar tahıl ve pirinçleri vardı, bağıslayabilecek kadar yoktu. Askerler gözlerini ileri dikip hiçbir Şey duymamış ve görmemiş gibi davranmaya alışmışlardı. Ama kalabalıklar ısrarcıydı, kollarını uzatıp bağıracak enerjileri olmadığından fısıldayarak yalvarıyorlardı.

Bakması en zor olan çocuklardı çünkü onların bedenleri en bozuklarıydı. Gbekleri yle şişmişti ki hamile gibiydiler, kalan her yerleri de sopa gibi incecikti. Kafaları Rin'in pazarlarda gördüğü ahşap oyuncaklar gibi incecik boyunlarının üstünde duruyordu. Klmeyen tek yerleri gözleriydi. Uzuvarı eriyip giderken o çaresiz bakışlardan ibaret kalmışlar gibi kafataslarında pörtlemiş yalvaran, hüzün dolu gözleri.

Sonunda, konuşacak hali olanlarla konuşa konuşa Rin ve Kitay açlığın güneyde ne kadar kötü hlde olduğunu öğrendi.

Az yiyecek bulunan bir yıl olmamıştı. Hiç yiyecek yoktu. İlk yok olan taze etti, sonra baharatlar ve tuz. Tahıl birkaç ay yetmişti, sonra a köylüler bulabildikleri tüm besinlere dönmüştü – saman, ağaç kabuğu, böcek, leşiller, kökler ve yabani otlar. Bazısı alglerdeki protein için gllerin üstündeki yeşil katmanı toplar olmuştu. Kimisi kendi idrarında plankton üretiyordu.

En kötü kısmı ise bunu düşman zulmüne ykleyememesiydi. Bu korkunç bedenler işkencenin sonucu değildi. Açlık Federasyon askerlerinin suı değildi – onlar güneyde ilerlerken yakıp yıkmıştı ama bu derece açlığa sebep olacak kadar değil. Buna sebep olan Cumhuriyet veya Hesperyalılar değildi. Bu yalnızca süregelen iç savaşın boktan bir sonucuydu, hiçbir yer güvenli olmadığı için işgücü kaybı ve toplu g olduğunda olan buydu.

Herkes hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu, bu da

kimsenin ürün ekmediği anlamına geliyordu. Altı ay sonra kimsenin yiyecek bir şeyi kalmamıştı.

Ve Rin'in onlara verebileceği bir şey yoktu.

Nefret dolu bakışlarından kaynaklarını sakladığını bildikleri belliydi. Rin bakışlarını kaçınıyordu. Gözlerini sefaletle kapatmak zor değildi, ek çaba gerektirmiyordu. Tek gereken tekrarlayan, çaresiz maruziyetti.

Böylesi çaresizliği daha önce görmüştü. Murui Nehri'nde Lusan'a doğru Vaisra'nın gemisi *Seagrim* ile ilerlediğini, mülteciler bir zamanlar köylerinin olduğu sel basmış nehir kıyılarında durmuş Ejderha Savaş Lordu'nun –zengin, güçlü, varlıklı Ejderha Savaş Lordu'nun– tek bir gümüş sikke bile atmadan geçişini izlerken güvertede durup onları izlediğini hatırlıyordu. O zaman Vaisra'nın aldırıışsızlığı karşısında şok olmuştu.

Ama Nezha onu savunmuştu. *Gümüş onlara yardım etmez, demişti. Alabilecekleri bir şey yok. O mülteciler için yapabileceğimiz en iyi şey gözlerimizi Lusan'dan ayırmayıp onları bu noktaya getiren savaşı başlatan kadını öldürmek.*

O zaman bu mantık çok soğuk ve mesafeli, gözünün önündeki sefalet kanıtına kıyasla çok soğukkanlı durulmuştu.

Ama şimdi Rin bir zamanlar Vaisra'nın olduğu durumdaydı ve mantığını anlıyordu. Köklü problemler anlık çözümlerle çözülemezdi. Acılarının sebebi barizken ve hâlâ orada bir yerlerdeyken iskelete benzer her çocuğun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

Yalnızca biraz daha dayanmaları gerekiyordu.

Bu onun mantrası hâline geldi, iradesini güçlendirebilen tek şeydi. Birazcık daha, ve bu savaşı bitirecekti. Batıyı hizaya getirecekti. Ve o zaman kese kese altınları ve bolca tahılları olacaktı. O kadar çok yiyecekleri olacaktı ki boğulacaklardı.

“Rin.” Kitay omzunu dürttü.

Rin kıpırdandı. “Hımm?”

Gün ortasıydı ama Rin, arabanın ritmik sallanışıyla uykuya dalmıştı. Dört haftadır yoldalardı ve artık yolculuğun sonuna yaklaşmışken, monoton ve sessiz saatlerde, kısıtlı beslenmesi nöbet sırası olmadığında gözlerinin kapanmasına sebep oluyordu.

“Bak.” Bir yeri işaret etti. “Orada.”

Rin doğrulup gözlerini ovuşturdu ve kıstı.

Ufukta sıra sıra kırmızılık parlıyordu. Bunun önce bir göz yanılması olduğunu sandı ama yaklaştıkça tarlaları kaplayan kırmızılığın batan güneşin yansıması olmadığını, çiçeklerden geldiğini fark etti.

Tikany'nin dört bir yanında gelincikler açmıştı.

Ağzı açık kaldı. “Ne—”

“Siktir,” dedi Kitay. “Hasiktir.”

Rin arabadan atlayıp koşmaya başladı.

Dakikalar içinde tarlaya ulaştı. Çiçekler şimdiye dek gördüklerinden çok daha uzun boyluydu, neredeyse beline geliyordu. Eline bir çiçek alıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Tüm algıları heyecanla titreşti.

Elinde hâlâ bu vardı. Başka şeyin önemi yoktu. Venka'nın ihaneti, Arlong'daki düşmanları, ülkeyi dağıtan şiddet – hiçbirinin önemi yoktu. Her şey parçalansa da buna sahipti çünkü Moag bunu satabilirdi. Moag ona aylar önce Hesparya kaynaklarını elde etmek için gereken sıvı altının bu olduğunu söylemişti.

Bu tarlalar Arlong'daki tüm tarlaların on katı ederindeydi. Bu tarlalar ülkesini kurtaracaktı.

Dizlerinin üstüne çöküp elini alnına bastırdı ve güldü.

“Anlamıyorum.” Kitay da yanına eğildi. “Kim...”

“Dinlediler,” diye mırıldandı Rin. “Biliyorlardı.”

Kitay'ın elini tutup onu ufuktaki köyün düz, mütevazı silüetine yönlendirdi.

Kapılarda bir kalabalık toplanıyordu. Geldiğini görmüşlerdi, onu karşılamaya gelmişlerdi.

“Geldim,” dedi Rin onlara. Sonra da onu bu mesafeden duymuş olamayacakları için havaya bir alev gönderdi: Kanatları dönüşünü kanıtlamak için mavi gökyüzünde parıldayan devasa, kanat çırpın bir anka.

Tikany her şeye rağmen hayatta kalmıştı. Açlık ve bombalara rağmen sakinlerinin çoğu kalmıştı çünkü gidecek başka yerleri yoktu. Aylar içinde civardaki yıkılan köylerin sakinleri de evlerini ve yaşamlarını yük arabalarına yükleyip artık kasabanın ço-

ğunluğunu oluşturan sundurma çatılı kulübelerden birine yerleşince kendi kovanının merkezine dönüşmüştü. Açlık Tikany'yi İmparatorluk'un kalanı kadar çok etkilememişti – işgalleri sırasında Mugenliler inanılmaz miktarlarda pirinç depolamıştı, Tikany'de hayatta kalanlar da akıllılık edip bunu aylara bölüş-türmüştü.

Rin, fiili köy yönetiminden gelincik ekme kararının Nezha'nın bombalamasından sonra alındığını öğrendi. Horoz Vilayeti'nde tahıllar iyi yetişmiyordu ama gelincik yetişiyordu ve bu miktarlarda gelincik, herkesin ağrıdan kurtulmaya ihtiyacı olan bir ülkede altın değerindeydi.

Geri döneceğini biliyorlardı. Koza ihtiyacı olacağını biliyorlardı. En ummadığı yer, Tikany, ona inanmış ve gelecek zaferine yatırım yapmıştı.

Şimdi kasaba merkezindeki köylülerin karşısında, ona savaşının son aşamasının anahtarını veren binlerce sıska suratın karşısında durmuştu ve onları o kadar seviyordu ki ağlayabilirdi.

“Savaşı kazanacağız,” dedi.

Yüzlerini inceleyip tepkilerini tarttı. Boğazı kurumuştur. Öksürdü ama boğazındaki yumru geçmedi, hazırladığı kelimeler boğazında düğümleniyordu.

“Genç Mareşal Ölü Ada'ya kaçtı,” dedi. “Nikara toprağında güvende olmadığını biliyordu. Birlik, Cumhuriyet'e olan inancını kaybetti, tamamen geri çekilmek üzereler. Artık son düzlükteyiz. Sadece... azıcık daha dayanmamız gerek.”

İstemsizce yutkunup öksürdü. Sözcükleri kuru havada tuhafça ve tereddütle asılı kaldı.

Gergindi. Neden bu kadar gergindi? Bu yeni bir şey değildi, daha önce de böyle toplanmış kalabalıklara konuşmalar yapmıştı. Binlerce kişi tezahürat ederken Vaisra ve Cumhuriyet'e hakaretler savurmuştu. Kalabalığı öyle gaza getirmişti ki bir adamı parçalamışlardı, o zaman kelimeler çok kolaydı.

Ama Tikany'de hava farklıydı; savaşın, nefretin heyecanıyla dolu değil, yorgunlukla durgundu.

Göz kırptı. Bu doğru değildi. Kendi köyünde, onu cehennem kadar takip etmiş askerlerle ve tarlaları onun için kırmızıya boyamış insanlarla konuşuyordu. Onun için. İlah olduğunu dü-

şunuyorlardı. Ona hayranlardı. Onlar için Mugenlileri yok etmiş, Arlong'u fethetmişti.

Ama o zaman neden kendini sahtekâr gibi hissediyordu?

Yeniden öksürdü. Kelimelerine güç yansıtmaya çalıştı. "Bu savaş—"

Kalabalıktan biri bağırdı. "Savaşı kazandığımızı sanıyordum."

Rin şaşkınlıkla donakaldı.

Daha önce kimse sözünü kesmemişti.

Gözleri kalabalığı taradı. Sesin kaynağını bulamadı. Bu yüzlerin herhangi birine ait olabilirdi, hepsi aynı derecede nefret dolu ve anlayışsız görünüyordu.

Hepsi aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

Rin içinde sabırsızlığın yükseldiğini hissetti. Tehlikeyi anlamıyorlar mıydı? Nezha silahsız, kutlama yapan sivillerin üstüne yüzlerce ton patlayıcı attığında burada değiller miydi?

"Ateşkes yok," dedi Rin. "Hesperyahılar hâlâ beni öldürmeye çalışıyor. Gökyüzünden izliyor, başarısız olmamızı bekliyor ve bizi tek darbeye yıkabilme fırsatı kolluyorlar. Şimdi olacaklar Nikara ulusunun en büyük sınavı. Bu fırsatı yakalarsak geleceğimizi kurtarırız. Hesperyahılar zayıf, hazırlıksız ve Arlong'a yapuklarımızı atlatmaya çalışıyorlar. Bu son adım için desteğinize ihtiyacım—"

"Hesperyahıları siktir et!" Bir başka bağırış, farklı bir ses. "Önce bizi besle!"

Rin iyi bir liderin kalabalığa yanıt vermeyeceğini biliyordu. Bir lider, laf atanlardan üstündü – cevap vermek onlara hak etmedikleri meşruluk kazandırır.

Rin yarım bıraktığı cümleyi tamamlamaya çalıştı. "Bu afyon—"

Cümlesini bitiremedi. Kalabalığın arka tarafında patırtı koptu. Rin önce yine laf attıklarını sandı ama sonra çeliğin çarpışmasını ve bir dalga daha bağırış duydu.

"İn aşağı." Kitay bileğini tutup onu sahnedan aşağı çekti. Rin bir an bekledi, şaşkınlıkla kalabalığı izledi ama artık ona bakmıyorlardı. Hepsi patırtıya doğru dönmüştü, kaos gittikçe yayıldı ve herkes yakınındakileri sürüklemeye başladı.

Kitay daha sert çekti. "Gitmen gerek."

“Bekle.” Avucu sıcaktı, alev yaratmaya hazırdı ama ne yapacağına dair fikri yoktu. Kimi hedef alacaktı? Kalabalığı mı? Kendi halkını mı? “Ben—”

“Yapabileceğin bir şey yok.” Kitay onu kargaşadan uzağa çekti. İnsanlar artık bağışıyordu. Rin omzunun üstünden bakınca havada parlayan silahlar, devrilen bedenler ve korumasız ete saplanan mızrak ve kılıç kabzaları gördü. “Şimdi değil.”

“Dertleri ne?” diye sordu Rin.

Askerleri meydanı düzene sokana dek güvende ve gözden uzak olacakları general ofisine çekildiler. Şoku geçmişti. Artık sadece sinirliydi, kendi halkı böyle beyinsiz, şımarık avamlar gibi davrandığı için çok öfkeliydi.

“Yorgunlar,” dedi Kitay sessizce. “Açlar. Bu savaşın bittiğini ve onlara ganimetler getirmek için geldiğini sanıyorlardı. Onları bir başka savaşa sürükleyeceğini değil.”

“Neden herkes bu savaşın bittiğini sanıyor?” Rin öfkeyle parmaklarını sıktı. “Gözleri olan bir tek ben miyim?”

Çocukları öfke nöbeti geçirdiğinde anneleri böyle mi hissediyordu? Ne *nankörlerdi*. Onlar için cehennemi aşmıştı ve burada durmuş şikâyet ediyor ve onlara veremeyeceği şeyler talep ediyorlardı.

“Hesperyalılar haklıydı,” diye çıkıştı. “Koyun gibiler. Hepsi.”

Petra’nın Nikaraların ondan aşağıda olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. Üçlü’nün onları öyle kan dökerek ve zalimce yönetmesine şaşmamalıydı. Kitleleri korku olmadan nasıl kontrol edeceklerdi?

Nikaralar nasıl bu kadar dar görüşlü olabiliyordu? İşin ucunda yalnızca mideleri yoktu. Düzgün bir akşam yemeğinden çok daha önemli bir şeyin kıyısındaydılar ve yalnızca *düşünmeleri*, son bir kez direnmeleri gerekiyordu. Ama anlamıyorlardı. Anlamalarını nasıl sağlayabilirdi?

“Koyun gibiler. Sıradan insanlar, Rin, ve acı çekmekten yorulmuşlar. Bunun artık bitmesini istiyorlar.”

“Ben de istiyorum! Ne yapmamızı istiyorlar?” diye sordu. “Kılıçlarımızı, kalkanlarımızı rafa kaldırıp bizi yatağımızda öldürmelerini mi bekleyelim? Söyle bana, Kitay, gerçekten Hes-

peryalıların arkalarını dönüp bizi rahat bırakacaklarını sanacak kadar salaklar mı?"

"Anlamaya çalış," dedi Kitay usulca. "Göremediğin düşmana öncelik vermek zor."

Rin homurdandı. "Öyle hissediyorlarsa yaşamayı hak etmiyorlar."

Bunu söylememeliydi. Kelimeler ağzından çıktığı an yanlış olduğunu biliyordu. Öfke değil panikle ve içini donduran buz gibi bir panikle konuşmuştu.

Her şey parçalanıyordu.

Tikany direncinin kalesi olacak, batıya son saldırısını düzenlediği yer olacaktı. Sembolik olarak da coğrafi olarak da Tikany de halkı da *onundu*. Bu toprakta yetişmişti. Dönüp kendi köyünü kurtarmıştı. Onları önce Mugen'den, sonra da Cumhuriyet'ten korumuştur. Şimdi, yardımlarına en çok ihtiyacı olduğu zamanda ayaklanmaya kalkışıyorlardı.

Ya senden korkacaklar ya da seni sevecekler, demişti Daji ona. Ama sana saygısızlık etmelerini tolere edemezsin. O zaman hiçbir şeyin kalmaz. O zaman kaybettin demektir.

Hayır. Hayır. Avucunu şakağına bastırıp nefeslerini yavaşlatmaya çalıştı. Bu yalnızca bir gecikmeydi, henüz kaybetmemişti. Hâlâ elinde olan kaynakları kendine hatırlattı – Moag vardı, afyon tarlaları vardı, hâlâ eğitim ihtiyaçları olsa da İmparatorluk'un dört bir yanından gelen binlerce askeri vardı. Tüm ülkenin maddi kaynakları elindeydi, yalnızca onları ortaya çıkarması lazımdı. Ve bir *tanrısı* vardı, Nikara İmparatorluğu'nda kalan en güçlü tanrı.

O zaman neden yenilmek üzere gibi hissediyordu?

Askerleri açtı, destekçileri ondan nefret ediyordu, ordusunda göremediği casuslar vardı ve Nezha onunla her adımda alay ediyor, bıçağını en çok canını yakan yere saplıyordu. Yönetimi, Arlong'da inşa ettikleri kırılgan kurum her köşeden çatlıyordu ve hepsini bir arada tutacak gücü yoktu.

"General?"

Rin aniden döndü. "Ne?"

Hizmetçi dehşete düşmüştü. Ağzı hareket etti ama ses çıkmadı.

“Çıkar baklayı,” diye çıkıştı Rin.

Adam koca gözlerini kırptırdı. Yutkundu. Sonunda konuştuğunda sesi öyle çekingen bir hırıltıyı ki Rin’in dedigini anlaması için iki kez tekrar etmesi gerekti.

“Tarlalar, General. Yanıyorlar.”

Rin’in rüya görmediğini, aysız gökte pırıl pırıl parlayan, gerçekçi görünmeyen kırmızı bulutların bir göz yanılması olmadığını anlaması birkaç saniye sürdü.

Afyon tarlaları yanıyordu.

Alevler Rin izlerken yükseldi ve korkutucu bir hızla yayıldı. Saniyeler içinde bütün tarlayı kaplayacaktı. Ve Rin’in tek yapabildiği öylece durup, kocaman gözlerle gördüklerini anlamaya çalışmaktı – tek kozunun yok oluşu.

Uzaktan Kitay’ın emirler verdiğini, tarlalara en yakın kulübelerin tahliye edilmesini söylediğini duydu. Askerleri harekete geçip kuyulardan tarlaya su taşıyacak sıralar oluştururken göz ucuyla hareketlerini gördü.

Hareket edemiyordu. Ayakları oluğu yere mihlanmış, orada hapsolmuştu. Hareket etse de ne yapabilirdi ki? Bir kova daha su işe yaramazdı. Tikany’deki tüm kovalar işe yaramazdı. Alevler artık tarlanın yarından fazlasını yok etmişti, su yalnızca cızırdayıp buhara dönüşüyor ve buhar da şimdi ufukta toplanan duman bulutlarına karışıyordu.

Rin bunu durdurması için tanrısını çağırılamazdı. Anka ateşleri başlatabiliyordu. Söndüremiyordu.

Bu tarlaların kazara alev almadığını biliyordu. Kazara yanan ateşler tek bir noktadan yayılırdı ama bu ateşin birden fazla başlangıç noktası vardı – alevler yayıldıkça birleşen en az üç başlangıç noktası.

Bunu da Nezha yapmıştı.

Bu sabotajdı ve sorumluları çoktan karanlığa karışmıştı.

Onları buraya sen getirdin, dedi Altan’ın sesi. Casusları bulamadığın için onları kendi ellerinle taşıyıp nereye saldırmaları gerektiğini gösterdin.

Çaresizlik dalgası öyle derinden vurdu ki neredeyse komikti. Çünkü tabii ki, tabii ki, her şey tek bir umuda bel bağladığında

onu da kaybetmişti. Bu şaşırtıcı değildi, yalnızca Arlong'u işgal ettiği an başlayan başarısızlık dizisinin doruk noktasıydı; güneyi kazanmasını sağlayan ve giderek artan şansı Rin fark etmeden aniden, tahmin edilemez bir şekilde tersine dönmüştü.

Bunu durduramazdı. Bunu düzeltemezdi.

Tek yapabileceği izlemektir. Ve çaresiz, iğrenç bir parçası izlemek istiyordu, çiçeklerin buruşup küle dönüşmesini izlerken ruhaf bir zevk duyuyordu çünkü ümitsizliğinin ne boyuta gelebileceğini görmek istiyordu ve yıkım iyi hissettiriyordu – kül olan kendi umutları olsa da yaşamın ve umutların yok oluşu iyi hissettiriyordu.

“Cumhuriyet’le konuşmalısın,” dedi Kitay.

Yalnızlardı, ofiste yalnızca ikisi vardı ve hizmetçileri ve muhafızları kulak kabartamayacakları bir yere yollamışlardı. Herkes cevap arıyordu, emir ve güvence bekliyordu ama Rin’in onlara verebileceği hiçbir şey yoktu. Yanan tarlalar son darbeydi. Artık Rin’in planı, yapabilecek veya askerlerine teklif edebilecek hiçbir şeyi yoktu. Rin ve Kitay bunu çözmeliydi ve çözene kadar oadandan ayrılamazlardı.

Ama Rin, Kitay’ın ilk teklifinin teslimiyet olmasına inanamıyordu.

Bunu bariz bir sonuç gibi söylemişti. Sanki bunun olacağını aylar önceden biliyormuş da Rin’e şimdi söylüyormuş gibi.

“Hayır,” dedi Rin. “Asla.”

“Rin, hadi ama—”

“İstedikleri bu.”

“Tabii ki istedikleri bu! Nezha yiyecek yardımı teklif ediyor. Baştan beri teklif ediyor. Kabul etmemiz gerek.”

“Onlarla mı çalışıyorsun?” diye sordu Rin.

Kitay geri çekildi. “Ne... ne demek—”

“Biliyordum. Biliyordum.” Bu her şeyi açıklıyordu – neden onu Arlong’da gereksiz, yorucu işlerle oyaladığını, neden onu askeri cepheden uzaklaştırdığını, neden Nezha’nın sürekli mektuplarının tehdidini görmezden geldiğini. “Önce Venka şimdi de sen? Öyle mi?”

“Rin bu—”

“Bana sakın deli deme.”

“Ama deli gibi *davranıyorsun*,” diye çıkıştı Kitay. “Manyak gibisin. Bir an sesini kes de gerçeklerle yüzleş.” Rin cevap vermek için ağzını açtı ama Kitay o konuşmadan elini Rin yaramaz bir çocukmuş gibi onun suratının önünde tutarak bağırdı. “Açlıkla yüzleşiyoruz – döngüsel, zamanla geçmesini bekleyebileceğimiz bir şey değil, yakın tarihteki en kötü kıtlık. Ülkenin hiçbir yerinde bir avuç tahıl yok çünkü Daji güneyin yarısını zehirledi, tüm ülke canını kurtarmaya çalıştığı için kimse ekim yapmadı, nehirlerimiz taşıtı ve normalden soğuk ve kuru bir kış geçirdiğimiz için de hasat dönemi iyice kısaldı ve bir şeyler ekmeyi deneyenlerin bile işini iki kat zorlaştırdı.”

Konuşurken nefesi titrekti, kelimeler ağzından öyle hızlı dökülüyordu ki Rin ne dediğini zor anlıyordu. “Sulama veya sel kontrol projeleri yok. Kimse tahıl depolarını korumuyordu yani tahıl olsa da şimdiye yağmalanmıştır. Kozumuz, yedek planımız, paramız, hiçbir şeyimiz—”

“O zaman savaşıyoruz,” dedi Rin. “Onları yenip istediğimizi alırız—”

“Delilik bu.”

“Delilik mi? Delilik onlara istediklerini vermek olur. Burada duramayız, her şeyden vazgeçemeyiz, kazanmalarına izin—”

“*Kapa çeneni!*” diye bağırdı Kitay. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Asıl *senin* duyuyor mu? Pes etmek istiyorsun!”

“İstediğim o değil,” dedi Kitay. “Tek seçeneğimiz bu. Halk aç. Bizim halkımız. Yoldaki o cesetler var ya? Sen gururunu bir yana bırakmazsan tüm ülke o hâlde olacak.”

Rin neredeyse çılgın atacaktı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Kazanmıştı. Kazanmıştı, Nezha'nın şehrini yerle bir etmişti, düşmanlarını mahvetmişti, Nikara'nın güneyini fethetmişti, kazanmıştı, o zaman neden, neden mağlup olmuş gibi konuşuyorlardı?

Birden öfkesi dağıldı. Kitay'a kızmamalıydı, ona kızmak gerçekleri değiştirmiyordu.

“Bunu bana yapamazlar,” dedi Rin duygusuzca. “Kazanmam gerekiyordu.”

“Kazandın,” dedi Kitay hüzünle. “Tüm ülke senin. Lütfen gururun yüzünden bunu fırlatıp atma.”

“Ama dünyayı yeniden inşa edecektik,” dedi Rin. Sözcükleri ağzından çıkarken çok ağlamaklı duyuldu, çocuksu bir hayal gibiydi ama gerçekten böyle hissediyor, buna inanıyordu çünkü aksi hâlde tüm bunlar ne içindi? “Özgür olacaktık. Onları özgür kılacaktık—”

“Hâlâ yapabilirsin,” diye ısrar etti Kitay. “Yaptıklarımıza bak. Nerede olduğumuza. Koca bir ulus inşa ettik, Rin. Çöküşüne izin vermemize gerek yok.”

“Ama peşimizden gelecekler—”

“Söz veriyorum gelmeyecekler.” Rin’in yüzünü ellerine aldı. “Bana bak. Nezha’yı yendik. Savaşacak gücü kalmadı. Tek istediği bizim de istediğimiz, kendi halımızı öldürmeyi bırakmamız.

“Uğruna savaştığımız dünyayı elde etmek üzereyiz. Göremiyor musun? Çok yakında, hemen ufuğun ardında. Güney bağımsız olacak, savaşırsız bir dünya olacak ve tek yapman gereken evet demek.”

Ama uğruna savaştığı dünya bu değildi. Uğruna savaştığı dünya yalnızca kendisinin başta olduğu dünyaydı.

“Özgür olduklarını söyledik,” dedi sefilce. “Kazandık. Kazandık. Ve yabancılara geri gidip boyun eğmemizi istiyorsun.”

“İşbirliği boyun eğmek değil.”

Rin söylendi. “Aynı sayılır.”

“Özgürlüğe giden yol uzun bir yol,” dedi Kitay. “Ve düşmanlarımızı yakmaktan ibaret değil. Savaşımızı kazandık, Rin. Akan kanların en erdemlisi bizdik. Ama ideolojik saflık bir savaş çağrısı, birleşmiş bir ülke için sağlam bir temel değil. Bir ulus halkını besleyemezse bir hiçtir. Onların iyiliğini gözetmelisin. Bazen diz çökmek gerekir, Rin. Bazen en azından numara yapman gerekir.”

Hayır, bu konuda yanıliyordu. Rin boyun eğmezdi. Tearza boyun eğmişti. Hanelai boyun eğmişti. Ve bak başlarına ne gelmişti: hızlı ve zalim ölümler ve onların yazmaları gereken tarihten silinimleri. Onların hatası zayıflıktı, sevdikleri adamlara güvenmişlerdi ve yapılması gerekeni yapacak cesaretleri yoktu.

Tearza Kızıl İmparator’u öldürmeliydi. Hanelai şansı varken Jiang’ı öldürmeliydi. Ama sevdiklerine zarar verememişlerdi.

Ama Rin her şeyi öldürebilirdi.

Bu ülkenin zincirlerini kırabilirdi. Kalan herkesin başarısız olduğu yerde başarılı olabilirdi çünkü yalnızca o gerekli bedeli ödemeye hazırdı.

Kitay'ın da gerekli fedâkarlıkları anladığını sanıyordu. Zafe-rin ne gerektirdiğini onun bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama eğer haksızsa –Kitay bu devrimin sonunu getiremeyecek kadar zayıfsa– yalnız yapması gerekecekti.

“Rin?”

Rin ona baktı. “Ne?”

“Bunu gördüğünü söyle.” Omuzlarını sıktı. “Lütfen, Rin. Anladığını söyle.”

Sesi çaresizdi.

Rin onun gözlerine baktı ve gördüğü kişiyi tanıyamadı.

Bu Kitay değildi. Bu zayıf, kolay aldatılabilen ve yozlaşmış biriydi.

Rin onu kaybetmişti. Ne zaman düşmanı olmuştu? Olurken fark etmemişti ama şimdi çok barizdi. Arabak'ta ona karşı dönmüş olabilirdi. Bu ihaneti Arlong'dan ayrıldıklarından beri planlıyor olabilirdi. Baştan beri ona karşı çalışıyor, onu geri tutuyor ve olabildiğince parlak yanmasını engelliyor olabilirdi. Baştan beri Nezha'nın tarafında olabilirdi.

Emin olduğu tek şey Kitay'ın artık onun olmadığıydı. Ve onu geri kazanamazsa bunun kalanını kendi başına yapmalıydı.

“Lütfen, Rin,” dedi Kitay. “Lütfen.”

Rin tereddüt etti, konuşmadan önce kelimelerini dikkatlice tarttı.

Zekice davranmalıydı. Niyetini anladığını belli edemezdi.

İnandırıcı bir yalan ne olurdu? Öylece kabul edemezdi. Kitay numara yaptığını anlardı, hiç bu kadar kolay pes etmezdi.

Zayıflık numarası yapmalıydı. Bunun onun için zor bir karar olduğuna, Kitay'ın istediği gibi sonunda pes ettiğine inandırmalıydı onu.

“Sadece...” Sesini titretti. Kitay değişken değil korkmuş olduğunu sansın diye gözlerini büyüttü. Kitay buna inanırdı. Kitay hep insanların iyi yanını görmek isterdi, lanet olası, ve bu da her şeye inanacağı anlamına geliyordu. “Buradan geri dönüş olmasından korkuyorum.”

Kitay onu kendine çekti. Rin kollarında irkilmemeye gayret etti.

“Geri dönebilirsin. Seni geri getiririm. Bu işte beraberiz, bağlıyız...”

Rin ağlamaya başladı. Bunun için numara yapmasına gerek yoktu.

“Peki,” diye fısıldadı. “Peki.”

“Teşekkürler.”

Kitay ona sıkı sıkı sarıldı. Rin de karşılık verdi, başını Kitay’ın göğsüne yasladı ve zihni bundan sonra olabileceklerle dolup taşıtı.

Halkına ve Kitay’a güvenemiyorsa bu işi kendi bitirmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan tek bir müttefik vardı – koca ülkeleri yok edebilen bir tanrı. Ve Kitay bunu elinden almaya çalışırsa onu yok etmesi gerekirdi.

Yapabileceğini biliyordu. Sorqan Sira’nın önünde diz çöküp ruhlarını birbirine bağladıkları andan beri biliyordu. Onu o zaman silebilirdi. Neredeyse silmişti de, o kadar daha güçlüydü. O zaman kendini tutmuştu çünkü onu seviyordu.

Hâlâ onu seviyordu. Sevmekten hiç vazgeçmeyecekti. Ama bunun önemi yoktu.

Beni terk ettin, diye düşündü rahatlayarak Kitay’ın omzunda ağlarken. Beni kandırabileceğini sandın ama ruhunu biliyorum. Ve yanımda değilsen sen de yanacaksın.

BÖLÜM 34

Nezha onlarla üç hafta sonra Speer'da yalnız buluşacaktı. Muhafızlar, elçiler, gizlenen askerler ve Hesperyalılar olmadan. Rin ve Kitay Nikan'ı temsil edecekti, Nezha da hem Cumhuriyet hem Birlik adına konuşacaktı. Rin adada başka biri olduğunu hissederse ateşkes geçersiz olacaktı.

Nezha'nın mektuplarına verdiği ilk ve tek yanıtta koşulları bunlardı. Nezha ve Birlik sorgulamadan kabul edince şaşırdı.

Ama Hesperyalılar Ölü Ada'da yatan gücü anlayamazdı. Nikara batıl inançlarının dayanıksız, medeniyetsiz zihinlerin ürünü olduğunu ve Rin'in ateş kullanımının Kaos patlamalarından ibaret olduğunu düşünüyorlardı. Speer'ın tarih ve kan dolu olduğunu, her köşesinde binlerce intikam peşinde ruh olduğunu ve adanın onların gücüyle dolu olduğunu bilemezlerdi.

Dünyada tanrılarla insanlar arasındaki bariyerin ince olduğu yerler var, demişti Chaghan ona. Gerçekliğin bulanıklaştığı, tanrıların neredeyse somutlaştığı.

Speerlilar öyle bir yere, ölümlülük ve deliliğin kıyısına yerleşmişti ve Anka da karşılığında onları hem cezalandırmış hem de kutsamıştı.

Ölü Ada'nın efsanesi Rin'in kanında vardı. Şimdi onu başladığı şeyi bitirmesi için, intikamını alması için eve çağırıyordu. Adaya döndüğünde Anka'nın toprağında olacaktı, kutsallığa bir adım daha yakın olacaktı.

Daha önce o adadan bir ülke yok etmişti. Yeniden yapmaktan çekinmezdi.

Kanalı küçük bir balıkçı teknesiyle geçtiler. Kitay yelkenlerle uğraşırken Rin okyanus esintisiyle titreyerek dizlerini göğsüne çekip oturdu. İkisi de konuşmadı. Söylenecek başka bir şey yoktu. Tikany'nin yandığı gece her şey ortaya dökülmüştü ve artık

aralarındaki sessiz, bitkin bir teslimiyetti. Teselli veya güvence-
nin anlamı yoktu. Rin ne olacağını biliyordu, Kitay da bildiğini
saniyordu, artık geriye yalnızca beklemek kalmıştı.

Başta sisten ayırt edilemeyen gri, solgun bir tepe olan Ölü
Ada ufukta belirdiğinde Kitay uzanıp başparmağıyla Rin'in bile-
ğini okşadı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Bunu düzeltece-
giz."

Rin ona gergin gergin gülümsedi, yüzünü adaya çevirdi ve
hiçbir şey söylemedi.

Sığ sulara ulaştıklarında Nezha onları kıyıda bekliyordu. Si-
lahlı değil gibiydi ama önemi yoktu. İki taraf da ordusundan çok
uzakta değildi. Rin'in askerleri Yılan Vilayeti'nin kıyısında dür-
bünlerini Rin'e dikmiş hâlde işaretini bekliyordu. Nezha'nın des-
tek kuvvetlerinin de aynısını yaptığını tahmin ediyordu.

Hatta buna güveniyordu.

"Korktun mu?" diye sordu Rin kuma adım atarken.

Nezha ona duygusuzca gülümsedi. "Ölemediğimi biliyor-
sun."

"Burada barış anlaşması yapmaya çalışıyoruz." Kitay teknenin
yanından çapayı denize atıp Rin'in peşinden kıyıya çıktı. "Ölüm
tehditleriyle başlamayalım, olur mu?"

"Peki." Nezha sahilin üst tarafını işaret etti, Rin orada üç san-
dalye, bir kare masa, mürekkep, fırça ve boş parşömen hazırladı-
ğını gördü. "Buyurun."

Sahilde sessizce ilerlediler.

Rin yanında yürürken Nezha'ya ufak, şüphe dolu bakışlar at-
madan edemedi.

Harap olmuştu. Hâlâ bir general gibi duruyordu. Omuzları
çökmemişti, sesi titremiyordu. Ama tamamen küçülmüş, incel-
miş ve ufalmış gibiydi. Bir zamanlar alaycı gülümsemeyle kıvrı-
lan yaralı ağzı şimdi acı dolu bir şekilde aralanmış gibiydi.

Rin, Nezha'nın onunla alay etmesini, teslim oluşlarıyla bö-
bürlenmesini bekliyordu ama Nezha da bundan keyif alıyor gibi
değildi. Bitkin görünüyordu. Ölmeyi bekleyen biri gibiydi.

Sandalyelerini çekip oturdular. Rin, Nezha'nın ilk yaptığı şey
hepsine koca bir fincan dumanı tüten çay koymak olunca güldü.

Tonlarca kan dökülerek mümkün kılınan uzlaşmaya o kadar törensiz, o kadar *normal* bir hava katıyordu ki.

Rin de Kitay da fincanlarına dokunmadı. Nezha kendininkini bir yudumda bitirdi.

“Peki o zaman.” Bir fırçaya uzanıp parşömenin üstünde tuttu. “Nereden başlayalım?”

“Bize son koşullarını söyle,” dedi Rin.

Nezha bir an tereddüt etti. Daha çok dans etmeyi bekliyordu. “Yani—”

“Her şeyi anlat,” dedi Rin. “Hesperyalıların peşimizi bırakması için gerekenleri listele. Buraya laf kalabalığı yapmaya gelmedik. Bize bedelini söyle.”

“Nasıl istersen.” Nezha boğazını temizledi. Danışacak kâğıtları yoktu, Hesperyalıların ne istediğini biliyordu. “Birlik güçlerini geri çekmeye, karşılıklı ateşkes anlaşması yapmaya ve ülkeyi sonraki hasada dek idare edecek kadar tahıl, kuru et ve nişastalı sebze göndermeye hazır.”

“Ulu Tosbağa,” dedi Kitay. “Teşekkür—”

Rin lafını kesti. “Karşılığında?”

“Öncelikle Cumhuriyet’le ilişkisi olan tüm askerler ve yöneticiler için tam af,” dedi Nezha. “Bu sizin de işinize yarar. Ülkeyi yönetecek insanlara ihtiyacınız var. Evlerine güvende bir şekilde döneceklerini garantilerseniz sizin için çalışırlar. Ona kefil olurum. İkincisi, Birlik onlara özel serbest limanlar istiyor – okyanusa kıyısı olan her vilayette en az birer tane. Üçüncüsü, misyoner önceliklerini geri istiyorlar. Gri Tarikat dokunulmazlıkla dinlerini yaymaya devam etmek istiyor ve onlara zarar verenler cezalandırma için Hesperya’ya gönderilecek.”

“Peki ya ben?” diye üsteledi Rin.

Nezha kollarını açtı. Tahriş olmuş açık teninde altın bileklikler pırıldadı. Yakından tam bileğine göre yapıldıkları belliydi. Onları nasıl çıkardığını veya çıkarıp çıkaramadığını merak etti. “Bunlardan takacaksın. Anka’yı bir daha hiç çağırmayacaksın. Şamanizm’in nasıl işlediğini yaşayan kimseye anlatmayacaksın ve Nikan’da Panteon’un varlığından haberdar olduğu şüphelenilenleri yakalamada işbirliği yapacaksın. Güneyde özgür kalabilir, hatta istersen yönetebilirsin ama kendini ulaşılabilir kılacaksın.”

“Nasıl ulaşılabilir?” diye sordu Kitay.

Nezha yutkundu. “Benim olduğum gibi.”

Masaya daha ağır bir sessizlik çöktü. Nezha onlarla göz göze gelmiyordu. Ama bakışlarını yere de çevirmedi – omuzları dik bir şekilde dümdüz karşıya bakıyordu, bilekliklerine acıyarak bakarlarken sessiz bir başkaldırıyla karşılık veriyordu.

“Neden?” diye sordu Rin sonunda. Rin sesinin çatlamasına engel olamadı. Bilekliklere bakmaya bile tahammül edemiyordu. Onları bileklerinden koparıp atmak, kıyafetleriyle üstünü kapatmak... onları yok etmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. “Nezha, neden—”

“Çünkü bütün güç onlardaydı,” dedi Nezha usulca. “Çünkü hâlâ onlarda.”

Rin inanamayarak başını salladı. “Gururun yok mu?”

“Gururla alakası yok.” Nezha kollarını kapattı. “Fedâkarlıkla alakalı. Hesperyalıları seçtim çünkü yalnızca onlarca yıl değil, önemli olan her alanda bizden yüzlerce yıl ilerideler ve bizimle çalışmaya karar verirlerse onların bildiklerini milyonlarca kişinin hayatını iyileştirmek için kullanabiliriz. Bedeli ne olursa olsun.”

“Bizi ayıran bedeller,” dedi Rin soğuk soğuk.

“Onların yalnızca tek bir yönünü gördün, Rin. En kötü hâllerini gördün ama sen de onların karşı olduğu her şeyin beden bulmuş hâlisin. Aşağılayıcı olduklarını biliyorum, bizim insan olmadığımızı düşündüklerini biliyorum, onların—” Yutkundu. Öksürdü. “Zalimliklerinin boyutunu biliyorum. Ama benimle işbirliği yapmaya sıcak bakıyorlar. Bana saygı duymaya yakınlar. Ve saygılarını kazanırsam—”

“Onun için ne gerekli?” diye sordu Kitay aniden. “Sana saygı duymaları için?”

Nezha tereddüt etmedi. “Ölümleriniz.”

Sesinde kötü niyet yoktu. Bu bir tehdit değildi, bir gerçeği belirtiyordu. Nezha çok kez onu öldürme şansı olmasına rağmen Rin’in cesedini teslim etmemişti ve bunun için bir ulustan vazgeçmişti.

Kitay bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. “Onların bize saygı duyması için ne gerekiyor?”

“Size asla saygı duymayacaklar,” dedi Nezha duygusuzca. “Sizi insan olarak bile görmüyorlar. Sizden korktukları için temkinli bir şekilde beraber çalışmaya hazırlar ama hep tetikte olmalısınız. İstediklerinizi elde etmek için hep çabalamanız gerekecek. Babamın Cumhuriyet’i isteyerek destekleyecekleri tek rejimdi ve sizin kellelerinizi teslim etmezsem bana bile asla güvenmeyeceklerdi.”

Rin güldü. “Al sana çıkmaz.”

“Hadi ama. Onun için burada olmadığımı biliyorsun.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Sen kazandın, Rin. Bileğinin hakkıyla. Tahta hamle yapmıyorum. Bunu herkes için daha kolay hâle getirmeye çalışıyorum.”

“Çok kötü bir hükümdar olacağımdan emin gibisin.”

“Bu bir hakaret değil. Bence hüküm sürmekle ilgilenmiyorsun. Devletçilik umurunda değil. Yönetici değil, askersin.”

“Generalim,” diye düzeltti.

“Herkesi haritadan silmiş bir generalsin,” dedi Nezha. “Kazandın, tamam mı? Beni yendin. Ama rolün... en azından o rolün bitti. Savaşacak savaşın kalmadı.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Doğru *olabilir*,” diye ısrar etti Nezha. “Hesperya’nın istediği bu değil. Bu savaş sen onların ayağına taşırırsan devam edecek. Ama onlarla çalışırsan, bir tehdit teşkil etmediğine inandırırırsan sana tehdit muamelesi yapmazlar. Ödün verir ama iyi yanlarında kalırsan—”

“Saçmalık,” dedi Rin. “O mantığı daha önce de duydum. Su Daji, Üçüncü Haşhaş Savaşı’nı ülkenin yarısını kaybetmenin tamamını kaybetmekten iyi olduğu için başlattı. Peki ne oldu, Nezha? O yüzündeki yarayı nasıl aldın? Golyn Niis’e nasıl geldik?”

“Senin yaptığın,” dedi Nezha sessizce, “binlerce Golyn Niis’ten beter olacak.”

“Kazanırsak öyle olmayacak.”

Nezha ona temkinli bir bakış attı. “Bu bir barış görüşmesi.”

“Değil,” dedi Rin. “Öyle olmadığını biliyorsun.”

Nezha’nın gözleri kısıldı. “Rin—”

Rin sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Bu kadar numara yeterdi. Rin barış anlaşması imzalamaya gelmemişti, Nezha’nın da onun için gelmediğini biliyordu.

“Filo nerede?” diye sordu.

Nezha gerildi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Çağır onları.” Rin omuzlarında alevler gezdirdi. “Onun için geldim. Bu gösteri için değil.”

Kitay ayağa kalktı. “Rin, ne yapıyorsun?”

Rin onu duymazdan geldi. “Çağır onları, Nezha. Saklandıklarını biliyorum. Tekrar söylemeyeceğim.”

Nezha'nın yüzü ifadesizleşti. Kitay'la şaşkın şaşkın bakıştı ve bu hareketin kendini beğenmişliği bile Rin'in alevlerini iki katına çıkardı.

“Peki,” dedi Rin. “Kendim çağırırım.”

Sonra okyanusa doğru dönüp gökyüzüne parıldayan bir alev gönderdi.

Bir filo dolusu yelkenli balon ufukta belirdi.

Haklıydım. Rin tatminin sıcaklığını hissetti. Hesperyalılar hava gemilerini Speer'da saklayacak kadar cesur değildi –zekiceydi, öyle olsa onları mahvederdi– ama hepsi Yılan Vilayeti'nin kıyısında bekliyordu.

Nezha'nın ateşkesi buraya kadardı. Bu, şüphelendiği her şeyi doğruluyordu. Hesperyalıların barış niyeti yoktu, Rin'in de öyle. İki taraf da bunu bitirmek istiyordu. Pusu kurmaya gelmişlerdi ve Rin blöflerini açığa çıkarmıştı.

Nezha ayağa kalktı. “Rin, onlar—”

“Yalancı,” diye hırladı Rin. “*Buradalar.*”

“Onlar destek,” dedi Nezha. “Şey için—”

“Ne için?” diye sordu Rin. “İşi kendin bitiremezsen diye mi? Bunu bitirmek istiyordun, hadi bitirelim. Bu soruya sonunda bir yanıt bulalım. Onların tanrılarını benimkiyle yüzleştirelim. Bakalım hangisi gerçekmiş.”

Alevini iyice yükseltti, ateş sütunu artık o kadar parlaktı ki tüm kıyıyı turuncu boyamıştı. Filo ileri atıldı. Kanalı yarılamlıydı, birkaç saniyeye Speer'da olacaklardı.

Rin ufuku izleyip bekledi.

Kitay'la ikisi maksimum çapını uzun süre önce belirlemişti. Çapalandıklarından beri her yönde elli metreydi. Kitay yere yığılmadan ve Anka'ya erişimini kaybetmeden daha fazla zorlayamıyordu.

Ama şimdi Speer'daydı. Speer'da her şey değişiyordu.

Hava gemilerinin ilki toplanını görebileceği kadar yaklaştığında onu gökten indirdi. Kanonlar ateş edemedi, yelkenli balon suya çakıldı.

Filonun kalanı etkilenmeden ilerlemeye devam etti.

Gelin, diye düşündü Rin heyecanla. Hepinizi yakarım.

Bu kadardı. Tarihi baştan yazdığı an bu andı. Hesperya donanması fırtına bulutları gibi havaya doluşacak ve Rin onları dakikalar içinde yok edecekti. Bu ezici bir zaferden fazlası olacaktı. Bir güç gösterisi olacaktı – ilahi otoritenin inkâr edilemez, karşı çıkılamaz göstergesi.

O zaman hayatta kalmasına izin verdiği Hesperyalılar bu sefer temelli kaçacaktı. Doğu yarıküreye bir daha asla dönmeyeceklerdi. Bir daha asla halkını tehdit etmeye cesaret edemeyeceklerdi. Ve altın ve tahıl talep ettiğinde reddetmeye cesaretleri olmayacaktı.

Speer'in hep yapma kapasitesi olan, Kraliçe Mai'rinnen Tearza'nın yapmaya korktuğu şey buydu. Son Speer kraliçesi evinin bir köle adasına dönüşmesine izin vermişti çünkü Anka'yı serbest bırakmanın dünyayı yakabileceğinden korkuyordu. İsteddiği her şeyi elde edebilirdi ama iradesi yoktu.

Rin aynı hatayı yapmayacaktı.

“Bunu istemiyordum.” Alevlerin kükremesinin üstünden Nezha'ya yalvaran Kitay'ı duydu. “Buraya onun için—”

“Onu durdur,” dedi Nezha.

“Durduramam.”

Nezha sandalyesini yere devirerek kalktı. Rin sırtıttı. Nezha ona atıldığında hazırды. Bluzunun altında, bıçağını sakladığı yerdeki kabarıklığı görmüştü. Rin seçme şansı olduğunda sağ eliyle üst gövdeye saldırmayı tercih ettiğini biliyordu. Yan döndü. Nezha'nın bıçağı havayla buluştu. Rin'i yere indirmeye çalıştığında Rin onun ivmesini taklit edip onunla yere yuvarlandı.

Onu etkisiz hâle getirmek çok kolaydı.

Zorlanmalıydı. Yumruk yumruğa dövüşte tüm avantajlar Nezha'dan yanaydı – daha uzun ve daha ağırdı, uzuvları daha uzundu ve her dövüşmelerinde Rin bir numara yapmazsa onu kaba kuvvetle yere mıhlamayı başarmıştı.

Ama bir şeyler tersti.

O muhteşem becerileri yoktu. Gücü de hızı da yok olmuştu. Saldırıları katı ve yavaştı. Rin bir yara göremiyordu ama her hareketinde etine bıçaklar saplanır gibi yüzünü buruşturuyordu.

Ve Ejderha'yı çağırmiyordu.

Neden Ejderha'yı çağırmiyordu?

Daha çok odaklanması gerekse Nezha'nın her hareketinde altın bilekliklerinin ürkütücü bir ses çıkarıp bileklerinin etrafındaki deriyi kararttığını fark edebilirdi. Ama akli Nezha'da değildi. Nezha yalnızca bir engeldi, yoldan çekmesi gereken kocaman, kaba saba bir nesneydi. O anda Nezha yalnızca bir detaydı.

Akli gökyüzündeydi, odağı filodaydı.

Jiang da savaş alanında, tek bir düşünceyle koca birlikleri yok ederken böyle mi hissediyordu? Fark inanılmazdı. Bu savaş değildi. Bunda mücadele yoktu, çaba yoktu. Rin yalnızca gerçekliği yeniden yazıyordu. *Resim çiziyordu*. İşaret ediyordu ve balonlar yanıyordu. Yumruğunu sıkıyordu ve sepetler patlıyordu.

Görüşü açıldı, keskinleşti, genişledi. Federasyon'u batırdığında yer altındaydı, bir taş tapınakta yalnız başınaydı ve pasif volkanı uyandırdığında takım adanın üstünde süzülüyor gibi hissetmişti, altında uyuyan, bir kibrit gibi parlayan ve karanlığa karışan milyonlarca ruhun bilincindeydi.

Şimdi de somut dünyayı -çok zayıf, kırılğan, ve geçiciydi- bir tanrının gözlerinden görüyordu. Hava gemilerini öyle detaylı görüyordu ki hemen altlarında duruyor gibiydi. Hava gemisi balonunun pürüzsüz dokusunu görüyordu. Etraflarını kaplayan alevleri izlerken zaman yavaşladı. Balonların içi ne gazıyla doluyorsa alevlere çok lezzetli geliyordu—

"Rin, dur!" Nezha'nın ağzının oynadığını bağırdığını algılamadan birkaç saniye önce gördü. Artık mücadele etmiyordu – deniyor olamazdı çünkü darbeleri hedefini bulmuyordu bile, savuşturmaları gecikmeliydi.

Rin dizini Nezha'nın karnına geçirip sol elini omzuna koydu ve onu yere itti.

Nezha'nın başı masanın kenarına çarptı. Nezha ağzı açık bir şekilde yere yığıldı. Ayağa kalkmadı.

Rin filoya geri döndü.

Sahil görüşünden silindi. Alevlerin gördüğünü görüyordu ~ bedenler veya gemiler değil, hepsi eşit olan ve hepsi yalnızca tatpınmasının alevlerini körükleyen şekiller. Ve Anka'nın memnun olduğunu biliyordu çünkü tiz kahkahasının sesi gittikçe yükseliyordu, varlığı yoğunlaşıyordu ta ki ikisi bir olana ufugun bir ucundan diğerine filoyu yok ederken—

Anka sessizleşti.

Rin şokla yalpaladı.

Gökyüzü çok mavi ve parlaktı, hava gemileri çok uzaktaydı. Rin yine ateşi olmayan, sıradan bir kızdı. Anka gitmişti ve ona uzandığında yalnızca sessiz, umursamaz bir duvarla karşılaştı.

Kitay'a döndü. "Sen ne yap—"

Kitay zar zor ayakta duruyordu, masadan destek alıyordu. Yüzü ölümcül bir griye dönmüştü. Şakaklarından terler damlıyordu ve dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi, Rin yere yığılmak üzere olduğunu düşündü.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Kitay.

"Kitay—"

"Benim yardımım olmadan olmaz. Benim iznim olmadan. Anlaşmamız buydu."

Rin şaşkınlıkla ona baktı. Erişimini kesmişti. *Hain, erişimini kesmişti.*

Kitay onun gizli yolu, köprüsü, Anka'ya ulaşan tek kanalıydı. Çapalandıkları andan beri kapıyı hep açık tutmuş, zihnine Rin'in istediği kadar alev çekerek işkence etmesine izin vermişti. Hiç kapatmamıştı. Rin neredeyse onun *kapatabileceğini* unutmuştu.

"Ben de yapamayacağımı sanıyordum," dedi Kitay. "Sana hiçbir şey için hayır diyemeyeceğimi. Ama diyebilirim, hep diyebilirdim, sadece yeterince denemedim."

"Kitay..."

"Hemen dur," diye emretti. Vücudu kasıldı ve yüzünü buruşturarak öne tökezledi ama düşmeden masaya tutunmayı başardı. "Yoksa bir daha asla ateşi çağıramazsın."

Hayır. Hayır, böyle bitemezdi. Rin bunca yolu Kitay'ın aptalca vicdanı yüzünden durmak için gelmemişti. Oyuncaklarını ulaşamayacağı yerde sallayan aşağılayıcı bir ebeveyn gibi gücünü elinden alamazdı.

Rin onun gözlerindeki başkaldırıyı gördü ve kalbi parçalandı.
Sen de mi?

İlk o saldırmadı. Kitay ilk hamleyi yapmasa Rin ona saldıramayabilirdi. İhanetine rağmen o hâlâ Kitay'dı – en yakın arkadaşı, çapası, dünya üzerinde en sevdiği ve daima korumaya yemin ettiği kişi.

Ama ilk hamleyi o yapmıştı.

İleri atıldı, yumruklarını Rin'in yüzüne hedef almıştı ve onu yaptığı an bir cam bariyer kırılmış gibiydi. Artık onu geri tutan hiçbir şey yoktu, hiçbir duygu, öfkesini ona yönlendirdiğinde hiçbir suçluluk dalgası.

Daha önce hiç Kitay'la dövüşmemişti.

Boğuşarak yere indiklerinde bunu fark etti – çok ilginç olan sönük, uçup giden bir gözlemdi, Sinegard'da sınıfındaki herkes bir noktada neredeyse kalan herkesle dövüşmüştü. Venka ve Nezha ile çok kez dövüşmüştü. İlk yılında Nezha'yı öldürmeyi o kadar çok denemişti ki neredeyse başarmıştı.

Ama Kitay'a bir kez bile dokunmamıştı. Antrenmanda bile. Eşleştikleri birkaç seferde başka partnerler bulmak için bahane bulmuşlardı çünkü ikisi de yalandan da olsa birbirine zarar verme fikrine katlanamıyordu.

Rin, Kitay'ın ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemişti. Zihninde o hep bir âlim, bir stratejistti. Kitay, Vaisra'nın kuzey seferinden beri dövüşmemişti. Hep savaşları uzaktan izliyor, bir birlik onu güvende tutuyordu.

Rin, onun da asker olmak için eğitildiğini unutmuştu. Ve çok, çok iyiydi.

Kitay, Nezha kadar güçlü veya hızlı değildi. Ama net ve ölümcül bir doğrulukla nişan alıyordu. Saldırıları en ince çarpışma noktası ve maksimum güçle iniyordu – elinin kenarı, ekleminin ucu, dizinin çıkıntısı. Hedeflerini dikkatlice seçiyordu. Rin'in bedenini herkesten iyi tanıyordu, nerelerin en çok canını acıtacağını biliyordu – kesilmiş bileği, belindeki yaralar, iki kez çatlamış kaburgaları. Ve onları vahşi bir doğrulukla tutturuyordu.

Rin kaybediyordu. Yorulmuştu, birçok direkt darbenin acısıyla yavaşlamıştı. Kitay baştan beri saldırgan davranıyordu. Rin savuşturmaya bile zor yetişiyordu, bir dakika daha dayanamazdı.

“Pes et,” dedi Kitay nefes nefese. “Pes et, Rin, bitti.”

“Siktir git,” diye hırladı Rin ve sağ yumruğunu sol gözüne savurdu.

Öfkeden sağ yumruğunun olmadığını, Kitay’ın yüzündeki keskin kemiklerin Rin’in kıvrılmış eklemeleri değil de bileğindeki savunmasız ve yalnızca ince bir katman olan, tahriş olmuş deriyle korunan çotukla buluşacağını unutmuştu.

Acı kör edici, nefes kesiciydi. Rin uludu.

Kitay geri tökezleyip menzilinden çıktı ve Nezha’nın yerdeki bıçağını aldı.

Rin geri kaçtı, kolları içgüdüsel olarak göğsünü korumak için kalktı. Ama Kitay bıçağı ona doğrultmamıştı.

Siktir.

Rin ileri atılıp bıçağı göğsüne saplayamadan yakaladı. Rin yeterince güçlü değildi, bıçağın ucu tenine saplanıp aşağı kaydı ve kaburgalarının üstünde bir yarık açtı. Mücadele ettiler, Kitay bıçağı kendine çekerken Rin bütün gücüyle direndi, keskin bıçak göğsünün iki santim üstünde titriyordu.

Rin kazanamayacaktı.

Onu yenemezdi. Kitay daha güçlüydü. İki eli vardı.

Ama Rin’in onu fiziksel olarak yenmesine gerek yoktu, yalnızca iradesini kırması gerekiyordu. Ve bahsi geçmeyen, tanıştıkları andan beri bağılıklarının altında yatan bir gerçek vardı.

Rin’in iradesi Kitay’inkinden çok daha güçlüydü. Hep öyle olmuştu.

Rin davranıyordu. Kitay takip ediyordu. Bir kılıcı tutan iki el gibi Rin yönü belirliyor, Kitay da gücü sağlıyordu; Rin vizyonerdi, Kitay da onun istekli infaz memuruydu. Hep Rin’in istediğini yapardı. Şimdi ona karşı çıkmayacaktı.

Rin tüm düşüncelerini Anka’ya yönlendirip Kitay’ın zihninin kırılğan bariyerine abandı.

Orada olduğunu biliyorum, diye dua etti sessizliğe. Benimle olduğunu biliyorum.

“Pes eti” dedi Kitay. Ama alnından ter damlıyordu, dişlerini sıkıyordu. “Yapamazsın.”

Rin gözlerini kapatıp çabalarını güçlendirdi, en ufak bir ilahi varlık kırıntısı bulana dek boşlukta arandı. Bu yeterliydi.

Kır onu, dedi Anka'ya.

Zihninde bir parçalanma sesi duydu, taşa çarpan porselen bir fıncan gibi.

Rin'in gözünün önünde kırmızı bir ışık çaktı. Sahil yok oldu.

Ruhlar âleminde, koca bir çemberin iki ucunda yalnız duruyordu, ikisi de çıplak ve tamamen açıktaydı. Her şey ortadaydı. Ortak öfkeleri, intikamları, kana susamışlıkları ve suçlulukları. Rin'in zalimliği. Kitay'ın yordakçılığı. Rin'in çaresizliği. Kitay'ın pişmanlığı.

Rin onu çemberin karşısında gördü ve onu etkisiz hâle getirmek istiyorsa tek yapması gerekenin bunu düşünmek olduğunu biliyordu. Daha önce neredeyse yapmıştı – çapalandıkları an. Anka ile bağını yeniden kurduğunda neredeyse onu silmişti. Tanrının gücüne onun zihninden güçsüz bir ağdan uzanır gibi ulaşabilirdi.

Kitay da bunu biliyordu. Rin onun pes etmişliğini, hüzünlü teslimiyetini hissetti.

Teslimiyetini, onayını değil. Artık düşmanlardı, ve Rin onun iradesini bükebilirdi ama bir daha asla kalbine sahip olamazdı.

Ama yine de bir şey –duygusallık, kalp kırıklığı– onu denemeye ikna etti.

“Kitay, lütfen—”

“Hayır,” dedi Kitay. “Yapacağını yap. Ama hayır.”

Kitay'ın bedeni yere yığıldı. Ruhlar âlemi yok oldu. Kitay düşerken Rin kendine geldi, Kitay kollarına yığıldı. Sonra bir şekilde Rin kendini onun üstüne eğilmiş, ellerini boğazına dayamış ve başparmağıyla adem elmasına bastırır hâlde buldu.

Gözleri buluştu. Rin bir dehşet dalgası hissetti.

Kitay'ın ona bakışlarını tanıyordu. Bir zamanlar kendi de Altan'a böyle bakmıştı. Daji'nin Riga'ya böyle bakışını görmüştü – o hüzünlü, çaresiz ve temkinli sadakat.

Hadi yap, diyordu.

Istedigini al, diyordu. Bunun için senden nefret edeceğim. Ama seni sonsuza dek seveceğim. Seni sevmemek elimde değil.

Beni mahvet, bizi mahvet, buna izin vereceğim.

Rin bunu neredeyse izin sandı.

Ama bunu yaparsa, ruhunu kırıp istediği her şeyi elde ederse...

Asla durmazdı. Gücünün limiti olmazdı. Onu kullanmayı, zihnini yarıp her saat, her dakika, her saniye ateşe vermeyi asla bırakmazdı çünkü ateşe hep ihtiyacı olacaktı. Bunu yaparsa savaş dünyaya yayılacak ve düşmanları artacaktı – her zaman bir başkası, Petra gibi tanrısını sürüp ulusunu yok etmeye çalışan biri veya Nezha gibi içten ayaklanma yaratmaya çalışan biri olacaktı.

Ve onların her birini öldürmediği sürece asla güvende olmayacaktı, devrimi asla başarılı olmayacaktı ve bu yüzden dünyanın kalanını küle çevirene, ayakta kalan son kişi olana dek devam etmek zorunda kalacaktı.

Yalnız kalana dek.

Bu barış mıydı? Bu özgürlük müydü?

Zaferlerini görebiliyordu. Hesperya kıyılarının yanmış enkazlarını görebiliyordu. Kendini dünyayı tüketen, yakan, temizleyen ve çürük temellerini yiyen bir yangının göbeğinde görebiliyordu.

Ama nerede biteceğini göremiyordu.

Acının nerede son bulacağını göremiyordu – dünya için de Kitay için de.

“Canımı yakıyorsun,” diye fısıldadı Kitay.

Rin’in başından aşağı buzlu sular dökülmüş gibi oldu. Tiksinerek aniden hıçkırdı ve Kitay’ın boğazından uzaklaştı.

Başının üstündeki vızıltı gürültülü bir kükremeye dönüştü.

Rin başını çok geç kaldırdı. Yıldırım bedenini sardı, güneşten bin kat parlak, düzinelerce acısız ışık huzmeleri. Anka sessizleşti. Öfkesi de, alevlere bürünmüş dünyanın hayali de. Yıldırım ilahiliğini yok etti ve geriye tek kalan yapmak üzere olduğu şeyin dehşetiydi.

Kitay inledi, iki parmağını şakağına değdirdi ve hareketsiz kaldı. Rin onu göğsüne doğru çekip şaşkınlıkla ileri geri sallandı.

“Rin,” diye inledi Nezha.

Rin arkasını döndü. Nezha doğruluyordu. Başının yanından kan sızıyordu, bakışları dalgın ve bulanıktı. Rin’in bedeninde dans eden elektriği ağzı açık izledi. Yavaşça ayağa kalktı ama Rin onun saldırmayacağını biliyordu. O anda tehditten en uzak şeydi – ne yapacağını bilemeyen korkmuş ve kafası karışmış küçük bir çocuk gibiydi.

Yapabileceği bir şey yok, diye fark etti Rin. Şimdi ne olacağını Nezha da Kitay da belirleyemezdi. Yeterince güçlü değillerdi.

Bu seçim onun olmalıydı.

Her şeyi çok net gördü. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Tek bir seçenek, ileri giden tek bir yol vardı.

Ve çok tanıdık bir yoldu. Şimdi çok barizdi. Dünya, tanrıların bir rüyasıydı ve tanrılar sırayla, simetriyle ve örüntülerle rüya görürdü. Tarih kendini tekrarlardı ve Rin yalnızca onun doğumundan önce dokunmuş bir halıdaki son sahneydi.

Ondan önce birçok kişi bu uçurumda durmuştu.

Mai'rinnen Tearza, kendini nefret ettiği bir krala bağlamak-tansa ölmeyi yeğleyen Speer Kraliçesi.

Altan Trengsin, fazla parlak yanan, kendi cenaze ateşi olan çocuk.

Jiang Ziya, Kızıl İmparator'un silahı, canavar, katil, hocası, kurtarıcısı.

Hanelai, diz çökmek yerine ölümü kucaklayan.

Hepsi daha önce görülmemiş bir güce sahipti, hayal edilemez ve benzeri olmayan, tarihi yeniden yazabilme gücüne. Ve kendilerini hikâyeden silmişlerdi.

Şimdi yine buradaydılar: Üç kişi –aslında çocuk; miras aldıkları roller için fazla genç ve fazla deneyimsiz– Nikan'ın kaderini ellerinde tutuyordu. Ve Rin, Riga'nın istediği imparatorluğu elde edebilirdi, şayet o kadar zalim olabilirse.

Ama Riga nasıl bir imparator olurdu? Ve Rin ondan ne kadar daha kötü olurdu?

*Rin geleceği görebiliyordu ve çoktan şekillenmişti, o doğmadan oluşan örüntülerle belirlenmişti – onu Üçlü'nün bir zamanlar durduğu noktaya çeken zalimlik, canavarlaşma, baskı ve travma örüntüsü. Ve bunu yaparsa, Riga'nın Jiang'a yapacağı gibi Kitay'ı kırarsa yalnızca bu örüntüleri yeniden yaratırdı – çünkü direniş *olurdu*, kan dökülürdü ve bu olasılığı yok etmesinin tek yolu dünyayı yakmak olurdu.*

Ama tek bir karar akıntının aksine gidebilir, tarihi yolundan çıkarabilirdi.

Özgürlüğe giden yol uzun bir yol, demişti Kitay.

Bazen diz çökmen gerekir.

Bazen en azından numara yapman gerekir.

Ne demek istediğini sonunda anlıyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu teslim olmakla alakalı değildi. Geleceğe oynamakla alakalıydı. Hayatta kalmakla.

Ayağa kalktı, Nezha'nın eline uzandı ve parmaklarını bıçağın kabzasına doladı.

Nezha gerildi. "Ne yapıyor—"

"Saygılarını kazan," dedi Rin. "Onlara beni öldürdüğünü söyle. Duymak istedikleri her şeyi söyle. Sana güvenmeleri için ne gerekiyorsa söyle."

"Rin—"

"İlerlemenin tek yolu bu."

Nezha, Rin'in ne yapmasını istediğini anladı. Gözleri panikle kocaman oldu ve elini kaçırmaya çalıştı ama Rin elini sıkı sıkı tuttu.

"Nezha—"

"Bunu benim için yapamazsın," dedi Nezha. "İzin vermeyeceğim."

"Senin için yapmıyorum. Bu bir iyilik değil. Yapabileceğim en zalim şey."

Ciddiydi.

Ölmek kolaydı. Yaşamak çok daha zordu – bu, Altan'ın ona öğrettiği en önemli şeydi.

Rin, Kitay'a baktı.

Kitay kendindeydi, ifadesi kararlıydı. Ciddiyetle onayladı.

Tek görmesi gereken buydu. Bu izindi.

Onu serbest bırakamazdı. İkisi de nasıl yapılacağını bilmiyordu. Ama Rin, Kitay bunu sesli söylemişçesine net bir şekilde onu sonuna kadar takip edeceğini biliyordu. Kaderleri bağlıydı, aynı suçların ağırlığını taşıyordu.

"Hadi." Parmaklarını Nezha'nın kılere doladı. Etraflarında, aralarında yıldırım dans ederken Nezha'nın iki elini de buz gibi kabzanın etrafına sardı. Bıçağı önünde tuttu. "Bu sefer düzgün olsun."

"Rin." Nezha çok korkmuş görünüyordu. Korkunun onu bu kadar gençleştirmesi komikti, gözlerini yuvarlaklaştırmış ve yüzündeki alaycı ifadeyi silmişti, ve Nezha bir an için Sinegard'da tanıştığı çocuk gibiydi. "Rin, yapma—"

“Düzelt bunu,” diye emretti Rin.

Nezha'nın parmakları gevşedi. Rin tutuşunu sıkılaştırdı, ikisine de yetecek kadar kararlıydı. Yelkenli balonlar Speer'a inerken Rin, Nezha'nın elini göğsüne kaldırıp bıçağı kalbine sapladı.

KAPANIŞ

Çok küçüktü.

Nezha boğazındaki gurultuları, gözlerindeki paniği veya ellerine dökülen kanının sıcaklığını algılayamadı. Yapamazdı, yoksa yıkılırdı. Rin'in kanı kuma dökülürken aklından tek geçen kollarında çok küçük, çok hafif ve çok kırılgan olduğuydu.

Sonra seğirmesi durdu ve gitmişti.

Kitay yanında hareketsiz yatıyordu. Kitay'ın da artık orada olmadığını biliyordu – Kitay da Rin'in kalbine bıçağı sapladığı an sessizce ve kanı akmadan ölmüştü çünkü Rin ve Kitay onun anlayamadığı bir şekilde bağlıydı ve Rin'in öldüğü bir dünyada Kitay sağ kalamazdı. Çünkü Kitay –üçüncüleri, aralarındaki, dengeleri bozan Kitay– Rin'i öbür tarafa takip edip Nezha'yı geride bırakmayı seçmişti. Yalnız bırakmayı.

Yalnız başına, onların mirasının inanılmaz yükünü taşımak zorundaydı.

Hareket edemiyordu. Zar zor nefes alıyordu. Kollarındaki minicik bedene –Fang Runin isimli vahşi fırtınanın aksine çok hareketsiz ve cansız olan bedene– bakarken tek yapabildiği titremekti.

Seni orospu, diye düşündü. Seni lanet orospu.

Onun öldüğüne memnun olması gerektiğini fark etti. Çok mutlu olmalıydı. Ve mantığı, beyni öyleydi de. Rin bir canavardı, bir katildi, dünyaları yakıp yıkardı. Ardında kan ve kül dışında bir şey bırakmazdı. Dünya o olmadan çok daha iyi, güvenli ve huzur dolu bir yerdi. Nezha buna inanıyordu. Buna inanmak zorundaydı.

Ama.

Ama onun parçalanmış bedenine baktığında tek yapmak istediği ulumaktı.

Neden? Ona bağırarak istiyordu. Onu sarsmak, cevap verene dek boğazlamak istiyordu. Rin, ne yaptın sen?

Ama nedenini biliyordu.

Yaptığı seçimin ne olduğunu ve niyetini çok iyi biliyordu. Bu da her şeyi –ondan nefret etmeyi, onu sevmeyi, yokluğunda havatta kalmayı– çok daha zor hale getiriyordu.

Düzeltil bunu.

Nezha başını geriye eğdi. Dizleri yorgunluktan titriyordu ve şimdi yapması gereken bu önemli görevi düşünerek derin, titrek bir nefes aldı.

Düzeltil bunu mu? *Düzeltil bunu mu?* Ona ne bırakmıştı ki? *Her şeyi paramparça etmişti.*

Ama ülkeleri hep parçalıydı. Hiçbir zaman tam olarak birleşmemişti, bölgeler birbirinden ayrılmak üzereyken yalnızca çelik ve kanla bir arada duruyor, birlik rolü yapıyordu. Rin bu gerginlikleri yüzeye çıkarmış ve kırılma noktasına dek zorlamıştı. Nikara'yı kendine söylediği en büyük yalanla yüzleşmeye zorlamıştı – birleşik bir Nikara İmparatorluk'unun var olduğu yalanı.

Yine de onun için bir temel atmıştı. Çürük ve yozlaşmış olan her şeyi yakmıştı. Nezha, Savaş Lordu sistemini düzeltmek zorunda değildi çünkü Rin o sistemi yıkmıştı. Yıkılan feodal aristokrasinin tepkisiyle yüzleşmek zorunda değildi çünkü Rin onu yok etmişti. Haritaların geçmişini silmişti. Parçaları haritadan atmıştı.

Bir tanrıçaydı. Bir canavardı. Bu ülkeyi neredeyse yok etmişti.

Ve ona son bir yaşama şansı vermişti.

Nezha, Rin'in bunu onun için yapmadığını biliyordu. Hayır, ona merhamet göstermemişti. Geleceğinin –onun için belirlediği geleceğin– dehşet dolu olduğunu biliyordu. Nikan'ın ilerlemesinin tek yolunun Hesperya'dan geçtiğini ikisi de biliyordu – Nikara kültürüne benzeyen tek şey geçmişin kırıntılarından ibaret kalana dek onları yeniden şekillendirmeye çalışacak zalim, burnu büyük, sömürücü bir varlıktan.

Ama Nikan daha önce de işgalleri atlatmıştı. Nezha doğru hamleleri yaparsa –gerektiğinde eğilip doğru zamanda karşı çıkarsa– o zaman bu işgali de atlatabilirlerdi.

Nezha onu bekleyen gelecekle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama denemek zorundaydı.

Rin'e bunu borçluydu.

Nezha, Rin'in cesedini yere bıraktı, ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve yaklaşan filoyu bekledi.

SON

KARAKTERLER

Güney Koalisyonu ve Müttefikleri

Fang Runin: Horoz Vilayeti'nden bir savaş yetimi, Cike'in eski komutanı, yaşayan son Speerli

Chen Kitay: Eski İmparatorluk savunma bakanının oğlu, Chen Hanesi'nin vârisi, Rin'in çapası

Sring Venka: Sinegardlı bir okçu, eski İmparatorluk ekonomi bakanının kızı

Liu Gurubai: Maymun Savaş Lordu, çok zeki bir siyasetçi

Ma Lien: Haydut lideri, güney liderliğinin bir üyesi

Liu Dai: Güney liderliğinin bir üyesi, Gurubai'nin uzun zamandır müttefiki

Yang Souji: Horoz Vilayeti'nden direniş lideri, Demir Kurtların komutanı

Quan Cholang: Genç, yeni atanmış Köpek Savaş Lordu

Chiang Moag: Ankhiluun'un Korsan Kraliçesi, Taş Orospu ve Yalancı Dul olarak da bilinir

Yin Hanesi

Yin Vaisra: Ejderha Savaş Lordu ve Nikara Cumhuriyeti'nin lideri

Yin Saikhara: Arlong Leydisi ve Yin Vaisra'nın karısı

***Yin Jinzha:** Ejderha Savaş Lordu'nun en büyük oğlu ve Cumhuriyet Ordusu'nun mareşali, Su Daji tarafından öldürüldü

Yin Muzha: Jinzha'nın ikiz kardeşi, Vaisra'nın tek kızı

Yin Nezha: Ejderha Savaş Lordu'nun ikinci oğlu

***Yin Mingzha:** Ejderha Savaş Lordu'nun üçüncü oğlu, küçükken Arlong Ejderhası tarafından öldürüldü

Üçlü

Su Daji: Eski Nikan İmparatoriçesi, Engerek, Yaratılış Tanrısı

Salyangoz Nūwa'yı çağırıyor
Jiang Ziya: Bekçi, İmparator'un Hayvanat Bahçesi'ndeki canavar-
ları çağırıyor
Yin Riga: Ejderha İmparator, İkinci Haşhaş Savaşı'nın bitimin-
den beri ölü olduğu düşünülüyor

Hesperyalılar

General Josephus Tarcquet: Nikan'daki Hesperya birliklerinin
lideri

Rahibe Petra Ignatius: Gri Bölük'ün (Hesperya dini birliği) Ni-
kan temsilcisi, neslinin en zeki dini âlimlerinden biri

Cike

*Altan Trengsin: Speerli, Cike'ın eski komutanı

*Ramsa: Eski Baghra tutsağı, cephane uzmanı

*Baji: Domuz Tanrı'yı çağırın şaman

*Suni: Maymun Tanrı'yı çağırın bir şaman

Chaghan Suren: Naimad klanından bir şaman ve Qara'nın ikiz
kardeşi

*Qara Suren: Keskin nişancı, kuşlarla konuşan, Chaghan'ın ikiz
kardeşi

*Aratsha: Nehir tanrısını çağırın bir şaman

*Ölü

TEŞEKKÜR

Dört yıl, üç kitap ve sonsuz anılar. Bu yolculuğa ben on dokuz yaşındayken başladık ve şimdi, yirmi üç yaşında, gerçekten başardığımıza inanamıyorum. Rin'in hikâyesi ve yayımcılık kariyerimin bu bölümü bitti. Buraya gelmemi sağlayan çok kişiye teşekkür etmem gerek.

Harper Voyager'daki, bu kitapların yayınlanmasında harika iş çıkaran ekibe çok teşekkürler – David Pomerico, Natasha Bardon, Mireya Chiriboga, Jack Renninson, Pamela Jaffee ve Angela Craft. Jung Shan Ink beni bir yazarın isteyebileceği en güzel çizimlerle büyülüyor. Piyasadaki en iyi ve en zeki menajer Hannah Bowman bu üçlemeye en baştan beri inandı, ben inanmadığımda bile. Havis Dawson, Joanne Fallert, ve Liza Dawson Associates'daki ekip kitaplarımı dünyanın kalanına ulaştırmaya devam ediyor. Sonuna dek yanımda durduğunuz için teşekkür ederim.

Öğretmenlerim, danışmanlarım ve profesörlerime: Jeanne Cavelos, Kij Johnson, Ken Liu, Fonda Lee, Mary Robinette Kowal, Adam Mortara, Howard Spindel, Carol Benedict, John McNeill, James Millward, Hans van de Ven, Heather Inwood, ve Aaron Timmons – düşünme, yazma şeklimde ve başka insanlara tavrımda size benzememe yardımcı olduğunuz için teşekkürler.

Gerçek bir insan gibi hissetmemi sağlayıp son sayfaya kadar yazmaya devam etmem için beni teşvik eden aile ve arkadaşlarıma: Anne, Baba, James, Grace, Jack-Jack, Tiffany, Ben, Christine, Chris, Coco, Farah, Josh, Linden, ve Pablo – sürekli sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Marshfam ve ötesine: Joani, Martin, Kobi, Kevin, Nancy, Katie, Aksha, Sarah, Julius, Taylor, Noam, Ben, Rhea ve David – hayatıma ışık kattığınız, bana İngiltere'de kahkaha, ev yemekleri ve kutu oyunları dolu iki yıl yaşattığınız için teşekkür ederim.

Cambridge Magdalene College ve Oxford University College'a:

Yazabileceğim bu kadar büyüğü yerler olduğunuz ve size evim diyebilecek kadar şanslı olduğum için teşekkür ederim.

Vaults & Garden Café'ye: Çatınızın altında hiç bilmediğiniz kadar çok karakter öldü. Çörekler için teşekkürler.

Ve baştan beri bu yolculukta yanımda olan Bennet'a: şimdi nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

BOĞULAN İNANÇ*

* *Bogulan Inanç*, üç kitaptan bazı sahneleri Nezha'nın bakış açısından anlatan bölümlerden oluşmaktadır. –yhn

“Gerçek tanrı kim?” diye soruyor Rahibe Petra Ignatius.

Nezha ne demesini istediğini biliyor. Bu oyunun nasıl oynandığını, gerçekle veya münakaşayla değil, boyun eğmeyle alakalı olduğunu ve doğru sözcükleri söylerse rahibenin duracağını biliyor. Ama çizgiyi burada çekiyor. Kalan her şeyden vazgeçti; bedeninden, gururundan ve itibarından. Ülkesinin ruhundan. Ama hakikatten vazgeçemez.

Tanrıları gördü. Tanrılara dokundu.

Tanrılarla dövüştü.

“Gerçek tanrı kim?”

Acı. Daha ne kadarına tahammül edebileceğini bilmediği yoğunlukta bir acı. Nezha acıyı ölümle özdeşleştirmeyi bırakalı çok oldu çünkü acı onu öldüremez veya ona zarar veremez; Nezha hep geri gelecek. Gelmemeyi diliyor, bedeninin ne kadar parçalanırsa parçalansın kendini onarmayı bırakmasını. Böylesi bir acının, sonunun yaklaştığı anlamına gelmesini umuyor. Ama hep hayatta kalacağını uzun bir süredir biliyor; hep iyileşeceğini, sağ kalacağını ve daha fazla acı çekeceğini.

Bu ölümden çok daha kötü.

“Gerçek tanrı kim?”

Yaratan. Saatçi, Ulu Mimar, sorunsuz işleyen bir makine gibi olan bu evreni yapan. Tek, rasyonel bir varlık; evrenin bitiş noktası; var olan ve var olacak her şey. Söyle.

“Gerçek tanrı kim?”

Gerçek tanrı onların tanrısı. Söyle de bitsin.

Her gün bu aynı, anlamsız konuşma ile vakit kaybetmeleri çok saçma. Bunun bir faydası yok. Petra'nın araştırmasını geliştirmiyor, engelliyor. Araştırmadan uzaklaştırıyor.

Ama Nezha bunu neden yaptığını biliyor. Petra bir biliminsanı ama aynı zamanda bir mürit. Yobaz. Mantıktan, bilimsel süreçten bahsetse de içten içe inançlı. Tüm Hesperyalılar öyle.

İnancının merkezinde mantık değil dogmalar yatıyor. Ve dogmanın yoldaşı korku. Yaratan'ının gerçek olmasına ihtiyacı var. Haklı olmaya ihtiyacı var. Olmadığı bir dünyayı hayal edemiyor.

Ama Nezha yalan söylemeyecek.

“Gerçek tanrı kim?”

“Kaos,” diyor.

Hesperyahılar Panteon'u anlamaya en çok bu kadar yaklaşıcak. Derinliklerini, bütün bunları oluşturan güçler girdabını hiç anlayamayacaklar. Zihinleri anlamsızlığını, altmış dört tanrının istekleri olmadığını ve umursamadığını kavrayamaz. Amaçsız bir dünya hayal edemiyorlar. Kabul edebilecekleri tek kelime kaos.

Ama Nezha kutsallığın ne olduğunu biliyor. Akla sığmaz bir şey. Ölçülüp tartılacak, mantıkla betimlenebilecek bir şey değil. Bu dünyayı hayal eden güçler mantığın tam zıttı. Kutsallık bilinebilir bir şey değil. Mağaradaki Ejderha. İçindeki ejderha. Ülkeyi birleştirip kendilerini yıkan üç deli. Acı, sonsuzluk ve korku. Bitmek bilmez, her şeyi tüketen bir ateş.

Rin.

Nezha kaybetti.

Kaybettiğine inanamıyor. Bu dövüş otuz saniye içinde Rin yere sırtüstü yığılmış inlerken bitmeliydi ama nasıl olduysa yere yatmış, suratı toprağa dayanmış olan şimdi Nezha. Nefes alamıyor. Hareket edemiyor ve her denediğinde Rin dirseğini ensesine daha sert bastırıyor.

Nezha yerde olduğu ve kendini savunamayacağı belli olduğu hâlde onun hâlâ vurduğunu fark ediyor, yumruğunu Nezha'nın başının arkasına indirmeye devam ediyor. Zalimce—

Hayır, bu zalimlik değil. Temkinlilik. Nezha'nın ayağa kalkamayacağından emin oluyor.

Zekice, diye düşünüyor Nezha. O da aynı şeyi yapardı.

Rin vurmaya devam ediyor. Nezha tamamen hareketsiz ama o umursamıyor. Saçının bir tutamını avuçlayıp başını geri çekiyor ve Nezha'nın suratını tekrar yere vuruyor.

Nezha'nın canı yanıyor. Canının bu kadar yanması onu şaşırtıyor. Nezha'nın kesikleri ve sıyrıkları normalde o kadar hızlı iyileşiyor ki acıyı algılayacak vakti bile olmuyor ama bu sefer yüzünün eski hâlini alması en azından birkaç dakika sürecek. Burnunun kırıldığını hissediyor. Dişleri dudağını yarıyor.

Siktir, diye düşünüyor darbeler durmayınca. *Hasiktir.*

Ejderha'nın buradaki gücü her neyse şu anda yok. Bir şeyden korkup kaçmış – ondan mı? Hayır, başka bir şey olmalı ama Nezha düzgün düşünemiyor. Şu anda göremiyor bile. Dünya kafasını yere her vuruşunda gözünün önünde patlayan kırmızı ışıklardan ve siyahlıktan ibaret.

Onu öldürecek. Onu gerçekten öldürecek.

Nezha şimdi korkuyor.

Bunca yıldır kendini öldürmenin yolunu bulmaya çalışıyor ve sonunda işini gerçekten bitirebilecek biri var. İşin komik yanı, en çok şimdi hayatta kalmak istiyor. Uzun zamandır ilk kez kendini boğuluyor gibi hissetmiyor.

"Bitti," diyor biri ve baskı yok oluyor.

Ringde ağır ayak sesleri. Dövüşü durduruyorlar, Rin'i üstünden çekiyorlar. Nezha başını yere eğip inliyor.

"Seni Ankhiluun'a gönderiyorum," diyor Vaisra.

Nezha yalnızca birkaç gündür evdeydi, bir Federasyon kampındaki cehennem gibi görevden yeni dönmüştü ama babasının buluştuklarında ilk söylediği buydu.

Ama ne bekliyordu ki?

Ona sarılmasını mı?

"Neden Ankhiluun?" Nezha yüzünü buruşturuyor. Konuşmak hâlâ canını yakıyor. Kasları daha yeni iyileşen yaralarını çekiyor, şimdiye dek yok olması gereken yara izleri kırmızı bir ağ gibi yüzünü kaplıyor. Ama belli ki bazı yaralar Ejderha'nın gücünü aşıyor. Bazı yaralar fazla vahşi, doğallıktan fazla uzak.

"Eski bir sınıf arkadaşını alman lazım. Hassas bir konu."

Nezha kaşlarını çatıyor. "Kitay'ı mı buldular?"

"Daha iyi," diyor Vaisra. "Moag, Speerliyi bulmuş."

Taşak geçiyorsun, diyecek oluyor Nezha ama kendini tutuyor çünkü babası böyle konuşmasından hoşlanmıyor.

"Dikkatli olman lazım. Moag ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilmemeli. Sence seninle gelir mi?"

"Tabii ki gelir," dedi Nezha. "Arkadaşız."

Birden çok heyecanlanıyor. Rin, Ankhiluun'da. Rin *hayatta*. Nezha onun ölmesinden korkmamıştı çünkü Rin gibi yaratıkları

öldürmek imkânsız. Ve kıyılardaki söylentiler de duymazdan gelinemeyecek kadar yayılmaya başlamıştı. Ankhiluun'un oradaki Federasyon kampına bile ulaşmıştı, askerler savaşı kaybettiklerini ve belki de dönecek bir evleri olmadığını fark etmeye başlıyorlardı.

Hayır, Rin'in canlı çıkacağını hep biliyordu. Ama o, Nezha'nın öldüğünü düşünüyor.

Nezha onu canlı ve sapasağlam görünce yüzünde belirecek ifadeyi hayal ediyor. Yelken açmak için aniden sabırsızlanıyor.

Evet, buna değer. Speerliyi kaçırıldığına inandırmak belki riskli, evet. Şimdi düşününce, muhtemelen gemisine ateş açmamalıydı. O muhtemelen abartı olmuştu. Ama değerdı.

"Ama öldün." Bayılacak gibi görünüyor. "Öldüğünü gördüm."

Nezha onu gördüğüne sevindiğiyle ilgili bir şeyler söylemeyi planlamıştı ama şimdi içinden alay etmek geliyor. "Güya zeki olan sendin."

"Nasıl ya?" diye bağıyor ve Nezha başını arkaya atıp kahkaha atmadan edemiyor.

"Demokrasi." Rin, kelimeyi ilk kez denemiş de tadını beğenmemiş gibi tükürüyor. Başını iki yana sallıyor. "Bunlara gerçekten inanıyor musun?"

"Tabii ki," diyor Nezha, kafası karışık.

"Ne sevimli."

"Hadi ama, Rin. Burada yeni bir şey inşa etmeye çalışıyoruz."

"Yeni bir şey inşa etmeye çalışıyoruz," diye taklit ediyor Rin ve mızrağını bilemeye devam ediyor.

Nezha pes ediyor. Rin tartışmak değil, onu kışkırtmak istiyor. Nezha bazen Rin'in savaştığı sürece ne için savaştığını umursayıp umursamadığını merak ediyor.

Rin onun cumhuriyetiyle alay etmeyi seviyor, onun ve babasının. Cumhuriyet'in Nezha'nın varsayılan mirası olduğunu söylemeye bayılıyor. Bu savaşın hırsla ve kişisel çıkarlarla alakalı olduğunu sanıyor. Nezha'nın hüküm sürmek istemediğini anlamıyor. Nezha güç istemiyor. Bir krallık istemiyor.

Ama Nezha'nın ne istediğinin hiç önemi olmadı. *Hayatın sana*

ait değil. Çocukluğundan beri bu ders zihnine kazınıyor. Hayatı halkına ait. Ulusun geleceğindeki rolü o doğmadan yazılmıştı.

"Bu imparatorlukla ilgili en kötü şey hükümet yapımız," diye ısrar ediyor. "Bizi yüzyıllardır geri tutan şey o. İlerlemenin tek yolu demokrasi."

"Yin Hanesi için en iyi şey olduğu kesin," diyor Rin. "Başkasına oy verdiklerinde ne yapacaksınız?"

"O zaman barışçıl güç intikali olacak."

"Ah, kesin."

Nezha onun şüphecilğine karşı çıkamıyor. Rin herkesin kendi çıkarını kolladığını düşünüyor. Görev, anladığı bir konsept değil çünkü Rin kimseye bağlı değil. Hiçbir şeye bağlı değil. Onu batıran bir ağırlık yok. Sırları, acı dolu anıları var ama onlarla boğulmuyor. Onları görmezden geliyor, kenara itiyor ve aleve veriyor.

Nezha o kadar umursamaz, o kadar özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor.

"Hadi ama," diyor Rin. "Dürüst ol. Bir imparatorun yerine diğerinin geçmesinin benim için bir farkı yok."

"Ama olay da o," diyor Nezha. "İmparatorluk sistemi değişmek zorunda. Tüm ülkeyi tek bir kişi yönetemez. Devletin yetkisinin dağıtılması gerek."

"Bak, işte bu yüzden sana inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü başa geçmek üzeresiniz," diyor Rin. "Ve çünkü güç senin eline geçince dağıtmazsın. Ben yapmazdım."

"Senin yapmayacağını hepimiz biliyoruz."

Rin ona ters ters bakıyor. "Bu benim şüphecilğim değil, Nezha. İnsanın doğası bu."

Yin Jinzha öldü ve Yin Hanesi yas tutuyor.

Nezha içeri alındığında Vaisra ana salonda yalnız. Leydi Saikhara orada değil. Odasından çıkmıyor, diyorlar. Delirdi diyorlar, taş kesildi, en sevdiği oğlunun adı dışında bir şey söylemiyor.

Nezha'yı çağırmadı. Mingzha öldüğünde bir yıl boyunca yüzüne bile bakmamıştı. Nezha'nın annesi onu seviyor ama bu gergin, hüzünlü bir sevgi, mağaradan dönenin gerçekten onun oğlu olmadığı şüphesiyle kirlenmiş bir sevgi.

Vaisra tahtında eğilmiş, sırtı kambur, omuzları hâlâ Lusan'da aldığı yaralardan dolayı çökük. Kederi onu yirmi yıl yaşlandırmış gibi.

Nezha babasına koşup kollarını omuzlarına dolamak istiyor. Ama alışkanlık ve edep onları ayrı tutuyor.

“Özür dilerim,” diyor Nezha. “Ölen ben olmalıydım.”

Vaisra tereddüt etmiyor. “Sen olmalıydın.”

Aralarındaki sessizlik uzuyor.

“Annem nasıl?” diye soruyor Nezha.

“Rahibe Petra ile birlikte,” diyor Vaisra. “Şeyle daha fazla avuntu buluyor... Rahipleriyle.”

Nezha sormaya cüret ediyor. “Bu akıllıca mı?”

“Önemi yok. Bırak bulabildiği yerde teselli bulsun, zavallı kadın. Bana üç oğul verdi.” Vaisra iç çekiyor. “Üç.”

Söylenmeyen bir şey var: Geriye sadece biri kaldı.

Söylenmeyen diğer şey: Yanlış olan.

“Onu öldüreceğim,” diye yemin ediyor Nezha. Öfkesi numara değil. Su Daji'den nefret ediyor, bu ülkeye ve ailesine yaptıkları için ondan nefret ediyor. Davasının haklılığından hiç bu kadar emin olmamıştı. “İmparatoriçe'yi bize yaptıkları için yok edeceğim. Sana kellesini getireceğim, baba, söz veriyorum—”

“Yapma.” Vaisra başını sallamakla yetiniyor. “Yeterince güçlü değilsin.”

Rin ya da Hesperyalılar. Rin ya da askeri yardım. Rin ya da zafer. Nezha bunu ancak şimdi kabul edebiliyor. Rin ve Cumhuriyet'in birlikte var olabileceği bir gelecek yok çünkü Rin'le ilgili her şey, yapmaya çalıştıkları her şeye aykırı. Yaratmaya çalıştıkları dünyada Rin'e yer yok ve bu kaçınılmaz gerçek onu öldürüyor.

Rin'i seviyor.

Bundan emin.

Gülüşünü; o ani, keskin sesi; hep içinden koparılıp alınmış gibi aniden gelen o şüpheli kahkahayı seviyor. Ani, özgüvenli sırıtışını seviyor. Dirençliliğini, cesaretini ve hatta dürtüselliğini seviyor.

Rin, onun olmadığı her şey: serbest, umursamaz, özgür. Onun gibi kimseyi tanımıyor. Rin onu korkutuyor ve Nezha onu o kadar çok seviyor ki canı yanıyor.

En kötü kabuslarında Rin ölüyor. Rin kollarında eriyip gidiyor, çaresiz ve inliyor, koyu renk, sıcak kanı parmaklarına dökülüyor.

Bunu Rin'e söylüyor.

Ona söylemediği şey ise bıçağı kendisinin tuttuğu.

"O şeyi yenemezsin," diyor Nezha. "Neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

Rin alaycı alaycı gülüyor. "Biraz fikrim var sanırım."

"Bu konuda değil." Rin'in bu kadar cesur gözükmesi Nezha'yı korkutuyor. Bu konuşmayı yapmaları Nezha'yı korkutuyor. Rin çok cesur ama aptal –çok aptal– ve Nezha anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyor. Anlamayacağı çok şey var. "Bana bir daha bunu sorma."

Rin omuz silkiyor. "Tamam."

Sessizliğe gömülüyorlar.

Rin arkasına yaslanıp parmaklarını suda gezdiriyor. Bileklerinde alevler dans edip uysal dalgaları okşuyor. Rin'in gösteriş yaptığını biliyor. Rin buna bayılıyor. Daha önce bunu yapamıyordu, bu kadar kontrollü değildi ama ateşi geri geldiğinden beri bir uzvu gibi rahat kontrol ediyor – varlığının bir parçası gibi. Ateşi çağırmayı bırakamıyor. Kendi yapabildiklerine hayran.

Nezha gözlerini ondan ayıramıyor. Gördüğü en güzel şey o.

"Bir soru daha sorabilir miyim artık?"

"Tabii."

"Şaman ordusu yaratmamız gerektiğini söylediğinde ciddi miydin?"

Bu öneriye şaşırmış gözükmesi Nezha'ya cesaret veriyor. "Ne zaman dedim onu?"

"Yeni yılda," diyor dikkatle. "Seferdeyken, karda otururken."

Rin yüzünü buruşturuyor. "Neden olmasın? Muhteşem olurdu. Hiç kaybetmezdik."

Nezha sesini sakın tutmaya çalışıyor. Bir şey belli etmemeye çalışıyor. "Hesperyalıların da tam olarak bundan korktuğunu anlıyor musun?"

"Korkmakta haklılar. Canlarına okurduk, değil mi?"

Nezha yutkunuyor. Bu bir sınav ve Rin başarısız oluyor ve Nezha'nın kalbi kırılıyor. Ama gösteriye devam etmesi gerek.

"Tarequet tüm şaman aktivitesi üzerinde moratoryum istiyor, biliyor muydun?"

Rin kaşlarını çatıyor. "O ne demek?"

"Hiçbir zaman güçlerini kullanmamaya söz vereceksin ve kullanırsan cezalandırılacaksın demek. İmparatorluk'taki her şamanı bildireceğiz. Ve Şamanizm hakkındaki tüm yazılı kaynakları yok edeceğiz ki nesilden nesle iletilemesin."

"Çok komik."

"Dalga geçmiyorum," diye ısrar ediyor Nezha. "İşbirliği yapmak zorunda kalırsın. Ama ateşi bir daha çağırmazsan güvende olursun."

Nezha ona her şeyi anlatmak istiyor. Olacakları açıklamak istiyor – ya Hesperyalılarla işbirliği yapar ya da ölür. Yeni bir dünya inşa ediyorlar ve Rin'le tanrılarının bu dünyada yeri yok.

Rin işin ucunda ne olduğunu bilirse ne söylemesi gerekiyorsa onu söyler. Ya da önce o saldırır. Ve önce o saldırırsa Nezha ölür.

Sıradaki cevabı Rin'in tek şansı. Nezha kalbinde yatanı bilmek zorunda.

Ama bu soruyu sormak bile aptalca, değil mi?

"İmkânı yok," diye dudak büküyor Rin. "Ateşimi daha yeni geri aldım. Vazgeçmeye niyetim yok."

Lütfen, Rin. Lütfen, bir kerecik olsun cesur davranma. Zekice davran.

"Ya seni zorlarlarsa?" diye fısıldıyor Nezha. Kelimeler ağzından zar zor çıkıyor.

"O zaman iyi şanslar," diyor Rin gamsızca –çok zalim, çok kibirli– ve alevlerini suya yöneltiyor.

Nezha o an boğulur gibi oluyor, dalgaların altında, hiçbir şeyin ulaşamayacağı derinliklere batıyor.

Seçeneği varmış gibi davranmak istiyor. Bunu yaparsa kendi hamlesi olmasını istiyor. Ama bunun doğru olmadığını biliyor. İkisi de ellerinde olmayan güçlere bağlı: Onları bu noktaya getiren, hep birbirinin karşısında, hiç yan yana olmamalarına sebep olan zalim kader. Gelecek hayalleri birbirini içermiyor. Taviz veya tarafsızlık yok. Yalnızca Rin'in istediği.

Ya da Nezha'nın.

Onu sevmesinin önemi yok. Önemi yok. Hiç olmadı.

Önemli olan onun ne olduğu ve ne yapacağı.

Ah, diye düşünüyor Nezha. Ama tarih zalim döngülerle ilerliyor.

Rin'in yanına oturuyor. Sirtına uzanıyor. Zaten açık olan yarası bulmalı, bıçağının etine kolayca saplanacağı yeri.

Rin panikle irkiliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yaran nerede? Burada mı?"

"Canım yanıyor." Ama hareket etmiyor. Ya fazla sarhoş ya ona güveniyor veya ikisi de.

"Güzel."

Rin'in nefesi kesiliyor.

"Konuşmaya çalışma," diye mırıldanıyor Nezha çünkü konuşursa yıkılır.

Çünkü kararlılığı bir yere kadar ve Rin konuşursa Nezha kaybolur.

"Efendim."

Nezha başını kaldırıyor. "Evet?"

Hizmetkâr içeri giriyor. Yüzündeki ifadeye bakınca Nezha adamın bir süredir kapıda dikildiğini fark ediyor. Bu, ilk söylediği şey değil.

Şu sıralar odaklanmak çok zor geliyor. Düşünceleri yavaş, vücudu bitkin. Her şeyi yapabileceğini sanıyordu – ordu yönet, üssünü birleştir, babanı memnun et, Hesperyalıları memnun et. Ama eriyip gitti. Bu azminin sınavıysa başarısız oldu.

Konsej odasında dikkatinin dağıldığını fark ediyor. Antrenmanda çabuk yoruluyor. Laboratuvardan her çıkışında bedeninin iyileşmesi daha uzun sürüyor.

Bu savaş çabuk bitmeli çünkü Nezha ne kadar dayanabileceğini bilmiyor.

"Haber geldi." Hizmetkâr kararsız görünüyor. Demek ki önemli bir haber. Kötü haber mi iyi haber mi?

Nezha dikkatini topluyor. "Onu—"

"Horoz Vilayeti'nde, efendim," deyiveriyor hizmetkâr. Onun yanında adını söyleyemiyorlar. Nezha böyle bir kural koymadı. Ama nedense hiçbiri cesaret edemiyor.

"O zaman," diyor Nezha usulca, "hazırlanmalarını söyle."

Sonunda. Beklediği an geldi, bu yüzleşme nihayet bu uzun, kanlı savaşa son verecek.

Düşüncesi bile içini titretiyor. Rin, savaş alanında karşısında dikiliyor. Alevleri havayı kavuruyor. Yumruğu Nezha'nın yüzünde. O tatlı, tanıdık acı.

Sanki bir ömürdür mücadele ediyorlar. Ama bir son bulmalı. Kalanının –planların, ufak çatışmaların, siyasi savaşların– önemi yok. Cumhuriyet'in geleceği tek bir şeye bağlı: Onun ölümü. Nezha ne yapması gerektiğini biliyor, Vaisra'nın ne beklediğini. Bu rolü oynamak için doğdu.

Kaybedecek zaman yok. Rin yeniden yok olmadan şimdi harekete geçmeliler. Zeplinlerin ülkeyi aşması on altı saat sürüyor ama Arlong'dan Tikany'ye gitmek yalnızca altı saat. Altı saat sonra Rin'le yüz yüze olacak. Altı saat sonra, hangisinin bu savaşı bitirecek iradeye sahip olduğunu nihayet görecekler.

Nezha'nın inandığı tek kutsal varlık o. Bu kocaman, zalim dünyada onu öldürebilecek tek kişi. Ve bazen, en güzel rüyalarında, Nezha, Rin'in onu gerçekten öldürdüğünü görüyor.

*Çin'in kanlı yirminci yüzyıldan ilham alan, ihanet ve entrika dolu
Haşhaş Savaşı serisi, üçüncü ve son kitabıyla bizi bir kez daha acımasız
fakat büyüleyici bir mücadelenin ortasına bırakıyor.*

Nikan'ı işgalci güçlerin elinden kurtaran ve Su Daji ile amansız bir savaşa atılan Rin, müttefiklerinin ihanetine uğramış, ölüme terk edilmişti. Ancak kaybettiklerine rağmen mücadelesinden vazgeçmeye niyeti olmayan Rin, savaşını devam ettirmek için evi bildiği Tikany'ye dönecek ve orada beklenmedik fırsatlar ve tehlikelerle karşılaşacaktı.

MİLYONLARIN SESİ OLACAKTI.

Nikan'ın gerçek gücünün milyonlarca sıradan insanın intikama duyduğu açlıkta ve kurtarılmaya dair umutlarında yattığını fark eden Rin, Ejderha Cumhuriyeti'ni, sömürgeci Hesperyalıları ve Şamanizm'i tehdit eden herkesi yenmek için elindeki her imkândan yararlanmak zorunda kalacaktı. Peki kudreti ve nüfuzu giderek artarken, Anka'nın her şeyi yakmasını emreden sesine karşı gelmeyi başarabilecek miydi?

SON SAVAŞ KAPIDAYDI.

"Karanlık ve yıkıcı bir son."

—KIRKUS REVIEWS

"Yanan Tanrı üçlemenin en iyi yazılmış kitabı."

—BOOK MARKS

